

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ

Кривошея В. В.

**УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПАМ'ЯТІ.
ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ПОЛК**

У двох томах

Том II

**Київ
2012**

УДК 94(477.51)"14/16"
ББК 63.3(4Укр-4Чер)44
К 82

Рекомендовано до друку Вченою радою Українського інституту
національної пам'яті (протокол № 3 від 8 листопада 2011 р.)

При повторному або частковому використанні матеріалів
монографії посилання на публікацію обов'язкове

Рецензенти:

доктор історичних наук, професор Ю. А. Мищик;
доктор історичних наук, професор С. А. Леп'яво

Кривошея В. В.

К 82 Українське козацтво в національній пам'яті. Чернігівський полк: монографія :
у 2 т. / Кривошея В.В. — К.: ДП «НВЦ «Пріоритети», 2012. — Т. II. — 508 с.
ISBN 978-966-8809-46-0

Монографія є спробою представити історію населених пунктів та головних представників різних соціальних ідентичностей Чернігівщини козацької доби. У центрі уваги дослідника знаходиться доля локальної спільноти, злети і травми її репрезентантів, які є складовими національної пам'яті. Науково-довідкове видання розраховане на науковців, краєзнавців, широке коло читачів, не байдужих до нашого минулого.

УДК 94(477.51)"14/16"
ББК 63.3(4Укр-4Чер)44

ISBN 978-966-8809-46-0

© Український інститут національної пам'яті, 2012
© Кривошея В. В., 2012

ГОРОДНЯНСЬКА СОТНЯ

Городня. К. Фащ дозволив осадити Василю Ляшку як слободу на 30 років з використанням Чикаринського і Ординського островів [1904,с.291]. Стало центром одноіменної сотні, містечком [870,арк.10], у якому зосереджувався один курінь. У 1721 р. тут знаходилося 55 козацьких дворів [2008,с.61], у 1732 р. 55 козаків і 22 підсусідки. Курінні отамани: Кузьменко Мирон (1676), Корнаух Остап (1718), Лемеш Петро (? – 1731.1.01. [1513,арк.173] – 1732 [1748,с.43] – ?). Під час РО зафіксовано 190 дворів з населенням 1 590 чоловік, з них – 162 козаки [1925,с.16]. У матеріалах ревізії 1713 р. зафіксовано 47 посполитих [803,арк.71], у 1721 р. – 17 «мужиків» і 61 бобиль [2008,с.62], у 1723 р. 47, а у 1729 р. – 43 двори підданих [2021,в.2,р.6], 52 підданих полковника (1732), у 1736 р. – 52 посполиті та 7 підсусідків [294,арк.12]. За даними податкових реєстрів, у 1752 р. у Городні знаходилось 10 дворів посполитих і мешкали 44 підсусідки, у 1753 р. проживали 83 посполиті й 8 підсусідків [447,арк.547,62зв.]. На початку 80-х рр. XVIII ст. в 233 будинках проживали 8 дворян, 14 різночинців, 6 священників, 17 виборних козаків, 35 козаків-підпомічників, 53 державних і 128 власницьких посполитих [1524,арк.7]. Чисельність мешканців м. Городня за даними «Черниговского наместничества топографического описания» О. Шафонського складала 1590 [1807,с.344]: міщани 51,5%, серед них купці 2%, посполиті 35%, козаки 10,2%, священники та церковні причетники 3,3%. **Власники:** у 1766 р.: полковник чернігівський мав 59 хат підданих [652,арк.96зв.], сотник городнянський Григорій Дубовик 18, померлого сотника Пириятинського вдова Дарія Борозна 4, возний городнянський Оксентій Паноштенко 10, возний підкоморний чернігівський Дмитро Суклицький 6 [652,арк.96зв.], значковий товариш Іван Дубовик 7 [652,арк.97зв.], значковий товариш Яків Довгаль 2, отаман сотенний Іван Добрицький 7, осавул сотенний Іван Нехаєвський 1, вдова Семена Полуботка 1, вдова Дем'яна Бутовича 2, військовий товариш Петро Бутович 1, вдова отамана Ярошевича 1 [652,арк.97зв.], священник холявинський Григорій Сушинський 2 [652,арк.98зв.], осавул полковий Іван Римша 1, бунчуковий товариш Степан Бутович 2, військовий канцелярист Степан Жданович 1, козацькі підсудки 3, в братському церковному дворі 2, священник Устим Лінецький 1, священник Мойсей Холодович 1, священник Опанас Чернявський 2, померлої Ганна Рижкевич Ждановичевої син 1 [652,арк.98зв.]. Андрій Стахович, його вдова, а з 1731 р. Григорій Андрійович Стахович отримував двір жилтловий в Городні

з винницею, підсусідські двори з городами [1513,арк.175], у 1766 р. бунчуковий товариш Андрій Андрійович Стахович мав 2 хати підданих, а військовий товариш Олексій Стахович – 3 [652,арк.97зв.], хоча ще 17 вересня 1765 р. він продав Михайлу Васильовичу Євреїнову з дружиною Ганною Андріївною Стахович двори і ґрунти в м. Городні [1939,с.761]. **Млини:** на р. Городні вдова Андрія Стаховича у 1731 р. володіла млином під Городнею в 3 кола (2 борошняних, а третє ступне) з будівлею [1513,арк.175], який у 1731 р. перейшов до її сина, бунчукового товариша Григорія Стаховича («под местечком Городнею, на ритце Чибриже»). Олексій Григорович Стахович 17 вересня 1765 р. продав Михайлу Васильовичу Євреїнову з дружиною Ганною Андріївною Стахович цей млин в два кола [1939,с.761]. Горошківську греблю на р. Смяч тримав бунчуковий товариш Андрій Борковський (1742). Верхня, красногорська і погоріла греблі на р. Смяч також належали йому (1742). Підкоморій Чернігівського повіту Яків Борковський 3 хати при млинах городинському, погорільському і красногорському (1766 [656,арк.11зв.]). У 1766 р. при мліні Горошківському козака Петра Киселя 3 хати підданих [652,арк.99зв.]. **Шинки:** у 1721 р. в Городні знаходилось 4 шинки [2008,с.62], пізніше – полковника (1732 – 1747), Якова Полуботка (1732), Семена Полуботка (1747), Дем'яна Бутовича (1732), Самійла Холодовича у 1732 р. 1, у 1747 р. – 2, козака Корній Дубовича два (? – 1732 – 1743 [529,арк.103] – ?), військового канцеляриста Григорія Дубовика 2 (1747), Івана Домонтовича (1732), козака, потім значкового товариша Тита Євдокименка (? – 1732, два – 1743 [529,арк.103], один – ?), козака Власа Євдокименка (1743 [529,арк.103] – 1747). Козака Лаворченка (1732), удови Стахович (до 1731) 2 Григорія Стаховича (1743 [529,арк.103] – 1747), значкового товариша Григорія Ждановича (1743 [529,арк.103] – 1747), отамана Петра Карноуха (1743 [529,арк.103] – 1747), козака Івана Добрицького (1743 [529,арк.103] – 1747), козака Максима Зіненка (1743 [529,арк.103] – 1747), канцелярії сотенної (1747), цеховий братський різницький (1747), ремісницький (1747), 2 посполитого Іллі Холохола (1747), священника Василя Трусевича (1747).

Намісники: Трусевич Василь Авакумович (? – 1742 [1698,арк.28] – ?).

Троїцька церква: священники: Ходоровський Лаврін (1685), Феодосій (ран. 1701, вікарій [1090,арк.2зв.]), Борзяк Микола (? – 1701 [1090,арк.1]), Тимофій (1701, вікарій [1090,арк.2зв.]), Олександр Іванович (? – 1718 – 1721 [1862,с.194] – ?), Ходоровський Федір Лаврінович (? – 1718 – 1731 [1513,арк.176]), Трусевич Василь Авакумович (? – 1732 – 1757 – ?), Омелян Олександрович (? – 1742 [1698,арк.28] – 1747 – ?), Ліницький Устин Йосипович (1742 [1698,арк.28] – 1754 [1683,арк.528] – ?), Многогрішний Ілля (1747), Холодович Мойсей Микитович (1747), Холодович Олександр Мойсейович, Дейнека Семен (1781 [1775,с.100]), дяк: Федоровський Григорій (1747), Холодович Яків Мойсейович (? – ран. 1787).

Заміський хутір. Двір приїжджий вдови Степана Тарнавського Гафії Степанівни Бутович, яка у 1740 р. уже була в другому шлюбі за капітаном Смоленського піхотного полку Михайлом Тихоновим.

Гніздищенський (Гніздище), хутір (1766). Гніздицька гребля на р. Смяч бунчукового товариша Андрія Борковського (1742). Вдови Катерини Борковської 14 хат підданих (1766 [656, арк.112зв.]).

СОТНИКИ: Романович Григорій (? – 1672 – ?), Півень Василь, Півень Йосип Семенович (? – 1676 – 1685.08. [1472, арк.52] – ?), Войцехович Іван Богданович, Герасим, Стахович Андрій (1700 – 1715), Жданович Яків Іванович (1716 – 1726), Холодович Самійло Васильович (1725, нак.), Дубовик Корнило Гаврилович (1725, нак.), Холодович Самійло Васильович (1727.05. – 1732), Молявка Федір Іванович (1729.3.10. [1505, арк.173] – 1738), Дубовик Корнило Гаврилович (1731, нак.), Євдокименко Тит (1731, нак.), Лемеш Петро (1732, 1734, нак.), Молявка Григорій Федорович (1738 – 1745), Пириятинський Іван (1744.08. [1819, с.19] – 1755 [531, арк.311] – ?), Ярмолаєнко Іван (1747, нак. [717, арк.1]), Красовський Іван Дмитрович, Серафимович Леонтій (1739, 1751, нак.), Дубовик Корнилії Гаврилович, Дубовик Григорій Іванович (1759 – 1770), Харченко Ничипір (1771 – 1782).

Стаховичі

Внесені до I частини родовідної книги дворян Чернігівського і Новгород-Сіверського намісництв [1616, арк.143].

I

Кипріяно-Федір.

II

Григорій – священик в Олишівській сотні, приніс присягу царям (1682).

Андрій Кипріянович (Федорович) (? – ран. 1715.15.05.) – сотник седнівський (? – 1691.04. – 1695.12. – ?), (? – 1699), сотник городнянський (1700 – 1715). Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. 21 вересня 1706 р. скаржився чернігівському полковнику Павлу Полуботку про насилля і грабунки у Городнянській волості капітана Дмитра Яковлевича. У 1704 р. купив у мешканця листвинського, козака сотні Городнянської Веремії Хорошка половину млина на р. Городні [1339, арк.2]. Купив один камінь у млині на р. Снов під Седнівом (? – 1713 – до смерті). Поминальник його роду: Семен, Григорій, Марія, Ганна, Ірина, Гафія [1471, арк.233зв.]. Д.: Марія Іванівна Лисиця, донька компанійського полковника. Мабуть, у Івана Лисиці було дві доньки Марії (породичався з Дорошенками). 1 січня 1731 р. написала духовний заповіт [1893, с.131-136].

Самійло Кипріянович (? – 1674 – 1729 – ?) – на уряді седнівському (1695 [1645, арк.1]), козак куреня міського Седнівської сотні (? – 1702 – 1718 – ?). В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Був седнівським городничим (? – 1725 – 1729 – ?).

III

Андрій Андрійович (? – 1705 – 1767 – ?) – студент школи граматики і синтаксису Чернігівського колегіуму (1718). Став військовим канцеляристом (? – 1725 [147, арк.2] – ?), військовим (? – 1729 – 1732), а згодом і бунчуковим товаришем (1732 – 1767). Мав млин Рубежик на болоті Вербчі і частку в мли-

нах на Довгий Греблі, побудованій дідом, гетьманом Скоропадським [1796,с.119]. Після смерті матері отримав с. Андріївку, двір та шинок в м. Седневі, млин на р. Снов під м. Седнів в одне коло, ґрунт, сіножать з гаями, шинок в Мені, який побудував своїм коштом, шинок куплений у с. Мошонці та «отчину» під слободою Деревин Городненської сотні, «отчину» Дроздовицьку, 1/2 с. Пекарі Красноколядинської сотні Прилуцького полку, млинок-вешняк в Пекарях, збудований Андрієм власним коштом, половину с. Родинець Роменської сотні Лубенського полку з греблею на р. Ромі з хут. Тютюнним, левадами й лісами, частину в млинні ординському з шинком, пушу кусенівську. Д.: (? — 1742 — ?) Ганна Семенівна Лизогуб, донька бунчукового товариша.

Олексій (1706 — ?) — бунчуковий товариш (1722 — 1739), абшитований бунчуковий товариш (1739 — 1763 [496,арк.74] — ?).

Григорій Андрійович (бл. 1707 — 1747 — ран. 1750) — служив з 1727 р. значковим, з 1739 р. бунчуковим товаришем. Отримав від матері в спадок двір жилий в Городні з винницею, підсусідські двори з городами, шинок на ринку, поле, діброви, сінокоси, млин під Городнею на р. Городні в 3 кола (2 борошняних, а третє ступне) з будівлею, комору торгу на ринку в Городні, с. Кусей в Городнянській сотні з лісами, борами й дібровами, там же млин-вишняк в 2 кола (1 борошняне, а 1 ступне), двір Товаровські з ґрунтом у с. Перепісі, половину с. Пекарі, с. Родинець з слободкою, млинами та степами, слобідку Савинку з степом над рудкою Ромном в степу пекаревському в полку Прилуцькому. Обом синам по половині вона залишила плец з полем та сіножатями у с. Митченках Батуринської сотні Ніжинського полку (володіти разом з її швагром). Мав у д. Кусеях підданих 5 малоґрунтових і 9 убогих (1732), 14 дворів (1739), 10 дворів (1740), 13 дворів (1741) та житловий й шинковий двори, 7 дворів посполитих (12 хат) та 7 дворів підсусідків (1747), піданих у с. Бириловка 2 ґрунтових, 4 малоґрунтових, 7 убогих у сотні Городнянській (1732), у м. Городні 4 підсусідки, двір житловий, приїжджий і 2 шинки (1741), 6 посполитих та приїжджий двір, 2 шинкових, 1 двір посполитий та 7 підсусідків (1747), при д. Перепісі 1 двір посполитий, двір приїжджий (1743), в слободці 4 (1741), у с. Калинівці 3 і шинок, в Автуничах 1 двір посполитий, у д. Поліповець 6 дворів підсусідків (1747). Володів двома млинами: одним під Городнею на р. Чибриж, другим — у с. Кусеях на р. Малій Болотянній [1796,с.120]. Письменний, мав власний герб (1745 [1510,арк.189]). Д.: Гафія Іванівна Борозна (бл. 1709 — 1760 — ?), донька бунчукового товариша. Мала батьківські ґрунти в с. Ущерпє (1728). У 1753 р. полковий суд розглядав справу про захоплення нею ниви у козака Зеленки [929,арк.1]. У 1750 р. у с. Кусеях мала 5 дворів посполитих і 11 дворів підсусідків. Мала два млини по два кола нище Городні на р. Чибриж [1774,с.35].

— Марія Андріївна Ч.: Стефан Семенович Шуба, теща 1 січня 1731 р. з дітьми заповіла йому с. Бирилівку.

— Ганна Андріївна — як посаг отримала с. Хоробрічі [157,арк.5]. Млин поблизу с. Бирилівки мати заповіла обом донькам з зятями та онуками.

Ч.: 1) Андрій Васильович Борзаковський (? — ран. 1716.08.). 2) (з 1726) Самійло Васильович Холодович, писар полковий чернігівський (1734 — 1739)

IV

Петро Андрійович (1732 — 1788 — ?) — службу розпочав 15 грудня 1755 р. військовим канцеляристом (1755 — 1761). У березні 1759 р. отримав восьми-місячну відпустку через хворобу батька [547,арк.4]. Абшитований військовий товариш (1762 — 1766), абшитований бунчуковий товариш (з 1766.24.12. [241,арк.9]). У 1778 р. його швагро, надвірний радник Михайло Євреїнов захопив сіножать в урочищі Воскресенське [1401,арк.1]. Мав 1517 підданих (1788). Д.: (з 1759) Катерина Іванівна Кулябко, донька бунчукового товариша.

Іван Андрійович (1729 — 1787 — ?) — службу розпочав військовим канцеляристом ГВК (1747 — 1761). Перебував дома в Чернігівському полку (1754 [1956,с.276]). За сотника городнянського (1755), бунчуковий товариш (з 1761.5.04.). 12 червня 1760 р. відбувся розподіл маєтку Кусеї між ним і братом Олексієм [785,арк.1]. Д.: Євдокія Андріївна Ракович, донька бунчукового товариша.

— Ганна Андріївна Ч.: (з 1745) Семен Якович Полуботко, бунчуковий товариш.

— Ганна Андріївна — після смерті чоловіка мала 1278 спадкових і куплених підданих [1623,ч.III,арк.2]. Ч.: (1760) Михайло Васильович Євреїнов (? — ран. 1790), колезький радник. Мали синів Гаврила, Андрія, Ганну.

— N Андріївна Ч.: Філімон Богданович, значковий товариш.

Олексій Григорович (1721 [787,арк.9] — 1798 — ?) — службу розпочав з 14 листопада 1757 р. військовим товаришем. У 1758 р. скаржився разом з братом Іваном на Тарнавського за гвалтовні образи [863,арк.3]. Абшитований бунчуковим товаришем (з 1766.17.01.). Мешкав у Мглині. Д.: 1) Єлизавета Федорівна N (1740 — ?). 2) Онисія Андіївич Рубець (1745 — ?), стародубський полковий суддя.

Іван Григорович (1735 — 1798 — ?) — службу розпочав з 1756 р. військовим канцеляристом, військовий товариш (з 1765.30.09. [574,арк.1]), бунчуковий товариш (з 1775.12.05.). Мешкав у с. Тятюри. Д.: (1760) Ганна Степанівна Максимович, донька стародубського полкового писаря. Дітей не мали (1787 [1526,арк.27]).

Гаврило Григорович (1742 — 1744 — ?).

— Катерина Григорівна Ч.: (1760) N Григорівна Єнько, донька чернігівсько-го бурмістра.

Іван **Пирятинський** (? — ран. 1760) був сотником вакансовим (1743.21.08. — 1744), став городнянським (1744.08. — 1755 — ?). Призначений за атестатом фельдмаршала фон Лей та генерала Кейта і згідно указу правлячого Сенату. У серпні 1744 р. підписав «прошення» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. У 1747 р. наказний городнянський сотник Іван Ярмолаєнко (Ярмоленко) разом з козаком Максимом Кузьменком скаржилися до ГВС на нього про різні утиски [717,арк.1]. У 1748 р. ГВК розглядала справу про утиски його і козаків сотні полковим писарем Якимом Миткевичем [382,арк.1].

У 1749 р. ГВК вирішувала справу про стягнення боргу на його користь зі спадкоємців померлого городнянського сотника Григорія Молявки [382,арк.16]. У 1752 р. його безпідставно заарештував чернігівський полковник Божич, а козаки сотні підбурювались проти нього [68,арк.2]. Його звинуватив військовий канцелярист Василь Ходаковський у захопленні спадкового двору [742,арк.2]. Вдова Дарія Володимирівна Борозна згадана у 1764 р. [1353,арк.1].

Холодовичі

I

Харлам — 18 березня 1669 р. Л. Баранович дозволив йому поселити на грунтах с. Преображенського.

Іван (? — 1658 — 1712) — шляхтич [1510,арк.29], сотник новгородський (ран. 1683), значний військовий товариш [1938,с.16]. Отримав універсал Івана Скоропадського (1709.9.01) про взяття його під гетьманську оборону [80,арк.1-2]. Купив млин на р. Ромі в Новгород-Сіверській сотні [1934,с.11]. Д.: (1683) Марія Лазарівна Лазаревич.

Мартин — шляхтич м. Судилкова, перейшов до с. Кириївки Сосницької сотні, значковий товариш.

II

Микита Іванович — бучуковий товариш.

Степан Іванович — значний військовий товариш. Його тещою була Гафія Сидориха і він сперечався за її спадок з Феодорою Крачевською. Феодора, в другому шлюбі за Олексієм Сидоренком [760,арк.115-123]. Наказний сотник воронізький (1725). Бунчуковий товариш (? — 1727 — 1728 — ?). Д.: (? — 1725 — 1728 — ?) Євдокія Сидоренко, донька мешканця сосницького.

Василь Іванович — писар гродський (1699), священник воронізький. У 1708 р. після смерті Кіндрата Пригари розподілили спадок священник Опанас Заруцький, Катерина Валькевич, він і Євстафій Добронізький [1049,арк.1]. У 1709 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням на млин на р. Ромі у с. Лецків [1052,арк.1]. У 1709 р. гетьман написав листа новгородському священнику Семену Березовському про те, щоб розглянув скаргу священника Василя Холодовича на Добронізьку і не допустив останньої до володіння землею, виділеною їй тестем [1050,арк.1;1051,арк.1]. Мешкав у Новгород-Сіверському. Д.: Соломонія Костянтинівна Пригара, донька новгород-сіверського вїта.

Іван Іванович (? — 1685 — 1740) — шляхтич [1572,арк.1], військовий канцелярист ГВК. Отримав універсал гетьмана Скоропадського (1714.10.07.) про підтвердження права власності на млин на р. Івоті, винницю і сіножать біля с. Ображіївки Новгородської сотні та звільнення його від військових податків на млин та винницю. Сотник воронізький (1716 — 1740). Брав участь у кримському поході [1419,арк.33]. Д.: (1711) Феодотія Опанасівна N [1896,с.311-320].

Василь Мартинович — значковий товариш.

III

Мойсей Микитович — дяк троїцький городнянський (? — 1742 [1698,арк.28] — ?), священник городнянський.

Йосип Степанович (1734 – ?).

– Уляна Степанівна (1724 – ?).

Самійло Васильович (? – ран. 1763) – студент школи риторики Чернігівського колегіуму (1718). Його «сказка» датована 1734 р. зберегла такі його автобіографічні свідчення: у 1721 р. гетьман Скоропадський призначив до ГВК військовим канцеляристом (1721 – 1727) [283,арк.6]. Будучи в канцелярії, деякий час тримав наказне сотництво городнянське (1725). Рішенням МК і полковника чернігівського Богданова призначений сотником городнянським (1727.05. – 1734) на місце померлого Якова Ждановича. Писар полковий чернігівський (1732 – 1739), абшитований полковий суддя (1739 – 1754 – ?). Його двоюрідна сестра Ганна була дружиною прохорівського сотника Матвія Борсука, з якою він мав суперечку за хутір Роменський у Новгородській сотні [157,арк.12]. Д.: (з 1726) Ганна Андріївна Стахович, донька городнянського сотника, вдова Андрія Васильовича Борзаковського (? – ран. 1716.08.)

Григорій – значковий товариш (? – 1738 [1419,арк.30] – 1739 – ?). У Городнянській сотні, мав 8 підсусідків (1739)

Андрій Іванович (бл. 1720 – ран. 1777) – військовий канцелярист ГВК (з 1738), сотник воронізький (1740 – 1764). У 1753 р. судився з лубенським священником Федором Барвінським за дідівський спадок дружини останнього. У 1758 р. здійснив спробу уникнути походу на Семилітню війну з приводу хвороби [500, арк.1]. Мав хутір з плотиною і млином в 4 кола поблизу с. Івот у Янпільській сотні. З 1764 р. – земський підсудок Глухівського повіту, абшитований підкоморієм 1766 р. Д.: Параска Петрівна Оріховська, донька бунчукового товариша.

Матвій Іванович (1712 [496,арк.74] – 1783 – ?) – службу розпочав з 1730 р. військовим канцеляристом ГВК, старший військовий канцелярист ГВК (1741 – 1742, відсторонений; звільнений від служб – 1751.13.09.), 14 вересня 1751 р. отримав гетьманський універсал на сс. Добротів і Рижки. Бунчуковий товариш, абшитований бунчуковий товариш (з 1760). Побудував у Вороніжі Преображенську і Михайлівську церкви [1934,с.6]. Володів с. Рижки Коропської сотні (1781 [1773,с.433]). Д.: (з 1741) Феодора Дащенко (бл. 1724 – ?), онука Івана Семеновича Биховця.

– Ірина Іванівна (бл. 1719 – ?) Ч.: Василь Іванович Шрамченко, сотник олишівський.

– Олександра Іванівна Ч.: Андрій Анненков.

– Анастасія Іванівна Ч.: Павло Іванович Гудима, полковий осавул.

Петро (1724 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.293].

Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Василь Васильович – значковий товариш (1777). Д.: Тетяна Григорівна Золотар, донька козака.

IV

Яків Мойсейович (? – ран. 1787) – дяк Троїцької городнянської соборної церкви.

Йосип Мойсейович (бл. 1747 – 1798 – ?) – військовий товариш (1764), бунчуковий товариш (1783 – 1791). Мав 14 підданих у 1 місті (1788 [1617,арк.293]). Д.: (1773) Пелагея Дмитрівна Сукницька (1752 – ?), донька сотника. За нею придане в хут. П'ятницькому – 7 підданих (1798).

Олександр Мойсейович (бл. 1751 – ?) – священник на Городнянщині (1787). Д.: Єфросинія NN, донька священника.

– Феодосія Мойсейівна Ч.: Микола Андрійович Ширай (1744/1747 – 1824.1.06.).

– Варвара Самійлівна (? – 1763) – з батьківських володінь отримала підданих у д. Хоробрич і с. Жабчич, після її смерті за чоловіком там відповідно 12 і 2 хати підданих (1766 [652,арк.103зв.,100зв.]). Ч.: Іван Думитрашко Райча, бунчуковий товариш. У 1764 р. позивав дружину бунчукового товариша Євдокію Холодович за неправильне привласнення майна, яке залишилося після смерті його дружини [1354,арк.1].

– Феодотія Самійлівна (бл. 1726 – ран. 1767) Ч.: 1) (1742) Яким Прохорович Миткевич (? – 1711 – 1753), військовий канцелярист ГВК (? – 1741), писар полковий ченігівський (1741 – 1753). 2) (1763) Оксентій Опанасович **Поноцатенко** (1733 – 1784 – ?) службу розпочав з 1746 р. у Миргородській полковій канцелярії. Значковий товариш Чернігівського полку (1755.20.09. [598,арк.10зв.] – 1764), возний (1764 – 1767 – ?), абшитований суддя полковий, голова м. Городні (1784). Побудував церкву. У другому шлюбі (1767) з Дарією Лаврінівною Борозною. У 1767 р. з нею судився син сотника Семен Молявка за захоплення двір у м. Городні [21,арк.1].

– Параска Самійлівна (1783) Ч.: (1763) Василь Дем'янович Рубець (1734 [787,арк.9] – ?), бунчуковий товариш.

– Ганна Самійлівна (1767).

– Марія Самійлівна Ч.: Ничипір Омелянович Лисянський, полковий осавул.

– Марія Андріївна Ч.: Василь Семенович Видринський (1766 – ?) – губернський регістратор у Новгород-Сіверському (1788).

– Марія Матвіївна (1725/1726 – ?) Ч.: Павло Кирилович Лобисевич (1723 – ран. 1780), абшитований бунчуковий товариш.

Матвій Петрович (1763 – ?).

Яків Васильович (бл. 1760 – 1799 – ?) – службу розпочав полковим канцеляристом в Ніжинському полку, з 1777 р. – вахмістр. Корнет у відставці (1788), мав 5 підданих в одному селі. Д.: Єфросинія Іванівна Данилович, донька дворянина.

– Уляна Василівна Ч.: (1798) Василь Тимофійович Імшеницький, священник.

Дубовики

I

Овдій – покозачений шляхтич гербу Заглоба [1920,с.49]. Значний військовий товариш Чернігівського полку (1666). Його нащадки, маючи якісь листи від шляхтича Лаща, який осадив Солонівську і Старосільську слободки, пустошили одноімненні пущі, на які мав права генеральний осавул [1741,с.229].

II

Андрій (бл. 1663 – 1733).

Назар (бл. 1689 – 1739).

Іван – значковий товариш.

Андрій – козак Городнянської сотні (1702). Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Семен Овдійович – не служив.

Григорій Овдійович – отаман курінний Городнянської сотні (1676). військовий товариш, бунчуковий товариш. У 1714 р. відбулася суперечка між ним і генеральним осавулом С. Бутовичем [1741,с.229].

Гаврило.

III

Корнило Гаврилович (? – ран. 1759 [468,арк.5]) – козак можний, хорунжий городнянський (? – 1718 – 1732 [1748,с.42]), курінні отамани сотні обрали його сотником, але вибори не були визнані дійсними і йому відмовлено [157,арк.65]. Козак городнянський (1732 – ?), мав двір у Седневі. Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1738 – 1743 – ?). У 1736 р. орловський купець Василь Уткін поставив замість Чернігівського полку у Царичанський магазин продовольства на суму 1033 рублі 72 копійки. Через 9 років Військова колегія за клопотанням Уткіна вимагала від ГВК стягнути кошти з Дубовика [361,арк.1]. Присягнув цариці Єлизаветі Петрівні [1698,арк.45зв.]. Мав 3 убогих підсусідки у Городні (1739), 2 шинки, 2 двори підсусідків (1741), 4 посполитих та житловий двір, 2 шинкових, у с. Жабчиха млин, при ньому мірошник (1743). Мав найстаріший шинок в Городні (існував уже у 1680 р.), млини: один на р. Чибриж, другий на р. Вербчі [1796,с.120]. Сотник городнянський. Військовий товариш [468,арк.2]. Д.: N Васи́лвна Пилипович, донька священника седнівського. Її рідна сестра Уляна була дружиною Опанаса Філоновича Рашка.

Ілля – козак малоґрунтовой городнянський (1732).

Григорій Іванович (? – 1720 – 1767 – ран. 1780) – полковий канцелярист чернігівський (? – 1742 [346,арк.3]), військовий канцелярист (1742 [1956,с.272] – 1751), господар двору бунчуковий товариш Павла Ломиківського у с. Лави у 1747 р. [524,арк.334]. Сотник білоуський (1751 [490,арк.43] – 1757.12. [465,арк.2] – ?), сотник городнянський (1759 – 1770 [608,арк.2]). Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787,с.246]. Вибив священника городнянського Устима Лінецького з двору поблизу Троїцької церкви, який йому дістався від священника Василя Трусевича [975,арк.1]. 26 травня 1768 р. призначений тимчасово із збереженням своєї посади полковим писарем чернігівським [600,арк.2]. Мав два млини по два кола на р. Чимриж в містечку Городні [1774,с.34]. У 1756 р. на нього і брата Івана скаржився за захоплення майна міщанин Городні Семен Паперний [948,арк.1]. Бунчуковий товариш. Д.: Гафія NN. У 1780 р. скражилася на своїх синів за невиділення їй і доньці Анастасії частки спадкового майна [64,арк.1].

Іван Іванович.

Костянтин — козак куреня Городнянського (1732 [1748,с.43]), «Нищие и весма убогіе» і «пешие и не могут жадной далекой служби отбыват» (1732).

IV

Василь Семенович.

Андрій Григорович (бл. 1752 — 1787 — ?) — службу розпочав з 1776 р., титулярний радник (з 1786.16.01. [1525,арк.11]).

Федір Григорович — службу розпочав з 1771 р. значковим товаришем, сотник городнянський (1773 — 1780 [64,арк.1] — ?). Був у турецькому поході, під військовим судом, не одружений (1780).

Семен Григорович (бл. 1755 — 1790 — ?) — земський писар (1780 [64,арк.1]), надвірний радник (1787 [1616,арк.39]). Д.: Фекла Миколаївна Антонович, донька військового товариша.

Павло Григорович (бл. 1757 [1616,арк.39] — ?) — нотаріус (1780 [64,арк.1]), генерал-ад'ютант Румянцева (1787). Разом з Василем, Іваном, Андрієм і Семеном мав 170 підданих у 1 місті і 1 селі (1788).

Василь Григорович (бл. 1759 — ?) — сержант (1780 [64,арк.1]), поручик (1787 [1616,арк.39]). Д.: NN Юркевич, донька секунд-майора.

Іван Григорович (бл. 1761 [1616,арк.39] — 1787 — ?) — службу розпочав у 1776 р., колезький асесор (з 1786.16.01.), засідатель суду Городнянського повіту [1525,арк.9]. Д.: Марія NN, донька городнянського голови, мали сина Луку.

— Анастасія Григорівна. Ч.: Авакум Трусевич.

Іван Корнійович — у 1742 р. дав присягу цариці як син значкового товариша [1698,арк.48]. Значковий товариш (1759.12. — ?), військовий товариш (1773), полковий осавул [482,арк.1]. У 1773 р. на нього через захоплення маєтку скаржився писар Данило Шкляревич [47,арк.1].

— Н Корниліївна — у 1757 р. її двоюрідний брат, городнянський священник Василь Трусович, будучи бездітним, передав їй всі свої маєтності. Ч.: Устин Йосипович Ліницький, священник троїцький городнянський.

V

Андрій Іванович (1743 — 1790 — ?) — службу розпочав у 1776 р., титулярний радник (з 1786.16.01. [1525,арк.9]), березненський повітовий суддя (1787 [1616,арк.39]). Не одружений (1788 [1616,арк.39]).

Дмитро Іванович (1766 — ?) — військовий товариш (1788).

Оксентій Іванович (1768 — ?).

Іван Іванович (1772 — ?) — колезький канцелярист (1788). Разом з Андрієм, Дмитром і Оксентієм мав 92 підданих.

Н — значковий товариш (? — 1768). Військовий товариш (з 1768 [603,арк.1]).

ОТАМАНИ: Бородуха Максим (1701 [1090,арк.2зв.]), Симоненко Іван (? — 1718.03. [1296,арк.1] — ?), Корнаух Остап (? — 1718 — 1719 — ?), Євдокименко Тит (? — 1722 [1605,арк.2] — 1723 — ?), Ластовка Леонтій (? — 1725 [150,арк.12] — ?), Шуляк Хома (? — 1729 [212,арк.1] — ?), Євдокименко Тит (? — 1731 — ?), Серафимович Леонтій (? — 1732 [1748,с.42] — 1739 [522,арк.21] — ?), Виноградський Іван (? — 1740 — ?), Корнаух Петро Остапович

(? – 1743 [529,арк.100] – ?), Добрицький Іван (? – 1747 – ?), Ярошевич Іван (? – 1752 – 1757 – ?), Голембовський Лука (? – 1762.12. [866,арк.62] – 1766.01. [866,арк.139]), Сукницький Дмитро (1766 – 1767 – ?), Курка Василь (1771 – 1773 – ?), Лаворка Федір (1777 – 1780), Котляревський Сава (1780 – ?).

Спадкову родину городових отаманів **Корнаухів** представляли Остап – отаман городовий городнянський (? – 1718 – 1719 –?), козак Городнянського куреня (1732 [1748,с.42]), Петро Остапович (1690 – 1747 – ?) – козак середньоможний (? – 1732 [1748,с.42] – 1735 – ?), виборний «ніщетний» (1740), отаман городовий городнянський (? – 1743 – ?). Мав двір з хатою в Городні, винокурню, 2 коня (1740). Вдова його сина Лавріна Меланія Михайлівна N (1725 – 1782 – ?) у 1773 р. скаржилася на священників Григорія і Петра Мос-товичів за захоплення ґрунту [49,арк.1]. У другому шлюбі за козаком Корнієм Красноголовиним (1762). До дворянства були прийняті Яків – шляхтич, священник (його син Корнаух-Троцький Петро Якович (1807 – 1877) став морфологом і фізіологом рослинництва [1829,с.242].) Федір – священник (1790 [1623,ч.IV,арк.13зв.]), Євстафій – священник (1790), Микола – дяк (1790), Василь. Відомі сини Лавріна Корнауха Пилип (1745/1752 – 1788 – ?) – поштар (1782), Іван (1749/1755 – 1788 – ?), які стали російськими дворянами.

Леонтій **Серафимович** (1700 – ?) був отаманом городовим (? – 1732 – 1739 – ?), сотником наказним (1739, 1751). «Нищие и весьма убогие» і «пешие и не могут жадной далекой службы отбывают» (1732). Мав двір, до якого належали сіножать на 10 возів, винокурня, 2 коня (1740). Його змінив на уряді отамана Іван **Виноградський** (1695 – ?). У 1740 р. в Городні мав двір, до якого належали винокурня, 3 коня.

Євдокименки (Євдокимови)

I

Кирило – козак куреня городнянського (? – 1718 – ?).

Євдоким – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1735 – 1747 – ?). Був у польському поході (1735). Мав двір у Городні (1747).

Тит – козак середньоможний, отаман городовий (? – 1722 [1605,арк.2] – 1723 – ?), (? – 1731 – ?), наказний сотник (1731), козак куреня Городнянського (1732 [1748,с.42]). Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1735 – 1747 – ?). Був у поході 1702 р., польському поході (1735). Мав двір житловий і шинок (1741, 1743 [529,арк.103]), 2 шинки (1747 [529,арк.103]) у м. Городні.

Кіндрат – козак малоґрунтовий (1732 [1748,с.43]). Значковий товариш (? – 1741 – 1743 – ?). Мав у Городні 1 двір підсусідський (1741), володів житловим і шинковим двором (1743 [529,арк.103]).

Влас (1685 – ?) – козак середньоможний (? – 1718 – 1732 [1748,с.42] – ?), виборний, ґрунтовий (? – 1739 [529,арк.53] – 1743 – ?). З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана. У 1740 р. в Городні мав двір, до якого належало ґрунту 10 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, 5 коня, 4 воли. Тримав шинок (1743 [529,арк.103]).

Родіон (Радко) – козак (1732 [1748,с.42]), козацький підсусідок.

II

Яків Титович — значковий товариш (1742 [1698,арк.46]).

Григорій Власович (1715 — ?).

III

Василь (1742 — 1788 — ?) — абшитований сотенний отаман (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.85].

Д.: Феодосія Норка, донька отамана сотенного. Мали синів Тимофія (1769 — ?), Івана (1780 — ?), доньок Марину (1766 — ?), Гафію (1771 — ?), Ірину (1773 — ?), Ксенію (1783 — ?), Пелагею (1784 — ?).

Добрицькі

I

Іван (1695 — ?) — шляхтич, вийшов з Речі Посполитої, залишивши там все майно, служив з 1718 до 1749 рр. Козак малоґрунтовий (? — 1732 [1748,с.42] — 1737), виборний (1740). З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана. Перед 1737 р. згідно указу переведений в купецтво [809,арк.8]. Отаман городовий городнянський (? — 1747 — ?). У 1740 р. у Городні мав двір, до якого належали винокурня, 3 коня, шинок.

II

Іван Іванович (1728/1731 — ?) — служив з 1749 р. у ЧПК, значковий товариш Чернігівського полку (1751 — 1767 — ?). У 1761 р. призначений до Седнівського сотенного правління. Возний підкоморного суду Менського повіту. У 1767 р. підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787,с.245]. Отаман сотенний (1772). Абшитований писар полковий (1788). Мав 45 підданих в 1 містечку і 1 хуторі [1616,арк.79]. У 1772 р. його позивали козаки Каленик і Семен Бобровицькі за захоплення ґрунту [31,арк.1]. Д.: Анастасія NN, донька старшинська.

N Іванівна Ч.: (1740) Терентій Кузьменко (1715 — ?).

III

Іван (1757 — ?) — поручик у відставці (1788). Мав 75 підданих у 1 місті. Д.: Пелагея Василівна Грембецька (1759 — 1798 — ?), донька військового товариша.

Лаворки

I

N — козак, тримав шинок (1732) у Городні. Д.: NNN. Вдова (1740).

Роман.

II

Степан Романович (1717 — ?) — козак-підпомічник. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли (1740).

Федір (? — 1748 — 1781 — ран. 1788) — службу розпочав з 1761 р. канцеляристом Чернігівського гродського суду, писар сотенний (1771 — 1777), отаман сотенний городнянський (1777 — 1780). У 1779 р. на нього гвалтовно напав бунчужковий товариш Василь Жданович, побив, ув'язнив і тримав під караулом [1405,арк.1]. Д.: Тетяна Данилівна Смільчинська (1748 — 1788 — ?), донька священика [1517,арк.20]. Мали доньок Марію (1772 — ?), Ксенію (1774 — ?), Феодосію (1782 — ?).

Петро (1767 – ?) – канцелярист (1787).

ПИСАРІ: Страсевич Григорій (? – 1725 – ?), Іванович Кіндрат (? – 1732 [1748, с.42] – ?), Драчевський Леонтій (? – 1739 [522, арк.21] – 1745), Олексіївський Іван (1746 – 1747 – ?, ран. 1752), Сукницький Дмитро (? – 1754 – 1761.12 [866, арк.62] – ?), Скляревський Данило (? – 1769 [884, арк.3]), Драчевський Яким (1769 [884, арк.3] – 1770 [915, арк.4зв.] – ?), Лаворка Федір (1771 – 1777), Дизеев Сазон (1777 – 1779 – ?).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Федоровський Іван (? – 1747 – ?), Харченко Ничипір Якович (1753 – 1762), Ющенко Іван (1753 – 1782).

ПИСЦІ: Миронов Федір Герасимович (1756), Моцор Герасим Федорович (1756 [861, арк.18]).

Сукницькі

I

Сукина Павло – козак городового куреня Городнянської сотні (1718).

II

Дмитро (1722 – ?) – підканцелярист полковий (1747), службу розпочав з 15 червня 1755 р., писар сотенний городнянський (1755 – 1761.12 [866, арк.62] – ?), отаман сотенний городнянський (1766 – 1767 – ?), значковий товариш Чернігівського полку, сотник (з 1774.7.07. [1525, арк.9]), справник городнянський. Абшитований сотник (1788 [1616, арк.293]). Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787, с.245]. Мав 47 підданих у Городні. Д.: Уляна Петрівна Білостоцька, донька значкового товариша,

III

– Пелагея Дмитрівна (1752 – ?) – за нею придане в хут. П'ятницькому – 7 підданих (1798). Ч.: (1773) Йосип Мойсейович Холодович (бл. 1747 – 1798 – ?), бунчуковий товариш (1783 – 1791).

– Тетяна Дмитрівна (1754 – ?).

– Уляна Дмитрівна (1762 – ?).

Іван **Ющенко** (1737 – ?) службу розпочав з 10 лютого 1752 р. при Городнянському сотенному правлінні у письмових справах. Сотенний канцелярист (1753.10.02. – 1782), отаман сотенний (з 1782.10.02. [1325, арк.95]). Абшитований військовий товариш (1788). Мав 5 підданих у с. Боровичі [1616, арк.316]. Одружений (1784) з донькою титулярного радника Євдокією Яківною Левицькою.

ОСАВУЛИ: Нога Костя (? – 1725 – 1732), Голушко Іван (1732 [1748, с.42] – ?), Бояринов Денис (? – 1738 [1748, с.25] – ?), Григорович Герман (? – 1739 [522, арк.21] – ?), Кузьменко Максим (? – 1737 – 1740 – ?), Кожем'яченко Мирон (? – 1743 [529, арк.100] – 1746 [531, арк.311] – ?), Кузьменко Максим (? – 1747 – 1761 [866, арк.52]), Нехаєвський Іван (1761 – 1767 – ?), Кисіль Тиміш (1769.5.08. [1325, арк.79] – 1777.29.04. [1325, арк.79]).

Простежується тенденція, що сотенна старшина формувалася з дітей, племінників, онуків курінних отаманів. Мабуть, онук отамана курінного (1676) Мирона Кузьменка Максим (1710 – ?) у 1740 р. у Городні мав двір, до якого

належало ґрунту 10 четвертей, сіножать на 10 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли. Став осавулом сотенним (1737 – 1740, ? – 1747 – 1761),

Кожемяка (Кожем'яченки)

I

Клим — козак с. Хрипківки Городнянського куреня (1718).

II

Опанас — козак куреня городнянського (? – 1732 [1748, с. 43] – 1735 – ?). «Нищие и весма убогіе» і «пешие и не могут жадной далекой служби отбыват» (1732).

Захар — козак куреня Хрипківського (1732 [1748, с. 43]).

Василь — козак ґрунтовой куреня Хрипківського (1732 [1748, с. 44]). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Семен (1705 – ?) — козак куреня Жабчицького. З травня 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. У 1735 р. в польському поході в команді генерала Ізмайлова. Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 10 возів, 2 коня (1740).

Федір (1705 – ?) — козак малоґрунтовой с. Хрипківки (? – 1732 – 1740 – ?). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. У 1735 р. в польському поході в команді генерала Ізмайлова. Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурня, 2 коня, 4 воли (1740).

Гнат — козак малоґрунтовой с. Хрипківки (? – 1732 – ?). З братами Федором, Андрієм, Максимом «на одномъ дворе порознь хатами живутъ и з одного отческого ґрунту почережно служатъ».

Андрій — козак малоґрунтовой с. Хрипківки (? – 1732 – ?).

Максим — козак малоґрунтовой с. Хрипківки (? – 1732 – ?).

Григорій — козацький підсусідок (1732).

III

Мирон — осавул сотенний городнянський (? – 1743 – 1746 [531, арк. 311] – ?).

IV

Йосип — козак Городнянської сотні. У 1768 – 1776 рр. був у резервній команді на форпості на польському кордоні.

Бояринови

I

Феско (Федір) Іванович Боярин — козак ґрунтовой с. Хрипківки (1718), отаман хрипківський (1732). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба, повернувся у 1735 р. з значковим товаришем Леонтовичем.

II

Денис (1685 – ?) — осавул сотенний городнянський (? – 1737 – ?), козак виборний малоґрунтовой хрипківський (1740). У 1740 р. у Городні мав двір, до якого належало ґрунту 10 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли.

III

Петро Денисович (1720 – ?).

Іван Денисович (1728 – ?) – козак Городнянської сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150]. Засідатель Чернігівської розправи, козак виборний (1782). Письменний. Д.: Параска Микитівна N (1730 – ?). Мали синів Степана (1751 – ?) – козака с. Хриківки (1782 [1425, арк.686]), одруженого з Іриною Діонісієвною N (1756 – ?), Федора (1754 – ?), одруженого з Анастасією Романівною N (1763 – ?), Івана (1758 – ?), доньок Ганну (1765 – ?), Єфросинію (1764 – ?), Уляну (1769 – ?), Анастасію (1771 – ?).

ХОРУНЖІ: Дубовик Корнило Гаврилович (? – 1718 – 1732 [1748, с.42] – ?), Дубовик Григорій Корнійович (? – 1728 [187, арк.10] – ?), Нога Костя (? – 1738 [1748, с.25] – ?), Черевач Павло (? – 1739 [522, арк.21] – 1747 – ?), Колодкевич Микита (? – 1755 [531, арк.311] – ?), Харченко Ничипір Якович (1762 – 1770), Лопутко Іван (1770 – 1777 [646, арк.105зв.]), Харченко Дмитро Іванович (1770 – 1779), Чигиринець Василь (1779.04. [1325, арк.280] – ?).

Павло **Черевач** (1695 – 1776 – ран. 1790) був козаком ґрунтовим куреня Смичинського (1718), отаманом курінним смичинським (1732), хорунжим сотенним городнянським (? – 1739 – 1746.05. – ?), пізніше іменувався колишнім [28, арк.1] хорунжим сотенним (? – 1766 – 1776 – ?). У травні 1733 р. – 17 серпня 1735 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. У 1745 р. разом з козаками с. Смичина подав чолобитну на полкового хорунжого Івана Булавку за захоплення їх ґрунтів [716, арк.1]. Мав шинок і приїжджий двір у с. Смичин (1732). У 1740 р. мав двір, до якого належало ґрунту 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 3 коня. У 1766 р. захопив двір козацький у с. Смичина [17, арк.1], мав там 4 хати підданих (1766 [652, арк.109зв.]). Неписьменний. Був одружений двічі. Другу дружину Уляну (? – 1755 – 1790 – ?) у 1776 р. побив пасинок Ничипір Черевач [1393, арк.1]. Крім Ничипора Павло мав синів Семена, Василя, доньок Мотрю, Феодосію, Євдокію. Його брат Каленик був козак ґрунтовим, отаманом Дубровницького куреня (1732 [1748, с.46]). З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана. З братом Павлом «прикупивши к отческому кґрунту поля на одному дворі порознь хатами живуть і почерезно служат». Син Каленика Іван був козаком малоґрунтовим виборним (? – 1740 – 1747 – ?), мав двір з двома хатами (1740). Син Павла від першого шлюбу Ничипір (1712 – 1782 – ?) став козаком Городнянської сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150]. Депутат Уложеної комісії [1393, арк.1]. Мав 1 хату підданих у с. Смичин (1766 [652, арк.109зв.]). Одружений з Уляною Гаврилівною N (1732 – ?), мали доньку Марту (1760 – ?), заміжню за Ничипором Івановичем Вороною (1782).

Єфремови-Лопутки

I

Назар – козак Городнянської сотні (1732).

Прохір — козак Городнянської сотні (1732).

Семен (бл. 1710 — ?) — абшитований сотенний осавул (1788). Д.: NNN (? — ран. 1788).

II

Йосип Семенович (бл. 1743 — ?) — військовий канцелярист (1781), мав дім у Городні [1775, с.100], ротмістр у відставці (1788). Мав 46 душ в 1 містечку і 1 селі. Д.: Тетяна NN, донька сотника. Мали синів Павла (бл. 1779 — ?), Степана (бл. 1784 — ?), Дмитра (1785 — ?), доньок Уляну (бл. 1776 — ?), Марію (1780 — ?), Євдокію (1785 — ?).

Яків Семенович (1760 — ?) — канцелярист (1788).

— Параска Семенівна. Ч.: Іван Красовський, значковий товариш.

Іван (? — 1783 — ран. 1788) — службу розпочав з 1768 р., сотенний хорунжий (1771 — 1777), значковий товариш (1777 — 1781 — ?), військовий товариш. Д.: Ганна Ничипорівна Харченко, донька сотника городнянського [1517, арк.15]. Мала 10 підданих у 1 місті. Мали доньок Настасію (1780 — ?), Феодосію (1782 — ?), Уляну (1784 — ?).

З низів козацтва вийшли **Чигиринці**. Іван Федорович був козаком городнянським «нищий і весма убогий» і належав до тих, хто «пешие и не могут жадной далекой служби отбыват» (1732), але пізніше став козаком виборним (? — 1740 — 1747 — ?). Василь Чигиринець був одним із останніх хорунжих сотенних городнянських (1779.04. — ?).

ГОРОДНИЧІ: Рандаренко Матвій (? — 1747 — ?), Райгородський Данило (? — 1755 [531, арк.311] — ?).

Ходаковські

I

Матвій (? — ран. 1747) — козак Городнянської сотні (? — 1732 — 1735 — ?), комісар сотенний (1737 [809, арк.8]). «Нищие и весма убогие» і «пешие и не могут жадной далекой служби отбыват» (1732). Козак виборний (1740). Д.: Євдокія NN.

II

Василь (1745 — ?) — службу розпочав з 9 листопада 1765 р., військовий канцелярист (1766 [559, арк.22зв.] — 1782), військовий товариш (1782 — 1787 — ?). Мав підданих у с. Крутьки Городиського повіту, на хут. Константієвському, хут. Дорошенківському Золотоніського повіту, володіння у с. Малі Канівці, всього 27 підданих (1780). Д.: Софія Яківна Следзинська, донька значкового товариша.

III

Іван Васильович (1758 — ?) — дворянин, службу розпочав з 15 жовтня 1781 р. значковим товаришем.

Ліницькі

I

Степан.

Йосип — шляхтич м. Степани Луцького повіту. У 1705 р. перейшов до Києва.

II

Василь Степанович — писар судійській чернігівській (1718).

Василь Йосипович — навчався у КМА, священик.

Петро Йосипович — навчався в КМА, священик. Намісник седнівський і городнянський (1732). Мав двір у Седневі, ґрунти, млин у с. Стара Рудня [236,арк.4]. Протопоп седнівський (? — 1747 — ?). Мав жилий двір у с. Вихвостів (? — 1732 — 1747 — ?).

Устин Йосипович — значковий товариш Чернігівського полку, був у польському поході (1735). Навчався в КМА, священик троїцький городнянський (1742 — 1754 [1683,арк.528] — ?). Д.: N Корниліївна Дубовик, донька городнянського сотника. У 1757 р. її двоюрідний брат городнянський священик Василь Трусевич, будучи бездітним, передав всі свої маєтності. Мали синів Григорія (бл. 1738 — ?), який навчався у КМА (1753.2.01. — ?), Івана і Устина.

III

Опанас — священик с. Вихвостів (1755). Мав сина Якова.

Хрипківка, село (1732, 1747) — курінний центр, село Городнянського куреня (1718), знову курінний центр [866,арк.35]. У 1732 р. тут 33 козаки і 10 підсусідків. Отамани курінні: Федосенко Карпо (1676), Федір Іванович (1732), Пінчук Остап (1747). Отамани сільські: Федосенко Григорій (1718). Посполиті на ранг полковників. 22 квітня 1691 р. Мазепа відібрав у чернігівських полковників і передав своєму пасинку Криштофу, після смерті якого володіла його вдова Катерина Богданівна Войцехович [1802,с.218-219]. Виходець з покозаченої шляхти-бояр канівських сотні Волинця Канівського полку Оксен **Чайка** у 1710 р. купив у городищенських мешканців Сави і Опанаса Бережниченків поле і сіножать [1340,арк.1], місцевий козак Максим Чайка у 1718 р. склав присягу. У 1718 р. уже фіксується козацький рід Лук'яненків, з яких відомі ґрунтовий (1732) Радко (Родіон) і малоґрунтовий (1732) зять Лук'яненків Федір. Уроженець села Герой України Л. Г. Лук'яненко. Сотник седнівський Іван Римша 21 червня 1730 р. отримав гетьманський універсал про надання с. Хрипківки [238,арк.1-4], але у 1732 р. 16 дворами підданих володів значковий товариш Степан Леонтович. **Преображенська** (1611 [1862,с.197]) церква: *священники*: Артем Васильович (1718), Стгайло (? — 1736), Янкевич Ничипір (1736 — 1747 — ?), Янкевич Іван (ран. 1766). Церква **Кузьми і Дем'яна** (1725 [1859,с.377]): *священик*: Пригоровський Яків (? — 1751 — ?).

Кубрин, село Хрипківського куреня (1739). У реєстрі 1739 р. записана серед ґрунтових козаків вдова Настя Кубриха, можливо вдова отамана курінного хрипківського Федора Івановича (1732).

Хотивль, село (1766 [653,арк.23зв.]). Відоме з XVI ст. Б. Бутович у 1637 р. купив у Мартина Фаща і у 1649 р. отримав привілей на ці ґрунти від короля Яна-Казимира [1731,с.85]. Центр куреня. У 1732 р. тут 18 козаків і 6 їх підсусідків, 5 стрілецьких дворів, згідно РО — 9 стрільців (1766 [653,арк.23зв.]). Отамани курінні: Шуляк Хома (1718), Шуляк Олексій Хомич (1732 [1748,с.47] — 1747 — ?). Отамани сільські: Шуляк Ничипір (1718),

Шуляк Хома (? – 1729 – 1732 – ?). У 1732 р. 6 дворів посполитих тримав бунчуковий товариш Дем'ян Бутович. У 1737 р. згідно заповіту матері Марії Яківни Лизогуб с. Хотивль отримав син генерального осавула Степан Степанович Бутович У 1766 р. вдова Ірина Бутович мала 16 хат підданих, бунчукові товариші Степан Бутович 1, Андрій Стахович 2, військовий товариш Василь Рубець 1, возний Чернігівського повіту Дмитро Сукницький 1, священник Григорій Сущанський 1, козачих – 21, осавул полковий компанійський Петро Ханевський – 2, син померлого хрипківського священника Іван Янкевич 1 [656,арк.113зв.]. **Шинок** бунчукового товариша Андрія Стаховича (1747). **Троїцька** церква: *священники*: Василь Матвійович (1718), Сущанський Кирило (? – 1731 [1513,арк.175] – 1747 – ?), Ілля (1732), Сущанський Григорій Кирилович (? – 1742 [1698,арк.29] – 1766 – ?), Левицький Іван (1755), Левицький Олексій (ран. 1769 [29,арк.1]).

Шуляки (Шуляченки)

I

Ничипір – отаман сільський хотивлянський (1718).

Хома – козак ґрунтовий, отаман куреня хотивлянського (1718), отаман сільський хотивлянський (? – 1729 – 1732 – ?). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. Мав двір, до якого належали ґрунт на 18 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740).

II

Олексій Хомич (1690 – 1740 – ?) – отаман куреня хотивлянського (1732 [1748,с.47] – 1747 – ?).

Леонтій – козак с. Хотивль.

Овсій – козак с. Хотивль (онук Хоми) (1740).

Іван – козак куреня хотивлянського (? – 1718 – 1732 [1748,с.47] – ?). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Прокіп – козак куреня тупичевського Городнянської сотні (1732 [1748,с.46]).

Гаврило.

III

Лука Олексійович – мешканець с. Хотивль (1756 [861,арк.32]).

Омелян Леонтійович – мешканець с. Хотивль (1756 [861,арк.32]).

Гнат Овдійович – мешканець с. Хотивль (1756 [861,арк.32]).

Ілля Гаврилович (1729 – ?) – виборний козак с. Хотивль (1747 – 1782). Д.: Устина Григорівна N (1739 – ?). Мали синів Гаврила (1758 – ?), Івана (1759 – ?), Григорія (1769 – ?), Павла (1771 – ?), Романа (1782 – ?).

– Марія Гаврилівна (1737 – ?).

Мошонка, село. Відоме з середини XVI ст. Центр куреня. У 1732 р. козаків 17 з 15 дворів, 1 підсусідок, стрільців 18, бобровників 12. Крім того 9 козаків с. Мошонка універсалом Д. Апостола віддані до послуг генерального судді Івана Борозни. Отаман курінний Конопацький Василь (1732).

Отаман сільський Дижч Онисим (1718). У 1718 р. присягу склали 9 стрільців, у 1732 р. їх було 12, а за РО — 24 [653,арк.22зв.]. Власником Мошонок знаний зять гетьмана Ігнатовича Василь Полетика. Пізніше володів значковий товариш Григорій Перехрест з Седнева. У 1688 р. полковник Лизогуб затвердив володіння селом з млином військовому товаришу Михайлу Слободецькому [1245,арк.1]. 1 лютого 1689 р. гетьман універсалом надав село Чернігівському Єлецькому монастирю [1801,с.98-99], а 1 травня 1699 р. Мазепа підтвердив це надання [1254,арк.1]. У 1703 р. жителі села Лесько Зінкович, Фесько Михієнко та інші подали скаргу до Чернігівського полкового суду на товариша полку Івана Давидовича про захоплення сіна [1253,арк.1]. У травні 1704 р. Мазепа надав монастирю в річну оренду горілчані, тютюнові та дьогтові шинки у с. Онисові, Горбові, Мошонці та Авдіївці [1801,с.330-331]. 24 травня 1707 р. гетьман надав універсал монастирю про повернення млина в с. Мошонці, який захопив Михайло Слободецький [1801,с.377], а 25 травня 1707 р. монастирю і городнянському сотнику Андрію Стаховичу дозволив добудувати для своїх потреб греблю і млин на р. Тетеві під с. Мошонка [1801,с.378-379]. У 1710 р. сотник А. Стахович купив двір з городом у Євсюка Москаленка [1256,арк.1], який обміняв у 1740 р. з архимандритом монастиря Тимофієм Максимовичем [1270,арк.1]. У 1744 р. Марія Михайлова подарувала Чернігівському Єлецькому монастирю с. Мошонку з Сутоцьким млином [1271,арк.1]. Грунтами в с. Мошонки володів генеральний суддя Іван Владиславович Борозна, які згідно заповіту перейшли до його сина Дмитра. Двори приїжджі монастиря і бунчукового товариша Дмитра Борозни (1747). Чернігівський Єлецький монастир мав 26 хат, бунчуковий товариш Дмитро Іванович Борозна 13, бунчуковий товариш Андрій Стахович 6, отаман мошонський Зінченко 1 (1766 [652,арк.101зв.]). **Шинки:** Чернігівського Єлецького монастиря (1747), бунчукового товариша Дмитра Борозни (1747). 1 січня 1731 р. написала заповіт Марія Іванівна, вдова сотника городиського Андрія Стаховича сину Андрію на шинок куплений у с. Мошонці [1513,арк.175]. У його володінні і у 1747 р. **Покровська** церква (1754 [1683,арк.530зв.]): *священники:* Іван Петрович (? — 1732 — 1747 — ?), *дьяк:* Іван Степанович (1747).

У 1766 р. при млині Гасичевському абшитований генеральний бунчужний Іван Іванович Борозна мав 2 хати підданих [656,арк.113зв.], де виникла слобода **Гасичівка**, в якій він у 1784 р. мав 61 підданого [1935,с.70].

Конопацькі

I

Василь — отаман Мошонського куреня (1732 [1748,с.50]), курінчик генерального судді Івана Борозни (1732), козак виборний «ніщетний» (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір.

Іван.

II

Гаврило Іванович (1702 — 1782 — ?) — виборний козак с. Мошонки (1782). Д.: Марія Василівна N (1712 — ?).

III

Олексій Гаврилович (1742 – ?) Д.: Ганна Степанівна N (1742 – ?). Мали доньок Тетяну та Мотрю.

Іван Гаврилович (1752 – ?) Д.: Гафія Василівна N (1752 – ?).

– Ксенія Гаврилівна (1767 – ?).

Євдокименки

I

Ларко/Лаврін – отаман бобровницького куреня (? – 1718 – 1732 – ?), ґрунтовий житель с. Мошонки. Вилон бобрів з 1724 р. брав на відкуп.

Овсій – бобровник с. Мошонки (1718).

Дмитро – бобровник, малоґрунтовий (1732) «нищетний» (1740) житель с. Мошонки. На його дворі одна хата (1740).

Хома – бобровник, «нищие и весма убогіе» житель с. Мошонки (1732).

II

Марко Лаврінович – бобровник малоґрунтовий с. Мошонки (1740). На його дворі три хати (1740).

Василь Лаврінович – бобровник малоґрунтовий (1747). Мав двір з трьома хатами, 4 коня, 2 вола (1747).

Павло Лаврінович – бобровник малоґрунтовий (1747).

Григорій Дмитрович – бобровник малоґрунтовий (1747). Мав двір з хатою, 1 коня, 2 вола (1747).

Іван Дмитрович – підсусідок бобровницький (1747).

Автунічі, деревня (1732, 1766). Спочатку Мошонського куреня, потім курінний центр [866,арк.35]. У 1732 р. 23 козаки і 55 їх підсусідків. У 1741 р. козаки села (особливо Терентій Боровицький [341,арк.3]) сперечалися за ґрунти з бунчуковим товаришем Василем Тарновським [340,арк.3]. Стрільців за Румянцевським описом зафіксовано 8 [653,арк.22зв.]. Отамани курінні: Боровицький Яків (1732), Синявський Василь Матвійович (1747), Кисіль Іван (1763). У 1747 р. отаман сотенний Іван Добрицький мав приїжджий двір. Гафія Степанівна Бутович від батьків отримала маєтності в д. Автунічі (материзна від Марії Яківни Лизогуб, підтверджена тестаментом 1737 р.), яке уже у 1740 р. була за її сином Яковом Тарнавським, де мав 10 хат (1760). Власники у 1766 р.: військовий товариш Іван Тарнавський мав 16 хат підданих, отаман Іван Добрицький 4, козак Іван Новик 1, козак Іван Демитрана 1 [652,арк.102зв.]. **Млин:** на р. Вербці в два кола борошнених і третє ступне бунчукового товариша Якова Тарнавського (1742).

Займище, Займиський хутір. Генеральний осавул Степан Бутович від мешканців автунецьких і мошонських скуповував ґрунти (острів Кримок), які подарував зятю Степану Тарнавському, що було підтверджено гетьманським універсалом 19 черпня 1717 р. 14 травня 1731 р. його вдова Гафія отримала універсал з підтвердженням на хутір [1733,с.76]. Мав приїжджий двір бунчуковий товариш Яків Тарнавський (1747), військовий товариш Іван Тарнавський – 3 хати підданих (1766) [652,арк.102зв.].

Киселі

I

Іван — козак (1718), виборний «ніщетний» (1740) с. Автунич.

Федос — козак с. Автунич Мошонського куреня (1718).

Василь — отаман курінний Локнистянського куреня (1732).

Андрій — козак Городнянського куреня (1732).

Сава Сергійович (1715 — ?) — козак с. Автунич. Мав двір з 3 хатами (1747), до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли (1740).

Артем Сергійович 1-й — козак с. Автунич.

Артем Сергійович 2-й — козак с. Автунич.

Хома Сергійович (1720 — ?) — брат Сави. козак с. Автунич.

Гнат — виборний козак с. Автунич. Мав двір з 2 хатами, 3 коня, 3 воли (1747), підсусідка.

Пархом — виборний козак с. Автунич. Мав двір з хатою, 1 коня, 1 вола (1747).

II

Петро (бл. 1719 — ?) — козак (1788), мав 18 підданих в 1 хуторі. Тримав 1/3 хутора при млині Горошківському на р. Смячі (2/3 тримала Ганна Борковська [1775,с.104]). Д.: Марія NN, донька козака. Мали сина Андрія (бл. 1763 — ?).

Іван — отаман курінний (1763 [979,арк.1]),

III

Тимофій (1743 — ?) — службу розпочав 10 березня 1764 р., осавул сотенний городнянський (1769 — 1777), значковий товариш (1777 — 1782 [1325,арк.79] — ?). Мав 4 підсусідків у д. Автуничах, був у походах у 1769, 1770, 1771, 1772, 1776, 1777 рр. Військовий товариш (1790). Д.: (1765) Мотря Н Павловська, донька козака, потім отамана сотенного. Мали двох синів Михайла (14 р. навчався руській грамоті), та Якова (малолітнього) (1779) [1517,арк.15], доньок Уляну, Параску, Меланію (1790).

Григорій — брат Тимофія. Д.: Дарія NN, донька сотенного хорунжого.

Боровицькі

I

Яків (? — ран. 1740) — козак ґрунтовий, отаман сільський автуницький Мошонського куреня (1718), курінний куреня Автуницького (1732 [1748,с.48]). З травня 1734 р. був у польському поході в команді роїського сотника Якова Бакуринського. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли.

II

Макар (? — ран. 1740) — козак малоґрунтовий автуницький. З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Ґалагана. Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

Григорій — козак автуницький. Брат Макара, служив з ним з одного двору.

Терентій — козак Городнянської сотні (? — 1741 — 1743 — ?). У 1741 р. він та інші місцеві козаки мали суперечку за ґрунти з бунчуковим товаришем Василем Тарнавським [340, арк.3; 343, арк..90]. У 1743 р. подав скаргу на Тарнавського за перешкодження в засіві полів [710, арк.1].

Каленик — син козака Городнянської сотні. У 1767 р. разом з Семеном Боровицьким скаржилися до ГВС про захоплення їх ґрунтів абшитованим сотенним отаманом Іваном Добрицьким [740, арк.1].

Семен — син козака Городнянської сотні (1767). У 1773 р. мали суперечку з отаманом Іваном Добрицьким за ґрунти в с. Овтуновичах [741, арк.1].

Жабчичі (з 1761 р. — Полісся), село — осадив Фаш [1904, с.291]. У 1732 р. 33 козаки і 6 підсусідків Мошонського куреня. Отамани сільські: Сороковий Лука (1718), Савицький Григорій (1732). Маєтністю володіли на ранг полковники. Лизогуб [1731, с.79] з свого володіння передав зятю, полковому осавулу Стефану Бутовичу. Сюди перейшли переселенці з Василькова Київського полку [1911, с.9]. Полковник П. Полуботок [1731, с.79] передав доньці Ганні, якими володіла спільно з чоловіком, седнівським сотником Петром Богдановичем Войцеховичем до 1723 р., коли останній помер. У 1710 р. отримали гетьманський універсал на володіння. Надалі власниця тримала там 16 підданих і приїжджий двір (1732). У 1747 р. тут три приїжджі двори: військового канцеляриста Григорія Дубовика, вдови седнівського сотника Петра Войцеховича, священика городнянського Устина Ленецького. У 1766 р. сотник городнянський Григорій і його брат Іван Дубовик мали 9 хат підданих і при млині 3, хорунжий сотенний Ничипір Харченко 2, бунчуковий товариш Степан Бутович 4, військовий товариш Василь Рубець 1, бунчуковий товариш Іван Думитрашко 2, священик городнянський Устин Ленецький 3, вдова полковника гадяцького Милорадовича 1 [652, арк.100зв.]. **Шинки** Степана Бутовича (1747), козака Данила Коваленка (1747). **Млини**: Жабчицький сотника городнянського Григорія і його брата Івана Дубовиків (1766 [652, арк.100зв.]). **Петропавлівська церква**: *священики*: Іван Іванович (? — 1718 — ?), Стаховський Федір (? — 1747 — ?).

Сорокові (Сороки)

I

Лука — отаман сільський жабчицький (1718).

Федір — козак Городнянської сотні (1735).

II

Аврам (1700 — ?) — козак Дубровницького куреня (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

Герасим Якович (1712 — ?) Д.,: Параска Карпівна N (1717 — ?).

Яків — козак малоґрунтового жабчицький (? — 1732 — 1735 — ?). 17 серпня 1735 р. повернувся з польського походу з синявським сотником Андрієм Полянським.

Іван (1690 — 1747 — ?) — козак малоґрунтового жабчицький (? — 1732 — 1747 — ?). У жовтні 1734 р. повернувся з польського походу з чернігівським полковником. З братом Яковом «на одному дворі живуть порознь хатами і з отческого ґрунту почережно служать».

Кирило (1710 – ?) – козак виборний с. Жабчичі Автуницького куреня (? – 1740 – 1747 – ?). Мав двір, до якого належали грунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 5 конів, 4 воли (1740). На дворі 3 хати, в одні з ній Іван Сороковий (1747).

III

Михайло Герасимович (1757 – ?) Д.: Єфросинія Герасимівна N (1759 – ?).

Петро Герасимович (1769 – ?)

– Єфросинія Герасимівна (1766 – ?)

Іван Кирилович (1746 – ?) Д.: Фотинія Кирилівна N (1750 – ?).

Харченки

I

Михайло – наказний сотник походний (1708).

II

Іван Михайлович.

Яків – курінний отаман 1-го Вибельського куреня (1718).

Макар – козак Городнянської сотні. У 1735 р. був у польському поході в команді генерала Ізмайлова.

Микита – козак Городнянської сотні (1735).

III

Захар.

Семен.

Іван Іванович – абшитований отаман сотенний (? – 1779 – 1787 – ?). Мав 73 підданих у с. Городищі. Д.: Ганна NN, донька шляхтича.

Ничипір Якович (1732/1734 – 1789 – ?) – сотенний канцелярист (з 1753), сотенний хорунжий (1762 [866,арк.79] – 1770), значковий товариш (1770 – 1771), сотник городнянський (1771 – 1780 – ?), бунчуковий товариш (1783), колезький асесор (з 1785.19.09. [1525,арк.9]). Мав 12 підданих у с. Жабчичах [1517,арк.5-6], всього 59 спадкових підданих [1623,ч.III,арк.5]. Був у турецькому поході, на форпостах на кордоні. Засідатель Городнянського повітового суду. Д.: Марія Єлисеївна Рашко, донька полкового осавула [1623,ч.III,арк.5зв.].

Олексій (бл. 1732 – ?) – службу розпочав з 1762 р полковим канцеляристом, значковий товариш (з 1764.29.09. [598,арк.11зв.]), абшитований військовий товариш (? – 1783 – 1788 – ?). Д.: Катерина Іванівна Мороз, донька значкового товариша.

IV

Трохим (Отрох) Захарович – козак с. Куликівки (? – 1756 – 1776 – ?). У 1768 – 1776 рр. був у резервній команді на форпості на польському кордоні.

Іван Семенович – козак с. Куликівки (? – 1756 – ?).

Юхим Семенович – козак с. Куликівки (? – 1756 – ?).

Лука Іванович – полковий канцелярист (1771 – 1774), значковий товариш (1774 – 1779 [1517,арк.15] – ?), військовий товариш (? – 1783 – 1787 – ?).

Ісак Іванович – писар сотенний (1787).

Дмитро Іванович (бл. 1750, с. Жабчичі – 1790 [1620,арк.126] – ?) – служив з 1770 р. виборним козаком, того ж року у поході призначений сотенним хорунжим. Значковий товариш (1779 [1517,арк.17] – 1780 – ?), був у поході в турецьку

війну та на форпостах на польському кордоні. Мав 1 підсудка у с. Жабчичі Городнянської, вийшов у відставку корнетом (1787). Д.: (1779) Феодосія NN (? – 1768 – 1790 – ?), донька священика [1517,арк.17].

– Ксенія Іванівна. Ч.: Максим Павлович Жуковський, сотник синявський [1517,арк.8].

– Н Іванівна. Ч.: Леонтій Братусь-Британовський, значковий товариш [1517,арк.20], отаман сотенний березненський (1779 – ?).

Василь Ничипорович (1764 – 1790 – ?) – службу розпочав 15 травня 1773 р., при суді міському чернігівському (з 1777 [1517,арк.8]), військовий товариш (з 1783.28.02. [1525,арк.9]), засідатель Городнянського повітового суду.

Іван Ничипорович (1765 – 1790 – ?) – навчався «латинському діалекту» (1779 [1517,арк.6]).

Лев Ничипорович (1784 – 1790 – ?).

– Н Ничипорівна. Ч.: Іван Лопутко, значковий товариш (1779).

– Олена Ничипорівна (1778 – 1790 – ?).

Максим Олексійович (1758 – 1788 – ?).

Листвен, село. У 1718 р. присягнуло 9 козаків, 25 козачих дворів у 1732 р. Отамани курінні: Білодіденко (Білодід) Олефір (1676), Зубаренко Василь (1718), Хорошко Веремія (1732), Отцович Яків Зінькович (1747). Отамани сільські: Хорошко Веремія (1718). 5 жовтня 1687 р. гетьманський універсал на село отримав В. Борковський на ранг генерального обозного [1802,с.92]. У 1718 р. 28 посполитих присягнули. 108 дворів підданих Андрія Борковського (1732), його син Яків мав 51 хату (1760). Проживали бунчуковий товариш Яків Андрійович Борковський і седнівський сотник Іван Римша (1747). **Шинки**: 2 Якова Борковського (1747). Гребля лиственська на р. Рудці бунчукового товариша Андрія Борковського (1742). **Михайлівська** церква: *священики*: Одинець Іван Федорович (1747), Сташевський Іван (1747).

Лиственська слобода. Підкоморій Чернігівського повіту Яків Борковський мав 52 (1760), 36 хати підданих (1766 [656,арк.11зв.]).

Білодіденко (Білодіди)

I

Олефір – отаман курінний лиственський Городнянської сотні (1676).

Семен – війт волинський (1676).

II

Степан – козак лиственський (1718).

Ісай (1695 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий с. Листвен (1732), ґрунтовий виборний (1740). Мав двір з однією хатою, до якого належали ґрунти на 8 четвертей, сіножать на 15 возів, виноурня, 3 коня, 2 воли (1740). З ним служив зять Дмитро Васильович.

III

Федір Степанович – козак виборний с. Листвен (1747), мав двір з хатою, 2 коня, 2 воли (1747).

Василь Степанович – козак с. Листвен (1747), мав двір з хатою, 2 воли.

Хорошко

I

Веремія — мешканець лиственський, козак сотні Городнянської (1704). Сотник Андрій Стахович у 1704 р. купив у нього половину млина на р. Городні [1339,арк.2]. Отаман сільський (1718), курінний (1732), козак ґрунтовий лиственський (1735).

Мартин (1670 — ?) — козак ґрунтовий лиственський (? — 1733 — 1747 — ?). З травня 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. Мав двір з хатою, до якого належали ґрунти на 8 четвертей, сіножать на 10 возів, 2 коня, 2 воли (1740), 1 коня, 1 вола (1747).

Степан — отаман куреня лиственського (1732 [1748,с.44]).

Михайло — козак куреня лиственського (1732 [1748,с.44]).

II

Іван Мартинович (1715 — ?) — козак Городнянської сотні. У 1768 — 1776 рр. був у резервній команді на форпості на польському кордоні.

Тупичів, село (1766). Тризни тримали Седнів з волостю і Тупичів, у грудні 1626 р. у них купив С. Пац. Центр куреня. У 1732 р. 71 козак і 20 підсусідків. Отамани куринні: Водолян Яцко (1676), Лях Леон (1718), Міщенко Захар (1732), Колодкевич Микита (1747), Дуброва Андрій (1766 [652,арк.109зв.]). Тупичівська родина **Міщенків** представлена Захаром (1670 — ?) — козак ґрунтовий, отаман Тупичівського куреня (1732 [1748,с.46]). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740), з ним служили сини Яків і Василь, родичі Григорій, Федір — козаки малоґрунтові Тупичівського куреня (1732 [1748,с.46]). 5 жовтня 1687 р. гетьман підписав універсал В. Борковському на с. Тупичів як рангову маєтність, а 25 лютого 1704 р. підтвержене за його вдовою і дітьми. Під час Генерального слідства про маєтки старший із синів уже помер, тому власником 59 дворів виступав молодший син Андрій Васильович. У 1732 р. в нього 63 двори, шинок. Володіння у Тупичеві перейшли до його сина, бунчукового товариша Василя, який мав тут 69 хат посполитих і 1 вдови (1766 [652,арк.109зв.]). Крім нього, серед власників в цей час фіксувалися сотник седнівський Федір Римша, отаман тупичівський Андрій Дуброва [652,арк.109зв.]. У 1770 р. в селі мешкали 718 чоловіків і 716 жінок [1862,с.253]. **Млин** Новий на р. Рудій млин-вешняк бунчукового товариша В. Борковського в два кола борошняних, і валюше. **Покровська** [1683,арк.147] церква: *священники*: Ремболович Іван Антонович (? — 1718 — 1742 [1683,арк.147] — ?), Ремболович Яків Іванович (1742 [1698,арк.28], вікарій 1759 [546,арк.1]).

Куликівка, село (1766) — у Седнівській волості після Паців (Тризн) перейшла Ворошилі, потім Грибовичу, священнику Григорію Івановичу Бутовичу. 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням володіння с. Куликівка з полями, сіножатями і усіма угіддями за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72]. Обозного генерального Якова Лизогуба

тут 47 (1730), 49 (1732) дворів і шинок (1732). У 1766 р. бунчукового товариша Якова Лизогуба 45 хат посполитих, козака виборного Андрія Григоровича Грищенка 2 підсусідки [652,арк.107зв.]. У 1732 р. р до сотні належало 25 дворів козаків і 3 підсусідки, 9 курінчиків обозного генерального Якова Лизогуба, надані йому універсалом Апостола. Отамани: Куликовський Миско (1676), Волох Опанас (1718), Василенко Ничипір (1747). **Воскресенська** церква: *священники*: Бутович Григорій Іванович (? – 1708 [1935,с.123] – 1718 – ?), Косович Степан (? – 1732 – ?), Косович Данило Степанович (1742 [1698,арк.31], попович, 1747, священник), Михайло Максимович (1742 [1698,арк.31], попович), Іван Павлович (1742 [1698,арк.31], попович, 1747, вікарій), *паламар*: Ницько Ничипір (1747). **Михайлівська** церква: *священники*: Миткевич Марко Якович (? – 1785 [1324,арк.97] – 1788 – ?). Йосип Дворецький з Куликівки навчався в Чернігівській семінарії (1718).

Мартин Лисий був отаманом курінним Городнянської сотні (1676), Максим Лисий згадувався як козак «нищій и весма убогий» с. Жабчич (1732), а Денис Лисий (1670 – ?) – козак малогрунтовий с. Куликівки, курінчик генерального обозного (1732), козак виборний (1740). Козацьку службу продовжували його сини Іван (1710 – ?) і Яків (1720 – ?) **Лисенькі (Лисі)**.

Отаман с. Куликівки (1718) Опанас **Волох** належав до широко розгалуженої у с. Куликівці козацької родини, до якої належали виборні козаки Михайло Тимофійович (1704 – 1782 – ?), Яків, Павло – козак виборний с. Куликівки (1740) (? – ран. 1782), Іван Якович (1742 – ?) Семен Якович (1757 – ?), козаки-підпомічники Ілля Данилович (1704 – 1782 – ?), Омелян Данилович (1712 – ?), Ярмола – козак с. Куликівки (1740), Тимофій Омелянович (1748 – ?), Остап Омелянович (1750 – ?), Василь Павлович (1743 – ?), Григорій Ярмолайович (1743 – ?), Каленик Ярмолайович (1745 – ?).

Рабуси

I

Павло – значковий товариш Чернігівського полку (1721 – 1737). Був на каналних роботах (1721) і Коломаку (1723 [1510,арк.125]). У 1739 р. звільнений через хворобу [1423,арк.2]. Абшитований значковий товариш Чернігівського полку (1737 – 1747 – ?). Володів у с. Куликівці приїжджим і шинковим двором. У 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.45зв.]. Проживав у с. Куликівці (1747).

Артем – значковий товариш (? – 1732 [533,арк.1] – 1738 [536,арк.2] – ?).

II

Ярема Павлович (1731 – 1780 – ?) – службу розпочав з 1760 р., значковий товариш Чернігівського полку (1760 – 1780 [1517,арк.12] – ?). У с. Куликівці мав 6 підданих [1517,арк.11]. Д.: NNN, козачка. Мали сина Івана (1772 – ?) і 2 доньок.

Вихвостів, хутір (1649), село (1718, 1732). Власниками хуторів Васьків і Вихвостів були шляхтичі Адам, Ярош, Андрій і Феліціан Жоховські, після смерті яких 25 січня 1649 р. ленний правом вони були надані жовніру Віктору Бобровницькому. Власником с. Вихвостів став сотник седнівський Василь

Іванович Полетика з дружиною, донькою гетьмана Ігнатовича. Пізніше власником був Данило Киприянович Н (? – ран. 1694), дружиною якого стала вдова Степана Силіча Євдокія Іванівна Домонтович. Курінний центр [866,арк.35]. У 1732 р. 29 козаків і 10 підсусідків, 1747 р. 24 козаки і 3 підсусідки. Курінні отамани: Глущенко Гнат (1718), Михайленко Микита (1732), Глущенко Григорій (1747), Ятченко Григорій (1766). Потрапило у володіння Скоропадського. За поступкою Уляни Толстой отримав Семен Юхимович Лизогуб, який мав 74 двори [1936,с.103]. У 1766 р. бунчукового товариша Івана Лизогуба 50 хат, отамана Григорія Ятченка 1, козака Григорія Глущенка 1 [652,арк.107зв.]. У 1777 р. бунчуковий товариш Лизогуб захопив село, яке належало капітану Кекутову [793,арк.1]. **Шинок** Семена Лизогуба (? – 1732 – 1747 – ?). **Покровська** церква: *священники*: Симон Назарович (1718), Ліницький Петро (1732), Ліницький Опанас (1755).

Івашківка, село (1732, 1766 [652,арк.106зв.]). Центр куреня. 48 козаків і 15 підсусідків (1732). Отамани курінні: Шелепенко Марко (1718), Радченко Степан (1723 [115,арк.1]), Кобизей Опанас (1732), Могилевець Олефір (1747), Пиріг Матвій Іович (1772 [895,арк.1]). Сільський отаман Опанасович Дем'ян (1718). У 1747 р. тут мав приїжджий двір козак Максим Зіненко. Першим власником, який відомий документально, був сотник седнівський Василь Іванович Полетика. 1 січня 1689 р. Мазепа підтвердив своїм універсалом за Ничипором Калениковичем с. Івашківку, яке було стверджене ще гетьманом Ігнатовичем, підтверджене Самойловичем [1802,с.153]. У 1690 р. отримав царську грамоту на маєтності [1485,арк.23]. Село перейшло до зятя Калениковича Скоропадського, донька якого Уляна Толстая уступила Семену Юхимовичу Лизогубу. За останнім тут рахувалися 78 (1729), 80 (1732) дворів. У 1766 р. у власності бунчукового товариша Костянтина Лизогуба 75 хат підданих, Любецького монастиря 2, Павла Левицького 1, померлого священника Йосипа Решотки 1 хата [652,арк.106зв.]. ГВК і ГВС розглядали чолобитну козаків с. Івашківки Івана Качного та Івана Грищенка про утиски їх бунчуковим товаришем Костянтином Лизогубом (захоплення ґрунтів, хліба, сіна, побої та інше) для примушення повернутись у його підданство [421,арк.5]. У 1770 р. було 760 чоловіків і 748 жінок [1862,с.254]. **Шинок** Семена Лизогуба (1732), Костянтина Лизогуба (1747), сотника Івана Пирятинського (1747). **Микольська** церква: *священники*: Левицький Степан [1789,с.38], Левицький Григорій Степанович (? – 1718 – 1747 – ?), Решотко Йосип Степанович (? – 1718 – 1742 [1698,арк.28] – ?), Левицький (Решотко ?) Іван Степанович [1789,с.38], вдова Євдокія Захарівна (1731), поповичі (1742 [1698,арк.28зв.]): Левицький Павло Степанович, Левицький (Решотко ?) Захар Іванович, Решотко Григорій Йосипович.

Пирого

I

Олефір.

II

Йосип – козак Городнянської сотні (1718).

Павло — козак Городнянської сотні (1718).

Іван — козак Городнянської сотні (? — 1718 — 1735 — ?).

Матвій Олефірович — козак с. Івашківки (1718 — 1747). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. У жовтні 1734 р. повернувся з польського походу з чернігівським полковником. У нього брати Іван і Купрій Шумани.

Дем'ян (Демид) — козак малогрунтового Городнянської сотні. З жовтня 1733 р. у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана.

Тимофій — козак ґрунтовий куреня Івашковського (? — 1732 — ?).

Сава — козак малогрунтового Городнянської сотні (? — 1732 — ?).

Петро (1685 — ран. 1747) — козак с. Івашківки (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 2 воли.

Іов (1700 — ?) — козак (1732), виборний с. Івашківки (1747). Брат Петра. Мав двір (1747).

ІІІ

Іван Матвійович (1736 — ?) — козак с. Івашківки (1782). Д.: Мотря Іванівна N.

Матвій Іович (1742 — 1788 — ?) — отаман курінний (1772), козак виборний с. Івашківки (1782). Внесений до II частини родовідної книги дворян Городнянського повіту Чернігівського намісництва [1619, арк.95]. Д.: Тетяна Григорівна N (1744 — ?), донька козака.

Олександр Д.: Марія NN, донька козака.

Юхим Д.: Гафія NN, донька козака.

Корній Д.: Ганна NN, донька козака.

Уроженець села доктор історичних наук, професор П.В. Пиріг.

Кобизеї

I

Опанас — козак ґрунтовий (1718), отаман куреня Івашковського (1732 [1748, с.45]). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

II

Михайло Опанасович — козак виборний с. Івашківки (1747). Мав двір з якого служив з братом Василем.

Василь Васильович (1701 — ?) — козак виборний с. Івашківки (1782). Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 20 возів, 3 коня, 4 воли (1740). Д.: Марія Юхимівна N (1720 — ?).

Лесько — козак Городнянської сотні. З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана.

III

Петро Васильович (1744 — ?) — козак Городнянської сотні. У 1768 — 1776 рр. був у резервній команді на форпості на польському кордоні. Козак виборний с. Івашківки (1782). Д.: Мотря Петрівна N (1746 — ?).

Радченки

Григорій — зацний менський (1677 [1630, арк.1]).

I

Степан — козак ґрунтовий куреня Івашковського (? — 1718 — 1732 [1748,с.45] — ?), курінний отаман (1723), у листопаді 1723 р. звільнений з посади городнянським сотником за надходження на нього великої кількості скарґ [115,арк.1]. Козак Івашківського куреня (1732 [1748,с.45]). Військовий товариш.

Тимофій — козак ґрунтовий куреня Івашковського (? — 1732 — ?).

Левон — козак Городнянської сотні. З травня 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

II

Андрій Степанович.

Яким — козак куреня івашківського (? — 1718 — ?).

Ярмола — козак куреня івашківського (1732 [1748,с.45]).

Давид — козак куреня івашківського (1732 [1748,с.45]).

Ничипір — козак Городнянської сотні. У жовтні 1734 р. повернувся з польського походу з чернігівським полковником.

Мартин — козак малоґрунтовий івашківський (1732).

Олексій — козак малоґрунтовий івашківський (1732). З братами Дем'яном, Іваном, Артемом, Василем «на одному дворі порознь хатами живуть і з отческою кґрунту почерезно служать».

Дем'ян — козак малоґрунтовий івашківський (1732).

Іван (1690 — ?) — козак малоґрунтовий івашківський (? — 1732 — 1747 — ?).

Артем — козак малоґрунтовий івашківський (1732).

Василь — козак малоґрунтовий івашківський (1732).

III

Семен Андрійович (? — 1779 — ран. 1787) — сотенний отаман. Д.: Євдокія NN (? — 1750 — 1787 — ?), мешкала у м. Мені. Мали синів Павла (1774 — ?), Микиту (1777 — ?), доньок Горпину (1768 — ?), Олену (1773 — ?), Євдокію (1778 — ?), Ксенію (1780 — ?).

Левицькі

I

Степан.

II

Григорій Степанович — священник микольський івашківський (? — 1718 — 1742 [1698,арк.28] — ?).

Павло Степанович — попович івашківський (1742 [1698,арк.28зв.] — 1766 [652,арк.106зв.]). У його володінні 1 хата посполитих (1766 [652,арк.106зв.]).

III

Іван — священник с. Хотивль Городнянської сотні (1755).

Григорій — навчався в класі ретори Чернігівського колеґіума (1732), протопоп седнівський (1779).

Андрій — навчався в класі поетики Чернігівського колеґіума (1732).

Устим — священник. У 1762 р. на нього за неправильне заволодіння майном у Городні скаржився сотник Григорій Дубина [1000,арк.1].

IV

Олексій Іванович

Іван — священик чернігівський (1792 [1859,с.1]).

Дубрівне, село (1766). Центр куреня. У 1732 р. тут 24 козаки і 1 підсусідок. Отамани курінні: Гончар Опанас (1676), Нога Костянтин (1732), Гончар Андрій Іванович (1747), Сорока Аврам (1761). Отаман сільський Севастьяненко Аврам (1718), Іван Войцехович з дозволу чернігівського полковника Івана Абрамовича у 1657 р. заснував слободу, на базі якої виникло згодом с. Дубровна. Як слобода входила до Седнівської сотні, яку 9 січня 1672 р. від гетьмана Ігнатовича з посполитими отримав військовий канцелярист Богдан Войцехович. 26 березня 1673 р. отримав підтвердження, але уже з млином на р. Рудці проти с. Смяча в три кола. 24 серпня 1687 р. Мазепа підтвердив за ним село і млин. 15 лютого 1710 р. сини Богдана Степан, Іван і Петро отримали універсал на село, які здійснили його розподіл. Про це довідуємося з універсалу вдові Степана від 25 травня 1712 р.: Степан (? — 1711) і Петро розділили млин навпіл, поля і ґрунти Гусацевські при с. Дубрівному, 2 хати в селі потрапили Степану. У 1732 р. у володінні Петра Войцеховича 18 підданих у 17 дворах, Василя Войцеховича 15, вдови Петра Войцеховича 6. Сини Івана Петровича військові канцеляристи Трохим і Василь мешкали у селі. Вдова Степана Марія Тарнавіот тримала 8 хат у селі, Петро Іванович 10 хат, Андрій Іванович 10 хат, їх двоюрідний брат Володимир Петрович мав 5 хат підданих (1760) [1935,с.193,194,195]. У 1766 р. у володінні бунчукового товариша Андрія Войцеховича 16 хат посполитих, військового товариша Петра Войцеховича 3, померлого корнета Рейха вдови 2, померлого писаря вдови 5, священика Максима Знойко (Івашутича) 2, вдови священика Василя Знойко (Івашутича) 1, полкового осавула Сахновського 5, військового канцеляриста Петра Тарнавського 6, священика смячського Данила Знойка 1, козаків 3 [652,арк.110зв.]. У 1770 р. в сповідальних списках 362 чоловіки і 350 жінок [1862,с.261]. Курінний центр. **Шинки** Петра Войцеховича (? — 1732 — 1747 — ?), два Василя Войцеховича (1732), Андрія Войцеховича (? — 1743 — 1747 — ?), Івана Івановича Рейха, чоловіка Олени Степанівни Войцехович (1747). **Рождественська** [1862,с.261] церква: *священики*: Знойко Іван Іванович (Івашутич) (? — 1713 — 1718 — ?), Знойко Василь Іванович (Івашутич) (? — 1742 [1698,арк.28] — 1767 [1862,с.261] — ?), Знойко Максим (Івашутич) (? — 1769 [28,арк.1] — ?).

Козак Городнянської сотні Борис **Малафеев** з травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба. У жовтні 1734 р. повернувся з польського походу з чернігівським полковником. У 1750 р. з товариством с. Дубрівного подав чолобитну до ГВК про несправедливе рішення Чернігівською полковою канцелярією їх суперечки за ґрунти з родиною седнівського сотника Войцеховича [416,арк.1]. Полковий канцелярист Чернігівського полку (? — 1754 [1774,с.26] — 1760 [1687,арк.127] — ?), у 1754 р. був за писаря сотенного слабинського. Мабуть, його племінник Мартин Васильович (1747 — ?) — козак Городнянської сотні. У 1768 — 1776 рр. в резервній команді на форпості на польському кордоні. Козак-підпомічник с. Дубрівне (1782) Одружений

з Мариною Іванівною N (1752 – ?), мали дітей: Івана (1778 – ?), Ганну (1776 – ?), Настасію (1775 – ?), Марію (1781 – ?).

Біографія Костянтина **Ноги** (1698 [536,арк.192] – ?) є прикладом переходу сотенної старшини на посаду курінного отамана і, навпаки, з посади курінного на уряд сотенного старшини. Він згадувався як осавул сотенний городнянський (? – 1725 – 1732), потім – отаман Дубровницького куреня (1732 [1748,с.45]), а пізніше – хорунжий сотенний городнянський (? – 1738 – ?). Поруч з ним служили його родичі Гнат, Йосип, Петро – козаки малогрунтови Дубровницького куреня (1732 [1748,с.45]).

Смичин, деревня (1666), село (1740, 1766), курінний центр [866,арк.35]. У 1732 р. 44 козаки і 20 підсусідків. Отамани курінні: Редченко (Редька) Овсій (1718), Мозол Мойсей Михайлович (1747), Свириденко Тимофій (1766 [1362,арк.1]), **Сементовський** Семен (1761). З роду Сементовських знані Степан (1695 – ?) – козак малогрунтовий смичинський (1732), виборний (1740), товариш Городнянської сотні (1744). Був свідком складання тестаменту доньки Івана Чарниша Ганни Іванівни Андрієвої Войцеховичової 1 травня 1744 р. [1513,арк.234]. Мав двір з двома хатами, до якого належало ґрунту 5 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли. (1740). Євдоким Сементовський був дяком церкви с. Володимирки (1742 [1698,арк.22]), мав синів Луку та Івана (1742 [1698,арк.27]). Василь Артемович Редька (1741 – ?) – козак виборний від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150].

Мазепа відібрав у чернігівських полковників і передав своєму пасинку Криштофу Фридрикевичу маєтності в Смичині [1731,с.71]. Петро Михайлович Булавка від Мазепа отримав с. Смичин, а 8 листопада 1708 р. підтвердження від гетьмана Скоропадського [1935,с.119], де мав ґрунтових 13 (1713). Його вдова, донька генерального судді Сави Прокоповича Ганна отримала підтверджуючий універсал 23 січня 1719 р. і мала тут 5 дворів підданих, приїжджий двір та шинок (1732), 7 дворів підданих (1730). Надалі володіння Булавок перейшли в розпорядження її племінника Івана Тимофійовича з матір'ю. Андрій Борковський (? – ран. 1760) і його дружина Катерина Яківна (? – після 1760) мав батьківських 5 гребель на р. Смяч і 7 на р. Рудні. Їх піддані були розділені між синами, бунчуковими товаришами Іваном (? – 1745 – 1784 – ?) з племінником (5 хат посполитих) і Василем (? – 1745 – 1781 – ран. 1788) 4 хати (1766 [652,арк.109зв.]). Крім Булавок і Борковських значними власниками були Черевачі: сотенний хорунжий Павло мав шинок та 4 хати підданих, його син, козак Ничипір Черевач – 1 хату (1766 [652,арк.109зв.]). Місцевий священник Дмитро Знойко тримав 1 хату підданих (1766 [652,арк.109зв.]). **Шинки**: Андрія Борковського (? – 1732 – 1747 – ?) Павла Черевача (? – 1732 – 1747 – ?). **Млини**: смяцька гребля на р. Рудці у володінні бунчукового товариша Андрія Борковського (1742). **Троїцька** церква: *священники*: Михайло Богданович (1718), Знойко Іван Іванович (? – 1718 – 1744 [1798,с.280] – ?), Знойко Дмитро (1766 [652,арк.109зв.]).

Мозол

I

Михайло.

II

Герасим Михайлович — отаман сільський с. Смичин (1718). Козак ґрунтовий (1732). З братами Мойсеєм, Іванам і Семеном «на одному дворі порознь хатами живуть і з отческого ґрунту почерезно службу отбывають».

Мойсей Михайлович (1690 — ?) — У 1740 р. мав двір, до якого належало ґрунту 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 3 коня, 2 воли. Козак малоґрунтовий с. Смичина, у 1745 р. разом з іншими місцевими козаками подав чолобитну на полкового хорунжого Івана Булавку за захоплення їх ґрунтів [716,арк.1]. Отаман курінний (1747).

Іван Михайлович — козак малоґрунтовий Городнянської сотні. З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана.

Семен Михайлович — козак малоґрунтовий.

II

Дмитро Мойсейович (1712 — 1740 — ран. 1782) — козак Городнянської сотні. Учасник походу 1737 р. [809,арк.4зв.]. Д.: Гафія Карпівна N (1702 — 1782 — ?).

III

Іван Дмитрович (1737 — ?) — козак Городнянської сотні. У 1768 — 1776 рр. був у резервній команді на форпості на польському кордоні. Козак (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Мотря Іванівна N (1742 — ?), донька козака.

Семен Дмитрович (1747 — ?) — козак (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Ганна Терентівна N (1752 — ?), донька козака.

Демид Дмитрович (1752 — ?) — козак (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Євгенія Демидівна N (1757 — ?), донька козака.

Григорій Дмитрович (1762 — ?) Д.: Гафія NN (1762 — ?).

Перепис, деревня (1732, 1766 [653,арк.22зв.]). У 1732 р. тут мали власні двори 2 козаки, 2 козаці підсусідки, 20 стрільців, 9 їх підсусідків, 16обровник. Знаходився Переписський стрілецький курінь, до якого належали і стрільці з Звеничева, Ваганич, Хоробріч. Отамани стрілецькі Кучук Микита (1718), Михайленко Яцько (1747). За присягою 1718 р. тут 18 стрільці, за Румянцевським описом — 52 [653,арк.22зв.]. Володів полковник В. Борковський. Згідно його універсалу від 5 грудня 1677 р. стрільці мали старанно та сумлінно виконувати свої обов'язки «около лову зверинного» [1964,с.67]. Подібні універсали стрільці отримували і від наступних полковників: Я. Лизоуба, Ю. Лизоуба, П. Полуботка [1802,с.585-586]. Сотник А. Стахович тримав двір у д. Перепис (? — ран. 1715), 13 червня 1716 р. його вдова отримала гетьманський універсал на володіння. Старший син Андрій отримав тут маєтність, а 1731 р. молодшому сину Григорію перейшов у володіння двір Товаровський з ґрунтом [1513,арк.175].

Помер між 1744 і 1750 рр. Олексій Григорович тримав у д. Перепис цей дідівський і батьківський двір. 9 травня 1719 р. отримав гетьманський універсал осотник полковий Тимофій Михайлович Булавка. 11 грудня 1720 р. отримала його вдова Софія Максимович, яка померла 1755 р. 10 жовтня 1728 р. універсал їй і сину військовому канцеляристу Івану Тимофійовичу Булавці. Він мав 7 дворів підданих (1732). Гафія Степанівна Бутович від батьків отримала маєтності в Городнянській сотні в д. Перепис (мабуть, матерізна від Марії Яківни Лизогу6). Її син Яків Тарнавський тримав тут 5 хат (1760). У 1741 р. стрілець Олексій Штан мав суперечку за ґрунти з військовим канцеляристом Яковом Тарнавським [342,арк.1]. Проживав Роман Копач (1747), син міщанина київського. Військовий канцелярист ГВК (1741 – 1754 – ?). Власниками у 1766 р. були сотник слабинський Самійло Левандовський, який мав 11 хат підданих, генеральний бунчужний Яків Тарнавський 8, вдова бунчукового товариша Григорія Стаховича Гафія Іванівна Борозна 2 [652,арк.104зв.], бунчуковий товариш Олексій Григорович Стахович 1, бунчуковий товариш Іван Андрійович Стахович 2, священник ваганицький Григорій Гурський 7 [652,арк.105зв.], стрілець Мойсей Казанник 3 хати, стрілець Онисим Михайленко 1 хата, стрілець Андрій Михайленко 1 хата підданих (1766 [653,арк.75зв.]). Олексій Григорович Стахович 17 вересня 1765 р. продав зятю Михайлу Васильовичу Євреїнову (дружина Ганна Андріївна Стахович) половину д. Перепис з дідівським і батьківським двором [1939,с.761]. **Шинок** бунчукового товариша Андрія Стаховича (? – 1732 – 1747 – ?). Спочатку належала до приходу церкви с. Ваганичі, а потім побудована **церква** у Переписі. *Священники*: Гурський Іван Георгійович (? – 1776 [1391,арк.1] – ран. 1791 [1901,с.77]), Гурський Василь Іванович (1781.10.01. – 1790 [1980,с.92]).

Кучуки

I

Микита – отаман стрілецького Переписького куреня (1718).

II

Семен Микитович (1703 – ?) – стрілець ґрунтовий (1732). Мешкав у д. Перепис. Д.: Марія Степанівна N (1708 – ?).

Мойсей Микитович (1711 – ?) – стрілець. Мешкав у д. Перепис. Д.: Марія Андріївна N (1719 – ?).

III

Федір Семенович (1732 – ?) – стрілець. Мешкав у д. Перепис.

Євмен Семенович (1736 – ?) – стрілець. Мешкав у д. Перепис.

Мина – стрілець. Мешкав у д. Перепис.

– Віра Мойсеївна (1738 – ?)

Хоробрічі, деревня (1732, 1766 [653,арк.22зв.]). У 1732 р. тут 5 козацьких дворів, 19 стрільців, 18 стрілецьких підсусідків. Стрільців Переписького стрілецького куреня за присягою 1718 р. 1, за Румянцевським описом – 31 [653,арк.22зв.]. Володів полковник В. Борковський. Сотник А. Стахович тримав д. Хоробріч «з купленимъ безмѣсновскимъ дворикомъ» [1513,арк.175]. 13 червня 1716 р. його вдова отримала гетьманський універсал на деревню.

Зятю Андрію Борзаковському, а потім Самійлу Холодовичу, чоловікам її доньки Ганни, підтвердила д. Хоробрічі з двором, яке відійшло до них як посаг [1513,арк.175]. 6 дворів підданих писара полкового чернігівського С. Холодовича (1732) і приїжджий двір (? – 1732 – 1747 – ?). Приїжджий двір (? – 1747 – ?) мав його зять, полковий писар Яким Миткевич. Доньці Парасці (1734 – ?) перейшли 8 дворів і 8 бездвірних хат (1767), 68 чоловіків і 70 жінок (1783). Вийшла заміж за Рубця. Варвара Самійлівна Холодович (бл. 1729 – 1763 – ран. 1766) з нею другим шлюбом одружився Іван Думитрашка, а вона вдруге вийшла заміж за Панашатенка. Власниками у 1766 р. були бунчуковий товариш Іван (Дмитрович ?) Думитрашка, за яким 12 хат підданих, військовий товариш Василь Дем'янович Рубець 17, возний Андрій Панашатенко 8, військовий канцелярист, потім абшитований бунчуковий товариш Петро Андрійович Стахович 2, священник андріївський Роман Страдомський 1 (1766 [652,арк.103зв.]), стрілець Сидір Прокопенко 1 хата, стрілець Данило Ганчаренко 1 хата підданих [653,арк.75зв.]. **Шинок** С. Холодовича (? – 1732 – 1747 – ?).

Володіння Чернігівського Єлецького монастиря. Лемешівка, село (1766 [652,арк.101зв.]). Відоме з XVI ст. Можливо, нащадком засновника був Петро Лемеш відомий як отаман куреня городнянського (? – 1731.1.01. [1513,арк.173] – 1732 [1748,с.43] – ?), наказний сотник городнянський (1734). Запустіло і відновлене як слобода на мощонських ґрунтах Чернігівського Єлецького монастиря архімандритом І. Васинкевичем. У 1707 р. гетьман дозволив заселити «людьми зарубезними». У 1718 р. присягнули 19 посполитих, у 1732 р. 60 дворів, у 1766 р. 68 хат підданих [652,арк.101зв.]. Власник Чернігівський Єлецький монастир тут мав приїжджий двір і шинок (1732), **Церква**: священник Степан Ничипорович (1747).

Володіння Лизогубів Дроздов, Дроздовиця, село. Семен Лизогуб отримав у 1730 р. за поступкою Уляни Толстой мав 80 [1936,с.103], 55 (1732) дворів. 1 січня 1731 р. написала заповіт Марія Іванівна Лисиця, вдова сотника городського Андрія Стаховича сину Андрію отримав «отчину» Дроздовицьку [1513,арк.175]. Козаків не було (1740). У 1747 р. тут приїжджий двір Леонтія Лизогуба. У 1766 р. 77 хат бунчукового товариша Костянтина Лизогуба [652,арк.106зв.]. **Шинок** Семена Лизогуба (1732), Костянтина Лизогуба (1747). **Гутище (Гутянська, Гутничі)**, сл. біля с. Дроздовиці, навпроти д. Кашпурівки через р. Смяч. У 1718 р. присягнули 6 гутників. Костянтин Лизогуб тримав 5 дворів, 10 хат (1766 [652,арк.106зв.]), його син Василь 11 дворів (1781). Під с. Дроздовицею при **млині** на р. Смяч два можливі млинарі Павло і Опанас Кашпури (1732). **Покровська** церква: священники: Козьма Федорович (1718), Сергій Євстафійович (? – 1740 – 1747 – ?), дяк: Козьма Аврамович (1742 [1698,арк.22]), дячки: Євдоким Симонович (1740), **паламари**: Жук Михайло Юхимович (1740). Поблизу знаходилася слобода Диханівка. **Кашпурівська слобода** (1727 [1940,с.103], 1766 [652,арк.106зв.]). **Кашпурівка**, деревня [861,арк.32]. Бунчукового товариша Костянтина Лизогуба 12 хат (1766 [652,арк.106зв.]).

Кашпури

I

Василь — посполитий с. Займище Седнівських сотні (1718).

II

Каленик.

Павло — можний млинар на р. Смяч (1732).

Опанас — можний млинар на р. Смяч (1732).

III

Петро — козак с. Дирчина (1747).

Максим Каленикович — козак с. Кашпурівки (1756 [861,арк.32]).

Ільмівка, слобода, деревня (1732, 1766) поблизу р. Ільма. У 1730 р. донька Івана Скоропадського Уляна Толстая поступилася швагрю Семену Лизогуб. Він тримав 28 (1730), 27 (1732) дворів. У 1739 р. тут 20 посполитських дворів. Перейшло до його доньки Тетяни, яка в другому шлюбі була за воронківським сотником Миколою Афендиком. У неї 1760 р. тут 36 хат [1935,с.22]. Спадкоємців померлого сотника Афендика мали 50 хат підданих (1766 [652,арк.105зв.]).

Шинок Семена Лизогуба (1732), Миколи Афендика і його спадкоємців (? — 1747 — ?). Входила до приходу церкви с. Володимирівки.

Сухий Вир, слобода Суховирська і Суховирська гута, Грибова рудня на р. Сухий Вир. Суховирський хутір гута (1783). Місцевий скляний майстер Потап Крутящий у 1767 р. мав 45 років, тобто 1722 р. був місцевим уродженцем [1940,с.103], а Петро Глушенок — 70 років [1940,с.104], тобто 1722 р. і 1697 р. гута уже існувала [1940,с.103]. 6 дворів належали гетьману Скоропадському, а потім його вдові (? — 1722 [1940,с.103] — 1730). У 1730 р. перейшло як спадщина до роду Лизогубів: деревня з руднею і при Суховирському млині (6 дворів) Семен Лизогуб отримав за поступкою Уляни Толстой мав 23 [1936,с.103], 16 (1732) дворів. Сюди збиралися посполиті з Розсудівської рудні, Олександрівської гуті, с. Володимирки, сл. Кашпурівки [1940,с.103,104]. Бунчукового товариша Костянтина Лизогуба мав 19 хат (1766 [652,арк.106зв.]), перейшло до його сина Романа, який 1781 р. там мав 22 хати. **Млин** на 1 коло борошняне і 1 ступне Костянтина Семеновича Лизогуба (1767), потім сина Романа (1781) забезпечував мешканців гуті.

Довга Гребля, слобода (1766). Гетьман Скоропадський купив ґрунти, які перейшли до старшої доньки Ірини, яка вийшла заміж за Семена Лизогуба. Надалі у володінні трьох доньок і їх чоловіків Андрія Стаховича, Андрія Горленка, Миколи Афендика. У 1766 р. власники: військовий канцелярист Петро Стахович 4 хат, колезький асесор Михайло Євреїнов 2, полковник полтавський Горленко 13, спадкоємців померлого сотника Афендика 15 (1766 [652,арк.101зв.]). Після її смерті володів син Матвій Самійлович Сулима, який 23 жовтня 1773 р. уступив цей маєток своєму зятю секунд-майору у відставці Качалову. Цього ж року колезький асесор Михайло Євреїнов подав скаргу до суду на (доньок/пасербиць) сотника Афендика Параску та Уляну за не розподіл з ним уступлених Качалову маєтків [46,арк.1]. **Млини**: гетьман Скоропадський купив ґрунти

і побудував млини в 9 кіл борошняних і 2 ступних, перейшло до старшої доньки Ірини, яка вийшла заміж за Семена Лизогуба. Надалі у володінні трьох доньок і їх чоловіків (Андрія Стаховича, Андрія Горленка (1747), Миколи Афендика).

Будище, слобода бунчукового товариша Костянтина Лизогуба з 10 хатами підданих (1766) [652,арк.106зв.].

Бурівка, село (1732). Існувало перед 1648 р. [1904,с.292]. 6 козацьких дворів в 1732 р., 3 у 1739 — 1747 р.р. За Самойловича власником села був значковий товариш Василь Шашевський, від нього перейшло зятю значковому товаришу Михайлу Лежайському [1731,с. XXVII]. володів полковник В. Борковський. Ничипір Каленикович під с. Бурівкою над р. Ігровицею мав бір з бортними деревами і бджолами. Село з слобідкою Бобровицею і під самим містом подвір'ям перейшло за донькою до Івана Скоропадського, який володів цією маєтністю до смерті [1625,арк.28]. Дозорцею цієї гетьманської маєтності був Йосип Линевиц. Семен Юхимович Лизогуб отримав 1730 р. за поступкою доньки гетьмана Уляни Толстой мав 101 двір [1936,с.103], у 1732 р. — 99, у 1739 р. — 63 двори. Надалі власником став гетьманський онук, бунчуковий товариш Семен Семенович Лизогуб (бл.1708/1709 — 1781 — ?), який і проживав у с. Бурівці. **Шинок** Семена Лизогуба (1747). **Рождественська** церква: *священники*: Павло Григорович (? — 1718 — 1732 — ?), Косович Яків Семенович (? — 1739 — ран. 1747), Григорій Ярмолайович (? — 1747 — ?), *дяки*: Іван Андрійович (1739), Кіндрат Іванович (1742 [1698,арк.22]), *паламарі*: Гнат Федорович (1739).

Невклі, слобода (1730), деревня (1732, 1755) на р. Невклі болотяній. Семен Юхимович Лизогуб отримав у 1730 р. за поступкою Уляни Толстой, а потім його син Семен мали 26 [1936,с.103], 18 (1732), 8 (1739) дворів, 16 хат (1766 [652,арк.107зв.]). **Шинок** Семена Лизогуба (1747). За Лизогубом два **млини-вешняки** на р. Невклі болотяній (1742). 10 вересня 1746 р. Чернігівська полкова канцелярія оголосила розшук в справі звинувачення капітаном Чернігівського гарнізону Мефодієм Соніним вїта невкльського Самійла Порозленка у сприянні втечі його підданого [92,арк.1]. Належало до приходу церкви с. Бурівки.

Ловинської Слобода, Ловин, село (1718, 1730). Семен Юхимович Лизогуб отримав у 1730 р. за поступкою Уляни Толстой мав 45 [1936,с.103], 31 двір (1732). У 1739 р. фіксуються приїжджі двори Григорія і Костянтина Лизогубів. Бунчукового товариша Семена Лизогуба млин в одне коло на р. Ловине (1742), Бунчукового товариша Семена Лизогуба 18 хат, військового канцеляриста Григорія Лизогуба 16 (1766 [652,арк.107зв.]). Троїцька [1862,с.242]. **Іаонно-Злотоустівська** церква. *Священники*: Матвій Опанасович (? — 1718 — 1742 [1698,арк.27зв.] — ?). Матвій Опанасович (1687 — ?) був одружений з (? — 1722 — 1739 — ?) Горпиною Максимівною N (1696 — ?), мали синів Федора (1722 — ?) і Антона (1729 — ?) — поповичів (1742).

Нова, гута. Деревню Гута Семен Юхимович Лизогуб отримав 1730 р. за поступкою Уляни Толстой мав 17 [1936,с.103], 12 (1732) дворів. Його

син, бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб тут мав 8 хат підданих (1766 [652,арк.106зв.]). На гутах Лизогубів протягом 1730 – 1766 рр. спостерігається скорочення населення вдвічі.

Олександрівська, деревня. У 1732 р. Семен Лизогуб мав 40 дворів підданих, бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб – 19 хат (1766 [652,арк.106зв.]). **Шинок** Костянтина Лизогуба (1747). **Олександрівська гута** при р. Сухому Виру. Слобода (1730) з 83 дворів бунчукового товариша Семена Лизогуба, яку отримав від сестри дружини Уляни Толстої. Згадка за гуту 1751 р., двір гутника Бензи і 3 хати підсусідків, які у володінні Костянтина Семеновича Лизогуба. Спочатку розширилася до 8 хат (1766 [652,арк.106зв.]), але потім гута занепадала. У Лизогуба викупив Михайло Євреїнов, який налагодив (1772 – 1781) виробництво і мав 5 хат для гутників.

Папірна, деревня. Бунчукового товариша Костянтина Лизогуба 10 хат (1766 [652,арк.106зв.]).

Рудня, її існування у 1636 р. фіксує продаж Менської волості Казановським Киселю [1904,с.293]. Сотник седнівський Полетика поблизу д. Пекурівки поселив слободу Рудню на р. Смяч. **Рудня Переїздинська** на р. Сухий Вир (? – 1747 – 1781 – ?), деревня військового канцеляриста Григорія Лизогуба 9 хат (1766 [652,арк.107зв.]).

Володіння Борковських. Пекурівка (Пекарівка, Пекарі), селище (1757), деревня (1732, 1766) – існувала перед 1648 р. [1904,с.292]. У 1732 р. з козацького населення залишилося лише дві вдови (козачки) «ніщіє» Ганна Степаніха і Чапленко Марія Гавриліха «сие жадной служби за убожеством отбыват не могут», але у реєстрі 1747 р. уже служать їх сини Яким Степанович Степаненко та Іван Гаврилович Чапленко. У 1657 р. полковник Аврамович дозволив Івану Войцеховичу поблизу на урочищі і селищі осадити слободу [1911,с.62]. Сотник седнівський Полетика володів д. Пекурівкою. Потім володів полковник Борковський, 25 лютого 1704 р. підтверджене за його вдовою і дітьми. Під час Генерального слідства про маєтки старший із синів уже помер, тому власником 47 дворів виступав молодший син Андрій Васильович. Володіння перейшли до його сина, бунчукового товариша Якова, за яким у 1766 р. тут 51 хага підданих, а за його матір'ю, вдовою Катериною Борковською – 18 (1766 [656,арк.112зв.]). Поручик у відставці (1783) Андрій Якович Борковський мав тут підданих. **Шинок** А. В. Борковського (1732), його вдови Катерини (1747), Василя Андрійовича Борковського (1747). **Церква: священик:** Гуляницький Семен (? – 1748 [524,арк.92зв.-93,96зв.] – ?). Мав у с. Церковиці підсусідки «разных владений, скота неимущие» дворів 1, хат 1 [524,арк.84-84зв.].

Семківка, село (1713, 1766 [652,арк.101зв.]). Володів полковник В. Борковський. Маєтність сотника городиського, ґрунтових 23, городників 3 (1713). 8 липня 1716 р. значний військовий товариш Іван Владиславович Бороздна отримав гетьманський універсал на с. Семківку, якою колись володіли його предки. Він тут мав 22 двори підданих (1732), приїжджий двір (1747). Його

вдова Марія Андріївна тримала тут «две мелници, на речках Бериловце и Тетиве», після смерті якої село і млини перейшли у власність їх сина, бунчукового товариша Івана, який мав тут 16 хат (1766 [652,арк.101зв.]). **Успінська церква:** *священники:* Йосип Антонович (? — 1718 — 1747 — ?), Павло Йосипович (? — 1742 [1698,арк.28зв.] — ран. 1747).

Політиченська рудня, деревня. 5 жовтня 1687 р. гетьманський універсал на греблю отримав полковник В. Борковський. Подданні бунчукового товариша Андрія Борковського 12 дворів (1732), його ж політиченська гребля на р. Смяч (1742). Надалі тримала його вдова (1747), мірочником наймала Йосипа Семеновича Білосвіта. **Шинок** вдови Андрія Борковського (1747). **Городинський**, хутір з городинською греблею на р. Рудці бунчукового товариша Андрія Борковського (1742). Бігацька, слобода підкоморія Якова Борковського з 36 хатами підданих (1766 [656,арк.111зв.]).

Володіння Войцеховичів. Півнівщина, слобода. **Півнівський** хутір [757,арк.420зв.] на р. Чибриж [1796,с.120]. Тримав седнівський сотник Йосип Півень, у якого купив Войцехович. Богдан Войцехович купив у Півня ґрунти, на яких його син Іван осадив сл. Півнівщину. У 1732 р. за Петром Войцеховичем 11 підданих. Нею спочатку як слободою (1747), а пізніше деревнею володів Андрій Іванович Войцехович (1717 — 1786 — ран. 1799) [1935,с.193,195], «оставишь по покойных отцу и матце своих осиротелыми, за именующюся малую отчину, з дому своего отпраляли и отпраляют в нашей енеральной войсковой канцелярии, в звании канцелярийском службу» [1798,с.277]. **Млин:** на р. Чибриж сотника Йосипа Півня [1796,с.120], у 1692 р. купив Іван Войцехович, володів млином півнівським син Андрій [1796,с.120].

Півні

I

Семен.

Півненко Васько — козак Іржищівської сотні Канівського полку (1649).

Василь — сотник городнянський.

II

Йосип Семенович — сотник седнівський (? — 1665 — 1666 — ?), городнянський (? — 1676 — 1685.08. [1472,арк.52] — ?), отаман городовий седнівський (? — 1689 — ?). Тримав млин на р. Чибриж, який перейшов до Войцеховича і опустів у 1692 р. [1796,с.120]. Неписьменний.

III

Терентій — курінний отаман Орловський Вибельської сотні (1732 [1748,с.25]). Володів млином при хуторі Півнівському на р. Чибриж [1796,с.120].

Жабчицька слобода [1731,с.79] (нині — Радянське). Полуботок передав у придане доньці за седнівського сотника Петра Войцеховича (? — 1723), який поселив сл. Жабчицьку. Після його смерті вдова Ганна Полуботок (за нею 20 дворів підданих в 1732 р.) мала майнові суперечки з синами Петром і Андрієм [85,арк.1-123]. Пізніші документи засвідчують, що власниками слободи були два інші сини: Володимир, який там мав 3 хати підданих (1760) [1935,с.195], а потім

його вдова 6 (1766 [652,арк.99зв.]) та брат, військовий товариш Григорій мав 10 хат підданих (1766 [652,арк.99зв.]).

Володіння Бутовичів. **Бутівка**, деревня (1737), село (1732, 1766 [652,арк.101зв.]). На солонівських ґрунтах Степан Бутович (? – 1717) поселив сл. Бутівку. Одружився з донькою полковника Якова Лизогуба Марією (? – бл. 1737) і їх донька Уляна Бутович отримала в придане цю маєтність. Була заміжня з 1716 р. за Михайлом Іллічем Милорадовичем, а після 1727 р. за сином генерального судді Петром Івановичем Чарнишом (? – 1730). У 1732 р. тримала 49 дворів підданих, приїжджий двір і шинок (1732). Мати заповітом 1737 р. підтвердила за нею частину Бутівки [1936,с.514] і мала тут 27 хат підданих (1766 [652,арк.101зв.]). Тут проживав її син, бунчуковий товариш Микола Милорадович (1747), пізніше володіли її племінники Степан (11 дворів у 1781 р.), Федір, Іван Дем'яновичі Бутовичі. **Шинки:** бунчукового товариша Миколи Милорадовича (1747). «Одна мелниця, под селом Бутовкою». **Покровська** церква (1742 [1698,арк.29]): Лісовицький Григорій Михайлович (? – 1742 [1698,арк.29] – 1747 – ?).

Старосілля, деревня (1732, 1766). У 1637 р. Богдан Бутович р. купив у Мартина Фаща Старосілля і в 1649 р. отримав привілей на ці землі від Яна-Казимира [1731,с.85]. Його онук Степан Іванович Бутович 19 квітня 1700 р. отримав універсал на власні куплені ґрунти старосільські. 23 квітня 1702 р. він отримав гетьманський універсал з дозволом поселити людей біля його старосільського млину. 19 листопада 1708 р. отримав гетьманський універсал на сл. Старосілля. 17 грудня 1708 р. підтверджені царською грамотою. 7 травня 1710 р. отримав гетьманський універсал з дозволом насипати греблю і побудувати млин в старосільських ґрунтах на р. Смяч. Його вдова Марія Яківна Лизогуб 14 серпня 1717 р. отримала гетьманський універсал, тримала 13 дворів (1730). Згідно її заповіту син Степан Бутович у 1737 р. отримав половину Старосілля, яка пізніше перейшла його сину, військовому товаришу Петру Степановичу Бутовичу (? – 1802), який мав там 3 хати (1766 [652,арк.1029зв.]). У 1747 р. 2 козачі двори, за присягою 1718 р. тут 4 стрільці, у 1732 р. 6 стрільців і 1 їх підсусідок, у 1747 р. 5 і 1 підсусідок, за Румянцевським описом – 11 стрільців [653,арк.22зв.]. Бунчукового товариша Івана Бутовича при д. Старосілля млин-वेशняк на р. Вербчі.

Солонівка, село (1766). Богдан Бутович у 1637 р. купив у Мартина Фаща Солонівку і у 1649 р. отримав привілей на ці землі від Яна-Казимира [1731,с.85]. Володів полковник В. Борковський. Онук Бутовича Степан Іванович 19 квітня 1700 р. отримав універсал на куплені ґрунти солонівські. 19 листопада 1708 р. отримав гетьманський універсал на с. Солонівку з двома млинами. 17 грудня 1708 р. підтверджені царською грамотою. Вдова Бутовича Марія Яківна Лизогуб 14 серпня 1717 р. отримала гетьманський універсал на слободу з млином, мала там 35 дворів (1729). 27 серпня 1737 р. заповіла сину Дем'яну, який тут і проживав, частину Солонівки [1935,с.124]. 27 підсусідків і 13 посполитих мав бунчуковий товариш Дем'ян Бутович (1732 [916,арк.3]), 25 хат в селі (1760). Власники: вдова Дем'яна Ганна Бутович 20 хат і її старший син бунчуковий товариш Степан Дем'янович Бутович (? – 1786 – ?) 3 хати (1766 [652,арк.102зв.]),

в подальшому молодші сини – Федір Дем'янович мав 112, а Іван Дем'янович 80 підданих у цьому селі (1795 [1935,с.126]). **Микольська** церква: *священники*: Матвій Данилович (1718), Степан Матвійович (1742 [1698,арк.28зв.] – 1747 – ран. 1755), мав сина Петра Степановича (1755).

Смяч, слобода на р. Смяч (1732) (потім Смяч-Луб'янка, з 1961 р. – Травневе). У грудні 1620 р. Самуель Пац отримав деревню Смяч. Хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]). Богдан Бутович у 1637 р. купив у Мартина Фаща сл. Смяч і в 1649 р. отримав привілей на ці землі від Яна-Казимира [1731,с.85]. Його онук, Стефан Бутович 19 квітня 1700 р. отримав гетьманський універсал на предківський старосільський ґрунт, а 7 травня 1710 р. – дозвіл в цих ґрунтах насипати греблю і побудувати млин на р. Смяч, де відновився населений пункт. Його син Степан Степанович Бутович (? – 1701 – 1746) мав тут приїжджий двір. Його вдова, друга дружина Ірина з дітьми мала 229 підданих у с. Смяч (1764). Слобода бунчукового товариша Степана Бутовича 9 хат (1766 [652,арк.103зв.]).

Кузничі, слобода (1717), деревня (1766). Степан Бутович 19 квітня 1700 р. отримав універсал на куплені ним ґрунти кузницькі. 19 листопада 1708 р. отримав гетьманський універсал на сл. Кузничі і мав тут 18 підданих (1713). Його вдова Марія Яківна Лизогуб отримала 14 серпня 1717 р. гетьманський універсал, тримала 32 двори (1730). Перейшло до її синів Петра, Степана. За вдовою Петра у 1732 р. 31 підданий. Потім перейшло до військового товариша Петра Степановича Бутовича (? – 1802) (1766 [652,арк.102зв.]).

Черемошня, деревня. 5 дворів підданих Петра Бутовича, потім його вдови (1732).

Володіння Стаховичів. Андріївка, село (1739) – сотник Андрій Стахович поселив сл. Андріївку на ґрунтах між д. Перепис і д. Хоробричі, на яку після його смерті отримала гетьманський універсал вдова 22 травня 1715 р. 1 січня 1731 р. вона склала заповіт, за яким: «Старшому сыновѢ моему Андрею, яко же жену и потомство имѢючогому, и на своїмъ господарствѢ особно мешкаючому в полку ЧернѢговскомѢ сотнѢ Городницкой село АндрѢвку покойнимъ мужемъ частно накупленных, частно на волних в мових земляхъ по унѢверсалу гетманскому осаженное со всѢми къ вному селу приналежастыми» [1893,с.135]. Її син Андрій Андрійович мав 22 двори підданих і шинок (1732), «под селом Андреевкою, на болоте Вербчи, мельница вешняк, прозванием Рубежик, о дву колах борошняних, а третем ступном» та 22 хати підданих (1760). За Румянцевським описом у нього тут і при млину Рубіжку 45 хат, а у Довгалевському острові 1 хата (1766 [652,арк.104зв.]). Перейшло до його сина Петра Андрійовича, за яким тут зафіксовано піддані 258 чоловічої і 235 жіночої статті (1782). Сотник сосницький Филімон Шафонський, потім його вдова Гафія Іванівна тримали 12 підданих у с. Андріївці [1753,с.162]. **Шинок** Андрія Стаховича (1747). **Рождственська** церква: *священники*: Страдомський Михайло [1862,с.201] (? – 1718 – 1747), Михайло Матвійович (? – 1747 – ?), Страдомський Роман (1747 – ?), Страдомський Михайло [1862,с.201] Романович (1790 – 1794 [1901,с.77]). **Михайлівська** церква: *священники*:

Павловський Іван Федорович (1739), Страдомський Дем'ян Михайлович (1742 [1698,арк.29]), **дячки**: Семен Андрійович (1718), Степан Гаврилович (1739), **паламарі**: Михайло Тихонович (1739).

Страдомські

I

Михайло — священик андріївський (? — 1718 — 1747).

II

Дем'ян Михайлович — священик андріївський (1742) [1698,арк.29].

Роман Михайлович — священик андріївський. Мав 1 підсудка у с. Хоробрич (1747).

Кирило Михайлович — попович андріївський (1742 [1698,арк.29]).

III

Іван Романович — попович андріївський (1742 [1698,арк.29]).

Михайло [1862,с.201] Романович — попович (1742 [1698,арк.29]), священик андріївський (1790 — 1794 [1901,с.78]). Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Тетяна Данилівна Баранова, донька уродженця Речі Посполитої. Мали синів Олексія, Якіма, Андрія, Івана, Григорія, доньок Ганну, Марфу, Домну, Ганну, Ірину.

Ваганичі, село (1713, 1766) на р. Вага). Поселив і володів полковник В. Борковський. Маєтність Грембецького, де у нього тяглих 14, городників 11 (1713). У 1732 р. чотири козаки. У 1718 р. присягу склав один стрілець Переписького стрілецького куреня, 1732 р. в реєстрі 6, а за Румянцевським описом тут їх фіксується 13 (1766 [653,арк.23зв.] Іван Скоропадського володів цією маєтністю до смерті з двома слободами Білоус і Володимирівка, купленими долина на р. Білоус [1625,арк.28]. У 1730 р. маєтністю значкового товариша Федіра Миколайовича Грембецького (? — ран. 1751) с. Ваганичі заволоділа дружина колишнього ніжинського полковника Петра Толстого Уляна Скоропадська [235,арк.2]. За її уступкою село отримав Семен Юхимович Лизогуб: у 1730 р. мав 44 двори [1936,с.103]. Власники у 1766 р. бунчуковий товариш Іван Стахович мав 13 хат підданих, колезький асесор Михайло Євреїнов 17, військовий канцелярист Петро Стахович 17, священик Георгій Гурський 4, значковий товариш Павло Гурський 1 [652,арк.104зв.], стрілець Андрій Михайленко 1 хата підданих [653,арк.75зв.]. **Шинок** Семена Лизогуба (1732), Андрія Стаховича (1747). **Микольська** церква: *священики*: Гурський Василь Григорович (1718), Григорій (ран. 1739), Гурський Георгій Васильович (? — 1739 — 1766 — ?), Видарежський Дем'ян (ран. 1742 [1698,арк.27]), Гурський Іван Георгійович, Гурський Антін Георгійович (? — 1788 — 1794 [1901,с.77]), *дяки*: Блажевський Михайло Антонович (1739 — 1742 [1698,арк.22]). У 1742 р. згадувався колишній священик ваганицький Дем'ян Видарежський, його син Іван — попович ваганицький, онук Василь Іванович [1698,арк.27].

Снопок

I

Юхим.

II

Григорій Юхимович (1658 – 1739) – стрілець ґрунтовий с. Ваганич Переписького стрілецького куреня (? – 1718 – 1739). Мав двір з однією хатою. Д.: NNN (? – ран. 1739).

III

Степан Григорович (1688 – ран. 1747) – стрілець малоґрунтовий с. Ваганич (? – 1739 – 1740 – ?). Д.: Секлета Луківна N (1693 – ?).

Сидір Григорович (1693 – ?) – стрілець малоґрунтовий с. Ваганич (? – 1739 – 1747 – ?). Мав двір з 2 хагами, 3 коня, 4 воли (1747).

IV

Тимофій Степанович (1713 – ?) – стрілець с. Ваганич (? – 1739 – 1747 – ?). Д.: Феодосія Яківна N (1719 – ?). Мали сина Гната (1737 – ?).

Василь Степанович (1720 – ?) – стрілець с. Ваганич (1739).

Григорій Степанович (1738 – ?) – стрілець с. Ваганич (1739).

– Гафія Степанівна (1728 – ?).

– Мотря Степанівна (1731 – ?).

Діонісій Сидорович (1710 – ?) – стрілець с. Ваганич (1739). Д.: Єфимія Антонівна N (1718 – ?). Мали сина Федора (1737 – ?).

Лука Сидорович (1718 – ?) – стрілець с. Ваганич (1739). Д.: Ірина Матвіївна N (1719 – ?). Мали сина Тимофія (1734 – ?).

Войтасенки

I

Давид.

II

Кирило Давидович (1688 – ?) – стрілець ґрунтовий с. Ваганичі (? – 1739 – 1741 – ?). У 1741 р. козаки Терешко Кошка, Максим Білогуб, стрілець Кирило та Василь Войтасенки мали суперечку за ґрунти з військовим канцеляристом Яковом Тарнавським [339,арк.3]. Д.: NNN. Мали доньок Настасію (1720 – ?), Уляну (1722 – ?), Устину (1724 – ?), Євфимію (1731 – ?), Меланію (1732 – ?), Пелагею (1734 – ?).

Василь Давидович (1688 – ?) – стрілець с. Ваганичі (? – 1739 – 1741 – ?). Д.: Олена Георгіївна N (1693 – ?).

III

Федір Васильович (1724 – ?) – стрілець с. Ваганичі (1739).

– Горпина Василівна (1727 – ?).

– Євдокія Василівна (1730 – ?).

Гурські

I

Станіслав Андрійович [1901,с.77].

II

Домникій Станіславович [1901,с.77].

III

Василь Домникійович [1901,с.77] (Григорович) – священник с. Ваганич (1718).

Д.: Анастасія Кирилівна N (1688 – 1739 – ?).

Олександр – почав служити козаком полкової сотні з 1711 р. і того ж року був у поході за Прутом, у Петербурзі, у 1721 р. на каналних роботах.

IV

Георгій Васильович [1901,с.77] (1708 – 1746 – ?) – священник ваганицький [866,арк.28] (1742 [1698,арк.27]). Д.: Євдокія Михайлівна N (1709 – ?).

Павло Васильович (1718 – 1790 – ?) – мешканець с. Ваганич (1742 [1698,арк.27]), козак (1747), попович (1750). У 1750 р. написав прохання про внесення його до ревізії козаком та звільнення через каліцтво від будь-яких служб [838,арк.1]. Значковий товариш (з 1758 р. [502,арк.2]). Був відкупщиком у Седнівській сотні [187,арк.2]. Абшитований значковий товариш (? – 1761 – 1790 – ?). Мешканець христовський Іван Тарнавський «слово и дело государеве» в провозі ним через кордон таємно абаку [971,арк.1] (1761). У 1765 р. звинуватив бунчукових товаришів Лизогуба, Стаховича і Фридрикевича у захопленні козацьких земель в Городнянській сотні [572,арк.4]. Мав 16 підданих у 1 селі (1790 [1623,ч.III,арк.8]). Д.: 1) (1739) Марія Герасимівна N (1719 – ?). 2) (1788) Уляна NN, донька священника. Мали сина Івана (1746 – ?).

– Марія Василівна (1723 – ?).

– Ганна Григорівна Ч.: NN Бакуринський.

V

Мина Георгійович – попович ваганицький (1742 [1698,арк.27]).

Іван Георгійович (1734 – 1794 – ран. 1803) – попович ваганицький (1742 [1698,арк.27]), священник с. Перепис (? – 1776 [1391,арк.1] – 1794 – ?), мав 37 підданих. Д.: Вдова Євдокія Іванова Гурська (1723 – ?) – с. Мосани [1425,арк.26].

Гаврило Георгійович (1736 – 1790 – ран. 1803) – попович ваганицький (1742 [1698,арк.27]). Навчався латини до класу філософії, який закінчив 11 жовтня 1756 р. Полковий канцелярист (1756 – 1767). Просив чин значкового товариша 1761 р. [866,арк.28зв.], став ним у 1767 р. У с. Ваганичах Городнянської / Роїської сотні мав 8 підданих (1779 [1517,арк.11]). У походах не був, був у відрядженнях. Мав 22 підданих у с. Ваганич. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва Городнянського повіту. Д.: Гафія Василівна Звонкевич [1416,арк.3], донька значкового товариша. Мали сина Григорія (1770 – ?), доньок Настасію (1768 – ?), Параску (1773 – ?), Олену (1774 – ?).

Антоній Георгійович (1746 – 1794) – канцелярист (1776 [1391,арк.1]), священник ваганицький [1901,с.77] (? – 1781 [1413,арк.1] – 1794). У 1776 р. побив свого рідного брата Івана, що розглядав Чернігівський гродський суд [1391,арк.1]. Мав 8 підданих у с. Ваганичі. Д.: (1774) Уляна Павлівна Товстоліс, донька військового товариша.

– Євгенія Георгіївна (1727 – ?).

– Гафія Георгіївна (1729 – ?).

– Єфросинія Георгіївна (1738 – ?).

— Єфросинія N — проживала в Чернігові (1769). У 1769 р. сперечалася з козаком с. Смяч Іваном Слученком за захоплення її частини в спадкових грунтах [5, арк.1].

Василь Іванович (1741 — ран. 1803) — священик с. Перепис (? — 1788 — 1790 [1980, с.92] — ?). Не залишив синів. Д.: Уляна N Дорошенко, донька полкового канцеляриста.

— Єфросинія Павлівна (1738 — ?).

Кусеї, деревня (1732), селище (1705), село (1747). 26 квітня 1705 р. сотник Андрій Стахович отримав гетьманський універсал з дозволом осадити слободу на куплених грунтах селища Кусеї, а 11 жовтня 1709 р. отримав гетьманський універсал на сл. Кусеї з млином. Його вдова Марія Іванівна 15 травня 1715 р. отримала гетьманський універсал з дітьми на д. Кусеї з млином, мала там 20 дворів (1726 [1939, с.759]). У 1731 р. заповітом матері перейшли Григорію Андрійовичу Стаховичу д. Кусеї з лісами, борами й дібровами, 14 дворів підданих (1732), там і мешкав. Після його смерті між 1744 і 1750 р. д. Кусеї перейшло у володіння його вдови Гафії Іванівни Борозни, яка тут в 1760 р. мала 16 хат [1939, с.760]. Акт про розділ маєтку у д. Кусеї між братами військовим товаришем Олексієм і військовим канцеляристом Іваном Стаховичевим був підписаний 12 червня 1760 р. [129, арк.1]. Власники: померлого бунчукового товариша Григорія Стаховича вдови Гафії 21 хага, військового товариша Олексія Стаховича 7 хат (1766 [652, арк.105зв.]). Олексій Григорович Стахович 17 вересня 1765 р. продав Михайлу Васильовичу Євреїнову з дружиною Ганною Андріївною Стахович половину д. Кусеї з жилым домом і половиною млину [1939, с.761]. **Шинок** Григорія Стаховича. **Млин-вешняк** в 2 кола (1 борошняне, а 1 ступне) [1513, арк.175] «на ритці Малої Болотяной, прозваної Парубе» Григорія Стаховича. **Церква: священик** Волкович Косма (1747).

Володіння Тарнавських. Деревин, деревня. 1 січня 1731 р. вдова сотника Андрія Стаховича, син Андрій отримав «отчину» під слободою Деревин [1513, арк.175]. У 1726 р. бунчуковий товариш Степан Тарновський купив у Андрія і Якова Полуботків слобідку Деревиця, отримав гетьманський універсал 16 вересня 1728 р. У 1733 р. тут 33 підданих. Перейшла до сина Якова маєтність з 18 (1760), 36 хатами (1766 [652, арк.101зв.]).

Деревинська слобода генерального бунчужного Якова Степановича Тарнавського 3 (1760), 20 хат (1766 [652, арк.101зв.]).

Власність Борозн. Бирилівка, деревня (1732, 1766), нині Берилівка. 11 жовтня 1709 р. гетьманський універсал на сл. Бирилівку і млин в ній сотнику А. Стаховичу. 15 травня 1715 р. і 13 червня 1716 р. його вдова отримала гетьманський універсал на слободу з млином, де за нею 15 дворів (1726). 1731 р. тестаментам залишила Степану Шубі, чоловіку доньки Марії, з дітьми [1513, арк.175]. Бунчуковий товариш Григорій Стахович тримав 11 підданих (1732), Чернігівський Єлецький монастир — 2 (1732). Значний військовий товариш Іван Владиславович Борозна володів д. Бирилівкою. За його заповітом остання перейшла до сина, бунчукового товариша Івана, а після смерті матері останній отримав і два

млини. У 1760 р. в деревне мав 7 хат підданих. Власник бунчуковий товариш Іван Дем'янович Бутович мав 9 хат (1766 [652,арк.101зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Івана Борозни (1747). **Млин** поблизу с. Бирилівки у 1731 р. Марія Стахович відписала обом донькам Марії і Ганні з зятями Стефаном Шубою і Самійлом Холодовичем та онуками [1513,арк.175].

Володіння Римш. Військовий товариш Іван Григорович Римша отримав фундуш наказного гетьмана Сомка у 1660 р. та гетьмана Ігнатовича у 1670 р. на два млини на р. Рудці. Його син сотник седнівський Іван через захоплення його ґрунтів і побудову на них рудні і млина мав суперечку з вдовою Василя Дуніна-Борковського Марією Шубою. Іван Римша навпіл з Андрієм, а потім його сином бунчуковим товаришем Яковом Борковським тримав два млини на р. Рудці [1796,с.119]: млин Мокроусівка в два кола борошнених і одне валушне разом, у с. Листвені млин в три борошнених кола. У 1740 р. скаржився до ГВС на бунчукового товариша Андрія Борковського [699,арк.1]. Навколо млинів виникли хутори **Клинци**, яким володів сотник седнівський Федір Іванович Римша мав 1 хату підданих (1766) [656,арк.111зв.] і **Мокроусівський хутір** на р. Рудці бунчукового товариша Якова Борковського і сотника седнівського Івана Римші по половині млина на 2 кола борошнених і 1 валушне, названого Мокроусівський (1732). Мокроусівську греблю у 1742 р. тримав бунчуковий товариш Андрій Борковський, у 1766 р. полковий осавул Іван Римша мав тут 1 хату підданих [656,арк.111зв.]. У 1776 р. син Івана Римші Іван скаржився на бунчукового товариша Василя Борковського про спалення хутору [1390,арк.1].

Карпівка, слобода. **Успінська** церква. Священники Чернявський Йосип (? – 1719 [1297,арк.1] – ?), Чернявський Іван (1744), мав сина Павла (1725 – ?), який навчався у КМА (1744 [1683,арк.201] – ?). Чернявський Роман (1744 [1683,арк.191]), мав сина Степана (1726 – ?), який навчався у КМА (1743 – 1744 – ?).

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 10 місці (67), за кількістю виборних козаків на п'ятому місці в полку (48). У сотні 11 куренів (1676, 1718), при чому усі територіальні. У 1747 р. з 388 козацьких дворів 58 знаходилися у с. Тупичів, 44 у містечку Городня, 38 у с. Хрипівці, 35 у с. Хотивль, 30 у с. Смичин, від 20 до 29 козацьких господарств було у сс. Івашківка, Вихвостів, Листвен, Куликівка, Дубрівне, Куликівка, по 13 у сс. Овтуничі і Жабчичі, менше 10 у сс. Ваганичі Мошонка, Хоробричі, Бурівка, дд. Пекурівка, Перепис, Старосілля. У реєстрі 1739 р. 33 вдів, що репрезентувало 10,5% козацьких господарств сотні.

60 стрільців і 15 їх підсусідків розміщалися у 7 населених пунктах сотні: 18 у с. Хоробричі, 14 з 3 підсусідками у с. Перепис, 9 з 10 підсусідками у с. Мошонці, 7 у с. Ваганич, 5 з 1 підсусідком у д. Старосілля, 5 у с. Хотивль, 2 з 1 підсусідком у с. Овтунич. 11 бобровників з 1 підсусідком знаходилися у с. Мошонці.

У сотні спостерігається ріст кількості дворів залежних посполитих (з 602 у 1713 р. до 738 у 1747 р.). З останньої кількості дворів монастирські володіння представлені 70 посполитськими дворами Чернігівського Єлецького монасти-

ря у сс. Лемешівці і Мошонці. 14 підсусідків мали 8 священників сотні: 3 Івана Знойки, по 2 Устина Ліницького, Василя Трусевича, Григорія Гурського, Кузьми Волковича, по 1 Іллі Многогрішного, Василя Івашутича, Роман Страдомський. 21 посполитський двір (2,8%) і 15 підсусідський у м. Городні та 4 підсусідські у д. Гутище віднесені полковнику на ранг. Володіння **Лизогубів** складали 30% посполитих сотні – 221 посполитський двір і 52 підсусідських у сс. Івашківці, Буровці, Куликівці, Дроздовиці, Вихвостів, Ловин, д. Кашпурівці, гуті Новій, рудні Свяцькій, гуті Александрівській, дд. Александрівці, Невклі, рудні Переїздинській генерального обозного Якова, бунчукових товаришів Костянтина і Якова. З роду Лизогубів через шлюб 22 посполитських двори (3%) у д. Льмівці і 4 підсусідських при млині Довга Гребля перейшли до нащадків сотника воронківського Миколи **Афендика**. 2,3% від Лизогубів через шлюб відійшли **Горленкам**: 17 посполитських дворів у с. Володимирівка і 3 підсусідських при млині Довга Гребля полковника полтавського Андрія Горленка і бунчукового товариша Горленка. Другою за кількістю посполитих була маєтність **Борковських**, з яких бунчуковий товариш Василь і вдова Андрія у сс. Листвен, Тупичів, дд. Пекурівці і Гнездище, гуті Деханівській і рудня Политичівській мали 175 (23,7%) посполитських дворів і 3 підсусідські хати. Володіння **Войцеховичів**: 55 посполитських дворів (7,5%) і 2 підсусідські у с. Дубрівному, д. Жабнич, сл. Жабчицькій і сл. Півнівській бунчукових товаришів Андрія, Петра, вдів Степана і Петра Войцеховичів. Володіння **Бутовичів**: 22 посполитських (3%) і 18 підсусідських у сс. Солонівка, Хотивль, дд. Кузничі, Старосілля бунчукових товаришів Дем'яна та Іван Бутовичів, вдови Степана Бутовича. 4,5% відійшли від Бутовичів **Милорадовичам**: 31 посполитський двір у с. Бутівка і 2 підсусідських у д. Жабнич вдови Михайла Милорадовича Уляни Степанівни Бутович і 2 посполитських у д. Перепис бунчукового товариша Миколи Михайлович Милорадовича. Володіння **Стаховичів**: 33 посполитських дворів (4,5%) і 45 підсусідських у сс. Ваганич, Кусеї, Андріївці, Мошонці, Хотивль, м. Городні, дд. Овтунович, Пилипівці, при млині Довга Гребля бунчукових товаришів Андрія і Григорія Стаховичів. Від Стаховичів через шлюб у володіння **Холодовича**: 7 посполитських дворів (0,9%) і 9 підсусідських у с. Хоробрич і м. Городня абшитованого судді полкового Самійла Холодовича. Родичі Бутовичів **Тарнавські** мали 2,8% посполитих: 21 посполитський двір і 12 підсусідських у дд. Деревин, Займище, Автунович бунчукового товариша Якова Тарнавського. Володіння **Борозн**: 17 посполитських дворів (2,3%) і 3 підсусідських у сс. Семківці, Мошонці, д. Бирилівці, при млині Гасичевому вдови ген. судді Івана Владиславовича Борозни Марії Андріївни, бунчукових товаришів Дмитра та Івана Борозн. Володіння **Булавок**: 12 посполитських дворів (1,6%) у д. Перепис і с. Смичин вдови Тимофії Булавки Софія Максимович і Петра Булавки Ганна Савівна Савич.

КИСЕЛІВСЬКА СОТНЯ

Киселівка, Кисільгород, село на правому березі р. Мени, вище м. Мени — згідно спогадів старожилів заснував Кисіль [1731,с.122]. У 1638 р. належало Калиновському. Село, центр сотні [870,арк.16], яка виникла у 1649 р. в складі Ніжинського полку в трикутнику Киселівка — Олександрівка — Верховісся на правобережжі р. Мени. У 1654 р. тут присягнули 130 козаків. Згідно даних 1654 р. 100% населення Киселівки було козацьким (253 чоловіки). Між 1654 і 1659 рр. перейшла до складу Чернігівського полку, коли її в універсалі 1660 р. згадував Ю. Хмельницький [1482,арк.69]. Надалі сотня мала 3 куреня у Киселівці, три у Олександрівці, один у Верховіссі (1718 [1783,с.211-212], 1732 [1748,с.86-91]). У 1732 р. тут 86 козаків, 11 підсусідків, у 1765 р. — 162 двори козаків [1915,с.119]. На початку 80-х рр. XVIII ст. у Киселівці 77 виборних козаків, 202 — козаків-підпомічників [1524,арк.42]. Левко Бут, відомий як ніженський сотник у 1658 р., потім полковий осавул (? — 1660 — 1663), у березні 1660 р. подав чолобитну царю з проханням надати йому с. Киселівку [1440,арк.2]. Посполиті платили податок на гетьманів Самойловича, Мазепу. Деякий час тримав місцевий сотник Михайло Война-Окупчинський, який отримав село від Мазепи [1731,с.107]. Перейшло на полковника, а П. Полуботок надав у 1717 р. генеральному осавулу Федору Лисенку. У 1713 р. у с. Киселівка проживали 16 посполитих [789,арк.116], у 1723 р. — 30, у 1729 р. — 18 [790,арк.9]. У 1730 р. 19 дворів підданих [1731,с.121-122]. у 1736 р. 21 посполитий та 7 підсусідків [294,арк.13] у 1752 р. 11 посполитих, у 1753 р. — 47 [447,арк.528,625,655]. Сотник Іван Лисенко тримав 5 дворів підданих (1732). Василь Лисенко мав 23 хати підданих, хорунжий сотенний Ковтун 8, абшитований писар Янушкевич 2, по одній писар сотенний Губенко, козак Федір Тютюнник, козак Родіон Стеценко, козак Федір Передерій (1766 [653,арк.45зв.]). В 1781 р. в селі 51 посполитий [1773,с.352]. У 1779 — 1781 рр. поблизу села тримали хутори сотенний осавул Терещенко Сільвест, місцеві козаки Костючка Федір, Серета Лаврін, Кухтик Хома, Карась Яків, Науменко Андрій, Висоцький Семен (в урочищі Городище), Тимошенко Юхим (над р. Будищем), пушкар чернігівської полкової артилерії Терещенко Семен [1773,с.350]. **Шинки:** два шинки сотника Івана Лисенка (? — 1740 — 1751 — ?), два (1747), один (1751) хорунжого сотенного киселівського Івана Ковтуновича, священика Павла Курочки, колишній писар полковий Іван Янушкевич тримав шинок (? — 1740 — 1760). У 1760 р. згідно заповіту шинковий двір перейшов донькам [1939,с.631]. **Млини:** у 1666 р. під містом Кисіль на р. Мені тримали

млини Ярема Максимович (у нього ж був млин на цій же річці у д. Величківці) і Якуб [1779,с.384]. Млин сотника киселівського Михайла Войни-Окупчинського, його донька Дарія 3 червня 1730 р. розділила половину греблі у с. Киселівці з полковим писарем чернігівським Іваном Янушкевичем [1609,арк.1]. Колишній писар полковий Бутенко Іван Янушкевич мав два млини в три борошняних кола в Киселівці (1742 [1796,с.130]). Згідно заповіту 1760 р. залишив донькам греблю у с. Киселівці з двому клітками в чотири камені [1939,с.631]. **Микольська церква: священики:** Лука (1654 [1784,с.270]), Опанас (1717 [1294,арк.1]), Якубовський-Іверський-Курочка Леонтій Федорович (? – 1718 – ?), Якубовський-Іверський-Курочка Іван Леонтійович (? – 1732 – 1740 [658,арк.512] – ?), Якубовський-Іверський-Курочка Павло Леонтійович (1740 [658,арк.512] – 1751 [532,арк.261]), Якубовський-Іверський-Курочка Михайло Павлович (1787), *дяк:* Іван Тарасович (1718), *паламар:* Іван Леонтович (1718).

СОТНИКИ: Сава (? – 1649 – ?), Вовк Влас (? – 1650.04. – ?), Киселівський Тихін Мартинович (? – 1654 [1784,с.267] – ?), Свюнтицький Федір (? – 1659 – ?), Киселівський Тихін [1731,с.118] Мартинович (? – 1660 – ?), Свюнтицький Федір (? – 1668 – ?), Михайлович Герман (? – 1669 – ?), Киселівський Василь Тищенко, Бутожалов Кіндрат (? – 1672 – 1675 – ?), Михайлович Герман (? – 1676 – 1678 [1738,с.3-13]), Бутожалов Кіндрат (1678 [1738,с.3-13]), Ярмач (1678 [1738,с.3-13] – ?), Сахновський Гнат Васильович (? – 1681.08. – ?), Киселівський Андрій Тищенко (1681 – 1682 – ?), Лазовський Тиміш (? – 1685 – 1687), Даценко-Бобонок Григорій (1687 [1526,арк.37] – ?), Страховський Василь Антонович (? – 1688 – ?), Якименко Іван, Окупчинський Михайло [1731,с.118], Сахновський Гнат Васильович (? – 1696.02. – ?), Пікуль Назар Іванович (? – 1698 – 1700.22.03. [1803,с.521] – ?), Ковтунович Іван Омелянович (нак.), Окупчинський Михайло (1700 – 1706 – ?), Страховський Василь Антонович (? – 1709 – ?), Андрусенко Роман (? – 1715 – ?), Яценко Василь (? – 1718 – ?), Шарий Дмитро (? – 1720), Ковтун Яків (1717, нак.), Сангурський Павло Омелянович (1720 – 1723), Лавринович Василь (1723, нак.), Ковтун Яків (1725 [151,арк.21], нак.), Лисенко Іван Федорович (1723.1.02. [1803,с.293] – 1742), Ковтун Іван Іванович (1738 [1748,с.25], нак.), Лисенко Василь Іванович (1742 [1698,арк.133] – 1760), Шаршанович Іван Юхимович (1760.20.10. – 1769.31.05.), Демидовський Іван (1770.30.04. – 1782).

Волковицькі (Вовки)

Попередньо Ждан Леонович дворянин королівський і намісник любецький (1549 [2040,s.20]). Вовк – вїт у Лоевій Горі (з 25.11.1582). Кувечичі – село Київського повіту Іван і Олізар Леоновичі Вовки набули від Владислава IV Кувечичьку землю (1634 [2040,s.20]). Ян 11 грудня 1620 р. с. Собичово і Нездвигово в Новгород-Сіверському повіті в стані підгородньому як лен, 3 березня 1623 р. уступив Собичів Вавринцю Могильницькому

Костянтин Максимович – козацький писар військовий (1625 з Черкас, 1629), козацький посол до короля (1627), ротмістр ІКМ (1632 – 1634). У 1633 р. з ротою у чернігівському замку [1904а,с.429]. 12 серпня 1634 р. отримав уряд

писаря земського чернігівського, але втратив його через підозру в нешляхетстві. Полковник козацький (1635 – 1636). У 1636 р. отримав від М. Калиновського за 2 000 золотих в посесію хутори П'іски і Підгорне. Д.: Ганна Прокопівна Н.

I

Влас Левонченко Вовк — сотник киселівський (? – 1650 – ?). Козак киселівський Влас Лосченко (1654).

II

Андрій Власович Волковицький.

Тарас Власович Волковицький-Ткаченко.

Микита Власович Волковицький-Хмара.

III

Н Андрійович.

Н Тарасович.

Остап Микитович Хмаренко (1680 – ?) — козак верхоліський (? – 1733 – 1740 – ?), виборний. З вересня 1733 р. був у польському поході у команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.127]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли (1740).

Яків Микитович Хмара (1675 – ?) — козак киселівський куреня Кухтика (1718), куреня Ковтунівського (1732), у 1735 р. знаходився в сотні і у похід не виступав [288,арк.129зв.]. Козак-підпомічник у с. Верхоліссі (1740).

IV

Олексій Волковицький.

Юхим Волковицький-Ткаченко.

Петро Остапович Волковицький-Хмара (1720 – ?).

Костянтин Хмара — козак куреня Лаврінового Киселівської сотні (1732 [1748,с.91]).

Федір Якович (1720 – ?) — козак-підпомічник с. Верхолісся (1740).

V

Козьма Олексійович Волковицький (бл. 1737 – 1787 – ?). Д.: Феодосія NN, донька шляхтича.

Марко Юхимович Волковицький-Ткаченко (бл. 1737 – ?). Д.: Параска NN, донька шляхтича.

Петро Петрович Волковицький-Хмара (бл. 1747 – ?) — козак киселівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]). Д.: Марія NN, донька шляхтича.

Герасим Петрович Волковицький-Хмара (бл. 1752 – ?) — козак верхоліський, тримав хутір за 4 версти від Верхолісся в урочищі Туров'я (1779). Д.: Горпина NN, донька шляхтича.

Мойсей Волковицький-Хмара — козак киселівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Тищенки

I

Мартин.

II

Тишко Мартиненко (? — 1640 — 1660 — ?) — шляхтич гербу Тржаска [2025,с.125], сотник киселівський (? — 1654 — ?, ? — 1660 — ?). На власних грунтах близько 1660 р. поселив с. Наумівку [1731,с.107].

III

Василь Тищенко — сотник киселівський.

Андрій Тищенко — отаман городовий киселівський (1676). Власник с. Наумівки, яке від нього перейшло під владу Самойловича. Сотник киселівський (1681).

Грицько Тищенко — отаман Киселівської сотні (1676).

IV

Овсій Васильович — козак олександрійський, у 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.131].

Яким Андрійович.

Матвій — козак олександрівський (1718).

Михайло — козак куреня Лаврінового (1732).

Ничипір — козак куреня Ковтунівського (1732).

Михайло — козак куреня Ковтунівського (1732).

Дмитро — козак куреня Ковтунівського (1732).

Федір — козак, з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.125зв.].

Косма — козак, з вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.126зв.].

Устим — козак, з вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.126зв.].

Павло — козак, з вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.127].

Степан Космович — козак виборний д. Турії (1747).

Стеан Космович — козак-підпомічник д. Турії (1747).

Іван Космович — козак-підпомічник д. Турії (1747).

V

Сава Овсійович (бл. 1743 — 1787 — ?) — козак с. Олександрівки. Д.: Мотря NN, донька шляхтича.

Мойсей Овсійович (бл. 1751 — 1787 — ?) — козак с. Олександрівки.

Григорій Якимович (бл. 1722 — 1787 — ?) — козак с. Олександрівки. Мав 14 підданих.

Кіндрат Якимович (1737 — ?).

Лаврін Якимович (1742 — ?). Д.: Ірина NN, донька шляхтича.

Свіотницькі

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Ніжинському повіту [1615,арк.101].

I

Федір — сотник киселівський (? — 1659 — ?), наказний полковник чернігівський (1687).

II

Максим Федорович.

III

Іван Максимович.

IV

Михайло Іванович (бл. 1727 – ?) – священик с. Данилівки (? – 1787 – ?), де мав 8 підданих. Д.: Ганна NN, донька шляхтича.

Роман (1741 – ?) – священик (1787) у Ніжинському повіті. Мав 10 підданих у 1 селі. Д.: Єлизавета NN, донька священика.

V

Василь Михайлович (бл. 1762 – ?) – військовий товариш, священик святодухівський с. Олександрівки (1787 [1862,с.131]). Д.: N Йосипівна Дашевська, донька поручика.

Іван Михайлович (бл. 1767 – ?) – поручик флоту (1787).

Яків Михайлович (бл. 1771 – ?) – сержант (1787).

Григорій Михайлович (бл. 1780 – ?).

Бутожалови-Шкляри

I

Кіндрат Бутожалов (? – 1678) – сотник киселівський (? – 1675 – ?). Отаман Киселівської сотні (1676). У 1678 р. під час чигиринського походу замінив вбитого сотника Германа, але в цьому ж поході загинув і сам [1444,арк.1].

II

Микита Кіндратович Бутожалов (? – 1679 – 1691 – ?).

Іван Кіндратович Бутожалов (? – 1679 – ?).

III

Яків Микитович (1692 – ?) – козак виборний (1740), козак-підпомічник (1747) лавський. Мав двір, до якого належали землі на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, ліс, винокурня, млин-вешняк в одне коло, 4 коня, 4 воли, 10 овець (1740).

Максим Микитович Мерний (1700 – ?) – козак виборний лавський (1747). Мав двір з трьома хатами. Служив з пасинком Артемом (1718 – ?).

Йосип Мерний – ґрунтовий козак лавський (1732).

Іван Іванович Шкляр – ґрунтовий козак (1732), малоґрунтовий під помічник (1747) лавський Сосницької сотні. Мав двір з чотирма хатами, двох підсусідків (1747).

Петро Іванович – козак лавський. Служив з одного двору з братом.

Харко Іванович – козак виборний лавський (1747).

Федір Шкляр – ґрунтовий козак лавський (1732).

IV

Тарас Максимович – козак виборний лавський (1747).

Макар Максимович – козак виборний лавський (1747).

Андрій Йосипович – козак-підпомічник лавський (1747).

Микола Якович (1742 – ?) – козак лавський. Д.: Устина NN, донька шляхтича.

Степан Матвійович (1762 – ?) – козак лавський. За ним з братами 17 душ підданих в с. Лави Сосницької сотні. Д.: Софія NN, донька військового товариша.

Лука Матвійович (1767 – ?) – козак лавський. Д.: Ірина NN, донька шляхтича.

Филимон Матвійович (1777 – ?) – козак лавський.

З роду **Лозовських** відомі Андрій – власник с. Чепелів Синявської сотні, яке йому надав чернігівський полковник Дунін-Борковський [1731,с.118]. Сотник киселівський (1681), його швагро значковий товариш Василь Антонович. Сотник киселівським (1685 – 1687) був Тимофій Лозовський, а Степан Данилович (1768 – ?) був одружений (1798) з Гафією Данилівною Силич-Полянською.

Доценки-Бобонок

I

Григорій (? – 1657 – 1687 – ?) – сотник киселівський Чернігівського полку (1687 – ?). Отримав універсал чернігівського полковника на млин у с. Жуковському [1526,арк.37]. Його правнуки мешкали у сс. Козиному і Городищі Сосницького повіту.

II

N Григорович.

III

Григорій N (? – 1727 – 1747 – ран. 1787).

Андрій N (? – 1740 – 1773 – ран. 1787).

Яків N (? – 1747 – 1767 – ран. 1787).

IV

Микита Григорович (бл. 1747 – ?). Д.: (? – 1771 – 1787 – ?) Горпина NN (? – 1755 – 1787 – ?), шляхтянка. Їх доньки Параска (1772 – ?) і Софія (1782 – ?).

Іван Андрійович (бл. 1762 – ?) – військовий товариш (1787 [1526,арк.37]).

Степан Андрійович (бл. 1773 – ?).

– Марія Андріївна (бл. 1770 – ?).

Пантелеймон Якович (бл. 1767 – ?).

Пікулі-Невжинські

I

Назар Пікуль – сотник киселівський.

II

Самійло Назарович Пікуль-Невжинський.

N (? – ран. 1732) – бобровник. Д.: Вдова Пікуличка, «нищіє и весма убогіє», проживала в Синявці (1732).

N Д.: Настя Пікулиха «нищіє и весма убогіє» (1732).

III

Ярмола Пікуль – козак малоґрунтовий с. Сибереж (? – 1718 – 1732 – ?).

Кіндрат Самійлович.

IV

Іван Кіндратович (1742 – 1787 – ?) – мешканець синявський.

Война-Окупчинські

I

Михайло — письменний (1693 [1702,с.39]), сотник киселівський (? — 1700 — 1706 — ?). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Отримав від Мазепи с. Киселівку [1731,с.107]. Його донька Дарія була племінницею сотнику сосницькому Василю Андрійовичу Дорошенку. Мабуть, Михайло Окупчинський був одружений з його рідною сестрою чи дружина його була з родини Лисиць.

II

— Дарія Михайлівна Ч.: Василь Іванович Криницький, священник.

Яценки-Тютюнники

I

Іван Яценко — борзненці (1649), сотник наказний (Киселівський ?) (1676).

Михайло Яценко — товариш полку Чернігівського (? — 1682 [1697,арк.235] — ?).

II

Василь Яценко Тютюнник — сотник киселівський [1510,арк.129] (? — 1718 — ?).

III

Сава.

Іван Васильович Яценко (? — ран. 1743) — значковий товариш Чернігівського полку за заслуги батька [1510,арк.129] (1723 [533,арк.1] — 1739 — ?). Мав хутір у с. Вертіївці Любецької сотні. Власник млина (1730 [806,арк.1зв.]). Д.: Євдокія Григорівна Рашевська (? — 1727 — 1760 — ?), вдова значкового товариша (1743), мала двір житловий у с. Вертіївці.

IV

Федір Савич Тютюнник — козак виборний (1735 — 1766 — ?). З липня 1734 р. був у польському поході в команді сотника понорницького Тихона Ничипоровича [288,арк.127]. Козак, мав 1 хату підданих у Киселівці (1766 [653,арк.45зв.]).

V

Лаврін Федорович (бл. 1727 — 1787 — ?) — козак.

Шарі

Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.169].

I

Іван — мешканець чернігівський (1707 [1743,с.1049]).

II

Дмитро — сотник киселівський (1720).

Гаврило.

III

Ничипір Гаврилович (1720 — 1790 — ?) — службу розпочав з 1736 р. сотним хорунжим киселівським (1736 — 1737), військовий канцелярист ГВК (з 1737), за сотника (1756), за полкового писаря, вїт магістрату чернігівського

(? – 1764 [1915,с.17] – 1781 [1770,с.220] – ?), військовий (з 1779), бунчуковий товариш (1781 – 1787 – ?). Голова палати кримінальних справ губернського магістрату. чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Мав у 7 хат підданих (1782 [1606,арк.30]), 59 підданих в місті і 1 селі (1788). Д.: Ганна Василівна Павловська, донька абшитованого полкового судді.

IV

Павло Ничипорович (1751 – 1832) – штаб-лікар Новгородського намісництва (1784), надвірний радник (1790). Керівник Єлисаветградської медико-хірургічної школи.

Яків Ничипорович (1767 – ?) – прапорщик (1784).

– Олена Ничипорівна (1750 – ?). Ч.: Данило Куріка (1743 – ?), абшитованний військовий товариш (1788).

– Параска Ничипорівна (1760 – ?). Ч.: Михайло Мартиновський (1751 – ?), писар полковий (1788).

– Євдокія Ничипорівна (1764 – ?). Ч.: Іван Шеремет (1757 – ?), колезький протоколіст (1788).

Лисенки

I

Яків – соратник Кривоноса [1984,с.155], очевидно, козак чи сотник лисянський.

II

Іван (Івашко) Якович Лисняченко (Лисенко) (? – 1629 – 1696 – ран. 1699.10.?) – козак сотні Лисянської Корсунського полку (? – 1649 – ?), полковник (очевидно, запорозький), прибічник Брюховецького (1663), полковник чернігівський (1669.05. – 1671.02. – ран. 1671.08.). 9 лютого 1671 р. отримав універсал Д. Ігнатовича на сс. Осьмаки і Дягово за «подняtie не раз з отвагою здоровья своего и утратою субстанции своих братьов» [1863,с.169]. Значний військовий товариш. 17 червня 1672 р. обраний осавулом генеральним. Вже 3 липня 1672 р. гетьман Самойлович затвердив за ним млин на р. Сперші у с. Данилівці куплений у козака Ісая Опанасовича [1863,с.133]. Був наказним гетьманом (1674.02.). Полковник переяславський (1677.07. – 1678.10.), значний військовий товариш (1678 – 1690.10.). У вересні 1689 р. отримав царську грамоту на маєтності сс. Дягово і Осьмаки [1433,арк.4]. Вдруге полковник переяславський (1690.11. – 1692.02.). Як бачимо, звільнений Самойловичем, він був повернутий на полковничу посаду Мазепою в умовах протистояння проти переяславського угруповання Думитрашки-Райча. Д.: Гафія Трохимівна Підтереб (? – 1665 – 1725 – ?), донька обозного київського.

III

Федір Іванович (? – 1680 – 1751.5.01.) – учасник кизикерменського походу 1695 – 1697 рр. За Мазепа займав якийсь старшинський уряд, значний військовий товариш (? – 1709 – 1710), 9 квітня 1709 р. отримав гетьманський універсал на сс. Осьмаки і Дягово [1731,с.589]. Осавул полковий чернігівський (1710 –

1714; 1717 – 1723), у 1713 р. продав $\frac{1}{4}$ Рубанівського млина шляхтичу Івану Завадовському [1056,арк.1]. 2 травня 1717 р. отримав універсал чернігівського полковника на посполитих у с. Киселівці [1803,с.67-68]. Сотник березинський (1723 – 1728). 1726 р. разом з мірошником Іваном Хрипковецьким захопив у козаків Менської сотні Корнія та Івана Мельників [163,арк.1]. 3 вересня 1728 р. був виданий гетьманський універсал з підтвердженням рішення ГВК від 13 травня 1725 р. і МК від 3 травня 1727 р. відносно справи козаків Менської сотні Корнія та Івана Жусів про млин у с. Дягово віднятий у них Федором Лисенком [1454,арк.2]. Данило Забіла звинуватив його у захопленні і продажу лісу, а також с. Осмаків та млини з угіддями [1455,арк.2]. Осавул генеральний (1728 – 1741), суддя генеральний (1741 – 1751). У 1748 р. склав духівницю [1915,с.105-116]. З документу ми дізнаємося, що він був одружений двічі, й мав від 1-го шлюбу 4 синів (Івана, Якіма, Федора, Трохима) та 5 доньок (Гафію, Настасію, Ганну, Тетяну, Марфу), які на момент складання заповіту були вже заміжні. Від 2-го шлюбу 3 синів (Йосипа, Олександра, Степана) та 2 доньок (Уляну та Катерину), ще не заміжні. Ще за своє життя Федір Лисенко виділив сину Якіму двір в Куковичах, 20 років він користувався підданими в Киселівці, доньці Ганні – 2 дворища з хатами й городами в с. Бондарівці. Гафії – шинок та городи в Мені. Настасії – шинковий двір курчинський в м. Мені. Синам від 1-го шлюбу усім разом заповів с. Дягово, с. Кліщинці, сінокоси в с. Данилівці, сіножать на блистовському лузі, сіножать бруштинівську, іножать нагуршевську, сіножать іжженевську, сіножать у Поромного, ліс на Зеленеві в с. Дягові. Івану – млин корсуновський в с. Дягові, двір з винокурнею, городами, садами, полями та худобою в с. Олександрівці. Городи, шинок та 10 підданих в с. Киселівці, город з хатами та садом в с. Дягові, Федору і Якіму – по 1 каменю в млині сільському в с. Дягові, Якіму – шинок, двір в с. Данилівці з полями, місце спадкове курчинське в м. Мені, Трохиму – млин в с. Данилівці й двір з усіма будівлями, Федору і Трохиму – поля й сінокоси в с. Дягові. Доньці Ганні – ниви пахатні та двір з сіножаттю в с. Макошині. Усім своїм синам від обох шлюбів батько залишив сіножать в Осмаках, плаєц в м. Мені. Своїй другій дружині Єфросинії Опанасівні (Осьмаковській) (? – 1711 – 1771 – ?), а по її смерті синам від 2-шлюбу, заповідач відписав: с. Осмаки Чернігівського полку з млином, двором житловим, гай з пасікою, ліс, поле пахатне до двору осмаковського, сіножаті та гай, лан курчинський, хутір в с. Блистові з сіножатями та гаями, козялиницькі млини з угіддями. Хутір в с. Куковичах з пасікою, двори там само. В с. Красилівці Київського полку підданих більше 10 дворів, полями, сінокосами та гаями. В м. Мені млин та двір. Дружині та синам від обох шлюбів: в с. Галицьке Лубенського полку до 60 дворів підданих з усіма приналежностями, млини на р. Сулі [1915,с.108]. Свідками при складанні заповіту були генеральний суддя Яким Горленко, секретар генеральної малоросійської рахункової комісії Федір Козловський, бунчуковий товариш Федір Чуйкевич. Ці ж особи завірили тестамент своїми печатками. Слід додати, що тестамент не був власноручно написаний заповідачем, а з його слів записав військовий канцелярист Іван Черняхівський [1915,с.116]. Після

складання цього документу Федір Лисенко прожив ще три роки. Д.: 1) Феодора NN (? – 1680 – 1707 – ?). 2) (бл. 1731) Євфросинія Опанасівна (Осьмаковська) Прохорова Миткевич (? – 1711 – 1771 – ?), донька священика с. Осьмаків Опанаса Єремійовича. У січні 1751 р. її двір в Чернігові був звільнений від постоїв і повинностей [539,арк.1].

– Гафія Іванівна (бл. 1665/1676 – ?) Ч.: (з 1695) Данило Васильович Забіла (бл. 1657 – 1748 – ран. 1751), бунчуковий товариш.

– Марія Іванівна – виховувалась дідом Трохимом Підтеробом.

– Анастасія Іванівна – після смерті батька виховувалась дідом Трохимом Підтеробом [778,арк.28].

IV

Андрій Федорович (? – ран. 1748) – студент школи граматики і синтаксис Чернігівського колегіуму (1718). Отримав гетьманський універсал на сотництво березинське (1729.29.09. – 1747) після Олександра Брежинського [283,арк.18]. Влітку 1732 р. на чолі сотні був на Українській лінії. Мав млин в два кола на р. Березні в м. Березна [1796,с.123]. Письменний. Д.: 1) (1735) Ганна Василівна Савич. 2) (1739) Гафія Петрівна Корицька. У 1749 р. ГВК прийняла «определение» про повернення їй жита, захопленого на спірній землі козаками с. Городище Березненської сотні [388,арк.3]. Продала млин з двором та ґрунтом [443,арк.1].

Іван Федорович (1698 – бл. 1756 [467,арк.2]) – значний військовий товариш, сотник киселівський (1723.02. – 1743). Приймав участь у терекському (1723 [1803,с.254]), польському походах (1734 [283,арк.31]). Абшитований сотник (1745). У 1737 р. купив млин у с. Жуковичі у козака Григорія Інохвиченком [1092,арк.1]. У 1741 р. подарував млин, двір і сіножать Чернігівському Андроніківському монастирю [1091,арк.1]. У 1747 – 1758 рр. вів тяжби з козачкою Киселівської сотні Марією Яремихою Римаркою Довгалихою [96,арк.14] за двір і ґрунт [182,арк.162]. Проживав у с. Олександрівці, де мав дім і шинок (1743). У 1751 р. мав там хату і вже два шинки [529,арк.449]. Мав шинок у с. Верховлісі (1740 [658,арк.465] – 1751). Д.: Анастасія Іванівна N (1701 – 1768 – ?).

Яким Федорович (? – 1760 – ран. 1767) – студент школи граматики і синтаксис Чернігівського колегіуму (1718). Бунчуковий товариш (? – 1747 – 1760 – ?). Мав приїжджий двір у с. Жуковичах, шинок у с. Дягові, житловий двір, 4 двори (8 хат) посполитих та 2 двори підсусідків у с. Данилівка Менської сотні, у Мені 3 двори підсусідків (1747). Д.: Уляна NN.

Федір Федорович (1713 – ран. 1768) – службу розпочав з 1756 р., бунчуковий товариш (1756 – 1763 – ?), у с. Дягів Менської сотні мав 5 посполитих (1743), двір житловий, 11 дворів (14 хат) посполитих і вже 3 шинка (1747), 13 дворів посплтих 6 дворів підсусідків та 1 двір слугителів (1750), шинок у с. Волосківка Синявської сотні (1747). Д.: Ірина NN. Її племінником був Павло Петрович Сахновський.

Трохим Федорович – бунчуковий товариш (1747 – 1750), мав у Менській сотні у с. Дягові 8 дворів (13 хат) посполитих, шинок у с. Жуковичах Менської сотні (1747).

Йосип Федорович (1732 – 1764 – ран. 1783) – бунчуковий товариш (з 1757). Д.: Марія Іванівна Себастьянович, донька бунчукового товариша.

Олександр Федорович (1733 – ран. 1771) – бунчуковий товариш (1756 – 1763 – ?). Д.: 1) (з 1754) Катерина Якубович. 2) (1758) Євдокія Костянтинівна Корба, донька перекладача. Мала суперечку за батьківський спадок з дядьком, секретарем Київської губернської канцелярії Михайлом Корбою [69,арк.1].

Степан Федорович.

– Гафія Федорівна Ч.: (1743) Григорій Сидирович Кузьминський, сотник менський.

– Анастасія Федорівна Ч.: 1) Петро Гнатович Сахновський, бунчуковий товариш. 2) (1748) Степан Леонтійович Славатинський, полковий осавул чернігівський.

– Ганна Федорівна (1707 – 1768 – ?) – жителька с. Кукович Ч.: (1739) Іван Васильович Княжницький, бунчуковий товариш.

– Тетяна Федорівна Ч.: (1748) NNN.

– N Федорівна Ч.: (з 1729) Григорій Васильович Томара (? – 1730).

– Уляна Федорівна (? – 1809) Ч.: (з 1751) Василь Григорович Гуманський, генеральний писар.

– Катерина Федорівна Ч.: (з 1764) Данило Григорович Стороженко, бунчуковий товариш.

V

Василь Іванович (бл. 1720. с. Олександрівка – 1768 – ?) – навчався у КМА (1736). Військовий канцелярист ГВК (? – 1744). Сотник киселівський (1744 – 1751 – ?), бунчуковий товариш (1758). Його племінник Косма Самойлович Самойлович був возним Менського повіту Д.: Марія Василівна N (1720 – ?).

Павло Іванович (бл. 1721. с. Олександрівка – 1768 – ?) – навчався у КМА (1736 [1683,арк.1зв.]). Службу розпочав з 1739 р. Військовий канцелярист ГВК (? – 1742 [1698,арк.51зв.] – 1756). Бунчуковий товариш (1756 – ?). У с. Верховіс мав хату і шинок (1751 [532,арк.261]). Д.: Ганна Степанівна Леонтович, донька чернігівського полкового хорунжого.

– Пульхерія Іванівна (1747 – ?).

Андрій Якович (1719 – ?) – службу розпочав з 1747 р. військовим канцеляристом ГВК, абшитований полковий осавул (? – 1783 – 1787 – ?). Житель с. Дягова, де мав 5 хат підданих [241,арк.40]. Д.: Ганна NN (? – ран. 1783).

Яків Якович – бунчуковий товариш (1747), мав у с. Дягові 5 дворів (10 хат) посполитих.

Лев Йосипович (1764 – 1794 – ?) – з 1770 р. навчався у сухопутному кадетському шляхетському корпусі. Д.: Марфа Аксентіївна Панощатенко, донька полкового судді.

Роман Йосипович (1765 – ?) – з 1770 р. навчався в сухопутному кадетському шляхетському корпусі. Д.: Уляна NN.

Петро Йосипович (1766 – ран. 1829) – військовий товариш. Д.: Наталія Іванівна N.

Захар Йосипович (1773 – 1835 – ?) – з 1779 р. навчався в сухопутному кадетському шляхетському корпусі. Д.: Анастасія Данилівна Н.

– Ганна Йосипівна (1756 – ?).

– Надія Йосипівна (1757 – ?) Ч.: Яків Якович Лизогуб.

– Гафія Йосипівна (1759 – ?) Ч.: 1) Роман Костянтинович Лизогуб.

2) Хома Андрійович Туманський.

– Анастасія Йосипівна (1761 – ?) Ч.: Петро Григорович Іваненко.

– Єлизавета Йосипівна Ч.: Іван Михайлович Отранович.

– Варвара Йосипівна (1779 – ?).

– Єфросинія Олександрівна (1750 – ран. 1815) Ч.: Семен Васильович Магденко.

VI

Михайло Васильович (1746 – 1787 – ?) – службу розпочав з 1764 р., військовий канцелярист МК (з 1769), хорунжий полковий Чернігівського полку (1773 – 1779 – ?) з окладом 40 рублів [800,арк.2], бунчуковий товариш (? – 1782 [1753,с.165] – 1787 – ?). Мав 34 підданих у с. Олександрівці, 18 у д. Верховіссі. Д.: Марія Петрівна Борсук, донька сотника.

Іван Васильович (1748 – 1787 – ?) – службу розпочав з 1767 р., колезький канцелярист (1779). Військовий товариш (з 1779.19.02.). Д.: (1774) Параска Хомівна Грановська, донька полкового хорунжого.

Василь Васильович (1750 – 1787 – ?) – службу розпочав з 1767 р., військовий канцелярист (з 1769), сотник вакансовий (1774 [582,арк.2] – 1779 – ?), сотник (1787). Д.: 1) N Петрівна Сахновська, донька бунчукового товариша. 2) (1787) Софія N Кулябко, донька надвірного радника.

Георгій Васильович (1751 – 1797 – ?) – возний (1783), військовий товариш (1784), корнет у відставці. Д.: Марфа Василівна Жданович, донька полкового хорунжого.

Самсон Васильович (1760 – ?) – корнет у відставці (1787), у 1787 р. ще не одружений.

– Уляна Василівна (1752 – ?).

– Єлизавета Василівна (1754 – ?). Ч.: Петро N Полторацький, бунчуковий товариш.

– Єфросинія Василівна (1758 – ?). Ч.: Павло N Крупицький, військовий товариш.

Ковтуновичі (Ковтуни)

I

Яско Ковтуненко – козак полкової сотні Чернігівського полку (1649).

Олександр – любецький шляхтич, мав маєтність у с. Москалі [1884,с.74]. Полковий обозний чернігівський (? – 1661 – ?).

II

Омелян Олександрович.

III

Яків Омелянвч – отаман курінний (1718), наказний сотник киселівський (1717), (1725).

Іван Омелянович — наказний сотник киселівський, хорунжий сотенний киселівський (1732 [1748,с.84]). наказний сотник киселівський (1737).

Яків — козак киселівський малогрунтовий (? — 1718 — 1732 — ?).

IV

Григорій Іванович (? — ран. 1740).

Іван Іванович (1700 — ?)— козак Ковтунівського куреня (1732 [1748,с.84]), хорунжий сотенний киселівський (? — 1740 — 1751 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.125зв.]. У 1751 р. займався виключенням козаків із реєстру сотні [855,арк.701]. Мав двір, до якого у 1740 р. належали ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 60 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли.

Яків Якович (1705 — ран. 1747) — козак киселівський (? — 1742 [1698,арк.133] — ?). Д.: Ганна NN.

Іван Якович (? — ран. 1747). Д.: Уляна NN.

Іван Якович —хорунжий сотенний (1747). Виключений з сотні і приписаний до Стольненської сотні. (1747). Мав двір а у 1747 р. на дворі стояли п'ять хат, тримав 8 коней, 6 волів. В другій хаті проживала невістка Ганна Яковиха Ковтуниха, в третій — невістка Уляна Іваниха Ковтуниха, у четвертій — підсусідок Михайло Денисович Литвин, у п'ятій — підсусідок Кирило Денисович Рубан. У Киселівці шинок [529,арк.449].

Іван Іванович (1707/1710 — 1781 — ?) — козак киселівський (? — 1742 [1698,арк.133] — ?). Мав два хутори (1781).

V

Василь Григорович (1720 — ?) — козак Киселівської сотні (1742), писар сотенний киселівський (? — 1743 — 1751 [529,арк.449] — ?).

Андрій Григорович — козак Киселівської сотні (1742).

Микола Григорович — козак Киселівської сотні (1742).

Тимофій Григорович (бл. 1732 — 1787 — ?). Д.: Марія NN, донька священика.

Андрій Іванович (бл. 1723 — ?) — абшитований військовий товариш (1787), мав 141 підданого у с. Киселівці Д.: NNN (? — ран. 1787). Мали доньку Євдокію.

Влас Іванович (бл. 1727 — 1787 — ?). Д.: Уляна NN, донька козака.

Федір Іванович (бл. 1737 — 1787 — ?). Д.: Катерина Семенівна N.

Микола Якович (бл. 1737 — ?) — козак киселівський, в супроводі турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.11зв.]). Абшитований сотенний хорунжий (1787). Д.: Пелагея NN, донька козака.

Степан Якович (бл. 1739 — 1787 — ?). Д.: Тетяна NN, донька козака.

Павло Якович (бл. 1747 — 1787 — ?). Д.: Варвара NN, донька козака.

Мартин (1752 — ?) — значковий товариш (? — 1788 — 1790 — ?). Мав 25 підданих у 1 селі. Д.: Марина NN, донька козака.

Уроженець с. Киселівки доктор медичних наук, професор Г.П.Ковтунович.

ОТАМАНИ: Тищенко Андрій (2-га пол. XVII ст.), Каранда Олексій, Степаненко Гнат (? — 1701 — ?), Чумак Сазон (? — 1718 — ?), Корж Іван (? — 1725 [151,арк.21] — ?), Передерій Іван (1772.17.12. — 1779 — ?).

Петро **Степаненко** був козаком Киселівської сотні і брав участь в обороні Чигирини 1678 р. [1738,с.3-13], Гнат став отаманом городовим киселівським (? – 1701 – ?). Михайло – 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.129зв.], Іван – козак 2-го Киселівського куреня «нищій и весма убогий» (1732). З вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.126].

ПИСАРІ: Дяк Матвій (? – 1654 [1784,с.267] – ?), Михайло Петрович (? – 1718 – ?), Пузик Роман Миколайович (? – 1725 – 1732 – ?), Печаров Юхим (? – 1739 – ?), Ковтун Василь (? – 1740 – 1751 [1936,с.133] – ?), Губенко [540,арк.2] Онисим (1755 – 1776), Коломієць Андрій (1775 – 1783 [1325,арк.603]).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Губенко Онисим (1741 – 1747).

Губенки

I

Захар – козак ґрунтовий киселівський куреня Кухтика (? – 1718 – 1732 – ?).

II

Яків – козак Чепіжиного куреня Киселівської сотні (1732 [1748,с.86]).

Мартин (1707 – ?) – козак Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.125зв.]. Хорунжий сотенний (1737).

Іван Захарович – козак Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.125зв.]. Козак виборний (1747). Служив з одного двору з зятем Семеном Москальцем.

Павло – козак Чепіжиного куреня Киселівської сотні (1732 [1748,с.86]).

Яків – козак куреня Коржового (1732 [1748,с.89]).

Василь (1712 – ?) – козак (1737).

III

Онисим – хорунжий сотенний киселівський (1747 – 1755), писар сотенний киселівський (1755 – 1776). абшитований отаман сотенний (1781). Тримав хутір.

Єлисей – козак киселівський, був на форпостах в Могилевській губернії (1775 – 1776) [1415,арк.9зв.].

Андрій **Коломієць** службу розпочав з 1766 р. сотенним канцеляристом, писар сотенний киселівський (1775 – 1784). Абшитований військовий товариш (з 1784.1.03. [1325,арк.603]). Д.: N Ничипорівна Охріменко, донька абшитованого сотенного отамана.

ОСАВУЛИ: Рогозенко Василь (? – 1654 [1784,с.267] – ?), Яцьківський Михайло Кирилович (? – 1732 [1748,с.84]), Дяковський Василь (1732 – ?), Губенко Антип (? – 1738 [1748,с.25] – ?), Яцьківський Михайло Кирилович (? – 1739 – 1751 – ?), Передерій Іван (1761.9.02. – 1772), Терещенко Сільвестр (1773 [1516,арк.28] – 1779 [1516,арк.28] – ?).

Яцьківські

I

Кирило – козак с. Чепеліва. 11 листопада 1718 р. гетьман Скоропадський надав право новгородському отаману Василю Опанасовичу збирати медову десятину з його «отчин» [100,арк.1].

II

Матвій — козак ґрунтовий с. Чепеліва (? — 1718 — 1732 — ?) куреня Лавриного (1732 [1748,с.91]). Володів шинком у с. Чепелів (1732). У 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.129].

Михайло Кирилович (1695 — ?) — козак ґрунтовий с. Чепеліва, сотенний осавул киселівський (? — 1732 [1748,с.84] — ?), (? — 1742 [1698,арк.133] — 1751 [535,арк.263] — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 15 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740).

Іван Кирилович (1705 — ?) — козак ґрунтовий с. Чепеліва (? — 1732 — 1735 — ?), у 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.129].

Олексій Кирилович (1710 — ?) — козак «ніщетний» с. Чепелів (? — 1747 — 1756 [861,арк.32] — ?).

III

Яків Михайлович (1715 — ?).

Кирило — козак с. Чепелів (1756 [861,арк.32]).

Антін — козак Киселівської сотні, на форпостах (1768 — 1776 [1415,арк.2]).

Передерії

I

Степан.

II

Федір Степанович (1705 — ?) — козак куреня Чепіги (? — 1732 [1748,с.86] — 1766 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.125зв.]. У 1735 р. повернувся з польського походу в команді сотника киселівського Андрія Лисенко його Іван, з яким Федір жив на одному дворі, з якого і служили [288,арк.127зв.]. 1756 р. скаржився до ГВС на сотника Івана Лисенка за захоплення спадкового двору [1698,арк.1]. Мав 1 хату підданих у Киселівці (1766 [653,арк.45зв.]). З Іваном «на одномъ дворе особыми хатами живут и попережно служат» (1732).

Іван Степанович (1715 — ?) — козак малоґрунтовий (1732), підпомічник (1747).

III

Яків (1717 — ?) — козак (1737).

Іван — службу розпочав у 1748 р. козаком, осавул сотенний киселівський (з 1761.9.02), отаман сотенний киселівський (з 1772.17.12), військовий товариш (1787), проживав у с. Хмелівці. Д.: 1) (1779 [1517,арк.19]) Варвара Йосипівна Митовенко, донька козака Хмелівської сотні. Мали синів Семена, Єлисея, Якова. 2) (1783) Марина NN, донька священика [1753,с.175].

Павло — хорунжий сотенний (1781). Володів хутором [1773,с.350].

ХОРУНЖІ: Григорович Філон (? — 1654 [1784,с.267] — ?), Коляда Аврам (? — 1725 — ?), Ковтун Іван Омелянович (? — 1732 [1748,с.84] — ?), Шарій Ничипір Гаврилович (1736 — 1737), Губенко Мартин (1737 — ?), Ковтун Іван Іванович (? — 1739 — 1747 [825,арк.1]), Губенко Онисим (1747 — 1755), Ковтун

Іван (1756 [734,арк.1] – 1766 [653,арк.45зв.] – ?), Климович Пантелеймон (1769 – 1771 [915,арк.186]), Терещенко Сільвестр (1771 [1516,арк.28] – 1773 [1516,арк.28]), Дашевський Йосип Кирилович (1773 – 1779).

Курінні отамани: 1-го Плаксенко Іван (1676), Ковтун Яків (1718), Василь Микитович (? – 1732 – ?). 2-го Кухтик Іван Данилович (1718), Чепіга Яків (? – 1732 – ?). 3-го Яременко Іван (1718), Здольник Григорій (? – 1732 – ?).

Чепіги

I

Конон.

II

Ілля (1685 – ?) – козак ґрунтовий Чепіжиного куреня (? – 1732 – 1740 – ?). У господарстві коней 8, волів 8 (1740).

Яків (1695 – ?) – козак ґрунтовий Киселівського куреня Кухтика (1718), отаман курінний (1732 [1748,с.86]).

Яків (1704 – ?) – козак ґрунтовий Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]). З Іллею «на одномъ дворе порознь хатами живут, а з ґрунту почережно служать». Молодший брат Іллі і Якова.

Петро – козак Чепіжиного куреня (1732).

Гаврило Кононович – козак виборний (1747).

III

Степан Ілліч – козак виборний (1747).

Тимофій (? – ран. 1747) – козак Чепіжиного куреня (1732). Служив з одного двору з Іваном Д.: Ганна NN.

Іван Петрович (1717 – ?) – козак-підпомічник (1737 – 1747).

Василь Петрович – козак Чепіжиного куреня (1732), козак-підпомічник (1747), козак виборний. Власник хутора (1781).

Кузоб

I

Семен – козак куреня Кухтикового (? – 1718 – ?), «Нищіє и весма убогіє» Чепіжиного куреня (? – 1732 [1748,с.86] – ?).

Іван – козак куреня Кухтикового (1718).

Федір.

II

Йосип (1710 – ?) – козак (1740). У господарстві 7 коней, 4 воли.

Данило Семенович (1705 – ?) – козак малоґрунтовий Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]), «ніщєтний» виборний (1747).

Федір Семенович (1722 – ?) – козак. Служили з одного двору з братом Данилом (1747).

Микола (1688 – ?) – козак Чепіжиного куреня (? – 1732 – 1737 – ?).

Сидір Федорович – козак Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]), малоґрунтовий виборний (1747 – 1781). З Миколою «на одномъ дворе живуть порознь хатами живут и почережно служать» (1732). Власник хутора (1781).

Герасим – козак Чепіжиного куреня (1732 [1748,с.86]).

Кухтики

Іван Данилович — курінний отаман (1718), козак малоґрунтовий киселівський (1732), виборний (1747).

Денис — козак куреня Чепіжиного (1732 [1748,с.87]).

Яків — козак киселівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.11зв.]).

Хома — козак киселівський, тримав хутір (1779).

Іван **Яременко** — хорунжий сотений киселівський і отаман курінний (1718). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126]. Петро — козак куреня хорунжого сотенного (1718 [1783,с.212]). Ганна — вдова, у 1735 р. знаходилася в сотні і в похід козака не виставляла [288,арк.129зв.]. Григорій — у 1735 р. повернувся з польського походу [288,арк.128]. Іван Мойсейович — підсусідок (1747), хоча мав свій двір з хатою.

Здольники

I

Сава.

II

Григорій — козак ґрунтовий куреня хорунжого сотенного (1718 [1783,с.212]), отаман курінний (1732 [1748,с.87]).

Іван Савич (? — 1740 — ран. 1747) — козак куреня Здольниківського (1732). Д.: Євдокія NN.

Ярема Савич (1680 — ?) — козак куреня Здольниківського (1732). Мав двір, до якого належало 20 четвертей ґрунту, сіножать на 20 возів, 5 коней, 4 воли (1740).

Іван Савич (1690 — ?) — козак куреня Здольниківського (1732 [1748,с.87]), у 1735 р. повернувся з польського походу в команді сотника киселівського Андрія Лисенко [288,арк.127зв.]. Виборний (1747). Служив з двору з чотирьох хат разом з братом Іваном.

III

Роман — козак киселівський, на форпостах в Могилевській губернії (1775 — 1776) [1415,арк.9зв.].

Цеклинські

Влас — житель киселівський (1710).

Іван — житель киселівський. 16 травня 1710 р. разом з братом Власом продав греблю на р. Бреч під Каруківкою. Козак куреня Ковтунівського (1732 [1748,с.86]).

Федір — козак «Нищіє и весма убогіє» Ковтунівського куреня (1732 [1748,с.86]).

Михайло — козак Понорницької сотні (1732 [1748,с.142]).

Олександрівка, село (1732). Козаки Невшупи у 1654 р. вже були в Киселівській сотні [1784,с.268], Нетреба перейшли з Бажаненкової сотні Корсунського полку до Олександрівки [1785,с.142]. У селі три куреня. У 1718 р. присягу склали 63 козаків і 5 посполитих. 1731 р. тут було 4 можних козаки,

20 убогих, 60 дуже убогих, 12 їх підсусідків [1862,с.156], у 1732 р. 70 козаків і 13 підсусідків, бобровників 8, у 1764 р. було 30 дворів виборних і 116 підпомічників [1773,с.333]. Посполиті спочатку платили податок на гетьманів, потім належало Лисенкам: володів генеральний осавул Федір Лисенко [1936,с.129], де мав підданих і винокурню. Від нього перейшло сину сотнику киселівському Івану, який проживав у с. Олександрівці. У 1747 – 1758 рр. вів тяжби з козачкою Киселівської сотні Марією Яремихою Римаркою Довгальною Дергалівкою [96,арк.14] за двір і grunt [182,арк.162], а після його смерті бл. 1756 [467,арк.2] р. вдова Анастасія Іванівна. На двох протоках Мені і Пліскі було по млину [1773,с.336]. Навкруги Киселівки хутори козаків Василенків, Коржів, Невшуп, Сниток, Зайців, Заріцьких, Масолів. Жилий двір Олександра Лисенка (1740 [658,арк.512]). 2 підсусідків мав сотенний хорунжий киселівський Йосип Дашевський (1779 [1516,арк.39]), 5 нерозділених з 3 братами осавул сотенний киселівський Сільветр Терещенко [1516,арк.28]. Вдова сотника Лисенка 46 [653,арк.45зв.], військовий товариш Іван Товстолиц 1 [653,арк.45зв.], священник Хома Орловський 2 [653,арк.45зв.], пушкар Семен Терещенко 3 [653,арк.45зв.], козак Купрій Романець 1 [653,арк.45зв.], вдова Мотря Лазчиха 1 [653,арк.45зв.], козачі посполиті 9 [653,арк.45зв.]. Бунчуковий товариш Михайло Лисенко мав 34 підданих (1783 [1753,с.165]). **Шинки:** сотника Івана Лисенка (? – 1740 – 1743 – ?), в 1747 – 1751 р. – два шинки [529,арк.449], шинок майора Лисенка (1781). **Млини:** Лисенки тримали на двох протоках Мені і Пліскі по млину [1773,с.336]. **Покровська церква.** **Священники:** Михайло Родіонович (1718), Федір Матевич (1718). **Церква Святого Духу: священники:** Друкан Андрій Федорович (? – 1732 – 1751 – ?), Друкан Дмитро Андрійович (1740 [658,арк.512]), Друкан Федір Андрійович (? – 1740 – 1751 – ?), Орловський Хома (1766), Свюнтицький Василь Михайлович (1787 [1862,с.131]), *паламари:* Федір Степанович (1740).

Олександрівська стара гута 1697 [1783,с.103] – 1727 [1783,с.103] Олександрівка, сл. Тримала Уяна Скоропадська як придане в шлюб з Толстим. Вона уступила бунчуковому товаришу Семену Юхимовичу Лизогубу. У 1751 р. володів син Костянтин. Тут гутник Бенза (1751). 9 хат в гуті тримав Костянтин Лизогуб (1760), а 1767 р. – 1 двір. Гуту купив Михайло Васильович Євреїнов і з 1772 р. відновив гуту. 5 хат (1781).

Роман **Андрусенко** був сотником киселівським (? – 1715 – ?), отаманом городовим олександрівським (1718).

Терещенки

I

Терентій Охріменко – козак олександрійський (1718).

II

Федір Терентійович (1670 – 1747 – ?) – козак куреня Коржа (1732).

Леонтій Терентійович (1695 – 1747 – ?) – козак куреня Коржа (1732).

Отаман городовий олександрійський (1747). Мав підсусідка (1747). Мав двір, до якого належали grunt на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740).

III

Іван Федорович (1720 – ?).

Радко Федорович (1722 – ?).

IV

Сільвестр – службу розпочав з 1767 р., сотенний хорунжий киселівський (1771 – 1773), сотенний осавул (1773 – 1779 – ?), власник хутора поблизу с. Киселівки (1781), де жив з братом [1773, с. 350]. Мав 5 нерозділених з трьома братами підданих у с. Олександрівці (1778). Д.: NNN, донька священика.

Семен – пушкар чернігівської полкової артилерії (1766 – 1781), мав 3 хати посполитих у Олександрівці (1766 [653, арк. 45 зв.]). Власник хутора поблизу с. Киселівки (1781 [1773, с. 350]).

Отамани курінні: 1-го: Ілляшенко Михайло (1718), Корж Іван (1732). 2-го: Лазник Іван (1718), Лукашенко Григорій (1732). 3-го: Ващенко Павло (1718), Науменко Яків (1732).

Іляшенки

I

Михайло – отаман курінний 1-го Олександрівського куреня (1718), козак куреня Коржового (1732 [1748, с. 89]).

II

Трохим Михайлович (1700 – 1747 – ?) – козак куреня Коржового (1732 [1748, с. 89]). Мав двір, до якого належали 15 четвертей поля, сіножать на 30 возів, 5 коней, 4 волів (1740). Мав 3 підпомічників (1740).

Антін Михайлович – козак олександрівського (1747).

Василь – козак «Нищіє и весма убогіє» олександрівського куреня Коржового (1732 [1748, с. 89]). З Миськом «на одном двори живуть порознь хатами».

Мисько – козак «Нищіє и весма убогіє» олександрівського (1732).

III

Яків Трохимович (1710 – ?).

Федір Трохимович (1715 – ?).

Тихоній – козак киселівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415, арк. 12]).

Ващенко

I

N – козак, рідний брат Григорія.

Григорій (? – ран. 1740) – козак малоґрунтовий куреня Коржового (1732).

II

Микита N (1680 – ?) – козак олександрівський (1740). Мав двір, до якого належало ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 45 возів, 10 коней, 8 волів, з якого служив з братами Павлом і Петром.

Павло N (1685 – 1740 – ?) – отаман курінний 3-го Олександрівського куреня (1718), козак олександрівський (1740).

Петро N (1700 – ?).

Максим Григорович – козак олександрівський (1747).

Матвій Григорович — козак олександрівський (1747).
 Артем — козак куреня Лаврінового (1732 [1748,с.91]).

Лукашенки

Григорій (1685 — ?) — отаман 2-го Олександрівського куреня (1732), козак (1740). Двоюрідний брат Івана та Юви.

Іван (1685 — ?) — козак Олександрівського куреня (1740).

Юв (1700 — ?) — козак Олександрівського куреня (1740).

Гнат Леонтійович — козак (1747). Мав двір з трома хатами, з якого служив з 2 підсусідками.

Лазники

I

Іван — отаман курінний 2-го Олександрівського куреня (1718).

Яцько — козак 1-го Олександрівського куреня (1718).

Зіновій — козак «Нищіє и весма убогіє» олександрійський куреня Коржа (1732 [1748,с.89]).

Сава — козак 2-го Олександрівського куреня (1718), куреня Лукашенкового (1732 [1748,с.89]), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126].

II

Клим Якович — козак-підсусідок (1747).

Дмитро Савич (1705 — ?) — козак виборний (1747). Мав двір з трома хатами, з якого служив з племінником Семеном і підсусідком.

Омелян Савич (1715 — ?) — козак куреня Лукашенка (1732), у 1735 р. повернувся з польського походу в команді сотника киселівського Андрія Лисенко [288,арк.128].

Мотря — вдова, мала 1 хату посполитих в Олександрівці (1766 [653,арк.45зв.]).

III

Іван — козак киселівський, на форпостах (1768 — 1776) [1415,арк.2].

Невшупа

I

Дмитро (? — ран. 1740).

Михайло (1670 — ?) — козак малогрунтовий олександрівський (? — 1718 — 1740 — ?). У 1717 р. брати Невшупи продали сіножать микольському священику Опанасу [1294,арк.1]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 20 четвертей, сіножать на 40 возів, 5 коней, 4 воли (1740).

Семен — козак малогрунтовий олександрівський (1732).

Василь — козак куреня Науменкового (1732 [1748,с.90]).

Кирило — козак куреня Коржового (1732 [1748,с.89]).

II

Леонтій Дмитрович (1700 — ?) — козак «Нищіє и весма убогіє» олександрійський куреня Коржового (1732 [1748,с.89]), з липня 1734 р. був у польському поході в команді сотника понорницького Тихона Ничипоровича [288,арк.127зв.]. Козак-підпомічник (1740) олександрівський.

Сава Дмитрович (1700 – 1747 – ?) – козак «нищіє и весма убогіє» (1732), підпомічник (1740 – 1747) олександрівський. З Андрієм «на одном дворе порознь хатами живут и попережно служат» (1732).

Андрій Дмитрович – козак «Нищіє и весма убогіє» олександрівський (1732).

Омельян Михайлович (1700 – ?) – козак куреня Коржового (? – 1732 [1748,с.89] – 1740 – ?).

Михайло Семенович – козак виборний олександрівський (1747).

Андрій Семенович – козак виборний олександрівський (1747).

Михайло Петрович – козак олександрівський (1747). Мав двір, підсусідок у нього Артем Невшупа.

III

Корній – козак киселівський, у супроводі турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Семен – козак киселівський, у супроводі турецького посла (1776 [1415,арк.12]).

Микола – козак олександрівський, тримав хутір за 5 верст від Олександрівки в урочищі Туровій (1779).

Романець

I

Роман.

Василь.

II

Іван Романович (1681 – ?) – козак ґрунтовий Лукашенка куреня (1732 [1748,с.89]). З Михайлом, Денисом і Настею Романчихою «на одномъ дворе порознь хатами живуть и попережно служат з отческого и дедовского ґрунту» (1732 – 1747). Мали підсусідка (1747).

Денис Романович (1690 – ?) – козак ґрунтовий куреня Лукашенка (1732 [1748,с.90]), виборний (1747).

Михайло Романович (1695 – ?) – козак олександрівський (? – 1732 – 1747 –), виборний. Мав підсусідка (1747).

Кіндрат Васильович – козак виборний (1747), мав підсусідка.

Каленик Іванович – козак-підпомічник (1747).

Семен – козак малоґрунтовий куреня Лукашенка (1732 [1748,с.90]).

III

Купріян Михайлович (1715 – ?) – козак куреня Лукашенка (? – 1732 [1748,с.89] – 1766 – ?), мав 1 хату підданих у Олександрівці (1766 [653,арк.45зв.]).

Сава – козак Киселівської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Іван – козак Киселівської сотні, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Олійники

I

Лука – козак Олександрівського куреня (1718).

II

Йосип — козак куреня Науменка (1732 [1748,с.90]).

Іван — козак куреня Науменка (1732 [1748,с.90]).

III

Максим (1742 — ?) — абшитований сотенний хорунжий (1782 [1425,арк.2зв.]), абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.205]. Д.: Олена NN, донька полкового хорунжого артилерійського. Мали доньок Ганну (1770 — ?) і Тетяну (1776 — ?).

Коржі

I

Ієронім — козак киселівський. Був у битві під Чигирином 1678 р.

Ii

Лаврін — козак. Рідний брат Івана.

Іван — козак олександрійський (1718).

III

Роман Лаврінович (? — ран. 1740).

Олексій Лаврінович (? — ран. 1740).

Іван Лаврінович (1675 — 1747 — ?) — козак ґрунтового олександрійського (1718), отаман киселівський (? — 1725 [151,арк.21] — ?), курінний отаман Олександрівського куреня (1732 [1748,с.89]), козак виборний малоґрунтового (1747). Мав двір з 7 хат, 2 підсудки. На дворі 19 коней і 8 волів (1747).

Павло Лаврінович (1695 — ?) — козак куреня Коржа (1732 [1748,с.89]), виборний (1744).

Михайло Іванович — козак виборний (1744).

III

Остап Олексійович (1720 — ?).

Іван Павлович (1720 — ?).

Ничипір — козак киселівський, був на форпостах (1768 — 1776 [1415,арк.2]).

Демян — козак киселівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Науменки

Яків — отаман 3-го куреня Олександрівського (1732 [1748,с.90]).

Іван — ґрунтовой козак олександрійський (1732).

Андрій Іванович — козак «Нищіє и весма убогіє» (1732), підпомічник олександрійський (1747).

Тимофій — козак «Нищіє и весма убогіє» киселівський (1732).

Гнат — підсудок козацький олександрійський (1732).

Гаврило — з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126].

Юхим Прокопович — козак олександрійський (1747).

Андрій — козак киселівський, тримав хутір (1779).

Снітко

I

Остап — козак олександрівський (1718), бобровник олександрівський «нищіє и весма убогіє» жадной служби за убожеством отбуват не могут (1732).

Лука.

Степан (1655 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий олександрівський (? — 1718 — 1740 — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126].

II

Лука Степанович — козак олександрівський (? — 1718 — 1747 — ?), мало-ґрунтовий бобровник олександрівський (1732).

Василь Степанович (1695 — ран. 1747) — козак малоґрунтовий куреня Лукашенкового (? — 1718 — 1732 [1748,с.89] — ?). Д.: Євгенія NN.

Іван — козак куреня Лукашенкового (1732 [1748,с.90]).

Іван — козак куреня Лукашенкового (1732 [1748,с.90]), у 1735 р. повернувся з польського походу [288,арк.128].

III

Володимир — козак олександрівський, тримав хутір за 7 верст від Олександрівки в урочищі Шишки (1779).

Масоли

I

Яким — козак малоґрунтовий олександрівський (1718), козак куреня Науменкового Киселівської сотні (1732 [1748,с.91]).

Андрій — козак олександрівський (1718).

II

Андрій (1660 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий олександрівський (? — 1718 — 1733 — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126]. З Омеляном «на одномъ дворе живут особыми хатами и попережно служатъ» (1732). Мав онука Лавріна (1740). Поля четвертей на 15, сінокосу на 35 возів, 8 коней, 6 волів.

Омелян Якимович — козак ґрунтовий олександрівський (? — 1718 — 1735 — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126]. Виборний, мав двір з пілсусідком (1747).

Степан.

III

Юсько (Йосип) Андрійович (1710 — 1740 — ?) — козак куреня Коржа (1732 [1748,с.89]), у 1735 р. повернувся з польського походу в команді сотника киселівського Андрія Лисенка [288,арк.128].

Пантелеймон Нетерович — козак куреня Науменка «Нищіє и весма убогіє» (1732), виборний (1747).

Веремія — козак куреня Науменка (1732).

Тихоній — козак куреня Науменка (1732).

Лука — козак «Нищіє и весма убогіє» олександрівський (1732).

Терентій Степанович (1700 – ?) – козак виборний (? – 1747 – ?). Мав двір з підсусідком, в господарстві 15 коней і 2 воли (1747).

Михайло Степанович (1720 – ?) – козак олександрівський, разом з Прокопом тримав хутір за 6 верст від Олександрівки в урочищі Луйковому (1779).

Іван Степанович (1722 – ?) – козак олександрівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

IV

Вакула – козак олександрівський, був на форпостах (1768 – 1776 [1415,арк.2]). Козак, тримав хутір за півтреті версти від Олександрівки (1779 [1773,с.350]).

Павло – козак олександрівський, супроводжував турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Прокіп.

Козаки Лукашенкового куреня, потім виборні Василенки фіксуються протягом 1732 – 1783 рр., з них Григорій Якимович (1723 – ?) тримав хутір за 5 верст від Олександрівки в урочищі Луйковому (1779). Козак 2-го Олександрівського куреня Зайці фіксуються з 1718 р., потім були виборними козаками (1747), а сотенний хорунжий Онисим Заєць, тримав з братами хутір за 9 верст від Олександрівки в урочищі поблизу Селезьонки (1779).

Верхолісся, деревня (1732, 1766 [653,арк.46зв.]). У верхів'ї р. Мени були ліси, тут існував острів Верхолісся. 28 квітня 1623 р. деревню Старе Верхолісся і плец в Чернігові з умовою побудови будинку король надав Станіславу Зелинському. 4 серпня 1635 р. воевода чернігівський М. Калиновський отримав право на випалювання «лісних товарів» в острові Верхолісся на два роки. 13 березня 1635 р. Зелинський отримав право передати деревню Криштофу Муховецькому [1975,с.805], а вже 27 березня 1636 р. підтвердження на деревню отримав хорунжий новгородський Микола Кисіль, отримане від жовніра Муховецького. Надалі якимось чином деревня перейшла Михайлу Ясликовському, який тестаментом 1646 р. уступив Верхолісся дружині Олені Ходиці [1469,арк.84]. З Корсунського полку сюди перейшли Скоробогатки і Горкуші. Центр куреня. У 1718 р. присягу склали 28 козаків і 15 посполитих. 16 дворів, підсусідків 5 (1732), 6 дворів виборних козаків і 26 підпомічників було у селі в 1764 р. Курінні отамани: Лихопуд Сидір (1718), Зубаха Андрій Васильович (1726 [1761,с.295]), Лаврінович Василь (1732). У 1689 р. Андрій Дорошенко отримав гетьманський універсал на це село, стверджені царською грамотою 5 вересня 1690 р. Після його смерті ця маєтність перейшла сину Василю (грунтових 10, городників 13 в 1713 р., 22 двори в 1732 р.), а потім онуці Олені і її чоловіку. Сотник киселівський Іван Лисенко 24 грудня 1745 р. купив село за 2 000 рублів у військового товариша Кирила Лукашевича і його дружини Олені Василівни Дорошенко з млином на р. Мені [1936,с.130]. 53 хати посполитих у володінні Василя і бунчукового товариша Павла Лисенків, 7 – у козаків (1766 [653,арк.46зв.]). Бунчуковий

товариш Михайло Лисенко мав 18 підданих (1783 [1753,с.165]). **Шинки:** Івана Лисенка (1740 – 1751), другий шинок його сина, військового канцеляриста Павла (1747 – 1751). **Млини:** на р. Мені, на який у 1689 р. Андрій Дорошенко отримав гетьманський універсал. Надалі володіли Василь Андрійович Дорошенко, його донька Олена з зятем Кирилом Лукашевичем. 1745 р. у них купив Іван Лисенко. У 1781 р. Лисенки мали дві плотини, на кожній з яких був млин-вешняк [1773,с.336]. Поблизу хутори місцевих козаків Матвія Лаврінова і Герасима Хмари (1781).

Коляда

Іван — отаман Киселівської сотні (1676).

I

Йосип — козак верхоліський (1718).

Овсій — з вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана [288,арк.126зв.]. З ним Колядин Павло.

II

Іван Йосипович (1690 — ?) — козак ґрунтовий (1732), виборний (1747) верхоліський. У 1735 р. повернувся з польського походу в команді сотника киселівського Андрія Лисенко [288,арк.127зв.]. Мав двір, до якого належали ґрунту на 16 четвертей, сінокіс на 50 возів, 5 коней, 4 волів (1740), підсусідка (1747).

Аврам Йосипович — хорунжий киселівський (? — 1725 — ?). Козак верхоліський «Нищіє і весма убогіє Сіє можуть пешо служит» (1732), виборний (1747).

Василь Овсійович — козак виборний (1747). Мав двір, підсусідка (1747).

Онисим — з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126].

Лихопуди

I

Іван — козак Киселівської сотні (1654 [1784,с.259]).

II

Федір (1650 — 1740 — ?) — козак верхоліський (1718). З липня 1734 р. був у польському поході в команді сотника понорницького Тихона Ничипоровича [288,арк.127зв.]. Мав двір, до якого належали ґрунту на 15 четвертей, сінокіс на 40 возів, 5 коней, 4 волів (1740). Мав підпомічника (1740).

III

Сидір — курінний отаман верхоліський (1718), козак (1732).

Яким — козак верхоліський (1718).

Іван — «Нищіє і весма убогіє можуть пешо служит» (1732).

Григорій Федорович (1700 — ?)

IV

Никон (1720 — ?) — козак виборний верхоліський (1747). Рідний брат Федора.

Федір — козак виборний верхоліський (1747). Онук Федора.

Павло Сидорович — козак (1747).

Лавринови (Лавриновичі)

I

Лавриненко Клим — отаман Киселівської сотні (1676).

Борис.

II

Лаврін Борисович — отаман сільський верхоліський (1718).

III

Василь Лаврінович (1663 — 1747 — ?) — козак ґрунтовий, наказний сотник киселівський (1723), курінний отаман верхоліський (1732), у 1735 р. був у сотні і в похід не виступав [288,арк.129]. Козак виборний (? — 1742 — 1747 —). У 1747 р. приписаний до Синявської сотні. Мав двір з двома хатами, до якого належали млин на р. Бреч [1796,с.131], ґрунту на 11 четвертей, сінокіс на 60 возів, винокурня, 5 коней, 4 волів (1740), мав підсусідка (1747).

Данило Лаврінович — військовий товариш (1747).

Кирило — козак с. Киселівки (1725 [151,арк.21]).

Максим Лаврінович (1685 — ?) — козак ґрунтовий (1732 [1748,с.91]), виборний (1747) д. Верхолісся. З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.126]. Мав двір, до якого належали ґрунту на 15 четвертей, сінокіс на 60 возів, 5 коней, 4 волів (1740). Служив з сином Василем і племінником, братаничем Іваном Удовенком — козаком куреня Ковтуна (1732).

Петро — з вересня 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Ґалагана [288,арк.126зв.].

Опанас — козак куреня Коржа (1732), у 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.131].

IV

Юсько Васильович (1695 — ?).

Артем Іванович — осавулець курінний (1747).

Матвій — козак верхоліський, тримав хутір за 1 версту від Верхолісся (1779).

Хутір козака виборного Матвія, підпомічників Родіона і Петра Лавриненків, в якому на плотині на р. Бреч «два амбари млинові в два кола» [1773,с.344].

Лукашевичі (Лукашенки)

Сидір Лукашенко — козак верхоліський (1718).

Григорій — курінний отаман 2-го Олександрівського куреня (1732 [1748,с.89]). У 1735 р. знаходився в сотні і в похід не виступав [288,арк.129].

Гнат Леонтійович — козак виборний олександрівський (1747). Мав двір з трьома хатами, двох підсусідків.

Кирило — військовий товариш (? — 1741 [1662,арк.1] — 1745 [712,арк.1] — ?). У 1745 р. на нього до ГВС подав чолобитну козак Андрій Скоробогатий за захоплення 1/3 млина на р. Мені [712,арк.1]. Мав млин на р. Мені (1742 [1796,с.130]), у с. Киселівці 13 посполитих і 2 дворів підсусідків. Д.: (1741) Олена Василівна Дорошенко, донька бунчукового товариша. У придане млином на р. Мені. Сотник киселівський Іван Лисенко купив у подружжя 24 грудня 1745 р. село з млином на р. Мені [1936,с.130].

На північ від Верхолісся, не доїжджаючи до р. Бреч знаходилася деревня **Буда** (1732, 1766). На неї сотник білоуський Павло Товстоліс отримав універсал Ігнатовича [1915,с.120], а на Буду разом з слободою Шишкою — сотник білоуський Андрій Павлович Товстоліс. Його син, хоружий полковий Іван Товстоліс тримав 7 дворів підданих і його млин, де 2 підданих двори (1732), 15 хат підданих (1766 [653,арк.46зв.]). У селі і слободі проживали лише посполиті, вони насипали дві панські плотини і поставили «два амбари млинові в два кола» [1773,с.337]. **Шинок** Івана Товстоліса (1747), військового товариша Григорія Петровича Войцеховича [535,арк.263]. **Млин**: війського товариша Пантелеймона Мокрієвича (1747).

Шкрібок (Шкрябів), хутір, нині — Шкробове — у 1717 р. гетьманським універсалом значному товаришу Чернігівського полку Пантелеймону Мокрієвичу був затверджений млин шкрібовський. Перейшов зятю слабинському сотнику Самійлу Левандовському [1936,с.576,579], де за ним 4 хатами підданих (1766 [653,арк.49зв.]). Його вдова Марина Пантелеймонівна Мокрієвич вдруге вийшла заміж за полкового осавула Антона Булавку, тому хутір перейшов до їх доньки Марфи Антонівни Булавки, заміжньої за Антіном Дараганом.

На р. Бреч знаходилися д. Каруківка, Жуковичі, Габриєлівка, Слободка, Бреч. **Каруківка**, деревня (1724, 1766) нині Корюківка. 18 січня 1621 р. за військові заслуги ленним правом надано д. Каруку над р. Десною і плец в Чернігівському замку з обов'язком побудови там будинку Андрію Швейковському. Від козака Омеляна Каруки перейшло киселівським сотниками, від них забрали у своє володіння гетьмани. Мазепа надав Леонтію Полуботку, ґрунтових 9, городників 19 (1713). Перейшла Павлу, Якову, Семену Полуботкам почергово. За Полуботками 32 (1724 [1803,с.493]), 16 дворів (1732), Андрієм Полуботком — 5 (1740). У РО зафіксовано дворів посполитих 30, володіла удова бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасія [1915,с.125] (51 хата [653,арк.46зв.]). **Млин** на р. Бречі в 1 коло борошняне і два ступних, 2 скляні гуті і на гуті шинок Полуботка (1723 [1803,с.493]). **Шинок** бунчукового товариша Семна Полуботка (1747).

Карука

Кіндрат — козак Конотопської сотні (1649).

Омелян — козак, тримав д. Каруківку за Б. Хмельницького [1731,с.118].

Сидір — ґрунтовий посполитий присілка Гущина Троїцького монастиря (1713).

Іван — посполитий убогий, підданий Полуботків у д. Каруківці (1732).

Габрелювка, деревня (1724) на р. Бречі. Поселив сотник киселівський Габрієль, який мав тут млин. Він продав млин в 2 кола на р. Бречі Леонтію Полуботку (ран. 1681 [1750,с.95]), після якого Габрелювка перейшла Павлу, Якову, Семену Полуботкам почергово. За Полуботками 19 дворів (1724 [1803,с.493]). В 1732 р. бунчуковому товаришу Андрію Полуботку належало 13 дворів. У РО зафіксовано 15 дворів посполитих, якими володіла вдова бунчукового товариша Семена Полуботка Настасія [1915,с.125].

Жуковичі, Жуківка, деревня (1666 р. [1870,с.26], 1766 [653,арк.46зв.]) на р. Бречі. Жукович острів у волості Домислинській за військові заслуги 27 березня 1621 р. король з плецом в Чернігівському замку надав Петру Крухельському з обов'язком побудувати дім. 28 лютого 1625 р. було отримано дозвіл на уступку Жукович острова і островка Замоїського від попереднього власника Михайлу Ясликівському, який мав обов'язок тримати в домі своєму на замок людину з мушкетом. Володів П. Полуботок (присягнули 1718 р. 7 посполитих), які як придане надав доньці Ганні (8 підданих в 1732 р.), яка вийшла заміж за седнівського сотника Петра Войцеховича [1935,с.194], потім володіли сини — військовий товариш Григорій і значковий товариш Іван, де останній і проживав, полковий суддя Іван Товстоліс. Шинок і приїжджий двір військового товариша Григорія Петровича Войцеховича (1710 — 1772 — ?) [535,арк.263], за ним у селі 4 хати підданих (1760), які отримав від Полуботків [1915,с.122]. Військовий товариш Григорій Войцехович 10 хат, Чернігівський Троїцький Андрониківський монастир 2 (1766 [653,арк.46зв.]). **Шинок** військового товариша Григорія Войцеховича (1747). **Млини**: У 1697 р. млин на р. Бречі в с. Жуковичі П. Полуботок продав новомлинському мешканцю Яцьку Саханенку [1089,арк.1]. Сотник киселівський (1687) Григорій Доценко-Бобонюк отримав універсал на млин. Чернігівський полковник Я. Лизогуб надав універсал (1680.29.11.) А. Дорошенко з підтвердженням на будівництво млина поблизу села [1654,арк.1]. У 1737 р. сотник Лисенко купив млин в с. Жуковичі у козака Григорія Інохвиченка [1092,арк.1], який у 1741 р. подарував. В селі на р. Бречі був млин Андрониківського монастиря.

Лозовка (Лози), Лозовська слобода на р. Турії. Існувала перед 1638 р. [1904,с.293], володіли Ян і Криштоф Лащі. У 1732 р. бунчуковий товариш Михайло Скоропадський мав 9 дворів підданих, 1740 р. — 1. У РО зафіксовано дворів посполитих 11, володів ротмістр Петро Скоропадський [1915,с.125]. При хут. Лозовському Лозовська рудня, розташована біля с. Перелюба [366,арк.3] гута (1767 [1940,с.68]) за яку сперечалися ЧТМ з Комісією економії [366,арк.3]. У 1766 р. 13 підданих генерального осавула Івана і братів Петра і Якова Скоропадських [653,арк.46зв.]. **Шинок** Михайла Скоропадського (1747). **Млин**: Михайла Скоропадського в 4 борошняні і 1 валушне кола (1742). Винокурня при хуторі капітана Скоропадського (1781).

Слободка, деревня (1732) над р. Бреч. Андрониківському монастирю була надана гетьманом Мазепою. За ченцями 7 дворів підданих (1732). Значковий товариш Пантелеймон Мокрієвич мав 8 підданих (1732). Шинок монастирський (1747). 16 хат посполитих (1766 [653,арк.46зв.]).

На р. Турії і її притоках населені пункти Турія, Чепелів, Наумівка, Охромійовичі, все це володіння **Скоропадських**. **Турія, Турець**, деревня при впадінні р. Турії у р. Снов, з 1950 р. — Турівка — відновлена незадовго до 1623 р. [1904,с.269]. 15 березня 1633 р. деревня надана підкоморю коронному Сигизмунду Казановському. 23 березня 1645 р. маршалок надворний Адам Казановський заставив каштеляну київському Адаму Киселю.

Населяли вихідці з Корсунського полку: Пушкарі з 1-ї Стеблівської [1785,с.146] чи сотні Гаркушиної [1785,с.135], Железняки і Морози з Лисянської сотні [1785,с.157,160], Охонко — сотні Івахниченка, Кривоноси з Ольшанської сотні (1649 [1785,с.164]). Мороз зафіксований у сотні уже 1654 р. [1784,с.269]. Шульга і Лашенко також були у Корсунському полку. У 1732 р. 14 козаків, 9 стрільців, 1 бобровник. Отамані: Кривоніс Григорій Іванович (1747). Володів ЧТМ, у 1667 р. отримавши царську грамоту на це володіння [1860,с.74]. За гетьмана Апостола передане на ранг чернігівського полковника. У 1732 р. піддані полковника 8. Бунчукового товариша Михайла Скоропадського 6 дворів підданих (1732). ЧТМ сперечався з чернігівським полковником і комендантом Ізмайловим за власність на село [366,арк.3]. У 1744 р. ченці звернулися до імператриці, щоб повернула [1860,с.84]. Турія частково належала ЧТМ. У 1748 р. за рішенням Сенату д. Турію передали бунчуковому товаришу Тимофію Скоропадському, але монастирські піддані ЧТМ захопили маєтність, що розглядалося ГВК [371,арк.1]. У РО зафіксовано дворів посполитих 20, володів майор Яків Скоропадський [1915,с.125]. Костянтин Тимофійович Скоропадський з рідною сестрою Катериною Тимофіївною Заліською у 1774 р. володіли д. Турія. **Шинки:** ЧТМ (1747). Бунчукового товариша Михайла Скоропадського (1747). **Млин** на р. Турії була плотина, на якій два млина, що належали військовому товаришу Матвію Ждановичу (дружина — Ганна Антонівна Силич). Рагуша менська тримала тут на р. Турія млин з борошняним і ступним колами (1742). ЧТМ на р. Слоту мав млин в борошняне і ступне коло (1742). **Церква:** священник: Опанас Григорович (1718), дяк: Герасим Григорович (1718), паламар: Пилип Ілліч (1718).

Кривоноси

I

Іван (1690 — ?) — козак-підпомічник с. Турія (1740).

II

Григорій Іванович (1705 — ?) — козак-підпомічник (1740), отаман (1747).

Чепелів на р. Турії, пусте селище Чеповче 8 березня 1621 р. з островом Замиським з плецем у Чернігівському замку з одбуванням козацької служби надано за військові заслуги Івану Величку. Існувало перед 1638 р. [1904,с.293]. У 1732 р. 4 козаки і 1 бобровник, у 1747 р. 3 козачі двори. 3 липня 1689 р. Мазепа надав Василю Антоновичу у Киселівському ключі [1802,с.174]. Після його смерті вдова Єфросинія тут мала 15 ґрунтових і 14 городників (1713) і 1732 р. отримала підтвердження володінь 18 підданих на 15 дворах [258,арк.1]. Їх син Федір Антонович продав село генеральному підскарбію Михайлу Скоропадському. За вдовою Антоновича 2 підданих (1740). Протягом 1748 — 1751 рр. зять Федора Антоновича священник с. Локнистого Семен Гатницький з синами добивався викупу за село у Скоропадського [369,арк.6]. 1766 р. генеральний осавул Іван і брати Петро та Яків Скоропадські мали 33 хати [653,арк.46зв.], козак Матвій Коменко — 2 [653,арк.46зв.]. **Шинки:** Єфросинії Антонович (1732), Михайла Скоропадського (1747), козака, потім осавула сотенного Михайла Яцьківського

(? – 1732 – 1747 – ?). **Млин:** 5 лютого 1713 р. універсалом гетьмана полковому обозному Василю Скоропадському підтверджено володіння млином в 4 кола на р. Турі під Чепелевом в урочищі Будище [1734,с.40]. **Микольська** церква: *священники:* Данило Прокопович (1718), Поляревський Григорій Давидович (? – 1732 – 1740 [658,арк.512] – ?), Поляревський Олексій Григорович (? – 1743 [529,арк.467] – 1747 – ?), *паламари:* Дашевський Павло (1732).

Наумівка, село (1732, 1766 [653,арк.48зв.]) на р. Турії. У 1732 р 6 козаків в 6 дворах, у 1740 р. 2 козацькі двори, у яких 7 виборних козаків, 15 підпомічників, 12 дворів (1747). Отаман Ващенко Василь Васильович (1747). Сотник киселівський Тишко Мартиненко на власних ґрунтах близько 1660 р. поселив село [1731,с.107]. Власниками були і його сини, сотник киселівський Василь Тищенко і отаман городовий киселівський Андрій Тищенко. Останній у 1689 р. продав ґрунт на р. Бречиці поблизу села ігумену ЧТМ Андронику. Перейшо під владу Самойловича, потім Полуботок отримав с. Наумівку, 11 червня 1714 р. купив землю у місцевих жителів Дмитра Єпімашенка, Григорія Дорوفійовича, Дениса Панюшка. Полуботок мав 61 двір (1724 [1803,с.493]). Бунчукового товариша Андрія Полуботка 31 підданих на 27 дворах (1732), 9 (1740), бунчукового товариша Івана Скоропадського 76 хат (1766 [653,арк.48зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Андрія Полуботка (? – 1732 – 1740 – ?), бунчукового товариша Івана Скоропадського (1747). **Михайлівська** церква. *Священники:* Торбовецький Григорій Михайлович (? – 1718 – 1732 – ?), Торбовецький Іван Григорович (? – 1740 – 1743 [529,арк.467] – ?), Дубовецький Кирило (? – 1747 – ?), *дяк:* Семенович Козьма (1718), *паламари:* Куриленко Михайло (? – 1718 – 1732 – ?), Козьменко Петро (? – 1740 – ?).

Охрімівовичі, село (1726, 1766 [653,арк.46зв.]) на р. Передільці «на Полесю» [1732,с.75], що впадала в р. Турію. 12 листопада 1620 селище Охрімівщини (Охрімівовичі) і сл. Ладинку над озером Ладанка, селище Чотирковське як лен отримав Михайло Сливка-Ясликовський [1975,с.619]. 30 березня 1623 р. король підтвердив надання Охрімівщині сл. Ладинки, Чотирковського (селища, пусто), Козар (селища, пусто) і додав острови Козонецький, Червоський і Холми з обов'язком побудови будинку в Чернігівському замку [1904,с.270]. 24 січня 1635 р. була підтверджена передача Михайлом Ясликовським ротмістру Миколі Киселю деревні Охрімівщини з урочищами і островами: Верхолісся, Новодворець, Скуровицьке, Церковське, Ржечанкіне, Карське, Владицьке, Скробовське, Жуковичі над р. Буча з островом Замоїським. Охрімівщина належала підкоморію чернігівському і старості носівському Адаму та хорунжому новгородському Миколі Киселю. 1624 р. виміняв за сл. Ладинку у Б. Грязного острів Скробовщину поблизу Охрімівовичів та Холмів [1904,с.270]. 4 серпня 1635 р. воевода чернігівський Марцин Калиновський отримав королівський привілей з наданням права на вільне випалювання лісних товарів в островах Соробовищизні, Новому дворці, Охрімівщині, Верхоліссі на 2 роки. Належало з млином-вешняком на р. Переділці на гетьманський палац до 1708 р. 18 лютого 1709 р. гетьман Скоропадський «сельцо» з млином-вешняком віддав своєму брату, сотни-

ку березненському Василю [1732,с.75], підтвердив це надання універсалом від 5 лютого 1713 р. [1734,с.40]. Той у 1726 р. тут мав 23 ґрунтових дворів і 32 дворів городників, 11 підсусідських [1761,с.280-281]. У 1732 р. бунчуковий товариш Михайло Скоропадський мав 40 сімей підданих на 38 дворах, 1740 р. 6 дворів. У РО зафіксовано дворів посполитих 63, володів ротмістр Петро Скоропадський [1915,с.125], генеральний осавул Іван і брати Петро і Яків Скоропадські 76 хат [653,арк.46зв.] і при їх же буді 2 хати, в д. Турці 22 [653,арк.46зв.], с. Чепелеві 33 [653,арк.46зв.]. **Шинок** генерального підскарбія Михайла Скоропадського (? – 1740 – 1747 – ?). **Рождественська** церква: *священники*: Максим Герасимович (1718), Курганський Михайло Романович (1732), Курганський Самійло Романович (? – 1732 – 1751 – ?), *паламарі*: Мартин (1732).

Тихоновичі «на Полесю» [1732,с.75], слобода (1703), село (1766 [653,арк.48зв.]). 11 вересня 1703 р. Мазепа надав Василю Скоропадському. Належало з млином-вешняком на р. Якучі на гетьманський палац до 1708 р. 18 лютого 1709 р. гетьман Скоропадський «сельцо» з млином-вешняком віддав своєму брату, сотнику березненському Василю [1732,с.75], підтвердивши це надання універсалом від 5 лютого 1713 р. [1734,с.40]. Той у 1713 р. тут мав 28 ґрунтових підданих і 35 городників, у 1726 р. – 47 ґрунтових дворів і 36 дворів городників [1761,с.279-280]. Скоропадський помер у 1727 р. і за його вдовою 77 підданих на 72 дворах (1732). Перейшли сину Івану, від якого сину Івану Івановичу. Останній мав тут 127 хат підданих (1766 [653,арк.48зв.]). **Шинок** вдови Скоропадського (1732), сина Івану (1747). **Млин-вешняк** в одне коло (1726), млин підскарбія генерального Михайла Скоропадського на р. Ілкупі (Гакучі) в борошняне і ступне кола (1742), він же на р. Ревні мав другий млин в і два борошняні третє ступне кола. **Покровська** церква: *священники*: Курганський Герасим Романович (? – 1718 – 1743 [529,арк.467] – ?), Курганський Григорій (? – 1747 – 1751 – ?), *дяки*: Петро Іванович (1718), Кирило Данилович (1726), *паламарі*: Іван Іванович (1718), Борис (1732).

Тихоновичева гута, хутір (1781) при протоці Ільчук неподалік с. Тихоновичі. Тримав бунчуковий товариш Іван Іванович Скоропадський (? – 1775) – 9 хат (1760). Його спадкоємці тримали лише 1 хату з млином в 2 кола, гути уже не було (1781).

Михайлівка, слобода (1713 [1734,с.40]), село (1766 [653,арк.48зв.]). 5 лютого 1713 р. універсалом гетьмана Скоропадського полковому обозному Василю Скоропадському підтверджено володіння слободою з купленим млином на р. Бречі [1734,с.40]. Бунчуковий товариш Іван Скоропадський тримав 25 хат (1766 [653,арк.48зв.]). **Церква**: *священники*: Ковальковський Іван (? – 1751 – ?).

Ревнянська слобідка, Ревна, деревня бунчукового товариша Михайла Скоропадського 20 дворів підданих (1732), приїжджий двір і шинок (1747). **Ревна** хутір Степана Рейх 8 хат [653,арк.48зв.]. Гута Рейхова неподалік с. Михайлівки існувала у 1735 р. [1940,с.107] належала Івану Івановичу Рейху [1940,с.91], мабуть, за дружиною – Оленою Степанівною Войцехович, вдовою Івана Васильовича Скоропадського (1767).

Іванівка, слобода з шинком (1747), **Гута Студенська** 20 хат (1766 [653,арк.48зв.]). **Гута Кошелева** 15 хат (1766 [653,арк.48зв.]). **Гута Іванівська** з 19 хатами підданих (1766 [653,арк.48зв.]). бунчукового товариша Івана Скоропадського.

Володіння Чернігівського Троїцького Іллінського монастиря. На р. Слодь на півночі сотні **Перелюб**, деревня (1635), село (1726, 1766 [653, арк.47зв.]), до якої належали деревні Прибинка, Єлин, сл. Білошицька [1761,с.289]. 25 березня 1636 р. у Вільно затверджені кордони д. Перелюб, установлені 30 листопада 1635 р. Козаки входили до Верхоліського куреня [1761,с.295]. У 1732 р. тут 2 козаки, 5 стрільців (1732). Козаки цього села скаржилися до ГВК на архимандрита монастиря за привернення їх у підданство [347,арк.40]. У 1729 р. перелюбські стрільці звернулися до гетьмана та зазначали, що норми податків були встановлені універсалом І. Скоропадського, відповідно до якого вони мали сплачувати в рік від коня і вола по золотому, 10 лисиць, медову данину та надавати за можливістю іншу звірину до гетьманської кухні [1781,с.111]. Отаманом стрільців сіл Перелюб, Хоромне та Прибинки у січні 1733 р. був обраний Михайло Слюсаренко [270,арк.2;1781,с.111,120,122]. Належало на гетьманський палац разом з рибними ловлями в 12 озерах до 1708 р. Гетьман Мазепа три озера передав Кам'янському Успенському монастирю. 22 січня 1709 р. гетьман Скоропадський віддав село і дев'ять озер Чернігівському Троїцькому Іллінському монастирю [1860,с.25], який тут мав ґрунтових 29, городників 33 (1713), 52 ґрунтових дворів і 10 дворів городників (1729 [1761,с.289-290]), утримував приїжджий двір і 43 підданих у 42 дворах (1732), 132 хати посполитих (1766 [653,арк.47зв.]). 13 травня 1731 р. колишній староста цієї деревні Овсій Йосипович подав супліку до ГВК про взяття під протекцію [251,арк.1]. **Шинок** ЧТМ (1747). **Млини:** 5 лютого 1713 р. універсалом гетьмана полковому обозному В. Скоропадському підтверджено володіння з купленим млином в 4 кола на р. Ревні під Перелюбом [1734,с.40]. Млин в одне коло борошняне на р. Снов з руднею гетьмана І. Скоропадського, потім МК (1726), нище за течією млин в два кола борошняних і одне ступне у володінні монастирському (1726 [1761,с.293]). **Микольська** церква: *священники:* Левоненко Пилип (1732), Іван (1733 [272,арк.1]), Левоненко Федір Іванович (? – 1740 [658,арк.512] – 1751 – ?), Нарочницький Іов (? – 1758 [1940,с.122] – ?), Бобровський Яків (? – 1782 [1940,с.129] – ?), *дяк:* Іван Андрійович (1732), *паламар:* Міщенко Герасим (1732).

Самотуги

I

Олексій — козак ґрунтовий с. Перелюби (1732). У 1735 р. знаходився у сотні і в похід не виступав [288,арк.129]. У 1709 р. отримав гетманський універсал про затвердження прав власності на млини, сіножаті і ґрунти [1291,арк.1]. 24 травня 1732 р. подав супліку про надання універсалу про підтвердження права володіння млином та ґрунтом [283,арк.1-4]. Продав сл. Ревняща з греблею і млином В. Скоропадському [1731,с.117]. У 1736 р. продав млин з городом і ґрунтами І. Борозні [1301,арк.1].

II

Павло Олексійович — козак «нищіє и весма убогіє» с. Перелюби (? — 1726 [1761,с.295] — 1732 — ?). 30 березня 1720 р. отримав жаловану грамоту разом з батьком на володіння ними сіножатями і двома млинами на р. Турці і р. Перелюбці [1451,арк.2]. У 1738 р. звинуватив генерального суддю Івана Борозну у купівлі без його згоди спадкових ґрунтів і млина у Киселівській сотні [307,арк.1]. У 1740 р. подав скаргу до ГВС на вдову генерального судді Івана Борозни Марфу за заволодіння двором з ґрунтами в с. Перелюби [697,арк.1]. У 1747 р. ГВС надав декрет Чернігівському Троїцькому Іллінському монастирі на володіння ґрунтами і млином в с. Перелюби, якими володів П. Самотуга [1310,арк.1]. Письменний [1761,с.295].

Прибинка, деревня належала до с. Перелюб (1726 [1761,с.289], 1766 [653,арк.47зв.]). Належало на гетьманський палац до 1708 р. 22 січня 1709 р. гетьман Скоропадський віддав Чернігівському Троїцькому монастирю [1860,с.25]. Ченці тут мали у 1726 р. 18 ґрунтових дворів і 5 дворів городників [1761,с.291-292], 21 (1729), 14 дворів (1732), 69 хат посполитих (1766 [653,арк.47зв.]). 9 стрільців у 1732 р. **Шинок** монастиря (1747).

Слін, деревня належала до с. Перелюб (1726 [1761,с.292], (1766 [653,арк.48зв.]). Належало на гетьманський палац до 1708 р. 22 січня 1709 р. гетьман Скоропадський віддав її з озером Чернігівському Троїцькому монастирю [1860,с.25]. За монастирем 9 ґрунтових і 17 городників (1726 [1761,с.292]), 26 (1729), 30 дворів (1732), 78 хат [653,арк.48зв.]. **Шинок** монастиря (1747).

Білошицька слобода неподалік с. Перелюб [1761,с.292], деревня (1732). Належало на гетьманський палац до 1708 р. 22 січня 1709 р. гетьман Скоропадський віддав Чернігівському Троїцькому монастирю [1860,с.25], який тут мав 17 (1713), 16 ґрунтових дворів і 10 дворів городників (1726 [1761,с.291-292]), 25 (1729), 16 дворів (1732), 64 хати посполитих (1766 [653,арк.47зв.]). **Шинок** монастирський (1747). **Троїцька слобода**. У перелюбських ґрунтах заснована Троїцьким монастирем близько 1720 р. У 1726 р. в ній 23 хати підданих [1761,с.294].

Городище, село. ЧТМ мав 99 хат підданих (1766 [653,арк.46зв.]). **Дмитрівська** церква: *священники*: Григорій Васильович (1718). **Микоцька** церква: *священники*: Опанас Григорович (1718), Семен Опанасович (1742 [1698,арк.32зв.]).

Слобідка чи Шишка, деревня на р. Шишці. Шишківська гута ЧТМ поблизу д. Перелюб. Заснував у 1739 р. син священника с. Печеник Стародубського полку, «в управленні приказчецкой должности» у д. Перелюб Іван Григорович Кричевський [1940,с.111], який тримав її на відкупі (1739 — 1782) [1940,с.111-127]. У 1772 р. Чернігівська консисторія передала монастирський скляний завод на відкуп Івану Кричевському [1319,арк.1]. У РО зафіксовано 5 дворів посполитих, володів військовий товариш Іван Товстоліс [1915,с.122].

Руденка, деревня (1766 [653,арк.47зв.]) ЧТМ мав тут 18 хат посполитих [653,арк.47зв.]. **Гвоздиківка**, деревня. Поселив на куплених ґрунтах (мабуть, від Гвоздиків) архимандрит Л. Крцонович. ЧТМ тримав 28 дворів (1729),

16 хат підданих (1766 [653,арк.46зв.]). **Святець**, хутір і гута біля ставка Святець і р. Слот поблизу с. Перелюб. належав Чернігівському Троїцькому монастирю (? – 1740 [1940,с.43] – 1786). 1740 р. просив на відкуп козак Сосницької сотні, житель с. Спаського Захар Бахир. Тут 19 дворів, 23 хати (1781). ЧТМ мав тут 26 хат посполитих (1766 [653,арк.47зв.]).

Безуглівка, деревня (1766 [653,арк.48зв.]). 22 грудня 1663 р. в Острі польський король Безуглівку і Кропивну в Чернігівському воеводстві, які раніше належали Яну Плончинському надав ленним правом жовніру Якубу Городинському. Надалі володів ЧТМ, який мав тут 22 хати посполитих (1766 [653,арк.48зв.]). **Шинок** монастирський (1747).

Кученівка, слобода. У 1661 р. ЧТМ отримав царську грамоту на володіння нею. За ченцями 106 хат підданих (1766 [653,арк.48зв.]). **Гути Слотівська** (від назви річки) ЧТМ 18 хат посполитих (1766 [653,арк.47зв.]). **Шинок** монастирський (1747). **Троїцька гута**, деревня. ЧТМ мав тут 18 хат посполитих (1766 [653,арк.47зв.]). **Шинок** монастиря (1747). **Шинок** Баясний ЧТМ мав тут 2 хати посполитих [653,арк.47зв.].

Володіння Топольницьких. **Тополівка**, село. Володіння бунчукового товариша Івана Топольницького, який тут мав 23 підданих в 22 дворів (1732), приїжджий двір (? – 1732 – 1740 [658,арк.512] – ?). У 1740 р. з села пішли 21 підданий. Вдова Тетяна Топольницька тримала 53 хати підданих [653,арк.47зв.]. Донька Івана Топольницького Єлизавета заміжня за поручиком Степаном Рейхом, за яким рахувалося 264 підданих (1783 [1753,с.167]). **Млин** на р. Сломі у 1733 р. бунчуковий товариш Іван Топольницький продав гутнику сломівському Івану Чумаку і руднику лозовському Якову [1300,арк.1]. **Богородицька** церква: *священники*: Білименко Євстафій Іванович (? – 1718 – 1732 – ?), Білименко Сава Євстафійович у 1740 р. попович, священник (? – 1747 – 1751 – ?), *паламарі*: Миколаєнко Трохим (1732).

Топольницькі

I

Федір – згадувався серед родичів Івана Мазепи. Родом, мабуть, з Канева, де раніше поминався рід Топольницьких: Федір, Васа, Петро, Іван, Стефан, Анастасія, Ганна [1673,арк.7]. Шляхтич гербу Сас [1983,с.109], гетьманський дворянин. Був учителем Івана Павловича Обидовського. Господар замку Гадяцького (? – 1699 – ?), значний військовий товариш. Д.: Васа Костянтинівна Голуб. Мешкала у Коропі.

II

Петро Федорович Д.: Анастасія NN.

Іван Федорович (? – ран. 1747 [532,арк.304]) – студент школи граматики і синтакси Чернігівського колегіуму (1718). Отримав царську грамоту на с. Топольовку [1915,с.126]. У 1724 р. зобов'язувався повернути мешканцю с. Крисок Василю Рудниченку землі, заставлені його батьком [133,арк.2]. Мав дім приїжджий у Тополівці (1732). Бунчуковий товариш (? – 1728 – 1743 – ?), учасник гиянського, польського походу (1733 [1948,с.201]).

Мав 10 ґрунтових, 13 убогих підданих у с. Тополівці (1732), 5 дворів посполитих та 1 приїжджий, двір житловий при хуторі в Понорницькій сотні (1743). Д.: 1) Ганна Леонівна Пілатович. Її батько бунчуковий товариш Леон Пілатович 17 грудня 1725 р. подав скаргу до ГВК на ченця Костантія за намагання привласнити хут. Патятниківський, який належав зятю Пілатовича Топольницькому та відмову підданих с. Топалівки відбувати повинності на користь останнього [153,арк.1-3]. 2) Тетяна NN, власниця с. Тополівки, де мала приїжджий двір, у неї був і чорний ліс в довжину і ширину — 1/2 версти при хуторі Понятниківському (1752 [1769,с.119]). На цей хутір під с. Покошичі в січні 1758 р. напали гайдамаки [208,арк.5].

Степан Федорович — студент школи граматики і синтакси Чернігівського колегіуму (1718).

— Марія Федорівна — під час перебування свого брата Івана Топольницького у гілянському поході і смерті його дружини разом з ченцем Рихлівського монастиря Константієм здійснила наїзд на хут. Патятниківський [98,арк.20]. Ч.: Іван Григорович Костенецький (? — 1691 — 1760 — ?), сотник багуринський.

III

Дмитро — навчався у класі реторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]).

Іван — бунчуковий товариш (1759 [1731,с.121]).

— N Іванівна Ч.: Семен Рубець, бунчуковий товариш.

— Єлизавета Іванівна (? — 1745 — 1783 — ?) — мала дітей: Степана (1761 — ?) — значковий товариш, Якова (1771 — ?), Ганну (1766 — ?). У с. Тополівці за нею 264 підданих, в хут. Патятниківському — 23 (1783 [1753,с.167]). Ч.: Степан Іванович Рейх (? — ран. 1783), капітан у відставці.

Опалів, село (1740 [658,арк.512]). Двір удови Домонтовича (1740 [658,арк.512]). *Священик* Григорій (1740 [658,арк.512]).

Боровичі, село спочатку належало до Киселівської сотні. Аналіз засвідчив, що навколо цього населено пункту ґуртувалася північна частина сотні [1784,с.270]. У 1654 р. тут присягнули 123 козаки з 253 сотні. В майбутньому варто вяснити причини і час переходу села до складу Седнівської сотні.

Киселівська сотня у 1737 р за загальною кількістю козаків на 9 місці (72), а за кількістю виборних козаків на одиницятому місці у полку (29). Стрільці зі своїм отаманом мешкало у с. Турія, 10 дворів бобровники у м. Олександрівці, с. Чепелів, д. Чепелів і Турія. Наявність 31 хутора дозволяє віднести до сотень з розвинутою переважаючою хутірською інфраструктурою. У реєстрі 1739 р. зафіксовані 22 вдови (11,5%).

Лише посполиті населяли села Топольовку, Тихоновичі, деревні Буду, Ревню, Турцю, Габрелівку, Жуковичі, хутір Лозовський, але і в цій сотні їх чисельність зменшувалася з 405 дворів у 1713 р. до 264 у 1747 р. З них 85 посполитських (32%) і 72 підсусідських двори ЧТМ знаходилися у с. Перелюб, дд. Прибин, Єлін, Троїцькій, слободах Білошицькій і Безуглівці, гуті Словотів. У сотні лише 2 підсусідські двори олександрійського священика Андрія Друкана.

103 посполитські (39%) і 80 підсусідських дворів генерального підскарбця Михайла і бунчукового товариша Івана Скоропадського у сс. Тихоновичі, Наумівка, Охромійовичі, Чепелів, сл. Іванівці, д. Ревні, Турці, хут. Лозовському. За Скоропадськими в сотні йшли **Лисенки**: 36 посполитських (13, 6%) і 30 підсусідських двори абшитованого сотникакиселівського Івана Лисенка. Бунчуковий товариш Семен **Полуботок** у дд. Каруківці і Габрієлівці мав 23 посполитські і 9 підсусідських дворів. 16 посполитських і 8 підсусідських дворів належали у с. Тополівці вдові Т. **Топольницькій**.

СЕДНІВСЬКА СОТНЯ

Найпівденніший центр сотні д. Боромики на р. Десні. Населенні пункти сотні на берегах р. Снов і її приток. Центр сотні — містечко Седнів [870,арк.9], через який проходив тракт Седнів — д. Лопатин — Чернігів (1754 [1774,с.17]),

Седнів. У 1621 р. слободу отримав Себастьян Глембоцький [1904,с.267], у нього хорунжий ВКЛ С. Пац викупив її, засвідчивши записом у Торуні 2 грудня 1626 р., зазначивши, що цю деревню раніше «*które synowie bojarscy przedtem trzymali*». У 1638 р. мав статус містечка, який зберігав і під час Генерального слідства про маєтності [1731,с.65]. Відома суперечка 1646 р. за добра седнівські між гетьманом Потоцьким і хорунжим литовським Пацом [1469,арк.227зв.]. У 1651 р. Седнів згадувався як значний козацький центр [1767,с.14]. «Седнівці і самі чернігівці — це збирана дружина» [1767,с.15-16], — маємо свідчення того часу. У 1721 р. у Седневі 5 дворів старшини, 98 козаків [2008,с.61]. У 1732 р. 99 козаків з 84 дворів, 34 підсудки. У 1781 р. 6 виборним козакам, 89 козаків-підпомічникам [1524,арк.75]. У 1666 р. проживали 38 посполитих, серед них 27 міщан [789,арк.59]. Належало на ранг полковників. Лизогуб віддав зяту Степану Бутовичу, на що останній отримав універсал гетьмана Скоропадського 1708 р. [1731,с.65]. У 1721 р. у Седневі знаходилось 272 двори: 4 — «мужиків», 131 — бобилів [2008,с.61-62]. **Власники.** Полковники чернігівські Богданов тримав на ранг 19 (1730), 30 дворів (1732), Милорадович — 16 хат (1767 [653,арк.67зв.]). Яків Лизогуб купив у Седневі двори [1731,с.534], якими надалі володів його син Юхим, потім онук, генеральний хорунжий Яків Лизогуб, котрий отримав на них 23 листопада 1708 гетьманський універсал. У 1730 р. це було 5 дворів [1731,с.65,68,69], 7 найманих посполитих (1732), які потім подрібнилися між синами. Бунчуковий товариш Ілля Якович мав 4 хати (1760 [1939,с.105]), 3 (1766 [653,арк.69зв.]), бунчуковий товариш Іван Якович і його син, бунчуковий товариш Яків Іванович 4 (1760 [1939,с.105]), 7 хат (1766 [653,арк.67зв.]), бунчуковий товариш Григорій Якович і його син, військового канцеляриста Григорія Григорович 5 [653,арк.67зв.], онук Юхима Яковича і племінник Якова Юхимовича, бунчуковий товариш Костянтин Семенович Лизогуб тримав 2 хати (1760 [1939,с.107] — 1766 [653,арк.67зв.]). Полковник Яків Лизогуб [1939,с.98] заповів доньці Марії, яка мешкала у Седневі і вийшла заміж за слугу свого батька, старосту седнівського, а потім і сотника місцевого Степана Бутовича, який помер 13 січня 1717 р. Вдова ж прожила до 1737 р, коли 27 серпня написала заповіт: сину Дем'яну пустий плец у Седневі, сину Степану двір у Седневі,

який залишив синам нероздільний. Третій син Петро Бутович володів 5 дворами у Седневі, зазначаючи, що вони куплені [1731,с.65], але 1730 р. помер. Перший син залишив своєму сину, бунчуковому товаришу Степану Бутовичу і його дружині Уляні 2 хати [653,арк.67зв.]. Другий син Степан залишив сину Петру 10 хат (1760 [1935,с.126]), доньці Катерині пустий плец в Седневі [1935,с.127]. Племінник генерального осавула Семен Васильович став священником у с. Бегах і тримав 3 хати в Седневі (1760 [1935,с.125]). Підсусідки вдови Петра Войцеховичової Ганна Павлівни Полуботок 8 (1732), вдови Степана Войцеховича Марії Тарнавіот володіла 2 купленими дворами (? — 1730 [1731,с.65] — 1732 — ?), їх племінника, бунчукового товариша Андрія Івановича Войцеховича 3 хати [653,арк.67зв.], вдови Андрія Петровича Войцеховича 1 хата [653,арк.68зв.]. Підсусідки в 1732 р.: Андрія Борковського 16 (у 1766 р. бунчуковий товариш Василь Борковський мав 6 підданих [653,арк.67зв.]), Дем'яна Бутовича 9, Андрія Стаховича 6 (отримав згідно заповіту матері [1893,с.135], у 1766 р. мав 2 хати [653,арк.67зв.]), Степана Лентовича 4 (значковий товариш Степан Леонтович 5 дворів куплених (1730 [1731,с.70])). Одружений з донькою переяславського полковника Томари, вдовою Григорія Фридрикевича перейняв маєтності, які потім перейшли до його пасинка бунчукового товариша Григорія Фридрикевича 10 хат [653,арк.68зв.]), сотника седнівського Івана Римші 4 (1767 р. полкового осавула Римші 23 [653,арк.67зв.], сотника седнівського Федора Римші 7 хат [653,арк.68зв.]), Івана Домонтовича 3, священника Василя Гладкого 2, намісника седнівського Петра Ліницького 1, священника смичинського Івана Знойки 1, священника лиственського Федора Заставського 1 (1732). У 1766 р. підданих мали полковий канцелярист Іван Кириченко 7 хат [653,арк.68зв.], бунчуковий товариш Іван Скоропадський [653,арк.67зв.], по дві хати військовий товариш Петро Шуба при млині, козак Федір Кугут, значковий товариш Іван Добряцький, отаман клочковський Тимофій Богданенко [653,арк.67зв.,68зв.,69зв.], по 1 підданській хаті тримали нащадки померлого сотника слабинського Левандовського, значковий товариш Василь Жданович, отаман сотенний Давидович, хорунжий сотенний Петро Пекур, козак Микола Пекур, колишній сотенний канцелярист, козак Петро Максимов, козак Степан Білик, вдова Євдокія, козак Шпанський, козак Петро Слесар [653,арк.67зв.,69зв.]. **Млини.** У 1659 р. млин у Седневі мав полковник Іван Аврамович [1915,с.25-26]. У 1666 р. млин в 5 мукомельних і 1 ступа у Прокопа Юхимовича, в 2 кола міщанина Степана Лопати, млин чернігівський по брату Степана, який був у гетьманській канцелярії писарем, млин чернігівського козака Василя Знойко, козака Симона, седнівського козака Ничипора Григоровича, седнівського козака Калинника. Гетьман І. Брюховецький універсал Карпу Мокрієвичу, Шубі і Лаврину Касперовичу на 6 кол млина Римшинського на седнівській греблі Юхима Лопати. У 1674 р. один з млинів уже був у володінні Чернігівського Єлецького монастиря. У квітні 1690 р. військовий капелан Л. Касперович вирішив передати свого млина Чернігівському Єлецькому монастирю, але потім відмовився це зробити. Один камінь

15 травня 1698 р. Лизогуб Яків Кіндратович, його дружина [1794,с.11] Лизогуб купили на седнівській греблі 2 кола млинових, якими надалі володів його син, потім онук 18 листопада 1708 гетьманський універсал генеральний хорунжий Яків Лизогуб [1732,с.72]. У 1705 р. у Седневі ще був млин Давида Хоменка [1802,с.457]. Млини свої на р. Снові на греблі седнівській 1713 р. мали генеральний осавул Степан Бутович (19 листопада 1708 р. універсал на 2 камені куплених [1731,с.514], 14 серпня 1717 р. вдові і дітям [1731,с.516]), генеральний бунчужний Яків Лизогуб, сотник городнянський Андрій Стахович, осавул полковий Михайло Красовський, Іван та Пантелеймон Самойловичі Мокрієвичі, Іван і Михайло Оникійовичі Мокрієвичі (півтора камені млива, 1717 р. [1734,с.45]), Іван Дем'янович Мокрієвич, Іван Давидович, Григорій Давидович (1730 – 1731 [806,арк.3]), Григорій Знойко, Іван Григоровича Римші, Андрій Лопата, священник дубрувницький Іван Знойко [1734,с.42]. У 1708 р. гетьман дозволив полковому писарю Булавці вживати один камінь в млині Знойки [1731,с.523]. У 1711 р. там же млин мав пасинок Стрієвського Данило, проте джерело 1713 р. його уже не згадує [1734,с.37], проте лише 1727 р. його син Семен продав млин Домницькому монастирю [1207,арк.1]. 1717 р. Григорій Давидович седнівський млин на р. Снові продав священнику Опанасу Яремійовичу [1203,арк.2]. Полковника Богдановича (1730 – 1730 [806,арк.2]), Домницького монастиря (1730 – 1731 [806,арк.3]), сотника седнівського (1730 [806,арк.2]). Козачка вдова Знойчиха в 4 кола (1730 – 1740 [806,арк.3]). Трьома млинами під Седневим володів Андрій Васильович Борковський (1742 [1935,с.487]). Яків Лизогуб від батька і діда (грамота 1689 р.) млин на р. Снові в 5 кол [1731,с.68] донькі Марії, яка у рід Бутовичів, володів син Степан у два кола (1742 [1935,с.124]). 6 листопада 1746 р. він написав тестамент, володіння перейшли другій дружині Ірині з дітьми. 1 січня 1731 р. вдова сотника городнянського Андрія Стаховича Марія Іванівна Лисиця склала заповіт старшому сину Андрію [1893,с.135]. **Шинки:** у 1721 р. у Седневі знаходилось 29 шинкових дворів [2008,с.62], у 1747 р. 17: Андрія (1732), Василя Борковського (1747); Андрія Стаховича (? – 1732 – 1747 – ?), який отримав згідно заповіту матері від 1 січня 1731 р. [1893,с.135], Дем'яна Бутовича (1732 [1737,с.114]), вдови Петра Бутовича (1747), Степана Бутовича (1747); Івана Римші один (1732), три (1747); сотника Федора Павловича Домонтовича, який перейшов його сину значковому товаришу Івану [1935,с.113] Домонтовичу (1732), Степана Леонтовича (? – 1732 – 1747 – ?), сотника седнівського Богдана Войцеховича, який перейшов сину Степану і був підтверджений гетьманським універсалом від 25 травня 1712 р. за його вдовою Марією Тарнавіт і дітьми [1935,с.193] сину Петру Войцеховичу (1732 [1737,с.114]), Андрія Войцеховича (1747); Івана Славатинського (1732), Якова Лизогуба (1747), вдови Івана Славатинського (1747), Миколи Милорадовича (1747), писаря сотенного синявського Довбинського (1747), козака седнівського Андрія Кириченка (? – 1732 – 1747 – ?), цехів калачницького (1747) і ковальського (1747).

Протопопи: Лежнецький Петро (? – 1747 – 1751 [725,арк.1]), Гладкий Іван (1751 – 1754), Ясинський, Рогаль-Левицький Григорій (1779).

Намісники: Пилипович Іван Васильович (1718), Лежнецький Петр (? – 1732 [1737,с.113] – ?), мав сина Івана [725,арк.1], Гладкий Прокіп (? – 1747 – 1760 – ?). **Рождественська** церква: *священники:* Григорович Степан (1690), Горевський Григорій (1732), Білозерський (ран. 1788), *дячки:* Ярема (1742 [1698,арк.31]), Федір (1742 [1698,арк.31]), *паламар:* Болбот Андрій (1742 [1698,арк.29зв.]). **Микольська** (Миколи Чудотворця) церква: *священники:* Пилипович Василь Степанович (? – 1677 [1859,с.112] – 1692 – ?), Пилипович Іван Васильович [1789,с.38] (? – 1718 – 1732 [1737,с.113] – ?), Іванович Андрій (1747), *дячок:* Маковський Леонтій Якович (1742 [1698,арк.29зв.]). **Воскресенська** церква: *священники:* Ничипір (1718), Крупицький Дем'ян (? – 1747 – 1766 [18,арк.1] – ?), Крупицький Іван (1776 [1392,арк.1]), Крупицький Яків (? – 1779 [1404,арк.1] – 1787 – ?). **Георгіївська (Юріївська)** церква: *священники:* Пилипович Степан [1789,с.38] (? – 1677 – 1692 – ?), Пилипович Григорій Васильович (? – 1718 – 1742 [1698,арк.29зв.] – ?), Пилипович Яків Григорович (? – 1747 – ?). **Покровська** церква (з 1715 [1859,с.112] побудована сотником Петром Войцеховичем): *священники:* Строцький Ярофіій (? – 1732 [1737,с.113] – ?), Строцький Євстафій (? – 1747 – 1756 [944,арк.1] – ?), Строцький Іван (? – 1769 [1373,арк.3] – ?). **Пречистенська** церква: *священники:* Гладкий Василь (? – 1703 [1513,арк.51] – 1718 – ?), Гладкий Прокіп (? – 1747 – ?), *дяк:* Ліницький Петро Йосипович (1718).

Священники: Опанас Яремович (1717 [1203,арк.2]), Кирило (1720), Ілєнко Павло (1726 [1204,арк.2]).

СОТНИКИ: Римша Ничипір Григорович (? – 1654.01. – 1659.10.06 [170817,с.214;1817,с.621] – ?), сотник; 1659 – полковник седнівський – ?), Півень (? – 1665 – 1666 – ?), Петличний Михайло Савенко (? – 1669.15.02. [1707,с.128] – ?), Голомбецький Ян (? – 1671.16.04. [1709,с.400] – ?), Петличний Михайло Савенко (1671.04. – 1673.03 – ?), Давидович Кирило (1673), Политка (Василь ?) (бл.1674), Паршиковський Костянтин (? – 1676), Пекур Григорій (? – 1676 – ?), Полетика Іван (? – 1677 – ?), Паршиковський Костянтин (? – 1678), Павлович Адам (1681, 1688, нак.), Войцехович Богдан (? – 1680 – 1682 – ?), Опанас (? – 1683 – ?), Давидович Рафаель Кирилович (? – 1688 – ?), Стахович Андрій (? – 1691.04. – 1695.12. – ?), Бутович Степан Іванович (? – 1697 – 1698 – ?), Стахович Андрій (? – 1699), Фридрикевич Криштоф Самійлович (1699 – 1700), Домонтович Федір Павлович (? – 1702.09. – 1705.05. – ?), Войцехович Петро Богданович (? – 1717 – 1723.20.02. [1762,с.13]), Борецький Федір (1718, нак.), Милютиневич Дмитро (1723.11.06. [1803,с.367] – 1726), Корсак Василь Степанович (1723.01. – 05., нак. у терекському поході [1474,арк.76]), Княжиковський-Базилевич Федір (1723, нак.), Корсак Василь Степанович (1726.04. – 06., нак. [165,арк.1], 1726 [283,арк.33] – 1734 [283,арк.33] – ?), Мокрієвич Іван (1726, 1730, нак.), Римша Іван Григорович (1727.21.12. – 1760), Воєнов Іван (1734, нак.), Давидович Григорій (1743, нак.), Римша Федір Іванович (1760 – 1773), Дубовик Федір Григорович (1773 – 1782).

ОТАМАНИ: Півень Йосип (? – 1689 – ?), Степанович Федір (? – 1691 – 1694.1.07. [1642,арк.1] – ?), Тимошенко Омелян (? – 1695.10. [1645,арк.1] – 1697 – ?), Баран Степан (? – 1703 – ?), Борецький Федір (? – 1716 – 1728.13.03. [198,арк.1] – ?), Давидович Григорій (? – 1732 [1748,с.50] – 1755 [531,арк.334] – ?), Якименко Карпо (1773 [1516,арк.28] – 1779 [1517,арк.18] – ?).

ПИСАРІ: Знайко Роман (? – ран. 1694), Данилевич (? – 1725 – ?), Тарнопольський Денис Іванович (? – 1732 [1748,с.50] – ?), Ятвинський Григорій Григорович, Долбинський Павло (? – 1739 [522,арк.36зв.] – 1747 – ?), Вільневецький Семен (1752 – ?), Страховський Іван (? – 1755), Переверєв Яків (? – 1764 – ?), Колодкевич Роман Карпович (1769.12.09. – 1780 [1416,арк.23] – ?).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СОТЕННІ: Книш Петро (1747), Петров Василь (1755 [531,арк.334]).

Денис Іванович **Тарнопольський** був писарем сотенним (1732), а дещо пізніше став священником у с. Дирчин (? – 1740 – 1755 – ?).

ОСАВУЛИ: Зеленський Яків (? – 1718 – ?), Носко Семен (? – 1725 – ?), Омелянович Роман (1-й; ? – 1732 [1748,с.50] – ?), Бублій Степан (2-й; ? – 1732 [1748,с.50] – ?), Богданенко Степан (? – 1738 [536,арк.68] – ?), Пекур Федір (? – 1739 [522,арк.48] – ?), Богданенко Степан (? – 1740 – 1747 – ?), Петров Матвій (? – 1755 [531,арк.334] – 1756 – ?), Вільневецький Семен (1764 [1516, арк.27] – 1779 [1516,арк.27] – ?), Чернеський Яків (1781.5.08. [1325,арк.604зв.] – 1782.9.07.), Березинський Іван Данилович (? – 1783 [1425,арк.992зв.]).

Зеленські

Яків – осавул сотенний седнівський (? – 1718 – ?), козак ґрунтовий міського Седнівського куреня (1732). Був у польському поході в команді Я. Лизогуба з 1733 р. [288,арк.61зв.].

Тарас – козак (1735 [288,арк.67]).

Іван (1704 – ран. 1747) – козак. Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 10 возів, винокурню, 2 коня, 2 воли (1740). Д.: Марія NN. У 1747 р. вдова.

Степан Богданенко (1710 – ?) Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 15 возів, 3 коня, 2 воли (1740).

Юхим (1717 – ?) – козак. Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 40 возів, 6 коня, 4 воли (1740).

Михайло Якимович **Сірий** (1696 – ?) – козак ґрунтовий (1732), виборний (1740 – 1747). Мав двір, до якого належали ґрунт на 26 четвертей, винокурню, 6 коня, 4 воли (1740). У 1747 р. єдиний середньоґрунтовий козак у Седневі, мав 8 коней і 8 волів.

ХОРУНЖІ: Давидович Іван (? – 1715.1.02. – ран. 1725.18.01. [147,арк.1]), Іванов Іван (? – 1725 – 1732 [1748,с.50] – ?), Петличний Федір (? – 1738 [536,арк.68] – 1747 – ?), Марченко Леонтій (? – 1755 [849,арк.24зв.] – 1756 [531,арк.334] – ?), Пекур Петро (? – 1763.8.08), Вільневецький Семен (? – 1764 [1516,арк.27]), Якименко Карпо (1765 – 1770 [915,арк.4зв.]), Друченко Андрій (? – 1771 [915,арк.186] – ?), Чернеський Яків (1779.29.05. – 1781).

ГОРОДНИЧІ: Друченко Роман (1703 [1513,арк.51]), Тимошенко Оме-
лян (1718), Стахович Самуїл Купріянович (1729), Ярмолаєв Іван (1732), Кугут
Григорій (? – 1739 [522,арк.48зв.] – 1740 – ?), Веремійович Андрій (1747),
Тимошенко Леонтій Омелянович (1755 [531,арк.334]), Кугут (1774 [902,арк.1]).

При сотенній канцелярії служив (1747) пушкар сотенний Юрій Дашкевич.

Римші

I

Григорій [1789,с.70] – шляхтич. Володів с. Сахнівкою ще до Визвольної
війни [1731,с.75].

II

Ничипір Григорович – у полковому товаристві Чернігівського полку (1649),
сотник седнівський (? – 1658.09. [1926,с.180]), сотник; 1659 – полковник сед-
нівський [1708,с.214] – ?). У травні 1659 р. спільно з полковим сотником Тим-
офієм Неговичем були членами козацького посольства на сейм. Козак седнів-
ський (1666), який мав млин у Седневі [1976,с.23]. Товариш військовий полку
Чернігівського (1673.1.03 [1798,с.264]).

Іван Григорович [1789,с.70] (? – 1640 – 1696 – ?) – покозачений шляхтич
гербу Леліва, отримав фундуш наказного гетьмана Сомка 1660 р. та гетьмана
Ігнатовича 1670 р. на два млини на р. Рудці. Військовий товариш Чернігівського
полку (1696). Д.: Євдокія Степанівна Шуба [1789,с.70].

Леонтій (? – 1650 – 1705 – ран. 1713) – з молодих років служив у Черні-
гівському полку. Значний війковий товариш (1705). 25 березня 1705 р. отримав
гетьманський універсал через те, що його син, який відбував за нього службу
помер, а сам він уже старий, то дозволити йому надсилати зі своєї маєтності
козака на війну.

III

Іван Іванович [1789,с.70] – значковий товариш Чернігівського полку (1727).
Сотник седнівський (1727.21.12. – 1760.04. – ран. 1769). Захопив, але виму-
шений був повернути пасинку значкового товариша Степана Леонтовича Гри-
горію Фридрикевичу дд. Конотоп і Смяч Седнівської та д. Хрипковець Горо-
днлянської сотні [143,арк.2]. Володів млином в два кола на р. Снові під Седневом
[1796,с.109]. 21 червня 1730 р. гетьман Апостол надав йому д. Хрипковець
[238,арк.1]. Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). У 1752 – 1757 р. мав
суперечку за млин з Чернігівським Єлецьким монастирем [959,арк.1]. Абшито-
ваний полковий осавул. Граф Румянцев надав його синам 40 дворів [556,арк.5].
Мав два млини-вешняки на р. Рудці (перший з 1660 р., другий – 1670 р.).
Д.: Ганна NN (1769).

Данило Іванович [1789,с.70].

IV

Опанас – значковий товариш Чернігівського полку (1740), мав двір у
с. Роїще.

Федір Іванович (1726 – 1788 – ?) – у походах 1736, 1737, 1738 рр., зна-
чковий товариш (? – 1742 [1698,арк.46зв.] – 1760), сотник седнівський (1760 –

1769 – ?). Скуповував землі у козаків сотні [132,арк.1-27], при чому наносив особисті образи козакам, за що його позивав Петро Лаврінович [1356,арк.1]. У 1758 р. заволодів ружицькою булавкінським млином, через це з ним судилися бунчуковий товариш Іван, військовий канцелярист Василь і полковий канцелярист Іван Булавки [994,арк.1]. У червні 1766 р. звинувачений в захопленні земель у козаків Седнева та використанні козаків на приватних роботах [554,арк.90]. У 1766 р. за доносом возного Івана Давиденка та Кіндрата Хоруженка про розорення був направлений бунчуковий товариш Павло Самборський для розгляду справи [885,арк.3]. У 1767 р. захопив землі козачки Вовчихи [593,арк.1]. У 1768 р. підписав мирову з Домницьким монастирем на млин на р. Снові в Седнівській сотні [1213,арк.1]. У 1774 і 1775 рр. мав суперечки за млини з Чернігівським Єлицьким монастирем [1277,арк.1]. Абшитований бунчуковий товариш (? – 1775 – 1788 – ?). Мав 82 підданих у 1 місті, 4 селах і 3 хуторах [1616,арк.126]. Д.: NN Шаула, донька полкового обозного кийського. Мали сина Івана (1759 – ?).

Петро Іванович (1732/1729 – ?) – службу розпочав у лютому 1749 р., в ГВК і Генеральній рахунковій комісії. Мешкав у матері (1769). Абшитований полковий осавул (1766.06. [241,арк.14] – 1788 – ?). Мав 81 підданого в 3 селах і 1 хуторі. Не одружений (1788).

Іван Іванович (1736 – ?) – військовий товариш (? – 1756 – 1776 – ?), абшитований військовий товариш (1788). Мав 83 підданих у 3 селах. Д.: Олена Дем'янівна Бутович. Мали синів Петра (1768 – ?), Івана (1780 – ?), доньок Настасію (1769 – ?), Параску (1770 – ?), Уляну (1772 – ?), Катерину (1783 – ?).

Фридрикевичі

I

Самійло Фридрихович Фридрикевич-Козма (? – 1620 – 1665 – ран. 1669) – покозачений шляхтич, був полковником білоцерківським (ран. 1653 р.). 13 листопада 1653 р. Ян-Казимир «шляхетним Самійлу Фридрику, полковнику давньому, і тестю його Семену Половцю» підтвердив два млина, побудовані їх коштом на власному ґрунті на р. Росі, прозваному Буки. 11 березня 1660 р. за 90 золотих купив дім у полковника білоцерківського Івана Кравченка поблизу дому колишнього орендаря Шльоми [1486,арк.1]. Полковник білоцерківський (? – 1664.30.11. – ?) регіменту гетьмана П. Тетері. Учасник козацької ради під Лисянкою (1664.30.12.). Генеральний осавул (1665.11.06. – 13.09. – ?) регіменту гетьмана Опари. Д.: Ганна Семенівна Половець [1936,с.289] (? – 1702), донька полковника білоцерківського. У другому шлюбі з 1668/1669 р. за Іваном Мазепою.

II

– N Самійлівна Фридрикевич. Ч.: Михайло Громико (? – 1651), полковник білоцерківський (? – 1649 – 1651). Загинув у Корсуні при складанні нового козацького реестру.

Криштоф Самійлович – сотник седнівський (1699 – 1700). Мазепа відібрав у чернігівських полковників і передав йому маєтності у Седневі, деревнях Смяч, Хрипковець, Конотопі [1731,с.71]. Бунчуковий товариш. Д.: Катерина

Богданівна Войцехович. 9 травня 1708 р. гетьман Мазепа надав універсал на два млини на р. Смяч і Рудці.

III

Григорій Криштофович — військовий канцелярист ГВК, бунчуковий товариш. У його володінні були дд. Конотоп і Смяч Седнівської та д. Хрипковець Городнянської сотень [143,арк.2]. Д.: Феодосія Степанівна Томара, донька переяславського полковника,

IV

Григорій Григорович (1724 — 1790 — ?) — службу розпочав у квітні 1747 р., бунчуковий товариш (1751 — 1766 — ?). У 1762 р. судився з вдовою сотника Булавки Софією і козаками Седнівської сотні, жителями рудницькими за спустошення ними бору [731,арк.1]. Присутній в Чернігівській полковій рахунковій комісії (1763). Надвірний радник (1767), працював у ГВС (1779). У 1757 р. Чернігівський полковий суд отримав донос на нього від поручика у відставці Івана Рейха за захоплення сіна на сіножаті [941,арк.1]. 1763 р. скаржився на розорення свого хутору ченцями ЧТМ [959,арк.1]. 1766 р. мав суперечку за землю з канцеляристом Переяславської полкової канцелярії Нецкевичем [555,арк.1]. У 1767 р. захопив хут. Красний у дружини сотника новгородського Судієнка [590,арк.1]. Статський радник (з 1784.22.12.). Мав 1220 куплених і спадкових підданих (1790 [1621,арк.43]). Внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1621,арк.43]. Д.: (з 1765) Ганна Яківна Чорниш (бл. 1746 — ран. 1790). Померли без потомства.

Лопати

I

Овдій — козак Батуринаської сотні Чернігівського полку (1649 [1785,с.483]). Юхим (? — ран. 1669) — мельник седнівський. Тримав 6 кіл на р. Снові під Седневом, які після його смерті перейшли до Карпа Мокрієвича, Степана Шуби і Лавріна Кашперовича.

II

Харитон — міщанин чернігівський (1666), займався торгівлею.

Степан Юхимович — міщанин чернігівський (1666), тримав млин в 2 кола на седнівській греблі на р. Снові.

Григорій Юхимович (? — ран. 1666) — підписок гетьманський. Мав млин на седнівській греблі на р. Снові.

Ничипір — міщанин чернігівський (1666), займався торгівлею.

III

Роман Ничипорович — бурмістр (1690), віт чернігівський. Мав млин на р. Снов під Седневом.

IV

Андрій — тримав млин на р. Снов під Седневом (1713).

Федір Романович (? — 1666 — 1730 — ран. 1732) — шляхтич (1699 [106,с.17]), віт чернігівський (1707 — 1730). Звільнений з посади віта через

зловживання та здирицтво [215,арк.12]. Д.: Уляна NN, 31 серпня 1732 р. отримала гетьманський універсал про звільнення від повинностей [266,арк.5].

– Тетяна Романівна (? – 1728) – 27 червня 1712 р. продала Полуботкам греблю на р. Білоус нижче с. Ямищ. 1727 р. була ув'язнена замість свого чоловіка, але звільнена 8 листопада того ж року [192,арк.1]. Її тестамент [199,арк.5]. Ч.: 1) Самійло Карпович Мокрієвич, 2) (1715 – 1728) Іван Юхимович Загородський (? – 1694 – 1728 – ?), значний військовий товариш, бунчуковий товариш (1726).

Олексій – гетьманський слюсар, мешканець с. Козлова Любецької сотні. 1713 р. бунчуковий товариш Василь Полоницький намагався привернути його у підданство [33,арк.1].

Петро (? – ран. 1739) Д.: Євдокія NN (1699 – ?) – мешканка чернігівська, де мала двір.

IV

Іван Федорович (1705 – ?) – міщанин можний чернігівський (? – 1732 – 1739), товариш сотні полкової (з 1739.2.05). У 1741 р. скаржився до ГВК на урядників Чернігівського магістрату за захоплення грошей [347,арк.1]. Абшитований військовий товариш з 30 жовтня 1742 р. [810,арк.27зв.]. Присягнув Єєлизаветі Петрівні (1742 [1698,арк.44]). Мав житловий дім у Чернігові і шинок (1740). Д.: Єфросинія Григорівна N (1710 – ?). Вдова (1747 – 1752), разом з Петром Григоровичем і Чернігівським магістратом в урочищі під д. Погорілками тримали Погорільський бор в ширину і довжину по пів версти. Тримала шинок в Чернігові (1747).

Ілля Петрович (1719, Чернігів – ?) – навчався в КМА (1736/1737 навчальний рік), канцелярист судовий (1742 [1698,арк.53зв.]). Райця чернігівський (1776). У 1776 р. на його дім гвалтовно напав підканцелярист полковий Пилип Шкуловський [1394,арк.1]. Священик [1936,с.598]. Д.: (1750) Анастасія Федорівна Молявка (бл. 1730 – 1760 – ?).

Гаврило Петрович (1727 – ?).

– Тетяна Петрівна (1728 – ?).

– Дарія Петрівна (1735 – ?).

– Єфросинія Петрівна (1738 – ?).

V

Петро Іванович (1733 – 1774 – ?) – службу розпочав з 1751 р. полковим канцеляристом, отаман сотні полкової (з 1769), з 1770 р. – возний гродський [624,арк.12].

Григорій Іванович (1736 – ?) – полковий канцелярист (1761).

– Фекла Іванівна (1732 – ?).

Михайло (1765 – ?) – колезький канцелярист (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.168].

Березинські

I

Григорій – козака березненський (1666). Власник млина (1666).

II

Кіндрат.

III

Данило Кіндратович (1722 – 1782 – ?) Д.: Ганна Данилівна Касавич (1737 – 1782 – ?).

IV

Іван Данилович – отаман сотенний седнівський (? – 1782 [1425,арк.78] – 1783).

Петро Данилович (1765 – ?).

Корнило Данилович (1772 – ?).

– N Данилівна Ч.: (1762) Іван Баглаєнко.

– Варвара Данилівна (1769 – ?).

– Євдокія Данилівна (1771 – ?).

– Параска Данилівна (1775 – ?).

Кириченки

I

Кіндрат (? – ран. 1684) – зем'янин любецький. Купив ґрунт у Пантелея Гломозди.

II

Клим Кіндратович – зем'янин любецький (1684 [1528,арк.198]).

III

Андрій (1701 – ?) – козак ґрунтовий (1732) виборний седнівський (1732). Був у польському поході в команді Я. Лизогуба з 1733 р. [288,арк.61], у 1735 [288,арк.67зв.]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурню, 6 коня (1740).

Максим (1695 – ?) – козак ґрунтовий седнівський (1732), виборний (1740). Був у польському поході в команді Я. Лизогуба (1733 – 1735 [288,арк.67зв.]).

IV

Антін – кандидат на місце сотенного хорунжого седнівського (1763 [866,арк.124]).

Іван – полковий канцелярист, мав у м. Седневі 7 хат підданих (1766 [653,арк.68зв.]). Іван, Григорій, Андрій Івановичі Кириченки внесені до родовідної книги Чернігівського намісництва, володіли 22 спадковими підданими (1790).

N – значковий товариш. Його донька була дружиною військового товариша Володимира Михайловича Соколовського (1763 – 1787 – ?), який мав 15 підданих у Седневі (1787).

Тимошенки

I

Отрох Тимошенко – отаман Седнівської сотні (1676).

Іван Тимошенко – отаман Седнівської сотні (1676).

II

Омелян – отаман городовий седнівський (? – 1695.10. – 1697 – ?), козак Седнівської сотні. Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Городничий седнівський (? – 1718 – ?).

III

Роман Омелянович — осавул сотенний седнівський (1732).

Леонтій Омелянович — городничий седнівський (1755 [531,арк.334]).

Чернеські

Іван (1747 — ?) — абшитований військовий товариш (1788). Д.: Христина N Завадська-Краснопольська, донька значкового товариша.

Павло (1748 — ?) — сотенний отаман (1788). Мав 7 підданих в 1 деревне [1616,арк.301]. Д.: Олена N Сила, донька значкового товариша.

Яків (1751 — ?) — козак виборний, хорунжий сотенний седнівський (1779 — 1781), осавул сотенний (1781.5.08. [1325,арк.604зв.] — 1782.9.07.), абшитований значковий товариш (1782 — 1788 — ?). Д.: (1788) Ганна NN, донька священника.

Борецькі

Федір — шляхтич, знатний товариш полковий (1702). Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. Отаман городовий седнівський (? — 1715 — 1728.13.03. [198,арк.1] — ?).

Василь — навчався у КМА (1727 [1950,с.ХХVІІ]), у класі поетики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]).

Милютинович

Дмитро — шляхтич «сербської породи» [1803,с.367], отримав імператорський указ на сотництво седнівське. Сотник седнівський (1723.11.06. [1803,с.367] — 1726), у 1725 р. разом з генералом Румянцевим був «у Порты Оттоманской».

Григоровичі

I

N.

II

Михайло — навчався в КМА (1727 [1950,с.ХХІІІ]).

Дмитро — навчався у класі поетики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]). Бунчуковий товариш.

Володимир — канцелярист судовий (1742 [1698,арк.54]).

III

Павло Дмитрович — службу розпочав з 13 березня 1781 р., колезький канцелярист (з 1781.12.11.).

Григорій Дмитрович — бунчуковий товариш (1785 [1770,с.144]), повітовий Борзнянський казначей (1785). Мав 95 підданих в Чернігівському повіті.

Петро — колезький канцелярист.

Василь — колезький канцелярист.

Степан Дмитрович — священник богородицький седнівський (1875 — 1886). Дружина протоієрея седнівського Марія Миколаївна Григорович (1828 — 1904).

Голембецькі

I

Іван (? — ран. 1688) — сотник седнівський. Мав два млина: один на р. Рогозці під с. Дирчин, а другий віддав в придане за донькою (млин Осмаковський під с. Вербою на р. Вербі) [1802,с.115].

II

– Н Іванівна. Ч.: Андрій Нестеренко, сотник понорницький.

Пекури

I

Григорій (? – 1676/1677) – шляхтич гербу Пулкошиц [1920,с.133]. Можливо, походив з с. Пекурівки Городнянської сотні. Сотник седнівський (1676 [1932,с.244]). Д.: Н Дем'янівна Ігнатович, донька гетьмана.

II

Степан Григорович – священик седнівський за полковництва Якова Лизогуба.

Семен Григорович.

Іван Григорович – козак Седнівської сотні (1702), у вересні 1702 р. з Максимом Пекуром був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Максим Пекур – козак Седнівської сотні (1702).

III

Дем'ян Семенович/Захарович – козак ґрунтовий седнівський (? – 1732 – 1735), виборний (1735 – 1740 – ?), виборний (1747). З Григорієм, Федором, Семеном, Матвієм «на одномъ дворі, а порознь хатами живуть и к отческому прикупивши ґрунту почережно служат» (1732). У 1740 р. на дворі було 6 хат.

Григорій Семенович – козак ґрунтовий седнівський (? – 1732 [1748,с.51] – 1752 – ?). Д.: Параска NN, донька священика.

Федір Семенович/Захарович – козак ґрунтовий седнівський (? – 1732 [1748,с.51] – 1752 – ?). Мав двір з 4 хатами, де проживали з братом Григорієм Семеновичем, братаничем Василем, двома підсусідками, мав 10 коней, 6 волів (1740). Семен Семенович – козак ґрунтовий седнівський (? – 1732 – ?).

Матвій Семенович – козак ґрунтовий седнівський (? – 1732 – ?).

Іван – козак. Був у польському поході в команді Я. Лизогуба з 1733 р. [288,арк.61], у 1735 [288,арк.67].

Опанас – козак. У 1734 р. був у команді сотника роїського Бакуринського під Любеч [288,арк.65].

IV

Петро Максимович (1717 – 1763.8.08.) – козак Седнівської сотні. Учасник походу 1737 р. [809,арк.3зв.]. Сотенний хорунжий. На його місце кандидатури Карпа Якименка, Антіна Кириченка, Петра Марченка [866,арк.124].

Василь (1722 – ?) – козак виборний. Мав з Григорієм та Іваном двір, до якого належали ґрунт на 82 четвертей, сіножать на 32 возів, лісу на 480 возів, винокурню, 40 коня, 4 воли (1740). Д.: Христя NN, донька козака. Мали сина Якова і доньку Ірину.

Григорій (1717 – ?) – козак виборний.

Іван (1719 – ?) – козак виборний.

V

Микита Д.: Тетяна NN, донька священика. Мали сина Леонтія, доньок Євдокію, Марію, Устину.

Григорій — сотенний хорунжий (1789 [1623,ч.VI,арк.93]). Д.: Ганна NN, донька козака. Мали сина Павла, доньок Настасію, Марію.

Василь Васильович [1939,с.631] — у 1767 р. його образив сотник седнівський Римша [879,арк.3]. Д.: (1798) Марфа Остапівна Силич (бл. 1740 — 1798 — ?), донька значкового товариша.

Яків Григорович — виборний козак (1776 [1415,арк.59зв.]).

Яків Григорович 2-й — виборний козак (1776 [1415,арк.59зв.]). Д.: Ганна NN, донька козака. Мали синів Кирияка і Семена.

Корній Григорович.

Іван Григорович.

2 представники роду Пекур — мешканці с. Седнів внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.624].

Петличні

I

Сава.

II

Михайло Савенко — сотник седнівський (1671.04. — 1673.03 — ?). Д.: Дарія NN [1752,с.148].

III

Федір Михайлович — козак ґрунтовий седнівський (1732).

IV

Василь Федорович — козак седнівський, 9 березня 1713 р. разом з братом Дем'яном продав млин на р. Снов чернігівському полковнику Полуботку.

Дем'ян Федорович — козак Седнівської сотні (1702), у вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Товариш сотні Седнівської. 10 травня 1705 р. отримав універсал чернігівського полковника Павла Полуботка про підтвердження 1/2 прибутків у купленому ним млині у два кола на р. Снові, в Нових Млинах [1801,с.630]. Його новомлинський млин перейшов у володіння П. Полуботка, затвердженій останньому гетьманським універсалом від 20 листопада 1708 р. [1803,с.376].

V

Іван — козак малоґрунтовий городового Седнівського куреня (? — 1732 [1748, с.51] — 1735 [288,арк.69] — ?), писар сотенний слабинський (? — 1739 — 1743 — ?).

Федір (1718 — ?) — у 1734 р. в команді сотника роївського Бакуринського під Любеч [288,арк.65]. Хорунжий сотенний седнівський (? — 1738 [536,арк.12] — 1746 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 30 четвертей, сіножать на 46 возів, винокурню, 4 коня, 4 воли (1740).

Храповці

Харлан — отаман курінний седнівський (1676).

Анастасія Храпчиха — вдова підсудка козацького в м. Седневі (1732).

Давидовичі

I

Кирило (? — ран. 1682) — сотник седнівський. С. Нові Боровичі полковник Борковський віддав чоловіку племінниці значному козаку Кирилу Давидовичу,

потім сотнику седнівському, від якого перейшло до сина Рафаеля (батько і син володіли більше 20 років) [1731,с.71]. Мазепа віддав (бл. 1693) село зятю Давидовича значному козаку Василю Полонецькому (пізнішому сотнику любецькому). Товариш полку Чернігівського (? – 1676 [1696,арк.238] – ?). Д.: NNN, племінниця полковника чернігівського Василя Борковського, можливо, донька якогось сина Степана Шуби.

Давид Хомич – тримав млин на р. Снов під Седневом (1705).

II

Рафаель Кирилович – сотник седнівський Д.: Марія Микитівна Углицька, донька протопопа синицького і богуславського, рідна сестра чернігівського архієпископа Феодосія Углицького, це її другий шлюб. У 1-му шлюбі за батьком Василя Полонецького. 9 січня 1714 р. продала греблю під с. Новими Боровичами чернігівському полковнику П. Полуботку. Її батько 1657.5.02. у Чигирині отримав універсал Б. Хмельницького, щоб священику Микиті Углицькому, протопопу синицькому не важилися забирати млина на р. Болкуні працею його поставлений [1469,арк.324зв.]. У 1659 р. він купив у Андрія Островського за 14 коп остров між р. Россю, почавши від броду старого, через Болкун, аж до гирла Болкуна [1469,арк.324]. 12 травня 1662 р. отримав королівський привілей на млинок зі ставком на р. Бовкуні, коштом його власним збудований, під Синицею правом вчистим. Її рідний брат Іван Углицький був протопопом київським і у 1707 р. надав фундуш ґрунтів монастирю Кисловському над р. Рось на нього спалі від батька.

III

Іван (? – 1690 – 1738 – ?) – товариш полку, значковий товариш Чернігівського полку (1703 – 1738 – ?), сотенний хорунжий седнівський (1715 [147,арк.1] – 1718) та отаман куреня міського (1718). У 1715 р. побив військового товариша Семена Пригару [91,арк.2], справу розглядав ГВС. У 1703 р. жителі села Мощенки Лесько Зенкович, Фесько Михеєнко та інші подали на нього скаргу до Чернігівського полкового суду про захоплення сина [1253,арк.1]. 21 вересня 1729 р. подав супліку про захоплення Чернігівським Єлецьким монастирем сс. Серединка і Копачів Козелецької сотні Київського полку [218,арк.6]. Мав підсусідків у с. Мощенки при хуторі. Мешкав у Седневі [1253,арк.1].

Григорій (? – 1764 [506,арк.1] – ?) – козак (1730 [1798,с.270]), отаман родовий седнівський (? – 1732 [1748,с.50] – 1755 [531,арк.334] – ?). Мав млин на р. Снові [806,арк.2] (? – 1713 – 1731 [806,арк.1зв.] – ?).

Олександр – навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950, с.ХХVII]).

IV

Андрій Іванович – значковий товариш (? – 1735 – 1737 [534,арк.1] – ?). Був у польському поході (1735).

Іван Григорович (? – 1764 – ?).

Гнат Григорович (1714 – 1762 – ?) – перейшов до Полтави у 1737 р. і служив з 1738 р. судовим канцеляристом. Внагороду за службу предківські власні призначе-

ний значковим товаришем (1761.9.09.). Військовий товариш. Д.: NNN. Мали доньку Євдокію, дружину прапорщика у відставці Василя Івановича Паскевича (1736 – ?).

Олександр – бунчуковий товариш. Захопив спадкове майно вдови військового товариша Гафії Вільчик [638, арк. 2].

Колодкевичі

I

Василь.

II

Карпо Васильович (1684 – ран. 1751) – міщанин чернігівський (1718), священник шибиринівський (1721 [1513, арк. 107]), с. Мосанів (1722 – 1746). Йому перейшла селітра Войтехівська у с. Мосанах. Д.: (1721) Євдокія Іванівна Молявка (бл. 1697 – 1751.01. – ран. 1758). Крім синів мали доньок Єфросинію (1721 – ?), Марію (1723 – ?), Ганну (1726 – ?), Тетяну (1728 – ?), Феодосію (1734 – ?)

Петро – міщанин чернігівський (1718).

III

Микита – навчався в класі «Фари» Чернігівського колегіуму (1732 [1748, с. 128]). Хорунжий сотенний городнянський (? – 1755 – ?). У 1767 р. скаржився на хорунжого сотенного Карпа Якименка за нанесення образи [1414, арк. 1].

Федір Карпович (1732 – ?) – попович, прийняв присягу 1742 р. [1698, арк. 24зв.].

Роман Карпович (1738 – ?) – службу розпочав з 1762 р., писар сотенний седнівський (1762.12.11. – 1780 – ?). У 1778 р. спільно з отаманом сотенним Якименком здійснили наїзд на дім, захопивши коней і майно козачки сотні М. Славашинської [797, арк. 3]. І. Шраг написав у автобіографії, що його «мати – з роду Колодкевичів, яких звали ще Писаренками через те, що один з Колодкевичів був колись писарем, певне сотенним, бо Седнів в свій час був сотенним містечком». Військовий товариш (1786). Д.: Марія Н Бутович, донька священника [624, арк. 35].

Чигринці

I

Петро – козак ґрунтовий седнівський (1730 [1798, с. 270], 1732), отаман куреня міського Седнівського (1732 [1748, с. 50]), малоґрунтовий козак седнівський (1739 [522, арк. 102]). У 1734 р. у команді сотника роїського Бакуринського під Любеч [288, арк. 65].

II

Іван (1727 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Мав 45 підданих у Седневі [1616, арк. 302]. Д.: Домна NN, донька сотенного отамана.

Василь (? – ран. 1790) – священник. Д.: Марія NN (? – 1790 – ?). Мали синів Григорія – секунд-майора, Семена, Андрія, доньку Ганну.

Острезениця-Іволга

I

Григорій – підсусідок седнівський Андрія Борковського (1732).

II

Степан (1733 – 1787 – ?) – козак Седнівської сотні. Значковий товариш (1781 [647,арк.1] – ?), абшитований значковий товариш (1787). Мав 36 підданих в 1 містечку і 1 селі. Д.: Єфросинія NN, донька козака.

III

– Ірина Степанівна (1757 – ?) Ч.: Корнило N Пулинець, полковий осавула (1790). Мали сина Якова, який тримав 16 спадкових підданих.

Пилиповичі

I

Степан – священник юріївський седнівський (? – 1677 – 1692 – ?), протопоп [1859,с.112].

II

Василь Степанович – священник миколаївський седнівський (1677 [1859,с.112] – 1692). 24 травня 1693 р. разом з братом Андрієм продали полковому писарю київському Данилу Солонині двір у с. Чемер з полями, городами, садами, гаями, сіножатями, який їм і батьку дістався від протопопа козелецького Григорія Васильовича.

Андрій Степанович – священник (1692).

III

Григорій Васильович – священник юрїївський седнівський (? – 1718 – 1742 [1698,арк.29зв.] – ?).

Іван Васильович [1789,с.38] – священник микольський седнівський (? – 1718 – 1732 [1737,с.113] – ?).

– N Василівна Ч.: Корній (Корнилій) NN (? – ран. 1759), сотник городнянський.

Знойки

I

Данило – мешканець вибельський [1915,с.84], «заслужений у Війську Запорозькому товариш». У лютому 1660 р. отримав універсал Ю. Хмельницького збирати прибутки з млина на р. Снов під Седневом. 20 квітня 1705 р. гетьман Мазепа надав частину млина, який раніше належав Знойку військовому осавулу Івану Скоропадському [1802,с.457].

II

Василь – козак чернігівський. У 1666 р. тримав млин на р. Снові під Седневом.

III

– Пелагея [529,арк.49] – за нею ¼ млина на греблі седнівській [1936,с.604]. Вдова-козачка Знойчиха – власниця млина в два кола на р. Снов під Седневом [792,арк.2] (? – 1730 – 1740 – ?). Ч.: Петро Молявка, мешканець чернігівський (1695 – 1698).

Григорій – козак, власник млина (1713).

Іван Іванович (Івашутич) – священник рождественський дубровницький (? – 1713 – 1718 – ?), власник млина на під Седневом.

IV

Іван Іванович — священик с. Смичин (? — 1718 — 1742 [1698,арк.29] — ?).

Василь Іванович (Івашутич) — священик рождественський дубровницький (? — 1742 [1698,арк.28] — 1767 [1862,с.261] — ?).

Роман — козак ґрунтовий міського Седнівського куреня (1732 [1748,с.51]). Був у польському поході в команді полковника Ґалагана з вересня 1733 р. [288,арк.62зв.].

Прокіп (1710 — ?) — козак, на дніпровській дистанції (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 20 возів, лісу на 600 возів, винокурня, камінь у млині, 2 коня (1740).

V

Данило Іванович (бл. 1727 — ?) — попович смячинський (1742 [1698,арк.29]), священик седнівський (? — 1753 — 1788 — ?). Мав 36 підданих у 2 селах [1616,арк.46]. Внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Гафія NN, донька священика.

Дем'ян Іванович — попович смячинський (1742 [1698,арк.29]).

Василь Іванович — попович смячинський (1742 [1698,арк.29]).

Максим Івашутич — священик (1772 [37,арк.1]).

VI

Яків — попович смячинський (1772 [37,арк.1]).

Яким Данилович (1754 — ?) — полковий канцелярист (1790). Д.: Ганна NN, донька священика.

Василь Данилович (1756 — ?) — разом з братами Григорієм, Омеляном та Іваном мав 36 спадкових підданих. Д.: Мотря NN, донька козака.

Демид Данилович (1758 — ?) — службу розпочав 2 травня 1777 р., канцелярист Чернігівського гродського суду (з 1777 [1325,арк.15]), значковий товариш (1790 [1620,арк.36зв.]).

Павло Данилович (1762 — ?) — колезький канцелярист (1790).

Григорій Данилович (1766 — ?) — спільно з братами Василем, Іваном та Омеляном мав 36 спадкових підданих.

Омелян Данилович (1768 — ?).

Гнат Данилович (1770 — ?).

Іван Данилович (1773 — ?).

— Анастасія Данилівна (1768 — ?).

— Ганна Данилівна (1771 — ?).

Петро (бл. 1753 — ?) — дяк (1788), разом з Омеляном мав 17 підданих. Д.: Марія NN, міщанка. Мали синів Пантелеймона, Максима.

Омелян (бл. 1763 — ?) — колезький регістратор (1788), колезький канцелярист (1789). Разом з племінником Пантелеймоном Петровичем мав 17 підданих (1790).

Полетики

I

Іван — шляхтич Кременецького повіту (поблизу м. Броди) Волинського воєводства [1844,с.291]. Д.: Катерина NN.

II

Іван Іванович (? – 1673) – В. Модзалевський вважав, що «вероятно, к нему надо отнести сведения: Иван Полетика, реестровый козак Лубенской сотни у 1649 г.» [1939,с.115]. Проживав у батьківській маєтності. Загинув під Хотиним.

Василь Іванович – сотник седнівський. Власник сс. Івашківки, Мошонки, Рудні, Рогозки, Вихвостова. Д.: Н Дем'янівна Ігнатович, донька гетьмана. Це її другий шлюб. Від першого шлюбу мала синів – священика і козака.

Віктор Іванович.

Сава Іванович – шляхтич, уроженець м. Крем'я (Кременця ?).

III

Павло Іванович (? – 1709) – навчався в КМА. Загинув в битві під Полтавою [1844,с.291].

– Н Іванівна Ч.: Ілля NN, власник хут. Рогізки.

Мина Вікторович.

Іван Савич (? – ран. 1742 [1698,арк.29зв.]) – переселився у Седнів. Священик с. Борович.

IV

Андрій Павлович – війт роменський.

Семен – священик боровицький (1742 [1698,арк.29зв.]).

Герасим Іванович (1722 – ?) – навчався латини, попович (1742 [1698,арк.29зв.]). Священик с. Нові Боровичі (1743.1.10. – 1786 – ?). Протопоп седнівський (1752), протоіерей с. Н. Борович (1784 – 1786). Д.: Марія Семенівна Пригара, донька військового товариша.

Павло Минович.

V

Петро Семенович – попович (1742 [1698,арк.29зв.]).

Семен Павлович – військовий товариш (1712), мешканець с. Чаус.

Войцеховичі

Войцеховичі – рід записаний до VI частини родовідних книг Віленської, Мінської та Чернігівської губерній.

I

Войтех (? – 1630 – 1658 – ?) – священик любецької церкви (1625). У 1635 р. отримав від брацлавського, вінницького і любецького старости А. Калиновського два села – Клонов і Каленики, які належали до цієї церкви [1005,арк.1]. Власник с. Дубрівного. Мав претензії на с. Жеведь [1864,с.134].

II

Іван (Ян) (? – ран. 1672) – служилий шляхтич, очевидно, Теодора Криницького, на що вказує поява на Чернігівщині з Басані, власником якої був останній. Оселив сл. Жеведь, яку у нього відібрав шляхтич Фащ. Козак, в посьольстві судді Самійла Зарудного до Москви [1716,с.417]. Обиватель седнівський (1657). Від полковника чернігівського Івана Абрамовича 15 березня 1657 р. отримав універсал на дозвіл осадити слободу на урочищі і селищі Московському,

між с. Пекурівкою та с. Конотопом. 7 грудня 1657 р. отримав підтвердження на це від полковника Іоанікія Силича. Володів сл. Дубрівну (1658).

Яків — нобілітований за Ю. Хмельницького.

Хома — нобілітований за Ю. Хмельницького.

Федір Войцехович — військовий товариш (1669), гетьманський гонець до Москви (1669 [1428,арк.1]).

III

Богдан Іванович — писар полковий полтавський (1672), військовий канцелярист (1674), сотник седнівський (1680). У квітні 1674 р. посланець гетьмана Самойловича до Москви [1443,арк.1]. Значний товариш полку Чернігівського (1687 [1948,с.29]), 24 серпня 1687 р. отримав універсал Мазепи на с. Жеведь [1948,с.29]. Після його смерті село розділене на три частини між синами Степаном, Іваном і Петром, на яке отримали гетьманський універсал у 1705 р. [1731,с.67]. Отримав фундуш від полковника В. Борковського на право зайняти греблю і побудувати млин на р. Рудці між сс. Мсиченом і Дубрівною, де побудував млин в два борошняних і 1 ступне коло [1803,с.63].

Степан Іванович (? — 1649 — 1711 [1805,с.108]) — військовий товариш (1669), реєнт ГВК (? — 1711). Помер у Прутському поході [1805,с.108].

Данило Іванович — сотник орлянський (1698).

IV

Степан Богданович (? — 1711) — знатний військовий товариш (1705 — 1710), військовий товариш (1710), реєнт ГВК (1711). У 1705 та 1710 рр. разом з братами отримав гетьманські універсали на с. Жеведь та с. Дубрівне. Помер у прутському поході під Кам'янцем-Подольським. Д.: Марія Тернавіот (? — 1750 — ?). Мала у с. Жеведь 8 підданих (1739), 12 дворів (1741 [527,арк.358]), двір житловий у с. Дубрівному (1747 [524,арк.172]), 4 двори посполитих і 3 двори підсудків (1750 [532,арк.517]).

Іван Богданович — у 1692 р. купив млин на р. Чибриж у Йосипа Півня [1796,с.120]. «Не малое время служил в войсковой енеральной канцелярии канцеляристом» [1798,с.277], сотник городнянський.

Петро Богданович (? — 1723.20.02., Москва [1762,с.13]) — сотник седнівський (? — 1717 — 1723). Д.: Ганна Павлівна Полуботок, донька чернігівського полковника. У придане отримала с. Жабчичі. Вела майнові суперечки з родичами і сусідами [85,арк.11]. Мала приїжджий двір у д. Камці (1732 [1737,с.115]). За нею у с. Жеведь 15 підданих (1739), двір приїжджий у Жеведі (1740 [525,арк.367]), 6 дворів (1741 [527,арк.358]), у Дубрівному 8, сл. Жабчичах 17, с. Жабчичах 4 підданих (1743 [529,арк.286]). У 1745 р. на неї скаржався до ГВС волковський священник Петро Сохацький, що вона разом з синами, взявши в опіку дітей його рідного дядька Федора Сохацького, захопила всі спадаючі по ньому ґрунти [714,арк.1].

— Катерина Богданівна — 9 травня 1708 р. гетьман Мазепа надав універсал на два млини на р. Смяч і Рудці. Ч.: Криштоф Самійлович Фридрикевич, сотник седнівський.

Федір — племінник Бодана Войцеховича, мешканець Седнівської сотні. 26 липня 1706 р. отримав універсал чернігівського полковника П. Полуботка на млин дядька на смячинській греблі [1803,с.63].

V

Петро Степанович (1710 — 1760 — ран. 1784) — службу розпочав 1737 р., полковий комісар (1737), значковий товариш (? — 1740 — 1741), військовий товариш за службу батька і його при Генеральной Канцелярії в должности канцелярской отправленніе» [1895,с.136]. У 1751 р. патенту на чин не пред'явив. Мав приїжджий двір у с. Жеведь (? — 1740 [525,арк.367] — 1743 [529,арк.234зв.] — ?), у с. Дубрівному 10 посполитих та житловий двір (1743 [529,арк.286]), 9 дворів посплтих та 1 двір підсусідків [524,арк.545], житловий двір у с. Жеведь (1747 [524,арк.144]), у с. Дубрівному 3 двори посполитих і 6 підсусідських (1750 [532,арк.517]). Проживав у с. Жеведі. Д.: Євдокія Петрівна Н.

— Олена Степанівна (1725 — ?). Ч.: 1) Іван Васильович Скоропадський. 2) (з 1732) Іван Іванович Рейх, корнет лейб-гвардії Кирасирського полку.

Андрій Іванович (1706 — 1782 — ?) — «оставшись по покойных отцу и матце своих осиротелими, за имеющуюся малую отчизну, з дому своего отправляли и отправляют в нашей еeneralной войсковой канцелярии, в звании канцелярийском службу» [1798,с.277], військовий канцелярист [85,арк.11], бунчуковий товариш (з 1732.17.11. [1798,с.277]). Володів млином при хут. Півнівському на р. Чибриж [1796,с.120]. Проживав у с. Дубровне, де мав шинок (1743 [529,арк.49]), при хут. Півнівському, 2 двори в Седневі, с. Грузьке Крелевецької сотні та у Крелевці 27 дворів [241,арк.11]. Абшитований бунчуковий товариш (з 1766.17.01 [241,арк.11]). Мав в Седневі шинок і двір для обробки шкіри (1786), володів с. Півнівщиною і с. Дубрівним. Д.: 1) Ганна Іванівна Чарниш. 1 травня 1744 р. через хворобу склала тестамент [1899,с.89], який підписав замість заповідачки священник смяченський Іван Знойко. При складанні документу були присутніми священник дирчинський Денис Тарнапольський, священник дубровницький Василь Іванович Івашутяч та товариш Городнянської сотні Степан Симоновський, які підписався за себе та сотенного хорунжого городнянського Павла Черевача [1798,с.280]. 2) Ганна Федорівна Чуйкевич.

Петро Іванович (? — 1712 — 1760 — ?) — військовий канцелярист ГВК за служби пращурів. Бунчуковий товариш у Чернігівському полку (1732.17.11. [1798,с.277] — 1760 — ?). Через тяжку хворобу 12 грудня 1735 р. прийнятий в протекцію і оборону князя Олексія Шаховського і ГВК. Мав маєтність у сл. Півнівщина (1732), 14 дворів посполитих у с. Жеведь, у с. Дубрівному 13 дворів посполитих (1739), шинок у Седневі та приїжджий двір і шинок у с. Жеведь (1740 [525,арк.367]), у с. Дубрівному 8 дворів [527,арк.358], у с. Жеведь 5 підсусідських дворів (1741 [526,арк.73]), у с. Дубрівному 10 посполитих, житловий і шинковий двір (1743 [529,арк.286]), у с. Жеведь приїжджий двір (1743 [529,арк.234зв.]), житловий двір і шинковий [524,арк.172], 5 дворів посполитих та 2 підсусідків [524,арк.577] у с. Дубрівному (1747), у с. Жеведь

18 дворів посполитих і 1 двір підсусідків [524,арк.546], приїжджий двір і шинок (1747 [524,арк.144]), у с. Жеведі 14 хат, с. Дубрівному 10 хат, с. Хотивлі 15 хат підданих (1760 [1935,с.194]). Проживав у с. Дубрівному. Д.: Марія Данилівна Тарновська, донька бунчукового товариша.

Яків Іванович — студент школи аналогії Чернігівського колегіуму (1718).

Іван Петрович.

Григорій Петрович (1711/1707 — 1769 — ?) — службу розпочав з 1729 р. військовим товаришем [787,арк.9], присягнув Єлизаветі Петрівні (1742 [1698,арк.44]). Служив у прикордонній польській комісії. Абшитований бунчуковий товариш (з 1768.01. [241,арк.13]). Мав 6 підданих в сл. Жабчицькій Городнянської сотні, у д. Куковичі 7 дворів (1769). Мав приїжджий двір та шинок у с. Куковичах, а також приїжджий двір та шинок [535,арк.263] у с. Буди Киселівської сотні.

Володимир Петрович — писар полковий вакансовий (? — 1742 [1698,арк.51] — 1760 — ?). Мав 5 хат у с. Дубрівному і 3 хати у сл. Жабчицькій.

Андрій Петрович (? — ран. 1769) — військовий товариш (? — 1760 — ?). Мав житловий двір і 2 шинки у с. Волковець Роменської сотні Лубенського полку, у м. Седневі за ним 4 хати (1745), а у с. Жеведі — 13 (1760). Д.: Феодосія NN. 1769 р. на неї і її сина Івана скаржився седнівський священник Іван Строцький за побої [1373,арк.1].

— Феодосія Петрівна Ч.: Федір Іванович Заборовський, син лубенського полкового обозного, бунчуковий товариш.

V

Трохим Петрович — військовий канцелярист.

Федір Петрович — корнет.

Олексій Андрійович (від 1-го шлюбу) — військовий канцелярист. Д.: N Дмитрівна Стожок, донька сотника батуринського.

Володимир Андрійович (від 1-го шлюбу).

Антін Андрійович — колезький асесор, підкоморій Чернігівського повіту (1799).

Іван Андрійович (бл. 1747 — ?) — службу розпочав з 1770 р., значковий товариш (з 1772), секретар Малоросійської колегії (1782). Д.: Параска Якимівна Сулима.

Іван Андрійович — прокурор Верхньої чернігівської розправи.

Павло Андрійович — капрал лейб-гвардії Ізмайлівського полку (1786).

— N Андріївна. Ч.: Михайло Тимофійович Сенюта.

— Софія Андріївна. Ч.: Дем'ян Семенович Пустота.

Іван Григорович — з чиновничих дітей, значковий товариш (1779). Д.: Анастасія Василівна Мокрієвич, донька бунчукового товариша [1517,арк.17].

Яків Володимирович (бл. 1747 — ?) — розпочав службу з 1769 р. значковим товаришем (1769 — 1779 — ?). Бездітний. Д.: N Матвіївна Домонтович (? — ран 1779), донька бунчукового товариша.

Не ввійшов: Петро (1710 — 1760 — ?) — службу розпочав 1737 р., полковий комісар, військовий товариш (1741 — 1760 [787,арк.8] — ?).

Південніше сотенного центру по руслу р. Снов знаходилися населенні пункти Білий Берег, Бегач, неподалік Черниш, Клочків, Кобилянка, Борки, в яких були три козацькі курені.

Білі Береги, деревня (1666, 1766 [653,арк.79зв.]). У 1666 р. 5 посполитських дворів. 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням села з млином-вешняком в два кола, полями і сіножатями за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72]. У нього тяглих 10 (1713). Військовий канцелярист Григорій Лизогуб тримав 17 хат (1766 [653,арк.79зв.]).

Бегач [1731,с.73] село (1666, 1766). У 1666 р. 32 посполитські двори. Володів гетьман Іван Самойлович, потім його син Григорій. Після 1687 р. перейшло наступному полковнику Я. Лизогубу, який у 1689 р. отримав гетьманський універсал і царську грамоту на це село. Надалі перейшло сину, потім онуку. 18 листопада 1708 р. Скоропадський підтвердив село за онуком, значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72], який там мав 24 ґрунтових, 37 городників (1713), «дворець» і **шинок**, 54 двори підданих (1732 [1737,с.116]). У 1732 р. в селі єдиний козак — курінчик генерального обозного Лизогуба Карпо Малий. **Троїцька** церква: *священники*: Андрій Васильович (? — 1718 — ?), Панкевич Володимир Федорович (? — 1732 [1737,с.116] — 1742 [1698,арк.33зв.] — ?), з яким присягу 1742 р. склали три його сини, поповичі Ярмола, Марко, Семен [1698,арк.33зв.]), Бутович Семен Васильович (1760 [1935,с.126]).

Черниш, деревня (1676, 1732). Центр куреня [1474,арк.77]. У 1732 р. тут 19 козаків. Отамани курінні: Грищенки Марко (1676), Гриценки Юхим (1718), Хоменко Іван (1732 [1748,с.54]), Лапенко Іванович (1747). Універсал Скоропадського від 18 листопада 1708 р. з підтвердженням купленого Глібовського фільварку під с. Чорниш значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72]. 2 хати належали бунчуковому товаришу Василю Андрійовичу Борковському (? — 1760 [1935,с.488] — 1766 [653,арк.76зв.] — ?). Полковники чернігівські Богданов мав 1 двір посполитих (1732), Милорадович — 3 хати, пушкар Кіндрат Хоруженко 2, значковий товариш Дмитро Барановський 1, спадкоємці померлого бунчукового товариша Степана Бутовича 1 (1766 [653,арк.76зв.]). **Шинок** Андрія Борковського (1732 [1737,с.116]).

Клочків, деревня (1620), село (1666, 1766). У 1620 р. шляхтич Криштоф Харленський отримав ґрунти в нижній течії р. Снова, де уже була деревня Клочків [1904,с.267], він поселив хутір Мокринці. Є згадка про підтвердження йому данини 12 серпня 1634 р. [1975,с.681]. 18 листопада 1639 р. у Варшаві отримав дозвіл тримати ленним правом д. Клочки, яке перейшло від старости новгородського і покоєвого королівського Криштофа Харленського до хорунжого новгородського Миколи Киселя. 20 травня 1641 р. передав це право стольнику чернігівському Миколі Броневському. Центр куреня [1474,арк.76]. У 1732 р. 35 дворів козаків. Отамани курінні: Стриж Йосип (1676), Михаленко Гаврило (1718), Богданенко Степан (1732 [1748,с.53]), Богданенко Тимофій (1747 — 1766). Отамани сільські: Ломоносенко Пилип (1676), Богданенко Степан (1718). 3 козаки продали всі ґрунти Григорію Лизогубу, 7 у нього

в підсусідках (1740). Село належало на ранг полковників, в ньому ґрунтових 7, городників 3 (1713), 5 (1730), 4 посполитих двори (1732). У 1766 р. у володінні полковника Милорадовича 4 хати, отамана клочківського Богданенко 2, бунчукового товариша Якова Борковського 1 [653,арк.76зв.]. **Шинок** Андрія Борковського (1732 [1737,с.116]). **Микольська** церква: *священники*: Запара Роман (? – 1718 – ?), Милкевич Роман (? – 1718 – 1732 [1737,с.115] – ?), дяк: Яким Савич (1718), *паламар*: Сильвестр Яськович (1718).

Стрижі

I

Йосип – отаман курінний (1676).

II

Григорій.

Остап.

III

Давид Григорович (1700 – ?) – козак виборний д. Клочків (1740 – 1747). Мав двір з однією хатою, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, 4 коня, 4 воли (1740), 3 коня, 2 воли (1747).

Клим Григорович – козак виборний д. Клочків (1747). Мав двір з однією хатою, 2 коня, 2 воли (1747).

Хома Остапович – козак виборний д. Клочків (1747). Мав двір з однією хатою, 3 коня, 2 воли (1747).

Чудиківський (Чуденівський) хутір [757,арк.152]. 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням купленого Чуденівського фільварку під с. Клочкове за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72].

Кобилянка, деревня (1732, 1766 [653,арк.76зв.]). 13 (1732), 11 (1740) козацьких дворів. Отаман Зіновій Заець (1747). До Якова Лизогуба належало полковникам. 10 березня 1688 р. останній надав городовому отаману чернігівському Михайлу Булавці, який 29 січня 1689 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням. В подальшому володів його син Петро, після смерті якого вдова Ганна Савівна Савич 23 січня 1719 р. з дітьми взята в гетьманську оборону і протекцію і за нею затверджена д. Кобилянка з сінокосом Семківським і з озерами Круглим, Дудчиним і Задворцем [1935,с.119]. За нею 5 дворів під час Генерального слідства, 5 посполитих і двір за її сином Іваном Булавою (1732 [1737,с.116]). У 1766 р. її онуки, військові канцеляристи Василь та Іван Булавки тримали 4 хати посполитих [653,арк.76зв.].

Борки, хутір (1659), деревня (1729, 1766), сучасна назва Снов'янка. Центр куреня (1718). 11 (1732), 12 дворів козаків (1740). Отамани курінні: Збан Гришко (1718), Кудря Трохим (1732), Збан Іван Григорович (1747). Гришко **Збан** був козаком малоґрунтовим (1732), «ніщетним» борківським (1740). Мав двір з однією хатою. В господарстві кінь. Серед його родичів Грицько Герасимович – козак «ніщетний» борківський (1740 – 1747). Мав двір з одною хатою. В господарстві кінь і два вола, Лука – козак малоґрунтовий борківський (? – 1718 – 1732 – ?), Микола – козак Седнівської сотні (1735 [288,арк.70]), Герасим – козак Седнівської сотні (1767).

Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.148]. **Кудрі (Кудренки)**, крім козака «ніщетного» (1740) Трохима, в селі представлені козаком малогрунтовим (1718), який «до крайнього убожества приходить» (1732) Іваном та козаком (1718), «ніщетним» (1740) Івою, підсусідком (1747) Федором. 7 січня 1659 р. колишній полковник чернігівський І. Аврамович (? – 1670) отримав універсал гетьмана Ю. Хмельницького на хутір Борки [1804,с.129]. Потім видавали повинності на ранг полковника. Універсалом Апостола у 1729 р. Федір Посудевський отримав підтвердження на 19 дворів [1731,с.52]. Повернене у володіння полковників чернігівських, з яких Богданов мав 14 (1730), 19 дворів (1732), Милорадович – 18 хат посполитих (1766 [653,арк.77зв.]).

Боромики, деревня (1666), село (1732). Існувала протягом ХVІ ст. Між 1638 та 1641 р. Адам Кисіль придбав у Яна Калиновського. У 1732 р. 19 козаків і 2 підсусідки Борківського куреня. У 1666 р. залишався лише 1 посполтський двір. За спогадами старожилів тримали на ранг полковники. Полковник Яків Лизогуб [1939,с.98] заповів доньці Марії. Через неї перейшло чоловіку Степану Бутовичу. 19 квітня 1700 р. і 18 листопада 1708 р. той отримав універсали на ґрунти боромицькі, підтвержені царською грамотою 17 грудня 1708 р. [1935,с.123]. До 13 січня 1717 р., коли помер, за ним рахувалися 8 ґрунтових дворів та 3 городники (1713). Його вдова Марія Яківна Лизогуб 14 серпня 1717 р. отримала підтвердження на село з млином-вешняком на р. Снові [1935,с.123]. Під час Генерального слідства про маєтки тут 12 дворів. Вдова прожила до 1737 р, коли 27 серпня написала заповіт. Її син Дем'ян Бутович тримав тут двір і шинок, мав 7 дворів підданих (1732). Донька Гафія вийшла заміж за бунчукового товариша Степана Васильовича Тарновського (? – 1730.14.01.) і їх син, генеральний бунчужний Яків мав тут 2 (1760), 8 хат (1766 [653,арк.77зв.]), а при хуторах боромиківських бунчукові товариші Ілля і Яків Лизогуби тримали по 1 хаті [653,арк.77зв.]. Від Якова Тарновського перейшло до сина Василя (1751 – ?). **Рождественська церква: священники:** Панкевич Володимир (1718), Чернявський Григорій (? – 1732 [1737,с.116] – 1742 [1698,арк.33зв.] – ?), **дьяк:** Єлисей Онопрієнко (1718), **паламар:** Силуян (1718).

Крупницькі

I

Іван – козак Седнівської сотні (1735 [288,арк.71]).

II

Яків Іванович – козак с. Боромик (1717), 14 серпня 1717 р. гетьманським універсалом взятий в оборону і звільнений від сотенних повинностей. У 1718 р. склав присягу царевичу. Свояк Якова Лизогуба, родич Баранів.

III

Дем'ян – значковий товариш Чернігівського полку (1732 [533,арк.1]), священник (1766 [18,арк.1]). Мав 9 підсусідків козацьких с. Макошин (1732).

IV

Іван – священник воскресінський седнівський (1776 [1392,арк.1]). У 1776 р. гвалтовно напав на двір полкового канцеляриста Петра Бутовича і побив його [1392,арк.1].

Яків (бл. 1736 – ?) – священик седнівський (? – 1779 [1404,арк.1] – 1787 – ?). У 1779 р. капітан у відставці Герасим Мягков побив його, відрубав шпагою ліве вухо і щоку [1404,арк.1]. Д.: NNN (? – 1750 – 1771 – ран. 1787 [1616,арк.73]), мали сина Якова (бл. 1771 – ?), доньку Єфросинію (бл. 1766 – ?).

Данило (бл. 1746 – 1787 – ?) Д.: Єфросинія Н Заставська, донька священика. Мала синів Хому (бл. 1780 – ?), Максим (бл. 1784 – ?), доньку Марфу (бл. 1786 – ?).

Павло (бл. 1750 – ?) – військовий товариш (1788), поручик (1790). Мав 19 душ у 1 селі. Д.: Єфросинія Василівна Лисенко, донька сотника [1616,арк.27]. Мали сина Миколу (1782 – ?).

Микола – священик (1790). Д.: Марія Норович, донька священика.

Антін Гнатович Д.: Єфросинія Гордіївна Жлоба, донька дворянина. Мали сина Петра і доньку Єфросинію (1790 [1623,ч.IV,арк.15зв.]).

Ніжинці

I

Харитон – отаман сільський боромиківській Борківського куреня (1718), козак ґрунтовий боромиківській (1732).

Данило – козак ґрунтовий боромиківській (? – 1718 – 1737 – ?). Учасник походу 1737 р. [809,арк.4зв.].

Федір – козак боромиківській (? – 1718 – 1735 [288,арк.70] – ?).

Юхим.

Семен – козак виборний малоґрунтовий боромиківській (1740). Мав двір з однією хатою.

Фесько – козак боромиківській (1735 [288,арк.69]).

Ілля – козак боромиківській (1735 [288,арк.69]).

II

Пилип Юхимович (1733 – ?) – козак боромиківській. Д.: Олена Данилівна Н (1734 – ?). Мали синів Іллю (1758 – ?), одруженого з Гафією Тимофіївною Н (1761 – ?), Миколу (1764 – ?), одруженого з Іриною Ничипорівною Н (1762 – ?), доньку Ганну (1769 – ?).

Михайло Семенович (1738 – ?) – козак-підпомічник боромиківській. Д.: Марина Яківна Н (1754 – ?).

Іван Семенович (1749 – ?) – козак-підпомічник боромиківській. Д.: Пелагея Максимівна Н (1749 – ?).

Барани

Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.9]. Лесько і Степан – козаки Стояцької сотні Канівського полку (1649).

I

Гаврило – отаман курінний Седнівської сотні (1676).

Григорій.

II

Степан Григорович (? – ран. 1756.25.09.) – седнівський городовий отаман (1703). Значковий (з 1710.5.02.), потім військовий товариш [849,арк.48] (1740.7.09. – 1747 – ?). 14 серпня 1717 р. гетьманським універсалом взятий

в оборону і звільнений від сотенних повинностей. Свояк Лизогуба і його курінич, мешканець седнівський (? – 1732 – 1739 – ?). Протекціоніст генерального обозного (1739), Мав приїжджий двір у Седневі та шинок [527,арк.352], 1 підсусідський двір (? – 1741 – 1747 [524,арк.544] – ?). Абшитований, мав двір на 3 хати у Седневі [529,арк.234].

– Гафія Григорівна (? – 1643 – 1709 – ?). Ч.: Яків Кіндратович Лизогуб (? – 1629 – 1698.9.08), полковник чернігівський.

Юрій – козак сахнівський городового куреня Седнівської сотні (1718).

III

Василь (? – 1784.5.05.) – навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІV]), в Московській слав'яно-греко-латинській академії (після 1730). Ключарник Петербурзького Петропавлівського собору. 1762 р. повернувся в Гетьманщину. У КПЛ висвячений на ієродиякона та ієромонаха Варлаама. Начальник Голосіївської пустині. Ігумен Московського Іоано-Златоустівського монастиря, з 1775 р. архімандритом в ньому. Катехізатор імператорського виховного будинку [1973,с.57].

Євстрат – навчався у класі інфімії Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]).

Матвій (1680 – ?) – козак Сахнівського куреня (1732 [1748,с.52] – 1735 [288,арк.70]), підпомічник (1740). Мав лише дворик (1740).

Іова – козак Сахнівського куреня, з Матвієм «На одному дворі живуть і по черезно служать» (1732).

IV

Дмитро Степанович – значковий товариш Чернігівського полку (25 вересня 1756 – 1760 – ?). У 1758 р. мав суперечку з вдовою полкового хорунжого Феодосією Леонтович за захоплений бір [993,арк.1].

Матвій Матвійович – козак-підпомічник сахнівський (1747).

V

Н Дмитрович – козак (1756).

– Н Дмитрівна Ч.: Федір Купа, козак хут. Купенського [476,арк.5].

– Євдокія Дмитрівна Ч.: Петро Євстафійович Силич (1730 – 1778 – ?), значковий товариш [598,арк.11зв.].

VI

Григорій (1749 – ?) – священик (1788), мабуть, седнівський. Разом з Петром мали 13 нерозділених підданих у 1 селі. Д.: Олена Н Марієвська [1619,арк.4зв.], донька священика.

Петро (1756 – ?) – священик (1787). Д.: Уяна Н Савич, донька священика.

Йосип (1741 – 1788 – ?) Д.: Анастасія NN, донька священика.

Іван (1746 – ?) – абшитований значковий товариш (1787), з Йосипом мав 8 нерозділених підданих у 1 селі. Д.: Марфа Н Мяловська, донька полкового канцеляриста.

Продовжували священницьку традицію Степан (1812 – 1815) і Василь (1815) Барани, які були седнівськими священиками.

Коробки

Вірогідно седнівська гілка веде свій родовід від Федора Коробки (? – 1619 – 1669 – ?), отамана городского чигиринського (1648 – 1649.10. – 19.11. [1707,с.306] – 1650.12.10. [1707,с.344] – ?), наказного полковника чигиринського (1648.09., 1649.18.07.), генерального обозного (1650 – 1654.05.). У квітні – травні 1657 р. очолював козацьке посольство до Москви. Після смерті Б. Хмельницького направлений з посольством до шведів, потім до Стамбулу. 8 вересня 1661 р. датований королівський лист з запевненням королівської ласки і заохоченням до статечного віри дотримання. Полковник чигиринський (? – 1664.11. – ?). Надавав ідейну підтримку повстанцям у 1664 р. Полковник чигиринський (? – 1667.02. – ?). На початку 1667 р. їздив з посольством від гетьмана до запорожців. Генеральний обозний (1669.03. – 06.). У червні 1669 р. гетьман Дорошенко послав його як колишнього генерального обозного з полковником Василем Волошиним і писарем Василем Хилкієвим відвезти листи до російського царя. Повернувся з царською грамотою Дорошенку після 21 липня 1669 р. [1709,с.38-39]. У 1671 р. як полковник їздив з місією до Криму.

I

Федір – козак боромиківський. 14 серпня 1717 р. гетьманським універсалом взятий в оборону і звільнений від сотенних повинностей як свояк генерального осавула Семена Бутовича і родич Якова Лизогуба [1935,с.123]. Приніс присягу царевичу Петру Петровичу як бунчуковий товариш (1718).

II

Роман – козак «нищетний» куреня міського Седнівської сотні (1732 [1748,с.51]).

Тарас (1718 – ?) – козак седнівський. Мав власний двір, до якого належали грунт на 7 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурню, 4 воли (1740).

III

Тимофій (1753 – ?) – абшитований сотенний осавул (1787 [1616,арк.64]). Д.: Анастасія NN, донька козака. Мали синів Саву (1777 – ?), Пантелеймона (1787 – ?).

Семен Романович (1734 – ?) – козак (1788). Д.: Єфросинія NN, донька посполитого. Мали синів: Степана (1769 – ?), Андрія (1763 – ?), Івана (1768 – ?), Миколу (1770 – ?), доньок Марфу (1773 – ?), Ганну (1778 – ?).

Данило Романович (1753 – ?) – козак (1788). Д.: Уляна NN, донька козака. Мали дітей: Ганну (1776 – ?), Домникію (1783 – ?), Саву (1776 – ?).

Дем'ян Романович (1736 – ?) – козак (1788). Д.: Феодосія NN, донька козака. Мали дітей: Дмитра (1771 – ?), Саву (1779 – ?), Ганну (1774 – ?), Параску (1782 – ?).

Вгору від Седнева по руслу річки розміщалися населені пункти Макишин, на правобережжі в лісі Сахнівка, Дирчин, Конотоп, Смяч, Стара Рудня на притоці, р. Смяч, Нові Млини, на правобережжі Кучинівка, Носові Млини, Андруші, Старі Боровичі, Нові Боровичі, на притоці, р. Зрагівці – Слобода Здрагівська, у межиріччі рр. Снова і Зрагівки – Хотуничі, Петрівка, Камка, Слобода Зарецька.

Макишин, село (1666, 1747). У 1621 р. деревню отримав Себастьян Глембоцький [1904,с.267]. Центр куреня [1474,арк.75], у 1732 р. 105 козаків з 96 дворів, 11 підсусідків: 9 Дем'яна Крупицького, по одному у Борковського і вдови Петра Войцеховича. Козаких дворів 79, підсусідків 11, Володимира Войцеховича 1, сотника Риші 1 (1740). Отамани курінні: Лапенко (Лапа) Грицько (1676), Отрошенко Герасим (1-го), Колінько Овдій (2-го, 1718), Шилун Онисим (3-го, 1718), Мелещенко Микита (1732 [1748,с.53]), Денисенко Степан (1747), Шулик Мина Семенович (? – 1772 – 1782 – ?). Отаман сільський Семисал Охрім (1718). У 1666 р. село Седнівського повіту з 13 дворами посполитих. На уряд полковників належало: тяглих ґрунтових 37, городників 10 (1713), 40 дворів (1730), 48 дворів підданих і 4 їх підсусідків (1732), 32 хати (1766). У 1766 р. по одній хаті підданих мали бунчукові товариші Іван Рашевський, Василь Борковський, сотник седнівський Федір Римша, козаки Семен Денисенко, Семен Гребянок (1766 [653,арк.69зв.]). **Шинки**: полковника чернігівського 1 (1732), 4 (1747), Андрія Борковського (1732). **Прецистенська (Рождественська)** церква: *священники*: Михайло NN (1685), Василь Степанович (1692), Кисіль Тарас (1731 [1501,арк.65]), Кисіль Павло Тарасевич (1718), Кисіль Кирило Тарасович (? – 1718 – 1732 [1737,с.114] – ?), Кисіль Василь (? – 1747 – 1755 [531,арк.330] – ?), Кисіль Іван Кирилович (? – 1747 – 1777 [1862,с.258] – ?), Краковський Петро Олексійович (1777), Гладкий-Гладковецький Ілля Гнатович (1788 [1617,арк.71]), Кисіль Олексій (1788), *дияк*: Дмитро Семенович (1718), *паламар*: Ілля Семенович (1718).

Отрошенко

I

Герасим — отаман курінний 1-го куреня Макишеського (1718), козак ґрунтовий (1732).

Прокіп.

II

Сазон Прокопович — козак «ніщетний» макишинський (? – 1733 – 1735), виборний (1735 – 1747 – ?). Був у польському поході в команді Я. Лизогуба з (1733 – 1735 [288,арк.61зв.,67зв.]).

Кирило Прокопович — козак «ніщетний» макишинський (1740), виборний (1747). Мав окремих двір (1740).

Тимофій Прокопович — козак макишинський виборний (1747).

Яків Прокопович — козак макишинський виборний (1747).

III

Марко Сазонович (1718 – ?) — козак макишинський. Д.: Параска Федорівна N (1722 – ?).

Яків Сазонович (1732 – ?) — козак макишинський. Д.: Дарія Остапівна N (1732 – ?).

Коліньки (Колінченки)

I

Овдій — отаман курінний 2-го Макишинського куреня (1718), козак ґрунтовий (1732). З Лавріном «на одному дворі живуть і по черезно служать». Був у польському поході в команді Я. Лизогуба з 1733 р. [288,арк.62].

Лаврін (1700 – ?) – козак ґрунтовий (1732), малоґрунтовий виборний (1740) с. Макишин. Був у польському поході в команді полковника Ґалагана з вересня 1733 р. [288,арк.62зв.], на дніпровській дистанції (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четвєрті, сіножать на 20 возів, 4 коня, 2 вола (1740).

Фєдїр – козак малоґрунтовий виборний макишинський (1740). Служив з одного двору з братом Лавріном.

Семен – козак (1735 [288,арк.69]).

II

Кіндрат Овдїйович – козак виборний макишинський (1747). Служив з дво-ру з 2 хат з племінником Самїйлом Григоровичем Грибаном.

Денис – двоюрідний брат Кіндрата. Козак макишинський.

III

Яків Кіндратович (1732 – ?) – козак макишинський. Д.: Євдокія NN (1742 – ?).

Йосип Денисович (1752 – ?) – козак макишинський. Д.: Марія Онисимівна N (1752 – ?).

Марко Денисович (1765 – ?).

– Катєрина Денисівна (1764 – ?).

Щупиченко (Щупики)

I

Семен – козак 2-го Макишинського курєня (1718), козак малоґрунто-вий (1732). Був у поході в команді полковника Ґалагана з вересня 1733 р. [288,арк.62зв.].

II

Мина Семенович (1712 – ?) – козак Сєднївської сотні (? – 1747 – 1767 – ?). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.148]. Отаман курїнний макишинський (? – 1772 [894,арк.1] – 1782 [1425,арк.712] – ?). У 1772 р. на нього скаржилися місцеві козаки Іван Порох, Яким Заровний, Потап Шруба та інші за непомірне використання волів і коней [894,арк.1]. Д.: Федора Пилипівна N (1722 – ?). Мали сина Дмитра (1763 – ?), доньок Настасію (1762 – ?), Марію (1767 – ?).

Мойсей – козак «ніщєтний» с. Макишин, мав власний двір (1740).

Кисєлі

I

Тарас – свящєник макишинський, син свящєника юр'ївського [1789,с.34]. Д.: Євдокія [1789,с.34] NN.

II

Павло Тарасович – свящєник макишинський (1718).

Кирило Тарасович – свящєник макишинський (1718).

III

Іван Кирилович – свящєник рождєственський макишинський (1777 [1862,с.258]).

Олексій (1748 – ?) – священик (1788), мав 14 душ у 1 селі. Д.: Феодосія NN, донька священика. Мали дітей Федора (1778 – ?) і Ірину (1776 – ?).

Сахнівка, деревня (раніше 1648, 1766 [653,арк.79зв.]). Спочатку місцеві козаки належали до Седнівського куреня (1718), а потім в окремому курені (1732). У 1732 р. 20 козацьких дворів і 4 їх підсудки. Тримав шляхтич Григорій Римша до смерті. У 1666 р. тут 24 посполитські двори. На р. Сахнівці млин в одне коло тримав Юхим Лопата (1666). 25 серпня 1687 р. Пантелеймон Радич отримав гетьманський універсал на деревню, підтверджену гетьманом Скоропадським у 1709 р. Його піддані ґрунтові 11, городники 25 (1713). Значковий товариш Степан Пантелеймонович Радич при розподілі з братом Іваном батьківських маєтків отримав тут 38 підданих, але мабуть дісталось Івану, бо 1730 р. 5 дворів у його сина бунчукового товариша Михайла Івановича Радича і 5 у брата Степана. Олена Радич, вдова Федоровська продала частину села Тимофію Сенюті, але 12 дворів залишалось у Радичів (1732). Власники: полковий суддя Тимофій Сенюта 17, сотник седнівський Федір Римша 15, значковий товариш Федір Степанович Радич 3: мав 9 (1764), 7 підданих (1782), бунчуковий товариш Василь Борковський 1 хату (1760 [1935,с.488], 1766 [653,арк.79зв.]). Церква **Василя Великого (Василівська)**: *священики*: Ярмола Гнатович (1718), Герасим і Овдій Йосиповичі (1742 [1698,арк.21], поповичі), Гаврило Павлович (1742 [1698,арк.21], попович), *дияк*: Іван Якимович (1718), *паламар*: Степан (1718).

Ілленки

I

Наум – отаман сахнівський городового куреня Седнівської сотні (1718).

II

Яцько (1735 [288,арк.70]).

Клим – дворянин.

III

– Марія Климівна Ч.: Іван Федорович Радич (1753 – ?), козак.

Мануйленки

I

Іван – козак малоґрунтовий сахнівський (? – 1718 – 1732 – ?).

II

Ілля – козак ґрунтовий, курінний отаман Сахнівського куреня (1732 [1748,с.52]).

Йосип – козак ґрунтовий виборний сахнівський (1740). Тримав двір з однією хатою.

Григорій – козак сахнівський, був у польському поході в команді полковника Галагана з вересня 1733 р. [288,арк.64зв.].

III

Петро (1776 [1415,арк.59]).

N (? – ран. 1782) Д.: Пелагея Мойсеївна N (1702 – ?), мали сина Леонтія (1752 – ?), одруженого з Пелагеєю Федорівною N (1754 – ?).

Іван Ілліч — козак виборний с. Сахнівки (1747). Ммав двір з 2 хатами, 7 коней, 8 волів (1747).

Влас Ілліч (1704/1718 — ?) — козак-підпомічник сахнівський (1782). Мав власний двір, до якого належали грунт на 18 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурню, 3 коня, 2 воли (1740). Д.: Дарія Данилівна N (1712 — 1782 — ?). Мали доньку Євдокію (1760 — ?), заміжно за Кирилом Даниловичем N (1756 — ?).

Захар Йосипович (1737 — ?) — козак сахнівський (1782). Д.: NNN (? — 1774 — ран. 1782). Мали синів Симона (1752 — ?), одруженого з 1776 р. з Гафією Романівною N (1754 — ?), Петра (1756 — ?), одруженого з Килиною Іванівною N (1757 — ?), Федора (1762 — ?), Григорія (1774 — ?).

Дирчин, село (1666, 1783) на р. Снові. Центр куреня [1474, арк.75]. Курінні отамани: Марченко Іван (1718), Марченко Федір (1732 [1748, арк.56]), Русак Карпо Власович (1747), отаман сільський: Марченко Назар (1718). У 1732 р. тут 1 козак, 2 козаці підсусідки, 4 підсіідки Шуби, 7 підсусідків Лизогуба, у 1740 р. 10 козаків, 2 їх підсусідки, 7 підсусідків Івана Лизогуба і 2 бунчукового товариша Шуби. Село віднесене на уряд полковників. Деякий час кількість посполитських дворів залишалася сталою: 15 дворів (1666), gruntових 4, городників 10 (1713), 12 (1730), 14 дворів (1734). У 1766 р. у власності полковника Милорадовича 16, бунчукових товаришів Якова Лизогуба 8, Михайла Шуби 6 хат, по три у бунчукового товариша Василя Борковського, військового товариша Антона Силича, бунчукового товариша Федора Міхно, по дві бунчукових товаришів Семена і Яківа Лизогубів, у слободі під Дирчином на млині військового товариша Івана Міхно, по одній абшитованого військового товариша Олексія Міхно, значкового товариша Якова Бублика, сотника березненського Якіма Сахновського [653, арк.70зв.]. **Шинки**: чернігівського полковника (? — 1732 — 1747 — ?), козака Назара Марченка (1732). **Млини**. на р. Рудні: 1) у два кола і третє ступне Григорія Симонова (1666), 2) у одне колесо посполитого Степана Григоровича Крук (1666), його син Борис Кручок спочатку був посполитим gruntовим (1732), а потім став козаком мало-gruntовим виборним (? — 1740 — 1742 — ?). Володів батьківським млином на р. Рудці під с. Дирчином (? — 1732 — 1754 — ?), «мелникъ по мелніцкой части бил свободнімъ, а нине панъ полковникъ чернеговский з его мелніци част войсковую на себе и от двора по три рубле чиншу в годъ отбувает» (1732). 3) в два кола Бориса Пархомовича (1666), Дружина наказного сотника седнівського, а потім повного білоуського Василя Корсака Параска у 1732 — 1734 рр. мала суперечку за володіння млином у с. Дирчин з вдовою Параскою Борисенковою [269, арк.34], 4) в два колах борошняних, ступне і валюшне Івана Римші з Листвена (1666). На р. Снові: 1) у два кола борошняних, ступне і валюшне дирчинського мешканця шляхтича Сергія Кашперова (1666), клітку якого у 1661 р. продав Оникію Силічу [1915, с.28]. Від нього ж перейшло до брата Степана, потім вдови останнього Євфимії Іванівні Домонтович, яка вийшла заміж вдруге за Данила Кипріяновича [1939, с.628]. Перейшов сином Степана Івану і Матвію Силічам, підтверджений за ними гетьманом Мазепою

[1802,с.87]. Матвій Силич володів до смерті (після 1733 р.). Надалі 3 камені цього млина були розділені пополам між сином Євстафієм і донькою Єфросинією, заміжня за сотником синявським Андрієм Полянським. Останні свою половину згідно розподілу 1754 р. віддали усиновленому племіннику Данилу Остаповичу, 2) три кола борошняних, ступне і валушне Фими (Хоми (?) Прокоповича (1666), 3) три кола борошняних, ступне і валушне Римші (1666), 4) в кола борошняних священника Степана Шуби (1666). На дирчинських млинах значкового товариша Степана Шуби 6 дворів підданих (1732). Два камені Я. Лизогуба (1698), його вдови [1794,с.11]. Один камінь у клітці небожчика Давида Я. Лизогуба (1698), його племінниці Пелагеї Іванівни у заміжжі Гладкої [1794,с.12] Два камені Я. Лизогуба, (з 1698) сотника дивиського Василя Селецького, який ще 2 кола так звані Лопатинські купив до 1697 р. за 400 талеріву колишнього ніжинського полкового писаря Дмитра Максимовича. Млин Я. Лизогуба, його сина Юхима [1794,с.12], онука Я. Лизогуба 1730 – 1731 рр. [806,арк.3]. На дирчинських млинах Семен Лизогуб мав 10 дворів підданих (1732). **Покровська церква:** *священники:* Петро Назарович (1718), Мойсей Назарович (? – 1732 [1737,с.114] – 1747 – ?), Гарнапольський Денис Іванович (2-й; ? – 1742 [1698,арк.33зв.] – 1755 [531,арк.330] – ?), Сачава Діонісій (? – ран. 1768), Сапоцький Павло (? – 1766 – 1780 – ?), Сапоцький Григорій (? – 1780 – ?), *дьяк:* Андрій Кіндратович (1718), *паламар:* Мойсей Павлович (1718). Козак дирчинський (1740) Павло **Сапоцький** став священником цього села (? – 1766 – 1780 – ?), його справу продовжив Григорій Сапоцький. У 1780 р. козак Козьма Сапоцький скаржився на цих двох священників за напад на його дім і побиття дружини [1411,арк.1].

Лощуківський хутір. Козак малоґрунтовий (1740) Пилип Лощук на цьому хуторі мав двір з хатою, хоча виборним козаком від хутора виступав Микита Папа, який мешкав у другому хутірському дворі.

Купиха [758,арк.559], **Купинський хутір** [758,арк.557]. Поблизу с. Дирчина при ур. Купа бунчукового товариша Григорія Фридрикевича 1 хата підданих (1766 [653,арк.70зв.]). На р. Рудці млин Купенків.

Купа

Купа Іван в Шаргородській сотні Брацлавського полку (1649), Купа Іван з Іваном Купенком з Омельницької сотні Чигиринського полку.

І

Сава.

Демид – козак Смяцького куреня (1732). Д.: NNN. мав на хут. Купенсько-му окремих двір з хатою (1747).

Пилип – посполитий дирчинський (1718), козак ґрунтовий міського Седнівського куреня (1732 [1748,с.51]).

Іван Савич – посполитий дирчинський (1718), козак ґрунтовий міського Седнівського куреня (1732 [1748,с.51]), виборний (1740). Учасник походу 1737 р. [809,арк.4зв.]. Проживали з братом Григорієм на одному дворі в різних хатах в своєму хуторі. Д.: Маїрія NN.

Григорій Савич (1704/1710 – ?) – козак (? – 1733 – 1735), виборний хут. Купа (1735 – 1782 – ?). У польському поході в команді полковника Галагана з вересня 1733 р. [288,арк.62зв.], на дніпровській дистанції (1740). Мав окремий двір з двома хатами, де мешкав з братовою Марією Іванихою, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, ліс на 100 возів, винокурню, третю частину каменя в млині, 2 коня, 3 воли (1740). Вдівець (1782), мешкав на хут. Купихи.

Федір (1714 – ?) – козак виборний малоґрунтовий (? – 1740 – 1747 – ?), мав на хут. Куленському окремий двір з хатою [476,арк.5], до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, ліс на 100 возів, винокурню, третю частину каменя в млині, 2 коня (1740). Мав два млина в три борошняних кола на р. Рудці [1796,с.111]. Був у польському поході в команді полковника Галагана з вересня 1733 р. [288,арк.62зв.], учасник походу 1737 р. [809,арк.4].

Д.: N Дмитрівна Баран, донька значкового товариша.

II

Федір Іванович (1737 – ?) – мав племінника Семена Семенова. У 1775 р. Чернігівський Єлецький монастир звинуватив бунчукового товариша Федора Римшу у фальшивому написанні документа від козаків Григорія, Федора, Ничипора Куп та Марії і Пелагеї Куп на млин прозваний купинським, він же Васишин [1398,арк.2]. Д.: Євгенія Кіндратівна N (1744 – ?). Мали сина Кирила (1766 – ?), доньок Дарію (1768 – ?) і Євдокію (1770 – ?).

Денис Григорович (1745 – ?) Д.: Феодосія Степанівна N (1752 – ?). Мали сина Михайла (1769 – ?), доньок Євгенію (1776 – ?), Єфросинію (1781 – ?).

Пилип Григорович (1761 – ?) – племінник Григорія Савича. Д.: Євдокія Омелянівна N (1762 – ?).

Марченки

I

Іван – курінний отаман Дирчинського куреня (1718).

II

Назар – отаман сільський дирчинський (1718), козак ґрунтовий (1732). Тримав шинок (1732).

Василь Іванович – козак ґрунтовий (? – 1723 – 1735), виборний малоґрунтовий (1735 – 1747 – ?). Був у терекському поході (1723 [1474,арк.76]). Мав двір з однією хатою у с. Дирчин.

Федір – курінний отаман Дирчинського куреня (1732 [1748,с.56]).

Данило – козак дирчинський. У 1734 р. ходив в команді сотника понорницького за Київ в Річ Посполиту [288,арк.65зв.].

III

Іван Назарович (1715 – ?) – козак малоґрунтовий (1740), виборний (1747). Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, винокурню, 3 коня, 2 воли (1740).

Лесько Назарович – козак (1740). Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, винокурню, 3 коня, 2 воли (1740).

Федір Васильович (1722 – ?) – козак-підпомічник с. Дирчин (1782).
Д.: Параска Павлівна N (1730 – ?).

Назар.

Леонтій – козак с. Дирчин.

IV

Яків Назарович (1747 – ?) – козак-підпомічник с. Дирчин (1782). Д.: Ірина Дмитрівна (1752 – ?).

Данило Назарович (1752 – ?) – козак-підпомічник с. Дирчин (1782).
Д.: Марія Микитівна (1754 – ?).

Петро Леонтійович (1737 – ?) – козак-підпомічник с. Дирчин (1782).
Д.: Феодосія Іванівна (1745 – ?).

Іван Леонтійович (1747 – ?) – козак-підпомічник с. Дирчин (1782). Д.: Марія Василівна (1749 – ?).

Конотоп, деревня (1732, 1766 [653,арк.71зв.]). П. Кулаковський вважає, що ймовірно існувала перед 1633 р. [1904,с.267]. Входила до Дирчинського куреня. У 1732 р. тут 15 козаків і 3 їх підсусідки, у 1740 р. – 12 козаків і 2 їх підсусідки. Отамани сільські: Гайдученко Луцик (1676), Панченко Олексій (1718). У 1657 р. полковник Аврамович дозволив поблизу села на урочищі і селищі осадити слободу Івану Войцеховичу [1911,с.62]. Належала на ранг полковників. Мазепа віддав пасинку К. Фридрикевичу, від якого перейшло до сина Григорія. Його вдова мала ґрунтових 9, городників 4 (1713), вдруге вийшла заміж за Степана Леонтовича. На деякий час гетьман Апостол передав сотнику Римші (1730), але уже 1732 р. знову тримав Леонтович, який мав тут 18 посполитих. Пізніше деревня була у володінні сина Григорія Фридрикевича, бунчукового товариша Григорія Фридрикевича (28 хат у 1766 р. [653,арк.71зв.]). **Шинок** хорунжого полкового Степана Леонтовича (1747).

Панченки

Андрій – козак Седнівської сотні (1678). Учасник оборони Чигирини 1678 р.

Степан – козак конотопський (1718).

Олексій (1700 – ?) – отаман сільський конотопський (1718), козак Дирчинського куреня (1732 – 1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 2 четверті, сіножать на 5 возів, 1 коня, 1 вола (1740).

Конон – був у польському поході в команді Я. Лизогуба з 1733 р. [288,арк.61зв.].

Семен – канцелярист судовий (1742 [1698,арк.53зв.]).

Яків – полковий канцелярист (1774). Д.: N Остапівна Розсошка, донька значкового товариша Ніжинського полку [634,арк.1].

Смяч, деревня (1666), село (1747, 1766). Центр куреня [1474,арк.75]. 26 козаки і 6 їх підсусідків, 2 бобровники і 2 їх підсусідки (1732), 3 (1740), 7 бобровників (1766 [653,арк.23зв.]). Отамани курінні: Кислушенко Петро (? – 1718 – 1732 – ?), Климович Клименко (1747), сільські: Ісаченко Мойсей (1718). У 1666 р. 5 дворів посполитих. У володінні чернігівських полковників. 22 квітня 1691 р. гетьман Мазепа надав пасинку Криштофу Фридрикевичу,

після смерті якого володіла його вдова, за якою 28 ґрунтових і 9 городників (1713). Її син у 1715 р. отримав універсал Скоропадського. Вдруге вийшла заміж за Степана Леонтовича. У 1728 р. гетьман надав сотнику Римші, але уже через рік відібрав і надав генеральному обозному Якову Лизогубу. Мабуть, завдяки універсалу Скоропадського пасинку, Степану Леонтовичу вдалося повернути маєтність. Йому належали там двори 42 (1730), 31 (1732). Від удови Степана Бутовича Марії Яківни Лизогуб володіння тут перейшли до сина. У 1764 р. 229 підданих у володінні вдови бунчукового товариша Степана Степановича Бутовича Ірини з їх дітьми [1935,с.124]. У 1728 р. місцевий мешканець Степан Калиновський подарував сіножать Пустинно-Рихлівському монастирю [1138,арк.1]. 1769 р. Єфросинія Гурська мала суперечку з козаком с. Смяч Іваном Слученком за захоплення її часті в спадкових ґрунтах [5,арк.1]. 1764 р. власник села скаржився на відставного корнета Івана Рейха та Івана Скоропадського за побиття його посполитих, захоплення їх коней та іншого майна [79,арк.1]. Власники: військовий канцелярист Григорій Лизогуб 78 хат (1766 [653,арк.79зв.]), бунчуковий товариш Григорій Фридрикевич 43 хати, козак Григорій Домра 2 (1766 [653,арк.71зв.]). **Шинок** Степана Леонтовича (? – 1732 – 1747 – ?). **Троїцька** церква: *священники*: Знойко Іван (1718), Піроцький Филімон (? – 1732 – 1747 – ?), Кирило Михайлович (1747), Ятвинський Григорій Григорович, Ятвинський Іван Григорович (? – 1787 – ?), *дяк*: Степан Васильович (1718). Миткевичі Ничипір і Йосип Романовичі, діти померлого священника кладківського (1742 [1698,арк.21], поповичі).

Смяч, хутір. 18 дворів бунчукового товариша Степана Дем'яновича Бутовича.

Кислухи (Кислушенки)

I

Петро — козак малоґрунтовий, курінний отаман Смяцького куреня (? – 1718 – 1732 [1748,с.56] – ?).

Опанас — козак с. Смяч (1740).

II

Григорій — козак с. Смяч.

Омелян (? – ран. 1782) — козак с. Смяч. Д.: Устина Григорівна N (1735 – ?).

Ісай (? – ран. 1782) — козак с. Смяч. Д.: Наталія Іванівна N (1735 – ?).

III

Петро Григорович (1756 – ?) — козак с. Смяч. Д.: Ірина Дмитрівна N (1757 – ?).

Лука Омелянович (1762 – ?) — козак с. Смяч.

Семен Ісайович (1762 – ?) — козак с. Смяч. Д.: Євгенія Минівна N (1762 – ?).

Прокіп Ісайович (1764 – ?) — козак с. Смяч.

Даниловські

I

Андрій — вихрещений єврей.

II

Юхим Андрійович — абшитований осавул сотенний. Проживав у с. Смяч. Д.: NNN, донька козака.

Семен Андрійович — абшитований хорунжий сотенний. Проживав у с. Смяч.

Д.: Дарія NN, донька шляхтича.

Ятвинські

I

Григорій — військовий товариш.

II

Григорій Григорович — писар сотенний, священник.

III

Іван Григорович (1747 — 1787 — ?) — священник (1787). Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Уляна NN, донька протопопа.

Карпо Григорович (1755 — ?) — регістратор (1787).

Стара Рудня, село (1732) на р. Смяч і р. Рудні. У 1732 р. 23 козаки і 1 підсусідок, 2 бобровники і 1 підсусідок, у 1766 р. — 3 бобровники [653,арк.23зв.]. У 1762 р. з отаман рудницький Миною Федоровичем, рудницькими козаками, вдовою сотника Булавки Софією судився за спустошення ними бору бунчуковий товариш Г. Фридрикевич [731,арк.1]. До Якова Лизогуба володіли полковники чернігівські. У 1688 р. останній передав у володіння отамана городового чернігівського Михайла Булавки. Його син, сотник полковий Тимофій Булавка у 1719 р. отримав універсал на це село і наступного року помер. 11 грудня 1728 р. його вдова Софія Максимович отримала універсал, яким їй і сину Івану затвердженні володіння чоловіка. У селі 50 дворів підданих, приїжджий двір Івана Булавки (1732 [1737,с.115]), потім двір тут мали син Матвій і онук Михайло. Власники у 1766 р.: зять Булавок, бунчуковий товариш Василь Кутневський 24, військовий канцелярист Степан Каневський, отаман рудницький Іван Кеня 2, козаки Іван та Ілля Кеня 2, козак Юрій Фенко 1, козак Василь Федосов 2 [653,арк.72зв.-73зв.]. **Шинки** Івана Булавки (1732), вдови Тимофія Булавки; полкового осавула Степана Славатинського (1747), козака Снявської сотні Григорія Вольневського (1747). **Млини**: Іван Римша отримав фундуш Сомка у 1660 р. та Ігнатовича у 1670 р. на два млини на р. Рудці [1796,с.119]. На р. Смяч Знойківський і Варениківський млини купив сотник полковий Тимофій Булавка, на які отримав у 1719 р. гетьманський універсал. У 1728 р. обидва млини підтверджені за його вдовою і сином Іваном. У 1742 р. один з млинів був у власності другого сина Антона Булавки. Млин на р. Смяч у Артема Кеня (1742 [1796,с.111]), два млини в три борошняних кола на р. Рудці Артема Кеня [1796,с.111]. **Церква: священники**: Семен (ран. 1732), його вдова Єфросинія (? — 1732 — 1747 — ?), Ничипір (? — 1732 [1737,с.115] — ?), Йосип Павлович (1747), Степан Семенович (1747). **дяк**: Яким Петрович (1718), **паламар**: Самує Іванович (1718). Є згадка про деревню Рудець (1747) чи Руденьку у 1766 р. [653,арк.78зв.] з приїжджим двором і шинком Тимофія Скоропадського (1747).

Надточії

I

Яків — отаман сільський рудницький Смяцького куреня (? — 1718 —?). Козак ґрунтовий (1732).

Григорій — козак виборний Седнівської сотні. У 1737 р. глухий і хворий [809,арк.7зв.].

II

Кирило (1715 — ?) — козак, на дніпровській дистанції (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 40 четверті, сіножать на 100 возів, лісу на 600 возів, винокурня, бортних дерев 10, 5 коня, 3 воли (1740).

Симон — полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732).

Кеня

Петро (1690 — ?) — козак Менської сотні (1737).

Ілля — козак міського куреня Седнівського (1732 [1748,с.51]).

Яким — млин на р. Рудці 1730 — 1739 рр. і на р. Смяч в 1 коло [806,арк.3].

Артем (1711 — ?) — єдиний ґрунтовий козак у д. Стара Рудка (? — 1739 [522,арк.97зв.]) — 1740 — ?). Тримав двір з двома хатами, до якого належали ґрунт на 40 четвертей, сіножать на 100 возів, ліс на 300 возів, винокурню, 8 коня, 4 воли, половина каменя млинового (1740), млин на р. Смяч в с. Рудці [1796,с.111 і два млини в три борошняних кола на р. Рудці [1796,с.111] (1742).

Іван — отаман рудницький (1766), мав 2 хати підданих.

Іван — козак д. Стара Рудка Седнівської сотні (1766).

Ілля — козак д. Стара Рудка Седнівської сотні (1766).

Нові Млини, деревня, У 1732 р. 2 козаки, 3 козачі двори, 2 підсусідки генерального обозного, 1 — Семена Лизогуба (1740). Належало на ранг полковників, у 1708 р. царською грамотою передане полковнику П. Полуботку: «тягліе все огородники» 21 (1713). 21 двір Полуботків (1732). Поблизу хутір генерального обозного Якова Лизогуба (1732 [1737,с.116]). Жили двори мали Семен і Андрій Лизогуби (1732 [1737,с.116]), за ними 13 дворів підданих [1803,с.503], потім Семен Лизогуб тримав 3 двори (1732). Гафія Яківна Полуботок, вступаючи в шлюб з бунчуковим товаришем Іваном Івановичем Скоропадським, в придане отримала цей маєток і родина мала тут 27 хат підданих (1766 [653,арк.77зв.]). Бунчуковий товариш Семен Лизогуб мав 1 хату підданих (1766 [653,арк.77зв.]). Донька Марії Лизогуб Гафія Степанівна Бутович вийшла заміж за бунчукового товариша Степана Васильовича Тарнавського (? — 1730.14.01.). Їх син генеральний бунчужний Яків мав тут 2 хати (1766 [653,арк.77зв.]). Проживав значковий товариш Гнат Антонович (1747). ЧТМ мав у володінні 1 хату (1766 [653,арк.77зв.]). **Млин**: на р. Снові в два кола П. Полуботка (1724 [1803,с.503]). Посполитий (1718), козак ґрунтовий (1732) Федір Спасовський (? — ран. 1740) «мелникъ, правиянтъ и службу войсковую отбывает» (1732). Його вдова Горпина у 1740 р. за реєстром записана до «ніщетних» козаків, мала двір з однією хатою, у господарстві 2 коня і 1 вола. **Петропавлівська церква: священики**: Парфен (ран. 1732), його вдова Анастасія (? — 1732 — 1747 — ?), Яків (? — 1732

[1737,с.116] – ?), Матвій Ларіонович (? – 1742 [1698,арк.34] – 1747 – ?), його сини Степан, Іван (1742 [1698,арк.34]), *дяк*: Яковенко Лука (1718), *паламар*: Шашенко (1718).

Кучинівка, село, поселене на куплених ґрунтах і належало до Носівської волості Чернігівського Троїцького Ільницького монастиря за царськими грамотами 1676 і 1688 р. Ґрунтових 20, 21 городників (1713), 61 двір (1730), 55 дворів підданих і 4 їх підсусідків (1732). **Церква**: *священники*: Семенович Іван (? – 1713 [1293,арк.1] – 1732 [1737,с.116] – ?), його вдова Ірина (1747), Зубицький Прокіп (1766 [652,арк.119зв.]), *дяк*: Петро Федорович (1718), *паламар*: Іван Іванович (1718).

Носівка, Носові млини, село (1766 [653,арк.48зв.]). У 1670 р. полковник В. Борковський надав фундуш березненському купцю Юхиму Носенку на заняття греблі на р. Бреч Киселівської сотні, а через два роки Самойлович надав підтверджувальний універсал. У 1685 р. його вдова Гафія подарувала млин Чернігівському Іллінському монастирю. Володіння було підтверджене царською грамотою. У 1729 р. 21, у 1732 р. 24 двори, у 1766 р. 34 хати [653,арк.48зв.] монастирських підданих. **Микольська церква**: *священники*: Федір Кирилович (1718), Мельник Данило (1747).

Бреч, гута, деревня (1732), слобода (1732, 1734) на р. Бреч – Володів ЧТМ у складі Носівської господарської волості, у 1667 р. отримавши царську грамоту на це володіння [1860,с.74]. 17 лютого 1705 р. гутник Криштоф Бука з синами Гаврилом і Василем продали полковнику Якову Лизогубу сіножать [1940,с.43]. За гетьмана Апостола передане на ранг чернігівського полковника 13 підданих (1732). Чернігівський Троїцький Іллінський Андроніцького монастир сперечався з чернігівським полковником і комендантом Ізмайловим за власність на села Бреч [366,арк.3]. У 1744 р. ченці звернулися до імператриці, щоб повернула [1860,с.84]. У 1748 р. за рішенням Сенату с. Бреч передали бунчуковому товаришу Тимофію Скоропадському, але монастирські піддані ЧТМ захопили маєтність, що розглядалося ГВК [371,арк.1]. Полковник Ізмайлов наказав Івану Домбровському залишити село у володінні монастиря [1314,арк.1]. За Румянцевським описом у селі 19 хат поселитих і 7 хат їх підсусідків Макошинського монастиря [653,арк.38зв.], Біля млина Бреч **шинок** Андроніцького монастиря (1747).

Гутище хутір [758,арк.483]. Гутище поблизу д. Бречі Седнівської сотні. Близько 1705 р. гутник Криштоф Бука з трьома синами Мартином, Гаврилом і Василем продали селитьбу Гутище з нивами і сіножатями на урочищі Бужуку полковнику Якову Лизогубу. ГВК 8 липня 1748 р. передала пусте Гутище з людьми у володіння Тимофія Павловича Скоропадського, який його передав доньці, заміжній за Данилом Симоновським [1940,с.53]. У нього 11 дворів (1767), 17 (1781).

Андруші [1731,с.71], деревня (1732), хутір (1766). Тримали полковники В. Борковський, Я. та Ю. Лизогуби [1939,с.99]. Від Мазепи слободу отримав полковий осавул Михайло Красовський, але затверджене жалуваною грамотою Полуботку [1731,с.15]. Його спадкоємці тримали 10 (1723), 6 (1732) дворів.

Хутір тримала вдова бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасія, яка тут мала 9 хат (1766 [653,арк.78зв.]).

Скиндер

Іван — вїйт чернігівський. 8 листопада 1649 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням доживотним маєтностей Слабин, Рудка, Седнівщину та інше, на уряд вїйта Лопатинський і Застриженський млини, і підтвердив його приватний кувечицький млин. Можливо з роду брацлавських земель Скиндер-Хомятковських.

Гаврило — єдиний андрушівський козак, але приписаний до с. Старі Боровичі (1718 — 1740), «ніщетный» (1732)

Олексій Григорович — підсусідок Полуботка у д. Андруші (? — 1732 — 1747 — ?). Мав двір з хатою.

Боровичі Старі, деревня (1723, 1766 [653,арк.75зв.,23зв.]), існувала на час осадження Жеведі. Серед козаків деревні були Твердоуси, з яких Ясько став отаманом Седнівської сотні (1676), а Мирон — підсусідком козацьким (1732). У 1732 р. тут 7 козаків і 3 їх підсусідки, 8 дворів стрільців і 2 їх підсусідки, 1 бобровник. За Румянцевським описом — 16 стрільців (1766 [653,арк.23зв.]). Тримали полковники Борковський, Яків [1939,с.98] і Юхим Лизогуби [1939,с.99]. Гетьман Мазепа передав полковому осавулу Красовському. Затверджене жалуваною грамотою Полуботку і той взамін полковому осавулу Михайлу Красовському надав с. Роїще [1731,с.15]. На Полуботка тут працювали 21 ґрунтовий, 4 городники (1713), його синів забезпечували 35 (1730), 45 дворів (1732 [1737,с.115]), за іншими даними цього ж року — дворів 26 підданих і 7 їх підсусідків. У 1745 — 1749 рр. ГВК розглядала справу про захоплення старшиною ґрунтів стрільців [360,арк.1]. У 1766 р. вдова бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасія Леонтович мала тут 47 хат, отаман стрілецький Федір Моцар 2 хати, стрілець Ничипір Юхименко 1 хату підданих [653,арк.74зв.]. **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). **Млин:** на р. Прудні в одне коло борошняне Полуботка (1724 [1803,с.495]).

Вільневецькі

I

Григорій Іванович (1705 — 1747 — ?) — козак с. Старі Боровичі. Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурню, 3 коня, 4 вола (1740).

II

Семен — писар сотенний седнівський (1752 — ?).

Семен (1728 — ?) — службу розпочав з 1755 р. козаком с. Старі Боровичі, сотенний хорунжий (? — 1764), осавул седнівський (1764 — 1779 — ?), абшитований сотенний отаман (1782.16.04). В походах не був [1516,арк.27]. Д.: NNN. Мали синів Григорія (1762 — ?), Миколу (1772 — ?), Івана (1781 — ?), доньок Горпину (1760 — ?), Параску (1766 — ?), Ганну (1774 — ?)

Михайло — рідний брат Семена. Д.: Марія Семенівна N (1742 — ?). Мали сина Василя (1767 — ?), доньку Єфросинію (1752 — 1782 — ?).

Моцари

I

Сидір — курінний отаман Стрілецького куреня (? — 1705 — 1706 — ?). Отримав універсал чернігівського полковника на стрілецькі вольності [1803,с.61]. 18 вересня 1706 р. продав П. Полуботку дві ниви за 200 золотих. Мешкав у д. Старі Боровичі.

II

Герасим — курінний отаман Стрілецького куреня (? — 1727 [1474,арк.76] — ?). Мешкав у д. Старі Боровичі (1732 [1748,с.58]).

Яків.

III

Матвій Герасимович — стрілець ніщетний д. Старі Боровичі. Мав двір, коня (1747).

Федір Якович — козак ґрунтовий д. Старі Боровичі (1732), курінний отаман Стрілецького куреня (? — 1737 — 1765 [10,арк.2] — ?). У 1765 р. судився з вдовою бунчукового товариша Анастасією Полуботко за привласнення стрілецького ґрунту [10,арк.2].

Павло Якович — ґрунтовий стрілець (1740), малоґрунтовий (1747). Проживав з Федором на одному дворі, але в різних хатах у д. Старі Боровичі. В господарстві 4 коня, 4 воли (1747).

Боровичі Нові, село (1766 [653,арк.74зв.,23зв.]). У 1654 р. входило до складу Киселівської сотні як курінний центр [1784,с.270], пізніше у складі Седнівської сотні, так званого Поліського куреня. У 1732 р. тут 19 козацьких дворів і 9 стрільців, 3 бобровники і 1 їх підсусідок, за Румянцевським описом — 8 стрільців, 5 бобровників (1766 [653,арк.23зв.]). Отамани курінні: Шевченко Супрун (1654 [1784,с.268]), Шевченко Карпо (1676). Пізніше представник цієї родини Семен Шевченко фіксується у 1732 — 1740 рр. як малоґрунтовий стрілець с. Нові Боровичі. Володів полковник В. Дунін-Борковський [1935,с.486], передав племянниці, заміжній за сотником седнівським К. Давидовичем [1935,с.488]. Вона 9 січня 1714 р. продала греблю під с. Новими Боровичами чернігівському полковнику П. Полуботку. Полуботки тут мали 88 (1723 [1803,с.493]), 87 (1730), 91 (1732) двори підданих, два приїжджих двори (1732 [1737,с.115]). 11 травня 1731 р. місцевий козак Григорій Ярмоленко скаржився на старосту бунчукового товариша Полуботка за захоплення урожаю на спадкових ґрунтах [242,арк.1]. У 1752 — 1802 рр. проживала вдова бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасія Леонтович, яка тут мала 101 хату (1766 [653,арк.74зв.]). Отаман стрілецький Федір Моцар мав 2 хати підсусідків (1766 [653,арк.74зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). **Млини**: на р. Снов в 7 амбарів з 12 колами, млин в 2 камені Полуботка (1724 [1803,с.493]). **Успінська церква: священники**: Михайло (1654 [1784,с.270]), Полетика Іван Савич (? — 1718 — 1742 [1698,арк.29зв.] — ?), Полетика Семен (? — 1742 [1698,арк.29зв.] — 1747 — ?), Полетика Герасим Іванович (1743.1.10. — 1786 — ?), **дяк**: Корнилій Георгійович (1718), **паламар**: Царик Іов (1718).

Здрагівка, слобода (бл. 1690), деревня. На боровицьких ґрунтах слободу поселив любецький сотник Василь Полоницький близько 1690 р. і володів до 1708 р. Передана царем П. Полуботку, у якого там 28 дворів [1803,с.494]. Потім перейшло у володіння його спадкоємцям, за якими 18 дворів (1732).

Хотуничі, село (1713, 1766 [653,арк.71зв.]). Центр Поліського куреня. Курінні отамани: Лавриненко Степан (1676), Хоменко Іван (1718), Вовк Микита (1732), Сердюк Прокіп (1747). Сільські отамани: Лук'яненко Прокіп (1718). 9 козаків і 3 їх підсусідки, 11 стрільців і 1 їх підсусідок (1732), за РО тут фіксується 32 стрільці (1766 [653,арк.23зв.]). Володіли полковники. Яків Лизогуб передав на ранг полковним суддям. Першим з них був Костянтин Стрієвський, потім син, за яким ґрунтових 18, городників 12 (1713). Після смерті останнього перейшло полковому судді Томарі, після смерті МК надала полковому судді Василя Каневського, за яким 28 дворів (1730), 18 дворів посполитих і 9 їх підсусідків, двір і шинок (1732 [1737,с.115]). 1766 [653,арк.71зв.] р. суддя полковий Тимофій Сенюта тримав 17 хат, возний Городнянської сотні Артамон Панашатенко 1 хату [653,арк.71зв.]. **Шинок** церковного братства (1747). **Троїцька** церква: *священники*: Новицький Василь Матвійович (? — 1718 — 1732 [1737,с.115] — ?), Новицький Іван Матвійович (? — 1747 — ?), *дияк*: Іван Якович (1718), *паламар*: Марко Маркович (1718).

Вовки

Семен — козак «нищетний» д. Чорниш (1732).

Микита — козак ґрунтовий с. Хотунич (1718), курінний отаман поліського куреня Седнівської сотні (1732 [1748,с.57]). Козак (1735 [288,арк.69]).

Костянтин — козак поліського куреня Седнівської сотні (1735 [288,арк.69]).

Семен — козак поліського куреня Седнівської сотні (1735 [288,арк.69]).

Антін Микитович — козак с. Хотунич (1747).

Лаврін Семенович — козак д. Чорниш (1747).

Ярема Семенович — козак д. Чорниш (1747).

Кирило Самійлович — козак д. Чорниш (1747).

4 представники роду Вовків — мешканці с. Селянська Слобідка внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.625].

Петрова Слобідка [1731,с.72], **Петрівка**, деревня (1732). Входила до Поліського куреня. У 1732 р. 14 козаків, 5 стрільців, у 1766 р. — 6 стрільців [653,арк.23зв.]. Отаман сільський Демидович (Демиденко) Степан (1676). На ранг полковників [1731,с.72]. Полковник Лизогуб віддав протопопу чернігівському Шубі, потім володів сам, а пізніше надав протопопу чернігівському М. Синдаровському (отримав гетьманський універсалі жоловану грамоту в 1692р.). Після смерті Синдаровського володів його син, значковий товариш Іван, який не повернувся з низового походу. Вдова Анастасія тримала 40 дворів, які розділила з сестрою чоловіка, дружиною Василя Каневського. У 1732 р. 36 дворів і 4 підсусідки були уже у виключній власності Василя Каневського. У 1766 р. власники: військовий канцелярист Степан Каневський 43 хати, осавул полковий

компанійський Петро Каневський 24 хати [653,арк.73зв.]. Бунчуковий товариш Степан Васильович Каневський мав 391 підданих у 2 селах [1920,с.3] (сс. Петровій Слободі і Старій Рудні [1731,с.72]). **Шинок** вдови Єфросинії Каневської (1747). **Млини:** Полковник Ю. Лизогуб надав Степану Баніну ліс, який примакав до його млина на р. Цецюрі (?), про що сповістив сотника седнівського, отаманів петровського, конотопському і стрілецького [1631,арк.1].

Орішки (Орищенки)

I

Микола Гаврилович — зацний любецький (1684 [1760,с.245]).

Григорій — тримав млин в два коло на р. Снові у с. Нові Млини, який пізніше затверджений П. Полуботку гетьманським універсалом від 20 листопада 1708 р. [1803,с.376] і царською грамотою від 22 грудня 1708 р. [1803,с.379].

II

Олексій — ґрунтовий стрілець, мешкав у д. Петровій Слободі (1732 [1748,с.58]).

Семен — ґрунтовий стрілець Стрілецького куреня (? — 1732 — 1740 — ?), тримав двір з однією хатою у д. Петровій Слободі.

Онисим — малоґрунтовий стрілець, мешкав у д. Петровій Слободі (1732 [1748,с.58]).

Іван — малоґрунтовий стрілець, мешкав у д. Петровій Слободі (1740), де мав двір з однією хатою.

Дмитро — «нищетний» стрілець, мешкав у д. Петровій Слободі (1732).

Яцько — «нищетний» стрілець, мав двір з однією хатою у д. Петровій Слободі (1740).

Орішко-Якименки

I

Карпо — службу розпочав з 1763 р., сотенний хорунжий седнівський (з 1765), отаман сотенний седнівський (1770 — 1779 — ?). Абшитований військовий товариш (1767). Мав 55 підданих в 1 місті і 1 селі. Д.: Катерина NN, козачка.

II

Іван Карпович (1773 [1517,арк.18] — ?).

— Февронія Карпівна (1780 — ?)

Камка, деревня (1705, 1732). У 1732 р. 6 козаків і 2 бобровники, 3 бобровники (1766 [653,арк.23зв.]). Володів сотник волинський Василь Коляда. Перейшло на ранг полковників. Полковник Лизогуб надав полковому судді К. Стрівському [1731,с.72,75]. Після його смерті 15 травня 1705 р. гетьманський універсал на деревню виданий сотнику Федору Домонтовичу з донькою Василя Борковського. Після смерті Домонтовича з його вдовою одружився Яків Жданович. У 1713 р. належала сину Борковської з Ждановичем, де було 16 ґрунтових і 13 городників. За універсалом 1718 р. — власність Борковської з сином Іваном Домонтовичем [1935,с.113]. У 1718 р. присягу прийняли 15 посполитих. У розпорядженні Домонтовича було 36 дворів (1729). Бунчуковий товариш Іван Федорович Домонтович (? — ран. 1736) отримав підтверджен-

ня на д. Камку [125,арк.1-2], де мав 31 двір (1732). Бунчуковий товариш Іван Михайлович Домонтович (1717 – 1763 – ?) мав суперечки за цю маєтність (1740 [125,арк.1]). Приїжджий двір вдови седнівського сотника Петра Войцеховича Ганни Павлівни Полуботок (1732 [1737,с.115]). Володіли значковий товариш Максим Якович Жданович (? – ран. 1760), потім його вдова (9 хат), значковий товариш Василь Якович Жданович (3 хати), пізніше його вдова Тетяна [1938,с.22]. Крім того тут нащадки померлої Ганни Рижикевич мали 10 хат, вдови полкового писаря Володимира Петровича Войцеховича 2 хати (1766 [653,арк.73зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Івана Федоровича Домонтовича (1732 [1737,с.115]), вдови Максима Ждановича (1747).

Заріцька чи Загребельна, слобода. Поселена П. Полуботком на землях с. Нові Боровичі. У 1718 р. присягу склали вїйт Охрім і посполиті. 25 дворів (1724 [1803,с.494]), 29 (1730) за його спадкоємцями. **Довгогребельська слобода** Семена Лизогуба підданих 14 дворів, найманих для фундування греблі 10 посполитих (1732). Приїжджий двір Семена Лизогуба (1732). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747).

Слобода. У 1718 р. присягу склали вїйт Костюк Дяговченко і посполиті.

Жеведь, село (1747) на р. Жеведь – у лютому 1620 р. колишні сини боярські, а потім зем'яни Стародубського повіту Яків, Дмитро, Йосип, Володимир Іванович Борозни отримали підтверджувальний лист старости мозирського Бальтазара Стравинського і Войцеха Кґлембоцького на вотчини, серед яких була і пустош Жеведь [1935,с.64]. Якимсь чином на ці ж ґрунти отримав права Марко Фащ, осадником у якого був виходець з Басані Войцех. За універсалом Б. Хмельницького 2 вересня 1656 р. Жеведю володів Лаврін Йосипович Борозна [1800,с.207]. У 1732 р. тут 1 козак, 1 стрілець і 3 бобровники, у 1740 р. – 3 бобровники і 1 підсусідок, у 1766 р. – 3 бобровники [653,арк.23зв.]. 26 березня 1673 р. від Борозни гетьман Самойлович село передав сину колишнього осадника, а тоді гетьманському підписку Богдану Войцеховичу. 24 серпня 1687 р. той отримав підтвердження на це і від нового гетьмана І. Мазепи. Після його смерті село розділене на три частини між синами Степаном, Іваном і Петром, на що отримали гетьманський універсал 8 травня 1705 р. [1731,с.67], підтверджені за ними 15 лютого 1710 р. гетьманом Скоропадським. Войцеховичові тут мали 35ґрунтових і 15 городників (1713), 48 дворів (1732). У с. Жеведь проживав бунчуковий товариш Петро Степанович Войцехович, якому останній козак продав свої ґрунти. Військовий товариш Андрій Петрович Войцехович мав у Жеведі 13 хат (1760 [1935,с.194,195]). Син Івана бунчуковий товариш Петро у селі мав 14 хат (1760 [1935,с.193]). Євдокія Петрівна Войцехович вийшла заміж за рідного дядька, військового канцеляриста Петра Даниловича Тарнавського і за нею перейшла частина жеведьських володінь. Іншим зятем Петра Войцеховича став осавул полковий чернігівський Іван Іванович Сахновський. Власники у 1766 р.: Тарнавський тримав 14 хат підданих, Сахновський – 13, військові товариші Войцеховичі Петро 11 і Андрій 10, священик Григорій Якимович 1

[653,арк.78зв.]. 18 березня 1730 р. Уляна Толстая уступила сестрі Ірині Іванівні Скоропадській (дружині Семена Юхимовича Лизогуба) слобідку з 53 дворами за Жеведю, яка ще у 1760 р. мала у д. Жеведі 71 хату підданих [1939,с.103]. Донька Лизогуба Марія була заміжня за Сулимою, а потім за Миколою Афендиком. Після її смерті володів син Матвій Самійлович Сулима, який передав доньці Ганні у придане, де вона мала 318 підданих (1786 [1939,с.812]). **Шинок** Петра Степановича Войцеховича (? – 1732 – 1747 – ?). **Млини:** 26 березня 1673 р. від Борозни гетьман Самойлович село з млином в 2 кола на р. Жеведь передав Богдану Войцеховичу. При розподілі між синами млин відійшов Івану [1935,с.193]. За Генеральним слідством про маєтки тут млин на р. Жеведі, бунчукового товариша Михайла Івановича Домонтовича на р. Жеведі під бором в одне борошняне коло, в лузі в одне борошняне коло, на р. Гулаці в одне коло, на р. Кривші в одне коло (1742). Перейшли до його сина Матвія (1754 [1774,с.23]). **Михайлівська церква: священники:** Бистревський Григорій Іванович (? – 1718 – 1732 [1737,с.115] – ?), Григорій Якимович (? – 1747 – 1766 – ран. 1773), дяк Федір Басанець (1718). У 1770 р. місцеві жителі скаржилися на поповича Федора Григоровича за захоплення житлового будинку [1377,арк.1]. У 1773 р. сини померлого священника Тимофій і Федір Григоровичі судилися з військовим товаришем Петром Стефановським за покіс сіножаті [1381,арк.1], після цього бунчуковий товариш Петро Тарнавський і військовий товариш Петро Войцехович взагалі вибили їх з володіння сіножаттю і похвалялися «на здоров'є» [1382,арк.1].

Щимлі Великі, деревня (1732, 1766 [653,арк.78зв.]). З дозволу гетьмана Ігнатовича на вільних ґрунтах осадив генеральний осавул Павло Грибович [1731,с.115]. Перейшло його зятю сотнику березненському Василю Антоновичу. Продав Лизогубу. У 1732 р. володів Княжицький, а генеральний обозний Яків Лизогуб мав 3 двори найманих людей. Уляна Михайлівна Н заміжня за священником Матвієм Стаховським і Тетяна Мартинівна N заміжня за козаком березненським Василем Шевеленком були правнучками Павла Грибовича, а між собою троюрідними сестрами. У 1746 р. вони уступили права на ґрунти у с. Старому Щимлі Федору Романовичу Посудеському [1939,с.195]. Ці ґрунти спали їм від прадіда і діда. Власники д. Велика Щимля: Іван Федорович Посудеський 20 хат, бунчуковий товариш Яків Лизогуб 5 хат (1766 [653,арк.78зв.]).

Щимлі, деревня (1732), **Щимлі Малі**, деревня (1766). Тримав генеральний обозний Яків Лизогуб, у якого тут «палац» з 5 підданицькими дворами (1732). Пізніше бунчуковий товариш Яків Лизогуб мав тут 5 хат підданих (1766 [653,арк.78зв.]).

Рогізка, Рогозин хутір [758,арк.569]. Володів сотник седнівський Полетика, потім його зять Ілля, два його пасинки – священник і козак, які продали Якову Лизогубу. 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням греблі Рогізка з млином в два кола борошняних і третє ступне за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732,с.72]. За ним 3 двори

доглядачів греблі і «палацу» (1732). Надалі у володінні бунчукового товариша Іллі Яковича Лизогуба 3 хати (1760 [1939,с.105], 1766 [653,арк.79зв.]).

Займище, деревня поселена В. Дуніним-Борковським [1935,с.486]. Село (1766 [653,арк.77зв.]). У володінні полковника Я. Лизогуба [1939,с.98], генерального обозного Якова (при млинах і хуторі Займиському), бунчукового товариша Іллі Яковича Лизогуба (14 хат в 1760 р. [1939,с.105]). Власники: бунчукові товариші Яків (3 хати), Ілля (20 хат), військовий канцелярист Григорій (2 хати) Лизогуби (1766 [653,арк.77зв.]). **Церква: священник:** Яким Тимофійович (1718), Воронкевич Василь (1747), **дияк:** Сиротенко Іван (1718), **паламар:** Левченко Гаврило (1718).

До сотні належали більш дрібні населені пункти: **Богородичська слобода, Васильківка слобода** поселена П. Полуботком, за його спадкоємцями 39 дворів (1724 [1803,с.494]), **Ілчуча**, слобода поселена П. Полуботком, за його спадкоємцями 26 дворів (1724 [1803,с.494]), 30 (1730), 14 (1732), **Радунка**, слобода, де бунчуковий товариш Михайло Борковський мав 32 хати підданих (1766 [653,арк.60зв.]), **Глібівський хутір** [757,арк.86], де у його ж володінні 2 хати підданих (1766 [653,арк.78зв.]), **Задесенський хутір** [757,арк.109], де був приїжджий двір Семена Лизогуба (1732 [1737,с.115]), **Великий хутір** з приїжджим двором полкового судді Сенюти (1747) і шинком Якова Лизогуба (1747).

Седнівська сотня у 1737 р. як за загальною кількістю козаків на 7 місці в полку (77), так і за кількістю виборних козаків на сьомому ж місці в полку 46. Мала 11 хуторів і віднесена до сотень з нерозвинутою хутірською інфраструктурою. 16 дворів бобровників (1748). У реєстрі 1739 р. козацькі вдови в сотні відсутні. Стосовно посполитського населення 621 дворів посполитих (1713) входила до сотень 2-ї групи.

У 1747 р. в сотні 415 козаків і 56 підсусідків. Головними козацькими цетрами були с. Мокишин (83 двори, 20%), с. Клочків (69 – 16,6%), м. Седнів (49 – 11,8%), с. Сахнівка (41 – 9,9%), від 20 до 24 козацьких господарств було у сс. Боромики, Стара Рудня, Смяч, д. Чорниші, 12 – 14 – у с. Петрівці, дд. Конотоп, Борок, до 10 козаків – у дд. Дирчин, Камка, Старі Боровичі, Кобилянка, сс. Хотунич, Нові Боровичі, Нові Млини, уроч. Купи. Стрільці зосереджувалися у чотирьох населених пунктах: 16 і 1 підсусідок у с. Хотунич, 7 і 4 підсусідка у д. Старі Боровичі, 6 і 2 підсусідки у с. Нових Боровичах, 4 і 2 підсусідки у с. Петрівці. З стрільцями у с. Хотунич фіксується прикажчик Семен Севастьянович Ревенко (1747). Бобровники проживали у сс. Смяч, Нових Боровичах, Жоведі, Старій Рудні, д. Камці.

Монастирські володіння ЧТМ: 51 посполитських (12,8%) і 20 підсусідських дворів у с. Нові Млини, дд. Кучинівці і Гвоздиківці. У сотні лише священник седнівський Євстафій Строцький мав 2 підсусідків.

68 посполитських (16,4%) і 3 підсусідські двори на **ранг полковника** у м. Седнів, сс. Макишин, Дирчин, Клочків, дд. Чорнишівці і Борках. **Володіння Полуботків:** 78 посполитських (17,3%) і 19 підсусідських дворів

бунчукового товариша Семена Полуботка у с. Нові Боровичі, дд. Старі Боровичі, Андруші, слободах Здрагівка, Загребельна, Ілкуча. **Володіння Лизогубів:** 3 451 посполитських дворів 48 (10,6%) і 41 підсусідських генерального обозного Якова, бунчукових товаришів Якова, Семена, Григорія, Іллі, Івана Лизогубів у м. Седнів, сс. Бегачі, Займищі, Дирчині, Клочкові, Нових Млинах, Боромиках, д. Білих Берегах, хут. Малому Щимлі. **Володіння Войцеховичів:** 40 посполитських дворів (8,9%) і 4 підсусідських військового товариша Петра Степановича, бунчукового товариша Петра Івановича, вдови Петра Богдановича Войцеховичів у м. Седнів і с. Жоведь. **Володіння Фридрикевича:** 36 посполитських дворів (8,7%) і 7 підсусідських військового канцеляриста Григорія Фридрикевича у сс. Смяч, Хрипівка і д. Конотоп. **Володіння Булавок:** 34 посполитських дворів і 1 підсусідський вдів Тимофія і військового канцеляриста Леонтія Булавок у с. Стара Рудня і д. Кобилянка. **Володіння Скоропадських:** 29 (7%) посполитських дворів бунчукових товаришів Івана і Тимофія Скоропадських у с. Нові Млини, дд. Гута і Руденька. **Володіння Каневських-Оболонських:** 26 посполитських дворів (6,2%) і 6 підсусідських вдови Єфросинії Каневської у с. Петрівці. **Володіння Сенюти:** 18 посполитських дворів (4%) і 10 підсусідських полкового судді Тимофія Сенюти у сс. Хотуничі, Низьківці, д. Камка, хут. Великий Щимля. **Володіння Ждановичів:** 9 посполитських дворів очкового товариша Василя, вдови Максима Ждановичів у дд. Камці і Старих Боровичах. **Володіння Посудевського:** 8 посполитських дворів сотника полкового Федора Посудевського у с. Низьківці. Володіння Радичів: 3 посполитих значкового товариша Федора Радича, вдови Євдокії Радич у с. Садківці і тут же 5 посполитих військового канцеляриста Павла Тодоровського.

ПОНОРНИЦЬКА СОТНЯ

У 1709 р. сотня була під Полтавою, у 1720 р. на будівництві Ладозького каналу, у 1723 р. у низовому гілянському поході, у 1731 і 1733 рр. на Українській лінії.

СОТНИКИ: Коваленко Данило Степанович (? – 1654.01. [1784,с.275] – ?), Ходко Матвій (? – 1657 – ?), Лихаренко (? – 1660.03. [1482,арк.14] – ?), Шабалтасний [1731,с.142], Ковтуненко Федір (? – 1669.02. – 1672.06. – ?), Свириденко Василь (? – 1674.11. – 1678 [1444,арк.1]), Ковтуненко Федір (1678 [1444,арк.1] – ?), Нестерович Андрій Іванович [1117,арк.2] (? – 1682 – 1685 – ?), (Савицький) Ничипір Савич (? – 1691.12. [1476,арк.41] – 1723), Савицький (Савенко) Тихін Ничипірович (1723.11.01. – 1737), Савицький Костянтин Тихонович (1737 – 1738), Савицький (Савенко) Федір Ничипорович (1723, нак.), Максимович Василь Дмитрович (1738 – 1741), Мережко Артем Артемович (нак.), Брежинський Олександр (1741 – 1761), Савич-Рудницький Василь Григорович (1743, нак.), Брежинський Богдан Олександрович (1761.28.09. – 1772), Брежинський Петро Олександрович (1772.31.12. – 1781.1.12.).

ОТАМАНИ: Павлович Малафій (? – 1676 – ?), Іванович Давид (? – 1682 – ?), Писаренко Давид (? – 1732 [1748,с.104]), Пеняз Семен (1732 – ?), Кириленко Максим (? – 1740 – ?), Самійло (? – 1751 – ?), Ярошевич Михайло (? – 1752 – ?), Холодовський Павло (? – 1756 [859,арк.1] – 1771 [891,арк.1]), Оболонський Федір (1772 [893,арк.1] – 1775), Ходот Семен (1775 – 1779 – ?).

ПИСАРІ: Корнієнко Кирило (? – 1654 – ?), Ілєнко Ясько (? – 1723 [1803,с.249] – ?), Миколайович Михайло (? – 1725 – 1732 [1748,с.104] – ?), Романович Яків (? – 1739 – 1746 – ?), мешканець с. Радичева, Остап Йосипович (? – 1747 – 1748 – ?), Петровський Григорій Петрович (? – 1751 – 1758 [858,арк.1] – ?), Рудницький Семен Прокопович (1761 – 1765 [588,арк.2] – ?), Осадчий Степан Михайлович (1771.19.09. – 1775), Хоменко Григорій (1775 [1516,арк.26] – 1779 [1516,арк.26]), Хлопченко Хома Максимович (1779 [1507,арк.55] – 1780 [1507,арк.55] – ?), Ступак Роман Корнійович (? – 1784).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СОТЕННІ: Хлопченко Хома (1754 [1416,арк.24] – 1779), Хоменко Григорій (? – 1775 [1516,арк.26]).

ПИСЦІ: Прищ Семен (1747).

Ілєнки

Ясько – писар сотенний понорницький (? – 1723 [1803,с.249] – ?), козак Покошицького куреня Понорницької сотні (1732 [1748,с.106]).

Антін – полковий хорунжий (1790).

Петровські

I

Федір.

II

Петро Федорович — шляхтич. Тестаментом 1766 р. заповідав основне майно сину Григорію. Д.: 1) NNN. 2) Марія NN (за першим чоловіком Тишиниха) отримала частину спадку [760, арк.93].

III

Григорій Петрович (1719 — ?) — службу розпочав з 1736 р. канцеляристом при Сосницькому сотенному правлінні, у 1737 р. був у очаківському поході, писар сотенний сосницький (1748 — ?) і понорницький (? — 1751 — 1761), значковий товариш (з 1761 [866, арк.10]), наказний сотник сосницький (1764 [760, арк.87]), військовий товариш (1767 — 1783 — ?). Коморник Менського повіту (1765 — 1766). Абшитований бунчуковий товариш (1784 — 1787 — ?). У 1767 р. підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787, с.245]. Мешкав у Сосниці на вул. Гончарській, не маючи підсусідків і підданих (1769), мав 13 підданих у Сосниці (1783 [1753, с.174]). Братом Григорія в 1753 р. при продажу лісу названий Йосип Бабицький [760, арк.89зв.]. Д.: Варвара NN, донька міщанина-шляхтича.

Микита Петрович — козак (1784 [1327, арк.1]).

IV

Василь Григорович (1748 — ?) — прапорщик у відставці (1783).

Ничипір Григорович (1752 — ?) — отаман сотенний (1783).

Іван Григорович (1769 — ?) — у Сенаті геодезист (Москва) (1783), прапорщик (1787).

— Параска Григорівна (1765 — ?).

— Тетяна Григорівна.

ОСАВУЛИ: Гаврилович Іван (? — 1654 — ?), Рудницький Прокіп Кирилович (? — 1725 — ?), Дем'янович (Дем'яненко) Яків (? — 1732 — ?), Киян Іван (? — 1737 — ?), Жадков Кирило (? — 1739 — 1743 — ?), Савицький Григорій Тихонович (? — 1751 — ?), Рудницький Семен Прокопович (1744 [866, арк.10] — 1761), Бобрин Кирило (? — 1746 — ?), Кузьминський Федір Федорович (1745 [866, арк.12] — 1761 [866, арк.11]), Лесенко Андрій (1761 [866, арк.62] — ?), Коструб Степан Дмитрович (1772 [1516, арк.30] — 1780 [1416, арк.25] — ?)

ХОРУНЖІ: Савченко Овдій (? — 1678 — ?), Кафтановський Дем'ян (? — 1706 — ?), Огієнко Роман (? — 1725 — ?), Прищ Прокіп Кирилович (? — 1732 [1748, с.142] — 1739 — ?), Дем'янович Давид (? — 1740 — 1745), Заліський Аврам (? — 1747 — 1751 — ?), Кузьминський (1756), Нарбут Петро Васильович (1771 [915, арк.186] — 1777 [646, арк.105зв.]), Ширай Костянтин (1775 [1516, арк.38] — 1779 [1516, арк.38] — ?), Семенець Іван Кирилович (? — 1783 [1325, арк.112]).

СОТЕННІ КОМІСАРИ: Крот Карпо Йосипович (1747), Жадин Андрій Родіонович (1747).

Приці (Прищевські)

I

Кирило.

II

Прокіп Кирилович — хорунжий сотенний понорницький (? — 1732 [1748,с.142] — 1739 — ?).

Семен — сотенний канцелярист понорницький (1751).

Понорниця, містечко. У Понорниці один курінь. Отамани курінні: Іванович Давид (1676), Милостенко Дем'ян (1732), Бардак Тиміш (1732), Кириленко Максим (1740), Іванович Данило (1761). У 1732 р. 24 ґрунтові козаки з 18 дворів під сотнею не служили, а разом з 51 козаком малоґрунтовим і ніщетним до імператорського двору «всякие повинности с посполитими отбывают». Крім них у містечку 7 підсусідків козацьких сотника понорницького. Отаман бобровницький Василь і три бобровники (1732). Приписаних до імператорського двору 177 хат козаків (1766 [653,арк.66зв.]).

Імператорський двір у Понорниці забезпечували управитель Микита Олексійович, писар двору Іван Якович Бобровник, 14 служителів (стельмахи, мірочник, котляр, свинар, столяр, ключники, швець, зборщик, гайдук Максим Козьмін Лисиця) (1747). Двори приїжджі прапорщика (1732), підполковника (1747) Глухівського гарнізону Олексія Костянтиновича Яблонського, Кирила Боровського, Якова Довбешки, Свідерського, монастиря Рихловського (1732), придворного священика Федора Яковича Дублянського, двірцевого служителя Федора Івановича Масютина, кофеншейка Олександра Івановича Саблукова (1747). Придворний співак Петро Лазаревич **Чижевський** мав двір у Понорниці (1751 [535,арк.303]). Придворний співак Федір Іванович **Коченевський** мав приїжджий двір у Понорниці (1747 — 1751), шинок у с. Хлоп'яники Понорницької сотні (1751 [535,арк.301,303]). Його брат Кирило Іванович — придворний співак. 20 вересня 1746 р. іменним указом йому надане сотництво у Лубенському полку [1457,арк.2].

У 1665 р. Понорницю отримав писар військовий Захар Іванович Шийкевич, але був засланий до Сибіру, очевидно, з конфіскацією маєтків. 27 березня 1670 р. священик понорницький Іван, ідучи у Троїцький Чернігівський монастир (чернець Іосиф) передав хутір попівський під Понорницею монастирю [1690,арк.42]. 5 вересня 1679 р. понорницький священик Іван Ценковський уступив Пустино-Рихлівському монастирю безоплатно сіножать [1690,арк.38зв.]. Полуботко 31 грудня 1679 р. купив двір, комору і город у Понорниці у Івана Козія. У 1722 р. мешканці Понорниці просили перевести їх в управління старости шептаківського внаслідок грабунків понорницького старости. Згідно ревізії 1723 р. у Понорниці проживали 427 посполитих [791,арк.9зв.-10], у 1732 р. 270 дворів і 10 підсусідків, у 1736 р. 327 державних, у 1753 р. 393 посполиті, у тому числі 312 державних [447,арк.661]. Приписаних до імператорського двору 342 хати посполитих, до вотчинного писаря і канцеляриста 3 хати (1766 [653,арк.66зв.]). Приїжджий двір Рихлівського

монастиря і 5 хат підданих (1766 [653,арк.66зв.]). У 1781 р. у Понорниці знаходились 510 хат, в яких проживали державні селяни [1524,арк.Ззв.]. **Шинки** 3 «дворця» імператорського (1747). **Млини**: посполитий Йосип Гавриленко тримав млин в 1 коло на р. Бистриці (1730 – 1740 рр. [806,арк.4]), а козак Понорницької сотні Ничипір **Гавриленко** від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150]. Посполитий Яким **Таран** тримав млин в 1 коло на р. Бистриці (1730 – 1740 рр. [806,арк.4]). **Рождественська** церква: *священники*: Лоевський Яків (? – 1747 – 1751 – ?), Лаговницький Яків Тимофійович (? – 1764 [1145,арк.1]), Змієвський Михайло (1764, вікарій [1145,арк.2]). **Михайлівська** церква: *священники*: Ценковський Михайло (? – 1670 [1859,с.384] – ?), Ценковський Іван (? – 1678 [1115,арк.1] – 1679.5.09. [1116,арк.1] – ?), Дорофійович Петро (? – 1687 [1859,с.384] – ?), Шмигельський Яків (? – 1747 – 1751 – ?), *паламар* Донець Григорій (1747). *Священники*: Данило Артемович (? – 1691 [1117,арк.2] – 1709 [1128,арк.1] – ?), Шаршанович Іван (1732), Іван Самойлович (1732), Іван Семенович (1732), Федір Долинський (1732), Білобор (1732), вдова Якова Ксенія (1737), Кольницький Олексій (? – 1747 – 1751 – ?), Божко Олексій Дем'янович, Божко Григорій Олексійович (1788), Загоровський Андрій Васильович (? – 1782 [1936,с.785] – ?), Загоровський Іван Андрійович (? – 1787 – ?), Шавронський Андрій (? – 1782 [1936,с.785] – ?). Кирило **Шмигельський** – паламар березненський (1718), а Яків – студент класу «граматики» Чернігівського колегіуму (1732), священник михайлівський понорницький (? – 1747 – 1751 – ?).

Брежинські

I

Олександр (1700 – ?) – придворний служник. У 1731 р. був призначений сотником березненським замість виборного сотника Андрія Лисенка, але в тому ж році звільнений і уряд повернуто Лисенку [1465,арк.1]. Проживав у с. Волинці [529,арк.570]. Лише у 1741 р. став сотником понорницьким, яким був 20 років – до 1761 р. У 1751 р. ГВК розглядала справу про повернення ним подарунків від козаків сотні, та з'ясувала які побори він збирав в сотні на користь полковника [437,арк.1]. У 1756 р. на нього скаржилися сотенні старшини, отаман Холодовський, писар Петровський, осавул Рудницький, хорунжий Кузьминський «о приключении Брежинским им письменным предложением разных укорительных обид». Мав у Волинці шинок і там же млин в два кола на р. Волинці [1754,с.135].

II

Богдан Олександрович – службу розпочав з 12 листопада 1757 р. при імператорському дворі, сотник понорницький (1761 – 1772). Колезький асесор (1784). Мав 456 підданих. Д.: Євдокія Іванівна Севастьянович, донька бунчукового товариша. № 2 за В. Модзалевським мав іншу дружину Феодосію Павливну Ломиковську, доньку бунчукового товариша, яка померла бездітною [1938,с.505].

Петро Олександрович — службу розпочав з 1762 р. військовим канцеляристом ГВК. Військовий товариш (з 1767 [1510,арк.387]), сотник понорницький (1772 — 1781). Бунчуковий товариш (1782). Мав у Волинці 121 підданого, Ольшаному — 58, Хлоп'яниках і при хут. Свірку — 16 [1753,с.166]. Прем'єр-майор у відставці (1787), мав 178 підданих [1526,арк.426]. Д.: Анастасія Миколаївна Романовська, донька значкового товариша Ніжинського полку [1517,арк.8].

Іван — службу розпочав з 3 травня 1766 р., капітан (з 1778.12.11.), ісправник Глинський (1781).

ІІІ

Ананій Петрович (1769 — ?) — військовий товариш (1787).

Степан Петрович (1770 — ?) — військовий товариш (1787). Мав братів Володимира, Андрія, Федора, Семена, Івана.

Савицькі

Шабалтасенко Юсько — козак Межиріцької сотні Канівського полку (1649 [1785,с.120]).

Шабалтасенко Лесько — козак Стояцької сотні Канівського полку (1649 [1785,с.126]).

Рід внесений до І частини родовідної книги дворян Новгород-Сіверського намісництва.

І

Сава (не виключено, що Рудницький) Шабалтасенко (? — ран. 1678) — шляхтич гербу Холева [1920,с.157]. Вийшов з Правобережжя у с. Шабалтасівку. Сотник понорницький [1731,с.142]. Військовий товариш, за гетьманування Самойловича тримав с. Покошичі [1731,с.144].

ІІ

Василь Савич — отаман шабалтасівський Понорницької сотні (1676).

Ничипір Савич (? — 1662 — 1723 [1803,с.248]) — шляхтич, був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. Сотник понорницький [283,арк.30] (? — 1691.12. [1476,арк.41] — 1723).

ІІІ

Тихін Ничипорович Савич (? — 1690 — 1742 — ран. 1743 [529,арк.566]) — гілка роду Савичі-Тихоновичі користувалась шляхетським гербом «Сулима» [1920,с.158]. У його «сказці» 1734 р. відзначені участь у Полтавській битві (1709), будівництві ладозького каналу (1720 [283,арк.23]). Обраний сотником понорницьким після смерті батька і затверджений гетьманом 31 січня 1723 р. [1803,с.248] (1723 — 1737). На чолі сотні був у низовому поході 1723 р. у складі 1000 — ї команди на чолі з сотником сосницьким Павлом Сангурським [1803,с.254]. У 1731 р. у поході під керівництвом полковника Богданова, з жовтня 1733 р. до квітня 1734 р. на Українській лінії, у 1734 р. у команді сотника роїського Якова Бакуринського на кордоні в Любечі. У 1729 р. захопив ґрунт у козака с. Шабалтасівки Захара Мороза [217,арк.15]. Володів з братами млином на р. Головеньді під с. Крисками Понорницької сотні [1754,с.133].

Д.: Єфимія NN (? – 1720 – 1751 – ?), проживала у с. Шабалтасівці, де мала шинок [529,арк.566]. У неї був приїжджий двір у Сосниці [535,арк.248].

Іван Ничипорович Савич (? – 1751 [535,арк.303] – ?) – малогрунтовий виборний козак с. Шалбатасівки (1739), значковий товариш (? – 1743 [529,арк.566] – 1751 – ?). Мав у с. Шабалтасівці житловий і 1 двір підсудька Вакули Лесенія (1743 [529,арк.530] – 1747 [524,арк.697]).

Григорій Ничипорович Савич (? – 1682 – 1717 – ?) – сотенний старшина, сотник.

Онисько Ничипорович – сотниченко, разом з Павлом Тихоновичем, Павлом Григоровичем, мав ліс в довжину і ширину – 1/2 версти в окопі при Крукові, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комозанщина, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Живчиної дігтярні, крім того з ними і значковим товаришем Гнатом Шульжинським хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комшорові (1752 [1769,с.120]).

Михайло Савич – козак шабалтасівський (1718).

IV

Федір Тихонович (1690 – ?) – отаман курінний Радичівський (1732). Мав двір, до якого належали грунт на 5 четвертей, сіножать на 16 возів, винокурня, 4 коня (1740).

Костянтин Тихонович – сотник понорницький (1737 – 1738). У 1738 р. управитель Шептаківської волості, значковий товариш Василь Максимович подав донесення до ГВК з проханням призначити його понорницьким сотником, через нездатність Костянтина. Полковник Ізмайлов призначив розслідування і внаслідок Максимович став сотником [302,арк.1].

Павло Тихонович – канцелярист судовий (1742 [1698,арк.53зв.]). Службу розпочав з 1747 р., значковий товариш (1758.16.02. – 1774) [624,арк.29], за сотника сосницького (1765.05.), абшитований сотником (1774.7.07.). У Шалбатасівці і Будищах мав 15 підданих, ліс при Шабалтасівці [1515,арк.64]. Разом з Павлом Григоровичем, Ониськом Ничипоровичем мав ліс в довжину і ширину – 1/2 версти в окопі при Крукові, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комозанщина, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Живчиної дігтярні, крім того з ними і значковим товаришем Гнатом Шульжинським хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комшорові (1752 [1769,с.120]). Мав 8 хат посполитих у с. Шабалтасівці (1766 [653,арк.65зв.]).

Кирило N – козак.

Григорій Тихонович – осавул сотенний (? – 1751 – ?).

Павло Григорович – сотниченко, разом з Павлом Тихоновичем, Ониськом Ничипоровичем мав ліс в довжину і ширину – 1/2 версти в окопі при Крукові, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комозанщина, хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Живчиної дігтярні, крім того з ними і значковим товаришем Гнатом Шульжинським хвойний ліс в довжину і ширину – 1/2 версти при урочищі Комшорові (1752 [1769,с.120]).

Семен Іванович — писар городовий менський. У 1728 р. образив і побив шинкарку — дружину драгуна Виборзького полку Івана Нікітіна Федосію [194,арк.1] за що був покараний киями [195,арк.1]. Писар сотенний березненський (1708 — 1744), у 1721 і 1725 рр. був у низовому сулацькому поході, 1732 р. на українській лінії, 1735 р. проти ногайської орди, 1737 р. в сотні по набору, 1738 і 1739 рр. по набору волів. Значковий товариш (1744.4.03. [810,арк.92зв.] — ?).

IV

Степан.

Данило Іванович (? — 1770) — козак Понорницької сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150]. Загинув під час штурму Бендер. Письменний.

Іван Григорович Савич-Рудницький (? — ран. 1784).

Василь Григорович Савич-Рудницький (? — 1717 — 1752 — ран. 1784) — наказний сотник понорницький (1743).

Прокіп Кирилович (? — 1702 — 1729 — ?) — осавул сотенний понорницький (? — 1725 — ?). Брав участь у походах від астраханського по хотинського. Повертаючись з походу у Гостомля на Правобережжі, помер [866,арк.10].

Павло Григорович — мав ліс під Шаболтасівкою [1515,арк.64].

V

Олексій Степанович — полковий осавул (1764). Д.: Ірина Бутович [1938,с.506].

Федір Павлович Тихонович (? — 1770 — 1787 — ?) — в службі з 1781 р. значковий товариш, 1 січня 1784 р. абшитований військовим товаришем. Проживав у Шабалтасівці Новгород-Сіверського повіту. Д.: Євдокія Іванівна N, донька шляхтича.

Данило Данилович (бл. 1747 — 1787 — ?) — писар сотенний (1787). Д.: Дарія Павлівна N, донька козака.

Сава Данилович (бл. 1749 — 1787 — ?). Д.: Параска Артемівна N, донька козака.

Федір Данилович (бл. 1758 — 1787 — ?) — бунчуковий товариш (1787). Д.: Феодосія Андріївна N, донька військового товариша.

Захар Данилович (бл. 1755 — 1787 — ?) — військовий товариш (1787). Д.: Євдокія Антонівна N, міщанка.

Корнилій Іванович (бл. 1757 — ?).

Павло Васильович (бл. 1737 — ?). Д.: Гафія Назарівна N, козачка.

Григорій Васильович (бл. 1747 — ?).

Леонтій Васильович (бл. 1752 — ?) — отаман сотенний (1787).

Семен Прокопович (бл. 1727 — 1787 — ?) — службу розпочав з 1744 р. при сотенній канцелярії, сотенний канцелярист, осавул сотенний понорницький (1744 [866,арк.10] — 1761), писар сотенний понорницький (1761 — 1765 — ?).

Григорій Прокопович (бл. 1722 — 1787 — ?).

Максим Прокопович (бл. 1729 — 1787 — ?).

Свириденки

I

Кіндрат Свиридович — сотник ольшанський Корсунського полку (1649).

II

Пархом — козак сотні Гаркушиної Корсунського полку (1649), у 1659 р. Улізько послав його серед тих, хто охороняв полоненого у Лисянці Данила Вигвського.

Семен — козак сотні Вергуненка Корсунського полку (1649).

Гришко — козак сотні Куришкової (1-ї Стеблівської) Корсунського полку (1649).

Тиміш — шляхтич, отаман у Сосницькому полку (1663). 17 липня 1663 р. у таборі під Седневом сосницький полковник Яцько Скидан звернувся до нього з листом про захист прав Макошинського монастиря на млин [1804,с.953].

Василь (? — 1678) — генеральний хорунжий (1669 [1695,арк.120]), при-сланий Ігнатовичем 15 жовтня в Малоросійському приказі 27 жовтня 1669 р. [1709,с.82]. сотник понорницький (? — 1674 — 1678), загинув під Чигирином. Свояк гетьмана Ігнатовича, якому надав населене ним самим с. Орловку. На уряд сотника володів с. Крисками, які потім перейшли сотнику Федору Ковтуну [1731,с.141]. Д.: NNN (? — 1678 — ?), сестра дружини гетьмана Ігнатовича, гетьман Самойлович відібрав у неї Орловку на булаву [1731,с.135]. Неписьменний.

III

Назар — козак синявський (1729 [226,арк.6]). Разом з братами подав су-пліку на братів Коломийченків про права на гай.

Степан — козак синявський (1731 [243,арк.4]). Разом з Іваном в квітні 1731 р. подали супліку на синявського сотника Андрія Полянського за побиття та не-правильне розмежування гая з Грицьком та Савкою Коломийченками.

Іван — козак синявський (1731 [243,арк.4]).

Загоровські

I

Юрій Ніс. Д.: NN.

II

Іван Юрійович. Д.: N Леонтіївна Каранда, її рідний брат ігумен Сава.

III

Юхим Іванович Носенко (? — бл. 1685) — купець, житель березинський, міщанин (1685). 13 березня 1676 р. отримав універсал чернігівського полковника на зайняття греблі і побудову млина на р. Бречиці [1804,с.947-948], 2 серпня 1681 р. гетьманський універсал на млин, зведений ним в пущі Турійській Киселівської сотні [1804,с.770]. 23 вересня 1685 р. склав тестамент. Надав половину млина на р. Бречі Чернігівському монастирю. Д.: Гафія Семенівна Зеленська (у чернецтві Ганна [17489,с.49]). 25 лютого 1684 р. заповіла власний млин на р. Бречі в три кола Бречицькому Андронниковому монастирю [1087,арк.1]. У жовтні 1685 р. подарувала другу половину млину на р. Бречі ЧТМ [1088,арк.1].

Сергій Іванович — міщанин. Разом з Федором Савичем Гоготом перейшов з Сосниці до Церковищ.

Юрій Іванович.

IV

Григорій Юхимович (Герман у чернецтві) — ієромонах і шафар ЧКМ (1726), ігумен Любецького монастиря (? — 1741 [1861,с.217] — ?).

Іван Юхимович (? — 1694 — 1728 — ?) — навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІІ]), мешкав в Чернігові. Значний військовий товариш. Бунчуковий товариш (1726). У березні 1726 р. звинуватив бунчукових товаришів Андрія і Якова Полуботків, Яковлеву Лизогубівну і чернігівського полкового суддю Василя Томару в несплаті боргів та його розоренні [171,арк.24]. У травні 1726 р. звинуватив пасинків Карпа і Василя Мокрієвичів в крадіжці речей з його дому [172,арк.1]. Д.: (1715 — 1727 — ?) Тетяна Романівна Лопата (? — 1728), донька чернігівського вйта.

— Катерина Юхимівна.

Сава — навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІІ]).

V

Василь Іванович.

VI

Андрій Васильович — священик у с. Понорниці.

VII

Іван Андрійович (бл. 1759 — ?) — священик м. Понорниці (1788). Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Мотря NN, донька священика.

Петро Андрійович (1764.9.08., Понорниця — 1846.20.03., Петербург) — навчався у Чернігівському духовному колегіумі (1776 — 1782), ратман понорницький (1782 — 1783), навчався у Петербурзькому генеральному сухопутному шпиталі (з 1784), лікар (1788 — 1796). Анатом і фізіолог. Академік Петербурзької АН (1807 [1829,с.190]).

Андрій Андрійович (бл. 1769 — 1787 — ?) — підлікар (1787).

Василь Андрійович (1770 — ?) — підлікар (1787).

— Варвара Андріївна (1774 — ?).

Хлоп'яники, село (1654, 1766). У 1654 р. присягнули лише 25 міщан, серед яких були Федос і Сенька Хлоп'яники, вірогідно сини засновника села. 1732 р. тут було лише 7 дворів посполитих на гетьмана Апостола. Це засвідчує, що в другій половині XVII ст. відбулося різке покозачення місцевого населення. Центр куреня, який, можливо, перемістився сюди з д. Верба (? — 1682 — 1732 — ?). В «Опису Новгород-Сіверського намісництва» 1779 — 1781 рр. будинок Понорницького сотенного правління згаданий у с. Хлоп'яники [1773,с.22]. 56 козацьких дворів і 2 підсусідки сотника понорницького (1732). У с. Хлоп'яники 1781 р. було зафіксовано 23 хати виборних козаків, 78 козаків-підпомічників [1524,арк.Ззв.]. *Отамани курінні*: Федосенко Каленик (1682), Куценко Іван (1718), Кириленко Максим (1732), Лях Омелян Дем'янович (1748). У березні 1710 р. на село отримав царську грамоту миргородський

полковник Д. Апостол. Згідно ревізії 1723 р. у с. Хлоп'яники — 22 [790, арк.9зв.-10], 1730 р. — 6 дворів залежних посполитих [1731, с.141-142, 144-145], 1732 р. — 8. Перейшло вдові, потім онуці Катерині Павлівні Апостол, яка вийшла заміж за полковника Кіндрата Петровича Битяговського, за яким у селі рахувалося 3 хати (1766 [653, арк.65зв.]). Крім того сотник понорницький Петро Брежинський мав 1 хату підданих (1766 [653, арк.66зв.]), 58 душ підданих (1783 [1753, с.166]). **Шинки:** Федора Івановича Качановського (1747), військового канцеляриста Матвія Холодовича (1747). **Троїцька** церква: *священники:* Опанас (1654 [1784, с.279]), Василь Сергійович (1718), Григорій Кирилович (1718). Ведринський Дмитро (? — 1732 — 1751 [535, арк.2зв.] — ?), Ведринський Семен Григорович (? — 1779 — ?), Осадчий-Карпенко Петро Павлович (1787), *дяк:* Остап Федорович (1718).

Кроленки

I

Трохим.

II

Максим Трохимович — військовий товариш (1787). Проживав у с. Хлоп'яниках. Д.: Олена NN, донька козака. Мали доньок Параску та Настасію.

Михайло Трохимович. Мав сина Петра, доньок Тетяну, Дарію.

Осадчі

I

Михайло Соловей — козак корсунський (1649), сотник корсунський (1663 [1526, арк.588]), наказний полковник корсунський (1672.03., 1674.04..).

Яків Соловей — козак корсунський (1649).

II

Іван Михайлович.

Карпо Михайлович.

III

Михайло Іванович.

Максим Карпенко (1695 — ?) — козак Понорницької сотні (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 10 возів, вонокурня, 5 коней (1740).

Василь Карпенко (1712 — ?) — козак Понорницької сотні (1740).

Павло Карпович (Карпенко).

IV

Косма Михайлович (1733 — ?) — абшитований отаман сотенний (1787). Д.: (1769) Ганна NN, донька козака. Мали сина Клима, доньку Килину.

Федір Михайлович (1738 — ?) — абшитований військовий товариш (1787). Д.: (1762) Параска NN, донька козака. Мали синів Григорія, Луку, Герасима, Гаврила, доньок Арію, Настасію, Зіновію.

Степан Михайлович (1743 — ?) — козак Понорницької сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150]. Службу розпочав з 1769 р., писар сотенний понорницький

(1771.19.09. – 1775). Поручик у відставці (1787). Д.: (1772) Євдокія Іванівна Якіна. Мали сина Федора, доньок Марію, Євдокію, Варвару.

Нестор Михайлович – абшитований значковий товариш (1787). Д.: (1771) Катерина Іванівна Н. Мали синів Дем'яна, Матвія, Мойсея, Василя, доньок Горпину, Феодосію, Параску.

Трохим Михайлович (? – ран. 1788). Мав сина Трохима.

Семен Максимович (1718 – ?).

Петро Павлович Осадчий-Карпенко (1751 – ?) – священник (1787). Мав 10 підданих. Д.: Марія NN (Видринська), донька священника. Мали сина Андрія, доньок Горпину, Єфросинію.

Артеменки

I

Максим – значний військовий товариш.

II

Артем Максимович.

III

Марко Артемович (1725 – 1787 – ?) – козак с. Хлоп'яників. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Параска NN, донька козака.

IV

Остап Маркович (1747 – ?) – козак с. Хлоп'яників. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Параска NN, донька козака. Мали синів Марка, Федора, Петра.

Василь Маркович (1772 – ?) – козак с. Хлоп'яників.

Холодовські

I

Григорій – військовий товариш.

II

Іван Григорович.

Федір – козак Понорницької сотні. Був у польському поході (з 1735).

III

Павло – отаман городовий понорницький (? – 1756 [858,арк.1] – 1771 [890,арк.2]), абшитований через хворобу [890,арк.3].

Іван Іванович (1718 – 1788 – ?) – колезький канцелярист (1780 [747,арк.2]), працював у МК. Абшитований військовий товариш (1788). Проживав у с. Хлоп'яниках [1526,арк.394]. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Єфросинія Іванівна Княжицька, донька бунчукового товариша.

IV

Петро Іванович (1762 – ?) – хорунжий сотенний (? – 1784). Абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] – 1788 – ?). Мав рідних братів Василя (1764 – ?), Івана (1768 – ?), Григорія (1775 – ?).

Куценко

I

Іван – отаман курінний хлоп'яницький (1718).

Семен — козак ґрунтовий с. Хлоп'яники (1732).

II

Іван Семанович (1710 — ?) — козак виборний (? — 1740 — 1748 — ?). Мав двір з двома хатами, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 10 возів, вонокурня, 5 коней (1740).

Степан Семенович (1715 — ?).

Григорій — козак «ніщетний» с. Хлоп'яники (1732).

Ведринські

I

Лаврін — військовий товариш.

II

Григорій Лаврінович — отримав універсал Апостола на маєтності.

III

Дмитро — священник с. Хлоп'яників. (? — 1732 — 1751 [535,арк.2зв.] — ?).

Семен Григорович (? — 1779 — ?) — священник с. Хлоп'яників.

IV

Василь Семенович (1766 — ?) — ґубернський регістратор у Новгород-Сіверському (1788). Д.: Марія Андріївна Холодович, донька сотника.

Григорій Семенович (1775 — ?).

Шабалтасівка, село — курінний центр (1732): 22 козаки, 16 підсусідків сотника та значкового Шрамковського (1732). *Отамани куріні*: Сугоняка Пилип (1682), Тимошенко Ісай (1718), Овдiєнко Кирило (1732), Козленко Пилип Іванович (1748). У березні 1710 р. царську грамоту на село отримав миргородський полковник Д. Апостол, де у нього 8 дворів посполитих (1732). Перейшло вдові, а у 1760 р. 9 хат підданих ще рахувалися за їх померлим (в 1758 р.) сином, бригадиром Петром Апостолом. Значковий товариш Павло Тихонович тримав 8 хат підданих, священник шабалтасівський Іван Орефович З, посполиті козацькі 5 (1766 [653,арк.65зв.]). Проживали вдова сотника Єфимія Тихонович, Іван Ничипорович, Гнат Шульжинський (1747). **Шинки** колишньої сотнички Тихонович (? — 1740 — 1747 — ?), значкового товариша Г. Шульжинського (1747). **Пречистенська** церква: священник: Орефович Іван Андрійович (? — 1732 — 1766 — ?), дяк: Данило Захарович (1718), *паламар*: Петро Федорович (1718).

Овдiєнки

I

Кирило — отаман куренний шабалтасівський (1732).

Іван — козак ґрунтовий шабалтасівський (? — 1718 — 1732 — ?).

Ничипір (1690 — ?) — козак шабалтасівський (? — 1740 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 18 возів, 4 коня (1740).

II

Павло Ничипорович (1718 — ?) — козак шабалтасівський (? — 1740 — ?).

Сидір Ничипорович (1720 — ?) — козак шабалтасівський (? — 1740 — ?).

Писаренки

Давид — отаман городовий понорницький (? — 1732 [1748,с.104] — ?). У польському поході (1735).

Герасим — козак Понорницької сотні. Жили і служили з одного двору з двоюрідним братом Давидом (1735).

Дем'ян Іванович — козак ґрунтовий (1732 — 1752) виборний (1747) шаболтасівський. З Ярошем «на одному дворі порознь хатами живуть, а за кґрунтъ почережно служатъ» (1732). Мав двір з 1 хатою, 7 коней, 2 воли (1747), хвойняк в довжину і ширину — 1/2 версти при Чорному болоті в окопі (1752 [1769,с.120]).

Ярош — козак ґрунтовий шабалтасівський (1732).

Ничипір Семенович — козак шаболтасівський (1747).

Сугоняка

Іван — козак Івангородської сотні Чернігівського полку (1649).

Пилип — отаман курінний шабалтасівський (1682).

Іван — козак ґрунтовий козятинський Сосницької сотні (1732), «прикупивши к отческому ґрунту поля живуть на одному дворі порознь хатами и почережно служатъ».

Тиміш — козак ґрунтовий козятинський Сосницької сотні (1732).

Шульжинські

I

Гнат (? — 1730 — 1751 [535,арк.302] — ?) — козак понорницький «ніщетний» (1732), значковий товариш (з 1741.14.12.), полковий комісар вічварних заводів (1750). Володів 2 дворами підсусідків (1743), шинком у с. Шабалтасівка (1747). Проживав у с. Шабастасівці [529,арк.566], під селом мав чорний ліс, яким володів разом із швагром Степаном Сербиним в довжину і ширину — 1/2 версти за Рудко [1515,арк.64]. Мав двох підсусідків: Максима Світайлина та Івана Дедченка [529,арк.566]. 29 січня 1750 р. уступив всі тещині землі у с. Будишах монастирю [1690,арк.40]. Мав бір в довжину і ширину — 1/2 версти до р. Лоски, в окопі сотницького млина поблизу с. Шабалтасівки (1752 [1769,с.120]). Разом з сотниченками Павлом Григоровичем, Ониськом Ничипоровичем, Павлом Тихоновичем мав хвойний ліс в довжину і ширину — 1/2 версти при урочищі Комшорові (1752 [1769,с.120]). Д.: Н Петрівна Шрамковська, донька значкового товариша.

Іван — значковий товариш.

II

Петро Іванович — службу розпочав значковим товаришем (1763 [624,арк.29] — 1773 — ?), абшитований бунчуковий товариш (1788). Мав 46 підданих у с. Шабалтасівці [1526,арк.437]. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Гафія Йосипівна Юркевич, донька бурмістра новгородського. Мали сина Івана, доньку заміжно за Іллею Івановичем Долинським (1748 — ?), доньок Варвару, Пелагею, Ганну, Софію.

Василь Іванович.

Собичевські

I

Яким — козак мізинський (1766), мав 1 хату підданих у с. Покошичі.

II

Марко — значковий товариш (1788). Мав 9 підданих у с. Шабалтасівці [1526, арк.167]. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Анастасія NN, донька священика. Мали доньок Настасію і Устинію.

III

Тарас — підполковник Житомирського егерського полку.

IV

Василь Тарасович (1838, м. Липкани Бесарабської губернії — 1913, Петербург) — директор Лісного інституту в Петербурзі [1727].

Ордовські-Танаєвські

I

Дем'ян.

II

Максим Дем'янович — мав 4 підданих у с. Шабалтасівці [1526, арк.146].

III

Іван Максимович — сотенний отаман (1787). Д.: Наталія NN, донька шляхтича. Мали доньок Марію, Марфу і Гафію.

Антін Максимович. Д.: Дарія NN, донька сотенного отамана.

Ничипір Максимович Д.: Дарія Андріївна Княжиковська, донька значкового товариша.

Василевські

I

Михайло.

Роман Карпович — військовий товариш (? — 1773 — 1774 — ?), пошмейстр чернігівський (з 1767), полковий осавул (? — 1781), бунчуковий товариш (з 1781 [649, арк.1]), у 1784 р. вийшов у відставку колезьким асесором. Мав у Чернігові дерев'яний дім (1781 [1775, с.2]). По ньому рід внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1932, с.64]. Д.: Євдокія Андріївна Сібірська, донька значкового товариша.

II

Тарас Михайлович — абшитований військовий товариш (1788). Мав 16 підданих у с. Шабалтасівці [1526, арк.85]. Д.: NN Сербинович, донька капітана. Мали синів Степана, Івана, доньок Тетяну і Марію.

Андрій (1738 — ?) — корнет у відставці (1788), мав 7 підданих у 1 селі. Д.: Параска NN, донька козака. Мали синів Івана, Козьму (1765 — ?), Петра (1776 — ?), доньок Євфимію (1772 — ?), Євфимію (1782 — ?).

Григорій — отаман сотенний (1787). Д.: Параска NN, донька козака.

Орефовичі

I

Андрій.

II

Іван Андрійович — шляхтич, вийшов з Речі Посполитої в Гетьманщину. Священик пречистенський шабалтасівський (? — 1732 — 1766 — ?). Мав 1 підсудка (1740), 3 хати підданих (1766).

III

Василь Іванович.

Захар Іванович.

IV

Йосип Васильович (1767 – ?) – мешкав у с. Шабалтасівці (1787).

Василь Васильович (1771 – ?) – мешкав у с. Шабалтасівці (1787).

Василь Захарович – сотенний канцелярист (1787). Разом з братом Іллею мали 37 підданих у с. Шабалтасівці. Дворянин Новгород-Сіверського повіту.

Ілля Захарович.

Романовські

I

Григорій – шляхтич.

II

Павло Григорович – шляхтич. Вийшов з Речі Посполитої в Гетьманщину.

III

Роман Павлович.

Микола – священик с. Орловки (1763).

IV

Юхим Романович – абшитований отаман сотенний (1787). Проживав у с. Шабалтасівці.

Івана Миколайович (1747 – ?) – навчався в КМА (1763).

V

Андрій Юхимович – колезький регістратор (1787).

Василь Юхимович – військовий товариш (1787).

Олексій Юхимович – вахмістр (1787).

Максим Юхимович – колезький канцелярист (1787).

Максим Юхимович – колезький канцелярист (1787).

Овдіївка, село (1654) – на урочищі Овдіївщина заснував чернігівський архімандрит-уніат Кирило Ставровецький, який цю місцевість отримав у березні 1626 р. Після завершення Смоленської війни він тут мав 23 господарства [1904,с.264]. У 1654 р. присягу склали 66 козаків. За реєстром 1732 р. 18 козацьких дворів. Курінний центр (? – 1654 – 1732 – ?). *Отамани курінні*: Вороний Вакула (1654), Маркович Корній (1682), Соломенко Степан (1732), Волошин Василь (1747), Садовий Андрій (1781). У 1687 р. Мазепа надав на ранг генерального обозного В. Борковському. У березні 1710 р. на село отримав царську грамоту миргородський полковник Д. Апостол, після якого воно перейшло до доньки Параски, заміжньої спочатку за Михайлом Васильовичем Скоропадським, а потім бунчуковим товаришем Михайлом Борковським [1939,с.665]. 3 лютого 1728 р. Скоропадський отримав гетьманський універсал на село. 43 двори підданих, двір «панський» Михайла Скоропадського (1732). Генеральний осавул Іван, брати Яків і Петро Скоропадські тримали 195 хат і в їх хуторі 19 і при млинах новомлинських 4, козак Ступак 1 (1766 [653,арк.62зв.]). У 1780 р. генеральний осавул І. Скоропадський скаржився на сотенного осавула Кострубу

за розорення деревні і утиски наглядача місцевого панського дому [910,арк.2]. **Шинки** два Михайла Скоропадського (? — 1732 — 1747 — ?). **Млини**: у 1710 р. полковник Д. Апостол отримав царську грамоту на два млини (на р. Убедь і р. Кистрі). 3 лютого 1728 р. його зять Михайло Скоропадський отримав гетьманський універсал на млин на р. Убеді. **Рождественська церква**: *священники*: Яків (1654 [1784,с.279]), Довгалевський (1732), Кирило Остапович (? — 1740 — 1747 — ?), *дияк*: Андрій Остапович (1718), *паламар*: Костянтин Миколайович (1718).

Ступаки

I

Ілля — козак овдіївський (1718). Д.: Устина NN, вдова козака малогрунтового (1732).

II

Костянтин Іллч (1714 — ?) — козак овдіївський (1732), виборний (1747). Мав двір, до якого належали грунт на 3 четверті, сіножать на 10 возів, 1 кінь, 2 воли (1740).

Іван — козак Понорницької сотні. Був у польському поході в команді сотника киселівського, з якого повернувся у 1735 р.

III

N — козак, мав 1 хату підданих (1766 [653,арк.62зв.]).

IV

Андрій — козак Понорницької сотні. У поході в Чигрин Дубраву (1776).

Роман Корнійович — писар сотенний понорницький (? — 1784), абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.604зв.] — 1787 — ?). Мав 14 душ підданих. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Дарія NN, донька козака. Мали сина Степана.

Покошичі, деревня (1654). Ярош Таргоні отримав королівський привілей на Покошичі 28 лютого 1633 р. [1975,с.675] У 1637 р. разом з дружиною Федорою Величко продав добра каштеляну київському О. Пісочинському [1902,с.190] за 3000 злотих, що у січні 1638 р. було підтверджено сеймом. Я. Таргоні став шафарем цього ж Пісочинського. Таргоні повернув його собі. У 1638 — 1642 рр. після банациї Таргоні вимушений був прийняти умови Пісочинського. У січні 1643 р. дружина дала підтвердження, що Покошичі були продані [1902,с.191]. У 1654 р. склали присягу 25 міщан. Курінний центр (? — 1676 — 1732 — ?): 65 козацьких дворів і 10 підсусідків (1732). У 1739 р. 29 козаків, 7 підсусідків. Отамани куренні: Рубан Григорій (1676), Радченко Лука (1682), Левоненко Клим (1718, 1-го), Власенко Карпо (2-го), Ходот Іван Леонтійович (1732), Надточій Самійло Опанасович (1747), Паточний Іван (1761). Отамани сільські: Ничипоренко Іван (1676). Канцелярія Понорницької сотні знаходилась у селі Покошичі. У рапорті понорницького сотника Б. Брежинського до Чернігівської полкової канцелярії від 15 жовтня 1762 р. є згадка про сотенну канцелярію «в селі Покошичах сото-ящую» [870,арк.19]. За Чигиринський похід отримав ротмістр надвірної корогви Іван Ростковський [1731,с.143], по його смерті отримав гетьманський універсал

його зять, військовий товариш Максим Долинський (? – 1709 – ран. 1729). До нього ж перейшли два тестевих млини: на р. Головині в два кола, на Машевому болоті в одне коло трьома ступами купленим з угіддями [1859,с.391]. 10 листопада 1709 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням попереднього універсала на тестеві володіння. Вдова Пелагея Іванівна Ростковська. У 1729 р. розглядалося питання про підтвердження за нею с. Покошичів [220,арк.4] і 13 березня 1729 р. отримала універсал [230,арк.3]. Згідно ревізії 1723 р. тут проживали 32 [790,арк.9зв.-10], у 1730 р. – 22 [1731,с.141-142,144-145], у 1732 р. 24, у 1736 р. 14, у 1740 р. 18, у 1747 р. 9 посполитих. Тримав Іван Долинський, його вдова Варвара [469,арк.2]. За нею 14 хат (1766 [653,арк.63зв.]), по одній хаті підданих було у значкового товариша Шульжинського 1, козака Поліповича 1, козака криськівського Михайла Ярошенка 1, мізинського козака Якіма Собичевського 1 (1766 [653,арк.63зв.]). **Шцнок** І. Долинського (1732). **Троїцька** церква: *священники*: Максимович (1732), Йосип (1740), Скубачевський Іван (? – 1742 – ?), Павло Йосипович (? – 1751 [535,арк.2зв.] – ?), Скубачевський Гнат Іванович (? – 1747 – 1751 [535,арк.2зв.] – ?), Скубачевський Іван (? – 1756 – ?), Даровський Іван (1760 – ?), Ороб'євський Данило (1760 – 1765 – ?), *дяк*: Кіндратович Іван (1718), *паламар*: Костянтинович Федір (1718). **Покровська** церква: *священники*: Синявський Василь, Дмитрович (1720 – ?), Котович Іван Ярофійович (1732), Євстафійович Петро (? – 1743 –?), Петрункевич Семен (1765).

Хутір на р. Лоскі значкового товариша Павла Тихоновича і значкового Петра Шульжинського 1 хата, вдови Долинської 1 (1766 [653,арк.63зв.]).

Власенки

I

Карпо – отаман курінний покошицький (1718), козак ґрунтовий покошицький (1732). Підпомічник (1740).

Яків (1690 – ?) – козак ґрунтовий покошицький (? – 1718 – 1732 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 2 четверті, сіножать на 10 возів, 2 коня (1740).

II

Іван Якович (1713 – ?) – козак Понорницької сотні. В польському поході в команді поборницького сотника (з 1734).

Данило Якович (1720 – ?) – козак Понорницької сотні.

Кроти

I

Євмен.

II

Леон – козак ґрунтовий покошицький (? – 1718 – 1732 – ?). З Йосипом «на одному дворі живуть, а за ґрунтъ почережно служать» (1732)

Йосип Євменович (1690 – ?) – козак покошицький (? – 1718 – 1740 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 10 возів, 4 коня (1740).

III

Сава Леонівич — козак покошицький (1748).

Ярмола Йосипович (1718 — ?) — козак покошицький (1740).

Карпо Йосипович (1719 — ?) — козак покошицький (1740).

IV

Іван Карпович — абшитований осавул сотенний (1787). Проживав у с. Покошичі. Д.: Гафія NN, донька козака. Мали синів Павла, Івана, Трохима, Данила, доньок Марію, Ганну.

Долинські

I

Лаврін — у 1684 р. продав свій млин на р. Уздиці поблизу гирла р. Дунайця. Григорій — священник микольський чернігівський (1688 — 1703 [1859,с.6]).

II

Максим Лаврінович (? — 1709 — ран. 1729) — військовий товариш, 10 листопада 1709 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням попереднього універсала на тестеві володіння. Д.: (1706 [1859,с.393]) Пелагея Іванівна Ростковська, донька ротмістра надвірної корови. У березні 1729 р. за нею підтверджено володіння на с. Покошичі [220,арк.8].

Василь Григорович — священник микольський чернігівський. Поминальник його роду: ієрей Григорій, Федір, Іван, Петро, Н, Іван, Пелагея, Євдокія, Ничипір, ієромонах Ворсонафій [1789,с.37].

III

Федір — священник, мав двір у с. Понорниці (1732).

Іван Максимович (? — 1705 — 1751 — ?) — бунчуковий товариш (? — 1740 — 1750 — ?), 1751 р. патент на чин не пред'явив. Мав посполитих у с. Покошичі 16 (1740), 7 (1741) дворів посполитих, 5 (1747), 10 дворів підсусідків та 1 слугителя (1750), приїжджий двір (? — 1740 — 1747 — ?), хутір (1740), у Понорниці йому спродались 6 козацьких дворів у різні роки (1741), житловий двір на хут. Пятковському зі слугителями. Мав два млина: на р. Головеньці і р. Лосці [1754,с.133]. Д.: (1756) Варвара [469,арк.5] NN.

Михайло Максимович (пізніше 1706 — 1750 — ран. 1756 [469,арк.5]) — бунчуковий товариш (? — 1743 — 1750 — ?). Мав житловий (1743), приїжджий (1747) двір у с. Покошичах та житловий двір на хут. Мурашковському зі слугителями, у с. Покошичах мав 4 двора підсусідків (1750). Володів млином на р. Гусинці (1742 [1754,с.133]). Д.: NNN, вдова (1766).

— Уляна Максимівна Ч.: Леонтій Мануйлович Зіневич (? — 1796 — ?), син сотника новгородського, значковий товариш Стародубського полку [469,арк.5]. Придбав у 1760 р. 6 хат в с. Покошичі.

— Марфа Максимівна (? — 1706 — ?).

IV

Іван Іванович — полковий хорунжий (1787). Д.: Катерина Кутневська, донька бунчукового товариша.

Михайло Іванович — військовий товариш (1787). Д.: Рашевська, донька бунчукового товариша.

Іван Іванович — полковий осавул (1787).

Ілля Іванович (1748 — ?) — бунчуковий товариш (1788). Д.: N Петрівна Шульжинська донька бунчукового товариша.

Ходоти

I

Михайло.

II

Леонтій Михайлович — значний військовий товариш (? — 1682 [1526,арк.596] — 1730 [1487,арк.1] — ?). Мешканець с. Овдіївки.

III

Андрій Леонтійович.

Іван Леонтійович (Левкович) — козак ґрунтовий, отаман курінний покошицький (1732).

IV

Семен Андрійович (1738 — ?) — розпочав службу виборним козаком з 16 лютого 1764 р., став отаманом сотенним понорницьким (з 1770.22.10.). Військовий товариш (з 1772.30.04.). Поручик у відставці (з 1787.20.10.). Мав 19 підданих у с. Покошичах. Д.: Пелагея Максимова, донька козака-шляхтича.

Петро Андрійович.

V

Іван Семенович (1763 — ?) — служив у Чернігівській полковій канцелярії (1779 [1517,арк.20]), військовий товариш.

Семен Семенович (1766 — ?) — навчався (1779), губернський канцелярист.

Яків Семенович (1768 — ?) — навчався (1779), губернський канцелярист.

Карпо Семенович (1770 — ?) — навчався (1779).

Іван Семенович (1773 — ?).

Ворфоломій Семенович (1778 — ?).

Александровичі

I

Олексій.

II

Степан Олексійович (1745 — ?) — абшитований полковий хорунжий (1787). Проживав у с. Покошичі. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: (1777) Пелагея NN, донька шляхтича. Мали синів Петра, Якова, Павла.

Кириленки

I

Кирило — шляхтич.

II

Іван Кирилович — козак ґрунтовий покошицький (1732). З Степаном «На одному дворі порознь хатами живуть, а за ґрунтъ почережно служать».

Степан Кирилович — козак ґрунтовий покошицький (1732).

Яким Кирилович — козак с. Покошичі (1748). Тримав двір з 4 хатами, з яких служили його брати Іван, Федір, вдова Юхима Кириленка Хима (1748).

Федір Кирилович — козак Понорницької сотні. Був у польському поході (з 1735).

III

Максим Іванович — козак (1718), отаман курінний хлоп'яницький (1732). В польському поході в команді полковника Симона (з 1735).

Андрій — козак Понорницької сотні. Був польському поході (з 1735).

IV

Матвій Максимович — козак с. Покошичі [1526, арк.113].

Ничипір Максимович — козак с. Покошичі.

Петро Максимович — козак с. Покошичі.

Корній Максимович — козак с. Покошичі.

Степан Максимович — козак Понорницької сотні. Був польському поході в команді сотника киселівського (з 1735).

Скубачевські

I

Максим.

II

Семен Максимович Скубач — козак виборний с. Покошичі (1748).

Іван — священик с. Покошичі (1742 [1698, арк.26]).

III

Гнат Іванович — священик с. Покошичі (? — 1747 — 1751 [535, арк.2зв.] — ?).

Іван N — попович (1742) [1698, арк.26], проживав у с. Рудці. Священик с. Покошичі (? — 1756 — ?).

IV

— Пелагея N — донька протопопа. Ч.: (1790) Трохим Наленч-Подольський, священик [1616, арк.84].

Судієнки

I

Іван Андрійович (? — ран. 1729) Д.: Анастасія NN (1740), мабуть, проживала в с. Покошичах.

II

Самійло Іванович — значковий товариш Стародубського полку (? — 1725 — 1730 — ?). Мешканець с. Покошичі. У 1727 р. ГВК розглядала скаргу на нього пасинка жителя м. Коропа Василя Силенка за неவிдачу спадкових речей. Д.: 1) NNN. 2) Ганна Іванівна Забіла, донька значного військового товариша. Вдова Івана Силенка.

— N Іванівна Ч.: (1740) Федір Ярошевич, священик с. Криски.

Псарівка, деревня до с. Орловки (1726 [1761, с.247]). У 1654 р. присягу склали 18 козаків. Центр куреня (? — 1654 — 1732 — ?). 23 козаки і 10 підсусідків, 11 нововписаних козаків (1732). *Курінні отамани*: Будник Петро (1654), Роспутний Микита (1682), Шостаченко Данило (1718), Левоненко Іван (1732), Мережко Павло Артемович (1748). Налезало до гетьманських маєтностей, у 1708 р. перейшло до П. Полуботка. У 1723 р. тут 62 двори [1803, с.491], у

1726 р. — 24 ґрунтових і 17 неґрунтових дворів [1761,с.247]. 7 озер, які поставили рибу до гетьманського двору. Двір гетьманський (1732). Полуботки тримали 24 двори (1732). Бунчукового товариша Василя Полуботка 36 хат (1766 [653,арк.63зв.]). **Церква:** священник: Стефан Васильович (? — 1732 — 1740 — ?), дяк: Семен Лук'янович (1718), *паламар:* Андрій (1718).

Псарівський хутір (1766). Бригадир Апостол мав 5 хат підданих (1766 [653,арк.59зв.]).

Шостаченко

Семен — у 1699 р. купив у Григорія Власенка ниву поблизу Чернігова [1249,арк.1], ниви у чернігівських жителів Івана Кучая [1250,арк.1], Ницька Ломтенка [1251,арк.1], у 1702 р. у Павла Жиленка [1252,арк.1].

Данило — отаман курінний (1718), козак ґрунтовий с. Псарівки (1732).

Федір — козак малоґрунтовий с. Мізин. В польському поході (1735).

Роспутні

Микита — отаман курінний псарівський (1682).

Максим — козак малоґрунтовий с. Псарівки (1732). З Іваном «На одному дворі порознь хатами живуть, а за едно служать».

Іван — козак малоґрунтовий с. Псарівки (1732).

Василь — козак малоґрунтовий с. Псарівки (1732). З Іваном «На одному дворі порознь хатами живуть, а за едно служать».

Іван — козак малоґрунтовий с. Псарівки (1732).

Левоненко

I

Клим — отаман курінний покошицький (1718).

II

Іван (1660 — 1740 — ?) — отаман курінний псарівський (1732), козак ґрунтовий мізинський (1732). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 15 возів, 5 коней (1740).

Косма — козак ґрунтовий мізинський (1732). З Іваном «на одному дворі порознь хатами живуть, а за ґрунтъ попережно служать» (1732).

III

Федір Іванович (1718 — ?) — козак мізинський (1740).

Данило Іванович (1720 — ?) — козак мізинський (1740).

Мережки

I

Артем — значний військовий товариш.

II

Артем Артемович — сотник наказний в очаківському поході.

III

Василь Артемович (1695 — ?) — козак (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 15 возів, 3 коня (1740).

Павло Артемович (1712 — ?) — новоописаний козак ґрунтовий с. Псарівки (1732). Був у польському поході (1735). Отаман курінний псарівський (1747). Осавул сотенний.

Андрій — новоописаний козак ґрунтовий с. Псарівки (1732). На одному дворі проживав з Павлом (1732).

Лазар Артемович — козак Псарівського куреня (1732).

Федір Артемович — козак Понорницької сотні. В польському поході (з 1735).

Демко Артюшенко — новоописаний козак «нищетний» с. Псарівки (1732).

Пилип — новоописаний козак «нищетний» с. Псарівки (1732).

IV

Мирон Павлович (1747 — ?) — абшитований хорунжий сотенний (1787). Житель с. Псарівки. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Мотря NN, донька козака. Мали синів Петра (1767 — ?), Павла (1771 — ?), Григорія, Федора (1782 — ?), Федора (1784 — ?), доньку Уялну (1770 — ?).

Вишенки, село (1732, 1766). Центр куреня (1732). 10 (1732), 11 козацьких дворів і 2 підсусідків (1740). *Отамани*: Заріцький Іван (1732), Кравець Василь (1740). 24 листопада 1729 р. місцевий козак Іван Григоровський подав супліку до ГВК про захоплення коня, вирубку лісу, побиття вишенським старостою Гаврилом Чекуненком [216,арк.1]. Гетьман передав монастиреві володіння вдови шляхтича Соломії. Володіння (? — 1742 — 1766 — ?) іллірійського графа Мойсея Владиславича Рогозинського, 54 двори (1732). 67 хат (1766 [653,арк.65зв.]). **Шинок** 1 (132), 2 (1747) власницький. **Млини**: на р. Малій Студенці млин-вешняк, на р. Чернявці млин (1742). **Успінська** церква: *священники*: Зенович Григорій (1679 [1859,с.377]), Григорович Семен (? — 1740 — 1751 — ?).

Городище, село (1726 [1761,с.228]). Курінний центр (1732). У 1732 р. 1 двір ґрунтових козаків з 5 родинами Степаненків, 6 родин на 5 дворах малоґрунтових і 8 дворів «нищетних», 2 двори підсусідків, у 1740 р. 14 дворів козаків і 2 підсусідків. *Отамани курінні*: Жиленко Тимофій (1682), Тимофій Іванович (1718), Степаненко Петро Федорович (1740). У 1670 р. гетьман Д. Ігнатович надав двір Рихлівському монастирю [1114,арк.1]. Монастир скуповував нерухомість: ліс у місцевого жителя Мартина Авраменка (1714 [1132,арк.1]), ниву у Остапа Чередниченка (1716 [1134,арк.1]). Крім того, отримали від міщанина Луки Михайловича Зубенка ґрунти між Городищем і Десною: ліс з хатою до Горощища, сіножат з двома лісами, 9 озер — Копани, Телесове, Рабець, Резов'яха, Мішок 1-й, Мішок 2-й, Росоха, Немеча, Чернолук (1716 [1135,арк.1]). Належало до гетьманських маєтностей. У 1708 р. перейшло до П. Полуботка. У 1723 р. тут 28 дворів [1803,с.489], у 1726 р. — 12 дворів ґрунтових і 77 неґрунтових [1761,с.228], 30 дворів у 1732 р. (кріпак обозного Якова Лизогуба [1304,арк.1]). Старостою городенським був Євстрат Максимович (1741 [1304,арк.1]). **Шинок** Полуботків (? — 1723 [1803,с.490] — 1732 — ?). **Млин** на р. Чернявці козака савинського Лесенка, потім сотника коропського Григорія Логвиновича, у якого купили місцевий курінний отаман Петро Степаненко і вдова Свідерська (1740). **Успінська** церква (? — 1726 [1761,с.234] — ?), **Михайлівська** церква (1742 [1305,арк.1]): *священники*: Ропка Євстафій Максимович (? — 1659 [1859,с.382] — ?), Іван Омелянович (1732 — ран. 1740), Антін Сергійович (? — 1740 [1302,арк.1] —

1750 [1317,арк.1] – ?), Шипуленко Василь (? – 1751 – ?), Шипуленко Дмитро (? – 1751 – ?), Висоцький Федір (1774 [1320,арк.1]), дяк: Максим Григорович (? – 1726 [1761,с.232] – ?).

Адамовичі

I

Лука – військовий товариш (1673). Володів млином та угіддями, на які отримав універсал гетьмана Самойловича.

II

Сергій Лукич.

Клим Лукич.

III

Антін Сергійович.

Петро Климович Адамович-Ладан.

IV

Леонтій Антонович.

Дмитро Петрович.

V

Карпо Леонтійович (1763 – ?) – мав 6 підданих у с. Городище.

Григорій Леонтійович (1768 – ?).

Павло Дмитрович (1762 – ?). Д.: Зіновія NN, донька дворянина.

Степаненки

I

Федір (1660 – ?) – козак городищенський (1740). Мав двір, до якого належали: грунт на 6 четвертей, сіножать на 17 возів, 7 коней, 2 вола (1740).

II

Петро Федорович (1700 – ?) – козак малогрунтовий виборний городищенський, отаман курінний (1740).

Марко Федорович (1705 – ?) – козак городищенський (1740).

Йосип Федорович (1715 – ?) – козак городищенський (1740).

Павло Федорович (1720 – ?) – козак городищенський (1740).

Нарбути

I

Василь.

II

Герасим Васильович – козак Понорницької сотні (1765), військовий товариш (1787). У 1765 р. дав зобов'язання Рихлівському монастирю не розкопувати гать на р. Бистриці. Проживав у с. Городище, де мав 16 душ підданих. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Анастасія Тихонович, донька сотника. Мали синів Петра, Якова, доньку Ірину.

Петро Васильович – хорунжий сотенний (1771 [915,арк.186] – 1777 [646,арк.105зв.]), значковий товариш Чернігівського полку (? – 1779 – ?). Військовий товариш (1787). Проживав у с. Городище. Д.: Єфросинія NN, донька козака [1517,арк.15-16]. Мали доньок Ганну, Ксенію, Гафію.

Семенченки (Семенець)

I

Василь Семенченко (? – ран. 1740) – брат Івана.

Іван Семенченко (1660 – 1740) – посполитий ґрунтовий, підданий Полуботка (1726), козак городищенський (1732 [1748,с.107]), виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать, винокурня, 10 коней (1740).

Яків Семенченко (1680 – 1740 – ?). – козак ґрунтовий городищенський (1732).

II

Демко Іванович (1700 – ?) – козак ґрунтовий городищенський (? – 1732 – 1740 – ?).

Степан Іванович (1705 – ?) – козак городищенський (1740).

Хома Іванович (1710 – ?) – козак городищенський (1740).

Федір Іванович (1715 – ?) – козак городищенський (1740).

Григорій – посполитий ґрунтовий, підданий Полуботка (1726).

Сава Васильович – ґрунтовий підданий городиський Полуботків. Козак виборний (1740 – 1748). Мав двір з трьома хатами, з яких служив з братом Яковом.

Яків Васильович.

Данило Васильович (1710 – ?) – козак городищенський (1740). У нього і Сави дядько Яків.

Грицько Семенченко – ґрунтовий підданий городищенський Полуботків. З Савою і Харком проживали в одному дворі (1732).

Харко Семенченко – ґрунтовий підданий городищенський Полуботків.

Кирило.

III

Іван Кирилович – хорунжий сотенний понорницький (? – 1783), абшитований військовий товариш (1787). Житель с. Городище. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Євдокія NN, донька козака. Мали синів Григорія, Кирила, доньок Єфросинію і Ганну.

Гордієнки (Гордєєви)

I

Сава Гордієнко – посполитий ґрунтовий, підданий Полуботка (1726), «мужикъ которий самоволне називається козакомъ» [1761,с.229]. Козак ґрунтовий городищенський (1732).

Яким Гордієнко – отаман курінний городищенський (1732 [1748,с.107]), козак виборний, комісар (1740).

II

Іван.

III

Дмитро Іванович – козак Понорницької сотні. У поході в Чигрин Дубраву (1776). Абшитований військовий товариш (1781), житель с. Городища. Д.: Євдокія Лесенко, донька козака. Мали синів Степана, Василя, Івана.

Василь — козак Понорницької сотні. Був у поході в Чигрин Дубраву (1776).

Оболонь, село (1723) над р. Десною. Налезало до Городищенського куреня. У 1732 р. 10 козацьких дворів і 6 новоописаних, у 1739 р. 13 козаків, у 1740 р. — 18. Отамани оболонські: Братанич Лука (1682). Пізніше центр куреня. Отаман куринний Братанич Іван (1761). Тримав ніжинський протопоп Семен Адамович, після нього на себе відібрав гетьман Самойлович. Перейшло до Мазепи, а пізніше затверджені П. Полуботку гетьманським універсалом від 20 листопада 1708 р. [1803,с.376] і царською грамотою від 22 грудня 1708 р. [1803,с.379]. За ревізією 1723 р. за полковником Полуботком 206 дворів [1803,с.488], у 1726 р. 58 дворів ґрунтових і 139 неґрунтових [1761,с.226-228]. Фіксувалося з Городищем і Савинками як маєтність чернігівського полковника Полуботока і його синами з дозорцею (? — 1718 — 1732 — ?) Павлом Свідерський, де 148 дворів (1732). У 1749 р. піддані бунчукового товариша Василя Полуботка з цього села «шукали» козацтва [392,арк.1]. Були володіння Новгородського Рихлівського монастиря, який скуповував «добра»: у 1703 р. купив сіножать у місцевого жителя Мирона Пилиповича, у 1720 р. ліс — у Мина Петровича [1136,арк.1]. Бунчуковий товариш Василь Полуботок мав 87 хат і 1 хата без двору (1766 [653,арк.63зв.]). **Шинок** Павла (1723 [1803,с.488]), Василя Полуботків (1747). **Млини**: на р. Бистриці 1) 13 липня 1689 р. гетьман Мазепа підтвердив право коропівського мешканця Каленика Гавриловича Котляра на куплений у Логвинихи королівської млин з греблею, хатою і ґрунти між Городищем та Оболонню [1801,с.106]. У 1699 р. подарував млин з двором, хатою і коморою Новгородському Рихлівському монастирю [1120,арк.1], яким той під с. Оболонь володів і 1742 р. У 1705 р. місцевий житель Мирон Пилипович продав Рихлівському монастирю млин [1124,арк.1]. 2) військового товариша Івана Фальчевського (1742), 3) козака оболонського Аврама Заліського (1742). На р. Хвошні 21 червня 1703 р. гетьман Мазепа універсал військового товаришу Івану Григоровичу Поручці, мешканцю сощицькому на куплених ґрунтах в губищі Оболонському греблю засипати і млин фундувати. На це займище він склав заповіт 5 березня 1705 р. На р. Чернявці бунчукового товариша Андрія Полуботка (1742). Церква **Кузьми і Дем'яна** (? — 1723 [1803,с.488] — 1732 — ?): *священники*: Зіновій (1732), Свідерський Олексій Васильович (? — 1740 — 1751 — ?). **Рождественська** церква (? — 1723 [1803,с.488] — 1751 — ?): *священники*: Зіновій Іванович (? — 1726 [1761,с.232] — ?), Свідерський Степан (? — 1732 — ?), Пригорський Яків Дем'янович (? — 1740 — 1747 — ?), *дьяк*: Василь Якович (? — 1726 [1761,с.232] — ?).

Заліські

У 1621 р. Заліські отримали пустош селища Байковське [1904,с.422].

I

N — мешканець любецький, який раніше 1673 р. продав сіножать в Любечі Лазарю Федоровичу [1601,арк.1].

— N Ч.: Федір [1590,арк.1] NN, продав за 7 коп плец Семену Бубеннику.

Тиміш — козак Чернігівського полку, записаний до «борзенців» (1649 [1785,с.480]).

II

Василь — шляхтич, отаман оболонський (1676), військовий товариш полку Чернігівського. 19 травня 1670 р. отримав універсал Ігнатовича про надання у збудованому ним разом з військовим товаришем Яковом Тищенком млині, розташованому між Городищем і Оболонню, четвертої частки з прибутків [1804,с.537]. 10 червня 1670 р. отримав універсал Ігнатовича з дозволом йому і козаку Пилипові Шкурі засипати греблю на р. Бистриці на побудову млина [1804,с.538]. 4 липня 1672 р. отримав універсал Самойловича про надання йому млинових часток у трьох млинах [1804,с.634]. 25 липня 1687 р. отримав універсал полковника Борковського на право поставити млин на р. Бистриці у с. Оболонь [1948,с.29].

III

Денис — козак-підпомічник міського куреня (? — 1735 [288,арк.57зв.] — 1739 [522,арк.38] — ?). У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.96]. Осавульчик сотенний любецький (? — 1747 — 1750 [532,арк.72] — ?).

Стефан (? — ран. 1748) — козак с. Оболонь (? — 1726 [1761,с.232] — ?). Д.: Ганна NN, мала двір у с. Оболонь (1748).

IV

Іван — козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — ?). З Федором і Аврамом «на одному дворі порознь хатами живуть, а за одинь ґрунтъ попережно служатъ».

Федір — отаман (1726 [1761,с.250]), козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — ?).

Аврам (1690 — 1751 — ?) — козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — 1742 — ?), виборний малоґрунтовий (1740), сотенний хорунжий понорницький (? — 1748 — 1751 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 15 возів, винокурня, 6 коней (1740), приїжджий двір у с. Конятин Сосницької сотні [535,арк.250зв.], власник млина на р. Бистриці [1754,с.133].

Олексій (1715 — ?) — козак с. Оболонь (? — 1737 — 1740 — ?). Брат Аврама і Федора. Учасник походу 1737 р. [809,арк.7зв.].

Гнат.

V

Іван Іванович — козак-підпомічник с. Оболонь (1748). Мав двір.

Герасим Федорович (1712 — ?) — козак-підпомічник с. Оболонь (? — 1740 — 1748 — ?). Мав власний двір (1748).

Омелян — виборний козак оболонський (1743 [529,арк.566]).

Яків Гнатович — козак-підпомічник с. Оболонь (1748). Мав двір.

N (? — ран. 1775) Д.: (1771) Катерина Тимофіївна Скоропадська [1939,с.668].

VI

Федір — козак Понорницької сотні. У поході в Чигрин Дубраву (1776).

Братаничі

I

Лука — отаман оболонський (1682).

II

Опанас.

Кирило.

III

Мойсей (? — ран. 1747) Д.: Гафія NN.

Пархом Опанасович (1690 — ?) — козак оболонський (? — 1740 — 1747 — ?).

Мав двір, до якого належали грунт на 4 четверті, сіножать на 10 возів, винокурня, 5 коней (1740).

Косма Кирилович — козак оболонський (? — 1747 — ?).

Оксен Кирилович — козак оболонський (? — 1747 — ?).

IV

Юхим Пархомович (1723 — ?).

Іван — отаман курінний оболонський (1761).

Радичів, село (1654, 1766). Курінний центр (? — 1654 — 1732 — ?): 31 козацький двір і 5 підсусідків (1732). *Отамани курінні*: Каленик Іванович (1654), Дзюба Григорій (1682), Євстратович Іван (1718), Тихонович Федір (1732), Кулинченко Самійло (1740). Шляхтич Соломія Юдицький тримав с. Радичів. Після смерті перейшли до його дружини Афанасії Юдицької, яка постриглася в печерському монастирі і стала ігуменією. Гетьман передав КПЛ володіння вдови. КПЛ мала тут приїжджий двір і 79 дворів підданих (1732), на р. Малій Пісковатці два **млини-вешняки** (1742). КПЛ тримала 76 хат, а військовий товариш Федір Кузьминський — 2 (1766 [653, арк. 62 зв.]). **Шинок** монастирський (1740). **Микольська церква**: *священники*: Олексій (1654 [1784, с. 279]), Скачевський Василь (? — 1732 — 1740 — ?), Іван Федорович (? — 1740 — ?).

Карпенки

I

Логвин Федорович — сотник коропський.

II

Іван Логвинович — сотник коропський.

Григорій Логвинович — сотник коропський. У с. Городище Понорницької сотні продав млин, яким у 1740 р. володіли курінний отаман Петро Степанець і вдова Свідерського Ганна.

III

Семен — козак Понорницької сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с. 150].

IV

Максим Семенович — козак Радичівського куреня (1732), виборний козак (1740), військовий товариш (1788). Житель с. Радичева [1526, арк. 110]. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Меланія NN, донька козака.

Микита Семенович — козак с. Радичів (1787). Д.: Марфа Тарасівна Борисенко, донька сотенного хорунжого.

Іван — козак ґрунтовий с. Радич (1732). Д.: Наталія Іванівна Тищенко, донька значкового товариша [1620, арк. 45].

Григорій Д.: Гафія Новина, донька козака.

Коструба

I

Огій (? – 1659 – 1679 – ?) – сотник.

II

Лазар Огієнко – козак с. Радичів (1718).

Н. Д.: Христя – вдова (1732), ґрунтова козачка.

Ярема Огієнко (1680 – ?) – козак ґрунтовий с. Радичів (1732). З вдовою Христею «На одному дворі порознь хатами живуть, а за ґрунтъ почережно служат» (1732). Зять (1740) Артем (1710 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 15 возів, винокурня, 8 коней (1740).

III

Пилип (1710 – ?) – племінник Яреми.

Дмитро N – козак Понорницької сотні. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150].

Нестор N.

IV

Степан Дмитрович – службу розпочав з 1765 р., осавул сотенний понорницький (1772 – 1779 – ?), військовий товариш. Мав 3 підданих у с. Радичів (1788 [1526, арк.121]). Д.: (1776) Ірина NN, донька козака.

Захар Нестерович.

Петро Нестерович (1748 – ?) – осавул сотенний. Д.: Гафія NN, донька військового товариша.

Семен Нестерович (1750 – ?) – вахмістр.

Марко Нестерович (1758 – ?).

Скачевські

I

Василь – священик радичівський (? – 1732 – 1740 – ?).

II

Гаврило (1742 – ?) – священик (1787). Мав 25 підданих у 1 селі. Д.: Єфросинія NN, донька священика.

III

Павло – колезький регістратор (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1620, арк.110зв.].

Іванків, село. Курінний центр (? – 1682 – 1732 – ?): у 1718 р. присягу прийняли 16 козаків, 16 козаків і 3 підсусідки (1732), 8 козаків і 6 підсусідків (1740). *Отамани курінні*: Кривоносий Іван (1682), Бацура Іван (1718), Ревенко Данило (1732), Циклінський Михайло (1740). Шляхтич Соломеї Юдицький тримав с. Іванків. Після його смерті перейшли до дружини Афанасії Юдицької, яка постриглась в Печерському монастирі і стала ігуменією. Гетьман передав монастиреві її володіння. У володінні КПЛ 56 дворів (1732), 3 підсусідки місцевого священика (1732). **Шинок** церковний (1740), КПЛ (1747). **Покровська** церква: *священики*: Федір (? – 1676 [1859, с.387] – ?), Княжиковський-Базилевич Василь Федорович (? – 1740 – 1751 – ?), Княжиковський-Базилевич Григорій Васильович (? – 1751 – 1759 [546, арк.1] – ран. 1765).

Зеленські

I

Федір (? – 1700 – ран. 1728) – шляхтич, прийшов у Чернігівський полк «через оженення» [1948,с.29], одружився з вдовою роїського сотника Малика і в його володіння перейшло д. Осняки, на яке отримав підтвердження від полковника Г. Самойловича (1686 [1731,с.27]). Товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] – ?). Мав універсали підтверджуючі полковників на с. Осняки (Г. Самойловича 1686.20.08. [1948,с.29], Я. Лизогуба 1687.24.11. [1731,с.27], Ю. Лизогуба 1700.22.12. [1948,с.29]). Осавул полковий чернігівський (? – 1694.07. – 1699.10. – ?). Значний полку Чернігівського товариш (1700 [1948,с.29]). У 1699 р. мав суперечку за ґрунти з Павлом Ворошилою, яку 5 жовтня 1699 р. в д. Осняках розглядали генеральний обозний Василь Борковський, полковник Юхим Лизогуб, генеральний бунчужний Іван Скоропадський [1647,арк.1]. Д.: Марія NN, вдова Івана Миколайовича Рашевського.

II

Михайло – козак ґрунтовий с. Іванкова (1732). Отаман курінний (1740). Бунчужний товариш (1743), проживав у с. Покошичі [529,арк.566].

Григорій – козак «ніщетний» Понорницької сотні (? – 1732 – 1735 – ?). Був у польському поході (з 1735).

Бацюра

Максим – отаман курінний іванківський (1718). Д.: Марія Бацюриха, вдова малоґрунтова (1732).

Антін – козак іванівський, який пішов з села невідомо куди (1740).

Карпо – козак Понорницької сотні. На форпостех в Могилевській губернії (1775 – 1776 – ?).

Ревенки

I

Юхим – військовий товариш.

II

Лаврін – козак с. Будищ (1718).

Федір Юхимович – козак іванківський (1718).

Гаврило – козак іванківський (1718). Н. Д.: Татяна Ревиха, вдова малоґрунтова (1732).

III

Ничипір – козак куреня Понорницького (1732).

Данило – отаман куренний іванківський (1732 [1748,с.108]).

Семен – козак ґрунтовий іванківський (1732 [1748,с.108]), виборний малоґрунтовий (1740). В польському поході (з 1735). З Йосипом «На одному дворі порознь хатами живуть, а за ґрунтъ почережно служат».

Йосип – козак ґрунтовий іванківський (1732).

Артем – козак Понорницької сотні. Був у польському поході в команді понорницького сотника (з 1734).

Юхим Гаврилович – козак «ніщетний» іванківський (? – 1735 – 1740 – ?).

Яків Федорович – козак виборний малоґрунтовий іванківський (1740).

IV

Іван Якович (1732 – ?) – сотенний хорунжий (1787). Мав 3 душі підданих у с. Іванкові (1787). Д.: Ірина NN, донька козака. Мали сина Івана (1757 – ?).

Будище, село – центр куреня (? – 1676 – 1732 – ?): 11 козаків і 2 підсусідки (1732). *Отамани курінні*: Ященко (Ющенко) Радко (1676), Редька Омелян (1732), Іващенко Андрій (1740). 13 січня 1669 р. Ігнатович універсалом надав с. Будище з двома млинами Пустинно-Рихлівському Микольському монастирю в Новгород-Сіверському: один Максима коропівського з двома колами, другий – Авраменка, жителя кролевецького з двома колами [1804,с.489]. 23 квітня 1717 р. гетьман підтвердив ігумену цього монастиря Діонісію Домбровському на володіння с. Будище Чернігівського повіту [1332,арк.1]. У січні 1698 р. значний військовий товариш Іван Кияшко заповів дружині після їх смерті передати всі ґрунти в селі до монастиря [1134,арк.1]. Монастир здійснював купівлю рухомості: у 1690 р. у священика Деміда Чайковського, 24 липня 1713 р. у місцевий священика Михайла Демидовича під Городищем [1131,арк.1], 1732 р. у місцевого мешканця Якова Тимофійовича сіножать [1140,арк.1], 1737 р. у Наталії Микитихи млин [1142,арк.1], 29 січня 1750 р. тещину сіножать (вдови Петра Шрамковського) у значкового товариша Гната Шульжинського [1143,арк.1]. Монастир у 1732 р. тримав 33 двори посполитих і 2 їх підсусідків, у 1766 р. 70 хат, в хуторі під селом 2, при млинах в селі 3, значковий товариш Павло Тихонович – 2 хати [653,арк.61зв.]. **Шинок** Рихлівського монастиря (? – 1732 – 1747 – ?). **Млини**: значного військового товариша Івана Михайловича Кияшко, згідно його тестаменту у січні 1698 р. перейшов до Рихлівського монастиря. На р. Глинянці ґрунтового козака будиського Микити Ющенка (1732), Наталії Микитихи (? – 1737), млинів-вишняків два (1737 – 1742 – ?). **Успіньська** церква: *священики*: Чайковський Демид (? – 1676 [1859,с.382] – 1690 – ?), Чайковський Григорій Демидович (? – 1708 – ?), Чайковський Михайло Демидович (? – 1713 – ?), Іван Семенович (? – 1732 – ?), Михайло Степанович (1740), Михайло Миколайович (? – 1751 – ?), *дяк*: Григорій (1740).

Редька – шляхетський рід гербу «Любич» змінений [1920,с.149].

Влас – козак ґрунтовий понорницький (? – 1718 – 1732 – ?).

Омелян – отаман курінний будиський (1732). Козак «ніщетний» (1735).

Сидір – козак будиський (1740).

Шрамковські

I

Петро (? – 1689 – ран. 1741.14.12. [810,арк.24]) – значковий товариш Чернігівського полку (1709 – 1738 [536,арк.2] – ?). У 1721 був на каналних роботах, комісар у Понорницькій сотні (1722). Д.: NNN, мала ґрунти у с. Будищах.

II

Іван (1734 – 1766 – ?) – службу розпочав з 1759 р., писар сотенний білоуський (з 1766).

– Н Петрівна Ч.: Гнат Н Шульжинський, значковий товариш [1515,арк.64].

– Н Петрівна Ч.: Степан Н Сербин.

Мізин. У 1654 р. склали присягу 18 козаків, у 1732 р. 20 дворів козачих і 6 підсусідків. *Отамани курінні:* Тарасович Федір (1654), Тошненко Семен (1682), Подоляка Іван (1718), Сезоненко Матвій (1732), Кошель Іван (1748). Новгородського монастиря 20 дворів підданих (1732). **Іллінська церква:** *священик:* Аврам (1654 [1784,с.279]), *дяк:* Іван Макарович (1718), *паламар:* Юхим Олексієнко (1718).

Подоляка

I

Іван (1680 – 1740 – ?) – козак, отаман курінний мізинський (1718). Мав двір, до якого належали грунт на 4 четверті, сіножать на 15 возів, 4 коня (1740).

II

Захар Іванович (1718 – ?) – козак мізинський (1740).

Микита Іванович (1718 – ?) – козак мізинський (1740).

Паливода (Паливода-Ветох)

I

Іван – військовий товариш.

II

Захар Іванович (? – 1740 – 1761 – ?) – значковий товариш. Д.: NN Ветох.

Представниця мізинської козацької ґрунтової родини.

III

Федір Захарович (1761 – ?) – губернський канцелярист (1787). Мешкав у с. Мізині Новгород-Сіверського повіту (1787). У подальшому рід називався Паливода-Ветох.

Костомахи-Нестеровичі

I

Максим – шляхтич [1760,с.236], міщанин зацний у Любечі (1671 [1760,с.235]).

Юхим Кирилович – 23 березня 1692 р. продав ґрунт у с. Ветейках любецького тракту Полуботку. У 1663 р. Леонтій Полуботок одружився з Євгенією Іванівною Костомахою (в чернецтві, можливо, Марфа [1789,с.43]). Рід Костомах седнівський вїтївський. Мабуть, її братом був Юхим.

II

Андрій (? – 1651 – 1691) – покозачений шляхтич, служив за Ігнатовича і Самойловича, сотник понорницький (? – 1682 – 1685 – ?), колишній сотник (1688). Отримав універсал гетьмана Мазепи 10 січня 1688 р. на два млини: на р. Вербі під с. Вербою і під с. Дирчин у Седнівській сотні. У конфлікті між ним і священиком с. Чорнотич Лавріном за млин на р. Рогозці гетьман став на бік священика [1802,с.148]. За тестаментом 11 березня 1691 р. осьмаківський млин заповів Пустино-Рихлівському монастирю [1690,арк.41]. Д.: N Іванівна Голембецька, у придане отримала млин на р. Вербі [1802,с.115].

Михайло – молодший брат Андрія, отримав згідно заповіту брата казан з трубами [1117,арк.1-2].

Параска – сестра Андрія і Михайла, отримала згідно заповіту брата Андрія казан з трубами [1117,арк.1-2].

III

Матвій — козак малогрунтовий Мізинського куреня (? — 1718 — 1732 — ?).

IV

Яків Матвійович — козак виборний с. Мізин (1748). Мав двір.

V

Мартин Якович (1758 — ?) — колезький канцелярист (1788). Проживав у с. Мізині [1526, арк. 120]. Д.: Ксенія NN, донька купця.

Василь Якович (1761 — ?).

Тарас Якович (1765 — ?) — козак Понорницької сотні. У поході в Чигрин Дубраву (1776).

Микита Якович (1768 — ?).

Криски, деревня до с. Орловки. Курінний центр (? — 1676 — 1732 — ?): 39 козаків (1726), 18 козаків і 5 підсусідків (1732), у 1740 р. 14 козаків і 15, які продали свої ґрунти і 1 двір померлого козака сина. *Отамани куріңні*: Савченко Василь (? — 1676 — 1682 — ?), Іваненко Юхим (1718), Савченко Йосип (1726), Юхимович Яків (1732), Кундин Яків Йосипович (1747). Сотник понорницький (1657) Матвій Ходко після Пісочинського тримав с. Криски, яке пізніше перейшло до Василя Золотаренка. Належало до гетьманських маєтностей. У 1708 р. перейшло до П. Полуботка, а потім 1/4 на царський двір (1726). У 1723 р. 130 дворів [1803, с. 491], у 1726 р. тут 73 ґрунтових і 52 неґрунтових дворів [1761, с. 246-247]. Олена Павлівна Полуботок в 1714 р. стала дружиною Якова Маркович, який 1741 р. отримав підтвердження на с. Криски, а 1743 р. царську грамоту. Двор приїждний і шинок Марковича (1732), двір Тополницького (1732). Значний військовий товариш (1709) Василь Іванович Канівський—Оболонський (? — ран. 1716) 25 лютого 1709 р. отримав гетьманський універсал на млин і ґрунти в с. Крисках. Марковича дворів 98, підсусідки значкового Ярофія Федорововича 4, Дем'яна Оболонського 10 (1732). Протягом 1734 — 1739 рр. Дем'ян і Андрій Оболонські скупили ґрунти у 15 козаків. Андрій Оболонський у 1748 р. скаржився на військового канцеляриста Івана Юдельницького і його племінника Олексія Тарасевича наїзд на дім у с. Крисках [722, арк. 1]. У 1766 р. у володінні підскарбія генеральний Маркович 132 хати, суддя генеральний Каневський-Оболонський 9, бунчукового товариша Андрія Каневського 2, значкового товариша Масютина 6, священника Федора Ярошевича 9 [653, арк. 64зв.]. **Млини**: на р. Головсене 8 квітня 1698 р. універсал гетьмана Мазепи військовому товаришу Федору Бобрикевичу на куплений у місцевого козака Андрієнка Вікуса займищі побудувати млині [1801, с. 318]. У 1709 р. понорницька мешканка Гафія Федорова Бобрикевич згідно заповіту чоловіка передала млин в одне коло с. Криски Рихлівському монастирю [1128, арк. 1]. Два каменя Полуботка (1723 [1803, с. 491]). 1) під селом генерального бунчужного Дем'яна Оболонського (1742), військового товариша Андрія Оболонського (1742). 2) бунчукового товариша Якова Марковича (1742). Священника Федора Ярошевича (1742). Колишнього сотника понорницького Тихона Никифорова з братами його (1742). **Рождественська** церква (1623 [1859, с. 387]): *священники*: Климович Аврам

(1697), Ярошевич Федір (? – 1731 – 1766 – ?), Ярошевич Михайло Федорович (? – 1751 – ?), Ярошевицький Андрій Федорович (1787), дяк: Олексій Кузьменко (1718), *паламар*: Петро Мартиненко (1718).

Ярошевицькі

I

Федір Ярошевицький – вийшов з Мозирського повіту і служив полковим писарем Ніжинського полку. У 1708 р. отримав універсал полковника Полуботка на 10 жилих і 9 підданицьких дворів з двома млинами, ріллею, сінокосами і лісами у с. Криски. Священик с. Криски (? – 1731 – 1766 – ?).

II

Іван Федорович – сотник білоуський.

Ярофій Федорович – дозорця маєтків чернігівського полковника в Понорницькій сотні с. Орловки з належачими до неї селами Казилівкою, Крисками і Псарівкою (1718). У 1733 р. колишній орловський староста, захопив у Якова Марковича ґрунти у селі [284,арк.1]. Значковий товариш (? – 1732 – 1742 [1698,арк.46] – ?). У 1740 р. мав суперечку за млин в с. Крисках з бунчуковим товаришем Каневським-Оболонським [695,арк.1]. У 1742 р. прийняв присягу [1698,арк.46].

III

Іван Ярошевич – виконуючий об'язки сотника сосницького (1747 – 1749), за указом ГВК сотня Білоуська вакансова, за сотника. Отаман сотенний городнянський (? – 1752 – 1756 – ?). У 1756 р. захопив у вдови писаря сотенного Варвари Яновської землю [955,арк.1].

Яків – козак Сосницької сотні (1735 [288,арк.139зв.]).

Федір Іванович Ярошевич – був при батькові (1718). Священик с. Криски (? – 1731 – 1751 – ?). Д.: (1740) N Іванівна Судіенко, донька городского отама на новгоро-сіверського.

Ярош Ярошевич – 1735 р. повернувся з польського походу в команді Киселівського сотника Івана Лисенка [288,арк.135зв.].

Юрій Ярошевич – козак с. Покошич (1729 [229,арк.1]), значковий товариш Чернігівського полку (1732 [533,арк.1]). У травні 1733 – 1735 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.132]. Писар суду полкового (? – 1752 [810,арк.78]), звільнений через хворобу, полковий хорунжий чернігівський.

Степан Ярошевич.

Герасим Ярошевич – значковий товариш Чернігівського полку (1732 [1748,с.6]).

Семен Ярошевич – брат Юрія, Степана і Герасима.

– N Ярошівна – сестра Юрія. 1729 р. ГВК розглядала справу про повернення нею захопленого ґрунту Марку Шевченку [229,арк.1].

IV

Степан – козак Сосницької сотні, на форпості в Могилівській губернії (1775 – 1776 [1415,арк.10]).

Іван Федорович (? – ран. 1767) – попівський син (1750 [849,арк.4]), за указом ГВК у сотню Білоуску на вакансій посаді за сотника (1751), отаман городовий городненський (? – 1752 – 1759 – ?). 1756 р. на нього до Чернігівського полкового суду скаржилася вдова сотенного писаря Яновського Варвара за захоплення землі [955,арк.1]. У 1759 р. скаржився на сотника Івана Пирятинського про насланні людей на його винницю і забрання з печі казана [969,арк.1]. Д.: Марія Мойсейівна Затиркевич. У 1768 р. судилася з вдовою полкового осавула ніжинського Опанаса Левицького Софією, її зятем військовим товаришем Іваном Рашевським за невіділення їй належної частини рухомого і нерухомого майна [26,арк.1].

Михайло Федорович – попович (1740), проживав у дворі, купленому у дядька Юрія. Священик крисківський (? – 1751 – 1772 – ?). 1772 р. уступив плец у с. Крисках Рихлівському монастирю [1146,арк.1].

Андрій Федорович (1736 – ?) – священик с. Криски (1787). Мав 29 підданих. Д.: Тетяна Андріївна N, донька шляхтича.

V

Михайло – отаман сотенний понорницький (1752 [849,арк.7]).

Федір Михайлович (1760 – ?) – канцелярист (1787). Мав 16 підданих у с. Криски. Д.: Катерина Арістова, донька секунд-майора.

Юхим (1729 – ?) – абшитований військовий товариш (1788), мав 14 підданих у 1 селі і 1 хуторі. Д.: Євдокія NN, донька старшинська.

Юхим (1748 – 1790 – ?) – військовий товариш (? – 1785 – 1790 – ?). Мав 73 підданих у двох селах. Д.: Євдокія NN, донька козака.

Матвій (1750 – 1788 – ?) – писар сотенний (1785), проживав у с. Вересоч [1324,арк.97], мав 15 підданих. Д.: Гафія NN, донька козака.

Хутір Попятниківський поблизу с. Крисок вдови Тетяни Топольницької 4 (1766 [653,арк.64зв.]). Донька Івана Топольницького Єлизавета заміжня за поручиком Степаном Рейхом 23 підданих (1783 [1753,с.168]).

Савченки

I

Василь – отаман курінний крисківський (? – 1676 – 1682 – ?), козак крисківський (1718).

II

Йосип – отаман куренний крисківський (1726), козак малогрунтовий крисківський. З Гнатом і Павлом «на одномъ дворе порознь хатами живуть, а за один ґрунтъ почережно служат»

Павло – козак малогрунтовий крисківський (1732).

Гнат – козак малогрунтовий крисківський (1732).

Ревізія 1740 р. в селі фіксує вдову Савчиху.

Володіння КПЛ: у 1747 р. 63 посполитських дворів у с. Іванкові, 54 в хут. Тимонівському, 7 у с. Радичів. **Піменівка**, деревня. У 1740 р. у володіння КПЛ, де 5 посполитських дворів.

Володіння Рихлівського монастиря у 1747 р. 51 посполитських дворів у с. Будище, 8 у д. Самотуги. **Самотуги**, хутір (1732), деревня (1740).

10 дворів (? – 1732 – 1740 – ?) і приїжджий двір (1740) Рихлівського монастиря. Володів сотник понорницький Василь Максимович, де у нього його жилий двір і 22 двори підданих (1740). Поруч хутір бунчукового товариша Івана Топольницького, в якому проживали мірочник і пасічник (1740). **Млини:** на р. Убеді Василя Борковського власним коштом побудований. Його вдова Марія Борковська, який вона у 1702 р. заповітом відписала Рихлівському монастирю. **Осьмаки**, деревня (1732). 6 посполитих і 1 підсусідок Рихлівського монастиря (1732).

Описні маєтності на імператорський двір: 269 у с. Понорниці, 90 у с. Верба, 17 дворів (1747), 33 хати підданих (1766 [653,арк.65зв.]) у д. Остапи, 4 двори (1732), 13 посполитських дворів (1747), 17 хат підданих (1766) [653,арк.65зв.] у д. Козолупівці. 69 козаків с. Понорниці і 6 с. Верба були приписані до імператорського двору. 10 вересня 1687 р. гетьман Мазепа надав універсал значному військовому товаришу Івану Ломиковському млин у Козолупівці (куплений за 1000 золотих у дітей і спадкоємців коропського священика Дубрави) [1802,с.79]. **Нижня Козолупівка**, слобода (1766). На імператорський двір 4 хати підданих (1766 [653,арк.65зв.]). **Прогони**, слобода (1766). На імператорський двір 14 хат підданих (1766 [653,арк.65зв.]).

Верба (Верби), деревня (1654), село (1742, 1766). У 1654 р. присягнуло 24 козаки. Центр куреня (? – 1654 – 1676 – ?). *Курінні отамани:* Швець Іван (? – 1654 – ?). Пилип (? – 1676 – ?). 3 козацькі двори (1732). 10 вересня 1687 р. гетьман Мазепа надав універсал значному військовому товаришу Івану Ломиковському на с. Вербу з млином [1802,с.79]. В подальшому перейшло у володіння Рихлівського Святомикільського монастиря. На імператорський двір 76 (1732), 75 дворів (1740), 135 хат, запрошених до двору козаків 18 хат підданих (1766 [653,арк.65зв.]). **Млини:** Мисько Харченко тримав млин в три кола на р. Вербі, який продав Івану Ломиковському. Місцевий житель, шляхтич Леонтій Бобрікевич [1128,арк.1] тримав млин в с. Вербі, який від нього 1696 р. перейшов Рихлівському монастирю [1118,арк.1], у володіння якого той фуксувався і у 1742 р. **Шинюк** «дворця» імператорського (1747). **Троїцька** церква: *священники:* Іван Мартинович (1691 [1117,арк.2]), Андрій Ілліч (? – 1718 – 1751 – ?), Вербеньський Іван Михайлович (? – 1718 – 1732 – ?).

Бобрікевичі

Констанція-Євдокія Григорівна Бобровикович – законниця КПЛ. 26 травня 1666 р. отримав в дар від неї Іван Мазепа маєтність Ольшану-Шавулину. Рід Бобрікевичів вели родовід від Бобра Тверитина. Свого часу (1644) князь Самійло Корецький заставив цю маєтність її батьку Григорію Бобру. Крім Вільшани князь заставив і с. Бубніки як викупні у пані Ганни Кропивницької. Ч.: Василь Мокієвський.

Анастасія Бобирчанка була ігуменею П'ятницького і Макошинського Покровського монастирів (1668-1670) (перед Марією Дорошихою).

І
Троць.

II

Леонтій Троценко — мешканець вербицький, шляхтич. У 1696 р. продав Рихлівському монастирю млин у с. Вербі [1118,арк.1].

III

Федір Леонтійович (? — ран. 1709.21.04.) — шляхтич, військовий товариш (1698). 8 квітня 1698 р. Мазепа надав йому універсал на його млин-вешняк, який той власним коштом збудував на купленому у козака Андрія Викаса займищі на р. Голомесці вище с. Крисок [1801,с.218]. Заборгував 200 золотих батьку, після смері якого на спомин його душі передав борг до Новгородського Рихлівського монастиря млином в с. Криски [1128,арк.1]. Д.: Гафія Василівна N (? — бл. 1709), мешкала у с. Понорниці. Можливо, їх син Григорій Федоренко — козак ґрунтовий с. Вербя (1732).

IV

Василь Бобир (1710 — ?) — козак виборний (1740).

Володіння ГВК. Бужанка, деревня. Налезала на ранг військовим канцеляристам ГВК. 8 (1732), 12 (1740) дворів посполитих. **Церква. священник**: Василь (1740).

Карагоди

I

Терентій.

II

Василь Теренійович.

Хома Теренійович.

III

Герасим Васильович (? — ран. 1787).

Григорій Васильович — значковий товариш (? — 1781 — 1787 — ?), житель с. Бужанки, де мав 7 підданих. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. У нього онуки Григорій і Петро.

Йосип Хомич — отаман сотенний (1787). Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Гафія NN, донька козака.

IV

Федір Герасимович.

Андрон Герасимович.

N Григорович (? — ран. 1781). Мав синів Григорія, Петра.

Губарі

I

Семен.

II

Петро Семенович (1712 — ?) — абшитований значковий товариш (1787). Мешканець с. Бужанки. Дворянин Новгород-Сіверського повіту.

Гнат Семенович.

Василь Семенович (1729 — ?).

Розлети, села Розлети і Бушанці належали на ранг канцеляристів ГВК [155,арк.1], які тут мали приїжджий двір (? — 1740 — 1747 — ?), а також

50 (1732), 53 (1740) двори, 100 хат (1766 [653,арк.65зв.]) підданих. У 1732 р. тут 7 козацьких дворів, у 1740 р. 5 козаків і 1 підсусідок). Отамани: Мищенко Миско (1682), Кириян Григорій (1718), Кириян Овсій (1761). **Шинки** ГВК 1 (1740), два (1747). **Богородицька** церква: *священники*: Григорович Н (? – 1732 – ?), Мозалевський Йосип (1747), Карабановський Семен (? – 1751 – ?), Федорович Василь (? – 1751 – ?), *дяки*: Федорович (1732).

Кириани

I

Гричко (1680 – 1740 – ?) – отаман курінний (1718), козак ґрунтовий с. Розлети (1732). Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 30 возів, 2 винокурні, коней 7 (1740). У нього братаничі Мартин (1708 – ?), Григорій (1717 – ?), Федір (1722 – ?).

II

Іван Григорович (1704 – ?) – козак с. Розлети (1740).

Давид Григорович (1715 – ?) – козак с. Розлети (1740).

Федір Григорович (1720 – ?) – козак с. Розлети (1740).

Карпо – козаг ґрунтовий с. Розлети (1732).

Яків – козак виборний малоґрунтовий с. Розлети (1740).

Овсій – отаман с. Розлети (1761).

Заріцькі

Іван – отаман курінний вишенський (1732).

Матвій – козак ґрунтовий с. Розлети (1732).

Іван – козак виборний малоґрунтовий с. Розлети (1740).

Володіння Полуботків: 688 посполитських дворів: 282 у с. Орловка, 179 у с. Казилівці, 98 у с. Савинці, 52 у с. Оболонь, 28 у с. (жарівці), 23 у с. Городищі, 12 у д. Гутище, 8 у д. Савинці, 6 у д. Гаврилівці.

Гутище, деревня до с. Оболонь (1726 [1761,с.228]). Належало до гетьманських маєтностей, у 1708 р. перейшло до П. Полуботка. У 1723 р. тут 12 дворів [1803,с.490], 1726 р. – 6 дворів ґрунтових і 9 неґрунтових [1761,с.228-229].

Казилівка, деревня до с. Орловки – володів чернігівський полковник Дем'ян Ігнатович. Належало до гетьманських маєтностей І. Мазепи. У 1708 р. перейшло до П. Полуботка. Тут у 1723 р. 184 двори [1803,с.491], 1726 р. – 122 ґрунтових і 68 неґрунтових дворів [1761,с.242-245]. 149 посполитих і 14 їх підсусідок Борковського (1732). Володіння бунчукового товариша Андрія Полуботка, потім бунчукового товариша Василя Полуботка 239 хат підданих (1766 [653,арк.60зв.]). **Шинки** 2 Полуботка (1747). **Млини**: на р. Убеді Таранова (1723 [1803,с.491]), посполитого Якіма Тарана (1742), бунчукового товариша Андрія Полуботка під селом, при Хотенському хуторі (1742). **Церква**: *священники*: Іван Миколайович (1732), Пятковський Ярофій Іванович (? – 1747 – 1751 – ?), *дяк*: Федір Микитович, (1718), *паламарі*: Омелян Васильович (1718), Сердюк (1732).

Гаврилівка, деревня (1726, 1766). Засновником, вірогідно, був Гаврило Свідерський. Бунчуковий товариш Василь Полуботок 7 хат, при млині канце-

ляриста сотенного понорницького Хоми Холопченка 1 хата, там же хорунжого Петра Шкурая 1 хата (1766 [653,арк.63зв.]). **Млини:** на р. Бистриці млином в одне коло борошняне і одне ступне володів посполитий Йосип Гаврилович Свідерський (1726 [1761,с.232]). Пізніше серед власників цього млина бачимо уже трьох Гавриленків, посполитих Якова, Йосипа й Данила (1742). Іншим млином в одне коло на тій же річці володів козак Артем Холопцев (1726 [1761,с.232]), а потім — козак оболонський Федос Холопцев (1742).

Холопченки

I

Артем — козак с. Оболонь (? — 1726 [1761,с.232] — ?). Тримав млин на р. Бистриці в одне коло (1726 [1761,с.232,416]).

II

Федір (Федос) — козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1726 [1761,с.232] — 1742 — ?), виборний (1740). На р. Бистриці тримав млин (1742).

Тимофій — козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — 1735 — ?). Був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба (з 1734).

Михайло — козак ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — 1735 — ?). Був у польському поході (з 1735).

Йосип — козак «нищетний» с. Оболонь (? — 1726 [1761,с.232] — 1732 — ?). У с. Оболонь на р. Бистрику мав млин в одне коло (? — 1730 [806,арк.3] — 1740 [806,арк.3] — ?).

Максим (1700 — ?) — козак малоґрунтовий ґрунтовий с. Оболонь (? — 1732 — 1735 — ?), виборний (1740). Був у польському поході (з 1735). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 10 возів, винокурня (1740).

Косма.

Тимофій (? — ран. 1747) — козак с. Оболонь Д.: Ганна NN.

III

Іван Федорович — козак виборний (1747). Мав двір з 4 хатами, 10 коней (1747).

Леон Йосипович — козак виборний (1747).

Хома Максимович — писець сотенний (1754 [1416,арк.24] — ?), канцелярист сотенний (? — 1766 [653,арк.63зв.] — 1779). При його млині 1 хата підданих (1766 [653,арк.63зв.]). Писар сотенний понорницький (1779 [1507,арк.55] — 1780 [1507,арк.55] — ?). Титулярний радник (1787). Мав 89 підданих у с. Оболонь. Д.: Н Парфенівна Бречка, донька сотенного хорунжого. Їхня донька Тетяна заміжня за полковим осавулом Георгієм Карповичем Акиловим, мали 10 душ підданих в хут. Бистрицькому.

Олексій Козьмович — отаман сотенний (1787). Д.: Мотря Биковська, донька бунчукового товариша. Мали доньок Марію, Марфу.

Свідерські

I

Гаврило.

II

Павло — дозорець с. Оболонь з селами до нього належними Городищем і Савинками — маєтності Полуботка (1718).

Григорій Гаврилович (? — ран. 1740) — староста с. Оболонь колишнього полковника Полуботка (1726 [1761,с.233]). Священик. Мав приїжджий двір у с. Понорниці. Д.: Ганна NN. Її брат Остап Маляр, міщанин ґрунтовий менський, який переселився до с. Городища на куплені ґруни козака Мойсея Калениченка. У 1740 р. вдова священика, проживала на куплених козацьких ґрунтах. В с. Городище володіла разом з місцевим куренним отаманом Петром Степанцем двором і млином на р. Чернявці, купленим у сотника коропського Григорія Логвиновича.

Яків Гаврилович — посполитий оболонський, підданий Полуботка (1732). Володів частиною млина (1742).

Гнат Гаврилович — посполитий оболонський, підданий Полуботка (1732).

Йосип Гаврилович — посполитий (1726 [1761,с.232]). Володів млином (1726), частиною млина (1742).

Данило Гаврилович — володів частиною млина (1742).

III

Стефан — священик рождественський с. Оболонь (1732).

Олексій — священик рождественський с. Оболонь (? — 1751 — ?).

Шкураї

I

Пилип — покозачений шляхтич [1804,с.634], мешканець оболонський. Отримав дозвіл Ігнатовича насипати греблю і поставити млин.

II

Мирон Пилипович — у 1705 р. продав Рихлівському монастирю млин [1124,арк.1].

III

Матвій — ґрунтовий підданий посполитий с. Оболонь полковника П. Полуботка [1761,с.226]. При його хуторі на р. Бистриці млин в одне коло (? — 1726 [1761,с.232] — 1742 — ?).Тримав млин в 1 коло на р. Убеді (1730 — 1740 рр. [806,арк.4]).

IV

Петро — хорунжий сотенний понорницький (1761 [866,арк.62] — ?).

Семен.

V

Костянтин Петрович — службу розпочав з 1770 р. козаком, хорунжий сотенний понорницький (1775 — 1779 — ?), осавул полковий (1787). Мав 15 душ підданих. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: (1778) Ганна NN, донька значкового товариша. Мали сина Олександра.

Хома Петрович — значковий товариш (1787). Мав 4 душі підданих (1787). Д.: NNN, донька шляхтича. Мали синів Пилипа, Григорія, Якова, доньок Євдокію, Горпину, Гафію, Єфросинію, Марію.

Єлисей Семенович — військовий товариш (1787). Д.: Н Павлівна Холодович, донька сотника.

Мехеда

I

Пилип — житель с. Оболоні. 14 січня 1686 р. отримав лист по гетьманському універсалу на фундування млина на р. Домні [1690,арк.38зв.] (?). 20 травня 1690 р. купив ліс у місцевій жительки Омелянихи.

II

Мирон Пилипович — оболонський житель. 23 січня 1701 р. купив сіножать, яку 21 червня 1703 р. уступив монастирю [1122,арк.1]. 14 липня 1705 р. продав монастирю млин.

Тишко — у 1713 р. обміняв став в Ольхові на став в Бринзові, який належав Рихлівському Пустинному Микольському чоловічому монастирю [1130,арк.1].

Іван — у 1714 р. уступив за борг комору в Коропі Рихлівському Пустинному Микольському чоловічому монастирю [1133,арк.1].

Фальчевський

Іван — шляхтич гербу Траби [2022,s.105]. Військовий товариш (? — 1742 [1698,арк.44] — 1750 — ?). Мав млин на р. Бабириці у с. Оболоні [1754,с.133]. Проживав у с. Городище [529,арк.566]. Мав у с. Городище житловий двір, у с. Савинках приїжджий двір і шинок, найманих людей. 1751 р. патенту не пред'явив.

Орловка, містечко (1732, 1742), село (1766) у вершині р. Убедь. Чернігівський полковник Д. Ігнатович поселив с. Орловку і передав його свояку, понорницькому сотнику В. Свириденку [1731,с.139]. Належало на уряд генерального обозного В. Борковського (1687 — 1702) [1802,с.92], потім перейшло до гетьманських маєтностей, у 1708 р. — до П. Полуботка. У 1723 р. тут 398 дворів [1803,с.490], у 1726 р. 198 ґрунтових і 182 неґрунтових дворів і роботизну 10 дворів [1761,с.236-242]. 213 посполитих і 26 їх підсусідків Борковського (1732). **Шинки** два Борковського (1732). **Млини**: на р. Убеді два млини на чотири кола Полуботків (1723 [1803,с.490]), бунчукового товариша Андрія Полуботка два млини (1742). Бунчуковий товариш Василь Полуботко 377 хат і в хуторі Березогатському 7 (1766 [653,арк.60зв.]). **Рождственська** церква (1726 [1761,с.250]): *священники*: Тальвенський Петро Васильович (? — 1726 [1761,с.250] — 1732 — ?), Трохим Якович (? — 1726 [1761,с.250] — 1732 — ?), Григорій Максимович (? — 1726 [1761,с.251] — ?), Романовський Микола (1763), *дяки*: Андрій Григорович (1718), Симон Петрович (? — 1718 — 1726 [1761,с.251] — ?), Іван Якович (? — 1726 [1761,с.251] — ?), *паламарі*: Василь Васильович (1718), Павло Васильович (1718). *Ктитор*: Іван Огій (1726 [1761,с.250]). **Миколаївська** церква: *священники*: Тальвенський Петро Петрович (1726 [1761,с.251], попович) (1747), Тальвенський Василь (? — 1751 [1515,арк.64] — ?), Трипольський Гнат (? — 1747 — 1751 — ?). Священик Василь **Тальвенський** мав чорний ліс з гаєм в довжину і ширину — 1/2 версти в окопі поблизу болота в Займищі (1752 [1769,с.121]).

Орловські

I

Іван — шляхтич.

II

Яків Іванович — прапорщик у відставці (1787). Проживав у с. Орловці. Д.: Маріанна NN, донька шляхтича. Мали сина Михайла і доньку Ганну.

Савинка, село (1766). Поселив Сава Ігнатовичі названа його на честь. 7 (1726 [1761,с.235]), 3 козацькі двори і 7 нововписаних (1732), 6 козачих дворів (1740). Володів Л. Полуботок, але пізніше належало до гетьманських маєтностей. Мабуть, І. Мазепа забрав у нього це село. У 1708 р. перейшло до П. Полуботка, де у 1723 р. мав 30 дворів [1803,с.490], Павло Полуботок тримав там дві гути, які засновані після 1708 р. Потім у володінні синів Павла експлуатувалася лише одна. 1726 р. тут 11 ґрунтових і 26 неґрунтових дворів (1726 [1761,с.230-231]), 19 (1732). Володіла вдова Павла Полуботка 40 дворами (1740), бунчукового товариша Василя Полуботка 40 хат, вдови Настасії Полуботок 36 (1766 [653,арк.60зв.]). **Шинок** Полуботка (1723 [1803,с.493]), його вдови, бунчукового товариша В. Полуботка (1747). **Млини**: Л. Полуботка 1) на греблі Самотужного на р. Убеді, 2) млин Миськів на греблі Довгій на р. Убеді, 3) млин Безпалого на р. Козляничак; на р. Убеді Стецьківський млин у володінні П. Полуботка на 4 камені (1723 [1803,с.493]), два млини тримала вдова П. Полуботка (1742). **Церква**: *священники*: Кочерга Микола (? — 1751 [535,арк.2зв.] — ?), Кочерга Федір (? — 1740 — 1751 [535,арк.2зв.] — ?), Кочерга Василь (1787).

Савинці, деревня (1723, 1732), належала до с. Оболені (1718). У 1751 р. Василь Полуботок уступив город Рихлівському монастирю [1144,арк.1]..

Лесенки

I

Іван — козак ґрунтовий с. Савинки (1732). Тримав млин на р. Чернявці, який перейшов коропському сотнику.

II

Андрій — осавул сотенний понорницький (1761 [866,арк.62] — ?), військової товариш.

III

Василь Андрійович — козак с. Савинки. З братами дворяни Новгород-Сіверського повіту.

Назар Андрійович — козак с. Савинки.

Сидір Андрійович — козак с. Савинки.

Федір Андрійович — козак с. Савинки.

Гута (Гутка, Гутище), деревня. Належало ніжинському протопопу Адамовичу, підтверджене жалуваною грамотою. У володінні Самойловича і Мазепа. Перейшло Полуботку, його сини Андрій і Яків тут тримали 11 (1730), 14 (1740) дворів. 1781 р. належала Прохору Івановичу Забілі [1940,с.52].

Володіння Апостолів: 52 посполитські двори вдови онука гетьмана Павла Івановича Килини Іванівни: 23 у д. Лузики, 13 у сл. при Долгой греблі,

9 у д. Руденькій, 7 у д. Ушивці, 34 полковника лубенського Петра Апостола: 20 посполитських дворів у с. Жуклі, 8 у с. Шабалтасівці, 6 в хут. Жарівський.

Лузники, деревня (1710, 1766). У березні 1710 р. на деревню отримав царську грамоту миргородський полковник Данило Апостол, де у нього 15 дворів посполитих (1732). Перейшла вдові, де у неї 18 дворів (1740) потім єдиній донці померлого онука Павла (? – 1742) Катерині. 28 січня 1760 р. уступила матері, яка вдруге вийшла заміж за генерал-майора Карла Федоровича фон Штофель, за яким і рахувалися 22 хати підданих (1766 [653,арк.61зв.]). **Шинок** вдови Килини Апостола (1747).

Ушивка, слобода (1742), деревня (1710, 1766). У березні 1710 р. на деревню отримав царську грамоту миргородський полковник Д. Апостол. Перейшло вдові, де у неї 8 дворів (1742), потім правнучці Катерині. 28 січня 1760 р. уступила матері, яка вдруге вийшла заміж за генерал-майора Карла Федоровича фон Штофель, за яким і рахувалися 27 хат підданих (1766 [653,арк.60зв.]). **Шинок** вдови Килини Апостола (1747). **Млин** на р. Блистовій вдови гетьмана Апостола (1742).

Хутір при с. Уваровці. Приїжджий двір вдови Апостола, 7 хат підданих (1740). Млини: вдова гетьмана Апостола в хуторі під с. Уваровкою на р. Головесні мала млин (1742).

Жукля, село (1732, 1766). 34 двори підданих, приїжджий двір і шинок гетьмана Данила Апостола (1732), перейшли його вдові. Ганна Данилівна молодша була заміжня за бунчуковим товаришем Петром Кулябкою, у них тут приїжджий двір (1740). У вдови її брата, колишнього полковника миргородського Павла Даниловича Феодори Енгельгард також приїжджий двір (1740). Ще 1766 р. 12 хат підданих рахувалося за померлим у 1758 р. бригадиром Петро Даниловичем Апостолом [653,арк.59зв.], надалі перейшли до його онуки Марії Данилівни, яка вийшла заміж за полковника Івана Яковича Селецького, за яким у 1781 р. в селі рахувалося 30 дворів. **Шинок** (1740). **Млини**: під селом на р. Сестрі і на р. Жуклі вдови гетьмана Апостола два млини (1742). Власник млина на р. Сестра в с. Жукля, який придбав його батько Яків Деружинський вільний посполитий Максим Поручка (1742 [1796,с.132]). На р. Сестрі гутник Павло Поручка побудував «з давних лет» (згадка 1727 р.) гуту і млин [1940,с.60]. Надалі володів син Максим (з десятком дворів) [1940,с.61]. **Рождественська** церква: *священники*: Мигалевич Ілля Семенович (? – 1732 – 1744 – ?), мав сина Михайла (Максима) (1723 – ?), який з 1740 р. навчався в КМА [1683,арк.158,190]. Мигалевич Стефан Іллч (? – 1751 – ?).

Данилівка, слобода. Осадив гетьман Д. Апостол.

Рудня Понорницька, хутір **Рудня (Руденка)**, деревня (1732, 1742) Руденка слобода (1766), хутір (1781) на р. Убідь у 1682 р. тримав В. Дунін-Борковський. У березні 1710 р. на деревню отримав царську грамоту миргородський полковник Данило Апостол, де мав 11 дворів (1732). Перейшла з 5 дворами вдові (1742), потім онуку Павлу Івановичу, доньці останнього Катерині, яка вийшла заміж за полковника Кіндрата Петровича Битяговського, за яким в деревні рахувалося 3 хати (1766 [653,арк.65зв.]).

Володіння Борковських: у 1747 р. 56 дворів посполитих у с. Холми, 10 у д. Камка, по 3 у д. Радомка і гуті Олешинській.

Камка, деревня (1732, 1766). 25 дворів посполитих і 1 підсусідок Борковського (1732). Бунчуковий товариш Михайло Борковський 55 хат (1766 [653,арк.60зв.]). **Дяк:** Шостенко Павло (1718), **паламар:** Марко Герасимович (1718).

Радомка, слобода, деревня (1740). Староста гетьмана Мазепи Малашенко поселив сл. Радомку до Орловки [1731,с.143]. У 1715 р. гетьман надав ½ слободи військовому товаришу Федору Ольшанському (? – ран. 1725). Його вдова Горпина Кирилівна Грушинська (? – 1680 – 1767 – ?), разом з другим чоловіком Іваном Дем'яновичем Мокрієвичем у 1725 р. віддала частину сл. Радомки під заставу дядьку, бунчуковому товаришу Опанасу Дорофійовичу, вдова якого продала генеральному судді Івану Борозні за 5 000 золотих. Частку тримала вдова Бутовича. У 1732 р. тут 11 дворів підданих. **Ольшана,** слобода. Військовий товариш Федір Ольшанський поблизу своєї слободи Радомки осадив слободу Ольшанку [1912,с.193].

Ховми, село (1742) на р. Убедь – у 1623 р. острів (грунти) у володіння А. Вовка, але привілеєм королівським наданий М. Ясликовському, в ході боротьби за нього переможцем вийшов Вовк [1975,с.658]. Островом, пустошу 1628 р. володів литовський шляхтич Ярош Таргоні [1904,с.270] 27 лютого 1631 р. отримав королівське підтвердження на острів Ховми після сина боярського Пилипа Голищі за військові заслуги Андрій Вовк. 18 березня 1635 р. король підтвердив ленне право на острів Ховми і д. Волосковичі повіту Домислинського доживотно Броніславу Грусієцькому від Кирика Чижа. 15 березня 1633 р. у Кракові король підписав привілей на деревню Ховми підкоморю коронному Сигизмунду Казановському. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив каштеляну київському А. Киселю, а той передав Макаківському монастирю. 67 посполитих і 5 їх підсусідків, приїжджий двір Борковського (1732), 68 дворів підданих і 2 служителі Максим Кубрак і Ювко Сніцар (1740). Бунчуковий товариш Михайло Борковський 120 хат (1766 [653,арк.60зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Михайла Борковського (? – 1732 – 1747 – ?). **Млини:** на р. Убеді бунчукового товариша Андрія Борковського, на р. Бобриці його ж (1742). **Михайлівська** церква: *священники:* Герасим Власович (? – 1718 – 1732 – ?). Герасимович Павло (? – 1747 – 1751 – ?). У 1718 р. Матвій Чернявський з Ховмів навчався в Чернігівському колегіумі [1783,с.67].

Олешинська гута на р. Олешні. 1672 р. грунти до с. Холми отримав Василь Борковський, який побудував гуту, перейшла до його сина Андрія (1742). Син Андрія Михайло тримав гуту з 5 підсусідками (1751 [1940,с.88]). Тут 19 хат і при млинах 2 хати (1766 [653,арк.60зв.]). Михайло Михайлович Борковський у 1781 р. тримав гуту (17 дворів). **Млин** на малій р. Олешні Андрія Борковського (1742).

Володіння Скоропадських: 57 посполитських дворів у д. Авдіївці (1747). **Кистер,** деревня (1747), хутор підскарбія Скоропадського (1747) і **млини** на

р. Кистрі і на р. Убеді (1742). **Новий Млин**, хутор підскарбія Скоропадського (1747) і млин генерального осавула Скоропадського.

Володіння Долинських: Пятковський хутір, заснований, мабуть, Пятковськими. Належав бунчуковому товаришу Івану Долинському, де він і проживав (1747). Мурашківський хутір належав бунчуковому товаришу Михайлу Долинському, де він і проживав (1747). Його вдові 1 хата (1766 [653,арк.64зв.]). **Хутір Зайцевський** вдови Долинської 1 хата (1766 [653,арк.64зв.]).

Володіння Топольницьких: Потюнівський хутір належав вдові Тетяні Топольницькій, де вона і проживала (1747).

Понорницька сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 14 місці (60), за кількістю виборних на десятому місці у полку (30). Мала 22 хутори і віднесена до сотень з розвинутою хутірською інфраструктурою. У реєстрі 1739 р. 14 вдів (5,6%).

Крім того, згідно ревізії 1747 р. до сотні були приписані (виключені з однією в другу) 6 козаків і 1 підсусідок з містечка Сосниці (це виборні Яків Васильович Богдан, Іван Кирилович Кириченко, Степан Якович Яценко з братом Якимом, Василь Тимофійович Литовчик з підсусідком, а також під помічники Сидір Опанасович Авраменко та Іван Дорошович Степаненко), 2 козаки с. Кириївки (виборні Степан Григорович Глоба, Михайло Ярмолайович Сисенко), 1 с. Конятин (виборний Іван Скорик), 4 козаки і 3 підсусідки с. Лави (виборні Ярош Степанович і Степан Семенович Горбенки, Іван Тимофійович Безноско, Пантелеймон Степанович Пурас) і 1 козак с. Волинки (виборний Степан Бідний). Малі соціально-професійні групи представлені 2 дворами бобровників у містечку Понорниця (1748).

Протягом 1713 – 1747 рр. спостерігався ріст на 15% кількості посполитських дворів: з 1497 до 1731. 389 з них було описано на імператорський двір (22, 7%), 124 належали КПЛ і 59 Рихлівському монастирю – 10,6%, у володінні ГВК 4,7%. 688 посполитих були у володінні **Полуботків** (40%), 86 – **Апостолів** (5%), 72 – Михайла **Борковського**, 57 генерального підскарбія **Скоропадського**, 34 – **Марковичів**, 29 – **Рогозинських**, 20 – **Оболонських-Каневських**, 9 – **Долинського**, 2 – кофешенка **Саблукова**.

СИНЯВСЬКА СОТНЯ

Синявка, містечко. Сотня з центром у с. Синявка виникла у проміжку з 1650 до 1653 рр. в складі Ніжинського полку і до неї були віднесені два населенні пункти — Низьківка біля витоків р. Мени і Волосківці у верхній течії р. Дягова. У 1654 р. присягу склали 250 козаків, що становило 52% населення сотні. *Курінна організація*: 4 куреня синявських, 2 волоськівських і 1 низьківський. Під час гетьманування Брюховецького ввійшла до складу Сосницького полку, після ліквідації останнього, до Чернігівського полку. У 1732 р. в Синявці було 107 козаків і 30 підсусідків, 50 бобровників і 2 підсусідки, у 1739 р. — 142 козаки і 35 підсусідків, у 1764 р. — 43 двори виборних козаків, 232 підпомічників, 1781 р. — 263 двори козаків [1915,с.118], в них 67 хат — виборних козаків, 322 — козаків-підпомічників [1524,арк.41]. У 1667 р. царською грамотою затверджене за ЧТМ [1860,с.25]. Гетьман Апостол відібрав Синявку у монастиря і надав на ранг генеральному судді Михайлу Забілі, який помер близько 1740 р. У 1744 р. ценці поскаржилися імператриці і указом 1748 р. їм було повернене право володіння. В містечку було 46 винокурень, а продукцію продавали у 10 місцевих шинках та вивозили до Ніжина. Мешканці користувалися колодязями, а на протоці Садковці стояв лише один млин в одне коло.

У 1713 р. у с. Синявка мешкали 50 посполитих [803,арк.112], у 1723 р. — 62, у 1729 р. — 88 [790,арк.5зв.], 24 двори вільних посполитих [1731,с.112-113,186]. У 1732 р. у Синявці 29 посполитих і 1 підсусідок, сотника синявського 25 підданих, у 1736 р. 62 посполиті [294,арк.13]. У 1741 р. Михайло Забіла купив двір у селі у Леонтія Назаренка [1303,арк.1]. У 1748 р. сотник Андрій Полонський просив Забілу уступити цей двір йому [1312,арк.1]. Того ж року сотник березненський Пантелеймон Забіла передав двір і поле ЧТМ, за що йому склав подяку архимандрит Комаровський [1311,арк.1]. У 1748 р. сотник переслав гроші за куплений сотенним отаманом Петренка назаренківський двір, який тимчасово знаходився у володінні монастиря [1316,арк.1]. У 1748 р. за рішенням Сенату м. Синявку передали бунчуковому товаришу Тимофію Скоропадському, але монастирські піддані ЧТМ захопили маєтність, що розглядалося ГВК [371,арк.1]. У 1753 р. на місце звільненого за старістю і дряхлістю синявського сотника був призначений військовий канцелярист Степан Петрункевич, представник старинної синявської родини, батько якого став наказним сотником у сусідній Сосницькій сотні [1939,с.46-47]. За 21 рік сотникування Петрункевича в його руках зосередилося 4 двори, 9 хат, 29 підданих (1764), з хутором Попельницьким 38 чоловіків, 44 жінок і 10 дворових

служителів (1782 [1939,с.48]), батьківські володіння перейшли сину, значковому товаришу Якову і донькам Софії (заміжня за Леонтієм Кубраковським), Марії, Настасії. Його швагро Максим Павлович Жуковський мав 4 підсусідки, потім 29 підданих у м. Синявці та хут. Вершинському [1753,с.169].

У 1766 р. ЧТМ тримав 21 хату підданих, військовий товариш Петро Вінницький 10, сотник синявський Степан Петрункевич 9, вдова Параска Вінницька 4, отаман сотенний Василь Драчевський 3, по дві хати священник Іван Вятковський, значковий товариш Семен Вінницький, військовий товариш Данило Силич-Полянський, сотенний хорунжий Олексій Шульгін 1, козачих підсусідків 10, вдови хорунжого Борисова 2 (в хуторі її 1), Івана Кобеляна 1, в хуторі козака синявського Вюнецького 1, козака Микити Орищенка 1, козаків синявських Ковшаренків 1 (1766 [653,арк.31зв.-32зв.]). У 1783 р. згадані 92 піддані абшитованого бунчукового товариша Степана Петрункувича [1753,с.166] і 48 сотника сосницького Петра Лисянського [1753,с.166]. У 1781 р. у с. Синявка 7 хат державних посполитих, 99 посполитих-підданих [1524,арк.41].

Проживав значковий товариш Григорій Неговський (1747). Двори абшитованого сотника Полонського, значкових товаришів Ничипора Петренка, Георгія Н (1755 [531,арк.484]). **Шинки** (у 1732 р. 6, 1781 р. 10): священника покровського (1732), значкового товариша (1732) (Опанас Петрович Петрукевич ?), церковний (? – 1732 – 1747 – ?), сотника Андрія Полянського (? – 1732 – 1747 – ?); хорунжого сотенного синявського Опанаса Борисенка (? – 1732 – 1747 – ?), козака Ничипора Петрункевича (1747), козака Зіновія Кучиновського (1732), місцевого виборного козака Миколи Артемова (1747), отамана городового Петра Петрункевича (1747), Андронникового монастиря (1747). В містечку було 46 винокурень, а продукцію продавали у 10 місцевих шинках та вивозили до Ніжина (1781).

Поблизу села були хутори полкового судді Сенюти (з млином в одне коло на річці Мені), сотника синявського Жуковського, возного Драчевського, хутір в урочищі Папільня Петрункевича, козаків виборних Якіма Римара, Пилипа Ковшара, Семена Команди, козака-підпомічника Григорія Петрука, сотенного отамана Драчевського, абшитованого сотенного отамана Івана Харченка.

Троїцька церква (з 1640): *священники*: Ярофій (? – 1654 – ?), Григорій, Ярофійович Іван (? – 1712 [1323,арк.1] – 1717 [1295,арк.1] – 1 липня 1720 р. продав двір у Любечі полковнику Полуботку), Сазон Григорович, Михайло Сазонович (ран. 1755 [531,арк.484]), Євстафій Михайлович, Петро Євстафійович (? – 1747 – 1755 [531,арк.484] – ?), Чернявський Іван Федорович (1747 – ран. 1755 [531,арк.484]), *дияк*: Савицький Іван (1718), *паламар*: Павло Михайлович (1718). **Покровська** церква (з 1706): *священники*: Синявський Василь [1981,с.178] Васильович (? – 1718 – 1744 – ?), Дмитрович Василь (1720 [1981,с.178] – 1747 – ?), Кучиновський Зіновій Васильович (ран. 1747), Синявський Йосип Васильович (1746 [1308,арк.1;1309,арк.1]), *дияк*: Кучиновський Зіновій Васильович (1718), *паламар*: Грицко Созонович (1718). **Миколаївська** церква (з 1747).

Священики церков: Вятковський Іван (1766 [653,арк.31зв.]), Данчевський Олексій (1781).

СОТНИКИ: Дашевич (Дашевський) Овсій (? – 1654 – ?), Юненко Степан Тарасович (? – 1654 – ?), Борзенський Тихін (бл. 1660), Борзенський Андрій Тихонович, Рубан Ілляш Аврамович (? – 1661.12. – 1662 [1095,арк.1] – ?), Опанасович Іван [1614,арк.103зв.], Перехрест Федір, Школьнік Василь Маркович (? – 1669 – 1686.08. – ?), Степаненко Яків (раніше 1690), Княгиницький Іван Прокопович (? – 1690.06. – 12 – ?), Грущенко Василь (? – 1691.22.07. [1861,с.175] – ?), Міщенко Василь Михайлович (? – 1694.05. – 1696.01. – ?), Долматович Федір Степанович (? – 1700.01. – 1704 [1046,арк.1] – ?), Устинович Тихін (? – 1711.03. – ?), Левенець Василь (1718, нак.), Свириденко Василь (раніше 1723), Свідерський Клим (раніше 1723 [1803,с.254]), NNN (1723.1.02., нак. [1803,с.253]), Полянський Андрій Олександрович (1723.8.02. – 1753.3.03.), Татарин Павло (1733.02., нак.), Бородуха Максим Федорович (1743, нак.), Петрункевич Петро Петрович (1743 – 1744 [1819,с.19], нак.), Петрункевич Степан Опанасович (1753.12.03. – 1774.7.07.), Жуковський Максим Павлович (1774 [582,арк.2] – 1782).

Юницькі

I

Степан Тарасович Юненко – сотник синявський (1654).

Марко Юненко – шляхтич, вийшов в Гетьманщину, військовий товариш, володів млином. В легенді, що розглядала Ревізійна Комісія у 1838 р. показали що походять від прапрадіда Марка Юненка, якому у 1660 р. наказний ніжинський полковник Федір Завадський дозволив фундувати млин [1716,с.810]. Рід походить від польського шляхетства, предок яких Микола Юнінський був хорунжий трембовський (на що були докази від шляхетства та урядників трембовських), якому був наданий герб Юнінських за хоробрість на війнах. Внесені в IV частину родовідної книги як іноземний рід.

II

Петро Маркович.

III

Опанас Петрович.

Ничипір Петрович – козак синівський (1740), військовий товариш (1747), Мав двір, до якого належали грунт на 15 четверті, сіножать на 20 возів, ліс, винокурню, 5 коней, 6 воли (1740). Побудував Микольську церкву у с. Мені.

Петро Петрович.

IV

Корній Ничипірович (1715 – ?) – козак синівський (1740).

Іван Ничипірович (? – ран. 1787).

Петро Ничипірович (бл. 1717 – 1787 – ?) – військовий товариш (? – 1763 [504,арк.1] – 1787 – ?), житель менський. 1765 р. захопив у козаків Мальченків, козачки Катрунки пледи і у козака Хриповецького двір у Синявці [878,арк.3]. Там же мав 26 підданих (1783 [1753,с.173]). 1747 р. побудував Покровську

церкву у с. Синявці [1981,с.178], оновивши її 1775 р. Д.: (1766) NNN (? – 1763 – ран. 1783)

Опанас Ничипірович (? – ран. 1787).

Семен Петрович – значковий товариш (1781). Мали хутір «від села Низковки в 6, (а від села Синявки в 7) верстах, в лісі, при невеликій протоці Рогозка» [1773,с.335].

Андрій Петрович (? – ран. 1787).

V

Яків Іванович (1757 – ?) – сотенний хорунжий (1787). Д.: Марфа NN, донька козака.

Антон Іванович (1762 – ?) – колезький протоколіст (1787). Д.: Надія NN, донька купця.

Назар Іванович (1769 – ?).

Степан Семенович (1761 – ?) – колезький регістратор (1787).

Василь Семенович (1763 – ?). Д.: Ксенія NN, донька священика.

Василь Андрійович – полковий канцелярист (1781) в Курському намісництві, губернський канцелярист (1787). Д.: Ксенія NN, донька священика.

Дашевські

I

Овсій – сотник синявський (? – 1654 – ?).

II

Павло Овсійович.

III

Йосип (1708 – 1766 – ?) – службу розпочав з 1725 р., військовий товариш (з 1725), бунчуковий товариш (з 1728 [598,арк.4зв.]).

Кирило Павлович.

Михайло Павлович.

IV

Йосип Кирилович (1742 – ?) – службу розпочав з 1765 р. козаком, хорунжий сотенний киселівський (1773 – 1779 – ?), учасник походу 1773 і 1774 рр., потім три роки на форпостах. Абшитований військовий товариш (1787). Мав 24 підданих у с. Олександрівці. Поручик. Д.: Гафія N Зарецька, донька козака-шляхтича, мала доньку Ганну (1769 – ?) [1517,арк.29].

Корнило Кирилович – проживав у с. Олександрівці.

Григорій Кирилович [1862,с.131].

Федір (1733 – ?) – службу розпочав з 1749 р., військовий товариш (1777 – ?).

V

– N Йосипівна Ч.: Василь Свіонтицький, військовий товариш, священик олександрівський.

Школьненки (Команда, Команденки-Марковичі)

I

Марко Школа.

II

Василь Маркович Школьніченко — сотник синявський (? — 1669 — 1686 — ?), 2-й осавул полковий чернігівський [1731,с.115]. 11 років тримав с. Низьківку, яке після нього перейшло на уряд нового 2-го осавула полкового.

III

Кирик (1690 — ?) — козак малоґрунтовий 1-го Синявського куреня (? — 1718 — 1732 [1748,с.70] — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 1 четверть, сіножать на 4 возів, 2 коня, 2 воли (1740)

Мойсей (1697 — ?) — козак ґрунтовий 1-го Синявського куреня (? — 1732 [1748,с.70] — 1737 — ?).

IV

Іван Кирикович (1715 — ?) — козак виборний (1735 — 1747 — ?). Брав участь в польському поході.

Герасим Кирикович — козак. Служили з одного двору з братом Іваном (1747).

Семен — козак (1747), виборний (1781). Тримав хутір (1781).

V

Пилип — козак синявський, на форпостах в Могилівській губернії (1776 — 1776).

Грущенко (Грушка)

Григорій Грушич — козак Березненської сотні (1654).

Яцько — отаман курінний Синявської сотні (1676).

Василь — сотник синявський (? — 1691.22.07. [1861,с.175] — ?), козак синявський. В поході проти шведів «в жилищахъ шведскихъ над рікою Шелдихоу на урочищі Лопі» (1702).

Тиміш — отаман курінний (? — 1718 — ?), козак убогий 3-го Синявського куреня (? — 1732 — 1735 — ?).

Мищенко

Василь Михайлович — сотник синявський (? — 1694.05. — 1696.01. — ?).

Захар — козак Менської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Долматовичі

I

Степан.

II

Федір Степанович — сотник синявський (? — 1700.01. — 1704 — ?). 1704 продав двір у Чернігові значному військовому товаришу Івану Швагрову [1046,арк.1].

Мандрики

I

Василь — козак Березненської сотні (? — 1649 — 1654 — ?).

Григорій — козак Березненської сотні (? — 1649 — 1654 — ?).

II

Прокіп Васильович (? — 1718 — ран. 1721) — отаман городовий березненський, наказний сотник (1688), Сотник синявський (? — 1702 — ?). В поході

у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Значковий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — ?). Володів пледом з лазнею в Березні. Неписьменний. Д.: 1) NNN. 2) Марфа Леонтівна Полуботок, донька переяславського полковника, вдова Григорія Даниловича Лісницького, сотника полкового миргородського. У травні 1723 р. відібрала спадкове майно у пасинка Петра і зруйнувала виницю свого колишнього протекціанта Опанаса Борисенка [116, арк.14].

III

Петро Прокопович (? — 1725.9.08.) — студент школи аналогії Чернігівського колегіуму (1718). Значковий товариш Чернігівського полку (1720 — 1725 [1510, арк.125]). 31 липня 1721 р. за 60 талерів продав березненським міщанам батьківську лазню в Березні. Помер в поході. Письменний.

— Н Прокопівна Ч.: Василь Васильович Синявський, священник [1981, с.178].

Григорій — козак можний, отаман городовий березненський (1732 — ?).

Степан — отаман курінний березненський (1732). Був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

IV

Микола — військовий товариш «1741 году за отчески и его самого служби» [1895, с.136] — 1747 — ?).

Омелян Степанович — козак виборний березненський (1747).

Скаржинські (Перехрести)

I

Перехрест Федір — сотник синявський.

II

Петро Скаржинський.

III

Андрій Петрович — підписок, писар Менського духовного правління (з 1732).

Свиріденки

I

Василь — сотник синявський.

Назар — козак синявський (1718).

II

Мойсей — козак малоґрунтовий синявський (1732). З Яцьком «на одному дворі порознь хатами живуть і почерезно служать».

Яцько — козак малоґрунтовий синявський (1732).

Коломійці-Свідерські

I

Клим (? — ран. 1723.1.02.) — сотник синявський (1723 [1932, с.302]).

II

Григорій Коломійченко — козак малоґрунтовий і «пеш» (1732).

Сава Коломійченко — у квітні 1731 р. козаки Степан та Іван Свиріденки подали чолобитну на сотника за побиття та неправильне розмежування гаю з Грицьком і Савкою Коломійченками [243, арк.1].

Микита — козак синявський. У 1734 р. перейшов під Київ у слобідку Губернаторську.

Юрій — козак синявський. Перейшов у 1733 р. до Ріпок.

Силичі-Полянські

I

Олександр (? — 1665 — 1687 — ?).

II

Андрій Олександрович (бл. 1688 — ?) — значковий товариш (? — 1723), сотник синявський (1723.8.02. [1803,с.261] — 1753). У квітні 1731 р. козаки Степан та Іван Свириденки подали чолобитну на нього за побиття та неправильне розмежування гаю з Грицьком і Савкою Коломійченками [243,арк.1]. Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). У 1740 р. ГВК і полкова канцелярія розглядали справу згідно донесення генерального судді Михайла Забіли про надмірні збори, які знімав Полянський з його підданих у с. Синяві [330,арк.3]. 1740 р. здійснював ревізію Седнівської сотні. У серпні 1744 р. підписав «прошення» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. Жив у с. Низківці, де мав приїжджий дім. Мав двір, винокурню, млин (камінь в млині) на р. Садовці (1742 [1796,с.127]), шинок у с. Синявці (1743 [529,арк.449]), ½ каменя млинового у с. Дирчині, камінь з двома гніздами валюшними у с. Терехівці, у с. Чорторийці ліс і острів. У 1753 р., будучи бездітними, родина усиновила племінника Данила Силича, якому перейли їх маєтності. Д.: Єфросинія Матвіїна Силич (1700 — 1753 — ?).

— N Олександрівна. Ч.: (? — 1773 — 1779 — ?) Іван Соколовський, значковий товариш, власник хутора у с. Домошлін.

Артамон — секунд-майор (1790).

III

— Гафія Артамонівна Ч.: (1790) Михайло Степанович Волховський, колезький асесор. Мав 138 спадкових підданих у Ніжинському повіті [1623, ч.III,арк.1зв.].

Петрункевичі [1939,с.46-50]

I

Онуфрій.

II

Петро Онуфрійович (? — 1660 — 1700 — ?) — покозачений шляхтич, товариш значний сотні Сосницької (1694). У 1694 р. свідок купчої від Василя Онищенка Семака до Л. Полуботка.

III

Олексій Петрученко — козак 3-го Синявського куреня (1732 [1748,с.70]).

Косма Петрученко (? — ран. 1722) Д.: N Сидоренко, сестра Олексія Сидоренка. У другому шлюбі за бунчуковий товариш Степаном Холодовичем, який судився з вдовою Олексія Федорою (в першому шлюбі Крачевською) за маєтності Сидоренків [760,арк.120]. Можливо, Григорій і Косма були рідними братами. Родина володіла у Сосниці значними статками.

Григорій Петрунченко – священник у Сосниці (1718 [1939,с.53] – 1728 [760,арк.119]).

Хома Петрович (? – 1673 – 1698 – ?) – козак м. Синявки.

Ничипір Петрович – козак 2-го синявського куреня (1732), ґрунтовий виборний (? – 1743 – 1747 – ?). Отаман городовий синявський (? – 1748 – 1756 – ?). Мав двір та млин на р. Садовці в м. Синявці (1742 [1796,с.127]), шинок в Синявці (? – 1743 [529,арк.449] – 1747 – ?).

Петро Петренко – студент школи аналогії Чернігівського колеґіуму (1718), неписьменний [1796,с.127]. Наказний сотник синявський (1743 – 1744). Отаман городовий синявський (? – 1747 – ?), Від його імені у серпні 1744 р. сотенний писар підписав «прошення» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. Мав шинок у Синявці [529,арк.449].

Опанас Петрович (? – 1680 – ран. 1747) – службу серед значного товариства розпочав з 1687 р., учасник походів у 1687 р., у 1688 р. на Самару, у 1689 р. під Перекоп, проти Петрика, у 1692 р. за Дніпро на Паланку, під Азов (1696), в Тавань (1698), під Орешок (1701), Любар і Варшаву (1704), Полтаву (1709), Кам'яний Затон (1711 [1510,арк.130]). Значний військовий товариш, в липні 1710 р. – на сотницькому сосницькому уряді, наказний сотник сосницький (1724.03.), значковий товариш Чернігівського полку (1687 – 1740). У 1739 р. захопив майно жительки сосницької Марії Дещенківни [313,арк.5]. У 1740 р. звільний від служб через старість, жив у Сосниці, де володів двором. Був ктитором Успінської церкви у Сосниці (1725 [158,арк.4]). Д.: Марія NN, вдова, володіла двором у Сосниці в 1755 р. [531,арк.547].

Марко Петрункевич – військовий товариш, 1744 – 1746 рр. мав суперечку за спадок з вдовою бунчукового товариша Козьми Заруцького Євдокією [359,арк.3].

IV

Олексій Петрункевич – священник у Сосниці (1760).

Семен Петрункевич – священник Покровської церкви у Сосниці (1750 р. [532,арк.248зв.]).

Олександр Петрункевич – священник покровський сосницький (? – 1752 [760,арк.430] – 1764 – ?). Д.: Євдокія Іванівна Дворецька, донька священника покровського сосницького.

Степан Хомич (? – 1712 – 1754) – вчився в латинських училищах, військовий канцелярист (з 1732), протоколіст (1736), в.о. старшого військового канцеляриста, писар полковий стародубський (1741.19.02.). Мав приїжджий двір у с. Волинці. Д.: (з 1743) Євдокія Василівна Савич, донька лубенського полковника, в першому шлюбі за Іваном Михайловичем Миклашевським.

Федір Ничипорович – козак синявський (1747).

Степан Опанасович (1718 – 1799 – ?) – в службі з 1741 р., значковий товариш, військовим канцеляристом (? – 1747 – 1753), за службу діда і батька призначений сотником у Синявську сотню (з 1753.12.03.). У 1774 р. бунчуковий товариш з сотників синявських. Абшитований бунчуковий товариш (? –

1782 – 1787 – ?). У 1758 р. продав дворище куплене батьком у 1712 р. бунчуковому товаришу Івану Федоровичу Полторацькому [761,арк.18]. Мав у Синявці 92 підданих (1782 [1753,с.166]), в урочищі Палівня – хутір (1781). Д.: Ганна Павлівна Жуковська (1727 – 1799 – ?), донька бунчукового товариша.

– Олена Опанасівна – у 1760 – 1761 рр. – вдова, жила в Батурині. Ч.: Григорій Тимофійович Козловський (1720 – ?), син козака синівського Тимофія Козлова (1695 – ?). Військовий товариш Ніжинського полку (? – 1743 – 1747 – ?), жив у Ніжинському полку, мав двір приїжджий у с. Козляничаях.

V

Яків Семенович – попович (1767), священник с. М. Устя (1768 – 1786). Володів двором в Сосниці [760,арк.266]. Двір дістався за заповітом, але за малолітством володів зять, священник покровський Олексій Пилипович, який документи не повернув. 25 січня 1767 р. продав ниву дідизну і батьківську прозвану священника малоустяняського Євдокима Домонтовича Филімону Шафонському за 22 рублі. Мали синів Степана, Кліма, Григорія, Якова.

– N Семенівна Ч.: Олексій Пилипович, священник покровський сосницький (1768).

Степан Степанович (1744 – 1796 – ?) – значковий товариш Стародубського полку (1762), військовий товариш (з 1764.08.), поручик у відстаку (1787). Д.: 1) (1763 – 1782) Уляна Іванівна N (1744 – ?), донька протопопа. 2) (1796) Єфросинія Дем'янівна Златківська.

Данило Степанович (1750 – 1796 – ?) – жив у с. Понорівці Стародубського повіту. Д.: Ксенія NN (? – 14.02.1804), донька священника.

Яків Степанович (1758 – 1823 – ?) – службу розпочав з 1773 р., полковий канцелярист Чернігівської ПК (? – 1781), значковий товариш Чернігівського полку (з 1781 [648,арк.4]), поручик при відставці (1787). Жив у м. Синявці. Д.: Олена Іванівна Юркевич (1770 – ?), донька титулярного радника

Софія Степанівна Ч.: Леонтій Іванович Кубраковський (1744 – 1786 – ?), військовий товариш.

– Марія Степанівна (1767 – 1787 – ?).

– Анастасія Степанівна (1770 – 1787 – ?).

Жуковські (лінія Микити Павловича)

I

Прокіп Іванович – сотник глиньський (1663 – 1687, з перервами).

II

Михайло Прокопович (? – 1701) – сотник глиньський (1687.07. – 1690 – ?), (? – 1693 – 1697.07. – ?).

III

Опанас Михайлович (? – 1669 – 1736 – ?) – Значний військовий товариш (1710). 16 січня 1710 р. отримав універсал лубенського полковника Василя Савича на володіння сільцем Сурмачівкою. Значний товариш полку Лубенського (1712). Сотник глиньський (1715 – 1736). Д.: Дарія NN (? – 1749 – ?). У 1748 р. мала суперечку за млин з козаком глиньським Василем Коломійцем.

IV

Павло Опанасович — сотник глиньський (1730, нак., 1736 — 1741, повний). Бунчуковий товариш.

V

Максим Павлович — розпочав службу полковим канцеляристом Ніжинського полку (1762 — 1768), значковий товариш (1768 — 1774), сотник синявський (з 1774). Був у поході в турецьку війну 1776 р., на форпостах 1779 р. 4 місяці. Прем'єр-майор. 4 підсудки у Синявці. Мав 29 підданих (1783 [1753,с.169]). Д.: Ксенія Іванівна Харченко, донька абшитованого отамана сотенного [1517,арк.8]. Мали синів Прокіпа (1760 — ?) — отаман сотенний (1783), Іван (1776 — ?), Павло (1782 — ?).

— Ганна Павлівна Ч.: Степан Опанасович Петрункевич, сотник синявський.

ОТАМАНИ: Степаненко Яків (1676), Онищенко Павло (? — 1711.05. [1292,арк.1] — ?), Бражник Онисим (ран. 1717.1.08. [1295,арк.1]), Борисенко Опанас (? — 1717.1.08. [1295,арк.1] — ?), Троян Омелян (? — 1718 — 1725 [150,арк.10] — ?), Татарин Павло (? — 1725 — 1732.31.01. [1748,с.69] — ?), Чика Андрій (? — 1732.12.03. [1299,арк.1] — ?), Бородуха Максим Федорович (? — 1743 — ?), Петрункевич Петро Петрович (? — 1747 — ?), Петрункевич Ничипір Петрович (? — 1748 [1316,арк.1] — 1756 — ?), Минець Ничипір (? — 1756.27.05 — ?), Каменецький Федір Васильович (1763 — 1779 [1517,арк.17] — ?).

Борисенки

I

Опанас (1685 — ?) — отаман городовий синявський (? — 1717.1.08. [1295,арк.1] — ?), у 1718 р. прийняв присягу царевичу Петру Петровичу як синявський козак. Протекціант Полуботка. Марфа Полуботко у травні 1723 р. зруйнувала винницю свого колишнього протекціанта [116,арк.14]. Хорунжий сотенний синявський (1732),. Був у польському поході з 1733 по 1 вересня 1735 р. Мав двір, до якого належали грунт на 3 четвєрти, сіножать на 20 возів, лїс, винокурню, 5 коней (1740). Тримав шинок у Синявці.

II

Василь — у 1729 р. захопив грунт у синївського козака Григорія Крамаренка [227,арк.1].

Іван Опанасович (1715 — ран. 1765) — козак, хорунжий сотенний синявський (1740 — 1756). Д.: NNN, 1766 р. вдова, мала в Синявці 2 хати, в її хуторі 1 хата посполитська (1766 [653,арк.32зв.]).

Нащадок вїгта (1676) синявського Якима **Трояна** Омелян став отаманом городовим синявським (? — 1718 — ?), (1725 — ?) та мав невеликі статки, його родич Семен — козак куреня Синявського (1718), малограунтовий «за крайнимъ убожествомъ жадной службы отбывають не могутъ» (1732).

В'юнецькі

I

Іван — вийшов з Правобережжя, служив у Синявській сотні [849,арк.44].

II

Петро Іванович (? – 1710 – 1729 – ?) – вийшов з Правобережжя, служив у Синявській сотні.

III

Петро Петрович (1700 – ?) – виборний козак Синявської сотні (1740), був у низовому поході 5 років, в польському 2 роки, в очаківському, кримському і перекопському, хотинському. Наказний сотник синявський, потім отаман городовий синявський до 1756 р. Мав двір, до якого належали грунт на 15 четверті, сіножать на 30 возів, ліс, винокурню, 5 коней, 4 воли (1740). Служив з племінником Микитою (1715 – ?).

IV

Андрій Петрович (1730 – 1761 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі, мовам російській, польській, латині, риторичі з 1745 – 1749 рр. У 1750 – 1756 рр. полковий канцелярист чернігівський. В березні 1756 р. від ГВК отримав чин значкового товариша [543, арк.1]. Герб: «вершник на здибленому коні, озброєний шаблею» [1980, с.92].

Петро Петрович (1730.21.12. – 1761 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі, мовам російській, польській, латині, риторичі службу розпочав з 1749 р. в Чернігівській полковому суді, у 1753 р. отримав чин значкового товариша. Військовий товариш (1757.26.08. – 1761 – ?).

Семен Петрович (1739 – ?) – служив полковим канцеляристом з 1753 р., значковий товариш Чернігівського полку (1757 – 1761 – ?). Предки його Венецького Іван і Петро служили козаками були в баталіях (серед них і в Полтавській).

Каменецькі

I

Михайло.

Василь.

Йосип – фактор городнянський (1747). Мав двір у Городні.

II

Максим (? – ран. 1790) – брат Петра і Данила.

Петро Михайлович – сотник полковий чернігівський (? – 1782 – ?), титулярний радник (1790). Мав 27 спадкових душ підданих. Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Чернігівському повіту. Д.: Євдокія Яківна Комаровська, донька значкового товариша.

Данило Васильович – полковий канцелярист (1757 – 1766), писар сотенний любецький (1774), військовий товариш (1790), мав 12 спадкових підданих. Д.: Уляна NN, донька козака.

Федір Васильович – отаман сотенний синявський (1764 – 1779 – ?). Військовий товариш (? – 1784). Абшитований бунчуковий товариш (1784.1.03. [1325, арк.603] – 1790 – ?). Мав 10 спадкових підданих у Синявці. Д.: NNN, донька шляхтича.

III

Михайло Максимович – військовий товариш (1790).

Григорій Максимович.

Іван Максимович.

Іван Максимович.

ПИСАРІ: Гаврилович Андрій (? – 1654 – ?), Струтинський Данило (? – 1727 [1953,с.176] – 1731.9.04. [251,арк.2] – ?), Тиховський Антін (? – 1732 [1748,с.69] – ?), Куценко Кіндрат (? – 1737 – ?), Яновський Кіндрат (? – 1744.08. [1819,с.19] – 1747 – ?), Драч Леонтій (? – ран. 1756.21.03 [849,арк.57]), Минець Ничипір (? – 1756.30.04 – ?), Драчевський Василь Леонтійович (1756 – 1762 [868,арк.1]), Дроздовський Омелян (1762.20.12. – 1782 [1932,с.151]).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Глущенко Василь (? – 1747 – ?), Дроздовський Омелян (1756 – ?).

Яновські

I

Іван.

II

Лука Іванович (1699 – ?) – канцелярист судовий (? – 1739 – 1740 – ?). Д.: Уляна Дмитрівна N (1714 – ?). Мали доньок Єфросинію (1735 – ?), Пелагею (1738).

Кіндрат – писар сотенний синявський (? – 1744 – ?). У серпні 1744 р. підписав «прошеніє» сотників полку до імператриці [1819,с.19].

Федір – козак синявський (? – 1747 – ?).

Іван – козак синявський (? – 1747 – ?). Рідний бра Федора.

Драчевські

I

Леонтій (? – ран. 1756.29.04.) – писар сотенний синявський, значковий товариш.

II

Омелян Леонтійович – возний (1781), військовий товариш (1787). Мав 12 підданих у м. Синявці [1526,арк.99], хутір під Синявкою. Д.: Марія NN, донька козака. Мали сина Петра, доньок Пелагея і Євдокія.

Василь Леонтійович – службу розпочав з 1757 р. Підканцелярист полковій канцелярії. Писар сотенний синявський на місце батька [849,арк.57], возний. Значковий товариш (з 1773), осавул полковий (1783). У 1762 р. його побив військовий товариш Петро В'юнецький [868,арк.3]. Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787,с.245]. У м. Синявці і хут. за с. Низківкою, Мостиком мав 56 підданих [1753,с.169].

Д.: 1) (1773) Марія Лучиновська, донька писаря магістратського. Мали сина Івана (1765 – ?) – навчався у морському кадетському корпусі (1783), доньок Настасію (1767 – ?), Марію (1773 – ?). 2) (1780) Анастасія Іванівна Борисова, донька сотенного хорунжого. Мали сина Івана (1780 – ?).

ОСАВУЛИ: Рубаник Іван (? – 1654 – ?), Кобилян Михайло (? – 1732 [1748,с.69] – ?), Кобилян Іван (? – 1737 – 1740 – ?), Коненко Яків (? – 1756

[849,арк.57] — ?), Шульгін Олексій Михайлович (1762 — 1770 [616,арк.1]), Борисенко Микита (? — 1771 [915,арк.186] — ?), Денис (? — 1773 — ?), Матис Іван (1777 [1516,арк.36] — 1779 [1516,арк.36] — ?).

Спадкова родина осавулів Кобилян, з яких Михайло (1685 — ?) був осавулом сотенний у 1732 р., а у 1747 р. — комісаром вінчарних заводів. Його молодший брат Іван (1712 — ?) — осавулом у 1737 — 1740 рр. У 1766 р. мав 1 хату підсусідків [653,арк.32зв.]. З братом служили з одного двору, до якого належали грунт на 6 четвєрті, сіножать на 20 возів, ліс, винокурню, 4 коня, 3 воли (1740).

ХОРУНЖІ: Мелентійович Ничипір (? — 1654 — ?), Панченко Пилип (1676), Григорій (? — 1718 — ?), Кищенко Федір (? — 1725 [150,арк.10] — ?), Борисенко Опанас (? — 1732 [1748,с.69] — 1740), Демиденко Андрій (1737), Борисенко Іван Опанасович (1740 — 1756 [849,арк.64]), Шульга Данило Самійлович (1757.2.01. — ?), Шульгін Олексій Данилович (1762 — 1768), Чипин Кирило (? — 1775 — ?), Демиденко Павло (1777 — 1779 — ?).

Родина спадкових хорунжих **Демиденків**, з яких Андрій (1698 — ?) був хорунжим у 1737 р., а Павло — у 1777 — 1779 рр.

Павло **Ткаченко** був отаманом курінним синявським (1718). Пішов у польський похід 1733 р., у нього брати Іван, Юхим, Федір.

Ковшар (Ковшаренки)

I

Сидір — козак синявський (1718).

Мисько Ковшаренко — козак ґрунтовий 4-го Синявського куреня (1718).

II

Денис (? — 1737) — козак синявський.

Федір (1697 — ?) — посполитий с. Низьківки (1718), козак ґрунтовий 4-го Синявського куреня (? — 1732 — 1737 — ?). Брав участь в польському поході в 1733 — 1734 рр. Брат Дениса і Михайла.

Михайло (1712 — ?) — козак синявський (? — 1732 — 1737 — ?). Брав участь в польському поході в 1733 — 1735 рр.

Йосип — козак синявський виборний (1747). Мав двір з двома хатами, підсусідка (1747).

Кирило — малоґрунтовий козак синявський (1732).

Семен — козак синявський (1747).

III

Петро — козак синявський. 25 травня 1776 р. направлений з командою в Чигрин Дубраву до генерал-майора Гудовича. Володів разом з іншими Ковшаренками хутором, де була 1 хата посполитих [653,арк.32зв.].

Пилип — виборний козак, мав хутір у Синявській сотні (1781).

Коценки (Куценки)

I

Михайло — козак синявський (? — 1718 — ?).

Василь Коценків син — козак синявський (? — 1718 — ?). Вирушив у польський похід 1733 р. в команді полковника прилуцького Ґалагана.

Федір (1680 – ?) – козак ґрунтовий, курінний отаман 4-го Синявського куреня (1732 [1748,с.71]). Вирушив у польський похід у квітні 1734 р. в команді сотника роїського Бакуринського. Малоґрунтовий виборний козак, мав двір з 3 хатами, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 12 возів, ліс, винокурню, 4 коня, 2 воли (1740).

II

Кіндрат Федорович (1712/1717 – ?) – писар сотенний синявський (1737).

Юсько (1715 – ?) – козак синявський (1737).

Іван – козак синявський. Вирушив у польський похід у квітні 1734 р. в команді сотника роїського Бакуринського.

III

Омелян – козак синявський. 25 травня 1776 р. направлений з командою в Чигрин Дубраву до генерал-майора Гудовича.

Пилип – козак синявський. У відрядженні на кордоні Могилівської губернії (1775 – 1776).

Левенці (Левенченки)

I

Василь – наказний сотник синявський (1718).

II

Нестор (1700/1707 – ?) – козак малоґрунтовий 4-го куреня Синявського (? – 1732 – ?), виборний (1747). Мав двір з двома хатами, до якого поля на 1 четверть, 2 коня (1740), підсудка (1747). Брав участь у польський похід 1733 р. в команді полковника прилуцького Галагана.

Григорій (1717 – ?) – козак синявський (? – 1737 – 1747 – ?).

Яків (1703 – ?) – козак виборний мало ґрунтовий. Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четверті, сіножать на 15 возів, ліс, винокурню, 4 коня, 5 волів (1740), з якого служив з братами Леонтієм і Опанасом.

Леонтій (1710 – ран. 1747) – козак виборний малоґрунтовий. Д.: Христина NN.

Опанас (1711 – ?) – козак виборний малоґрунтовий (1740). Мав двір з 5 хатами, 2 підсудки (1747).

III

Олексій – козак синявський, на форпостах в Могилівській губернії (1776).

Лісеницькі (Лесенецькі)

I

Іван.

II

Петро Іванович – службу розпочав 1760 р., полковий канцелярист (з 1765 [624,арк.29]). У 1771 р. отримав чин значкового товариша і в цьому ж році став сотником. Брав участь в турецькій компанії, рік перебував на форпостах в Могилівській губернії, у 1779 р. дітей не мав. У 1779 р. у Сосниці мав 11 хат на 8 дворах підсудків [1773,с.316], у Синявці 1779 р. мав 12 підсудків. Був у поході Турецькому а потім на форпостах, у відпустці був один раз. Бунчуковий

товариш (1783), мав 48 підданих у м. Синявці [1753,с.166]. Абшитований бунчуковий товариш (1787). Від шляхти Чернігівського полку підписав наказ до Комісія по складанню Нового Уложенія. Д.: (1783) Ганна N Чумак, донька військового товариша.

Назар Іванович — абшитований військовий товариш (1787), мав 25 підданих у м. Синявці. Д.: Дарія NN, донька отамана сотенного. Мали сина Луку і доньку Євдокію.

Луневські

I

Степан — козак 3-го Синявського куреня (? — 1727 — 1732 [1748,с.71] — ?). У 1727 р. скаржився на полковника Богданова в насильному утриманні його при полковій канцелярії та переобтяжені постоями [191,арк.1]. В квітні 1731 р. сотенний писар Д. Струтинський захопив у козаків Степана і Максима Луневських спадкові ґрунти [252,арк.3].

Григорій — комісар сотенний Синявської сотні (1737).

Максим — козак малоґрунтовий синявський (? — 1731 — 1732 — ?).

II

Олексій — козак, делегат від козаків Чернігівського полку до Катеринської комісії [1751,с.81].

Орешкевичі (Орищенки)

I

Іван (1715 — 1747 — ?) — козак виборний синявський. Мав двір з трьома хатами (1740), до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 20 вози, ліс, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740). Мав 2 підсусідків (1747).

Микита — козак малоґрунтовий синявський.

Федір — козак 2-го Синявського куреня Синявської сотні (1732 [1748,с.70]).

II

Іван Микитович (1752 — ?) — козак, володів разом з іншими Орешкевича хутором, де була 1 хата посполитих [653,арк.32зв.]. Корнет у відставці (1787), мешкав у м. Синявці. Д.: Марія NN, донька шляхтича.

Прокіп Микитович (1757 — ?) — абшитований військовий товариш (1787). Д.: Мотря Юницька, донька поручика.

Улановичі-Татариновичі

Павло Татарин (1660 — ?) — козак ґрунтовий Синявського куреня (1718). Наказний сотник (1733), отаман городовий (? — 1725 — 1732.31.01. [1748,с.69] — ?). Козак виборний малоґрунтовий (1740). Мав двір з двома хатами, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 10 возів, ліс, 2 коня, 3 волів (1740) .

II

Юхим (1710 — ?) — козак синівський (1740).

Денис Татариков (1707 — ?) — козак синявський (1737).

III

Опанас (1721 — ?) Д.: Олена NN, донька козака.

Роман (1728 — ?) Д.: Ірина NN, донька козака.

Петро (1736 – ?) Д.: Ганна NN, донька козака.
 Ярмола (1736 – ?) Д.: Марія NN, донька козака.
 Микола (1746 – ?) Д.: Ганна NN, донька козака.
 Косма (1756 – ?) Д.: Євгенія NN, донька козака.
 Іван (1760 – ?) Д.: Устина NN, донька козака.

Шульгини

I

Самійло.

II

Михайло.

Андрій Самійлович (1705 – ?) — козак ґрунтовий синявський. Мав двір, до якого належали ґрунт на 1 четверть, сіножать на 6 вози, винокурня, 2 коня, 1 віл (1740).

Данило Самійлович (1715 – ?) — козак виборний (1747), отаман курінний синявський (1756), хорунжий сотенний синявський (1757.2.01. [849,арк.65] – ?). Мав підсусідка (1747).

Герасим Самійлович — козак виборний (1747).

Лука (1717 – ?) — козак синявський.(1737).

III

Олексій Михайлович — з 1762 р. по 1770 р. був сотенним осавулом [616,арк.1], значковий товариш (1770 – 1773 – ?). Д.: N Степанівна N, донька козака березенського.

Олексій Данилович (1735 – 1787 – ?) — службу розпочав з 1761 р., сотенний хорунжий синявський (1762 – 1768), осавул сотенний (1768 – 1770), значковий товариш (1770 [616,арк.1] – 1781 [624,арк.29]). Військовий товариш (1783). Мав 2 підсусідки у м. Синявка (1780), там і у с. Волосківцях мав 29 підданих (1783 [1753,с.175]). Д.: Пелагея NN, донька козака — шляхтича. Мали доньок Марію (1766 – ?) та N [624,арк.29].

Аврам Данилович (1742 – ?) — отаман сотенний (1787). Д.: Феодосія NN, донька шляхтича.

Самійло Данилович (1749 – ?) — хорунжий сотенний (1787). Д.: Ірина NN, донька шляхтича.

Ничипір Данилович (1742 – 1787 – ?) Д.: Тетяна NN, донька шляхтича.

Ювженки

I

Тиміш (1650 – ?) — козак ґрунтовий синявський (1718), курінний отаман 3-го Синявського куреня (1732 [1748,с.70]). Мав двір, до якого належали ґрунт на півчетверті, сіножать на 3 вози, ліс, винокурня, 5 коней, 2 воли (1740).

II

Федір Тимофійович (1690/1696 – ?) — козак синявський (? – 1735 – 1737 – ?), виборний (1747). Брав участь у польському поході 1735 р. Мав двір, до якого належали ґрунт на 2 четверті, сіножать на 10 возів, ліс, винокурня, 2 коня, 3 воли (1740), двір з 5 хат, мав підсусідка (1747).

Данило Тимофійович (1700 – ?) — козак синявський. Служив з братом Федором з одного двору (1747).

III

Степан Федорович (1715 – ?) — козак синявський.

Яків — козак синявський. 25 травня 1776 р. направлений з командою в Чигрин Дубраву до генерал-майора Гудовича.

Яценко

Василь — отаман курінний синявський (1718).

Григорій — козак Синявського куреня (1718). Був у польському поході 1733 р.

Іван — козак 1-го Синявського куреня (1732). Приймав участь у польському поході 1733 р. в команді полковника прилуцького Галагана.

Прокіп — отаман курінний 2-го Синявського куреня (1732 [1748,с.70]).

Остап — козак синявський. Приймав участь у польському поході 1733 р. в команді полковника прилуцького Галагана.

Захар — козак синявський (1735).

Іван — козак Менської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Осавул сотенний (1766), мав 3 хати посполитські в с. Волосківці [653,арк.33зв.].

Павло — козак синявський. 25 травня 1776 р. направлений з командою в Чигрин Дубраву до генерал-майора Гудовича.

Синявські

I

Василь.

II

Василь Васильович — священик покровський синявський (? — 1718 — 1744 — ?). Д.: N Прокопівна Мандрика, донька сотника синявського.

III

Іван — навчався в класі фари Чернігівського колегіуму (1732 [1748,с.128]).

Йосип Васильович — священик покровський синявський (1746 [1308,арк.1; 1309,арк.1]).

Стефан Васильович (бл. 1724 — ?) — студент КМА (1738 — 1744 — ?) [1683,арк.181].

— N Василівна. Ч.: Василь Дмитрович N, священник.

Волосківці, село (1635, 1783). Найстарішими відомими власниками ґрунту згадуються Бородухи, які отримали привілей 2 серпня 1589 р. З них Федір Лаврінович був підкоморієм чернігівським. На початку XVII ст. ґрунти в чистому полі при невеликій році на дорозі з Чернігова у Глухів тримав син боярський Григорій Корженьов. 27 лютого 1632 р. як «острів» за військові заслуги у війні з Московською державою надано жовніру Андрію Вовку. Згодом перейшло до Криштофа Чижа, який у 1635 р. село продав Броніславу Грушецькому. Село належало до Березненської (1654) сотні, потім перейшло до Синявської. У 1732 р. в селі проживало 108 козаків і 36 підсудків, 1739 р. — 86 козаки, 1764 р. — 33 двори виборних козаків, 146 підпомічників

[1773,с.332]. У 1752 – 1753 рр. тут перебувало сотенне правління Синявської сотні [447,арк.528,529,656зв.]. Отамани: Харченко Михайло (1676), Куценко Дем'ян (? – 1732 [1748,с.71] – 1747 – ?), Матус Іван (? – 1777). **Харченки** згадуються у реєстрі 1732 р. лише як убогі козаки, але у 1747 р. Василь був сільським осавульчиком. **Куценко** Дем'ян (1685 – ?) у 1718 р. склав присягу, був ґрунтовим козаком (1732), отаманом 1-го Волосківського куреня щонайменше 15 років. Кіндрат же Куценко (1712 – ?) був сотенним писарем (1737).

У 1654 р. присягнуло 58 міщан. Ніжинський Благовіщенський монастир отримав на село універсали Б. Хмельницького, Ю. Хмельницького, царську грамоту від 23 серпня 1663 р. Надалі монастир отримав універсали Ігнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола 14 листопада 1729 р. Уже в козацькі часи отаман сотенний, сотник наказний синявський (1739, 1743) Максим Бородуха відновив тут свої володіння. В 1766 р. у власності Марфи Посудевської 8 хат підданих, сотника синявського Петрункевича 2, сина писаря сотенного Дроздовського 2, осавула сотенного Єщенка 3, хорунжого сотенного Шульгіна 1, військового канцеляриста Севастяна Бородухи 1, козаків волосковських посполитих 5 (1766 [653,арк.33зв.]), бунчуковий товариш Василь Борковський 1 хата посполитих, в хуторі значкового товариша Ніжинського полку Івана Селецького 1 (1766 [653,арк.30зв.]). **Шинок** полковника (1732), значкового Княжицького (1732), сотника Андрія Полянського (1747), церковний (1747), Ніжинського монастиря (1747), бунчукового товариша Федора Лисенка (1747), священника Івана Кардашевича (1747), отамана волосівського Дем'яна Куценка (1747), бунчукового товариша Василя Борковських «на проежой улице» (? – 1732 – 1767 – ?). **Млин** в два кола борошніані (з 1670 р.), підтвержені універсалами Ігнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола 14 листопада 1729 р., Ніжинського монастиря (1767). Суддя полковий чернігівський Тимош Михайлович Сенюта мав млин за с. Волосковцями на р. Дяговій в Синявській сотні (1742 [1796,с.129]). Іван Посудевський, сотник любецький, згідно Румянцевської ревізії разом з матір'ю тримав: млин на р. Дягові при с. Волосківцях [1773,с.332]. **Успінська** церква: *священники*: Родіонов Андрій (? – 1718 – 1732 – ран 1747), Григорій Іванович (? – 1718 – 1732 – ?), Кардашевич Іван Данилович (1747), Родіонов Іван (1747), *дяк*: Кардашевич Данило (1718), *паламар*: Опаренко Герасим (1718). Священнику Андрію **Родіонову** (? – ран. 1747) 2 грудня 1722 р. Мотря Шевцівна на відпівання відписала ґрунти. 15 лютого 1730 р. він купив ліс з сіножаттю у Чамарові від козаків с. Степанівки Кіндрата Савченка та його братаничів Семена, Йосипа і Стефана за 100 золотих.

Хутори під с. Волосковець 1) абшитованого полкового судді Тимофія Сенюти (? – 1755 [531,арк.484] – 1781); 2) Іван Васильович Княжицький тримав хут. Волосківський, в якому 4 тяглих підданих (1713). Одружився з Ганною Федорівною Лисенко, донькою генерального судді. Частиною Волосковець володів

їх племінник, бунчуковий товариш Павло Іванович Лисенко [1936,с.133]. Хутір перейшов з донькою Марфою (1710 — ?) до роду Посудевських, коли вона вийшла заміж за сотника полкового Федора (1755 [531,арк.484]). Хутір перейшов їх сину бунчуковому товаришу Івану Посудевському (1781).

Черет

Кирик (1690 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий волосковський (? — 1718 — 1732 — ?).

Тиміш (1695 — ?) — ґрунтовий козак, курінний отаман 2-го Волосковського куреня Синявської сотні (1732 [1748,с.72]), малоґрунтовий виборний козак (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір з 4 хатами, 3 підсусідків (1747).

Дем'яненко

Андрій — курінний отаман 2-го Волосковського куреня (1718), козак 1-го Волосковського куреня (1732), малоґрунтовий виборний козак (1740).

Корній — козак ґрунтовий волосковський (? — 1732 — ?). З Степаном «Прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живут и попережно служатъ».

Степан — козак ґрунтовий волосковський (? — 1732 — ?).

Гайдаш

I

Василь (? — ран. 1732) — отаман сільський волосковський (1718). Д.: Катерина, вдова, «Нищие и весма убогие» (1732).

Павло (1670 — ?) — козак волосківський (1740). Мав двір з 3 хатами (1747), до якого належали ґрунт на 4 четвертей, сіножать на 10 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 4 воли (1740).

II

Василь Павлович (1710 — ?) — козак волосківський (1740 — 1747).

Дроздовські

I

Овдій — шляхтич.

Олексій (? — 1657 — 1676 — ?) — міщани любецький (1676).

II

Стефан Овдійович.

III

Дмитро Степанович — значковий товариш.

IV

Омелян — вїт с. Низьківки (1718).

Василь Дмитрович (? — 1700 — 1782 — ?) — козак с. Волосківці (? — 1718 — ?). Був у польському поході 1733 р. в команді полковника прилуцького Ґалагана. Значковий товариш (з 1745) Ніжинського полку, абшитований значковий товариш (1782). Д.: Марфа NN, донька значкового товариша.

— Катерина Дмитрівна. Ч.: Манжос, полковий суддя лубенський. У с. Волосківці мешкали Манжоси.

— N Дмитрівна Ч.: Омелян N Лисянський, вїт сосницький.

V

Кирило Васильович — військовий товариш (з 1772). Д.: Меланія NN, донька сотника.

Омелян Васильович (? — 1739 — 1787 — ?) — службу розпочав з 1749 р. у Синявській сотенній канцелярії сотенним канцеляристом. Курінний отаман. Писар сотенний синявський (1762.20.12. — 1779 — ?) [1517,арк.11], військовий товариш (з 1782 [1526,арк.102а.]). У відставку в 1787 р. вийшов поручиком [1933,с.159]. Мав 30 підданих в с. Волосківцях (1787 [1526,арк.114]). Д.: Євдокія Іванівна Куценко, донька козака волоськівського [624,арк.39]. Мали дітей: Григорія (1762 — ?) — при Менському земському суді (1779), писар сотенний синявський (1783), Мойсея (1775 — ?), Івана (1778 — ?), Дмитра (1780 — ?), доньку Марію (1772 — ?)

Величковські-Ющенки

I

Сидір Величковський — воєвода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність. У 1642 р. разом з іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм. У 1643 р. позбавлений любецьким старостою шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом. Від нього вели свій родовід Ющенки-Величковські [1526,арк.663].

II

Йосип Сидорович.

III

Захар Йосипович Ющенко — отаман курінний 1-го Волосковського куреня (1718).

Остап Йосипович Ющенко — козак ґрунтовий 2-го Волосковського куреня (1732).

Іван Ющенко (1722 — ?) — козак виборний с. Волосковці (1747). Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четверті, сіножать на 30 возів, ліс, винокурня, 6 коней, 6 волів (1740), двір з трьома хатами, два підсусідки (1747).

Прокіп Ющенко (1700 — ?) — козак волоськівський (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 10 возів, ліс, винокурня, 2 коня, 2 воли (1740).

IV

Степан Остапович (бл. 1728 — ?) — абшитований сотенний отаман (1788). У с. Волосковцях мав 25 підданих. Д.: Марія NN, донька козака. Мали синів Дениса, Хому, Антона.

Магуси

I

Григорій — козак ґрунтовий волоськівський (? — 1732 — 1735 — ?), виборний (1747). З Федором жили на одному дворі в різних хатах (1732). Мав окремих двір (1747).

Федір — козак ґрунтовий волоськівський (? — 1732 — ?).

II

Іван — службу розпочав з 1766 р., козак. 25 травня 1776 р. направлений з командою в Чигрин Дубраву до генерал-майора Гудовича. Був курінним отаманом,

осавул сотенний синівський (1777 – 1779 – ?). Д.: NNN, донька козака. Мав сина і 2 доньок (1779 [1516,арк.37]).

Низківка, село (1732). У 1732 р. у с. Низківці 49 козаків і 15 їх підсусідків, 1 бобровник, у 1739 р. – 38 козаків і 5 посполитих. В 1764 р. у селі було 10 дворів виборних козаків і 61 підпомічників. Отамани курінні: Шкода Радко (1718), Семененко Іван (1732 [1748,с.73]), Семенко Леонтій (1747). 20 червня 1690 р. Мазепа затвердив за військовим товаришем Іваном Княжницьким с. Низківку [1802,с.196]. 22 лютого 1709 р. його пасинок [1731,с.115], значковий товариш Іван Васильович Княжницький (бл. 1697 – 1739 – ?) отримав підтверджувальний гетьманський універсал на маєтності [1948,с.29], за ним в деревне ґрунтових 4, городників 16 (1713), 16 дворів підданих (1732). Пізніше належала абшитованому полковому судді Сенюті, який тут і проживав, за ним (23 хати, 1766 [652,арк.75зв.]). Дружина полкового сотника Федора Посудевського Марфа Княжницька у 1745 р. подала зиск на полкового суддю Тимофія Сенюту за недопущення її до володіння половиною с. Низківки [708,арк.1]. Козаків низківських 4 хати підданих (1766 [653,арк.30зв.]). **Миколаївська церква: священик:** Федір Кирилович (1718), Андрій Федорович (? – 1743 – 1747 – ?).

Княжницькі

I

Прокіп.

II

Іван Прокопович (? – 1660 – 1717 – ?) – покозачений шляхтич. Сотник синявський (? – 1690), значний товариш Чернігівського полку (1690 – 1709 – ?), отримав гетьманський універсал 20 червня 1690 р. на с. Низківку [1802,с.196]. 2-й осавул полковий чернігівський [1731,с.115]. 22 лютого 1709 р. отримав гетьманський універсал на маєтності [1948,с.29], бунчуковий товариш, володів хут. Волосківським. Д.: Любов Павлівна Грибович, донька генерального осавула [1731,с.115]. Її син від першого шлюбу [1731,с.115] Іван Васильович (бл. 1697 – 1756 – ?) – значковий товариш (1720 – 1739). у 1717 р. був у поході з полковником у Лубенському полку всю зиму за покійного вітчима свого Івана Княжницького через слабкість його здоров'я. У 1719 на форпостах при Дніпрі під м. Лоевом, у 1721 р. у поході з полковником Полуботком. У 1720 р., йдучи в похід на каналні роботи, захворів і повернувся назад з Калуги. Полковий комісар (1722 – 1724, 1731 [250,арк.1]). У 1724 р. відряджений до Охтирки для закупки на заводі баранів, у 1725 – 1726 рр. у відрядженні до Шленська для закупки місцевих баранів на заводі у збірні кошари на власних конях і за свій кошт. 14 травня 1731 р. його тесть генеральний осавул Федір Лисенко суплікував про звільнення його від посади комісара Мекленбургського корпусу [255,арк.3]. У 1733 – 1734 рр. у польському поході. 24 листопада 1735 став бунчуковим товаришем. У 1736 р. постачав провіант в магазини Української лінії, провіант з Лубенського полку, потім того ж року в полку Ніжинському купував провіант, У 1738 р. виступив в похід за Мишурином Рог біля Дністра, У 1739 р. хотинський похід з якого повернувся в грудні 1739 р. Був в польському поході (1735).

Проживав у с. Куковичі, тримав с. Низьківку після Івана Княгиницького, названий пасинком [1731,с.115]. Абшитований бунчуковий товариш (1756), проживав у Чернігівському полку [473,арк.261зв.]. Д.: (1731) Ганна Федорівна Лисенко (бл. 1707 – 1768 – ?), донька генерального осавула. Володіла с. Бондарівкою [1936,с.132].

III

– Марфа Іванівна (бл. 1710 – 1767 – ?) Ч.: Федір Романович Посудевський, чернігівський полковий сотник, його друга дружина.

Гнат – значковий товариш Чернігівського полку (1730). Д.: (1730) Софія Максимович (? – бл. 1755), вдова сотника полкового чернігівського Тимофія Михайловича Булавки.

Висоцькі

I

Михайло – козак ґрунтовий Низьківського куреня (1732 [1748,с.73]). Був у польському поході 1733 р.

Лаврін (1684 – ?) – козак Низьківського куреня (1732 [1748,с.73]), виборний (? – 1740 – 1747 – ?). Мав двір (1747).

Іван (1700 – ?) – козак виборний Синявської сотні. 1737 р. служив у гусарському полку [809,арк.8зв.].

Потап (1708 – ?) – козак с. Низковки (? – 1741 – 1747 – ?). Мав двір (1747).

Петро (1715 – ?) – козак виборний (? – 1747 – ?). Мав двір (1747).

Василь – козак (? – 1747 – ?). Мав двір (1747).

II

Микита – козак (1776), був на форпостах.

Павло – козак, власник хутора поблизу с. Тополівки (1781 [1773,с.350]).

Семен – козак, власник хутора поблизу с. Киселівки (1781 [1773,с.350]).

Михайлівка, деревня. 11 вересня 1703 р. універсал на слободу отримав Василь Ілліч Скоропадський. Це було підтверджено універсалом гетьмана Скоропадського 5 лютого 1713 р. Скоропадський помер в 1727 р. і за його вдовою 23 двори підданих (1732). Перейшли сину Івану, а в подальшому спадок розділи вдова, друга дружина Олена Степанівна Войцехович і син від першої дружини Іван Скоропадський. Останній мав тут 25 хат підданих (1760). Його ж мачуха вдруге вийшла заміж і її частина перейшла до нового чоловіка – корнета Івана Івановича Рейха (1752). **Шинок** Івана Скоропадського (1747).

Гута, деревня до Рудківки. Поселив полковник Юхим Лизогуб в кінці XVII ст. як полкову, тому потім володів полковник Полуботок. Гетьман Скоропадський 18 вересня 1716 р. надав запустілу гуту своєму брату Павлу Скоропадському [1940,с.51]. У його володінні у 1729 р. тут 11 дворів, 1732 – 6 дворів.

Рудня, деревня. У 1732 р. 16 дворів підданих Павла Скоропадського.

Крім того відомі хутори значкових товаришів Івана Княжницького (1732), Федора Посудевського (1732), козака-підпомічника Григорія Петрука (1781), виборного козака Якіма Римара (1781).

Синявська сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків, так і за кількістю виборних козаків була на 4 місці у полку (101 і 54 відповідно). 360 козацьких дворів у 1747 р. були зосереджені у трьох селах: Синявці (174 — 48%), Волосківцях (133 — 37%), Низьківці (50 — 15%). 14 хуторів засвідчують розвинену переважаючу хутірську інфраструктуру. Крім того з сотні Киселівської до Синявської включені козаки з д. Верховісся Василь Лаврінов, Юхим Петров, Іван з братом Андрієм Скоробагатий. В сотні високий відсоток вдів (за реєстром 1739 р. 30 вдів — 10,9%). 5 бобровників проживали у сс. Синявці і Низьківці.

Спостерігається скорочення поселитства з 145 господарств у 1713 р. до 50 у 1747 р. З них ЧТМ мав 22 (44%) у дд. Бреч і Турія. Священики мали 4 підсудків у м. Синявка. 18 (36%) поселитих у с. Михайлівці несли повинності на користь бунчукового товариша Івана **Скоропадського**. У м. Синявці 10 (20%) поселитих абшитованого генерального судді **Забіли**.

СОСНИЦЬКА СОТНЯ

У 1654 р склали присягу 83 сосницькі козаки, організовані в 4 курені, і 4 старшини. Згідно з переписом 1666 р. у містечку Сосниця проживали 567 міщан, серед яких 133 ремісники, 10 купців та 62 ґрунтових за містом. Тобто козацтво в Сосниці було явищем прийшлим. Картина змінилася, коли разом з Петром Дорошенком до Сосниці переїхав і чигиринський гетьманський двір, його родичі [1988,с.856]. Після від'їзду гетьмана до Москви більшість його дворян і дворових залишилися мешкати у Сосниці. В майбутньому вони стали фундаторами гетьманського двору в Батурині Івана Мазепи, який був добрим знавцем усіх придворних чигиринських. Серед них вдалося встановити Поручок, з яких Яків був гетьманським «покоєвим» і надалі дав сосницьку священницьку родину, Стефановичів, які за батьком, гетьманським слугою Павлом отримали прізвище Павловських і дали впливову місцеву старшинську родину. Лук'яненки чигиринські і Лук'яненки сосницькі — вірогідно, протопласт Ничипора Лук'яненка — господаря Батуринського замку в 1695 — 1702 рр. Можливо, до цієї плеяди належали Запорожці, один з яких був «покоєвим» гетьманським, а його нащадки носили прізвище Запороженки.

Крім того, родини сосницьких козаків Андрієнків, Богданєнків, Ворожбитів [1783,с.111], Гончарів, Гриценків, Даценків, Демиденків, Дідовченків, Донченків, Ілєнків, Ганджа, Карпєків, Котляренків, Кузьменків, Матвієнків, Маценків, Міщенків, Нимченків (Немченків), Павленків, Сидорєнків, Стеценків, Тищенків, Хильченків, Шепелєнків, Шилєнків (Шило), Яковєнків мали чигиринські коріння. У 1721 р. у Сосниці знаходилось 602 двори, 220 з них належали козакам (разом зі старшиною), тобто більше третини. У 1732 р. тут фіксуються 148 дворів козаків, 31 підсусідка, 5 бобровників, у 1766 р. — 222 двори, у 1781 р. — 46 виборних козаків, 221 підпомічників, 6 бобровників.

У 1713 р. в Сосниці був 342 посполитських двори, у 1721 р. 258 «мужикам», 25 «мужицьким» підсусідкам. За даними Генерального слідства про маєтки у містечку знаходилось 272 двори вільних посполитих. 238 міщан (з них 13 в протекції Ломиковської) і 31 підсусідок, 9 підданих Рувимівського монастиря (1732). у 1736 р. — 253 посполитих та 24 підсусідки. Згідно з податковими реєстрами 1752 р. у Сосниці проживали 311 посполитих дворів, у тому числі 275 — вільних міщан, 1753 р. — 378 посполитих, у тому числі 70 вільних міщан [447,арк.529-530зв.,652зв.-654зв.]. За матеріалами Генерального опису Лівобережної України 1765 — 1769 рр. у Сосниці знаходились 100 — міщан, 108 дворів та 33 бездвірні хати посполитих. У 1781 рр. у містечку було 175 дворів посполи-

тих, 70 дворів (79 хат) та 48 бездвірних хат підсусідків. Найбільшим власником у Сосниці був сотник Филимон Шафонський: 70 хат підданих, крім того при хут. Цегельня 2, хут. Филімонівському 9 [653,арк.51зв.] (1766). Ломиковські і Покорські скористалися гетьманською ласкою і отримали вільні двори в Сосниці. Бунчуковий товариш Павло Іванович Ломиковський проживав у Сосниці і 24 жовтня 1751 р. отримав гетьманський універсал на 50 дворів в м. Сосниці, де у нього 60 (1760), 59 (1766) дворів [653,арк.49зв.], 160 чоловічої і 167 жіночої статі (1783). 31 січня 1752 р. писар ГВС, бунчуковий товариш Данило Покорський отримав гетьманський універсал на 12 дворів у м. Сосниці, де у нього знаходилися 15 хат (1766 [653,арк.50зв.]).

Сосницькі маєтності Лисянського, Сангурських, Каневських-Оболонських вирости завдяки інституту підсусідків. Колишній місцевий вїт, а потім абшитований значковий товариш Омелян Лисянський мав 6 підсусідків (1747), 5 підсусідських дворів (1750), 23 хат підданих (1766 [653,арк.51зв.]). Бунчукові товариші Іван Павлович Сангурський мав 20 підсусідків (1739), 7 дворів під сусідських (1747 – 1760), 12 хат підданих (1766 [653,арк.49зв.]), Павло Сангурський мав 3 підсусідські двори і 2 двори слугителів (1750), 3 хати підданих (1766 [653,арк.49зв.]). Бунчуковий товариш Яків Васильович Каневський-Оболонський проживав у Сосниці, де мав 19 дворів (1741), 20 підсусідків (1743), 7 підсусідських дворів (1747), 4 підсусідських дворів та 15 слугителів (1750), 14 хат підданих (1766 [653,арк.50зв.]). Серед інших власників 1766 р. були військовий товариш Шишка (14 хат [653,арк.51зв.]), полковий суддя Тимофій Сенюта 8, значковий товариш Іван Сербинович 8, хорунжий сотенний Федір Івасенко 5, возний сотні Сосницької Василь Станіславський 4, значковий товариш Григорій Петровський 4, військовий товариш Іван Трусевич 3, бунчуковий товариш Василь Крачевський 2, значковий товариш Василь Дорошенко 2, отаман сотенний Прокіп Слишевський 1 [653,арк.51зв.].

Монастирські володіння в Сосниці представляли власність трьох монастирів. Макошинський Микольський монастир мав 14 хат підданих (1766 [653,арк.52зв.]) (двори у 1665 р. Іван Мельник заповідав тестаментом двір [1148,арк.1], у 1665 р. заповіт на двір міщанина Яська Михайленка [1149,арк.1], у 1669 р. козак Дем'ян Рогоза подарував сіножаті і ріллю [1151,арк.1], у 1671 р. продав двір з греблями і ґрунтом Мартин Іваненко [1153,арк.1], у 1715 р. чернець Досифей Лисиця подарував монастирю броварню [1177,арк.1], у 1717 р. Іван Безпальчій продав ниву і березовий ліс [1178,арк.1], у 1720 р. Григорій Дробязко продав ниву [1183,арк.1], у 1733 р. священник чорнотицький Опанас продав двір [1190,арк.1]). Сосницький дівочий монастир мав 10 хат підданих, Рувімо-Сосницького монастиря – 1 (1766 [653,арк.52зв.]).

Земеволодіння духовенства в Сосниці репрезентувалося Полторацькими, Поценками, Філіповськими. У 1766 р. бунчуковий товариш Іван Полторацький мав 56 хат підданих [653,арк.50зв.], протопоп сосницький Яким Полторацький 5 [653,арк.52зв.], священник Семен Полторацький 2 [653,арк.52зв.]. Священник воздвиженський Олексій 6 [653,арк.52зв.], вікарій троїцький Стефан

Проценко 4 [653,арк.52зв.], по 1 хаті підданих мали вдова священника воздвиженського Меланія і священник покровський Олексій Філіповський (Пилипович) 1 [653,арк.52зв.], Вільних полкових у 1766 р. залишалося 8 [653,арк.52зв.], підсусідків козачих 25 [653,арк.52зв.], церковних і цехових 6 [653,арк.52зв.], калузького купця 1 [653,арк.52зв.], бунчукового товариша Покорського 2 [653,арк.52зв.], сотника сосницького Шафонського 7 [653,арк.53зв.].

Шинки. У 1721 р. 23 шинкарі, у 1732 р. 27 шинки: князя Шаховського, віта сосницького Самійла Хоменка, ратуші сосницької, цеху кравецького (? – 1732 – 1747 – ?), шевського, ткацького, ковальського (1747), два сотника сосницького, значкового Івана Сербиновича (? – 1732, два – 1747, один – ?), бунчукового Савича (генеральний писар Семен Савич отримав універсал 1709 р. на двір в Сосниці, його друга дружина була вдовою ічнянського сотника Андрія Стороженка), сотника ічанського (онук Андрія Стороженка) Андрія Стороженка, який помер у 1753 р., бунчукового Володимира Полоницького, вдови Івана Ломиковської Тетяни Данилівни Апостол (1732), бунчукового товариша Павла Івановича Ломиковського (1747); бунчукового Василя Дорошенка, значкового Дмира Башкирця (? – 1732 – 1747 – ?), значкового Кричевського, бунчукового Сергієнка, Рувимовського монастиря, священника троїцького, священника пречистенського, церкви Троїцької (? – 1732 – 1747 – ?), Пречистенської (? – 1732 – 1747 – ?), Вознесенської (? – 1732 – 1747 – ?), Покровської (? – 1732 – ?), Рождественської (1747), Воскресенської (1747), 4 шинки гоголівського сотника Шафонського (1747), 2 значкового товариша Омеляна Лисянського (? – 1732 – 1747 – ?), хорунжого сотенного Федора Івасенка (1747), козаків виборних Юрія Івасенка (1747), Андрія Івасенка (1747), священника Якіма Полторацького (1747), бурмістра Кирила Шмотки (1747), міщан Петра Дробязки (1747), Семена Герасимова (1747), Якова Бережного (1747), 2 бунчукового товариша Івана Сангурського (1747), 2 Макошинського монастиря (1747), протопопа Федора Полторацького (1747), абшитованого військового канцеляриста Івана Павловського (1747), бунчукового товариша Якова Каневського (1747). У Сосниці було 40 шинків (1781).

Млини на р. Убедь: 12 квітня 1676 р. царською грамотою затвержене володіння млином на греблі Масалаївській за Чернігівським Троїцьким монастирем [1860,с.25]. Сангурський Васіан (в чернецтві) надав Макошинському монастирю половину млина на р. Убеді на займищі Гутище на р. Іванчі. Другу частину монастир викупив у його сестер. Ці куплі стверженні монастирю Мазепою у 1688 р. [1796,с.129]. ігумен Макошинського монастиря тримав млин у 1719 р. Млин тримав Омелян Денисович Сангурський (1688 [1160,арк.1] – ран. 1705), у 1701 р. козак Яким Сангурський продав 1/3 млина на р. Убедь в урочищі Гутище Макошинському чоловічому монастирю [1169,арк.1]. Сангурські Прокіп, Іван і Павло Омеляновичі 12 травня 1705 р. отримали універсал гетьмана Мазепи на розподіл батьківського спадку [1802,с.463-464], гетьман Скоропадський дав у 1710 р. універсал на млин (3 кола, 1 ступа на р. Убеді), що дістався за померлим батьком [760,арк.315]. Павло вважався власником млина у 1719 р. і у 1736 р. скаржився імператриці на Павла Ломиковського за побиття його послодитих і

зруйнування греблі [1651,арк.1]. Брати Василь і Данило Врублевські тримали млин і у 1719 р. гетьман заборонив їм гатити греблю на р. Убедь нище млина Макошинського чоловічого монастиря [1182,арк.1]. 8 березня 1733 р. вони продали млини на р. Убедь в 4 кола нище сосницьких млинів з іншими угіддями за 6 000 золотих доньці гетьмана Апостола, вдові Івана Ломиковського Тетяні Данилівні [760,арк.662]. Млин мала Ганна Сенюта (? – 1688 [1160,арк.1]), потім Михайло Сенюта (1719). У 1719 р. відомі ще три млини, які тримали Остап Башкирець, Ілля Бутовський, Настасія Михайличівна. У 1731 рр. млин тримав бунчуковий товариш Василь Оболонський [806,арк.1зв.], у 1730 – 1740 рр. – бунчуковий товариш Федір Семенов [806,арк.1зв.].

В урочищі Дорошенковому гребля вдови сотника Шафонського (1781).

Хутори: Сергіївський – 28 лютого 1707 р. Іван Іванович Ломиковський купив у Івана Петренка хутір за сосницькою греблею за 100 золотих [1936,с.189], Ломиковські тримали і в 1781 р., козака Якова Богдана [1891,с.20-21] (1781), Рувімо-Сосницького монастиря (1781), в Луцику значкового товариша Івасенка, його спадкоємців (1781), Летник, Филімонівський, Прудиче вдови сотника Шафонського (1781), в урочищі Дорошенковому військового товариша Василя Дорошенка (1781).

Протопопи: Полторацький Федір Пилипович (1733 – 1751 – ?), Полторацький Яким Петрович (? – 1766 [653,арк.52зв.] – ?).

Священнонамісники: Цуцький Іван (? – 1678 [1115,арк.1] – ?), Імшеницький Іван Пилипович (? – 1718 – 1726 [1085,арк.1] – ?), Гамалія-Мирводовський Йосип Данилович (1786).

Троїцька соборна [524,арк.336зв.] (з 1702): **священики:** Імшеницький Іван Пилипович (? – 1718 – ?), Охотовський Андрій Васильович (1718, вікарій), Хома (1732), Вердинський Яків (? – 1747 – 1751 [1699,арк.52] – ?), Проценко Стефан Васильович (? – 1747 – 1766 [653,арк.52зв.] – ?, вікарій), **дияк:** Михайло Євдокимович (1747). **Покровська** церква: **священики:** Петрункевич Григорій (? – 1718 – 1728 – ?), Петрункевич Семен (? – 1732 – 1751 – ?), Дворецький Іван Лаврентійович (? – 1739 – 1747 – ?, вікарій), Петрунченко Олексій (? – 1760 – ?), Петрункевич Олександр (? – 1752 – 1764 – ?), Філіповський Олексій (? – 1766 [653,арк.52зв.] – 1768 [1939,с.53] – ?). **Вознесенська** церква: **священики:** Марко, Полторацький Данило (? – 1689 [1162,арк.1] – ран. 1713), Полторацький Іван Петрович (1718), Полторацький Василь Лаврінович (1718), Полторацький Яким Петрович (? – 1718 – 1751 – ?), Поручка Іван (? – 1747 – 1751 – ?), Полторацький Семен (? – 1766 [653,арк.52зв.] – ?). **Воскресенська** церква: **священики:** Поручка Яків Іванович (? – 1714 – 1768 – ?), Федір (1732), Поручка Сергій Якович (? – 1755 – 1768 – ?). **Рождественська** церква: **священики:** Карпинський Федір (1680 [1227,арк.1]), Сангурський Іван Омелянович (? – 1705 – ?), Сангурський Семен Прокопович (? – 1718 – 1751 – ?), Яким (1732), Сангурський Іван Семенович (? – 1747 – 1751 – ?). **Успінська** церква: **священики:** Домонтович Євдоким [1939,с.53], Сангурський Прокіп Омелянович (? – 1710 – 1718 – ?), Сильченко Іона (1718, вікарій), Григорій

Кирилович (1718), Пилипович Федір Кирилович (? – 1727 – 1732 [1189, арк.1] – ?), Пилипович Іван (? – 1747 – 1751 – ?), Семен (? – 1758 [1666, арк.4зв.] – ?), Петрунkevич Яків Семенович (1767 [1939, с.53] – 1786).

Воздвиженська церква: священники: Федір Космович (? – 1718 [1181, арк.1] – 1732 – ?), був вйтом сосницьким (1707) – його батько Косма Кіндратович був вйтом сосницьким (1680 – 1684, 1692, 1696 – 1697, 1707 [1083, арк.1]). Марко Григорович (1718, вікарій), Максим (1747), Меланія (1766 [653, арк.52зв.], вдова), Кузьминський Олексій Федорович (? – 1748 – 1781 – ?), Кузьминський Григорій (? – 1741 – 1781 – ?), дяк: Кузьминський Григорій (1781).

Священник: Костянтин (1665 [1148, арк.1]).

СОТНИКИ: Жураківський Михайло (? – 1649 – ?), Красовський Іван (? – 1651.10. – ?), Філонович Сава (? – 1654.01. [1784, с.242] – ?), Голяненко Дем'ян (? – 1656 [1862, с.101] – ?), Омеляненко Василь (? – 1657.11.12. [1862, с.97] – 1662. [1094, арк.1] 13.04. [1614, арк.97зв.] – ?), Павленко Семен (? – 1662.09. – ?), Скидан Яків (? – 1663.07. – ?, полковник наказний сосницький), Біличенко Федір Іванович (? – 1665.16.05. [1148, арк.1] – ?), Холод Федір (? – 1668 – ?, полковник наказний сосницький), Тичина Андрій (? – 1669.02. – ?), Литовченко Микита Ничипорович (? – 1670.08. – 1672), Біличенко Федір Іванович (1672), Зорченко Степан Тимішович (? – 1672.05. – 1676.05. – ?), Федір Якович (1676, наказний в канівській залозі), Дорошенко Андрій Дорофійович (? – 1677 – ?), Крачевський Павло (? – 1677.28.12. – 1685 – ?), Литовченко Микита Ничипорович (1684.01. – 1684.09. нак.), Дорошенко Андрій Дорофійович (? – 1689 – 1692), Дорошенко Іван Андрійович (1692 – 1694 – ?), Омеляненко Семен Васильович (? – 1696.12. – ?), Дорошенко Іван Андрійович (? – 1699 – ?) Башкирець Остап Степанович (? – 1701[1510, арк.46].28.08. – ?), Дорошенко Іван Андрійович (? – 1704), Сангурський Павло Омелянович (1704 – 1706 – ?), Поволоцький-Івасенко Василь Іванович (1707.02.[1614, арк.110], нак.), Дорошенко Василь Андрійович (? – 1707.08. – ?), Сангурський Павло Омелянович (1707 – 1709), Омеляненко Семен Васильович (? – 1710 – ?), Сангурський Павло Омелянович (? – 1711 – ?), Башкирець Остап Стефанович (? – 1712 – ?), Каневський-Оболенський Василь Іванович (? – 1713 – 1718), Дорошенко Василь Андрійович (? – 1718.02. – 08. – ?), Каневський-Оболенський Василь Іванович (? – 1719.07. – ?), Сангурський Павло Омелянович (1719 – 1721 – ?), Дорошенко Василь Андрійович (? – 1723), Сангурський Павло Омелянович (1723.1.02. [1803, с.253, 294] – 1727.06. – ?, у 1723 [1803, с.253] – 1724 рр. – наказний чернігівський полковник в Астраханському низовому поході, ? – 1728.10. – 1734.05. – ?), Запороженко Остап Петрович (1717, 1722, 1724, нак.), Гаврилович Кирило (1723, нак.), Петрунkevич Опанас (1724, нак.), Ломиковський Павло Іванович (тримав сотенне правління ? – 1735.06. – 1737), Омеляненко Леонтій (1737, нак.), Полетановський Павло (1738, затверджений 1739.15.04. [1420, арк.5] – 1750), Поручко Григорій (1738, нак.), Можжуров Іван (1739, нак.), Поволоцький-Івасенко Левко Іванович (1741, нак.), Ярошевич Іван (1747 – 1749, нак.), Йосип Гаврилович (значковий товариш, правив 1751.04.), Шафонський

(Шатило) Филимон Йосипович (1751.22.07. – 1753 [849,арк.128]), Лисянський Іван (1753 – 1760), Шафонський (Шатило) Филимон Йосипович (1760 – 1765), Дорошенко Василь (значковий товариш, 1763, 1764 нак.), Петровський Григорій Петрович (значковий товариш, правив 1764), Савицький Павло Тихонович (1765.05, за сотника), Шишка Йосип (1765.12. – 1668), Станіславський Омелян (1768 – 1771), Лісенецький Петро Іванович (1771.03 – 1783 [1753,с.166]).

Омеляненки

I

Василь — шляхтич [1152,арк.1] гербу Ольшевські [1920,с.124], козак сосницький (? – 1649 [1785,с.486] – 1654 [1784,с.243] – ?), сотник сосницький (? – 1660 – 1662). У 1662 р. подарував плец у Сосниці Максаківському монастирю [1094,арк.1], у 1666 р. володів млином під Сосницею [1779,с.414]. У січні 1669 р. свідок тестаменту ніжинського міщанина і сосницького мешканця Сави Ворони [1152,арк.1].

II

Роман.

Семен Васильович (? – 1665 – 1710 – ран. 1718) – сотник сосницький (? – 1696 – ?, ? – 1710 – ?), отаман городовий сосницький (1708), отримав універсал Скоропадського (1708) на хутір Івана Дорошенка («кой, теперь, зменивши, удался до стороны неприятельской Шведской»), який останній осадив на землях бітьківських і власних Омелянкових [1658,арк.1зв.]. Д.: Марія NN, у 1718 р. продала двір (біля Леська Романовича Омеляненка) Герасиму Васильовичу Тандетнику і озеро, яке тримала з половини з Леськом Романовичем [760,арк.200].

III

Степан Романович — був у походах від 1695 р. під Кезикермен до 1713 р. на роботах у київській фортеці. Отаман городовий сосницький (? – 1712 – 1718.02. [760,арк.200] – ?), козак куреня сотницького (? – 1724 – 1732 – ?).

Лесько Романович — козак середньоможний сосницький куреня Степаненкового (? – 1718 – 1732 [533,арк.99] – ?). З братом Леонтієм «на одному дворі живуть порознь хатами і почережно служать». Був у походах від Ладоги 1701 р. до каналних робіт на Ладозі (1722). 16 листопада 1728 р. гетьман Апостол сосницькому сотнику Омеляновичу надав універсал з дозволом брати гроші на міські витрати з покошового збору [197,арк.1]. У 1737 р. — сотник наказний, у 1738 р. — козак убогий з худобою. За ревізіями 1740 – 1747 рр. — малограунтовий козак [524,арк.304].

Леонтій Романович (1695 – ?) — отаман сотенний сосницький (? – 1727.02. — ?), козак можний (? – 1732 – ?), виборний (1740). Мав двір, до якого належали на 3 четверті, сіножать на 20 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 2 воли, 5 овець (1740). Мав сина Якіма (1720 – ?).

Демян — з травня 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.132зв.]. 1735 р. повернувся з польського походу в команді Киселівського сотника Івана Лисенка [288,арк.136зв.].

Олексій Омеляненко — брат Леська і Сави [288,арк.134]. Козак середньо-можний куреня городового сотницького (1732), убогий козак куреня Івасенково-го у 1755 р.

Сава Омеляненко (1705 — 1737 — ?) — рядовий козак сосницький у поході 1737 р. з 1733 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.134].

Леонтій Омелянович (1728 — 1768 — ?) — козак виборний (1747), підписок сотенний (1747), сотенний канцелярист (? — 1755 — 1768 — ?). Мав багато спадкової землі, сінокосів. Частину володінь купив у вдови Ірини Оболонської, іншу у вдови бунчуковий товариш Василя Дорошенка Марії. Та більшість ґрунтів належить за предками сосницькими Василем і Семеном Омелянками [760,арк.139]. Мав двір з двома хатами, підсусідка (1747), В спадок за жінкою дістався двір. Д.: Ганна Григорівна Свічкопал (1733 — 1768 — ?). Мали синів Йосипа, Прокопа, доньок Феодосію, Марію.

Пилип Леонтійович Омелянович — козак у 1760 р. [760,арк.174].

Микита — козак Сосницької сотні (1776 [1415,арк.17зв.]).

Павленки

Семен — сотник сосницький (? — 1662.09. — ?).

Опанас — разом з Михайлом Павленком після смерті батька були в походах під Любарем 1705 р., у Білій Церкві 1707 р., Полонному 1708-1709 рр., на роботі в київській фортеці 1703 р., на каналі в Ладозі 1721 р.

Михайло Дикий Павленко — козак городового куреня (? — 1718 — 1732 — ?).

Мойсей — козак «нищій» городового куреня (? — 1732 — ?). З Михайлом «на одному дворі порознь хатами живуть».

Тичини

З середини XVII ст. родина проживала у с. Велике Устя.

I

Андрій — отаман городовий сосницький (? — 1665.05. [1148,арк.1] — ?), сотник сосницький (? — 1669.02. — ?), отаман городовий сосницький (? — 1679.12.01. [1503,арк.17] — 1680.14.06. — ?). Мав шляхетський герб (1665 [1148,арк.1], 1679 [1510,арк.17]).

II

Григорій (? — 1656 — 1724 — ран. 1740) — козак. Був у походах з 1678 р. (під Чигирин) і до 1724 р. включно.

Лаврін (1670 — 1740 — ?) — козак городового куреня (1732 [1748,с.92]). Рідний брат Григорія.

Михайло — козак городового куреня, у 1732 р. у с. Велике Устя брати Михайло, Супруна і Лавріна, які живуть в одному дворі в 3-х хатах і з батьківських ґрунтів почергово служили [533,арк.96]. Убогий козак (1739 [522,арк.186]).

Супрун — козак городового куреня. З травня 1733 р. в польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.133].

III

Семен — навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХVII]).

Іван Григорович (1700 – ?) – козак великоустиїнський, з 1733 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.134]. Виборний (1747). Мав двір, до якого належали 10 четвертей, сіножать на 40 возів, винокурня, 4 коня, 4 воли, 14 овець (1740).

Яким Лаврінович (1710 – ?) – козак-підпомічник с. Велике Устя (? – 1743 – 1747 – ?).

IV

Іван Іванович – козак (1740).

Логвин (1718 – 1737 – ?) – козак сосницький (? – 1737 – 1739 – ?), у поході 1737 р.

Юхим – писар сотенний (? – 1784). Абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] – 1788 – ?).

Литовчики

Фесько, Опанас, Яцько – козаки колишнього Борзнянського полку в Чернігівському полку (1649 [1785,с.480]).

I

Ничипір – жив у першій половині XVII ст.

II

Микита Ничипорович Лит – сотник сосницький (? – 1670 – 1672 – ?), отаман курінний (1676). 1678 р. поранений під Чигирином [1445,арк.7]. У вересні 1684 р. – наказний сотник сосницький [760,арк.603]. Купив у 1672 р. у мельника сосницького Сергія Васильовича млин [654,арк.5зв.;1998,с.33].

III

Тимофій Микитович (1650 – 1741 – ?) – козак ґрунтовий куреня Сосницького Івасенкового (? – 1689 – 1732 [1748,с.94] – ?). Був з синами під Перекопом у 1689 р., в Тавані 1695 р., під Азовом 1696 р., на Ладозі 1701 р., під Рогулевим 1704 р., Любарем 1707 р., у Полонному 1708 – 1709 рр., Немирові 1711 р., на будівництві київської фортеці у 1713 р., на каналних роботах у Царичині у 1719 р., на Ладозі у 1721 – 1722 рр., в низовому поході 1724 рр. У 1738 – 1741 рр. – малоґрунтовий козак. Військовий товариш. Мав двір, до якого належали 3 четверті, сіножать на 20 возів, ліс, 3 коня, віл, 4 вівці (1740). Д.: Меланія Опанасівна Н. У 1739 р. з її згоди чоловік продав плець бунчуковому товаришу І. Сангурському.

Кирило (Кирик) – козак куреня Івасенка Сосницького (1718).

IV

Василь (? – 1689 – 1743 – ран. 1747) – убогий козак. з травня 1733 р. в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба [288,арк.132],

Степан (1680 – 1755 – ?) – убогий козак (1732 – 1755), був у походах разом з батьком. Козак-підпомічник (1740). Мав сина Гаврила (1720 – ?).

Василь Тимофійович (1718 – 1768 – ?) – козак сосницький, виборний (1743). У 1762 р. продав млин сотнику Шафонському, який купив його дід сотник Микита Лит у 1672 р. [654,арк.5зв.]. Д.: Євдокія Григорівна Н (1738 – 1768 – ?).

Трохим Кирилович (1728 – 1768 – ?) – виборний убогий козак (1743 – 1750). Д.: Зіновія Ничипірівна N (1731 – 1768 – ?) [760,арк.86зв.].

Зорки-Прачі

I

Тиміш – шляхтич гербу Нечуя змінений [1920,с.141]. Козак сосницький (1649).

II

Степан Тимофійович – сотник сосницький (? – 1672 – 1676 – ?).

III

Іван Зорченко – козак, отаман курінний Сосницької сотні (1676). Учасник чигиринської оборони 1678 р.

IV

Петро Прач – козак Седнівської сотні (1702), був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

V

Іван Зоренко – козак за ревізією 1737 р. [534,арк.97]. У легенді, що розглядала Ревізійна Комісія 1838 р. Зорки-Прачі показали що походять від сотника Степана Праченка.

Крачевські

I

Павло (? – 1650 – 1692 – ?) – шляхтич [760,арк.585], сотник сосницький (? – 1677 – 1685 – ?). 19 січня 1684 р. купив хутір під Сосницею у городового отамана Романа Гладуненка, а 22 вересня 1684 р. – значні земельні володіння у жителів с. Мале Устя (їх дідівщину і батьківщину) [760,арк.603]. Значний військовий товариш і житель сосницький, 9 жовтня 1692 р. купив у прихожан Успїнської церкви місце у Сосниці [1655,арк.1]. Мав універсал гетьмана Мазепи на ґрунти та млин на греблі Бондаревській на р. Луковці [760,арк.608]. Д.: (? – 1679 – 1692 – ?) NNN, в першому шлюбі за Савою Івановичем Вороніним, міщанином сосницьким 2-ї статті у 1666 р., який мав млин під Сосницею [760,арк.585].

II

Василь Павлович (1710 – 1763 – ран. 1768) – службу розпочав з 1726 р., значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 [533,арк.1] – 1740 [533,арк.3]). Бунчуковий товариш (1740.27.08. – 1763 – ?). У 1749 р. працював у спеціальній комісії по розборі скарги колишнього чернігівського полковника Ізмайлова про захоплення різними особами ґрунтів в його рангових маєтностях [391,арк.1]. У Сосниці мав двори (житловий та шинковий) та підсусідків [532,арк.248]: 3 підсусідки у Сосниці (1739), у с. Бондарівці Менської сотні 2 підсусідки. Піддані Максаківського монастиря зруйнував його млин на р. Луківці [156,арк.12]. Доправляв гроші дружині померлого бунчукового товариша Дорошенка, розглядав справу про забрання військовим товаришем Шишкою волів у волинського отамана Клодієва, в слідстві про заволодіння козачими ґрунтами у Роїській сотні значковим товаришем Мокрієвичем [496,арк.79]. Д.: Єфимія Іванівна Бутенко-Янушкевич, вдова у 1768 р. [760,арк.571].

— Феодора — у 1725 р. у неї частину спадкового млина захопила Меланія Михайлівна з синами Яковом і Павлом [156,арк.2]. У 1728 р., будучи вже вдруге вдовою судилася за чоловікові маєтки з бунчуковим товаришем Стефаном Холодовичем, одруженим з сестрою чоловіка (вона у 1-му шлюбі була за Кузьмою Петрунченком) [760,арк.115-123]. Виграла судовий процес. Ч.: 1) NNN. 2) Олексій Сидоренко (? — 1724).

III

Василь Васильович (? — 1740 — 1787 — ?) — у 1742 р. як син значкового товариша склав присягу цариці [1698,арк.50]. Військовий канцелярист, абшитований військовим товаришем (1765.12.12. [156,арк.12] — 1787 — ?). Разом з братами володів двором у Сосниці, винокурнею на 2 котли, грунтами та сінокосами, за які мав суперечку з військовим товаришем Прокопом Трусевичем. Родина мала універсали 1710.26.07. і 1717.18.01. рр., якими було «утверджено за служби деда их отцу разные недвижимые имения» [1526,арк.123а.], на хутір Луковець у Менській сотні [760,арк.272], в якому мав 7 підданих [1753,с.173]. Д.: Марія Яківна Каневська-Оболонська [1753,с.173] (1742 — 1787 — ?), донька бунчукового товариша.

Олексій Васильович (? — 1768 — 1787 — ?) — возний (1787).

Андрій Васильович (? — 1768 — 1787 — ?) — три брати мали в Сосниці 16 нерозділених підданих (1787 [1526,арк.123а.]).

Дорошенки (гілки, пов'язані з полком)

I

Дорофій — полковник. Д.: Марія [1848,с.165] Тихонівна Тарасенко (в чернецтві Митродора, у схимні Марія). Мешкала з сином у Чигирині. Після переселення на Лівобережжя у 1676 р. стала ігуменею Макошинського Покровського дівочого монастиря і прийняла схиму [1823,с.33-38]. Проживала у Сосниці з дворі свого сина-гетьмана (1676 [1710,с.226]).

II

Григорій Дорофійович (? — 1627 — 1684 — ?) — козак сотні Вереміївської Чигиринського полку (1649), наказний полковник брацлавський (1650.08.). У вересні 1660 р. в складі українського посольства виїхав до Москви. З ув'язнення повернувся восени 1667 р. У жовтні 1660 р. супроводжував М. Суличича з-під Ставищ, посланого з листом від Ю. Хмельницького до Москви. Внаслідок переходу Ю. Хмельницького на бік Речі Посполитої його було заарештовано, де і утримувався до жовтня 1667 р. У листопаді 1668 р. гетьман послав його до Києва з важливою місією. Його тесть у 1668 р. з Києва за дорученням воєводи Шереметьєва їздив до Остра намовляти на підданство цареві. Полковник брацлавський (? — 1668.08. — 10. — ?). Наказний гетьман (1668). Вів бойові дії з польськими підрозділами, прибічниками П. Суховієнка та М. Ханенка на Поділлі, російськими військами на Лівобережжі. У жовтні 1669 р. брав участь у Стеблівській битві. У серпні — жовтні 1671 р. очолював оборону Брацлавщини. Полковник білоцерківський (? — 1674 — ?). 2 березня 1674 р. у бою під м. Лисянка зазнав поразки й потрапив у московські полон.

Із заслання до Сибіру за клопотанням П. Дорошенка весною 1677 р. звільнили і повернувся до Гетьманщини. Проживав у Сосниці з дружиною, де мали окремих двір [1710,с.226]. Внаслідок конфлікту з гетьманом у 1684 р. заарештовано. Похований у Чернігівському Єлецькому монастирі. Д.: 1) (? – 1660 – 1663 – ?) Н Кононович з роду Посудевських. Її рідний брат Нестор Кононович відзначився як активний прибічник Юрія Хмельницького. Він у 1660 р. був посланий разом з Михайлом Суличичем і Григорієм Дорошенком до Москви, мабуть, залишався там під арештом до 1667 р. Повернувшись став восени 1668 р. писарем військовим у Петра Дорошенка. 2) (1668) Олена Н Яненко (? – ран. 1671), сестра полковника Яненка. Трьоюрідна сестра Б. Хмельницького. Завдяки цьому шлюбу став свояком Хмельницьких. Київський воєвода у 1668 р. із ув'язнення з Києва відпустив її до Чигирина. Вона померла десь між 1668 і 1670 р. Після її смерті Григорій у 1671 р. сватався до посербиці полковника переяславського Р. Думитрашки Ганни Василівни Золотаренко, проте шлюб не стався. 3) (1676) Н Луківна Мовчан, донька полковника сердюцького.

Петро Дорофійович (1627 – ?) – гетьман. Отримав підтвердження на частину сс. Чорнотичі, Козловичі, Верховісся. Д.: 1) (1654) Параска [1848,с.165] Семенівна Половець, (за Ю. Гаєцьким). Семен Половець став генеральним обозним, а, одружений з іншою донькою Половця шляхтич Іван Мазепа став ротмістром надвірної корогви гетьмана. 2) Єфросинія Павлівна Яненко (? – ран. 1685 [1935,с.237]). З Сосниці з 6 супроводжуваними та 8 московськими приїхала до чоловіка в Москву. 3) Гафія Борисівна Єропкина.

Андрій Дорофійович (? – 1644 – 1709.01. – ?) – У середині 1660-х рр. потрапив до російського полону, з якого його було звільнено у вересні 1666 р. Відтоді виконував різноманітні доручення П. Дорошенка. Полковник чигиринський (? – 1668 – ?), отаман городовий гадяцький (? – 1669.23.01. [1442,арк.1] – ?), полковник паволоцький (1673 – 1674), заступив на цьому уряді свого швагра. Наказний гетьман (1674). 10 січня 1674 р. купив у мельника Івана Федоренка млина на р. Тясмині в урочищі Лобачівці за 90 золотих. Проживав у Вороніжі з дружиною [1710,с.226]. У 1676 р. став сотником сосницьким. За проханням брата-гетьмана йому переходили «три сільца» [1710,с.170-171]. Аналіз джерел свідчить, що йому належали три невеличкі села у Волинській сотні: Чорнотичі, Козловичі, Верховісся. Гетьман же Самойлович універсалом від 7 листопада 1676 р. підтвердив за ним ґрунти його, млини: один на урочищі Лобачівці на р. Тясмині і другий – під Суботовом на греблі міській, острови на Лобачівці та інші «добра». Через невідомі нам причини в наступному 1677 р. залишив сотницьку посаду і сотником 29 листопада 1680 р. отримав від полковника Лизогуба універсал про підтвердження права на побудову млина неподалік с. Жуковичі [1654,арк.1]. Знову бачимо уже за гетьманування Мазепа (? – 1688 – 1692), з перервою, бо 1689 р. він як значний військовий товариш супроводжував гетьмана до Москви. Гетьманський універсал 1689 р., був підтверджений царською грамотою 3 вересня 1690 р., на сс. Козляничі, Чорнотичі, Верховісся, млини

на р. Убеді, Мені, Бречі. Володів с. Купчичі. Значний військовий товариш (? – 1707 – 1709 – ?). 23 серпня 1707 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженням ґрунтів його на Лобачівці з млином на р. Тясмині, млина під Суботовом на греблі міській, острова з сеножаттями на тій же Лобачівці. Його володіння на Правобережжі викупили Лизогуби («за Днепром добра в сотне Крилової імеючися именно греблю с мельницею на Лобачовце на реке Тясминце умершим же дом ево Андреем Дорошенком занятую, да на той же Лобачовце остров с сеножатями и угодьми»). Д.: NN Гамалія, брат якої Яків був паволоцьким полковником [1935, с. 238].

Степан Дорофійович. Д.: Єфимія [1848, с. 165].

III

– Любов Петрівна (1654/1655 – бл. 1708) – у 1705 р. купила у новомлинського священника Парфена Богуновича дві сіножати на Дубровках [1654, арк. 1]. 25 травня 1708 р. подарувала Василю Степановичу Дорошенку різне майно [1657, арк. 1]. Ч.: (з 1671 р, Канів) Юхим Якович Лизогуб, чернігівський полковник.

Іван Андрійович (? – 1664 – ран. 1712.4.05.) – став сотником сосницьким (ран. 1694), потім значний військовий товариш. Знову сотник сосницький (1699 – 1701). Володів Купчичами і Ляшківцями. У 1708 р. перейшов на бік Мазепи, в результаті частину його володінь у Сосниці Скоропадський надав Омельяненкам. Д.: Анастасія Мокрієвич. 19 травня 1718 р. разом з сином Петром віддала в заставу писарю сотенному волинському Попелюхівську ниву [1660, арк. 1].

Василь Андрійович (? – 1669 – 1732) – став сотником у Волинці (? – 1699 – ?), в цей час отримав гетьманський універсал на займище на р. Убедь, сл. Лубенець (Лубянку). У Волинській сотні мав маєтність у селах Волинці, Козляничі, Ольшане. Сотник сосницький (? – 1723). Володів с. Савинці, поблизу якого заселив слободу Базилівку. «Слабости ради своего здоровья оставил уряд сотництва сам добровольне». Бунчуковий товариш. Йому після смерті батька відійшло с. Верхолісся [1935, с. 454]. 7 липня 1706 р. продав козаку Максиму Кирієнку млин, двір та землі між сс. Волинкою і Лавами [1656, арк. 1]. 20 квітня 1727 р. продав плец в с. Козляничях Андрію Боголобу [1661, арк. 1]. 21 червня 1732 р. отримав гетьманський наказ повернути захоплений млин в сл. Володимирівці бунчуковим товаришам Володимиру, Михайлу і Василю Полоницьким [268, арк. 1]. Д.: Марія Іванівна Лисиця (? – 1714 – 1733 – ?) [1936, с. 149], донька брацлавського, потім компанійського полковника.

Василь Степанович (? – бл. 1746) – див. гілку роду в Слабині.

IV

Петро Іванович.

– Ірина Іванівна (? – 1715 – 1748 – ?) – 17 жовтня 1748 р. уступила своєму сину Григорію двір і город в Сосниці [1664, арк. 1]. Ч.: Петро Кирилович Троцький, значковий, потім бунчуковий товариш.

– Олена Іванівна. Ч.: Василь Круглик, значковий товариш.

— Марфа Іванівна — у 1731 р. звинуватила дядька Василя Дорошенка, що той обзивав її і її батька зрадниками [253,арк.1]. Ч.: Григорій Волинський, значковий товариш.

Башкирці

I

Степан Башкирець — жив у XVII ст.

II

Остап Степанович (? — 1682 — бл. 1728, дуже старий) — значковий товариш Чернігівського полку «з давних лет» [1510,арк.128] (? — 1689 — 1725 — ?). Був у перекопському поході, коли місто на Самарі розбивали, повторно під Перекопом, коли від Петрика Полтаву оберігали, в погоні за ордою. Потім у поході за Дніпро до турецького міста Біла — города, яким оволоділи, на штурм Кезикермену, під Азов, в Польшу під Люблін в двох походах, у 1707 р. на фортифікаційних роботах в Києві, у 1711 р. під Кам'яним Затонем. Сотник сосницький (1701 [1510,арк.51], 1712), отаман городовий сосницький (1728 [760,арк.140]), за його духовним заповітом після смерті дружини все добро Башкирцеве у Сосниці протопоп чернігівський Григорій Максимович продав за 1500 руб. судді полковому чернігівському Тимофію Сенюті, а гроші пішли на відновлення після пожежі Чернігівської соборної Спасо-Преображенської церкви [760,арк.217]. Д.: Євдокія N Мальцевич (? — 1753).

III

Дмитро Остапович (? — 1711 — 1750 — ран. 1768) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1732 [1748,с.6] — 1750 [534,арк.1] — ?). Був у польському поході (1735). У 1738 р. хворів [536,арк.2]. У 1742 р. присягнув цариці Єлизаветі Петрівні [1698,арк.46зв.]. Д.: Софія NN (1718 — 1768 [760,арк.254] — ?).

IV

— Євдокія Гоцовська, козачка с. Чепелева, рідна онука Остапа і Євдокії, зі згоди якої продані маєтності Башкирцеві у 1753 р. [760,арк.217].

Полетановський

Павло — сотник сосницький (1738 — 1750). У 1748 р. був тимчасово усунутий від виконання обов'язків сотника [374,арк.1]. Мав пасічний [535,арк.248] та житловий двори у Сосниці й приїжджий у с. Кириївці [536,арк.192]. 12 липня 1740 р. прибув в комісію по розмежуванню земель з Туреччиною, де замінив сотника городнянського Федора Молявку [333,арк.1]. У 1740 р. ГВС розглядав скаргу на нього писаря ГВС Дем'яна Оболонського про наїзд на с. Купчичі [696,арк.1]. 1747 р. на нього скаржилися за образи осавул сотенний Сидір Аврамович, козаки Василь Кривенко, Василь Кириченко [827,арк.2]. Д.: NNN. Вдова сотника Полетанівського володіла двором у Сосниці у 1750 — 1755 рр [531,арк.547].

Лисянські

I

Семен — «на той стороні Днепра козакувал» [492,арк.8зв.], міщанин сосницький (1684 [760,арк.603]), служив у Сосницькій сотні. Мав у Сосниці козацькі ґрунти, які передав онуку Омеляну.

III

Іван Семенович — полковий канцелярист Чернігівського полку. Д.: Н Степанівна Н. Ї сестра Тетяна Степанівна у 1728 р. продала Омеляну Лисянському двір у Сосниці.

IV

Омелян Іванович — виховував дід Семен, після смерті якого жив на його козацьких землях. Війт сосницький (1725 — 1727, 1735 — 1740). За службу діда і свою 29 травня 1741 р. у Глухові призначений значковим товаришем [492,арк.5]. У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.46зв.]. 5 березня 1746 р. за старістю і через хворобу звільнений від служби. Абшитований значковий товариш (1746 — 1768 — ?), володів у сотні Сосницькій 6 підсудками, мав житловий двір та 2 шинки у Сосниці (1747), підсудських дворів 5 (1750). Д.: Н Дмитрівна Дроздовська, донька значкового товариша Ніжинського полку, її рідна сестра Катерина була заміжня за суддею полковим лубенським Манжосом [760,арк.153].

— Марія Іванівна — згадується у 1751 р. як вдова. Ч.: NN Дяченко.

Степан (1696 — 1769 — ран. 1779) — службу розпочав 1722 р. значковим товаришем, збирач у Сосницькій сотні (1722 — 1729), у 1732 р. приймач скарбу військового, полковий комісар (1743 — 1744), абшитований у 1744 р. [241,арк.50]. У Сосниці володів 21 хатою підсудків.

V

Іван Омелянович — служив при Чернігівській полковій канцелярії у званні полкового канцеляриста, потім у ГВК військовим канцеляристом (1740.7.11. [325,арк.1] — 1754) і просив про призначення його значковим товаришем. У 1753 р. мав суперечку за спадщину свого діда Дмитра Дроздовського з Чернігівською протопопєю [457,арк.1]. Сотник сосницький (1754.01. [849,арк.129] — 1758 [531,арк.523] — ?). Користувався гербом [1687,арк.107].

Андрій Омелянович — службу розпочав з 1761 р. військовим канцеляристом у ГВК, а потім МК [1325,арк.70], абшитований 21 грудня 1765 р. [584,арк.2]. Сотник малоросійський (1773 — 1787 [635,арк.2] — ?). Д.: Марфа NN, донька бунчукового товариша.

Ничипір Омелянович — полковий осавул (? — 1783 — 1787 — ?), казначей Сосницького повіту. Мав у Сосниці і хуторі поблизу с. Пекарова 107 підданих [1753,с.169]. Д.: Марія Н Миткевич, донька полкового писаря.

Семен Омелянович — військовий товариш (1787), в Сосниці разом з братами мав 238 душ підданих. Д.: Софія NN, донька військового товариша.

Н Омелянович (? — 1761 [492,арк.9] — ?).

Шафонські-Шатили [1932,с.218-219]

За родовими переказами рід йшов від краківського воеводи, гусарського полковника Тимофія Шатили [1961,с.234].

I

Андрій Шатило — шляхтич, перейшов на Лівобережжя.

II

Мартин Андрійович — разом з батьком і братом перейшов на Лівобережжя і оселився у с. Якличі Сосницької сотні.

Степан Андрійович.

III

Кирик — козак Сосницького куреня (1718).

Йосип Мартинович (? — 1704 — 1724 — ран. 1738) — козак куреня сосницького Степаненкового, відомий за реєстром 1724 р. Був у низовому поході в Астрахані у 1723, 1724 р. Продав ліс і ниви монастирю [1191,арк.1]. Д.: Гаффія Кириченко (? — ран. 1768), вдова козачка малоґрунтова за ревізією 1738 р. [536,арк.192], в 30-х роках жила у с. Якличі, де скуповувала ґрунти.

Федір — козак «убогий» сосницький (1732). З Левком Ткачем та Іваном Жуєм «на одномъ дворе порознь хатами живут» (1732).

IV

Филимон Йосипович (1712/1715 [1961,с.234] — бл. 1782) — фактор сосницький (1737), у 1739 р. значиться серед малоґрунтових козаків. У 1740 р. ГВК розслідувала справу про його втечу з форпостової служби [334,арк.3]. Значювий товариш (1740 — 1744 — ?) і деякий час був індуктором сосницьким. 1742 р. прийняв присягу цариці серед значкових товаришів Чернігівського полку [1698,арк.46зв.]. Був сотником Гоголівським Київського полку (? — 1745 — 1751 — ?). Володів двором у Сосниці [526,арк.477]. За ревізією 1750 р. за ним в містечку записані 5 шинкових дворів. В цей час скупив у Сосницькій сотні чимало володінь, серед них орне поле і шинковий двір у с. Конятині, садибу у м. Сосниці у військового товариша Оболонського [1670,арк.1]. У 1768 р., будучи вже вдруге обраний (вперше у 1751 — 1753 [531,арк.547] — ?, вдруге у 1760 — 1768 [654,арк.4] — ?) сотником сосницьким, значиться власником цих володінь [764,арк.435]. Брати вдови, попаді покровської сосницької Параски Маркової Іоанової Дворецької канцелярист київської кафедри, козак Олексій, Микита і Петро Марковичі продали йому берег. 1753 р. призначений командиром Любецької форпостної команди [914,арк.2], але в цьому ж році був звільнений через хворобу [453,арк.1]. У 1753 р. ГВК заборонила шинкувати горілкою в побудованому ним шинку поблизу великоустиньського перевозу, через збитки і втрату прибутків гетьманських шинків [451,арк.1]. В лютому 1754 р. звинувачений у незаконному зборі грошей з населення, захопленні сотенної печатки і вбивстві сосницького жителя Луки Душценка [460,арк.1]. У 1762 р. за доносом бунчукового товариша Петра Полторацького та інших сотничан «за причиненные козакам обиды ... от команды отстранен» [874,арк.3]. У 1763 р. захопив церковні землі у протопопа Полторацького, священників Бурзиловича і Полторацького [570,арк.2]. У 1765 р. продовжував захоплювати козацькі ґрунти і порубав ліс у козака Кузюки, захопив дім козака Якова Невинського [567,арк.1]. На його хутір здійснив наїзд бунчуковий товариш Ломиковський [569,арк.2]. 25 листопада 1765 р.

сотник Шафонський просив графа Румянцева знову призначити його до командування сотнею, бо слідство закінчене і вини його немає [581,арк.1]. Двоюрідним братом у 1762 р. називав козака с. Якличі Івана Кириченка (дуже старий, відправляти службу не може, мав двох синів, один з них каліка). Двір Івана Филімон називав ґрунтами дідизними, на них з Іваном жила раніше його мати [654,арк.2]. У 1768 р. в Чернігівському земському суді розглядалася справа про наїзд сотника сосницького Ф. Шафонського на «горські млини», які він віддав у відкуп поляку Йосипу Козловському, ловчому Хелмської землі. У 70-ті рр. здійснював напади на Гарські млини шляхтича Йосипа Кострембеця [623,арк.1]. Филімон, а потім його вдова тримали 132 підданих у Сосниці, 5 — у д. Аннинській Веселі Млини, 1 хату у с. Баба Менської сотні [653,арк.37зв.], 1 підданий, 5 у с. Чорнотичах, 14 в хут. Кітняк, 2 в млинах Дорошових, 12 у д. Андріївці, 1 у с. Кириївці, д. Гаповку Якличі, хут. Пасіка, с. Конятин Новгород — Сіверському і хут. Зимовник Коропського повітах [1753,с.162]. Д.: Гафія Іванівна N (? — 1754 — 1785 — ?), у 1783 — 1785 р. вдова [1665,арк.1]. Її рідна сестра Пелагея Іванівна, вдова військового канцеляриста Михайла Пенського у 1759 р. продала двір у Сосниці, куплений у племінника Опанаса Филімоновича, своєму швагрю Филімону [760,арк.353зв.,511].

V

Опанас Филімонович (1740 — 1811) — службу розпочав 10 грудня 1763 р., лікар при Московському госпіталі (1774 [1770,с.124]), статський радник (з 1785.22.09.), голова палати кримінального суду Чернігівського намісництва [1525,арк.7]. Д.: Ганна Михайлівна Єнько, донька бурмістра чернігівського.

Ломиковські

I

Веніамін.

II

Василь Веніамінович. Д.: Ганна NN.

III

Іван Васильович (? — 1714) — генеральний писар у гетьмана Михайла Ханенка. Перейшов на Лівобережжя, став значним військовим товаришем і дворянином гетьмана Самойловича. 10 вересня 1687 р. отримав гетьманський універсал на с. Вербу Понорницької сотні з млином на р. Вербі на три кола (куплений раніше у Миська Харченка), другим млином в Козолупівці (куплений за 1000 золотих у дітей і спадкоємців коропського священика Дуброви), третім млином на р. Убеді Василя Кудровського [1802,с.79]. Генеральний хорунжий (1689 — 1691). Стольник (з 1689), генеральний осавул (1692 — 1707). 5 липня 1706 р. гетьман надав йому с. Лави [1802,с.299]. Генеральний обозний (1707 — 1709). 27 травня 1708 р. у Білоцерківській фортеці Мазепа дозволив йому засипати греблю і побудувати млин на р. Турасні в Топальській сотні і при ній рудню [1802,с.535]. Пішов з Мазепою. Д.: Марія Карпівна Мокрєвич, донька генерального писаря.

IV

Іван Іванович — полковник стародубський Михайло Миклашевський подавав йому з братами млин в два кола на р. Смяч нище с. Мамикіно в Новгородському повіті [1802, с. 483]. Значний військовий товариш, бунчуковий товариш. Господар замку Гадяцького. У листопаді 1729 р. звільнений в м. Сосниці від консистентів [211, арк. 1]. Д.: Тетяна Данилівна Апостол, донька гетьмана. У 1731 р. її господарство у Сосниці розорив Кирило Гаврилович [246, арк. 1]. У 1742 р. продала город своїх покійних батьків священнику сосницькому І. Дворецькому [760, арк. 419].

Володимир Іванович — пішов з Мазепою в Яси і залишився жити в Туреччині. Ілля Іванович — з Яс повернувся в Гетьманщину і поселений в Москві.

Михайло Іванович — разом з братом Іллею проживав у Москві.

— N Іванівна — спочатку поселена в Москві, а потім заслана до Тобольська. Ч.: Данило Лаврентійович Ханенко.

— Олена Іванівна. Ч.: Семен Іванович Мирович, син полковника переяславського.

V

Павло Іванович (? — 1715 — 1783 — ?) — службу розпочав у 1725 р. бунчуковим товаришем, головний економ гетьманських маєтностей (1750), суддя земський Менського повіту (з 1764). Надвірний радник. У 1752 р. гетьман Розумовський віддав його у володіння 50 дворів з вільних посполитих в м. Сосниці через що місцеві жителі звернулися з проханням про зарахування їх до козацького стану, посилаючись на володіння ними козачими ґрунтами [845, арк. 3]. Мав володіння у м. Сосниця (327 підданих), с. Лавах (102 підданих), а також у с. Шахворостівці Миргородського повіту [1753, с. 162]. Д.: (з 1732) Марія Павливна Яворська (? — ран. 1783), донька протопопа ніжинського.

Петро Іванович (1706 — ?) — службу розпочав з 1730 р., військовий канцелярист, бунчуковий товариш (з 1737), абшитований бунчуковий товариш (з 1761 [505, арк. 75]).

ОТАМАНИ: Свириденко Тиміш (? — 1663.07. — ?), Тичина (Тичиненко) Андрій (? — 1665.16.05. [1148, арк. 1] — ?), Біличенко Федір Іванович (? — 1670 — 1672.03. — ?), Кириєнко Максим [1891, с. 46-47], Дмитро Остапович (? — 1677.28.12. — ?), Ляшко Іван (? — 1678 — ?), Тичина Андрій (? — 1679.12.01. [1503, арк. 17] — 1680.14.06. — ?), Гладушенко Роман (? — 1684.04. — 1685.03. — ?), Зимнегородець Федір Данилович (? — 1690.2.07. — ?), Парфенович Опанас (? — 1691.07. — ?), Крестянович Опанас (? — 1692.10. — ?), Сангурський Омелян Денисович (? — 1696 — 1697.01. — ?), Огонь Павло (? — 1698 — ?), Рожановський Степан (? — 1701.28.08. [1503, арк. 51] — ?), Іващенко Дорош (? — 1705.01. — ?), Стрижевський Опанас (? — 1707.7.02. [1614, арк. 110] — ?), Омелянович Семен Васильович (1707.02. — 1708 — ?), Дубовик Сава Гаврилович (? — 1707.12. — 1710.08. — ?), Омеляненко Степан Романович (1712), Стрижевський Опанас (? — 1714 — ?), Запороженко Остап Петрович (1717, нак.), Омеляненко

Стефан Романович (? – 1718.02. – ?), Поволоцький-Івасенко Василь Іванович [1891,с.31-35] (? – 1724.12. – 1725 – ?), Омеляненко Леонтій Романович (? – 1727.02. – ?), Башкирець Остап Стефанович (1728), Запорожець Остап Петрович (1728 – 1729.10.), Хоменко Федір (1730 – 1735), Поволоцький-Івасенко Павло (1736 – ?), Волковський Василь (1733 – 1738, нак.), Поручка Григорій (1738 – ?), Івасенко Павло (? – 1739 – ?), Поволоцький-Івасенко Леонтій Іванович (1740), Можчир Іван (? – 1741 – 1744 [1819,с.20]), Павловський Іван (1744 [866,арк.21] – 1747), Слишевський Прокіп (1747 – 1749 [833,арк.1]), Павловський Іван (1749 [833,арк.1] – ?), Ярошевич Іван (? – 1752 [1515,арк.33] – ?), Павловський Іван (1752 [844,арк.1]), Слишевський Прокіп (1752 [1515,арк.21] – 1753, 1755 – 1768 – ?), Павловський Іван (? – 1756.03. [472,арк.1] – ?), Коленко Андрій Григорович (? – 1767 – ?), Сербинович Семен (1772.17.02. – 1779 [1517,арк.18] – ?).

ПИСАРІ: Найденовський Семен (? – 1654 [1784,с.242] – ?), Іванович Данило (? – 1718 – ?), Трушевський Іван (? – 1724.12. – 1731 – ?), Стига [1508, арк.63] Семен Іванович (? – 1732 [1748,с.91] – 1734.22.04. [1497,арк.12] – ?), Павловський Іван (? – 1738), Школьний Дмитро (1738 – 1740 – ?), Станіславський Омелян Степанович (1747 – 1752 [1515,арк.21] – ?), Петровський Григорій Петрович (1748, ? – 1753 – 1755.12.), Станіславський Омелян Степанович (1755.12. – 1763), Якимович Ярема (1764.18.02. – 1775), Ковалевський Іван (1775 – 1779).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Петровський Григорій Петрович (? – 1747 – 1748 – ?), Омеляненко Леонтій Омелянович (? – 1755 – 1768 – ?).

ПИСЦІ: Шиленко Яків Семенович (1747), Омеляненко Леонтій Омелянович (1747).

Стига [1508,арк.63]

I

Василь.

II

Іван Васильович – належав до міщанської верхівки сосницької (1718). Війт сосницький (1724).

III

Семен Іванович – писар сотенний сосницький (? – 1732 [1748,с.91] – 1734.22.04. [1497,арк.12] – ?).

ОСАВУЛИ: Носовський Супрун (? – 1654 [1784,с.242] – ?), Яків (1676), Степаненко Лесько (? – 1718 – ?), Костирка Мартин (? – 1725 – ?), Поволоцький-Івасенко Павло (? – 1732 [1748,с.91] – ?), Іван (? – 1738 [1748,с.25]), Чинчик Василь Федорович [1891,с.60-61] (1738 – 1739 – ?), Авраменко Сидір Михайлович (1740), Хоменко Павло (? – 1740 – 1757 – ?), Хоменко Андрій (? – 1761 – 1767), Поволоцький-Івасенко Михайло Якович (1767 – 1777 [646,арк.105зв.]), Максименко-Кириєнко Павло Олексійович (1777 [1516,арк.27] – 1779 [1516,арк.27] – ?).

ХОРУНЖІ: Тимшівович Овсій (? – 1654 [1784,с.242] – ?), Синявський Іван (? – 1718 – ?), Поручка Григорій (? – 1725 – 1732 [1748,с.91] – ?, ? – 1737 – ?),

Хоменко Григорій (1738), Масалай Василь Тимофійович (1739), Можчир Іван (1739 – 1740), Авраменко Сидір Михайлович (? – 1741 – 1746 – ?), Поволоцький-Івасенко Федір Григорович (1747 – 1768), Поволоцький-Івасенко Степан Федорович (1768 – 1774), Масалай Кирило Тимофійович (1772 – 1779).

Можчир

Дорош – козак середньоможний сосницький (1732).

Іван (1710 – ?) – з 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.134]. Хорунжий сотенний сосницький (1739 – 1740), наказний сотник сосницький (1739), отаман сотенний сосницький (? – 1741 – 1744 [1819,с.20]). Мав ґрунт на 1 четверть, 2 коня, 1 вола.

Іван Григорович – козак д. Ляшківці, де у нього двір (1747).

ГОРОДНИЧІ: Бобицький Кіндрат (1732), Великоцький Андрій Іванович (1738 – 1747 [536,арк.192]), Запорожченко Карпо Остапович (1752 [849,арк.4]). Запорожченко Олексій (1771 [887,арк.3] – ?).

Запорожченки

I

Петро – можливо, він Запорожець, який за правління гетьмана Мазепи згаданий як гетьманський покоевий (1687 – 1688 – ?) [1955,с.557].

II

Остап Петрович (? – 1674 – 1739 – ?) – наказний сотник (1717, 1722, 1724), наказний отаман городовий (1717), козак куреня Сосницького Степаненкового (? – 1695 – 1724 – ?), «бил под Кезикерменом году 1695. Под Азовом 1696, у Ладозі 1701, под Замостем 1706, у Немирові 1711, на каналі у Царичині 1719, на работі фортеці Києвської 1713, на каналі у Ладозі 1721». Отаман городовий сосницький (1728 – 1729.10.). Д.: Вовдя NN. Вдова серед «убогих» і малоґрунтових козаків за ревізіями 1732, 1738, 1739 [533,арк.94зв.].

Яків Запорожець – козак сосницький (1715 – 1737 – ?). Був у поході 1737 р.

III

Федір Остапович (1720 – ?) – козак малоґрунтовий (1741, 1747) [526,арк.168], комісар сотенний (1743). Вдова Марія Запорожчиха серед убогих козаків (1750). Мав двір, до якого належали на 5 четвертей, сіножать на 20 возів, ліс, винокурня, 3 коней, 2 воли, 5 овець (1740).

Карпо Остапович (1722 – ?) – козак (1740), городничий сосницький (1752 [849,арк.4]). За ревізією 1755 р. значаться дуже убогі козаки виборні куреня Омелянкового Карпо з двома братами Карпами.

Карпо – козак сосницький, який тримав пошту (1752 [849,арк.4]). У 1768 р. на одному дворі живуть козаки Карпо (1710 – 1768 – ?), хворий, його рідні брати Карпо і Олексій. Д.: Ксенія Йосипівна (1725 – 1768 – ?).

Карпо (1728 – 1768 – ?) у Виблі. Д.: Мотря Яківна (1733 – 1768 – ?).

Олексій (1738 – 1768 – ?) – козак (1771), городничий (1771 – ?). Двір козацький предківський, до якого належало на 44 дні орної землі [760,арк.247зв.]. Д.: Ганна Тимофіївна (1748 – 1768 – ?).

КОМІСАРИ СОТЕННІ: Самойлович Василь (1740), Івасенко Олександр (1747), Терний Артем (1747).

ОТАМАНИ КУРІННІ: 1-го: Колодний Михайло (1654), Зорченко Іван (? – 1676 – ?), Степаненко Дорош (? – 1718 – 1732 – ?), Легкобит Лесько (? – 1747 – 1750 – ?), 2-го: Сизоненко Іван (1654), Сизоненко Хома (1676), Черніговченко Олексій (1676), Расченко (Росишин) Дементій (Демид) (1682), Авраменко Михайло (1682), Авраменко Опанас (? – 1718 – 1732 – ?), Авраменко Федір Кіндратович (1747 – 1755), 3-го: Возняк Семен (1654), Івасенко Леонтій (? – 1718 – 1732 – ?), Адаменко Іван Іванович (1747), 4-го: Васильович Семен (1654), Васильович Радко (? – 1676 – 1682 – ?), Литовчик Кирик (1718), 5-го: Соловей Олексій (1718), Соловей Антін (1732), Курбацький Омелян (1747). Четверті і п'ятий курінь зливалися.

Грицко, Іван, Гордій **Васильовичі (Василенки)** були серед козаків сотні у 1649 р., Семен – отаман курінний (1654 [1784,с.245]), в якому 22 козаки. **Сизоненко** Іван – отаман куреня з 15 козаків (1654 [1784,с.245]), Хома – козак цього ж куреня (1654 [1784,с.245]), отаман курінний (1676), Омелян Сизоненко – козак сосницький (1718), Максим Сизонович з племінником Савою Стеченком козакували у 1747 р. Григорій **Черніговець** – козак Сосницького куреня Сазонова (1654 [1784,с.243]), Олексій Черніговченко – отаман курінний (1676). **Расченко (Росишин)** Дементій (Демид) був козаком куреня Сизонова (1654 [1784,с.243]), потім отаманом курінним (1676). **Галчун** Герасим Іванович був отаманом курінним в Сосниці (1682). Його родовід у сосницьких родовах. **Остапенко (Остапченко)** Дмитро – козак Сосницької сотні (1649), отаман курінний сосницький (1682), Пилип – козак малогрунтовий сосницький (1732), Лаврін – козак «нищий» сосницький (1732). **Овдієнко** Терешко – отаман курінний (1682), Дем'ян – козак сосницький (1718), Павло, Кіндрат – козаки малогрунтові (1732), Семен з братом Павлом – козаки малогрунтові, «на одному дворі порознь хатами живуть і з отчеського ґрунту по черешно служать». **Прокопенко** Хома – отаман курінний (1676), а Максим – козак сосницький «нищий і весма убогий» (1732), Шепеленко Іван – отаман курінний (1676), Трохим – козак сосницький (1718). До біографії Андрія Григоровича з роду **Коленків** слід додати, що він був отаманом сотенним сосницьким (1767) і від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Лесько **Легкобит** (1705 – ?) з братаничем Данилом служили з двору, до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 15 возів, кінь, 2 воли, 6 овець (1740).

Степан **Мельник** – отаман курінний Сосницької сотні, у курені 11 козаків (1654 [1784,с.245]). Василь Мельник (1680 – ?) був виборним козаком у 1740 р. Мав двір, до якого належали: ґрунт на 3 четверті, сіножать на 10 возів, винокурня, 3 коней, 2 воли, 10 вівців, млин в два кола третя частина (1740). У нього сини Павло (1710 – ?) і Федір (1715 – ?). У 1747 р. Федір Опанасович Мальник (1710 – ?), малогрунтовий виборний козак мешкав у Сосниці з мачухою Іриною. Мав двір, до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 10 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 4 воли, 10 овець, третя частина млина з братом (1740).

Семен **Лупиносенко** очолював курінь з 17 козаків у Сосниці (1654 [1784,с.245]), Леско — отаман курінний одного з Сосницьких куренів (чи куреня, який ввійшов до Сосниці) (1676). Федір (1695 — ?) — козак сосницький «нищий і убогий» (1732), його син Карпо (1715 — ?).

Трусевичі

I

Авакум. Д.: Н Григорівна Дубовик.

II

Василь Авакумович — священник городнянський (? — 1743 [529,арк.103] — ?). Бездітний, пішов у 1757 р. до любецького монастиря під ім'ям Ворфоломей.

Прокіп (1700 — ?) — службу розпочав з 1724 р., був у низовому поході (1724), «слуга» гетьманський (1728 — 1730), військовий канцелярист (з 1730), абшитований військовий товариш (1761.14.06. — 1769 — ?). Мав три двори підсусідків у м. Сосниця на його власній землі [241,арк.22].

III

Іван — військовий товариш (? — 1763 — 1769 [1510,арк.387] — ?). У 1763 р. бунчукові товариші Іван і Павло Сангурські чинили напади на його сіножаті в Сосницькій сотні [72,арк.2]. Бунчуковий товариш (1782), бурмістр сосницький. Мав у Сосниці 180 підданих. Д.: Катерина Васиївна Трохимович, донька військового товариша. Мали синів Олексія (1768 — ?), Костянтина (1768 — ?), Опанаса (1769 — ?) — кадетів Морського кадетського корпусу (1783 [1753,с.167]), Івана (1771 — ?), Миколу (1777 — ?), Юхима (1778 — ?), доньок Марію (1765 — ?), Параску (1766 — ?), Параску (1773 — ?).

Григорій — військовий товариш (? — 1772), абшитований осавул полковий (з 1772 [617,арк.1]).

Паливоди

I

Сидір. Д.: Гафія NN.

II

Олексій Сидорович (? — ран. 1724) — купив двір у Сосниці у 1707 р., товариш сотні Сосницької. У 1709 р. військовий товариш, отримав універсал Скоропадського на маєтність в хуторі при селі Хмеліве. Товариш значковий, житель сосницький (1718). Д.: Федора Н Крачевська (? — 1728 — ?).

— Євдокія [161,арк.1] Сидорівна. Ч.: 1) Косма Петрункевич (? — ран. 1724). 2) (1724) Степан Іванович Холодович.

Іван Сидорович — шляхтич, товариш сотні Сосницької (1707 [1083,арк.1]), козак сосницький (1718). 1 грудня 1707 р. купив двір у замку в товариша сотні Сосницької Герасима Васильовича Тендетнікова [1083,арк.1].

III

— Любов Олексіївна — від батька спали значні маєтності родини в Сосниці. Ч.: Трусевич.

Касперовичі

Сергій — шляхтич, млинар дирчинський. Оникій Силич у 1661 р. купив у нього млин на р. Снові за 1400 золотих польських [1915,с.28].

Лаврін (? – ран. 1705 [1801,с.349]) – писар полковий сосницький за полковника Яцька Скидана (1663). Військовий підписок ГВК (1665.10.). Супроводжував гетьмана Брюховецького до Москви. Військовий капелан (? – 1669 [1804,с.504] – 1689 [1247,арк.1] – ?), священник дівицький. Гетьман І. Брюховецький надав універсал Карпу Мокрієвичу, Шубі і Лаврину Касперовичу на 6 кол млина Римшинського на седнівській греблі Юхима Лопати. У квітні 1690 р. військовий капелан Л. Касперович вирішив передати свій млин Чернігівському Єлецькому монастирю, але потім відмовився це зробити. 1 червня 1669 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича на сільце Дурні під Салтиковою Дівидею і заміну Лопатинського млина на р. Снові під Седневом [1804,с.504] на млин за Седневом під назвою Римшин на на тій же річці [1804,с.505] і цього ж року надав його Чернігівському Єлецькому монастирю [1863,с.20]. За дорученням полковника чернігівського обозний Ничипір Каленикович разом з представником від гетьмана Самойловича Ломиковським у присутності сотників Михайла Шендюха і Сави Ювченка розбирав чвари військового капелана (попередній власник села Дурні Березинської сотні) Лавріна Касперовича з місцевим Домницьким монастирем [1733,с.69]. 1689 р. гетьман Мазепа вимагав від нього пояснень щодо захоплення ним млина наданого раніше монастирю [1247,арк.1]. Озеро Лозницьке з островом, лукою і сіножатями надав Максаківському монастирю [1801,с.349]. 7 лютого 1699 р. колишній сотник Василь Селецький отримав універсал ніжинського полковника Івана Обидовського на греблю з млином на р. Вересочі, нижче с. Хібаловки, який раніше купив у колишнього військового капелана Лавріна Касперовича.

Волковинські

Іван – навчався у класі поезики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]).

Василь – наказний отаман сотенний сосницький (1733 – 1738), значковий товариш Чернігівського полку (1739 – 1751 – ?). Мав житловий двір у Сосниці.

Ярема Вовк – козак «убогий» сосницький (? – 1732 – 1735 [288, арк.137] – ?).

Стрижевські

I

Олексій – шляхтич.

II

Опанас Олексійович – військовий товариш Чернігівського полку (1723 [119,арк.1]), але переписаний у реєстр значкових товаришів (1709 – 1728 [760,арк.214] – ?), отаман городовий сосницький (1707 [1614,арк.110], 1714). Був у походах під Полтавою (1709), під Ірклієвим (1710), у прутському (1711), у Києві (1713), під містечком Лоевим на Дніпрі мости робили (1714), працював на будівництві фортеці в Чернігові (1716, 1717), у Смоленськ гроші і провіант возив (1720 [1510,арк.129]). У 1680 р. продав двір на шляхетському ґрунті сосницькому міщанину Василю Ничипоровичу Шабельнику за 100 коп литовської лічби

[760,арк.232]. 29 січня 1723 р. козак Василь Кубрачка подав на нього скаргу про неповернення 52 злотих боргу [119,арк.2]. 1723 р. ГВС розглядав справу про захоплення міщанином сосницьким Кирилом Маркевичем у нього коня [113,арк.6]. Д.: Тетяна Степанівна Н, удова Остапа Маляра [760,арк.140]. У 1728 р. Петро Васильович Шабельник судився з Тетяною Стефанівною Опанасовою Стрижевською (тіткою Омеляна Лисянського) за комори, які купив її перший чоловік Остап Маляр у Василя Шабельника [760,арк.140].

Петро — колезький канцелярист (1793).

Волинські

I

Василь Волинець — належав до посполитства міського сосницького (1718 [1783,с.113]).

II

Григорій (? — 1700 — 1753 — ?) — був «покоєвим» (1721) і «дворянином дому гетьманші» Скоропадської (1729). 27 вересня 1726 р. разом з дружиною продав «двор отеческий» сотнику Павлу Омеляновичу [1508,арк.58]. Значковий товариш Чернігівського полку (1721.4.12. [533,арк.1] — 1736), абшитований значковий товариш (1736.7.09. [810,арк.7] — 1753 [456,арк.1] — ?). Отримав підтвердження на частину сс. Чорнотичі, Козловичі, Рудню Волинської сотні та інші, що дісталися йому за дружиною [148,арк.12]. У сс. Чорнотичі і Козловичі частина мешканців відмовлялася виконувати на нього повинності і записувалася до козацького стану [148,арк.24]. У 1738 р. відмовлявся виконувати доручення Чернігівської полкової канцелярії [148,арк.84] і тому був абшитований у тому ж званні значкового товариша (1751). Після розподілу спадщини двоюрідні брати його дружини були незгодні і розпочалося багатолітнє протистояння [383,арк.1]. У 1748 р. подав чолобитну до ГВК про наїзд на його млин і побиття мірошника бунчуковим товаришем Василем Дорошенком [394,арк.1]. У 1749 р. ГВК і ГВС направили йому аж три укази стосовно розгляду майнових судових справ [387,арк.1]. Мав підсудків у Сосниці (1738), у Чорнотичі 4 двори посполитих разом зі значковим товаришем Василем Кругликом (1740), володів приїжджим двором у с. Козляничі (1743), 1 двором посполитих (1747). Його племінниками були козаки Данило і Стефан Колоси (1755 [732,арк.1]). Д.: Марія (Марфа [448,арк.1] ?) Іванівна Дорошенко (? — 1710 — бл. 1758), донька бунчукового товариша. У 1731 р. розпочала справу за володіння козляницькими ґрунтами [682,арк.1-192], 1733 р. подала чолобитну до ГВС про захоплення раніше частини її батьківських володінь у с. Козляничі його (тоді вже померлим) братом Василем Дорошенком [687,арк.1], а потім продовжила суперечку за млин на р. Убеді в с. Козляничі з своїм братом Василем [448,арк.1]. 20 лютого 1758 р. склала тестамент [1666,арк.1].

Яків — навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІV]), у класі риторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]).

III

Іван Григорович (? — 1766 [1669,арк.1]) — у 1742 р. як син значкового товариша склав присягу цариці [1698,арк.48зв.]. Його побив бунчуковий товариш

Василь Дорошенко [456,арк.1]. У 1763 р. значковий товариш, будучи покаліченим і дуже хворим, уступив всі свої спадкові володіння (включаючи частку померлого брата Михайла і материнську) своєму швагру Даміану Малинському і сестрі Улянні [1667,арк.1]. Умовою стали військова служба за нього синів Малинських і оборона його сім'ї. Для прожитку собі залишив 1/3 млина, який перейде Малинським, якщо Іван помре «безпотомно». Майже всі володіння Волинських, як і значна частка маєтностей інших дорошенківських гілок, перейшли у середині століття сотнику Ф. Шафонському [1668,арк.1]. Священик (1787), мав 6 підданих у 1 селі. Внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.22]. Д.: Параска NN, донька міщанина. У 1771 р. клопотала про те, що після смерті чоловіка при форпостах в Локотнях залишилась його маєтність [618,арк.1].

Михайло Григорович (? — ран. 1763) — у 1742 р. як син значкового товариша склав присягу цариці [1698,арк.48зв.]. Як і брати у 1758 р. згідно материнського заповіту отримав 1/3 козляницького млина на р. Убеді, 1/3 в материнській частині козляницької пуші, плеців у с. Козляничі, уходів бортних, нив, ланів, городу і дворища безпалчіївського, у с. Чорнотичі 1/3 плеців, городу, поля, 1/3 поля з дворищем біля р. Рудні з сіножаттю, під с. Кудрівкою 1/3 поля, 1/3 поля над р. Ляшківкою, поля Рудницького під с. Козляничі з гаєм і сіножаттю, у с. Сосниці в материнській третині 1/3 млина вище міської греблі на р. Убеді, поля Троповського, бору, сінокоосу і озера, трьох плеців (орошенківського, бурдоносівського і гаманувського), нив из городом і двома островами, борку Юрченківського, жило двору, плещу Козловського, поля [1666,арк.1].

Семен Григорович — у 1742 р. як син значкового товариша склав присягу цариці [1698,арк.48зв.]. Значковий товариш (1764 — 1765).

— Уляна Григорівна. Ч.: (1758) Даміан Маленський, сотник.

— Єфросинія Григорівна. Ч.: (1758) Леонтій Йосипович Юзефович, військовий канцелярист ГВК (1758 [1666,арк.2зв.]).

Велигоцькі

I

Іван — козак, володів у 1692 р. у Сосниці «виницей и дворцом» [1655,арк.1].

II

Андрій Іванович — козак куреня Сосницького Авраменкового (1724 — 1735 [288,арк.137зв.]). У походах військових після смерті батька, який їх відбував, не був. Городничий сосницький (1732 — убогий козак, 1738 — 1747) [536,арк.192], у 1741 р. — сотенний сторож, козак-підпомічник убогий (1743), дуже убогий без худоби (1747, 1750 [524,арк.308зв.]), у 1755 р.— дуже убогий.

Василь — козак 1-го Синявського куреня Синявської сотні (1732 [1748,с.70]). Служив при армії маркітантом (1737 [809,арк.8зв.]).

III

Тимофій — підписок сотенний сосницький (1739 — 1743 [522,арк.171]), дуже убогий козак (1750).

Врублевські-Сергієнки

I

Сергій — можливо, Сергій Васильович, власник сосницького млина 1672 р. [1998,с.33] чи Сергій Андрійович — писар міський сосницький (1676).

II

Василь Сергієнко (? — 1675 — 1738 — ран. 1740) — козак с. Кириївки, був у походах з 1695 р., військовий товариш (? — 1717 — 1733 — ?). Бунчуковий товариш (1718). У 1708 р. отримав універсал Мазепи [760,арк.649]. Міщанин сосницький (1716 [94,арк.5]). У 1717 р. жителя с. сосницька Олена Спиридонова дружина продала хутір (який з 1706 р. був у них з братом у посесії), поблизу їхнього хутора. У 1717 р. ГВК розлядала скаргу від мешканців Сосницької сотні на утиски від нього і його брата Данила [97,арк.5]. У 1719 р. отримав гетьманський універсал на фундування греблі на р. Убедь нище млина Макошинського монастиря [1182,арк.1]. 28 січня 1723 р. брати були взяті під гетьманську протекцію, їх двір в Сосниці звільнений від постоїв і вони отримали звання бунчукових товаришів [101,арк.2]. У березні 1733 р. разом з Данилом продав млин на греблі сосницькій, винокурню, амбар, хату вдові Івана Ломиковського Тетяні Апостол [760,арк.662]. Разом з братом ув'язнений МК по звинуваченню в знищенні портрету імператора Павла I [101,арк.36]. Значковий товариш Чернігівського полку (1738), мав підсудків в Сосниці. Д.: NNN (? — 1700 — 1743 — ?), у 1740 р. у неї 2 підсудки, у 1743 р. продала придбаний у 1717 р. хутір Ф. Шафонському [760,арк.423]. Мала житловий двір у Сосниці.

Данило Сергієнко (? — 1700 — 1739 — ?) — міщанин сосницький (1716), у травні 1716 р. разом з братом Василем зруйнували греблю та захопили озеро і коной у сосницького священника Прокопа Омеляновича [94,арк.5]. Військовий товариш (? — 1717 — 1719 — ?), бунчуковий товариш (1723 — 1733), значковий товариш (1738 [536,арк.2] — 1739 — ?). Разом з братом звинувачувався мешканцями сотні в захопленні ґрунтів, сіножатей, млинів, ізів та іншого майна [101,арк.2]. У 1739 р. продав сіножаті Івану Семенову. Д.: Марія Іванівна N, документи її називають чернігівчанкою. Василь і Данило Врублевські були її племінниками по материнській лінії (таким чином, можливі такі варіанти: 1) її мати з родини Врублевських; 2) в одному із шлюбів мати була за Врублевським). Їх родичем був Коренко Григорій Іванович, «купец знатний, зайшов з Риги до Шклова, а после оттуда в Сосницю», а у 1702 р. став фундатором Троїцької церкви у Сосниці. Шляхтич Роман Коренковський названий «паном Юрєвським» (1716 [1861,с.213]).

Іван Сергієнко (1718 — 1737 — ?) — козак сосницький, у поході в 1737 р.

Ярмола Сергієнко — козак, з 1733 р. у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.134 зв.].

Іван — козак Сосницької сотні (1776 [1415,арк.17зв.]).

Гладушенки

I

Роман (? — 1660 — 1685 — ?) — отаман городовий сосницький (? — 1684.04. — 1685.03. — ?). 19 січня 1684 р. продав хутір під Сосницею місцевому сотнику Павлу Крачевському.

II

Опанас (? – 1674 – 1732 – ?) – козак «убогий» куреня Сосницького Івансенкового (? – 1724 – 1732 [1748,с.94] – ?), у походах з 1695 р.,

Вдова Гладішиха серед козаків убогих з худобою за ревізіями 1739, 1741 [522,арк.173зв.].

Семен – козак куреня лавського Сосницької сотні (1732 [1748,с.95]).

Ковендинські

I

Дмитро (? – ран. 1747) – значковий товариш (? – 1741 – 1743 – ?). Мав житловий дім у Сосниці. Маємо згадку про двір шляхетський, який Ковендинським належить здавна за предками (1768 [760,арк.205]). Д.: Анастасія Луківна N (1718 – 1768 – ?), власниця двору житлового у Сосниці, який вона продала у 1749 р. бунчуковому товаришу Івану Сангурському [760,арк.171]. В другому шлюбі за Петром Охотовським (бл. 1708 – 1768 – ?), козаком сосницьким [849,арк.16зв.], володів двором у Сосниці у 1750 р., у 1755 р. сотенний канцелярист, у 1768 р. канцелярист земського суду Менського повіту.

II

Іван Дмитрович – управитель двору генерального осавула Скоропадського.

Колінки

Євстий – козак сосницький (1654 [1784,с.242]).

I

Андрій (? – 1666 – 1687 – ?).

II

Василь (1698 – 1737 – ?) – козак малогрунтовий куреня городского Солов'я (1732 [1748,с.94]), у 1735 р. повернувся з польського походу в команді Киселівського сотника Івана Лисенка [288,арк.135зв.]. Був у поході 1737 р. [534,арк.96зв.].

Григорій Андрійович (бл. 1688 – 1768 – ?) – козак городского куреня Авраменкового (1732 [1748,с.93]) 1735 [288,арк.137зв.], «на оба глаза слеп» (1768 [763,арк.28]).

– N Андріївна. Ч.: Федір Йосипенко, їх син Іван записаний разом з дядьком Григорієм у ревізії 1747 р. [524,арк.305зв.]

III

Андрій Григорович (бл. 1713 – 1787 – ?) – козак куреня Авраменкового 1755 р. [531,арк.523зв.], військовий товариш (? – 1784 – 1787 – ?). Землі мав на 50 днів, 9 підданих у м. Сосниці [1526,арк.117]. Д.: Марія Опанасівна N (бл. 1728 – 1787 – ?), шляхтянка. Мали синів Омелька (бл. 1748 – ?) – сотенного хорунжого (1787), одруженого з Параскою NN (бл. 1749 – 1768 – ?), Клима (1753 – ?) – полковий хорунжий (1787), Івана (1767 – ?) – військового товариша (1787), доньку Марину (1764 – ?).

Проценки

I

Василь – шляхтич, міщанин ґрунтовий сосницький (? – 1718 – 1732 – ?). Кзитор Воскресенської церкви (1724). Козак Столинської сотні Василь Гайовий

мав млин на р. Дягові в с. Степанівці (1742 [1796,с.124]), половиною якого з Марією Гайовою володіли разом з козаком Василем Проценком.

Мойсей — міщанин ґрунтовий сосницький (? — 1718 — 1732 — ?).

Нестор — міщанин сосницький (1718).

II

Степан Васильович — священник сосницький. Військовий товариш Йосип Шишка здійснив гвалтовний наїзд на його дім, побив його, дружину, сина [632,арк.1]. У 1750 р. купив у бунчукового товариша Василя Дорошенка маєтність під Сосницею.

III

Іван Степанович (1751 — ?) — у вересні 1769 р. отримав паспорт для поїздки в Петербург з метою вступу до служби [599,арк.1]. Військовий товариш (1778). Д.: Христина Янович, донька титулярного радника.

Стефанович (Павловські)

I

Стефан — жив у XVII ст.

II

Павло Стефанович (? — 1684 — 1739 — ?) — гетьманський слуга (1703), сосницький міщанин. У 1704 р. купив двір у Сосниці козака Остапа Мазирки [760,арк.137]. Його з дружиною образив і побив ратушний урядник Герасим Зубко [319,арк.3]. Значковий товариш (1742 [1698,арк.46зв.]).

III

Василь Павлович (1742 [1698,арк.50]).

Іван Павлович (? — ран. 1768) — військовий канцелярист (? — 1739 — 1744.13.02. [358,арк.2]). У 1739 р. сталася бійка між ним та розміщеним до нього на постій капралом-сербом Францем Келлером [319,арк.3]. Отаман городовий сосницький (1750 — 1755), абшитований військовий канцелярист ГВК. Д.: Євдокія Тимофіївна N (? — 1750 — 1768 — ?).

Михайло Павлович (1703 — 1769 — ?) — службу розпочав з 1723 р., учасник коломацького походу, військовий канцелярист (? — 1750 — ?), бунчуковий товариш (1739 — 1756), абшитований бунчуковий товариш (1756 [496,арк.74] — 1769 — ?). Проживав у с. Чорнотичі. Д.: (1750) Ксенія Опанасівна N, вдова сотника волинського Василя Максимовича. У сотні Волинській мала підданих у с. Самотуги 16, Чорнотичах 7, хут. Хребетенський 12 хат та с. Волинці [241,арк.13].

IV

Семен Іванович (1747 — 1768 — ?) — військовий канцелярист (1768).

Олексій Іванович (1750 — 1768 — ?) — осаву полковий (1783). Стряпчий в Сосниці, де мав 9 підданих.

Дмитро Іванович (1759 — 1768 — ?).

Яків Іванович (1762 — 1783 — ?) — протоколіст дворянської опіки Сосницького повіту (1783).

Онуфрій Іванович (1764 — 1783 — ?) — отаман сотенний, працював у Сосницькому повітовому суді (1783).

– Ганна Іванівна (1749 – 1768 [760,арк.137] – ?).

Поручки

I

Іван – військовий товариш, мешканець сосницький. 8 квітня 1669 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича з дозволом зайняти греблю на р. Блатинці між землями Макошинського монастиря та військовими ґрунтами і побудувати на ній млин [1804,с.501], подарував це місце Пустинно-Рихлівському монастирю.

Павло – гутник хлопащинський. 21 березня 1704 р. отримав гетьманський універсал на побудову млина на р. Убеді [1123,арк.1]. 30 січня 1706 р. продав сіножать в Самотугах [1126,арк.1], а 17 березня 1708 р. млин на р. Убеді біля Дубової Грязі Пустинно-Рихлівському монастирю [1127,арк.1]. 1710 р. продав сіножать цьому ж монастирю [1129,арк.1]. Д.: Гафія NN (? – 1725 – ?). 1725 р. продала сіножать Пустинно-Рихлівському монастирю [1137,арк.1].

II

Григорій (1680 – 1747 – ?) – козак, хорунжий сотенний (? – 1725 – 1732 – ?, ? – 1737 – ?), У Сосниці за греблю двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, ліс, винокурня, 2 коней, 7 віщів (1740).

Остап – козак, з Григорієм були на каналних роботах в Ладозі 1721 р., низовому поході в Астрахані в 1723-1724 рр.

Яків Іванович (? – 1690 – 1768 – ?) – покоєвий гетьманський (1709), священник сосницький (? – 1714 – 1768 – ?). У 1725 – 1729 рр. мав суперечку за ґрунт д. Гутище з бунчуковими товаришами Андрієм і Яковом Полуботками [164,арк.4]. У 1768 р. дуже старий і хворий, за нього підписав відомість син Сергій, священник цієї ж церкви [760,арк.261-262].

III

– N Григорівна. Ч.: (1740) Дорош Романенко (1712 – ?).

Максим – посполитий (1742). Власник млина на р. Сестра у с. Жукля, який придбав його батько Яків Деружинський [1796,с.132]. Староста с. Розлета. 1750 р. намагався уникнути конфіскації майна за невідповідність рахунків [427,арк.1].

Сергій Якович – священник Воскресенської церкви (? – 1755 [531,арк.547] – 1768 – ?).

Сербиновичі

I

Тимофій (? – ран. 1742 [1698,арк.50]) – у 1718 р. приніс присягу як значний козак. Значковий товариш (1720 – 1732 [533,арк.3] – ?), наказний сотник сосницький (1722) на каналних роботах, полковий комісар (1727 [189,арк.1]), «заведовця» (1728 [201,арк.16]). У жовтні 1729 р. за підробним судовим виписом захопив майно козака Микити Куренка [213,арк.5].

II

Іван Тимофійович (? – 1719 – 1781 [1326,арк.1] – ?) – значковий товариш (? – 1738 – 1765.12.). Абшитований військовий товариш (з 1765 [577,арк.1]). У 1755 – 1756 рр. Московський головний військовий суд (кріхсрехт) намагався

з нього і з чернігівського полкового судді Тимофія Сенюти та сосницького сотника Филімона Шафонського стягнути штраф за утримання солдата-втікача Гаврила Фірсова [517,арк.4]. Мав у Сосниці житловий двір та шинок, 4 (1741), 6 (1743), 3 підсусідські двори (1747). Мав осиновий ліс в середині лісу вдови протопопа Марії Полторацької в урочищі Острозі за версту від р. Десни.

Семен Тимофійович (? – 1735 – 1787 – ?) – службу розпочав у 1755 р. полковим канцеляристом [1517,арк.19], з 1772 р. отаман сотенний сосницький [624,арк.39], військовий товариш (? – 1783 – 1787 – ?). У Сосниці мав 10 підданих (1783 [1753,с.174]), 13 підданих (1787 [1526,арк.165]). Д.: (? – 1779 – 1787 – ?) Анастасія Кришталовська, донька священника. У Сосниці 1 підсусідок (1779). 1787 р. були бездітними.

Ілля Тимофійович (бл. 1741 – 1787 – ?) – у 1768 р. володів винокурним двором у Сосниці. Військовий товариш (? – 1783 – 1787 – ?). У Сосниці мав 5 підданих. Д.: Уляна Іванівна Савич, донька сотника. Мала дітей: Гаврила, Іллю, Івана, Ничипора, Тетяну, Марію.

Яків Тимофійович – син значкового товариша (1767 [760,арк.175]).

Андрій Тимофійович [760,арк.25] – син значкового товариша.

Хоменки

I

Федір (? – 1676 – 1735 – ?) – козак, був у походах під Кезикермен (1696, 1697), під Азов (1696), у Ладозі (1701, 1721), під Руголемом (1704), під Любарем (1705), під Замостям (1706), у Полонному (1708, 1709), у Немирові (1711), на роботі фортеці Київській (1713), на каналі у Царичині (1719). Ктитор Роздвіженський (1724). Отаман городовий (1731 – 1735 [533,арк.99]).

Лесько – рідний брат Федора та Івана. Козак куреня сосницького Авраменкового.

Іван – козак куреня сосницького Авраменкового. Учасник походів з братами.

Самійло – війт сосницький (? – 1728 – 1731 – ?).

Дмитро (1690 – 1737 – ?) – козак куреня Змітнівського (1732), у поході 1737 р. [534,арк.98].

Яким – козак куреня Спаського (1732).

II

Іван (1715 – 1737 – ?).

Григорій – з травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.132]. хорунжий сотенний сосницький (1738) [536,арк.192].

Павло (1710 – ?) – осавул сотенний сосницький (? – 1740 – 1757 – ?). Мав двір, до якого належали на 4 четверті, сіножать на 40 возів, ліс, винокурня, 2 коня, 3 воли, 15 овець, солодовня (1740).

III

Андрій Павлович – осавул сотенний сосницький (1761 – 1767).

Дмитро Павлович [760,арк.174].

Даровські

I

Іван — господар гетьманський.

II

Іван Іванович — військовий канцелярист ГВК (1740 — ?).

Петро Іванович (? — 1752) — військовий канцелярист ГВК.

Парфеновичі

Опанас — отаман городовий сосницький (? — 1691.07. — ?).

Микита Парфенович — козак сосницький (1747).

Слишевські

Прокіп — отаман сотенний сосницький (1747 — 1749 [833,арк.1]), (1752 [1515,арк.21] — 1753, 1755 — 1768 — ?). Протягом 1752 — 1755 рр. ГВК розглядала його суперечку з Іваном Павловським за отаманство сосницьке [444,арк.1].

Курбацькі

Семен — козак куреня Степаненка (1705 — 1724 — ?). Був у походах під Любарем, Білою Церквою, у Полонному, Немирові, в Києві.

Омелян — отаман курінний (1747).

Аврамовичі (Авраменки)

I

Михайло/Мисько Аврамович/Авраменко (? — 1654 — 1707 — ?) — отаман курінний (1682), військовий товариш (? — 1684 — 1707 [762,арк.603] — ?).

II

Кіндрат (? — 1670 — 1724 — ?) — козак сосницький, В походах від перекопського (1689) до низового.

Опанас Михайлович (? — 1681 — 1750 — ?) — козак (з 1696). Курінний отаман (? — 1718 — 1732 — ?), ґрунтовий (1732 — 1739), мав два двори з трьома хатами [522,арк.104], малоґрунтовий (1743 — 1750), виборний (1747). В походах від кезикерменського (1696, 1697) до ладозького (1721). Брав участь у поході (1737).

Сидір Михайлович (1705 — ран. 1768) — козак середньоможний сосницький (? — 1732 [533,арк.99] — 1735 [288,арк.136зв.] — ?). Сотенний хорунжий сосницький (1740 — 1746), сотенний осавул (1746 — 1747 [823,арк.2]). У 1747 р. як колишній осавул з козаками сотні подав скаргу на образи від сотника Полетанського [823,арк.2]. Мав двір, до якого належали на 6 четвертей, сіножать на 40 возів, гай на 50 сажень, 4 коней, 3 воли, 25 вівців, солодовня (1740).

Яків (? — 1688 — 1741) — козак сосницький. З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизоґуба [288,арк.132]. Д.: Віра Лаврінівна N (1688 — 1768) [526,арк.167].

III

Федір Кіндратович (1688 — 1768 — ?) — козак середньоможний сосницький за ревізією 1732 р., малоґрунтовний (1738, 1739, 1741) [536,арк.192], убогий (1743), у 1747 — 1755 — курінний отаман [532,арк.223]. Проживали в одному дворі в двох хатах (1739 [522,арк.104]). У 1768 р. вдівець. Мав синів Павла (1738 — 1768 — ?), Василя (1749 — ?), доньок Меланію (1748 — ?) і Мотрю

(1752 [760,арк.224] — ?). Мав двір, до якого належали ґрунту на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 2 воли, 20 овець, солодовня (1740).

Олексій Кіндратович (бл. 1713 — 1768 — ?) — козак (1740), за ревізіями 1747, 1750, 1755 рр. як убогий козак з худобою [524,арк.305зв.]. Мав на 30 днів орної землі. Д.: Марія Степанівна N, з духовного стану.

N (? — ран. 1752) — козак сосницький. Д.: Настасія NN. 1752 р. вдова, мала чорний ліс над р. Десною в 1/8 версти в довжину і ширину.

Іван Сидорович — сотенний отаман волинський (? — 1768 — 1787 — ?) [760,арк.143]. Д.: Гафія NN, донька козака, мешкала в Сосниці (1787).

Андрій Якович (1737 — 1768 — ?) — з матір'ю записаний до ревізії 1755 р. [531,арк.523зв.]. Д.: Євдокія Савівна N (1738 — 1768 — ?).

Григорій Якович (1742 — 1768 — ?) — козак сосницький. Д.: Горпина Семенівна N (1745 — 1768 — ?).

Солов'ї

I

Іван — з синами козак сосницький (1718). Був в усіх походах від руголевського у 1704 р. до каналних робіт на Ладозі у 1721 р., в низовом поході в Астрахані у 1723 і 1724 рр.

II

Олексій Іванович (1685 — ?) — козак, отаман курінний (1718), виборний (1740 — 1747). У 1734 р. повернувся з польського походу в команді понорницького сотника [288,арк.135]. Мав двір, до якого належали на 4 четверті, сіножать на 20 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 3 воли, 10 овець (1740), з якого служив з братом, окремий двір (1747).

Антін Іванович (1688 — ?) — отаман курінний куреня Сосницького (1732). козак (1735 [288,арк.136зв.] — 1747 — ?). З Олексієм «на одному дворі порознь хатами живуть и попережно служат» (1732). Мав окремий двір (1747).

Федір — козак, з 1733 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.133зв.].

III

Іван Олексійович (1722 — ?) — козак (1740).

IV

Микита Іванович — абшитований військовий товариш (1787), мав 10 підданих у Сосниці. Д.: Марфа Герасимова, донька козака. Мали синів Гната, Степана, Євстафія, Якіма.

Полторацькі

I

Трохим. Д.: Килина NN.

II

Семен Трохимович. Д.: Марина NN.

III

Куземка (Кузька) Семенович — міщанин сосницький (? — 1654 [1784,с.246] — 1666 [1779,с.413] — ?).

Домаха за першим чоловіком Полторацька 14 червня 1680 р. продала разом з другим чоловіком, паном Опанасом Олексійовичем, товаришем сотні Сосницької двір в Сосниці міщанину Василю Шабельнику [760,арк.232].

Іван — міщанин сосницький (1654 [1784,с.246]).

Тимошко — міщанин сосницький (1654 [1784,с.246]).

IV

Данило — священник вознесенський сосницький (? — 1689 — ран. 1713). Д.: Олена Марківна N, донька священника. У 1713 р. склала заповіт [1175,арк.1].

Петро — священник [1174,арк.1] воскресенський сосницький.

Пилип.

V

Іван Петрович — священник воскресенський сосницький (1718).

Степан Пилипович — священник кириївський, своїм тестаментом 1729 р. заповів комору у м. Сосниці Новгородському монастирю [1139,арк.1]. Д.: Пелагея NN (? — 1747 — ?), проживала у с. Кириївці.

Федір Пилипович (? — 1695 — 1750 — ран. 1752) — священник (з козаків) Воскресенської церкви у Сосниці (? — 1727 — ?), протопоп сосницький (1733 — 1740, 1747 — 1750 [760,арк.94]). Підсусідками в сотні володів у 1740 р. [658,арк.201], у 1747 р. — шинком, у 1750 р. — трьома житловими і одним винним двором. Д.: Марія NN (? — 1725 — 1768 — ?), вдова (? — 1752 — 1768 — ?), жила в одному дворі з сином Марком і онуком Петром [760,арк.671]. Двоюродна сестра Івана Павловича Сангурського, з яким 1748 р. мала суперечку за млинове коло на р. Убеді на міській сосницькій греблі [376,арк.1]. Мала чорний ліс в довжину півверсти, а ширину — 1/8 в урочищі Острозі за версту від р. Десни. 1753 р. її ліс вирубував та зруйнував єз на р. Десні сотник Шафонський [454,арк.1].

VI

Іван Федорович (1711/1716 — 1787 — ?) — службу розпочав з 1738 р., військовий канцелярист ГВК (1739 — 1744), у 1744 р. був абшитований [358,арк.2]. У 1753 р. одночасно звільний від усіх служб, а двори від податків [494,арк.30]. У 50 — 60-х роках він скупив багато козацьких і старшинських володінь у Сосниці. У 1779 р. мав у Сосниці дві хати на двох дворах підсусідських і 35 дворів підданих [1773,с.316]. Абшитований бунчуковий товариш (1753.1.02. [241,арк.6зв.] — 1787 — ?). 1753 р. отримав ордер ГВК на 50 вільних посполитських дворів у м. Сосниці [854,арк.3]. Мав 317 підданих і 12 дворових в Сосниці і 2 у д. Бутівці Коропського повіту (1782), те ж (1787). Д.: Ксенія Іванівна Жуковська, донька полкового хорунжого [1753,с.164].

Петро Федорович (1726 — 1787 — ?) — згідно іменного указу імператриці (1752 [1700,арк.465-468]) та універсалу Розумовського разом з братом Іваном отримав чин бунчукового товариша, а його володіння звільнені від податків і повинностей [494,арк.31]. Абшитований бунчуковий товариш (1753 — 1787 — ?). Мав 79 підданих (1787). Д.: Єлизавета Василівна Лисенко, донька сотника.

Марко Федорович (1729.17.04., Сосниця — 1795.13.04. [1966,с.180]) — навчався в КМА, придворний співак імператриці Єлизавети (з 1745), піднятий

Розумовським, У 1753 р. призначений регентом придворного хору. Бунчуковий товариш (з 1753). З іменними указами імператриці відбирав кращих співаків в Україні для придворної капели. За службу при Дворі отримав дворянське звання, чин полковника і посаду директора співочої капели (з 1763). Був солістом баритональної партії у Італійській опері. Армійський полковник (1769 [241,арк.7]). Купив двір у Сосниці (за борги) у міщан Петренків у 1749 р. [761,арк.28]. Д.: Агофокла Олександрівна Шишка, дворянка. Мали 22 дітей [1959]. Донькою їх сина Петра Марковича (в Швеції кілька років на дипломатичній службі, підпроручик у відставці, лубенський предводитель дворянства, надвірний радник і Катерини Іванівни Вульф, доньки орловського губернатора) була увіковічена в російській поезії Олександром Сергійовичем Пушкіним Ганна Петрівна Керн (1800 – 1879) [1993,с.19-26;1921].

Федір Федорович – навчався в КМА. Військовий канцелярист (1742 [1698,арк.52зв.]).

Марко Федорович – навчався в КМА. Проживав на батьківському дворі в Сосниці (1768 [760,арк.671]).

– Марія Федорівна – народила 10 дітей: Івана (1757 – ?), Марію (1762 – ?), Василя (1764 – ?), Ірину (1765 – ?), Ганну (1767 – ?), Миколу (1770 – ?), Євдокію (1772 – ?), Тетяну (1775 – ?), Степана (1776 – ?), Марію (1776 – ?). Ч.: Василь Висоцький (1725 – 1788 – ?), писар Генерального військового суду.

Петро Данилович (1713 [1175,арк.1]).

Лаврін Данилович – 1710 р. просився до Макошинського монастиря в ченці. Ієромонах Лаврентій (1713 [1175,арк.1] – 1723 [1185,арк.1]), був архимандритом.

– Анастасія Данилівна (1713).

– Євдокія Данилівна (1713).

Григорій Петрович – попович (1710 [1174,арк.1]). У 1710 р. просив постригу в ченці Макошинського монастиря і прийнятті у вигляді вступного внеску його орних та городніх ґрунтів [1174,арк.1].

Яким Петрович (? – 1768) – священик Вознесенської церкви у Сосниці (? – 1718 – 1750 – ?). 1740 р. ГВС розглядав його скаргу на мешканця сосницького Тимофія Масалія, який образив і побив його дружину [331,арк.3]. Протопоп сосницький (1755 – 1759) [760,арк.311]. 1747 р. мав шинок у Сосниці [524,арк.332зв.]. Володів предківським двором з винокурнею разом зі священиком Симеоном, який був підтверджений універсалом 1735 р. [760,арк.166]. Мав і окремі володіння, він же підписав відомість церковних володінь під час РО [760,арк.257]. Д.: Меланія NN. У 1768 р. вона володіла двором чоловіка в Сосниці.

VII

Петро Маркович – бунчуковий товариш (1762 [874,арк.3]), У 1762 р. разом з козаками сотні подав донос на сотника [874,арк.3]. у 1755 р. володів приїзжым двором у Сосниці. У 1758 р. продав сосницькі плещи військовому товаришу Й. Шишці [760,арк.3]. У 1768 р. володів в Сосниці шинком. У 1779 р. мав у Сосниці 7 хат на семи дворах [1773,с.316]. його стосується інформація про те що сосницький «исправник» Полторацький передав маєтності колезького

канцеляриста Петровського його рідному брату козаку Микиті Петровському (1784 [1327,арк.1]).

Семен — священик успінський сосницький (1756 — 1759). Виступив як свідок під час продажу бунчуковим товаришем Федором плеців. 1758 р. був свідком тестаменту вдови Григорія Волинського Марфи Іванівни Дорошенко [1666,арк.4зв.].

Йосип — бунчуковий товариш (1758). У 1758 р. був свідком тестаменту вдови Григорія Волинського Марфи Іванівни Дорошенко [1666,арк.4зв.].

Яким (1737, уроженец сотни Городницької села Тупичева — ?) — козак, мешкав у с. Холявин Роїської сотні (1767). Д.: Наталія Харланівна Сергієнко (1747 — ?), донька козака с. Холявин.

Василь Лаврінович — священик воскресенський сосницький (1718).

Гапошкова (Гапошківка), деревня. 1 козак і 12 посполиті ратуші сосницької (1732).

Голодимерівка, слобода бунчукового товариша Івана Марковича (1781).

Гутище, слобода, деревня (1732). 7 дворів Макишинського монастиря (1732). Тримав бунчуковий товариш Тимофій Скоропадський (? — бл. 1764), на маєтність якого нападали піддані ЧТМ [336,арк.260]. У 1781 р. знову власником зазначено Макишинський монастир.

Змітнове, деревня (1721), село (1732 [1731,с.122-130]) на р. Десні [1822,с.188-191]. Колишня боярщина, яка від Олександра Кисіля разом з Вишніним і Пекуровим в Новгородському повіті була надана чернігівському скарбнику Михайлу Ясликовському, якому 30 квітня 1638 р. було підтверджене уступне право на лен. Тоді Михайло Ясликовський тримав там 4 дими [1904,с.422]. Козаків 23 на чолі з отаманом (1654 [1784,с.246]). 41 двір козаків і 3 підсусідки, 12 бобровників і 2 підсусідки (1732). Отамани курінні: Трохимович Авакум (1654 [1784,с.246]), Набок Іван (1676), Дубина Гаврило (1718, родовід [1891,с.28-29]), Лихач Василь (1724), Набок Прокіп (1732), Дубина Василь Гаврилович (1747). Володів генеральний писар Василь Кочубей, його вдова Любов Жученко за універсалом І. Скоропадського від 15 грудня 1708 р. Вірогідно володів Іван Обидовський і його вдова Ганна Василівна Кочубей, бо 12 березня 1710 р. отримала царську грамоту на маєтності. Померла 1722 р. Настуним власником був її онук, бунчуковий товариш Іван Іванович Обидовський, якому в 1731 р. гетьман Д. Апостол повернув володіння [1936,с.696]. Останній тримав 25 дворів (1732). Його дядько Василь Васильович Кочубей в 1743 р. заповів сину Петру, який тримав 24 хат підданих (1766 [653,арк.54зв.]). Крім того тут козацьких посполитих 5 хат [653,арк.54зв.], Рувімо-Сосницького монастиря 2 [653,арк.54зв.], абшитованого значкового товариша Омеляна Лисянського 1 [653,арк.55зв.]. **Шинок** священика Тимофія Васильовича (1743 — 1747). **Троїцька** церква: *священики*: Стефан Іванович (1718), Стефан (1729 [1116,арк.1]), Древленко Стефан (? — 1743 — 1747 — ?), Васильович Тимофій (? — 1743 — 1751 — ?), *дяки*: Федір Гавриленко (1718), Василь Дейкалович, *паламар*: Степан Яценко (1718),

Набоки

Максим — козак куреня Змітнівського (1654 [1784,с.246]).

Іван — отаман курінний Сосницької сотні (1676).

Прокіп — отаман курінний змітнівський (1732). Був під Азовом (1696), у Ладозі (1701), під Замостям (1706), у Білій Церкві (1707), у Полонному (1708, 1709), на роботі фортеці Київської (1713), на каналі в Ладозі (1722).

Степан Гаврилович (1707 — ?) — козак Седнівської сотні. Учасник походу 1737 р. [809,арк.4зв.].

Кіндрат — козак змітнівський (1732). «пішіе и не могут за убожеством жадной далной службы отбыват».

Сім'я Івана Набока до революції складалася з 6 членів, мала 66 десятин землі, 4 коня, 3 корови, 3 будинки, баню, клуню, 2 хліви. Після революції у 1730 р. у його сина Костянтина, який підлягав розкуркуленню, на сім'ю з 4 чоловік залишилися 4,04 десятин землі, кінь, півклуні, сарай, півамбара. Підлягав розкуркуленню і його брат Віктор, за сім'єю якого в 6 чоловік залишилися 4,45 десятин землі, корова, півклуні, сарай, півамбара.

Сащенки

I

Іван Савенко (Савченко) (? — 1650 — 1718 — ?) — отаман бобровницький (? — 1682 — ?), бобровник в Сосницькій сотні (1718).

II

Іван Іванович — отаман бобровницький (? — 1711 — 1718).

Григорій Іванович — отаман бобровницький (1718 — 1724 — ?), ктитор змітнівський (1718).

Демян Іванович — бобровник д. Змітнєве (1747).

Кириївка, Кириївщина, село (1732) — 1 підданий Івана Сатанова. 10 лютого 1621 р. привілей в нагороду за військові заслуги ленним правом на д. Кириївщину в Новгород-Сіверському повіті і плец в Новгородському замку з обов'язком побудувати там будинок отримав Адам Бучинський. 19 березня 1635 р. підтвердження права на Кириївщину отримав Василь Вовк. 15 липня 1637 р. Василь Вовк продав деревню Кириївщина О. Пісочинському за 3 000 злотих [1902,с.190]. У 1638 р. — 1 дим О. Пісочинського. На початку 1640 —х рр. у Пісочинського орендував її писар новгород—сіверський гродський Самуїл Некрашевич, який мав тут свій двір [1902,с.190]. «Панною» цього села 1650 р. названа Некрашевич [1513,арк.5]. Семен Мельник у заповіті від 18 травня 1650 р. млин на р. Убеді в 2 кола залишив своїй дружині Марії [1513,арк.5]. При цьому згадується ще один кириївський млинар Трохим [1513,арк.5]. 42 козацькі двори і 11 підсусідків, 5 бобровників (1732). Найбільшим власником у Кириївці був Макошинський Микольський чоловічий монастир, за яким тут рахувалося 5 хат підданих [653,арк.56зв.] (1706 р. місцеві мешканці, брати Бобровники продали двір і поле в селі засновнику Макошинського чоловічого монастир Никодиму [1170,арк.1], 1763 р. місцевий священник Тимофій Імшеницький уступив монастирю поле в обмін на церковні книги [1192,арк.1]). Місцеві монастирські володіння тут також репрезентував Новгородський монастир, який при млині мав 1 хату підданих [653,арк.56зв.]. Старшинські

володіння мали Маркович і Княжиковський-Базилевич. Бунчуковий товариш Іван Маркович тримав 4 хати підданих [653,арк.56зв.]. Значковий товариш Григорій Васильович Княжиковський-Базилевич одружився з донькою козака сосницького Йосипа Харченка. Жив на батьківських «добрах» дружини у с. Кириївці [492,арк.52]. У 1763 р. уступив тут плец і поле Макошинському чоловічому монастирю [1194,арк.1]. На час РО у його володінні залишалася 1 хата [653,арк.56зв.]. Місцеві козаки тут тримали 3 посполитих (1766 [653,арк.56зв.]). Ротмістр Карл Вахлеха мав 1 хату підданих [653,арк.56зв.]. Курінні отамани: Скрил Антін (1706), Харченко Федір (? – 1718 – 1724 – ?), Гордієнко Павло Трохимович (1747). **Шинки**: бунчукового товариша Івана Маркевича (? – 1732 – 1747 – ?), сотника, бунчукового товариша Івана Сангурського (? – 1732 – 1747 – ?), сотника Шафонського (1766 [653,арк.56зв.]). **Млини**: військовий товариш Максим Кириєнко 7 липня 1706 р. купив у Василя Андрійовича Дорошенка млин, двір і землі між сс. Волинкою і Лавами [1656,арк.1]. 21 січня 1711 р. сотник глухівський Андрій Маркович отримав гетьманський універсал на фундування млина на р. Убедь нище с. Кириївки на куплених ґрунтах, прозваних Селище [1732,с.84]. Спасо-**Преображенська** церква: *священники*: Павлович Семен Артемович (1650 [1513,арк.5]), Захар (1650 [1513,арк.5зв.] – 1654 [1784,с.249]). Імшеницький Степан Пнаіпович (? – 1717 [1510,арк.141зв.] – 1743 – ран. 1747), Імшеницький Григорій Степанович (? – 1743 – 1751 – ?), Імшеницький Федір (1779), Імшеницький Тимофій (1779), *дяк*: Василь Тарасович (1718), *паламар*: Данило Тарасенко (1718). *Ктитор*, козак Лукашенко Філон (1732).

Скриленко

I

Антін — отаман кириївський (1706), козак кириївський (1718). У 1706 р. син священника Ієремія Кунчаський продав йому ниву [1172,арк.1].

II

Василь Антонович — козак ґрунтовий кириївський (1732), убогий виборний (1747). Мав двір.

III

Яків — козак Сосницької сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Харченки

I

Григорій.

Федор — отаман курінний кириївський (? – 1718 – 1724 – ?).

II

Йосип Григорович (? – 1700 – 1761 – ?) — козак ґрунтовий (1732), ма-логрунтовий виборний (1747). Отаман курінний кириївський (1732). Мав двір з двома хатами, підсусідка (1747).

III

— Н Йосипівна. Ч.: (1761) Григорій Васильович Княжиковський-Базилевич (1726 – 1768 – ?), значковий товариш.

Кирії

I

Кирій Іванович — бобровник в Сосницькій сотні (1732).

II

Йосип Кирійович — ґрунтовий бобровник, отаман куреня бобровників (1732).

Конятин, село (1718, 1766). Козаків 15 (1654 [1784,с.244]). 53 козаки і 10 підсусідків (1732). 12 січня 1729 р. місцевий козак Іван Степанов та вдова священника Євфросинія Іванова подали до ГВК скаргу про захоплення спадкових маєтностей священником Петром Рожченком [225,арк.1]. Отамани курінні: Юркевич Яцько (1654 [1784,с.244]), Лойко Степан (1676), Карпенко Микола (1718), Пащенко Давид (1724), Шарій Іван Іванович (1727), Змайло Олексій (1732), Колодка Степан (1747), Колодка Іван Федорович (1759). До дворянської книги внесений мешканець цього села (1787), абшитований військовий товариш Євстат Карпович Арбузов. У 1766 р. козаки мали 8 поселитих [653,арк.55зв.]. 4 двори поселитих і 1 їх підсудка сосницької ратуші. Крім 7 поселитських рангових хат [653,арк.55зв.], сотник сосницький Шафонський мав 2 хати приватних підданих (1766 [653,арк.55зв.]), пізніше його вдова Гафія Іванівна тут мала одного підданого (1783 [1753,с.162]). **Шинки** отамана конятинського Степана Колодки (? — 1747 — 1751 — ?), братський церковний (1747 — 1766 [653,арк.55зв.]), **Млин** Аврама Колодки з 1672 р. **Успінська** церква: *священники*: Яків Хомич (? — 1718 — 1743 — ран. 1747), його вдова Зіновія, Хоменко Василь (? — 1743 — 1747 — ?), Денисович Герасим (? — 1751 — ?), *дьяк*: Черниченко Семен Григорович (1718), *паламар*: Довженко Іван (1718). *Ктитор* Змайло Олексій.

Нащадки Степан **Лойко** — отамана курінного (1676) мешкали в Конятині: Мойсей — козак малоґрунтовий конятинський (1718) з вдовою Зіновією «На одному дворі порознь хатами живуть і почерезно служать» (1732), козаки виборні (1747) Григорій Федір Овдійовичі.

Шарі

I

Іван — конятинський мешканець. 1673 р. купив у конятівського мешканця Аврама Русановича млин на р. Валуях [1154,арк.1].

II

Іван Іванович — козак конятинський (1718), отаман курінний конятинський (1727). 1727 р. передав Валуцьке озеро монастирю, яке неначе згідно заповіту його батька Івана Шарого мало перейти до монастиря раніше [1187,арк.1].

III

Семен (1675 — ?) — козак ґрунтовий конятинський (1732). Мав двір, до якого належали на 15 четвертей, сіножать на 60 возів, ліс, млин-вешняк в одне коло, 4 коня, 10 овець (1740).

Давид — козак ґрунтовий конятинський (1732). З Ничипором «прикупивши к отческому ґрунту поля живуть на одному дворі порознь хатами і почерезно служать».

Ничипір — козак ґрунтовий конятинський (1732).

— Н Іванівна. Ч.: Яків Хомич, священник конятинський. У 1725 р. передав Макошинському чоловічому монастирю озеро Валуї, яким раніше заволодів його тесть Шарій [1186,арк.1].

IV

Ілля (1715 — 1740 — ?) — козак малогрунтовий конятинський (1732), племінник Семена.

Роман Семенович (1700 — ?).

Корній —козак Сосницької сотні (1776 [1415,арк.17зв.]).

Колодки

I

Аврам Русанович — військовий товариш. 1670 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича на млин під с. Конятин.

II

Василь Аврамович — козак конятинський (1718). Був у Лютенці у тривогу татарську (1692), під Кезикерменом, Азовом, Руголевым, Любарем, Замостям, у Білій Церкві, Полонному, на будівництві фортеці у Києві, на каналних роботах у Царицині і Ладозі.

III

Федір Васильович — значковий товариш.

Степан Васильович (1700 — ?) — козак ґрунтовий конятинський (1732), отаман сотенний. Тримав шинок у с. Конятині (1751 [535,арк.250зв.]). Мав двір, до якого належали на 15 четвертей землі, сіножать на 40 возів, ліс, винокурня, 3 коня, 2 воли, 10 овець (1740).

IV

Григорій Федорович (1742 — ?) — значковий товариш (? — 1769.15.09), абшитований військовий товариш (1787). Мав 11 підданих в с. Конятин [610,арк.1]. Д.: Анастасія NN, донька шляхтича.

Іван Федорович — козак. Отаман конятинський (1759 [545,арк.1]), козак Сосницької сотні, хорунжий сотенний (? — 1784). Абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] — 1788 — ?). 1758 р. був свідком тестаменту вдови Григорія Волинського Марфи Іванівни Дорошенко [1666,арк.4зв.]. Мав 5 підданих у с. Конятин. Дворянин Новгород-Сіверського повіту.

Степан Степанович — отаман курінний конятинський (1747).

Іван — козак Сосницької сотні (1776 [1415,арк.17зв.]).

Кудрівка, село. 15 козаків (1654 [1784,с.246]), 21 козацький двір (1723). У 1763 р. чотири козацькі родин втекли через непомірні службові повинності, що викликало зменшення цих повинностей, щоб застерігти від подальших втеч [74,арк.1]. Отамани курінні: Кудровський Андрій (1654), Лишень Лаврін (1724), Климась Степан Климович (1732), Климась Влас Климович (1747). Селом володів чернігівський полковник Дем'ян Ігнатович, а коли став гетьманом, то надав його брату Саві Ігнатовичу Шумці, якою володів до смерті за Самойловича [1731,с.127]. Гетьман передав генеральному судді Домонто-

вичу разом з млинами. Володіли його син Іван, онук Михайло, правнук Іван. Бунчуковий товариш Іван Домонтович мав 230 хат [653,арк.55зв.]. Сини Івана бунчуковий товариш Степан тримав 342 підданих (1783 [1753,с.165]), бунчуковий товариш Федір 319 підданих (1783 [1753,с.165]), підпоручик у відставці Георгій 300 підданих (1783 [1753,с.170]), підпоручик у відставці Яким — 321 підданих (1783 [1753,с.170]). 1732 р. Кудрівкою володіли бунчукові товариші Савичі — 97 дворів і 1 двором вдова старости Ліницька. 1744 р. вдова бунчукового товариша Івана Савича Анастасія подала чолобитну до ГВК з прохання підтвердити право власності на пушу поблизу с. Кудрівки [355,арк.1]. Священик Гаврило Родіонов мав 1 хату підданих [653,арк.55зв.] і на його пасіці 1 [653,арк.55зв.]. **Шинок** Савича (1732). **Млини**: на р. Прудці млин-вешняк в один камінь Василя, тестя полковника Шумейка (1672), нище нього ще один млин-вешняк (1672), на р. Убедь два млини Василя, тестя полковника Шумейка (1672), з 1672 р. цими чотирма млинами володів генеральний суддя Домонтович. Поблизу гута над р. Лютою, млини, які Мазепа 26 липня 1687 р. надав генеральному судді Саві Прокоповичу. Млин Олени Жоравка, вдови Савича (1747). Млин вдови Івана Савича Анастасії (1747). Мешканці с. Кудрівки Семен і Петро **Іваненки (Мельники)** тримали млиновий камінь, захоплений 1718 р. кудрівським старостою Іваном Краснопольським [101,арк.2]. У 1718 р. прийняв присягу у Кудрівці серед посполитих як Семен Мельник [1783,с.116]. При млинах Горських сотника Шафонського 1 хата [653,арк.55зв.]. **Рождественська** церква: *священники*: Григорій Стефанович (1718), Семен Олексійович (1718), Гуляницький Семен (1747), Радченко Гаврило (1747).

Климась

I

Клим — козак.

Стецько — козак, рідний брат Кліма.

II

Степан Климович (1663 — 1740 — ?) — козак кудрівський (1696 — 1724 — ?), отаман курінний кудрівський (1732 [1748,с.96]). Був під Азовом, на Ладозі, під Руголевым, Замостям, у Білій Церкві, Кам'яному Затоні (1711), на каналі в Ладозі (1722), у низовому поході в Астрахань (1723, 1724). Ктитор кудрівський. Мав двір, до якого належали землі на 9 четвертей, сіножать на 20 возів, 6 коней, 4 воли, 7 овець (1740).

Влас Климович (1690 — ?) — рідний брат Степана. Козак ґрунтовий кудрівський (1732). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.132зв.]. Отаман курінний (1747).

Андрій Климович — козак кудрівський (1696 — 1724 — ?). Був у 9 походах з братами.

Мартин Климович (1680 — ?) — козак ґрунтовий кудрівський (1732). З Степаном і Власом «прикупивши к отческому ґрунту поля живут на одномъ дворі порознь хатами и почережно служат».

Стецько Стецькович (1680 — ?) — козак кудрівський (1740).

Захар Стецькович (1700 – ?) — козак кудрівський (1740).

III

Герасим Мартинович (1710 – ?) — козак кудрівський (1740).

Андрій Стецькович (1700 – ?) — козак кудрівський (1740).

Купчич, село (1732) при луках р. Десни. 14 козаків і 4 підсусідки (1732), Отамани купчицькі: Булах Пилип Семенович (? – 1724 – 1747 – ?). І. Мазепа надав село сотнику Андрію Дорошенку, за ним — сотнику Івану Дорошенку. Потім три роки належало до ратуші сосницької. Перейшло сотнику сосницькому Василю Каневському (? – ран. 1716.1.07.), а після до його вдови Настасії Мануїлович (? – 1700 – 1742 – ?), на яке отримала універсал 1717 р. [1731,с.130]. Їх син Василь Васильович 25 січня 1718 р. отримав гетьманський універсал на це село. У зв'язку з його засланням 1732 р. володіла мати: 26 дворів і 2 підсусідки. Після повернення з заслання мав 17 підданих (1740). В подальшому Купчичі тримали його брати Дем'ян і Яків Каневські. За даними 1766 р. власниками були вдова генерального судді Дем'яна Тетяна Степанівна Родзянко (16 хат) і бунчуковий товариш Яків Каневський (19 хат [653,арк.61зв.]). Козачих посполитих фіксувався 1 [653,арк.54зв.]. **Рождественська** церква: *священик*: Дем'ян Степанович (1718), *дияк*: Юско Кирилович (1718), *паламар*: Говор Тиміш (1718).

Лави, село. Курінний центр. У 1654 р. пригнуло 18 козаків на чолі з отаманом, у 1718 р. — 41 козак на чолі з отаманом. 90 козачих і 12 підсусідських дворів (1732). Козачих посполитих 5 (1766 [653,арк.55зв.]). Отамани лавські: Брага Василь (1654 [653,арк.54зв.]), Черетко Степан (1676), Сухомлин Данило (1682), Костирка Семен (? – 1692 – 1718 – ?), Федоренко Іван (? – 1724 – 1732 – ?), Сердюк Григорій Федорович (1747). Селом володів гетьман Ігнатович, а після нього Самойлович. Володів Іван Ломиковський з надання гетьмана Мазепа [1936,с.188], перейшло його сину Івану (універсали 15 липня 1706 р., 9 жовтня 1710 р., 31 січня 1729 р.), де під час Генерального слідства про маєтності мав 13 дворів. Після смерті батьків село згідно розподілу з братами отримав бунчуковий товариш Павло Ломиковський, у якого тут було 16 хат (1766 [653,арк.55зв.]), 55 чоловічої і 47 жіночої статі підданих (1783) [1753,с.162]. Протягом 1752 – 1756 рр. відбувалося суперечка між бунчуковим товаришем Павлом Ломиковським і козаками цієї маєтності та сотником Шафонським [446,арк.1]. **Шинки** Ломиковської (1732), священика Імшеницького (1732), козаків виборних лавських Максима Мерного (? – 1732 – 1747 – ?), Івана (1732), а потім Йосипа Федорченка (1747). **Млини**: у 1700 р. місцевий священик Пилип Маркович Імшеницький отримав універсал Мазепа на млин [763,арк.651]. Військовий товариш, отаман сосницький Максим Кириєнко 7 липня 1706 р. купив у Василя Андрійовича Дорошенка млин, двір і землі між сс. Волинкою і Лавами [1656,арк.1]. У 1732 р. місцевий козак Йосип Мерний скаржився до ГВС на бунчукового товариша Івана Ломиковського і його дружину Тетяну про захоплення млину на р. Волиці [692,арк.1]. **Покровська** церква: *священики*: Імшеницький Марко Степанович, Імшеницький Пилип

Маркович (? – 1700 [1690, арк.54] – 1718 – ?), Імшеницький Іван Пилипович (1713 [1175, арк.1]), Імшеницький Яків Пилипович (? – 1718 – 1743 – ?), Імшеницький Андрій Пилипович (? – 1743 – 1747 – ?), Степан (? – 1747 – ?), Максим Якович (? – 1747 – 1751 – ?), Імшеницький Микола (1779), *дяк*: Імшеницький Андрій Пилипович (1718), *паламар*: Муха Левко (1718). Поблизу с. Лав хутір вдови сотника Шафонського (1781).

Черетко

I

Степан — козак сосницький (1654), отаман курінний лавський (1676).

Роман — козак сосницький (1654).

Макар — козак Лавського куреня (1654 [1784, с.245]).

II

Максим — козак лавський (1718).

III

Василь Максимович — козак ґрунтовий лавський (1732), підпомічник (1747). З Трохима «Прикупивши к отческому ґрунту поля живут на одномъ дворе порознь хатами и почережно служат».

Трохим — козак ґрунтовий лавський (1732).

Серед перших козаків сотні **Браги**. Василь зафіксований уже в реєстрі 1649 р., присягу 1654 р. склав отаманом курінним лавським [1784, с.245]. Його нащадки у с. Лави: Василь — козак лавський (1718), Степан — козак ґрунтовий (1732), Омелян Степанович — козак-підпомічник (1747). Рід отамана курінного лавського (1682) Данила **Сухомлина** продовжував козак малоґрунтовий лавський (1732) Максим Сухомлиненко. Нащадки отамана сільського отамана лавського (1682) Григорія **Ярошенка** Каленик і Семен були козаками ґрунтовими лавськими (? – 1718 – 1732 – ?), козаки виборні Степан (1685 – ?), Онисим (1699 – ?), Юрій (1708 – ?) мали двір, до якого належали: землі на 3 четверті, сіножать на 10 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли, 10 овець (1740), служили сини Степана Ярофій (1708 – ?) і Нестор (1712 – ?), Федір і Гурій Семеновичі були козаками-підпомічниками (1747). Козак лавський (1687 – 1724 – ?) Іван **Федорченко** став отаманом курінний (? – 1724 – 1732 [1748, с.95] – ?). Цьому сприяв його досвід, набутий у походах на Кодаку (1687), Самарі (1688), під Перекопом (1689), у Лютенці (1692), під Кизикерменом, Азовом, у Ладогу, під Руголевым, Любарем, Замостям, у Білій Церкві, Полонному, на будівництві київської фортеці, на каналних роботах в Царицині, Ладозі, низовому поході в Астрахань (з 1724). У поході продовжував ходити Герасим Федорченко, який у 1734 р. повернувся з польського походу в команді понорницького сотника [288, арк.135]. Його син Йосип був виборним козаком і тримав шинок у с. Лави (1747).

Костирки

I

Семен — разом з синами приймав участь у 1678 р. у героїчній чигиринській обороні. Отаман курінний лавський (? – 1692 – 1718 – ?), козак лавський (? – 1732 [1748, с.95] – ?). Був під Полтавою (1692), у Тавані (1697), під Азовом

(1696), у Ладозі (1701), під Любарем (1705), на роботі фортеці Київської (1707 і 1713), на каналі у Царичині (1719), на каналі у Ладозі (1721), в низовому поході в Астрахані (1723 і 1724).

II

Гаврило Семенович — козак-підпомічник (1747). Мав двір з трьох хат, в двох з яких проживали племінник Мойсей Костирка і племінниця-вдова Марія. Йосип Семенович (1665 — ?) — козак-підпомічник убогий (? — 1740 — 1747 — ?).

III

Мартин — осавул сотенний сосницький (? — 1725 — ?).

Антін Йосипович (1710 — ?) — козак, у 1733 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.133зв.].

Марко Йосипович (1710 — ?) — козак (1740).

IV

Євтихій — козак Сосницької сотні, на форпості в Могилівській губернії (1775 — 1776 [1415,арк.10]).

Біличенки

I

Іван.

II

Супрун Білич — козак сосницький (1654).

Максим і Павло Беличенки — козаки сосницькі (1654).

Яків — на уряді сосницькому (1657).

Федір Іванович Біличенко (? — 1640 — 1672 — ран. 1679) — був на уряді сосницькому (1657), сотник сосницький (1665 [1148,арк.1]). Отаман городовий сосницький (? — 1670 — 1672). Сотник сосницький (1672). Мав шляхетський герб (1665 [1148,арк.1]). Д.: Марія NN, в другому шлюбі за Іваном. (1679). У неї у 1679 р. купила сіножать дружина сотника Павла Крачевського [760,арк.585].

III

Семен (1690 — ?) — козак сосницький (1707 — 1740), був походах у Білій Церкві (1707), у Полонному (1708 і 1709), на роботі фортеці Київській (1713).

Дорош (? — 1655 — 1724 — ?) — козак с. Лави, службу розпочав у поході під Кезикермен (1695). Був у 15 походах.

IV

Григорій (1710 — ?) — козак сосницький.

Самійло Дорофійович (? — 1675 — 1747 — ?) — козак с. Лави, службу розпочав у поході під Кизикермен (1695), разом з батьком був у 15 походах. З ним на одному дворі у 1732 р. жив його зять Кирик [533,арк.97].

Андрій.

V

Іван — козак лавський (1732 [1748,с.96]). козак Сосницької сотні (1735 [288,арк.134] [288,арк.137зв.]).

Василь Андрійович — козак убогий лавський (1747 [533,арк.312]).

Імшеницькі

I

Степан — шляхтич гербу Срженява [1920,с.64]. Ієромонах Серапіон.

II

Іван Степанович — військовий товариш (1675), протопоп лохвицький і лубенський (? — 1677 [1758,с.168] — ?).

Марко Степанович — священик с. Лави.

III

Максим (1697 — ?) — дячок (1746). Мав 4 дітей.

Павло (1707 — ?) — священик слобідської Іллінської церкви на Менщині (1746). Мав 4 дітей.

Пилип Маркович — священик покровський с. Лави (? — 1700 — 1718 — ?). У 1700 р. отримав універсал Мазепи на млин [763,арк.651]. Користувалися гербом «Мсцишинські».

IV

Н Павлович.

Іван Пилипович — священик троїцький сосницький і намісник сосницький (? — 1718 — ?).

Степан Пилипович — священик у с. Кириївка (? — 1717— 1743 — ?).

Яків Пилипович — священик покровський с. Лави (? — 1718 — ?).

V

Олександр — навчався в класі «Фари» Чернігівського колегіуму (1732 [1748,с.128]).

Григорій Степанович — священик с. Кириївки (? — 1743 — 1751 — ?).

VI

Матвій (1760 — ?) — абшитований сотенний отаман. Д.: Марфа NN, донька бунчукового товариша.

Семен (1767 — ?) — абшитований полковий канцелярист. Д.: Катерина NN, донька священика [1616,арк.189].

Федір — священик с. Кириївки (1779).

Тимофій — священик с. Кириївки (1779).

Микола — священик с. Лави (1779).

Ляшківці, деревня (1732). Ймовірно, осаджена осадником Фаща Василем Ляшко. Козаків 7 (1654), 17 дворів козаків (1732). Отамани курінні: Борисенко Кудин (1654 [1784,с.245]), Тарасенко Симон (1724), Гурбик Петро Гнатович (1732), Борисенко Петро (1747). Полковник Яків Лизогуб надав село полковому писарю Булавці, але Мазепа відняв і віддав сосницькому сотнику Івану Дорошенку, який володів до смерті. При ньому посполиті розбіглися і він пусте місце залізного заводу продав Семену Савичу. У 1706 р. Мазепа надав Семену Савичу [1526,арк.194], який купив «добра» у сосницького мешканця Оглоблі [1731,с.647]. До Савича повернулись люди. 1725 р. згідно його заповіту перейшло до племінниці Марії Іванівни Савич, заміжньої за Йосипом Гавриловичем. Сім'я Гавриловичів тут і проживала (1738), маючи посполитих 6 (1732), 4 двори

(1740), 2 двори (1743, 1747), 3 (1750). **Млини:** на р. Убеді сосницького мешканця Оглоблі [1731,с.647]. його купив Семен Савич і у 1725 р. заповітом передав племінниці [1513,арк.135-143], яка принесла в рід Гавриловичів.

Василь **Ляшко** отримав дозвіл від К. Фаща осадити слобідку, яка пізніше почала називатися Городня [1741,с.226,229]. Іван — отаман городовий сосницький (? — 1678 — ?), поранений в Чигиринському поході [1445,арк.7]. Данило Лященко — зять військового товариша Федора Рубана. Їх двори у Сосниці знаходилися поруч (1682.02.03.) [760,арк.180]. Йосип Лященко — записаний першим в курені с. Ляшківці 1724 р. Після смерті своїх батьків був лише в поході на Ладозі у 1722 р. Андрій Лященко (1697 — 1737 — ?) — козак сосницький у поході 1737 р. Козак ґрунтовий ляшківський Петро Гнатович Гурбик (1700 — ?) став отаманом ляшківським (1732). З Іваном «прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живуть и почережно служат» (1732). Сини Петра Петро (1715 — ?) і Василь (1723 — ?) були виборними козаками (1747). Служив з одного двору, але різних хат з дядьком Герасимом (1705 — ?).

Масалаївка, деревня (1732) на правому березі р. Убеді. Отримава назву від роду Масалаїв. Києво-Печерська Лавра тримала 8 дворів посполитих (1732), 6 хат посполитих (1766 [653,арк.56зв.]). У 1747 р. три приїжджі двори: КПЛ, Рувімо-Сосницького монастиря, сотенного хорунжого Федора Івасенка. 1732 р. 3 млинали Рувімського монастиря і один — сосницького козака Івасенка. Гребля з млинами «о 3 амбарах» (1781).

Масалаї

I

Богдан — отаман курінний лавський (1654 [1784,с.244]).

II

Мартин — млинар, за гетманування Мазепа продав млин на р. Убедь поблизу Масалаївки полковнику переяславському Якиму Головченку [1731,с.127].

III

Іван — козак с. Лави (1718).

Влас — посполитий сосницький (1718), «убогий» міщанин (1732).

Тимофій (1675 — ?) — козак городового куреня Авраменкового Сосницької сотні (1732 [1748,с.92]). У 1738 р. один з двох найзаможніших козаків сотні. У 1740 р. — єдиний ґрунтовий козак (один з двох у 1743 р.), малоґрунтовий — у 1741 р. Мав двір, до якого належали на 10 четвертей, сіножать на 100 возів, винокурня, 4 коней, 6 воли, солодовня (1740).

Опанас — козак, з травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизоґуба [288,арк.132].

Пилип — козак лавський «ніщий і убогий» (1732).

IV

Василь Тимофійович (1717 — 1747 — ?) — козак (1737), хорунжий сотенний сосницький (1739). У 1749 р. разом з братами Кирилом та Кіндратом продав батьківське поле сотенному писару Григорію Петровському [760,арк.88].

Кирило Тимофійович — службу розпочав з 1753 р. козаком, хорунжий сотенний сосницький (1772 — 1779) [1516,арк.39]. Мав 5 підсусідків у Сосниці. Д.: NNN, донька возного. Мали синів Семена і Івана (1779).

Кіндрат Тимофійович — за ревізією 1747 р. записаний серед убогих виборних козаків Сосницької сотні. Володів двором з двома хатами, конем і двома волами [524,арк.305зв.].

Микита Масалей — убогий козак сотні (1739, 1741).

Федір Опанасович Масалай — козак (1747).

Влас Масалай — міщанин сосницький (1743 [760,арк.202]).

Микола — козак сосницький (1759), продав двір Ф. Івасенку.

Катерина Масалаєнкова у 1759 р. продала двір Ф. Івасенку.

Рудня, деревня (1732). Підданні бунчукового Федора Семеновича Савича 12 (1712), 4 (1740), 5 (1743), 7 (1747), 5 дворів посполитих (1750). Тримав тут приїжджий двір (? — 1732 — 1747 — ?). Шинок Савича (1732).

Спаське, село (1732, 1781). Присягу 1718 р. склали 12 козаків. 26 козачих дворів і 2 бобровники (1732). Отамани курінні: Стукаленко Ярема (1654 [1784,с.245]), Тимошенко Ничипір (1724), Дігтяренко Іван (1732). Селом володів гетьман Ігнатович, а потім віддав Новгородському монастирю [1731,с.129]. За ним 29 дворів (1732). У 1766 р. за монастирем значилися 34 двори. сотником Філімоном Шафонським 3, за козаками 9 посполитих [653,арк.54зв.]. Проживали бунчуковий товариш Кирило (1732), значковий товариш Петро Троцький (1747). **Шинок** монастирський (1747). **Рождественська** церква: *священники*: Нестор Петрович (1718), Василь Іванович (1747), *дяк*: Степан Нестерович (1718), *паламар*: Євтушенко Петро (1718).

Ничипір **Тимошенко** був отаманом курінним (1724), козаком малограунтовим спаським (1732). З братами Яковом і Федором «прикупивши к отческому ґрунту поля живуть на одномъ дворі порознь хатами и почережно служать». **Свириденки** були серед перших поселенців Кудрівки. Уже Ларіон і Юхим тут козакували у 1654 р., а Тиміш став отаманом городовим сосницький (? — 1663.07. — ?). Надалі у Кудрівці фіксується Сергій — козак Кудрівського куреня (1732 [1748,с.97]), а від Свириденка йшла спаська гілка роду: Карпо Свиридович — козак малограунтовий с. Спаського (1732 [1748,с.99]), його брат Мартин, козак у 1733 р. в польському поході в команді прилудького полковника Галагана [288,арк.133зв.]. У 1747 р. служили з одного двору з племінником Іваном, який мав двір з двома хатами.

Козак Іркліївської сотні Кропивненського полку (1649) Яцько Пилипович **Скидан**. Полковник Скидан без імені на чолі полку згаданий 20 грудня 1661 р. у Березні [1632,арк.11]. Був полковником піхотним реґіменту наказного гетьмана Сомка (1662 [1711,с.335]). Полковник сосницький (1663 — 1663.09. — ?). 12 вересня 1663 р. підтвердив за жіночим Святопокровським монастирем в Макошині «два камені тие в мліні Величковському ведлух давнего звичаю на тот монастир мирочки дві ишли, а мельникові третя, и ни от кого жадної перешкоди и кривди не поносячи,

яко на спокійно ужевали, также они селяне, оби греблю направат не били спречние, иначей не чинячи под неласкою нашею» [1763,с.27]. Маємо таку документальну звістку з 1663 р. як додаток до підпису гетьмана Івана Брюховецького: «Для лепшей вери, Яцько Скидан, полковник войска царского Величества запорожській сосніцкій». За Коховським, Яків Скидан був забитий на палі у 1664 р. [2030,с.228]. Сосницький козак Григорій Скидан бу поранений у чигиринському поході 1678 р. [1445,арк.7]. Пізніше козак малограунтовий (1732 [1748,с.99]) с. Спаського Василь Устинович Скидан, у 1747 — 1755 р. вже став дуже убогим козаком підпомічником [524,арк.327]. Був у походах у 1706 р. на будівництві київської фортеці, 1711 р. у Кам'яному Затоні.

Основоположник роду **Бахир** Филімон за родинними спогадами був сином вихідця з с. Сластен Бихівського повіту [1940,с.93]. Захар Филімонович (1670 — 1747 — ?) — козак с. Спаське (1692 — 1747 — ?), протягом 1692 — 1724 рр. був у головних походах полку. Грунтовий (1732), малограунтовий (1747). З братом Карпом «прикупивши к отческому грунту поля на одномъ дворе порознь хатами живут и почережно служат» (1732). Мав двір, до якого належали на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, ліс, винокурня, 4 коней, 8 волів, 15 вівців (1740). З синів Захара відомий Семен (1720 — ?), а Карпа — Василь (? — ран. 1747) і Прокіп (1715 — 1773 — ?), який службу розпочав козаком малограунтовим виборним с. Спаське (з 1736 [624,арк.29]), став значковим товаришем (1759 — 1773 — ?) [484,арк.1]. Мав двір з трьома хатами (1747).

Устя Велика, село (1718). Козаків 24 і отаман (1654 [1784,с.245]). 21 козачий двір і 4 підсусідки (1732). Отамани курінні: Коломієць Іван (1654 [1784,с.245]), Немчин Іван (1676), Гайдук Косма (1724), Звегильнич Каленик Опанасович (1747). Ігнатович надав брату Саві Шумці [1731,с.125]. Самойлович передав сину Григорію. Мазепа забрав на гетьманський Батуринський замок, володіння якого 1708 р. перейшли до П. Полуботка: ґрунтових 19, городників 6 (1713), 20 козаків і 27 посполитих (1726 [1761,с.332]). 49 дворів до описних маєтностей (1732). У 1766 р. фельдмаршал Кирило Розумовський мав 66 дворів підданих, дяк Кирило Пилипович 1, в хуторі Дмитро Ілленко 1 [653,арк.53зв.]. **Шинки** управителя батуринського (1732), ретар лейб-гвардії (1747), церковного братства (? — 1732 — 1747 — ?). У 1752 р. ГВК зобов'язав сосницького сотника Шафонського перенести свій Великоустиїнський шинок, через те, що він був влаштований поблизу гетьмансько перевозу. **Параскеївська** церква: *священники*: Євдоким Леонтійович (1718), Євдокимович Петро (? — 1747 — 1751 [535,арк.251] — ?), *дяк*: Кирило Пилипович (1766 [653,арк.53зв.]).

Гайдук

Радко — козак чигиринський (1649).

Тишко — козак великоустенський. з 1733 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.134].

Іван Силич — козак малограунтовий великоустенський (1732). Мав двір з двома хатами, з яких служив з племінником Трохимом (1747).

Косма — козак сосницький (1718), отаман великоустенський (1724). Був під Биховом у 1709 р., у Немирові 1711 р., на роботі фортеці Київської 1713 р., на каналі у Царичині 1719 р. Брат Тишка та Івана. З Левком «на одному дворі порознь хатами живуть и почерезно служат» (1732).

Левко — козак малоґрунтовий великоустенський (1732).

Устя Мале, село. У 1732 р. 4 козацьких двори і 1 підсусідок. І. Мазепа забрав на Батуринський замок. Скоропадський близько 1711 р. надав Сосницькому Рувімо-Спаському монастирю з озером Береза і рибними ловами, 4 рибалки, підданих 23 двори, козаків 4 (1726 [1761,с.334]). У 1719 р. місцевий житель Яцько Лисий продав ліс монастирю [1084,арк.1]. 28 лютого 1723 р. сотник П. Сангурський отримав універсал П. Полуботка про послушенство посполитих с. Устя Мала зі скасуванням такого послушенства місцевому монастирю [1803,с.292]. Проте монастир повернув собі цю маєтність. За ним 1732 р. рахувалося 19 підданих. Крім того на той час 5 дворів потрапили до описних маєтностей. Приїжджі двори два Сосницького монастиря (1747), Павла (1747), Івана Павловича Сангурських (1747 — 1750); бунчукового товариша Якова Каневського (1747). У 1766 р. за Рувімо-Сосницьким монастирем 1 посполитська хата [653,арк.53зв.], бунчуковим товаришем Яковом Каневським — 4 [653,арк.53зв.]. **Параскеївська** церква: *священик* Євдокимович Федір (1747). Хутір вдови Каневської (1732).

Синявські

I

Захар Синявченко — отаман курінний Сосницької сотні (1676).

II

Іван — козак, був у походах під Перекоп (1689), Кизикермен, на Ладогу, під Руголев, Любар, Замостя, у Білу Церкву, Немирів, на работах у Київській фортеці, низовому (1724). Хорунжий сотенний сосницький (? — 1718 — ?). Козак куреня городского сотницького (1732 [1748,с.92]), малоґрунтовий с. Мале Устя (1732).

III

Петро — козак Сосницької сотні. У 1735 р. виправлений на лінію [288,арк.136].

Якличі, деревня (1732 [653,арк.54зв.]). 9 дворів козаків (1732). У 1726 р. малоґрунтові козаки Наум Андрієнко, Карпо Полюян, Гапка Шатилиха мали суперечку за ґрунти, яку розглядала ГВК [174,арк.1]. Посполиті ратуші сосницької 8 і 2 їх підсусідки (1732). Перейшло у володіння сотника Філимона Шафонського, якому тут належало 20 хат підданих (1766 [653,арк.54зв.]). Після 1782 р. тримала його вдова Гафія Іванівна. Крім того при хуторі Зимовнику сотник Шафонський мав 3 хати [653,арк.54зв.], потім перейшло його вдові (в Коропському повіті [1753,с.162]), там же капітан Карл Вахлех мав 1 хату підданих (1766 [653,арк.54зв.]).

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 3 місці в полку (128), за кількістю виборних козаків на другому місці в полку (57). З 431 козацького двору у 1747 р. 172 (40%) знаходилися в сотенному центрі, у с. Лавах було 60, с. Конятині 52,

с. Змітневі 43, від 18 до 28 дворів було у сс. Спаське, Кириївка, Велике Устя, 10-11 дворів у сс. Кудрівці, Кашпорівці, Купчичах, 4 козацькі двори у с. Мала Устя. 14 хуторів дозволяють віднести до сотень з розвинуеною переважаючою хутірською інфраструктурою. У реєстрі 1739 р. 65 вдів (13,1%). Згідно «Табель переписная Черниговского полка сотен о козаках, бобровниках и их подсосудках из ревизии к 1748 г.» у сотні 30 дворів — 32% усіх бобровників полку: с. Змітнев (14), м. Сосниця (9), с. Кириївка (5), с. Спаське (2). 39 стрільців мали двори на території сотні, з них 21 у сотенному центрі, і по 2 в сс. Конятин, Лави, Кириївка, Кудрівка, Змітнев, Купчичі, Спаське, Велика Устя.

Дещо зменшилася протягом 1713 — 1747 рр. кількість посполитських дворів з 401 до 388. З них 5,9% монастирські: 23 посполитські двори Новгородського Спаського монастиря у с. Спаське, а також 6 підсусідків КПЛ у д. Масалаївці, Рувимівського монастиря 6 підсусідків у с. Мале Усте і 3 у Сосниці. Чорне духовенство мало лише під сусідські двори в Сосниці: 4 протопопа, по 2 священника троїцького С. Проценка і вознесінського Я. Полторацького, по 1 місцевих покровського С. Петрункевича і рождественського С. Прокоповича, поповича волинського І. Богдановського, священника лавського Степана. 173 (44, 6%) міщан і 46 підсусідків були описані на імператорський двір у Сосниці. 44 (11,3%) посполитих і 5 підсусідків у сс. Велике і Мале Устя були описані на кінну гвардію.

Найбільшими приватними власниками у сотні були Савичі, з яких бунчукові товариші Григорій з Іваном мали 198 (51%) посполитих і 18 підсусідків у с. Кудрівці. Крім того бунчуковий товариш Федір Савич мав 7 підсусідків у д. Рудня. У с. Змітнев ніжинський полковник Семен **Кочубей** мав 25 посполитих. Бунчуковий товариш Павло **Ломиковський** мав 11 посполитих у с. Лава, а сотник сосницький Павло **Полетанський** — 3 у с. Конятин.

СТОЛЬНЕНСЬКА СОТНЯ

Сотня у межиріччі рр. Десни, Мени, Дягова. Стольне в центрі, південніше — Блестове, а на схід — Степанівка.

Стольне, старе городище, деревня, село на р. Стольні (1654, 1766). Деревня Стольне виникла поруч з маєтком Солтиків Блиствичами напередодні Смоленської війни [1904,с.268], де був двір «державці». Ввійшло до складу Березненської сотні Ніжинського полку як курінний центр (? — 1649 — 1654 — ?). У 1736 р. тут знаходилося 73 козацькі двори [2021,в.2,р.113]. У 1765 р. чисельність козацьких дворів зросла до 238. У 1781 р. 31 двір (40 хат) виборних козаків, 241 двір (268 хат) козаків-підпомічників [1524,арк.77]. Отамани курінні: Вишневський Іван Васильович (1755), Лісовий Василь (1758), Романко Трохим (1757), Тидень Опанас (1764), Пилипенко Максим (1757 — 1768), Зінець Степан (1768), Ситий Пантелеймон (1768). Ніжинський Благовіщенський монастир отримав на село універсали Б. і Ю. Хмельницьких (1660 [2021,р.113]), царську грамоту від 23 серпня 1663 р. Надалі монастир отримав підтвердуючі універсали Ігнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола 14 листопада 1729 р. У 1709 р. гетьман надав тут 4 двори сотнику Йосипу Семеновичу. У 1713 р. мешкали 34 посполитих [789,арк.96], у 1723 р. — 78, у 1729 р. — 63 особи [790,арк.8]. 34-ма дворами володіли полковники чернігівські (1730). Згідно з Генеральним слідством про маєтки у с. Стольне знаходилося 34 двори вільних і 4 двори залежних посполитих [1731,с.103]. У 1732 р. всього 59 посполитських і 6 підсусідків (1732). Старшинські двори вдови сотника стольненського Параски (1732), сотника Івана Бобиря (? — 1732 — 1740 [658,арк.465] — ?). 27 листопада 1736 р. іменним імператорським указом село надане старшому військовому канцеляристу Андрію Безбородьку, який, виконуючи обов'язки генерального писаря, утримував тут приїжджий двір (1740 [658,арк.465]). У 1736 р. проживали 28 посполитих та 20 підсусідків [294,арк.13], у 1752 р. — 39 посполитих, у 1753 р. — 70 [447,арк.527—527зв.,651зв.—652]. У 1765 р. у селі 68 дворів посполитих [2021,р.113]. У 1766 р. Безбородько мав тут 82 хати, сотник стольненський Роман Бобир — 5, військовий товариш Данилевич — 6, возний сотенний Василь Слесаревич — 2, священник Василь Чикалевський — 2, козачих посполитих — 9 (1766 [653,арк.29зв.]). На початку 80-х рр. XVIII ст. у Стольному знаходилися 378 дворів (457 хат), з них 80 дворів (95 хат) посполитих-підданих графів Безбородьків [1807,с.358]. **Шинки**: Чернігівського Андроникова монастиря (1732),

вдови сотника Йосипа Семеновича (1732), сотника Івана Даниловича Бобиря (? – 1732 – 1740 [658,арк.465] – ?), генерального писаря Андрія Безбородька (1740 [658,арк.465]), значкового товариша Василя Вишневецького (1740 [658,арк.465]). **Млини:** на р. Конотопі в одне коло Йосипа Семеновича (1729), потім його вдови Параски Артемівни [1796,с.132]; на р. Пулці в одне коло Йосипа Семеновича (1729), потім його вдови [1796,с.132]; на р. Десянці в одне коло (1729); на р. Стольній в два кола Данила Йосиповича Даниленка (1729 – 1742 [1796,с.124]). Млин в два кола (з 1670 р.) підтверджений універсалами Ігнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола 14 листопада 1729 р. Ніжинського монастиря (1767).

СОТНИКИ: Марченко Пилип (? – 1669 – 1682 – ?), Басличенко Григорій (? – 1688 – ?), Романович Сава (? – 1696 – ?), Марченко Пилип (? – 1697 – 1698.06.), Гаврилович Юсухно (1698 – ?), Семенович Юхим (? – 1705 – ?), Бобир Роман (? – 1707 – ?), Семенович Йосип (? – 1709.31.03. – 1726), Бобир Іван Данилович (1728.21.10. – 1754), Кульчицький Тимофій (1741, нак.), Бобир Роман Іванович (1754.2.04. – 1769.13.12.), Бобир Іван Романович (1770.30.04. – 1779.23.01.), Городиський Іван Васильович (1780 [1932,с.112] – 1782 [1932,с.112]).

Марченки

I

Марко.

II

Пилип Марченко – сотник стольненський, волинський (? – 1671 – ?). Його нащадки мешкали в сс. Степанівці і Ольшаному.

III

Спиридон Пилипович – основоположник Марченків – Пилипенків.

Данило Пилипович – козак малоґрунтовий ґрунтовий с. Степанівки (1732).

З братом Іваном «на одному дворі порознь хатами живуть и з отческого ґрунту». Основоположник Марченків-Шамруків.

Іван Пилипович Шамрук – козак малоґрунтовий ґрунтовий с. Степанівки (1732),

Іван Пилипович – козак ґрунтовий с. Степанівки (1732), основоположник Марченків – Тетяничів. Д.: NN Тетянич.

IV

Онисим Спиридонович.

Родіон Спиридонович.

Терентій Данилович.

Ілля Іванович.

V

Тихін Онисимович (1762 – ?). Д.: Марія NN, донька козака.

Іван Родіонович (1767 – ?). Д.: Гафія NN, донька козака.

Григорій Терентійович (1743 – ?). Д.: Варвара NN, донька шляхтича.

Степан Ілліч (1728 – ?). Д.: Марина NN, донька козака.

Гнат Ілліч (1745 – ?). Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Степан Ілліч (1761 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака.

Михайло (1750 – ?) – хорунжий сотенний (? – 1785 – ?), абшитований сотенний хорунжий (1788). Мав 9 підданих. Троюрідний брат Олексія. Д.: Анастасія (Воронкевич ?) NN, донька священика.

Олексій (1759 – ?) – козак. Д.: Ганна NN, донька старшинська.

Лазар – рідний брат Михайла, Мойсея і Дмитра.

Мойсей.

Дмитро (1767 – ?) – козак. Д.: Зіновія NN, донька козака.

Юсухно

I

Гаврило Юсухно – сотник стольненський (1698 – ?). Бунчуковий товариш Дмитро Кохан 9 червня 1698 р. продав йому частину поля і городу [1948,с.26].

II

Ілля Гаврилович.

III

Хома Ілліч (1743 – ?) – отаман сотенний (1787). Разом з братами мав 10 підданих у с. Городище (1787) Д.: Марина NN, донька козака.

Остап Ілліч (1747 – ?) Д.: Марія NN, донька козака.

Павло Ілліч (1750 – ?) Д.: Євдокія NN, донька козака.

Бобирі

I

Федір.

II

Данило Федорович (? – ран. 1709) – значковий товариш (1682), мешканець менський, Полковник запорозький (1686), староста корсунський (1686), ротмістр ЙКМ (1691). Військовий товариш (1691). 24 лютого 1691 р. отримав універсал на два млини-вешняки на р. Данилівській і р. Волинській. 16 жовтня 1691 р. отримав гетьманський універсал на с. Данилівку Менської сотні. Був сотником. Д.: NNN (? – 1689 – 1709 – ?). Ганна Бобирівна у 1723 р. захопила млин у козака с. Данилівки Федора Ісаєнка [123,арк.1].

III

Дмитро – значковий товариш Чернігівського полку (1732 [1748,с.6]).

Григорій Данилович (? – ран. 1731) – бунчуковий товариш (з 1689), у 1690 р. зимував в Лубнах, протидіючи Петрику [1510,арк.131], у 1704 р. під Любарем «як могилу сипали», 1705 і 1706 рр. в Польщі за Віслою, під Києвом. Перейшов до Чернігівського полку і був прийнятий під значок (з 1708). Разом з полком був під Поповою Горою (1708), Полтавою (1709), Кам'яним Затонам (1711), в царичанському поході (1718). 4 жовтня 1709 р. разом з матір'ю отримав універсал на с. Данилівку.

Іван Данилович (? – 1754.10.03. [849,арк.135]) – бунчуковий товариш (з 1689), значковий товариш Чернігівського полку (з 1708). У «сказці» 1734 р. відзначена його участь в походах 1708 р. під Білу Церкву і Пропойськ, 1709 р. під Полтаву,

1711 р. під Кам'яний Затон, 1713 р. на будівництво Києво-Печерської фортеці, 1719 р. на Царичанську лінію, був за осавула полкового чернігівського (1725), військовий товариш (1727 – 1728). Сотник стольненський (з 1727, універсал гетьмана Д. Апостола 1728.21.10. [283,арк.20] – 1754.10.03.). У 1730 р. отримав підтвердження на с. Данилівку [234,арк.10], 24 березня 1731 р. універсал на це село. Був з сотнею на Українській лінії (1731, 1733), у польському поході 1734 р., того ж року на українській лінії при фортеці св. Анни, 1736 р., 1738 р. в кримському поході, 1739 р. у хотинському поході [849,арк.135]. Мав шинки у Стольному (1732), пізніше у сс. Блистові і Степанівці [658,арк.465]. Тримав два млини у с. Данилівці (1742). Абшитований сотник стольненський. Мав приїжджий двір у Стольному (1732), підданих у с. Стольному – 10 хат, с. Степанівці – 3 хати, м. Мені – 4 хати, с. Куковичах – 1 хату, с. Данилівці – 33 хати. Письменний.

Тихін – значковий товариш Чернігівського полку (1732).

Григорій – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – 1732 [533,арк.1] – ?). Неписьменний.

IV

Роман Іванович (1718 – 1783 – ?) – служив з 1738 р. в числі значкових товаришів Чернігівського полку. Сотник стольненський (1754.2.04. [849,арк.141зв.] – 1770). Звільнений у 1770 р. з підвищенням у чині [608,арк.2]. Бунчужковий товариш (1770 – 1783 – ?).

V

Іван Романович (1740 – ?) – службу розпочав з 1760 р. військовим канцеляристом ГВК, потім МК, військовий товариш (з 1765.31.12.), сотник стольненський (1770.30.04. – 1779.23.01.), абшитований полковим обозним (? – 1787), перейменований в прем'єр-майори (1787.28.07. [1525,арк.8] – 1790 [1619,арк.5зв.] – ?), стряпчий губернського магістрату. Мав 117 підданих у 1 селі і 1 деревні [1616,арк.12]. Д.: Єфросинія Севастьянівна Бородуха, донька військового канцеляриста.

Степан Романович (1754 – 1815) – службу розпочав з 19 вересня 1772 р. сотенним возним; сотник стольненський на місці брата (1779.23.01. – 1783), бунчужковий товариш (з 1784.19.02.). Генерал-майор, шеф Ізюмського гусарського полку. Д.: (з 1798/1799) Катерина Петрівна Чорноволокова, донька надвірного радника.

Мойсей Романович (1763 – 1832 – ?) – службу розпочав 1775 р. у МК колезьким асесором, військовий товариш (1783 – ?), поручик (1788 [1616,арк.12]). Д.: Параска Симонівна Магденко, донька надвірного радника.

– Марфа Романівна. Ч.: Андрій Омелянович Лисянський, сотник.

– Ганна Романівна. Ч.: Гаврило Павлович Золотаревський (1736 – ?), прем'єр-майор у відставці.

– Євдокія Романівна. Ч.: Григорій Данилович Кольчевський, військовий товариш.

Даниловичі

I

Йосип – шляхтич гербу Сас [1920,с.40]. Можливо, належав до якихось гілок червоноруського роду Даниловичів, який також мав герб Сас.

II

Данило Йосипович — сотник. Д.: 1) NNN. 2) Параска Артемівна N, вдова сотника Семеновичева [200,арк.9].

III

Іван Данилович (1706 — 1766 — ?) (від 1-го шлюбу) — службу розпочав з 1721 р., значковий товариш Чернігівського полку (1722 [810,арк.121] — 1751), приймав участь в польському поході, на Українській лінії, під Перекопом, хотинському, молдавському походах. Житель Стольненської сотні (1728). У січні 1728 р. захопив у своєї мачухи ґрунти і млин [200,арк.9]. У 1736 р. полковий комісар. Присягнув 1742 р. Єлизаветі Петрівні [1698,арк.45]. Військовий товариш (з 1751.29.10.). Володів млином-вешняком на р. Стольній у с. Стольному (1742 [1796,с.124]). З 1745 р. відбував службу як військовий товариш. Отримав чин військового товариша від гетьмана 24 вересня 1757 р. [787,арк.8]. Згадував службу прадіда, діда і батька. У 1751 р. отримав гетьманський універсал з підтвердженнями на маєтності. Мав у с. Стольному підданих (1740), 4 двори посполитих та житловий двір, у с. Блистовому 1 двір (1741), володів у сотні Березинській приїжджим двором (1743), 2 козацькими підсусідками в Стольному, 1 у с. Блистові. Мав у Стольному житловий двір на 2 хати (1743), 1 двір підсусідків, 4 двори служителів, у с. Блистові 1 двір підсусідків (1747), 14 дворів (19 хат) посполитих, 1 двір служителів, у с. Степанівці 2 двори посполитих (1750), 4 хати (1766 [653,арк.29зв.]). Мав родову печатку [1503,арк.241зв.]. Його правнук Григорій став генералом від інфантерії і вихователем майбутнього царя Миколи II. 29 жовтня 1751 р. отримав гетьманський універсал на двори.

IV

Іван Іванович (1766 — ?) — лейб-гвардії капітан (1790 [1619,арк.14]).

Йосип — службу розпочав сотенним канцеляристом Любецької сотні (з 1755 р.), полковий канцелярист чернігівський (1759). Писар сотенний слабинський (1759 — 1777), значковий товариш. Д.: NNN, козачка. Мали синів Андрія (1765 — 1790 [1620,арк.26] — ?), Гаврила, Олексія, Максима.

Петро — військовий товариш (1790). Мав 14 спадкових підданих Д.: Софія NN, донька козака. Мали сина Григорія.

Семеновичі

I

Йосип Семенович (? — 1671 — 1726) — шляхтич гербу Радван [1920,с.305]. Сотник стольненський (? — 1709.31.03 [82,арк.1] — 1726). 31 березня 1709 р. гетьман І. Скоропадський надав йому сс. Степанівку і Блистова [81,арк.1]. Д.: 1) NNN. 2) NNN. 3) NNN. 4) Параска [200,арк.9] Артемівна N (? — 1710 — 1742 — ?). Мала приїжджий двір у Стольному (1732), володіла двома млинами-вешняками на р. Пулці і р. Конотопі [1796,с.132] (1742), двома шинками у сс. Стольному і Блистові (1732 [658,арк.465]).

II

Данило Йосипович.

— Ганна Йосипівна. Ч.: (1733) Іван Васильович Селецький, значковий товариш.

III

Павло Данилович — значковий товариш. Д.: Ірина NN. Їхня донька Тетяна заміжня за значковим товаришем Іваном Кувединським.

Павло Семенов (1699 — 1769 — ?) — службу розпочав з 1730 р. у Стольненській сотні писарем, яким був до 1763 р. [986,арк.1], абшитований значковий товариш (1763.05. — 1769 — ?). Мав родову печатку [1503,арк.241зв.]. Д.: Єфимія Дейнека, удова Йосипа Івановича Маляра, батько його Іван Брисовець [1503,арк.241].

Іван Данилович — значковий товариш (1727 [509,арк.1]).

ОТАМАНИ: Клименко Герасим (? — 1666 [1885,с.100] — ?), Іванович Іван (? — 1676 — ?), Зубрій Іван (? — 1718 — 1725 [151,арк.25] — ?), Черевко Василь (? — 1732 [1748,с.62] — ?), Черевко Федір (? — 1732.20.05. — ?), Березка Семен (? — 1734 — ?), Черевко Федір (1738), Лапценський Сава (? — 1750.15.08. [1503,арк.241] — ?), Москатан Йосип (? — 1756 — 1760 — ?), Нестюк Микита [614,арк.1] Петрович (? — 1763 — 1768 — ?), Городиський Іван Васильович (1772.26.02. [1416,арк.15] — 1780 [1416,арк.15]).

Лапценські

I

Сава — полковий канцелярист (? — 1740), значковий товариш Чернігівського полку на місці гестя (1740 — 1750 — ?). Отаман сотенний стольненський (? — 1750.15.08. [1503,арк.241] — ?), абшитований отаман сотенний (1768). Д.: N Василівна Вишневецька, донька значкового товариша.

II

Тарас — сотник компанійський 2-го компанійського полку на місці Степана Часника (1762 [497,арк.1] — ?).

Москот

I

Григорій — козак стольненський Березненської сотні (1654).

Федір — козак стольненський Березненської сотні Ніжинського полку (1654).

II

Микита (1680 — ?) — козак ґрунтовий стольненський (1718). З 1734 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Ґалагана. Мав двір, на якому тримав 2 коня, 2 воли (1740).

III

Нестор (1700 — ?).

Созон Микитович (1710 — ?) — козак стольненський (? — 1732 — 1740 — ?).

Петро Микитович (1720 — ?) — козак стольненський (? — 1740 — ?).

Іван (1712 — ?) — козак-підпомічник (1767). Брат Созона. Д.: Ірина Дем'янівна N (1717, с. Стольне — ?). Мали сина Аврама, доньку Євгенію.

Іван (? — 1748 — ран. 1767) — козак.

IV

Михайло Созонович (1747 — 1767 — ?).

Йосип (? — ран. 1781) — отаман сотенний стольненський (ран. 1764 [986,арк.1]), абшитований значковий товариш (? — 1766 — 1768 — ?). «Двір належить по наследству и по купле от козака столенского Даниїла Кота». 28 травня 1759 р. продав ниву батьківську на 8 днів з сіножаттю на 25 возів в дачах березенських в урочищі за Рудками поміж березенських козаків Спицьких сотнику Роману Бобирю за 19 рублів. 19 травня 1760 р. продав йому ж «ниву свою отческую оранія дней на три с имеючимся пры ней копиц на семь сенокосним берегом лежачую в дачах столинских в урочищи на рудках под Березное к Портанчиной гребле в помежестве козаков столинских Николая Лесового да Ивана Москота» за 6 рублів. Д.: Феодосія Якимівна N (бл. 1719 [1425,арк.1248] — ?), вдова (1781). Мали синів Івана (1763 — ?), Юхима (1769 — ?).

Клим (1727, с. Стольне — ?) — козацький підсусідок (1767). Д.: Пелагея Мойсеївна N (1730, с. Стольне — ?). Мали сина Петра, доньок Параску, Устину, Параску.

Михайло Іванович (1742 — ?) — служив у козака Івана Березки «за заплату в год денег 3 рубли на одежи и харчах хозяйских» (1767).

Петро Іванович (1749 — ?) — служив у козака Сергія Головні, «в год плати ему 2 р. денег, на харчах и одежи хозяйских» (1767).

Городиські

I

Василь.

II

Іван Васильович [1932,с.112] — службу розпочав у Стольненській сотенній канцелярії 1763 р., писар сотенний, отаман сотенний стольненський (1772.26.02. — 1773 — ?). Отримав чин сотника 1780 р., колезький радник (1786 — 1792). Мав двір у Стольному, куплений у місцевого козака Леонтія Рідкого. Внесений до III частини родовідної книги дворян Березненського повіту. Мав 50 підданих у 3-х селах і 1-му хуторі (1787). Д.: Ірина NN, донька козака. Мали синів Івана (1767 — ?), Прокопа (1773 — ?) — підпоручик артилерії, Григорія (1780 — ?) — титулярний радник, Василя (1786 — ?) — поручик, доньок Ганну (1771 — ?), Євдокію (1779 — ?), Ганну (1784 — ?), Гафію (1785 — ?).

ПИСАРІ: Савицький Семен (? — 1718 — ?), Загальський Іван (? — 1725 — 1732 [1748,с.62] — ?), Семенович Павло (1730 — 1763), Городиський Іван Васильович (1763 [1416,арк.15] — 1772 [1416,арк.15]), Головня Михайло (1772 — 1780 [1416,арк.23] — ?), Страховський Дмитро Семенович (? — 1782 — 1783).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Космович Федір (? — 1759 — 1760 — ?), Шатруковський Григорій (1763), Бабаєвський Семен Тимофійович (1763), Головня Михайло (1764 — 1772 [1416,арк.23]).

ПИСЦІ: Космович Федір (? — 1747 — ?).

Костянтиновичі

I

Павло (1734, м. Пириятин — ?) — син священника. Канцелярист сотенний стольненський (1767). Проживав у с. Стольному. Д.: Єфросинія Василівна N (м. Городище Лубенського полку — ?).

Григорій.

II

Павло Павлович (1747 – ?).

Микола Григорович – городничий чернігівський (1763).

ОСАВУЛИ: Максимович Фесько (? – 1676 – ?), Мацько Семен (? – 1725 – ?), Корінь Василь (1-й; ? – 1732 [1748, с.62] – ?), Грицманенко Кирило (2-й; ? – 1732 [1748, с.62] – ?), Блистоваць Косма Євстафійович (1732 – 1734 – ?), Левтас Степан (? – 1737 – 1740 – ?), Половець Іван (? – 1741 – ?), Гутор Максим (? – 1743 [529, арк.339] – 1746 – ?), Березка Тимох (? – 1747 – 1759 – ?), Тидень Семен (? – 1763 – 1768 – ?), Шиднюк Семен (? – 1767 – ?), Бабаєвський Семен Тимофійович (? – 1771 [915, арк.64зв.] – 1777 [646, арк.105зв.] – ?), Охріменко Олексій Остапович (1782).

Мацько

I

Тимофій – козак малоґрунтовий стольненський (1732). З братом Семеном «на одному дворі порознь хатами живуть и з отческого ґрунту почерезно служать».

Семен – осавул сотенний (? – 1725 – ?) – козак малоґрунтовий стольненський (1732).

Петро (1707, с. Стольне – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Гафія Юхимівна N (1717 – ?)

II

Григорій Петрович (1742 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Меланія Іванівна N (1744 – ?)

Іван Петрович (1751 – ?) – козак-підпомічник.

Андрій Петрович (1757 – ?) – козак-підпомічник.

Грицманенки (Грицмани)

Кирило – осавул сотенний стольненський (2-й; ? – 1732 [1748, с.62] – ?).

Онисим – козак малоґрунтовий стольненський (? – 1718 – 1732 [1748, с.63] – ?). Зі Степаном «на одному дворі порознь хатами живуть и почерезно служать».

Степан – козак малоґрунтовий стольненський (? – 1732 – ?).

Іван – козак стольненський «сишли в неизвестніє места после состоявшейся в 1764 году ревизіи».

Левтас

Стефан (1701 – ?) – у 1733 – 1734 рр. брав участь у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба. Осавул сотенний (? – 1737 – 1739 – ?). Підсусідок козака блистівського Ярмоли Скаченка.

Тидень

Павло Михайлович – козак куреня Гуні (1718).

Василь – козак малоґрунтовий куреня Березненського (1732).

Іван – козак куреня сотенного Березненського (1732).

Андрій (? м. Березна – ?) – козак, близько 1747 р. перейшов з Березни до Стольного, де проживав у племінника.

Опанас — отаман курінний стольненський (1764).

Семен — племінник Андрія Тидня. Осавул сотенний стольненський (? — 1763 — 1768 — ?).

ХОРУНЖІ: Федорович Іван (? — 1676 — ?), Зубрій Федір (? — 1718 — ?), Одерієнко Іван (? — 1725 — ?), Зубрій Яків (1732 — 1734 — ?), Зубрій Василь (? — 1737 — 1738 [1748, с. 25] — ?), Іван (? — 1738 — ?), Рідкий Кирило (? — 1738.26.06. — ?), Севський Клим (? — 1739 — 1746 — ?), Рідкий Кирило (? — 1740 — 1747 — 1756 — ?), Березка Антін (? — 1767 — ?), Охріменко Сава (? — 1770 [915, арк. 4зв.] — ?), Охріменко Олексій Остапович (1772 — 1779 — ?).

ГОРОДНИЧІ: Комісаренко Петро (? — 1757 — 1758 — ?), Бабаєвський Семен Тимофійович (? — 1767 — ?).

СОТЕННІ КОМІСАРИ: Титченко Степан (1747 — 1748), Шатрук Пархом (1747 — 1748).

Преображенська церква: *священники:* Ничипір (1654), Чикалевський Петро (1666), Чикалевський Гнат Петрович (1718), Чикалевський Григорій Гнатович (1740 [658, арк. 465] — 1742 [1698, арк. 34]), його племінник Іван Леонтійович (1742 [1698, арк. 34]), Семен Павлович (1740 [658, арк. 465] — 1742 [1698, арк. 34]), Зубрій Роман Діонісійович (? — 1757), Басан-Воронкевич Іван Васильович (1757 — 1768), Чикалевський Семен Григорович (? — 1758 — 1768 — ?), *дяки:* Яків Тимофійович (1718), Чикалевський Семен Григорович (? — 1757 — ?), *дячок:* Тутковський Антін (1768), *паламарі:* Павленко Тиміш (1718), Оробей Іван (1768). **Покровська** церква: *священники:* Сеперович Іван (1666), Сеперович Яків Іванович (1718 — 1742 [1698, арк. 34]), Сеперович Герасим Іванович (2-й, 1742 [1698, арк. 34] — 1768), Денисович Роман (1740 [658, арк. 465]), Сеперович Іван (1768), *дяки:* Крамаренко Федір (1718), Федір Космович (1757), *дячки:* Подольський Іван (1757), Василь Іванович (1768), *паламарі:* Пилип (1718).

Пилипенки

I

Леско — курінний отаман 2-го Стольненського куреня (1718), козак ґрунтового стольненський (1732 [1748, с. 68]).

II

Максим (бл. 1725 — ран. 1782) — козак виборний стольненський (1767). Отаман курінний Стольненський (1768). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії зі складання нового Уложення [1772, с. 149]. Тримав хутір. «Винокурня новая при дворе 1, курится вино на 1 котел в зимное время, и на один котел высиживает 150 ведер». Д.: Ксенія Іванівна N (1717, с. Локнисте — 1782 — ?).

III

Михайло Максимович (1750/1753 — ?) — хорунжий сотенний стольненський (1782). Д.: Анастасія Іванівна N (1754 — ?).

Іван Максимович (1756 — ?) — на одне око сліпий (1767).

Назар Максимович (1754 — ?) Д.: Марія Миколаївна N (1761 — ?).

Олексій Максимович (1761 – ?) Д.: Ганна Опанасівна N (1763 – ?).

Дмитро Максимович (1766 – ?).

– Меланія Максимівна (1753 – ?).

– Харитина Максимівна (1766 – ?).

Лісові

I

Мокій – козак стольненський Березненської сотні Ніжинського полку (1654).

II

Сидір (1685/1667 – 1767 – ?) – козак малоґрунтовий стольненський (1732), виборний (1747). Мав двір з 2 хатами, на якому тримав 8 коней і 6 волів (1740), підсудка (1747). «От старости слаб» (1767).

Іван (1692 – 1740 – ?) – козак малоґрунтовий стольненський (1732), наказний сотник у польському поході (1733 [1792, с.141]). З братом Сидором «на одному дворі живуть порознь хатами и з отческого ґрунту почерезно служать».

III

Яків Сидорович – козак (1747), значковий товариш Чернігівського полку (1768), тримав хутір з братом Онисимом (1767). Мав підсудка (1747).

Онисим Сидорович (1712, с. Стольне – ?) – козак (1732), виборний (1767). Д.: Євдокія Гаврилівна N (1717, с. Стольне – ?).

Василь Іванович (1720/1722, с. Стольне – ?) – козак виборний (1767), сотенний отаман (1782), мешканець с. Стольного. Д.: Ксенія Герасимівна N (1727/1722, с. Локнисте – ?).

Василь (1712, с. Стольне – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Марія Денисівна N (1717, с. Стольне – ?). Мали сина Антона, доньок Ганну, Марію, Степаниду, Килину.

IV

Микола Якович (1727 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Марія Пантелеймонівна N (1727, с. Стольне – ?). Мали синів Григорія, Павла, доньок Настасію і Ганну.

– Єфимія Яківна Ч.: (1763) Василь Йосипович Слюсаревич, мешканець чернігівський (1763), возний сотенний стольненський (1768).

Ничипір Онисимович (1742 – ?) Д.: Гафія Павлівна N (1744, с. Блистова – ?). Мали синів Романа і Андрія.

– Євдокія Онисимівна (1753 – ?).

Василь Васильович (1759 – ?) – полковий канцелярист Чернігівської полкової канцелярії (1782).

– Феодосія Василівна (1755 – 1778 – ран. 1782) – народила сина Севастяна (1777 – ?) та доньку Меланію (1778 – ?). Ч.: (1777) Василь Неговський (? – ран. 1782).

– Єфросинія Василівна (1762 – ?).

Йосип (1732 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Варвара Іванівна N (1737, с. Стольне – ?). Мали сина Василя.

Черевко

I

Василь (? – ран. 1740) – козак ґрунтовий (1718), отаман сотенний стольненський (? – 1732 [1748, с.62] – ?). Брат Федора.

Федір (1700 – 1740 – ?) – отаман сотенний стольненський (? – 1732.20.05. – ?), козак малоґрунтовий стольненський (? – 1732 [1748, с.64] – 1735 – ?). Мав двір, на якому тримав 2 коня, 2 воли (1740).

II

Омелян Васильович (1732 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Єфросинія Онуфріївна N (1737, с. Стольне – ?). Мали сина Кирила, доньок Гафію, Ганну.

Гнат Васильович (1717/1727 – ?) – виборний козак с. Стольного (? – 1767 – 1782 – ?). Мав синів Якіма (1747 – ?), Матвія (1754 – ?), Петра (1762 – ?), Івана (1774 – ?), доньок Олену (1764 – ?), Феодосію (1770 – ?). Д.: 1) NNN (? – ран. 1767). 2) (1782) Ганна Григорівна N (1728 – ?).

Березка (Берозка, Берізка)

I

Процик – козак стольненський (1718).

II

Хома (1684 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий стольненський (1732). Мав окремий двір, на якому тримав 4 коня, 2 воли (1740).

Семен (1690 – 1740 – ран. 1747) – козак ґрунтовий (1732), отаман сотенний стольненський (? – 1734 – ?). У господарстві 6 коней, 4 воли (1740)

Олексій (1705 – 1740 – ран. 1747) – козак ґрунтовий (1732). Д.: Вовдя NN (? – ран. 1767). У 1747 р. вдовою проживала на одному дворі з швагром Леонтьєм і вдовою Семена.

Леонтій (1694, с. Стольне – ?) – козак ґрунтовий (1732), виборний (? – 1747 – 1767 – ?), мав окремий двір у с. Стольному (1767). Д.: Степанида Герасимівна N (1702 – 1767 – ?).

Гаврило (1710/1717, с. Стольне – ?) – козак (1732), підсусідок козацький (1767). Рідний брат Семена, Олексія та Леонтія.

III

Тимофій Хомич (1718 – ?).

Василь (1717/1720, с. Стольне – ?) – козак-підпомічник, мав хату на одному дворі з Федором 1-м (1767). Племінник Хоми. Д.: Євдокія Олексіївна N (1720 – ?).

Іван (1717, с. Стольне – ?) – козак-підпомічник, мав двір (1767). Д.: Ганна Прокопівна N (1727 – ?). Мали сина Павла і доньку Килину.

Федір 1-й (1729, с. Стольне – ?) – козак-підпомічник, мав хату (1767). З ним проживала мати Горпина Нестерівна N (1697 – 1767 – ?). Д.: NNN (? – 1760 – ран. 1767). Мали доньок Настасію, Параску, Горпину, Євгенію.

Федір 2-й (1737, с. Стольне – ?) – рідний брат Федора 1-го, козак-підпомічник (1767). Д.: Ганна Кондратівна N (1742 – ?).

Остап (1730, с. Стольне – ?) – козак виборний, мав окремий двір у с. Стольному (1767). Д.: Мотря Іванівна N (1737, с. Борківка Стольненської сотні – ?). Мали синів Степана, Матвія, Прокопа, доньок Єфросинію, Устину, Хотинію.

Тимох Леонтійович (1731, с. Стольне — ?) — осавул сотенний стольненський (? — 1748 — 1759 — ?), Д.: Гафія Василівна N (1732, с. Стольне — ?). Мали синів Данила, Сергія, доньок Мотрю, Ганну, Феодору, Ірину.

Василь Гаврилович (1747 — ?). Д.: Анастасія Романівна N (1748 — ?). Мали доньку Єфросинію.

Федір Гаврилович (1749 — ?).

Степан Гаврилович (1752 — ?).

Кирик Гаврилович (1755 — ?).

Андрій Васильович (1747 — ?). Д.: Меланія Онисимівна N (1748 — ?).

Роман Васильович (1754 — ?).

Ганна Василівна (1740 — ?). Ч.: Федір Терещенко (1737, с. Стольне — ?).

Антін — хорунжий сотенний стольненський (? — 1767 — ?). Мав від предків двір у с. Стольному, хутір, винокурню і 5 підсусідків. Д.: Євдокія Петрівна N (1742 — ?).

IV

Степана Антонович (1763 — ?) — полковий канцелярист, корнет у відставці (? — 1787 — 1790 — ?). Мав 6 підданих в одному селі.

Охріменки

I

Семен.

Панко — козак куреня стольненського (1718).

II

Остап Семенович (1712, с. Стольне — ?) — козак ґрунтовий стольненський (? — 1732 — 1782 — ?). З братом Василем «на одномъ дворє порознь хатами живуть, прикупивши к отческому кґрунту поля служат почережно» (1732). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії зі складання нового Уложення [1772, с. 149]. Письменний. Тримав хутір. «Леса дровяного под оним землі дней на 7. Сенокосу возов на 20 травы средней. мелница ветряная, Винокурня старая при дворє» (1767). Д.: Ганна Остапівна/Семенівна N (1722, с. Волосківці — 1782 — ?).

Василь Семенович — козак ґрунтовий стольненський (? — 1732 — ?).

III

Сава — хорунжий сотенний стольненський (? — 1770 [915, арк. 4зв.] — ?).

N Остапович (? — ран. 1782). Д.: Ганна Василівна N (1742 — ?). Мали синів Олександра (1766 — ?), Андрія (1773 — ?), доньку Дарію (1774 — ?).

Андрій Остапович (1747 — ?) — козак Стольненської сотні. Д.: Гафія Петрівна/Іванівна N (1752, с. Городище Березненської сотні — ?).

Олексій Остапович (1749 — ?) — службу розпочав з 1769 р. виборним козаком, хорунжий сотенний стольненський (1772 — 1779 — ?), осавул сотенний (1782). Д.: Харитина Яківна/Іванівна N (1754, м. Березна — ?), донька священника. Мали синів Семена (1770 — ?), який навчався в Могильовській губернії (1782), Овсія (1774 — ?), Тихона (1780 — ?), доньку Тетяну (1776 — ?).

Григорій Остапович (1760 — ?). Д.: Марфа Іванівна N (1762 — ?).

Нестюки

I

N (? – ран. 1747) – козак.

N (? – ран. 1747) – козак. Д.: Марина NN. 1747 р. проживала в одному дворі з племінником Петром.

Яків – козак. Служив з одного двору з племінником Петром (1747).

II

Петро – козак виборний (1747). Служив з двору, на якому три хати.

III

Микита Петрович (1739 – ?) – отаман сотенний стольненський [614,арк.1], абшитований значковий товариш. Полковий хорунжий (1787). Мав 57 підданих в 2-х селах і 1-й деревні. Д.: Параска NN, донька протопопа. Мали синів Івана, Петра, Іллю, доньку Параску.

Каленик (1727 – 1767 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Єфросинія Данилівна N (1730 – ?).

Лев (1761 – ?) – брат Каленика.

Федір (1752 – ?) – козак-підпомічник (1767). З ним проживала мати Пелагея Василівна (1717 – ?)

Филимон (1737 – ?) – козак (1767). Д.: Меланія Тимофіївна Сухоніс (1737 – ?), донька козака-підпомічника.

Чортенки

I

Іван – козак стольненський (1718).

Микола (1711 – ?) – козак малоґрунтовий стольненський (? – 1732 – 1737 – ?). З Гаврилом і Лавром «на одному дворі порознь хатами живуть і по черезно служат».

Гаврило – козак малоґрунтовий стольненський (? – 1732 – ?).

Левко – козак малоґрунтовий стольненський (? – 1732 – 1735 – ?).

Чортенки – козаки у селі Стольному на р. Стольній мали млин-вешняк (1742 [1754,с.128]).

Йосип.

Тимофій.

II

Артем Гаврилович (1742 – ?). Проживав у хаті тестя, козака-підпомічника Івана Шепеля. Д.: Тетяна Іванівна Шепель (1744 – ?). Мали сина Семена, доньку Дарію.

Микита Йосипович (1712 – ?) – козак с. Стольне (1782).

Йосип Тимофійович (1719 – ?) – козак-підпомічник с. Стольне (? – 1767 – 1782 – ?). З братом Корнієм проживали на одному дворі в різних хатах. Д.: Гафія Василівна N (1722 – ?).

Корній Тимофійович (1747 – ?) – козак-підпомічник с. Стольне (? – 1767 – ?). Д.: Євгенія Іванівна N (1749 – ?).

Іван (1737 – ?) – козак-підпомічник, мав окремих двір у с. Стольне (? – 1767 – ?). Д.: Марія Микитівна N (1740 – ?). Мали сина Семена.

Антін (1742 – ?) – козак-підпомічник, мав окремий двір у с. Стольне (? – 1767 – ?). Д.: Анастасія Олексіївна N (1737 – ?). Мали доньку Марію.

III

Михайло Микитович (1739 – ?) – козак с. Стольне (1782). Д.: Віра Максимівна N (1742 – ?).

Микита Йосипович (1747 – ?) – козак с. Стольне. Д.: Тетяна Терентіївна N (1749 – ?). Мали доньку Варвару.

Федір Йосипович (1752 – ?) – козак с. Стольне (1782). Д.: Варвара Тимофіївна N (1758 – ?).

Кирило/Кирик Йосипович (1759 – ?) – козак с. Стольне (1782). Д.: Варвара Овсіївна N (1760 – ?).

– Єфросинія Йосипівна (1751 – ?).

Сеперовичі

I

Іван – священик стольненський (1666). Д.: (1666) N Петрівна Чекалевська, донька священика стольненського.

II

Яків Іванович – священик стольненський (1718 – 1742 [1698, арк.34]).

Ничипір Іванович – священик стольненський (1738).

Герасим Іванович – священик преображенський стольненський (2-й, 1742 [1698, арк.34]), (1768).

III

Гаврило Якович (1722, с. Стольне – ?) – студент класу фари Чернігівського колегіума (1732 [1748, с.128]), попович (1742 [1698, арк.34]), козак-підпомічник (1767). Д.: NNN (? – ран. 1767). Мали синів Семена, Микиту, доньку Марію.

Федір Якович (1727 с. Стольне – ?) – попович (1742 [1698, арк.34]), козак-підпомічник (1767). Д.: Ірина Гаврилівна N (1729, с. Блистова – ?). Мали синів Мойсея, Григорія, Антона, Олексія, доньку Єфросинію.

– Ірина Яківна (1722, с. Стольне – ?). Ч.: Петро Прошаков (1717, м. Салтикова Дівиця – ?).

Іван – священик покровський стольненський (1767).

Рідкі

I

Клим (1685 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий 2-го Стольненського куреня (? – 1718 – 1732 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 20 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, тримав 6 коней і 4 воли (1740).

II

Кирило Климович – курінний отаман стольненський (? – 1732 [1748, с.62] – ?).

Хома Климович.

Леонтій Климович (1712 – ?) – козак-підсусідок (1767). Власний ґрунт з будівлею поміж військового товариша Івана Даниловича і козаків стольненських Павла і Семена Бабаєвських, який був заарештований за борг Преображенській церкві і писарю сотенному синівському Омеляну Дроздовському, 6 жовтня 1764 р.

продав сотенному столинському писару Івану Городиському за 33 рублі 20 копійок. Д.: Олена Іванівна N (1717 – ?). Мали доньку Марію (1755 – ?).

Ничипір – козак Стольненської сотні (1732 [1748,с.68]).

Шепелі

I

Сава (1684 – ?) – козак-підпомічник Матвія Головні. Мав двір, на якому 4 коня і 2 воли (1740).

Микита (1691 – ?) – козак стольненський (1737).

Павло – курінний отаман 1-го Стольненського куреня (1718).

Василь – козак 1-го Стольненського куреня (1718).

II

Степан (1711 – ?) – козак стольненський (1737).

Іван (1712, с. Стольне – ?) – козак малоґрунтовий стольненський (1732 [1748,с.68]). виборний (1747), підпомічник, мав двір (? – 1747 – 1767 – ?). Д.: Гафія Василівна (1717 – ?).

Максим (1718, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова (1732 [1748,с.69]), козак-підпомічник, мав двір (1767). З ним проживала мати Ксенія Григорівна (1704 – ?). Д.: (1767) Євдокія Іванівна N (1729 – ?).

III

– Тетяна Іванівна (1744 – ?) Ч.: Артем Гаврилович Чорт.

– Ганна Іванівна (1750 – ?).

Йосип Максимович (1741, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова. Д.: Параска Михайлівна N (1747 – ?). Мали сина Карпа.

Данило Максимович (1746, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова.

Григорій Максимович (1749, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова.

Іван Максимович (1754, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова.

Данило Максимович (1762, с. Блистова – ?) – козак с. Блистова.

– Катерина Максимівна (1753 – ?).

– Горпина Максимівна (1766 – ?).

Павло (1727 – ?) – козак-підпомічник, мав двір (1767). Д.: Тетяна Савівна N (1732 – ?). Мали сина Микиту, доньок Євгенію, Мотрю.

Остап (1742 – ?) – козак виборний, мав двір, одного служителя (1767). З ним проживала мати Параска Павлова (1717 – ?), брат Григорій, сестри Марія і Марина. Д.: Євгенія Василівна N (1744 – ?). Мали сина Якова.

Григорій (1764 – ?) – козак.

– Марія (1750 – ?).

– Марина (1751 – ?).

Семен (1732 – ?) – козак-підпомічник, мав двір (1767). З ним проживала мати Параска Дмитрівна (1702 – ?). Д.: Гафія Ничипорівна N (1737 – ?). Мали сина Івана, доньок Ганну і Марію.

Микита (1737 – ?) – козак-підпомічник, мав двір (1767). Д.: Марія Денисівна N (1740 – ?). Мали сина Силу і доньку Ганну.

Федір (1744 – ?) – козак-підпомічник, мав двір (1767). З ним проживала мати Ганна Петрівна (1717 – ?). Д.: Ірина Трохимівна N (1747 – ?).

Зубрій**I**

Іван — отаман городовий стольненський (? — 1718 — 1725 — ?).

Федір — хорунжий сотенний і курінний отаман 3-го Стольненського куреня (1718).

Семен — козак малоґрунтового стольненський (1732).

Олексій — козак 3-го Стольненського куреня (1718), козак стольненський (1732 [1748, с. 63]).

Яків — козак стольненський (1732 [1748, с. 63]), хорунжий сотенний стольненський (1732).

Василь (1712 — ?) — козак «убогий» стольненський (1732 [1748, с. 68]), хорунжий сотенний стольненський (? — 1737 — 1738 [1748, с. 25] — ?). З 1734 р. в польському поході в команді прилуцького полковника Ґалагана. Виборний (1747). Мав двір з 2 хатами, з яких служили з племінником Федором (1747).

Василь — козак «убогий» стольненський (1732).

Онопрій — козак малоґрунтового стольненський (? — 1732 — 1735 — ?).

Захар — комісар вівчарних заводів (1747).

II

Роман Діонісійович (? — бл. 1757) — священник стольненський. Мав доньок Марію, Гафію, Мотрю.

Леонтій (1707, с. Стольне — ?) — козак-підпомічник (1767), «на обы ноги крив и совсем слаб». Д.: Євдокія Михайлівна N (1721, с. Степанівка — ?). Мали синів Петра, Герасима, Іову, доньок Мотрю, Устину.

Іван (1727, с. Стольне — ?) — рідний брат Леонтія, козак-підпомічник (1767). Мав сина Федора, доньок Мотрю, Євдокію, Єфросинію, Єфросинію.

Федір (1727, с. Стольне — ?) — козак-підпомічник (1767), «левым глазом не видит». Мав хутір і винокурню. Його мати Ганна Тимофіївна (1692 — 1767 — ?). Д.: Ганна Василівна N (1727, с. Степанівка — ?). Мали синів Онисима, Степана, Якова, Дмитра, Тимофія, доньку Уляну.

Корній (1727, с. Стольне — 1767 — ?) — козак виборний (1767) Д.: Євдокія Іванівна N (1732, с. Стольне — ?).

Василь (1732 — ?) — рідний брат Корнія. Д.: Параска Іванівна N (1737, с. Стольне — ?).

Ярмола (1737 — ?). Д.: Катерина Іванівна (1742, с. Стольне — ?).

Дмитро (1727, с. Стольне — ?) — козацький підсусідок (1767). Д.: Єфросинія Григорівна N (1727 — ?). Мали синів Григорія, Артема і Петра.

Василь (1737, с. Стольне — ?) — козак-підпомічник (1767), Д.: Ганна Зіновіївна N (1740, с. Стольне — ?). Мали доньок Марію, Горпину.

Головня**I**

Петро — козак стольненський (1732 [1748, с. 64]).

Матвій (1700 — 1740 — ?) — козак ґрунтового стольненський (1732 [1748, с. 64]). З 1733 р. приймав участь в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизоґуба. Мав двір, на якому тримав коней 2, волів 1 (1740).

Іван (1710 – ?) – брат Матвія.

Дмитро (1705/1707, с. Стольне – 1767 – ?) – козак (? – 1732 – 1735), виборний стольненський (1735 – ?). Д.: Горпина Василівна N (1702, с. Стольне – 1767 – ?). Крім синів мали доньок Мотрю (1753 – ?), Гафію (1757 – ?), Євдокію (1771 – ?).

Микита – козак стольненський (? – 1718 – 1735 – ?). З братами Пропоком і Яковом з батьківського двору служили (1732).

Прокіп (1712 – ?) – козак малогрунтовий стольненський (? – 1732 – 1737 – ?).

Яків – козак малогрунтовий стольненський (? – 1732 – ?).

Андрій (1717 – ?) – козацький підсусідок (1767). Д.: Євдокія NN (1722 – ?). Мали синів Парфена, Івана, Микиту, доньку Євдокію.

Федір (1720 – ?) – козак стольненський (? – 1740 – ?). Брат Козьми.

Косма (1720 – ?) – козак стольненський (? – 1740 – ?).

II

Сергій (1727 – ?) – козак-підпомічник, мав двір у с. Стольне (1767). З ним проживала мати Тетяна Якимівна (1697 – ?). Д.: Єфросинія Онуфрїївна N (1730 – ?). Мали доньок Горпину, Катерину, Дарію, Гафію.

Андрій (1727 – ?) – козак-підпомічник, мав двір у с. Стольне (1767). Д.: Гафія Герасимівна N (1744 – ?) Мали сина Кирика і доньку Ірину.

Антін (1747 – ?) – жив з братом Андрієм на одному дворі. Д.: Мотря Семенівна N (1748 – ?). Мали сина Федора.

– Ксенія (1753 – ?) – сестра Андрія і Антона.

Омелян (1737 – ?) – козак-підпомічник, мав двір у с. Стольне (1767). Д.: Васа Яківна N (1740 – ?). Мали сина Харитона, доньку Зіновію.

Пантелеймон Дмитрович (1752 – ?). Д.: Єфросинія Федорівна (1755, с. Стольне – ?).

Микола Дмитрович (1757 – ?). Д.: Євдокія Мойсеївна (1757, с. Стольне – ?).

Михайло Дмитрович (1759 – ?) – писар сотенний (1772 – 1779 – ?), абшитований писар полковий (1788). Мав 31-го підданого в одному селі. Д.: Ірина Іванівна Соломаха, донька військового товариша. Мали сина Антона, доньок Ганну та Марію.

Одерій (Одерійко, Одерієнко).

I

Іван (? – ран. 1735) – курінний отаман 4-го Стольненського куреня (1718), хорунжий сотенний (? – 1725 – ?). Д.: NNN, 1735 р. – вдова.

II

Свирид – козак стольненський (1732 [1748, с. 68]).

III

Іван (1695 – ?) – козак грунтовий (1732) [1748, с. 63], виборний (1747). Мав двір з двома хатами, з яких служили з братом Олексієм.

Олексій (1727/1720 – 1767 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Параска Гнатівна N (1730 – ?). Мали сина Данила, доньку Ганну.

Федір (1734 – 1767 – ?) – козак виборний (1767). Д.: Катерина Степанівна N (1737, с. Степанівка Стольненської сотні – ?). Крім синів мали доньок Параску (1755 – ?), Євгенію (1757 – ?), Єфросинію (1761 – ?), Меланію (1763 – ?).

Ничипір (1737 – 1767 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Анастасія Севастіанівна N (1740 – ?). Мали доньок Уляну, Марію, Ганну, Соломониду, Ганну. IV

Павло Федорович (1754 – ?). Д.: Пелагея [1617,арк.204] NN.

Йосип Федорович (1757 – ?) – сотенний хорунжий (1787). Д.: Катерина NN, донька козака.

Молибог

I

Філон (1700 – ?) – курінний отаман 4-го Стольненського куреня (1718). Козак ґрунтовий (1732). З 1733 р. брав участь в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба, 12 вересня 1735 р. повернувся з сотником киселівським Іваном Лисенком.

Пилип – козак стольненський (1732 [1748,с.65]).

Григорій – козак стольненський (1732 [1748,с.68]). З 1733 р. брав участь в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

Нестор (1695/1717, с. Стольне – ?) – козак виборний (? – 1737 – 1767 – ?). Мав двір з 1 хатою (1747), на якому тримав 2 коней, 2 волів (1740). Д.: NNN (? – ран. 1767).

Корній (1714 – ?) – козак (? – 1740 – ?). З братом мойсеєм служили з одного двору.

Мойсей (1722 – ?) – козак (? – 1740 – ?).

II

Матвій Нестерович (1734/1737 – ?) – козак с. Стольного (1782). Д.: Пелагея Семенівна N (1736 – 1765 – ран. 1767). Мали синів Якова і Омеляна.

Степан Нестерович (1747/1729 – ?) – козак с. Стольного (1782). Д.: Анастасія Яківна N (1750 – ?).

Ничипір Нестерович (1737 – ?) – козак с. Стольного. Д.: Тетяна Корніївна N (1742 – ?). Мали синів Григорія, Івана.

Іван Нестерович (1752/1748 – ?) – козак с. Стольного (? – 1767 – 1782 – ?). Скалічена права рука (1767). Д.: Олена Корніївна N (1756 – ?).

Блистова, село. У 1621 р. шляхтичі Солтики отримали д. Блистовичі [1904,с.258]. 19 квітня 1634 р. «w obozie pod Archaniołem» підчаший новгородський Василь Солтик отримав королівський привілей з дозволом на «gobienie i palenie rotaszow i innych towarow lesnych (prócz saletry)» в своїх маєтностях, серед яких зазначено і с. Блистова. Центр куреня (1676). Отамани курінні: Максимович (1676), Скаченко Ярмола (1768). Сільські: Лисиця Іван (1748), Конох Остап (1768). 100 козацьких дворів і 5 підсусідків (1732). Ніжинський Благовіщенський монастир отримав на село універсали Б. Хмельницького, Ю. Хмельницького, царську грамоту від 23 серпня 1663 р. Надалі монастир отримав універсали Ігнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола

14 листопада 1729 р. 31 березня 1709 р. гетьман Скоропадський надав сотнику стольненському Йосипу Семеновичу Селецькому с. Блистова [81,арк.1], який там мав 13 ґрунтових дворів та 18 городників (1713). Після його смерті в другій половині 1720-х рр. село перейшло до вдови Параски Артемівни, і вона ним володіла ще у 1742 р. (24 двори в 1732 р.). Вдова генерального судді Федора Лисенка тримала 4 хати посполитих (1766 [653,арк.41зв.]). Сотник стольненський Роман Бобир мав 7 хат підданих, військовий товариш Данилевич — 9, значковий товариш Загальський — 3, син священника Василь Сичевський — 17, козак Корінь — 1 (1766 [653,арк.30зв.]). Бунчуковий товариш Олександр Лисенко свої володіння передав доньці Єфросинії, заміжній за Семеном Магденком (1783 [1753,с.163]). 10 підданих відійшли Єлизаветі Василівні Лисенко, дружині бунчукового товариша Павла Полторацького (1783 [1753,с.164]). **Шинки:** вдови сотника Селецького (? — 1732 — 1742 [658,арк.465] — ?), сотника стольненського Івана Бобиря (? — 1740 — 1742 [658,арк.465] — ?). **Рождественська церква:** священники: Дмитро Михайлович (? — 1718 — 1747 — ?), мав сина Григорія Дмитровича (1760), Січка Григорій Іванович (? — 1767 — 1768 — ?), дяк: Марко (1718), дячки: Андрій Дмитрович (1748), Тутковський Кирило Антонович (1768), **паламар:** Козленко Косма (1718). **Значковий товариш (1767) Микола Нестерович Зіньковський** мав двір у с. Блистова, де і проживав. Тримав хутір поблизу села.

Гутор

Максим (1705 — ?) — козак (? — 1732 — 1740 — ?), осавул сотенний (? — 1743 [529,арк.339] — 1746 — ?). Мав двір до якого належало ґрунту на 6 четвертей, сінокошу на 30 возів, кінь, 2 воли (1740).

Ілля — козак малоґрунтовий с. Блистів (? — 1732 — 1733 — ?). З 1733 р. брав участь в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизоґуба.

Тимофій (1747 — ?) — козак-підпомічник, мав двір у с. Блистові (1767). З ним проживав братанич Микола (1749 — ?). Д.: Гафія Дмитрівна N (1749 — ?).

Корінь

I

N — тримав займищем половину озера Кривуші.

II

NN — тримав частину озера Кривуші.

III

Кіндрат N (1680 — ?) — козак с. Блистова (? — 1740 — 1748 — ?). Мав двір до якого належало ґрунту на 20 четвертей, сінокошу на 100 возів, винокурня, 6 коней, 8 волів (1740).

Іван N — козак с. Блистова (? — 1732 — 1740 — ?). Служив з братами Кіндратом і Василем.

Василь N — осавул сотенний стольненський (1-й; ? — 1732 [1748,с.62] — ?). Тримав частину озера Кривуші.

Мойсей (1690 — ?) — козак с. Блистова (? — 1732 — 1740 — ?). Мав двір до якого належало ґрунту на 10 четвертей, сінокошу на 50 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

IV

Федір — козак, мав у с. Блистові 1 хату підданих посполитих (1766 [653,арк.29зв.]). брат Андрія. 11 січня 1766 р. отримав свідчення за підписами козаків та посполитих с. Блистови про володіння його предками половиною озе-ра Кривуші.

Андрій Мойсейович (1722/1724 — ?) — козак виборний с. Блистова (1767). Мав 2-х підсусідків (1767). Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва (1790 [1619,арк.22зв.]). Мав 2-х підданих. Д.: 1) NNN. 2) Євдокія Ничипорівна Лисиця (1728 — ?), донька козака. Мали синів Степана (1739 — 1767 — ран. 1790), Карпа (1752 — ?), Івана (1754 — ?), Андрія (1758 — ?), доньку Євдокію (1765 — ?).

Іван (? — ран. 1767) — козак у с. Блистові, брат Григорія і Семена. Мав сина Федора (1718 — 1767 — ?). Григорій (? — ран. 1767) — козак у с. Блистові. Д.: Олена Іванівна N (1713 — 1767 — ?). Мали сина Тимофія (1731 — ?).

Семен (1728 — ?) — козак виборний, мав двір у с. Блистові (1767). Мав 2-х підсусідків. Д.: Параска Мартинівна N (1733 — ?). Мали синів Семена, Степа-на, доньок Параску, Єфросинію, Настасію.

Загальці (Загальські)

I

Нестор (1660 — 1740 — ?) — отаман сільський блистівський (1718). Козак ґрунтовий (1732). З 1733 р. брав участь в польському поході в команді генераль-ного обозного Я. Лизогуба. Мав двір, до якого належало 5 четвертей ґрунту, 30 возів сіножаті, коня, вола (1740).

Петро (1670 — ?) — козак ґрунтовий Блистівського куреня (? — 1718 — 1733 — ?). З 1733 р. учасник польського походу в команді генерального обозного Я. Лизогуба. Мав двір, до якого належало 15 четвертей ґрунту, 60 возів сіножа-ті, 6 коней, 4 воли (1740).

Іван (1690 — ран. 1767) — козак ґрунтовий Блистівського куреня (? — 1732 [1748,с.65] — 1735 — ?). Брат Петра, «на одном дворі прикупивши к отческому ґрунту поля порознь хатами на одномъ дворе живуть и почережно служатъ», писар сотенний стольненський (? — 1725 — 1732 [1748,с.62] — ?), значковий то-вариш (1747.15.01. [810,арк.104] — 1747), абшитований за старістю [1957,с.166]. Мав у с. Блистові 2 двори підсусідків (1750). Д.: Катерина Степанівна N (1717, Березинської сотні, д. Гусавки — 1767).

Кирило — козак блистівський (1732).

II

N Несторович (? — ран. 1740).

Андрій (1710 — ?) — козак-підпомічник (1740). Мав двір до якого належало ґрунту на 4 четвертей, сінокоосу на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Мав сестер, які були заміжні за Григорієм (1690 — ?), Євдокимом (1715 — ?).

Іван Петрович (1710 — ?).

Григорій Петрович (1712/1720/1722 — ?) — козак-підпомічник блистівський (? — 1767 — 1782 — ?). Д.: Євдокія Симонівна N (1722/1727 — 1782 — ?).

Данило.

Іван Іванович (бл. 1727 – 1790 – ?) – з чиновницьких дітей, службу розпочав полковим канцеляристом у 1747 р., значковий товариш (15.01.1747 [598,арк.1] – 1779 – ?). 20 років був стольненським сотенним писарем. Абшитований значковий товариш (? – 1787 [1616,арк.42] – 1790 – ?). Мав приїжджий двір (1767), 8 підданих у с. Блистові (1788 [1616,арк.42]). Внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.42]. Д.: Уляна Подольська (? – ран. 1787 [1616,арк.42]), донька протопопа березненського.

Федір Іванович (? – 1766) – значковий товариш (1763.19.03. [501,арк.1] – ?). Значкові товариші Загальські мали у с. Блистові 3 хати посполитих (1766 [653,арк.29зв.]).

– Євдокія Іванівна (? – ран. 1767). Ч.: Данилович (? – ран. 1767).

– Гафія Іванівна (1742 – ?). Ч.: Ничипір Ніжинець (1737, с. Стольне – ?), козацький підсусідок (1767).

III

Федір N (1722/1724 – ?) – звання підсусідського. «Уписан по нынешней ревизии 1768 году во владении значкового товариша Ивана Загального ненадлежащем, яко оной на своем грунте живет и козачую службу нести должен». Д.: Домна NN (1727 – ?). Мали синів Федора і Саву, доньку Ганну.

Федір Григорович (1752/1745 – ?). Д.: Катерина Григорівна N (1763 – ?).

Карло Григорович (1762 – ?). Д.: Єфросинія Омелянівна N (1760 – ?).

Матвій Данилович (1727/1725 – ?) – козак-підпомічник хлистівський, мав двір (? – 1767 – 1782 – ?). Д.: Ганна Іванівна N (1727 – 1767 – ран. 1782). Мали синів Дмитра та Кіндрата.

Яків Данилович (1737 – ран. 1782) – проживав з братом Матвієм на одному дворі (1767). Д.: Марія Семенівна N (1742 – ?). Мали синів Трохима і Артема.

Йосип Іванович (бл. 1760 – 1779 – ?) – служив у МК (1779 [1517,арк.9-10]).

Григорій Іванович (1767 [1425,арк.1142зв.] – 1782 – ?) – мешканець березненський.

Опанас Іванович (бл. 1771 – 1790 [1517,арк.10] – ?) – мешканець березненський.

– Олена Іванівна (бл. 1780 – ?).

Лисиці

I

Лука (? – ран. 1735).

II

Матвій (1670 – ?) – козак малогрунтовий, брат Ничипора, з яким з батьківського двору служили (1735). Мав двір, до якого належало 15 четветей ґрунту, сіножать на 60 возів, 4 коня, 4 воли (1740).

Ничипір (1680 – 1740 – ?) – козак малогрунтовий Блистівського куреня (? – 1718 – 1735 – ?). З 1733 р. учасник польського походу в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

Ярмола (1675 – 1740 – ?) – козак малограунтовий куреня Блистовського (1732 [1748,с.67]). З 1733 р. приймав участь в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба. З братами Семеном, Степаном «на одному дворі живуть порознь хатами и з отческого граунту почережно служать» (1732).

Семен (1662 – 1740 – ?) – козак малограунтовий блистівський (? – 1718 – 1732 [1748,с.67] – ?).

Степан – козак малограунтовий блистівський (? – 1732 – ?).

Н (? – ран. 1732) Д.: Настя NN, вдова (1732), проживала на одному дворі з Ярмолою, Семеном і Степаном.

Гаврило (1692 – ?) – козак граунтовий, курінний отаман Блистівського куреня (1732 [1748,с.67]). З 1733 р. учасник польського походу в команді генерального обозного Я. Лизогуба. Мав двір, до якого належало 15 четветей граунту, сіножать на 50 возів, 5 коней, 4 воли (1740).

Степан (1715 – ?) – козак малограунтовий (? – 1732 – ?). Служив з братом Гаврилом з одного двору (1740).

III

Іван Матвійович (1700 – ?) – козак куреня Блистовського (? – 1732 [1748,с.67] – 1740 – ?), отаман блистівський (1748).

Семен Ничипорович (1722 – ?) – козак Блистівського куреня (1782). Д.: Ганна Михайлівна N (1732 – ?). Мали синів Максима (1747 – ?), одруженого з Ганною Кіндратівною (1752 – ?), Петра (1757 – ?), одруженого з Меланією Григорівною (1757 – ?), доньок Гафію (1770 – ?), Горпину (1780 – ?).

Левко Ярмолевич (1717 – ?).

Василь Семенович (1720 – ?).

Марко (1717 – ?) – племінник Ярмоли, козак куреня блистовського (1732 [1748,с.67]), отаман блистівський (1755). козак виборний (? – 1767 – ?). Утримував батьківський двір (1767). Д.: Євдокія Сидорівна N (1722 – ?). Мали сина Антона, доньку Ксенію.

Дмитро (1721 – ?) – жив на одному дворі з рідними братами Марком і Петром (1767).

Петро (1729 – ?) Д.: Гафія Іванівна N (1732 – ?). Мали синів Григорія, Кіндрата і Ярему.

Степан (1700 – ?) – козак (1740). Племінник Ярмоли, рідний брат Івана.

Іван (1710 – ?) – козак (1740).

Андрій (1717 – ?) – козак-підпомічник, утримував батьківський двір (1767). Д.: Параска Кирилівна N (1725 – ?). Мали синів Пилипа, Саву, Мирона.

Пилип Гаврилович (1712/1724 – ?) – козак виборний Блистівського куреня (? – 1767 – 1782 – ?). Утримував батьківський двір (1767). Д.: NNN (? – ран. 1767). Мали синів Івана (1744 – ?), Герасима (1752/1754 – ?), Терентія (1757/1758 – ?), доньку Євдокію (1759 – ?).

Степан Гаврилович (1725 – ?) – мав доньку Тетяну (1764 – ?). Жив на одному дворі з братами (1767).

Петро Гаврилович (1736 – 1767 – ран. 1782) – жив на одному дворі з братами (1767). Д.: Устина Іванівна/Семенівна N (1722/1739 – ?). Мали дітей:

Тараса (1760/1762 – ?), Григорія (1766 – ?), Ірину (1763 – ?), Ксенію (1770 – ?), Ганну (1775 – ?).

Кирило Гаврилович (1732/1742 – ?) — жив на одному дворі з братами (1767), козак-підпомічник Блиствівського куреня (1782). Д.: (1767) Феодосія Микитівна N (1744, с. Степанівка – ?). Мали синів Хому (1762 – ?), Ничипора (1770 – ?), Гната (1777 – ?), Михайла (1780 – ?), доньок Меланію (1766 – ?), Мотрю (1773 – ?).

Омелян Гаврилович (1744 – ?) — жив на одному дворі з братами (1767). Д.: Параска Степанівна N (1744, м. Березна – ?).

Григорій Степанович (1722 – ?) — козак Блиствівського куреня (1782). Д.: Феодосія Пилипівна N (1732 – ?), мали синів Трохима (1770 – ?), Омеяна (1772 – ?), доньку Катерину (1775 – ?).

Василь (? – ран. 1782) — козак Блиствівського куреня. Д.: Пелагея Андріївна N (1737 – ?), мали сина Григорія (1762 – ?), одруженого з Уляною Марківною N (1762 – ?).

Степан Нестерович (? – ран. 1782) — хорунжий сотенний стольненський. Атестований в значковій товариші (1768). Абшитований сотенний хорунжий. Мав синів Луку (? – 1770 – ран. 1782), який мав сина Василя і доньку Дарію, Матвія (1746 – ?), одруженого з Гафією Дмитрівною (1752 – ?), Василя (1767 – ?), Сидора (1769 – ?), доньку Гафію (1764 – ?).

Семен (1725 – ?) — козак виборний Блиствівського куреня (? – 1767 – 1782 – ?). Утримував батьківський двір (1767). З ним проживала мачуха Мотря Григорівна (1707 – 1767 – ?). Д.: Ганна Максимівна N (1727 – ?). Мали синів Максима, Петра, доньку Горпину.

Григорій (1741 – ?) — проживав на одному дворі з рідним братом Яковом. Д.: Євдокія Опанасівна N (1744 – ?)

Яків (1744 – ?) — козак виборний Блиствівського куреня (? – 1767 – 1782 – ?). Утримував батьківський двір (1767). Д.: Анастасія Григорівна N (1746 – ?). Мали сина Івана.

Черняги

I

Остап (1680 – ?) — козак малоґрунтовий блиствівський (1732). З Данилом та Іваном «на одном дворе особно хатами живут и попережно служат з отческого и дедовского ґрунту». Мав двір до якого належало ґрунту на 3 четверті, сінокоосу на 20 возів, 4 воли (1740).

Данило — козак малоґрунтовий блиствівський (1732).

Іван (1690 – 1740 – ?) — козак Блиствівського куреня (1732).

II

Іван Данилович (1725 – ?) — козак Блиствівського куреня (1782). Д.: Горпина Семенівна N (1726 – ?). Мали сина Вакулу (1767 – ?), доньок Меланію (1765 – ?), Килину (1772 – ?).

Ілля Іванович (1737 – ?) — отаман с. Блистова (1782). Д.: Марія Іванівна N (1740 – ?). Мали синів Федора (1762 – ?), одруженого з Іриною Григорівною N (1764 – ?), Андрія (1775 – ?), доньок Євдокію (1768 – ?), Уляну (1769 – ?).

Андрій Іванович (1742 – ?) – козак Блiстiвського куреня (1782). Д.: Дарія Матвiївна N (1748 – ?).

Омелян Нестерович (1740 – ?) – козак Блiстiвського куреня (1782). Д.: Євдокія Пилипiвна N (1742 – ?), мали сина Григорія (1773 – ?), доньок Марію (1770 – ?), Олену (1779 – ?), Гафію (1781 – ?).

Степанiвка, село на р. Дягова. Входило до Березненської (1654), потiм Стольненської сотні. Курiнний центр (1676). 66 козацьких i 4 пiдсусiдських дворiв (1732). Отамани курiннi: Шило Кирило (1768), Гармашенко Самiйло (1718). Сiльські: Максимович Микита (1676), Полторак Пилип (1718), Коваленко Федiр (1768). Рiд отамана курiнного (1718) Якова **Гармашенка** продовжували Самiйло (1705 – ?) – козак малоґрунтовий степанiвський (? – 1732 – 1740 – ?). Мав двiр до якого належало ґрунту на 5 четвертей, 2 коня, 2 воли (1740). Його рiднi брати Андрiй (1718 – ?) i Сидiр (1722 – ?). Рiд отамана сiльського (? – 1718 – 1730 – ?) Пилипа **Полтарака** (1675 – 1740 – ?), який як козак ґрунтовий (1732) мав двiр, до якого належало ґрунту на 6 четвертей, винокурня, 3 коня, 2 воли (1740) продовжив син Максим (1720 – ?). У 1654 р. присягнуло 23 мiщанина. Нiжинський Благовiщенський монастир отримав на село унiверсали Б. Хмельницького, Ю. Хмельницького, царську грамоту вiд 23 серпня 1663 р. Надалi монастир отримав унiверсалами Iгнатовича 23 липня 1670 р., Скоропадського 6 березня 1710 р., Апостола 14 листопада 1729 р., 31 березня 1709 р. гетьман I. Скоропадський надав сотнику стольненському Йосипу Семеновичу [81,арк.1], який помер в промiжку 1725 i 1727 рр. Його вдова тримала тут 5 (1729), 4 двори (1732). Монастир тримав приїжджий двiр з 4 хатами (1767). Сотник стольненський Роман Бобир мав 1 хату посполитих, вiйськовий товариш Iван Данилевич 4 (2 двори отримав згiдно унiверсалу Розумовського вiд 29 жовтня 1751 р.), ЧТМ – 1 (дарунок вiд козака Iвана Земляка в 1711 р.), священник Петро Петровський – 1, козачих пiдсусiдкiв – 3 (1766 [653,арк.30зв.]). **Млин** козака Василя Гайового, Марії Гайової, козака Василя Проценка (1742 [1754,с.124]). На р. Дяговi два млини в 4 кола (з 1670 р.) Нiжинського монастиря, один одноосiбний, другий – пополам з козакам сотні Стольненської Василем Проценком i Данилом Демидовичем Гайовим (1767). **Шинок** сотника стольненського Iвана Бобиря (1740 [658,арк.465]). **Троїцька** церква: *священники*: Федiр (1654), Петровський Роман Максимович (? – 1718 – 1747 – ?), Сичевський Степан (? – ран. 1768). Петровський Петро Романович (? – 1765 [653,арк.30зв.] – 1787 – ?), *дяк*: Розниченко (?) Степан (1718).

Гаєнки (Гайовi)

I

Нестор – козак ґрунтовий степанiвський (1732). З братами Семеном та Iваном «на одному дворi порознь хатами живуть и почережно служать».

Iван Гаєнко – козак ґрунтовий степанiвський (1732).

Семен – козак ґрунтовий степанiвський (1732).

N (? – ран. 1740) Д.: Марія NN (? – 1742 – ?). Мав двiр до якого належало частина млина, ґрунту на 15 четвертей, 4 коня, 2 воли (1740).

II

Василь — козак Стольненської сотні (1742), мав млин на р. Дягові у с. Степанівці (1742 [1754,с.124]), яким з Марією Гайовою володіли разом з козаком Василем Проценком. У с. Степанівці «под село Дягову, млин, владения тоєй же сотне козаков, Василя и Марии Гаевых. Владеетя оная мелница в половине козаками Василем Проценком и протчими; из оной мелници во всякой год войскова часть на запорожское войско по две бочки ржаной муки и по кабану взимано, а по завладении монастырем Благовещенским нежинским, по универсалам гетманским до бывшой Малороссийской коллегии, с оной мелници никаких зборов не взимано; а в бившую малороссийскую коллегию с той войсковою части зборщиками взималась в скарб войсковий, всякого размерного хлеба четвертая доля» [1754,с.130].

Олександр Д.: (1790) Марія N Блохіна, донька дворянина.

Хутір в урочищі гаю Марушкінового виборних козаків Гайових і Василя Проценка (1781).

Петровські

I

Максим — гербований шляхтич.

II

Роман Максимович — священник троїцький с. Степанівки (? — 1718 — 1743 — ?).

Пилип — священник мохнатинський. 19 червня 1711 р. продав полковнику Полуботку сіножать під с. Москалями.

III

Петро Романович.

Степан — військовий канцелярист (1742 [1698,арк.51]).

IV

Костянтин Петрович.

Юхим Петрович.

Роман Петрович — священник троїцький степанівський (? — 1765 [653,арк.30зв.] — 1787 — ?). Мав 30 підданих у с. Степанівці, володів хутором. Д.: Степанида N Данилевич, донька військового товариша.

V

Кирило Костянтинович.

Петро Костянтинович (1743 — 1787 — ?) Д.: Марія N Гладка, донька значкового товариша.

Микита Юхимович (1747 — 1787 — ?) — мешкав у с. Киселівці. Д.: Горпина NN, донька козака. Мали синів Мойсея, Петра, Козьму, Андрія, Івана. Внесені до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1621,арк.27].

Дмитро Юхимович (1751 — 1787 — ?) — колезький канцелярист (1787). Мав 3 підданих у с. Киселівці.

Сичевські

I

Ясько Сиченко — козак сотні Березненської (? — 1649 — 1654 — ?).

II

Степан (? — ран. 1768) — священик степанівський. У с. Блистіві «двор прижею Києво Подолского спаского умершого священика Стефана Сичевского, сынов его Василя Федора и Костантія Сичевских обще з зятем их бунчуковим товаришем Петром Полторацким Мелниц три, с коих една на речки Десенки о одном борошняном коле состоящая впусе, другая на речки Конотопе в одном коле, третья на речки Пулце о одном коле, мелют весною и осенью».

III

Федір Степанович — попович (1767).

Костянтин Степанович (1747 — ?) — попович (1767), абшитований полковий писар (1787). Мав 321 підданого в 5 селах. Д.: Бобир, донька дворянина.

Борківка (Борківці). За спогадами місцевого старожила (1729) Федора Смяча «во владении до Нежина, у некоего Максимовича, а хто таков Максимович был, тот старец не ведает» [1731,с.104]. 7 козацьких дворів (1732). Отаман: Скидан Демко (1732) з козаків ґрунтових. Родовий маєток Дуніних-Борковських, і тримав його Василь Борковський як «отчизну». Отримав універсали П. Дорошенка 1668 р., Д. Ігнатовича 1669 р., І. Самойловича 1672 р., І. Мазепи 1704 і 1706 рр. і царські грамоти 1674 і 1689 рр. з підтвердженням на володіння [1731,с.105]. 1709 р. отримав на нього універсал син Андрій Борковський, який під час Генерального слідства про маєтки прозвітував про 39 дворів. В 1732 р. тут у нього уже 54 двори. Бунчуковий товариш Василь Борковський мав тут 77 хат посполитих (1766 [653,арк.30зв.]). У 1753 р. володів чернігівський полковник Іван Божич [459,арк.1]. **Шинок** (? — 1732 — 1767 — ?) бунчукового товариша Андрія, потім Василя Борковських «на проежой улице». **Михайлівська церква** (1732): *священики*: Євстафійович Григорій (1740 [658,арк.465]). Петро Трохимович (1768), *дячок*: Шидловський Григорій з Феськівки (1768).

Сотня за кількістю виборних козаків у 1737 р. на дванадцятому місці в полку (27). Повністю сільське населення проживало у 4 селах, мали 35 хуторів, що характеризує розвинуену переважаючу хутірську інфраструктуру. У 1747 р. з 320 місцевих козаків 190 (59%) мали двори у с. Стольному. Сс. Блистів і Степанівка стосовно козацького населення були рівновеликими: 62 і 64 двори відповідно, що становило 19 і 20%. 4 козацькі двори були у с. Борківці. Крім того, з с. Киселівки Киселівської сотні до Стольненської включені козаки, хорунжий Іван Якович Ковтун, виборні козаки Тимофій Андрійович Павленко з племінниками Павлом і Романом, Іван Карась, Пилип Федорович Стайно, Федір Степанович Передерій, Павло Захарович Дубровний, підпомічники Григорій Якович Середа (з колишньої місцевої вйгівської родини), Яків Данилович Дяченко з Менської сотні с. Величківки козак Михайло Падалка з підсусідом Кириком Руцьким. Реєстр 1739 р. фіксує 19 вдів, що складало 8,9%.

З 1713 по 1747 р. кількість посполитських дворів скоротилася майже на третину з 158 до 95. З них бунчуковий товариш В. **Борковський** у с. Борківці мав 51 посполитський двір (54%), генеральний писар А. **Безбородька** у с. Стольному 34 (36%), вдова сотника **Йосипова** у с. Блистіві 8 і с. Степанівці 2 (10%).

БЕРЕЗНЕНЬСЬКА СОТНЯ

Березна, містечко. Від утворення козацької сотні в її лавах були представники родини **Березницьких**: Опанас, Хома в сотні Кліма Малашенка у 1649 р. [1785,с.114], а у 1732 р. рід представляли убогі козаки березненські Степан і Олексій, у 1740 – 1747 рр. виборні козаки Василь (1715 – ?) і Влас (1719 – ?) Олексійовичі, які мали лише двір з городом. Онуки чи правнуки сотника березненського (1649) Яцька **Філоненка** Семен (1690 – ?) з братом Савою (1705 – ?) були виборними козаками (1740) с. Городище. Мали двір, до якого належали грунт на 8 четвертей, 4 коня, 2 воли (1740). Серед перших козаків сотні у реєстрі 1649 р. зафіксований Семен **Підгайний**, який через п'ять років уже очолював її. Поруч з ним у 1654 р. згадувався і Федір Підгайний. Никон **Мотиженко** був серед перших козаків сотні (1649), а Сава Мотиженко був сотником у 1682 р. У 1654 р. до присяги були приведені 619 козаків і 4 старшини (до них входили козаки крім Березни, сіл Михайлове Городище, Степанівка, Волосківці, Стольне, Локнисте). З неї з часом вийшла Стольненська сотня, а с. Волосківці відійшло до Синявської. У 1660 р. Березненська сотня згадана в складі Чернігівського полку [1482,арк.69]. Центр сотні, яку складали 6 куренів [1748,с.59-60]. У 1721 р. в містечку було 4 старшинських і 335 козацьких дворів [2008,с.61], через 60 років – 55 виборних козаків і 708 козаків-підпомічників [1524,арк.77]. У 1678 р. зі знищеної Канівщини до Березни перейшла частина Канівського полку. З канівських полчан були **Аврамовичі**, з яких Дем'ян Авраменко став посполитим березненським (1732), Григорій Авраменко – козаком малограунтовим с. Городище (1732), Корній Аврамович (1721 – 1769 – ран. 1780) службу розпочав у 1745 р. козаком Березненської сотні і в абшит вийшов військовим товаришем (з 1764.3.06. [241,арк.21]). Василь Якович **Бушаркевич** був сотником березненським (1711 – 1718), надалі згадувався представник цього роду Григорій – козак березненський (1732), «нищий и весма убогий».

У Березні у 1654 р. проживали 298 міщан, за переписом 1666 р. – 477, серед яких 98 ремісників та 35 купців [1900,с.199]. Через 47 років міщан було 270, а городників – 338. У 1721 р. в містечку знаходились 30 дворів міщанських, 136 – «мужицьких», 495 – бобильських [2008,с.62], у 1732 р. 420 міщанських дворів (серед них 5 під протекцією сотника, 5 сотенної старшини, 9 плецевих сторожів) і 92 двори міщанських підсусідків. У 1753 р. фіксувалося 348 дворів міщан, з яких 298 не були в будь-якій залежності [447,арк.650-650зв.]. У 1781 р. державні посполиті мали 88 дворів, власницькі – 175 [1524,арк.77]. Місцеві родини поповнювалися вихідцями з правобережних полків. Так, у Березні серед

міщанства згадувалися представники роду канівської старшини Іван Григорович (1718) і Наум (1732 – 1747) Заболоцькі. Прізвище походить від назви Заболоцьких ґрунтів (знаходилися поблизу урочища Котів [1469,арк.34]), які уже в 1633 р. тримав Юрій Голуб. Він же у 1644 р. згадувався як власник Заболоцьких ґрунтів під с. Котовським [1469,арк.155]. Там же знаходився Заболоцький ліс [1469,арк.56]. Перша згадка про Заболоцьких, яку вдалося віднайти, датується 1646 р. В цей час підстароста черкаський Георгій Заболоцький позивав у Черкасах Олександра Конєцпольського про «вчинення справедливості» його підданим з сіл Капітанівки і Комарівки [1469,арк.101зв.]. Запис поминання у Межигорському монастирі роду Лазара Заболоцького свідчить про збереження ним православ'я [1691,арк.216]. У реєстрі 1649 р. в полковій сотні Канівського полку зафіксовані три представники цього козацько-старшинського роду: Прокіп, Іван, Яків [1785,с.97]. Першого з них В. Сергійчук вважає наказним полковником канівським [1978,с.36], Яцько (Яків) став сотником Канівського полку (1654). Писарем гродським березненським був Павло Федорович Вертелецький (1747). Рід же Вертелецьких знаний як полковничий кальницький. Омелян Вертелецький викладав у Чернігівській семінарії (1761).

Загалом у містечку у 1721 р. знаходились 1032 двори [2008,с.61], у 60-х рр. XVIII ст. – від 800 до 1000 дворів [1925,с.12-14], на початку 80-х – 1026 хат [1524,арк.77]. Стосовно кількості мешканців маємо інформацію про прихожан усіх березненських церков у 1770 р., яких було 2740 чоловіків та 2713 жінок [1859,с.138], на початку 80-х рр. – 6661 мешканців (3410 чоловіків та 3251 жінка) [1807,с.382], у 1787 р. – 6414 [1859,с.138]. Перехід з міщан в козаки був не жорстко регламентованим. У 1732 р. місцевий міщанин Іван **Козельський** був у протекції сотника Андрія Лисенка (1732), Максим Козельський виступав уже як козак, маючи хутір при ур. Рогозки (1766 [652,арк.120зв.]), а Гаврило (1747 – ?) абшитований військовим товаришем (? – 1788 – 1790 – ?), був одружений з донькою сотенного хорунжого Параскою Павлівною Малеевою. Внесений до II частини родовідної книги дворян намісництва, підданих не мав. Леонтій Іванович **Мотрич** спочатку був міщанином можним (1732), потім козаком середньоможним (1747). Мав двір, на якому тримав 8 коней і 12 волів (1747), 1 підсусідка (1766).

У 1766 р. бунчуковий товариш Іван Миклашевський мав тут 51 хату підданих, вільних посполитих було 72, підсусідків 17 [652,арк.114зв.], козаки мали 24 підданих [652,арк.116зв.]. 6 підданих мав військовий товариш Андрій Міхно [652,арк.114зв.], 4 – козак Опанас Мороз [652,арк.119зв.], по 3 – значковий товариш Іван Мороз, Яків Бублик, сотенний писар Дем'ян Тарасевич [652,арк.115зв.], козак Яременко, козаці вдови Євдокія Гнатова [652,арк.116зв.] і Анастасія Плоска [652,арк.119зв.], по 2 – полковий канцелярист Андрій Спицький, козаки Йосип Коник [652,арк.115зв.], Лука Попелюха, Дмитро Ничик, Яків Корнієнко, Павло Шеремет, цехи шевський і різницький [652,арк.119зв.], ковальський, вдова протопопа Марія Подольська [652,арк.116зв.], по 1 осавул сотенний Андрій Мельник [652,арк.114зв.], городничий Дем'ян Редька (1766

[652,арк.119зв.], Федір Бублик, померлого значкового товариша Василя Чернявського син Василь [652,арк.115зв.], священники Дудзевський і Федір Гордієвський, вікарії Павло Дубицький і Яків Стоїчанський, дяки Іван Леонтьович [652,арк.116зв.] та Іван Чернявський [652,арк.115зв.], березненські церкви [652,арк.119зв.], священник кучинівський Прокіп Зубицький [652,арк.119зв.], цехи калачницький [652,арк.116зв.], старечиний ?, молодецький [652,арк.119зв.], козаки Микита Пулинець, Степан Баршовець, Василь Бодринець (?), Леонтій Ковалевський, Василь Солодовник, Гаврило Клименко, Василь Тривезон, Гаврило Карабут, Мартин Тимошевський, Гаврило Ємець, Іван Римар, Андрій Андрущенко, Микола Гук, Филимон Санкевич, Іван Кислій, вдови козаків Гафія Рубаник і Марія Коваленчиха, козак Седнівської сотні Юсько Миколенко, бобровник городиський Григорій Болотов [652,арк.119зв.]. У 1699 р. Домницький монастир купив у березненських козаків Якуба Басавченка і Сидора Івасиченка грунт і гай за р. Домницею [1199,арк.1], у 1702 р. — двір у Березні у Просі Ковбиченкової [1200,арк.1], у 1712 р. — ниву у Ганни Ліскової [1202,арк.1], у 1727 р. — ниву у міщанина Івана Шпильки [1206,арк.1], у 1728 р. — ниву у місцевого козака Івана Соляника [1208,арк.1]. У 1735 р. березненський житель Федір Миколаєнко обміняв свій грунт на ниву цього монастиря [1210,арк.1], а у 1769 р. козак цієї сотні Тихін Маслаченко обміняв поле і ниву на інші граунти [1214,арк.1]. Приїжджі двори: по 2 двори мали бунчукових товаришів Івана Мокрієвича, Михайла Скоропадського, по одному бунчукових Івана Скоропадського, сотника столинського Івана Бобиря, значкового товариша Івана Княжницького, вдови значкового Василя Антоновича, Домницького і Чернігівського жіночих монастирів. 2 жовтня 1749 р. генеральний осавул і колишній сотник березинський Федір Лисенко продав двір з будинком, садом, городом в передмісті по Дирчинській вулиці березненському сотнику Якимі Сахновському за 120 рублів [1936,с.129]. **Млини:** на р. Снові в два кола борошнських Григорія Тимофійовича і Карпа Савича з братом Іваном, в чотири кола борошнських Філона Дятівця, Дмитра Болбота, Григорія Одноокого, в одне коло борошнєне, ступне і валюшне Дмитра Болбота і Григорія Тимофійовича, в одне коло борошнєне Дмитра (Сергійовича) Дутченка, в два кола борошнських Григорія Долбненка, в два кола борошнських Федора Микулаєва, млин козака березненського Григорія Березинського, млин козака березненського Марка Семенова (1666). У 1726 р. ігумен домницький Андрій Осмаковський продав цьому монастирю млин на р. Снові [1205,арк.1]. У 1776 р. козак Тимофій Крутина вів суперечку за млин з монастирем, в результаті якого млин залишився за монастирем [1217,арк.1]. На р. Березна: дружина сотника березненського Гафія Петрівна Корицька 24 липня 1739 р. купила у козака березненського Михайла Логвинова греблю з двома млинами [1936,с.130], надалі володів її чоловік Андрій Лисенко, 11 грудня 1752 р. його вдова продала один з цих млинів музиканту імператорського двору Стефану Васильовичу Абрамовському. Другий млин наказного сотника Артема Міхно в одне коло. На р. Рогозці: в два кола військового товариша Івана Паскевича, березненського козака Юхима Марченка, міщанина Карпа Мороза

в одне коло. На р. Думниці: наказного сотника Артема Міхно в два кола, значкового товариша Василя Вишневецького в два кола. На р. Вершені два млини ратуші Березненської по два кола. На р. Турі Красовського. Після його смерті 12 травня 1688 р. полковник передав міщанам Березни [1801,с.627]. **Шинки** (за ревізією 1713 р. 24 шинкари, у 1721 р. 20 шинків [2008,с.62], у 1732 р. 23 шинки: 8 козацьких, 10 міщанських і 5 цехових): вдови Антоновича, Артема Міхно, хорунжого сотенного, Івана Чумака, Ричицького, Іванихи, осавула сотенного, козачий сотенний, міщан Івана Мороза (кілька), Івана Соляника, Іови Мороза, Юхима Каранди, Максима Андрущенка, Якова Коника, два Чумака, Кіндрата Коненка (1732). За 8 наступних років кількість шинків скоротилася вдвічі до 11: різницького, старецького, молодецького цехів, церковний, два козака Чумака, значкового товариша Каранди, священика Леонтія Соколовського, міщан Мороза і Сочевиці, старости Чернявського (1740). У 1747 р. були 3 шинки сотенного хорунжого Миколи Чумака, по 2 бунчукового товариша Артема Міхно, бунчукового товариша Григорія Александровича, значкового товариша Юхима Каранди, по одному козака Леонтія Мотрича пустий, козака Василя Чернявського, козака Івана Іванини, Михайла Савича Рубана, священика Петра Павловського, вдови Івана Міхно, Григорія Сочевиці, ченця Домницького монастиря Іоанікія Синдаровського. Хутори козаків Івана Паскевича, Юхима Марченка, Григорія Дея, міщан Євдокима Мороза, Карла Мороза, Павла Рубана, вдови Кралецької, Максима Бублика, священика Максима Свенського (1740).

Гориця, деревня (1732, 1766). присілок Березни Отаман сільський Максим Дорошевич (1676). 6 козаків в 5 дворах і 2 підсусідки (1732), 7 козацьких дворів (1740), козаків-підпомічників 9 хат (1766 [652,арк.22зв.]). Посполитими володіли Скоропадські: Василь 3 ґрунтовими і 3 городниками (1713), Михайло 7 дворами (1732). 11 жовтня 1764 р. за розподілом з братами деревню отримав син Іван, який мав тут 10 хат. Крім нього отаман березненський Василь Савицький мав 2 хати підданих, по одній хорунжий березненський Іван Кубраковський і полковий канцелярист Андрій Спицький (1766 [652,арк.122зв.]).

Хутір при ур. Рогозки. 15 травня 1698 р. Яків Лизогуб заповітом надав млин онуку Якову [1794,с.12]. У 1703 р. той купив гуту з ґрунтами у гутника Криштофа Буки [1321,арк.1.], а у 1705 р. у нього ж і його синів — сіножать під Рогозкою [1322,арк.1.]. У 1732 р. тут знаходилися 9 дворів підданих отамана березненського Артема Міхно, при чому «сіє всі породи руской, купленніе мененнимъ атаманомъ», а також «нищіє и весма убогіє». 9 дворів, з яких 7 підсусідків, мав він і у 1747 р. У 1766 р. власниками були військові товариші Андрій і Федір Міхно, які тримали по 6 хат підданих, військовий канцелярист Іван Міхно і сотник березненський Сахновський по 3, військовий товариш Григорій Коненко і значковий товариш Іван Мороз по 1 хаті [652,арк.120зв.]. У 1766 р. **при ур. Рогозки** згадувалися **ще два хутори**: військового товариша Михайла Каранди з 1 хатою підданих [652,арк.120зв.] і козака Максима Козельського [652,арк.120зв.]. **Хутір при ур. Міху** полкового канцеляриста Андрія Спидького з 1 хатою, козака Филімона Сапівевича з 1 хатою (1766 [652,арк.120зв.]). **Хутір при ур. Мишев**

козака Івана Ольшанського з 1 хатою (1766 [652,арк.120зв.]). **Хутір при ур. Маргуличах** козака Андрія Солодовника з 1 хатою (1766 [652,арк.120зв.]).

Протопопи: Подольський Павло (? – 1747 – ран. 1766 [652,арк.116зв.]), Скабичевський Яків (? – 1774 [1510,арк.415зв.] – 1780 [1859,с.135] – ?). *Намісники:* Іван Федорович (1718), Стаховський Василь (1732), Подольський Павло (1740), Свідерський Михайло (1747), Марута-Сукал-Краснопольський Іван [1939,с.633].

Благовіщенська церква (прихожан 1770 р. – 1336 [1859,с.138]): *священники:* Йосип (1654), Пикалевський Лаврін (? – 1676 [1859,с.135] – ?), Іван Федорович (1718), Андрій (1732), Йосип (1732), Богдановський Григорій (1739 – 1747), Смеричанський Федір (1747), Скабичевський Яків (? – 1764 – 1780 [1859,с.135] – ?), *дяк:* Чернявський Іван (1766 [652,арк.115зв.]), *паламарі:* Кіндрат (1732). **Богоявленська** церква: *священники:* Соколовський Федір (1732), Соколовський Йосип (1732), Самойлович Петро (1740), Петров Микита (1739 – 1747, вікарій), у нього сини Аврам і Петро, Соколовський Леонтій (1739, 1740, вікарій – 1744 [1211,арк.2] – ?), Соколовський Лаврін Йосипович (1742 [1698,арк.32]), *дяки:* Іван (1732), Федір Іванов (1740). **Покровська** церква (прихожан у 1770 р. – 1525 [1859,с.138]): *священники:* Страховський Андрій (1668 [1859,с.135] – 1692 – ?), Страховський Михайло Андрійович (? – 1718 – 1732 – ?), Богданович Федір (? – 1696 – ?), Страховський Олексій (? – 1739 – ?), Свенський Максим (1739 – 1747, вікарій [1698,арк.32]), Ілліч (Ілляшенко) Роман (1739, 1740, вікарій), його вдова Ірина (1747), Дудзинський Микола (? – 1747 – 1766 [652,арк.116зв.] – ?), *дяки:* Синдаровський Іван (? – 1732 – 1740 – ?), Іванов Олексій (1740), *паламарі:* Іван Фотинійович (1740), Михайло (1740). **Вознесенська** церква (прихожан 1770 р. – 1475 [1859,с.138]): *священники:* Свідерський Микола [1789,с.51], Свідерський Василь Миколайович [1789,с.51] (1718), Михайло Якович (1718), Стаховський Матвій Іванович (1717.29.10. – 1735.06.), (1739 – 1748 – ?), Свідерський Михайло (? – 1739 – 1742 [1698,арк.32] – ?), Мачега Андрій (? – 1732 – 1740 – ?), Мачега Василь (? – 1739 – 1740 – ?), Єрко Кирило Костянтинівич (1739 – 1747, вікарій), син Мойсей, Сочевія Василь (1732 – 1747, вікарій), (Ордовський Василь чи Куцур Василь) Василь Кіндратович (? – 1740 – 1742 [1698,арк.32] – ?), Страховський Андрій (? – 1742 [1698,арк.32] – 1748 – ?), Страховський Василь (? – 1742 [1698,арк.32] – 1747 – ?), Стаховський Матвій (1747), Закравецький Павло (1747), *дяки:* Григорій Кіндратович (1718), Єрко Олександр (1740), Римаренко Іван (1740 – 1747), Рибка Іван (1740 – 1747), *дячок:* Кипріянов Мартин (1740), *паламар:* Сиктенко (?) Григорій (1732). **Петропавлівська** церква (? – 1700 – ?) (прихожан 1770 р. – 1137 [1859,с.138]): *священники:* Васильович Яків (? – 1718 – 1720 [1859,с.135] – ?), Филімон (? – 1732 – ран. 1739), Петропавлівський Матвій Васильович (? – 1732 – 1742 [1698,арк.32] – ?), Григорій Якович (1739 – 1742 [1698,арк.32]), Щербаський Іван Мартинович (1742 – 1747), Іван (1785), Андрій Григорович (1785), *дяк:* Петропавлівський Семен Леонтійович (1740 – 1747), *паламар:*

Пилипенко Михайло (1732). **Успінська** церква: *священники*: Пилипович Прокіп (? – 1718 – ран. 1732), вдова Олена (1732), Федорович Михайло (1718), Матвій (1732), Подольський Павло (? – 1732 – 1742 [1698,арк.32] – ?), Губський Йосип (1732 – 1740, вікарій), Губський Гаврило (1742 [1698,арк.32]), Грибович Данило Миколайович (? – 1740 – 1742 [1698,арк.32] – ?), Ільчинський Іван (1747), Топольницький Федір (1747), Грибовський Федір Данилович (1747, вікарій), Губський Василь Пантелеймонович (? – 1740 – 1747 – ?, вікарій), Марута-Сукал-Краснопольський Іван (1765 – 1785), Марута-Сукал-Краснопольський Семен (1785 [1510,арк.429]), Дубицький Павло (1766 [652,арк.116зв.], вікарій), Стоїчанський Яків (1766 [652,арк.116зв.], вікарій), Подольський Андрій (? – 1772 [895,арк.1] – 1790 [1619,арк.28] – ?), *дяки*: Упиришин Олексій (1740), Марута Іван (1747), *дьячок*: Хомич Леонтій (1740), *паламарі*: Сисой Григорій (1740), Дорошишин Ничипір (1740). **Воздвиженська** церква: *священник*: Грибович Григорій (1771 [1380,арк.1]).

Священники: Євстрат Денисович (1758 [991,арк.1]), Гордієвський Федір (1766 [652,арк.116зв.]), *дяки*: Іванович Омелян (1718), Прокопович Григорій (1718), Павлович Ничипір (1718), Хоменко Кіндрат (1718), Опанас (1732), *паламарі*: Уляницький Федір Якович (1718), Шмигелський Кирило (1718), Іван (1718), Григорій (1718), Хоменко Пилип (1718).

СОТНИКИ: Філоненко Яцько (? – 1649 – ?), Підгайний Семен (? – 1654 – ?), Гоневський (Іовенко) Сава (? – 1660 – 1682), Топиха Олекса (1676, нак. у Каневі), Грибович Павло Мартинович (1676, нак.), Мотиженко Сава (1682 – ?), Антонович Василь, Мокрієвич Самійло Карпович (? – 1689.01 – 1690.05. – ?), Мандрика Прокіп (1688, на місці сотника), Забіла Тарас (1694), Іваниненко Яків (1695, нак.), Скоропадський Василь Ілліч (1697 – 1709.02.), Ричицький Оникій (1704.10.06. [783,арк.1], нак.), Бушаркевич Василь Якович (1711 – 1719; 1718, нак.), Лисенко Федір Іванович (? – 1723 – 1727.12.), Спицький-Давидович Іван (1724, нак.), Міхно Артем Михайлович (1725, нак. [150,арк.14]), Лисенко Андрій Федорович (1729.29.09. [283,арк.1] – 1730.18.06. [1510,арк.153] – ?), Брежицький Олександр (1730, нак.; 1731.12.01. – 1731 [1465,арк.1]), Іван (1737, нак.), Лисенко Андрій Федорович (1731 – 1747), Чумак Микола Павлович (1733, нак. [1792,с.141]), Міхно Артем Михайлович (1739, 1740, 1742 [1698,арк.111], нак.), Міхно Семен Михайлович (1737, 1741, нак.), Сахновський Яким Іванович (1748.15.02. – 1769), Короповський Пантелеймон (1757.08.14 – 09.23, нак.), Сахновський Павло Якимович (1770 – 1782).

Гоневські-Іванини

I

Сава Іовенко – поkozачений шляхтич (1679 [1510,арк.16]) гербу «Яніна» [1920,с.3]. Сотник березненський (? – 1660 – 1680 – ?). Значний товариш Чернігівського полку (1691), мешканець березненський [1802,с.141-142].

Яків – наказний сотник березненський (1695).

Карпо Іовенко – отаман курінний (1682), козак сотницького куреня Березненської сотні (1718).

Остап Іосенко — міщанин березненський (1718).

II [1933, с. 202-203; 1932, с. 105].

Павло.

Лаврін.

Іван Іовенко Савич (Іван Іванович Сотниченко) — козак середньоможний, отаман курінний куреня сотниченкового березненського (1732). козак-підпомічник (1740). Мав двір з двома хатами (1740), двір з 1 хатою (1747).

Дмитро (? — 1700 — 1721 — ?) — козак березненський.

Костянтин (Костюк) — козак малограунтовий куреня сотенного Березненського (? — 1732 [1748, с. 59] — 1735 — ?). Був у польському поході 1733 р. в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

III

Іван Павлович — отаман курінний (1747).

Тиміш Лаврінович — козак березненський (1733). Був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба. Козак виборний (1747). Мав власний двір (1747).

Петро Дмитрович Іванина (1721 — 1790 — ?) — службу розпочав з 1743 р., значковий товариш (1762 — 1773 [627, арк. 1]), абшитований значковий товариш (1773 [627, арк. 1] — 1778 [1510, арк. 326 зв., 490] — ?), абшитований військовий товариш (? — 1787 [1617, арк. 101] — 1790 — ?). Користувався шляхетською печаткою (1778 [1510, арк. 490]). Внесений спочатку до II, а потім до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1621, арк. 17]. Д.: Пелагея NN, донька козака.

Іван Дмитрович — службу розпочав з 1768 р., значковий товариш ГВА, абшитований значковий товариш [1510, арк. 326 зв.], титулярний радник (з 1784.19.04.), асесор цивільної палати [1525, арк. 14]. Купив дідизний ліс у березненських ґрунтах козаків Юхима і Микити Шавлеїв. Користувався шляхетською печаткою (1761 [1510, арк. 326]).

Юхим Костянтинович — козак виборний (1747). Мав власний двір (1747).

IV

Гнат Петрович (1748 — ?) — титулярний радник (? — 1785 — 1787 — ?), начальник Березненської поштової контори (1785 [1770, с. 34]), асесор Чернігівської цивільної палати (1790). Мав 9 підданих в Березні.

Пилип Петрович [889, арк. 3] (1750, с. Березна — ?) — військовий товариш (1778), абшитований полковий осавул, секунд-майор (1790), мав 20 підданих в Березні. Користувався шляхетською печаткою (1778 [1510, арк. 490]). Д.: Єфросинія Андрієвська, донька колезького асесора.

Антоновичі-Страховські

I

Оверко — борзенець в Чернігівському полку (1649), козацький старшина (1664.11.).

Андрій — священник покровський березненський (1668 [1859, с. 135]), протопоп менський (з 1687).

II

Михайло Андрійович — священик покровський березненський (? — 1718 — ?).

Василь Андрійович (? — 1650 — 1709 — ран. 1732) — покозачений шляхтич гербу «Шеліга» змінений [1920,с.3]. Курінний отаман (? — 1676 — 1682 — ?). Військовий товариш (1689 [1731,с.625]). У 1676 р. був у поході в залозі канівській. Сотник березненський. 3 липня 1689 р. Мазепа надав йому с. Чепелів у Киселівському ключі [1802,с.174]. Знатний товариш полковий Чернігівського полку (1702). Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Киселівський сотник (1709). Значковий товариш. Д.: 1) NNN. 2) Єфросинія [1731,с.625] Павлівна Грибович (? — 1680 — 1743 — ?), донька генерального осавула. Її братанич Іван Семенович [1731,с.625]. 20 листопада 1713 р. Скоропадський підтвердив їй і пасинку Федору с. Чепелів Киселівської сотні [1731,с.625]. 9 січня 1732 р. отримала підтвердження власності на с. Чепелів [258,арк.2]. Проживала у Чепеліві, де мала шинок [529,арк.467], 1742 р. — «значковая удовствующая» володіла млином на р. Турії [1862,с.190]. Мала у с. Чепеліві 17 посполитих дворів та власний житловий двір на 2 хати (1743 [529,арк.451]). Два шинки: в Березні і с. Чепеліві (1732), приїжджий двір у Березні. У другому шлюбі за Василем Опанасовичем N (? — ран. 1732.9.01.), отаманом новгородсьверьским, військовим товаришем. 11 листопада 1718 р. гетьман Скоропадський надав йому універсал про передачу с. Чепелева, млина, право збирати медову десятину з отчин козака Кирила Яцьківського та шинку його дружини у м. Березні [100,арк.1].

III

Олексій Михайлович — священик покровський березненський (1739).

Матвій Михайлович — священик вознесенський березненський (1739 [522,арк.56]).

Федір Васильович (? — ран. 1749 [384,арк.1]) — значковий товариш [533,арк.1] Чернігівського полку (1711 [1510,арк.124зв.] — 1745 [718,арк.1] — ?). У 1711 р. був під Кам'яним Затоном, 1713 р. — під Києвом, 1716 р. — під Гадячем, 1716 р. — під Царицином [1510,арк.125]. Був у польському поході (1735), учасник походу 1737 р. [534,арк.1]. Мав млин на р. Гусавці в два кола у д. Гусавці, де і проживав у власному дворі (? — 1732 — 1740 [525,арк.412] — ?). Мав у д. Гусавці 8 посполитих дворів (? — 1739 — 1740 — ?).

Григорій Федорович (? — ран. 1745 [718,арк.1]) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1741 — 1743 — ?). У 1742 р. прийняв присягу цариці [1698,арк.46]. Мав у д. Гусавці 9 дворів (1741), 11 посполитих та двір житловий (1743). Мав доньку Єфросинію [718,арк.1].

— Олена Федорівна — після смерті батька її швагро священик с. Локнисте Семен Гатницький привласнив 700 рублів та інше майно тестя, через що вона вимушена була звернутися до ГВК з проханням розглянути справу [384,арк.3]. У 1749 р. подала до ГВС чолобитну на бунчукового товариша Артема Міхно про заводіння її спадковим млином [723,арк.1], а 1750 р. грибовецькі маєтності [411,арк.1]. Ч.: 1) Григорій Андрійович Дунаєвський (1714 — 1745), отаман

сотенний березненський. 2) (1749) Трохим **Кальницький** (? – 1730 – 1780 – ?) – син козака, значковий товариш Чернігівського полку (1746.19.03. – 1751 – ?). У 1750 р. захопив майно дячка с. Локнисте Йосипа Гатницького [429, арк.1]. Мав житловий двір у м. Березному [524, арк.203]. Абшитований значковий товариш (1780 [911, арк.2]).

– Н Федорівна. Ч.: (1749) Семен Гатницький, священник [384, арк.1].

Гнат – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1740 – 1747 – ?). У 1742 р. прийняв присягу цариці [1698, арк.46]. Володів приїжджим двором (? – 1740 – 1743 [529, арк.234зв.] – ?), а пізніше житловим у с. Нових Млинах Седнівської сотні (1747 [524, арк.144]).

IV

Іван – писар сотенний седнівський (? – 1755).

Дмитро Семенович – писар сотенний стольненський (? – 1782 – 1783).

Михайло – службу розпочав з 1759 р., значковий товариш (? – 1773 [664, арк.1]), військовий товариш (1773 [664, арк.1] – ?), полковий осавул (1782 – 1788 – ?), мав 58 підданих у 1 місті і 1 хуторі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва [1617, арк.267]. Д.: Тетяна Іванівна Яркоўська, донька військового товариша.

Петро (? – ран. 1784) – священник березненський.

Захар Гнатович – у 1742 р. присягнув цариці як син значкового товариша [1698, арк.48зв.].

V

– Н Петрівна. Ч.: Дмитро Передковський, писар сотенний.

– Фекла [1619, арк.15] (Михайлівна ?) – донька військового товариша.

Ч.: Семен Григорович Дубовик, надвірний радник.

У 1792 р. у с. Мисах та с. Антоновичах 113 Антоновичів [1882, с.38].

У 1850 р. з дворянства виключена одна з гілок [1882, с.38].

Грибовичі

I

Мартин.

II

Павло Мартинович – можливо, козак сотні Буківської Уманського полку (маємо згадку 1649 р. про козака цієї сотні Герасима Грибового зятя [1785, с.224]). Генеральний осавул (? – 1669.08. – ?). Близький радник гетьмана Ігнатовича, з дозволу якого осадив на вільних ґрунтах д. Цимель [1731, с.115]. Заарештований разом з гетьманом. Втік з Сибіру на Запорозьку Січ. Сотник наказний (1676), отаман городовий березненський (1682, 1696). У синодику Межигірського монастиря записаний поминальний ряд роду. Д.: Н Павлівна Домонтович. Вірогідно, Гафія, яка поминалася як Грибовичами, так і Домонтовичами.

III

Микола [1698, арк.32].

– Н Павлівна (? – ран. 1695.11). Ч.: Василь Ілліч Скоропадський, його перша дружина.

– Н Павлівна. Ч.: Іван Прокопович Княгиницький, сотник синявський [1731,с.115].

– Н Павлівна. Ч.: Василь Антонович, сотник березненський, потім киселівський.

Антін.

IV

Данило Миколайович — священик успінський березненський (1742).

Йосип Антонович — козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

V

Федір Данилович — попович (1742 [1698,арк.32]), вікарій (1747).

Мойсей.

Григорій — священик воздвиженський березненський (1771 [1380,арк.1]).

VI

Андріан Мойсейович (1767.26.08. — 1834) — навчався у Московській університетській гімназії (1778 — 1782), Московському університеті (1782 — 1783). Секретар похідної канцелярії Г. Потьомкіна, секретар Катерини II [1857,с.282].

Степан Григорович (1766, Березна — 1833) — співак придворної капели, педагог, композитор.

ОТАМАНИ: Поливач Василь (? — 1672.11. — ?), Артюшенко Міхно (? — 1679.6.11. [1510,арк.16] — 1682 — ?), Мандрика Прокіп (? — 1688.06. — ?), Макарович Петро (? — 1694 — ?), Міхно Артем Михайлович (? — 1718 — 1732.31.01. [1748, с.58] — ?), Мандрика Григорій (1732 — ?), Міхно Артем Михайлович (1736 [292, арк.6], нак.), Дунаєвський Григорій Андрійович (1738 [303,арк.8] — 1742 [700,арк.2]), Міхно Іван Артемович (1742 [1698,арк.111] — 1755.7.06. [1503,арк.273] — ?), Коленко Григорій Гаврилович (? — 1756 — ?), Савицький Василь (1759.13.03. — 1767), Рева (1767 — 1768), Кубраковський Леонтій Іванович (1772 — 1779), Братусь-Британовський Леонтій (1779 — ?), Єрковський Іван (1782 — ?).

Поливач

I

Лука — козак березненський (? — 1649 — 1654 — ?).

II

Василь — отаман городовий березненський (? — 1672.11. — ?).

III

Федір (? — ран. 1732) — козак середньоможний. Д.: NNN, вдова (1732).

IV

Іван.

Василь Федорович — козак куреня хорунжого сотенного (1718), козак можний (1732).

V

Андрій — писар сотенний березненський (? — 1742 — 1746 — ?).

Іван Іванович — козак-підпомічник (1747).

ПИСАРІ: Григорович Костянтин (? — 1696.10. — ?), Савицький Семен Іванович (1708 — 1732), Данилович Ничипір (1718), Логвинович Гнат (? — 1732

[1748,с.59] — ?), Савицький Семен Іванович (? — 1740 — 1741 — ?), Поливач Андрій (? — 1742 [1698,арк.111] — 1746 — ?), Тарасевич Дем'ян (? — 1747 — 1752), Савицький Василь (1752 [1515,арк.33],2.04. — 1759), Ричицький-Логвинов Василь Михайлович (1766.25.07. — 1782), Єрковський Іван (1782).

ОСАВУЛИ: Поливода Лука (? — 1654 — ?), Тишко (? — 1676), Федорович Ісак (1676 — 1682 — ?), Андрущенко Степан (? — 1718 — 1725 — ?), Прокопович Василь (? — 1732 [1748,с.50] — 1735 [288,арк.96] — ?), Соляник Іван (? — 1737 — 1740 — ?), Соляник Карпо Іванович (? — 1737 — 1750 — ?), Коненко Григорій Гаврилович (? — 1754 [1957,с.169] — 1756.19.07. [471,арк.1] — ?), Мельник Андрій Іванович (1758 — 1768), Кубраковський Леонтій Іванович (1768 — 1770), Лисенко Андрій (1771 [915,арк.186]), Родяновський Федір (1777 [1516,арк.37] — 1779 [1516,арк.37] — ?), Чумак Роман Миколайович (1782.18.04. [1325,арк.113] — ?), Богданович Симон (? — 1783 [1425,арк.1208]).

Андрущенки

Перейшли з Канівського полку.

I

Степан — осавул сотенний і отаман курінний в м. Березні (? — 1718 — 1725 — ?). Козак. З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба.

Гнат — козак малогрунтовий березненський (1733). Був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

Семен — козак середньоможний березненський (1732).

Іван — козак Березненський куреня сотенного хорунжого (? — 1732 — 1734 — ?). У 1734 р. був у команді роїського сотника Якова Бакуринського в Любечі на форпостах [288,арк.90зв.].

Роман — козак березненський (1734). З братом Іваном служили з одного двору.

Йосип — козак березненський (1732). «Нищіє и весма убогіє».

Федір (1697 — ?) — козак березненський (1737).

II

Клим Степанович — козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

Косма — загадчик курінний (1747).

Хома Іванович — козак березненський (1747).

Андрій Микитович — козак березненський, комісар вівчарних заводів (1747). Мав 1 хату підданого (1766 [652,арк.119зв.]).

Низовці-Соляники

I

Василь — козак куреня Седнівського міського (1718).

II

Іван (1675 — ?) — козак ґрунтовий березненський (1732). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба. Осавул сотенний березненський (? — 1737 — 1740 — ?). Торгував рибою. Мав двір, до якого належали ґрунт на 50 четвертей, сіножать на 100 возів, 6 коней, 12 волів (1740).

III

Карпо Іванович (1704/1715 – ?) – осавул сотенний березненський (? – 1750 – ?).

Остап Іванович (1719 – ?) – козак Березненської сотні (? – 1737 – 1742 – ?).

Ярема Іванович (1723 – ?) – козак Березненської сотні (? – 1740 – 1742 – ?).

Лаврін Іванович – козак Березненської сотні (1742 [1698,арк.111]).

IV

Григорій (1746 – ?) – абшитований осавул сотенний (1787). Д.: Олена Олександрівна Гладка, донька військового товариша.

Іван (1761 – ?) – колезький канцелярист (1787).

Хома (1748 – ?) – абшитований сотенний хорунжий (1787). Д.: Катерина NN.

Яків – абшитований сотенний канцелярист (1787 [1617,арк.200]).

ХОРУНЖІ: Назар Михайлович (? – 1654 – ?), Федорович Григорій (? – 1676 – ?), Яків Семенович (? – 1682 – ?), Міхненко Леонтій Михайлович (? – 1718 – 1732 [1748,с.50] – ?), Міхно Іван Артемович (? – 1737 – 1746 – ?), Чумак Микола Іванович (? – 1747 – 1750 – ?), Кубраковський Іван (1752 [866,арк.130зв.] – 1766), Кубраковський Леонтій Іванович (1766.4.03. – 1768), Ольшанський Іван (? – 1772 [892,арк.1]), Клименко Трохим (1772 [1416,арк.17] – 1779 [1416,арк.17]), Литвинов Карпо (1779 – 1781), Чумак Роман Миколайович (1775.10.04 [1325,арк.113] – 1782.18.04. [1325,арк.113]), Ольшанський Іван (? – 1781 [651,арк.1]), Забуха Нестор (? – 1783 [1425,арк.1208]).

ГОРОДНИЧІ: Михайло Герасимович (? – 1676 – ?), Мартин Іванович (1718), Олещенко Клим (1725 [150,арк.14]), Ручка Семен (? – 1730.18.06. [1510,арк.153] – 1732 [1748,с.59] – ?), Власович Павло (? – 1739 – 1742 [1698,арк.111] – ?), Голуб Андрій Федорович (? – 1747 – ?).

Голуби

Фесько – козак сотні Стародуба Канівського полку (1649).

I

Федір.

II

Андрій Федорович (1685 – ?) – козак куреня Березненського Кліма Олещенка (1718), Мандрики (1732), середньоможний (1732), городничий (? – 1747 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, винокурня, 4 воли, 4 коня (1740).

Василь Федорович (1690 – ?) – козак виборний (1747). Мав двір з хатою (1747).

Тимофій.

III

Іван Андрійович (1705 – ?) – козак виборний (1740).

Семен Васильович (1715 – ?) – козак виборний (1740).

Ілля Тимофійович – козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

КОМІСАРИ СОТЕННІ: Чудовський Дем'ян Іванович (? – 1739 – ?), Воеводка Максим Назарович (? – 1740 – ?), Коненко Григорій Гаврилович (? – 1747 – ?), Прищеп Іван (1747).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СОТЕННІ: Давидович-Спицький Семен (1747), Кладкевич Іван Семенович (1745 — 1750), **Ничик** Корній (1765.9.01. — 1769.19.01.).

Козак березненський Дмитро Ничик у 1766 р. мав 2 хати підданих в Березні [652, арк.119зв.], а Корній був сотенним та полковим канцеляристом, сотенним отаманом при Чернігівській полковій канцелярії (з 1775.5.03.), значковим товаришем (з 1776.12.05.).

ПИСЦІ СОТЕННІ: Буйницький Василь (? — 1739 — ?), Павлов Іван (? — 1739 — ?), Ничипорович Филимон (? — 1739 — ?).

Сотенну артилерію обслуговували 3 пушкарі, барабанщик, полковий коновал, сотенний цилюрник, полковий сторож (1740), два пушкарі, слюсар, коваль, цилюрник сотенний (1747).

Отамани куренні м. Березни: *сотницького* Романович Іван (1676), Карпо Іовенко (1682), Коваленко Гордій Юхимович (1718), Іванина (Іовенко) Іван Павлович (1747), *хорунжого* Міхно Леонтій Михайлович (1718), Міхно Іван Артемович (1732), Соляник Ярема Іванович (1747), осавульського Андрущенко Степан (? — 1718 — 1725 — ?), Чудовський Дем'ян Іванович (1732), Бисикало Овсій Тарасович (1747), *міського* Гуня Григорій Ющенко (1718), Муравейник Кирило (1732), Ющенко Олексій (1747), *міського* Олешко Охріменко (1682), Олешенко Клим (1718), Мандрика Степан (1732), Гриненко Іван Григорович (1747), *міського:* Кав'яка Федір (1718), Савич Іван (Іовенко) (1732).

Нащадками отамана (1682) Семена **Яременка** були козаки березненські Максим (1718), Яким (1695 — ?) — козак (1737), козак-підпомічник Яків Яремович (1747), отамана (1682) Василя **Якименка** Мартин — козак березненський (1718). Рід отамана курінного (1676) **Омеляновича** продовжували козаки Гнат (1718), Іван (1697 — ?) — козак (1737), отамана (1676) Івана **Уласовича (Уласенка)** козак можний березненський (1732), виборний (1740 — 1747) Данило Леонтійович (1710 — ?), який мав двір, до якого належали грунт на 16 четвертей, сіножать на 50 возів, 4 коня, 8 волів (1740). а Павло Уласенко став городничим березненським (? — 1739 — 1742 — ?). У сотні за реєстром 1649 р. був Павло Романович, отаман курінний березненський Іван Романович у 1676 р. був у поході в залозі канівській, а у 1718 р. приніс клятву козак березненський Гнат, у 1732 р. згадувалися козак малоґрунтовий Микита та козак малоґрунтовий куреня сотниченкового Іван Романенки (1732). З нащадків отамана курінного (1676) Онисима **Нестеренка** присягу 1718 р. принесли козаки Михайло Трохимович і Оникій Нестеренки, отамана курінного Дем'яна **Калениченка** — посполиті Данило і Яків Калениченки, Василя **Павловича** (1682) — дяк березненський Ничипір (1718), посполиті Корній і Тишко Павловичі. Рід Нестеренків зовсім збіднів. Два брати Оникій (1670 — ?) і Потап (1700 — ?), хоча і залишалися серед виборних козаків, але мали лише двір з городом і 1 коня (1740).

Охріменки-Левченки (Дмитрієнки)

I

Олешко Охріменко — отаман курінний березненський (1682).

II

Клим Олещенко (? – ран. 1732) – отаман курінний березненський (1718).
Д.: Тетяна NN, вдова (1732). «Нищје и весма убогіе».

Іван Дмитренко – козак куреня Кліма Олещенка (1718), ґрунтовий (1732).

Семен Якович Дмитренко – козак березненський в курені Мандрики (1732), козак-підпомічник (1747).

III

Євдоким Левченко – козак ґрунтовий в курені Мандрики (1732).

Пилип Левченко – козак малоґрунтовий березненський (1732).

Гаврило Левченко (1697 – ?) – козак березненський (1737).

Григорій Тимофійович – козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

Максим (1717 – 1787 – ?). Д.: Ірина NN, донька козака. Мали синів Данила, Опанаса, Михайла, доньку Євфимію.

Корнило (1727 – 1787 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака. Мали сина Матвія, доньку Ірину.

IV

Влас (? – ран. 1790) – мав сина Корнила.

Ілля Євдокимович (1741 – 1787 – ?) – внесений до I частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва [1616, арк. 84].
Д.: Єфросинія NN, донька козака. Мали синів Максима, Івана, Григорія, Андрія, доньку Мотрю.

Коваленки

I

Юхим – отаман курінний Березненської сотні (1682).

II

Гордій Юхимович – отаман курінний сотницького куреня (1718).

III

Лаврін Гордієнко (?) – козак березненський (1732), «Сие все за крайним убожеством жадной службы отбывает не могут».

Корній Мойсейович – козак-підпомічник (1747).

Василь Дем'янович – підсусідок козацький (1747). Мав власний двір.

Марія Коваленчиха – вдова козака, мала 1 хату підданих (1766).

Леонтій Ковалевський – козак березненський, мав 1 хату підданих (1766 [652, арк. 119зв.]).

Бисикало

I

Степан.

II

Мойсей Степанович – міщанин березненський (1718).

Роман Лещенко – козак куреня Гуні (1718).

Тарас – міщанин середньоможний березненський (1718 – 1732).

III

Оксен Тарасович – козак березненський (1740).

Денис Тарасович — козак убогий березненський (1740 — 1747). Мав двір з хатою (1747).

Овсій Тарасович — козак березненський (1740), отаман курінний (1747).

Чудовські

I

Іван.

II

Федір Іванович — козак куреня Андрущенка (1718).

Дем'ян Іванович (1685 — ?) — козак середньоможний, отаман курінний куреня осавульського березненського (1732), комісар сотенний (? — 1739 — ?). З травня 1733 р. в польському поході в команді генерального обозного Лизогуба мав двір, до якого належали ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 60 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли (1740).

III

Микита — козак Березненської сотні (1735).

Іван Федорович (1718 — ?) — козак березненський (1740).

Олексій Федорович (1720 — ?) — козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

Хома Дем'янович (1715 — ?) — козак березненський (1740).

Коненки

I

Кіндрат — мав шинок у Березні (1732).

N (? — ран. 1732) — козак малоґрунтовий березненський. Д.: Катерина NN, вдова Кониха (1732).

II

Григорій Гаврилович (1707 — 1768 — ?) — служив з 1733 р., був за призначенням Березненської сотенної канцелярії у очаківському, хотинському (1739 — 1740), ліфляндському (1742) походах, на форпостах у Царицині, на турецькому кордоні (1745). Козак виборний, за сотенного березненського хорунжого (1745). Сотенний березненський комісар (1747), в полковій рахунковій комісії. У 1748 — 1749 рр. був на форпостах, курінний отаман, сотенний березинський осавул (1752.24.12. — 1756). Отримав чин значкового товариша Чернігівського полку (1756.26.07). За хворобою абшитований військовим товаришем (з 1760.14.11.) [491,арк.3].

Сочевця

I

Максим.

II

Йосип Максимович — козак куреня сотенного хорунжого (1718). Д.: NNN, у 1740 р. вдова, ґрунт зазначений як козака-підпомічника. Мала двір з трьома хатами.

III

Кирило Йосипович (? — ран. 1740).

Василь Йосипович — козак березненський ґрунтовий (? — 1732 — ?), вікарій вознесенський березненський (1732 — 1739). Мав власний двір (1747).

Юхим Йосипович (1700 — ?) — козак березненський середньоможний (? — 1732 — 1734 — ?). У 1733 — 1734 р. був у польському поході [288,арк.91]. Мав батьківський двір, до якого належали ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 20 возів, гай, винокурня, 5 коней, 4 воли (1740). Мав власний двір (1747).

Павло Йосипович (1705/1713 — ?) — козак виборний Березненської сотні (? — 1737 — 1740 — ?). Учасник походу 1737 р. [809,арк.5зв.]. Мав власний двір (1747).

IV

Іван Васильович — козак березненський (1747). Мав двір з двома хатами, 1 підсудка (1747).

Григорій — міщанин м. Березна, мав шинок (1740 — 1747).

Петро Васильович — підсудок міщанський (1732), підсудок козацький (1747). Мав власний двір.

Василь Овсійович (? — ран. 1740).

Данило Овсійович (1691 — ?) — козак березненський ґрунтовий куреня Мандрики (? — 1732 — ?), виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 11 четвертей, сіножать на 15 возів, ліс, винокурня, 4 воли, 4 коня (1740).

Антін Овсійович (1706 — ?) — козак березненський середньоможний (1732), козак-підпомічник (1747). У 1739 р. служниця Оришка Гутівна попала на двори його і Данила Сочевіці [311,арк.3]. Мав двір з 1 хатою (1747).

Степан Кирилович — козак-підпомічник (1747). Мав власний двір (1747).

Чернявські

I

Василь.

II

Семен Васильович — міщанин березненський (1718).

III

Василь (? — ран. 1766) — середньоможний міщанин березненський (1732), староста Скоропадського (1740), козак Березненської сотні [368,арк.3], значковий товариш (1748.14.10. — 1751 — ?), абшитований значковий товариш. Мав двір з однією хатою (1747).

Іван — дяк благовіщенський березненський (1766 [652,арк.115зв.]).

IV

Василь Васильович (? — ран. 1782) — значковий товариш (1772 [892,арк.1]). Мав 1 хату підданих в Березні, яка перейшла від батька (1766 [652,арк.115зв.]). Мав сина Юхима (1765 — ?).

Бублики

I

Григорій — козак Межирицької сотні Канівського полку (1649 [1785,с.120]).

II

Семен — полковий осавул компанійський.

III

Карпо Семенович (1683 – 1739 – ?). Д.: Марія Трохимівна N (1696 – ?). Євдоким – козак малограунтовий березненський (1732). З Сергієм «на одному дворі порознь хатами и з отческого ґрунту почережно служать».

Сергій – козак малограунтовий березненський (1732).

Максим – міщанин березненський. Тримав хутір (1740).

IV

Яків Карпович (1716/1726 – 1779 – ран. 1782) – службу розпочав з 1752 р. у Березненській сотні виборним козаком. Призначений гетьманом значковим товаришем за служби предків і власні (1761 [598,арк.8зв.] – 1779 – ?). Військовий товариш (1781). Мав 2 підсудки у д. Колчевці. Д.: Феодосія N Лисенко (1742 – 1790 – ?), донька бунчукового товариша. Мали синів Василя і Семена.

Григорій Карпович (1717 – 1767 – ?) – бурмістр чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119].

Федір – службу розпочав у 1762 р. Значковий товариш (1762 – 1783 – ?). У 1765 р. захопив коня у березненського козака Нестеренка [568,арк.1]. Мешканець березненський (1783 [1425,арк.1208]). Користувався шляхетським гербом [1510,арк.385]. Його сини 16-річний Юхим і 9-річний Федір у 1782 р. мешкали в Березні [1425,арк.1150зв.]. Д.: N Федорівна Базилевич, донька бурмістра.

Гуня

Федір Гуняка – козак сотні Гуниної (клепачівський) Канівського полку (? – 1649 – ?).

I

Яків.

II

Грицько Ященко – отаман курінний у м. Березні (1718). Д.: Тетяна Гуниха, вдова (1732).

III

Григорій (1710 – ?) – козак виборний березненський (1740).

Олексій (1720 – ?) – козак виборний березненський (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 10 возів, 3 коня, 2 воли (1740).

Самійло Гунка – малограунтовий козак березненський (1732).

Яцько Гуненко – козак березненський (? – 1734 – 1735 – ?). У 1734 р. був у команді роїського сотника Якова Бакуринського в Любечі на форпостах [288,арк.92], у 1735 р. в команді полковника Ситіна.

Омелян Гунченко – козак березненський (1733).

Ковяка (Ковяченки)

Федір – отаман курінний в м. Березні (1718).

Михайло – козак березненський (1734). У 1734 р. був у команді роїського сотника Якова Бакуринського в Любечі на форпостах [288,арк.92].

Гаврило – козак березненський (? – 1732 – 1735 – ?). «Нищіє и весма убогіє».

Плоскі

I

Семен.

II

Марко Семенович — козак березненський. Мав млин (1666).

III

Максим Маркович — міщанин середньоможний березненський (1718).

IV

Кіндрат Максимович (? — 1710 — 1732 — ?) — міщанин березненський (? — 1732 — 1747 — ?), значковий товариш. Мав власний двір, 4 коня, 4 воли (1747).

Йосип — міщанин березненський (1732).

N (? — ран. 1759). Д.: Пелагея NN. У 1758 р. скаржилася до ГВС, що Тимофій Плоский не допускав її до володіння частиною ґрунтів її чоловіка [735,арк.1].

Тимофій — козак березненський (1758 [735,арк.1]).

Анастасія Плоска — козачка. Мала 3 хати підданих в Березні (1766 [652,арк.119зв.]).

V

— Устинія Кіндратівна (1732 — ?). Ч.: (1755) Андрій Петрович Сахновський (1731 — 1798 —?), полковий суддя (1787).

VI

Олексій — ратман березненський, отаман сотенний (1782). Мав синів Василя (1774 — ?), Михайла (1775 — ?), Костянтина (1777 — ?), Олександра (1782 [1425,арк.1142зв.] — ?).

Клименки

I

Корній — козак малоґрунтового Березненської сотні (? — 1732 — 1742 [1698,арк.111] — ?).

II

Гаврило Корнійович — козак Березненської сотні (? — 1742 [1698,арк.111] — 1766 — ?). Мав 1 хату підданих в Березні (1766 [652,арк.119зв.]).

Григорій Корнійович — козак Березненської сотні (1742 [1698,арк.111]).

Кіндрат — полковий комісар (1749). У 1749 р. ГВК розглядала справу про наклеп на нього і значкових товаришів Йосипа і Андрія Бакуринських квартирмейстером Тверського драгунського полку Опанасом Тупіциним [386,арк.3].

III

Макар (1727 — ?) — абшитований військовий товариш Чернігівського полку (1788), мав 7 підданих. Д.: Уляна NN, донька священика.

IV

Павло Макарович — значковий товариш Чернігівського полку (1785). Д.: Ірина Степанівна N.

Павло (1765 — ?) — полковий канцелярист (1787). Мав 3 підданих в 1 селі [1617,арк.120]. Д.: Уляна Григорівна Бордоніс, донька священика.

Трохим — служив з 1759 р. козаком, з 1772 р. призначений в сотню Березненську сотенним хорунжим. Значковий товариш (1779 — 1780 [1416,арк.17] — ?).

Був у походах в турецьку війну, у 1772 р. знаходився на форпостах, був у командах. Д.: NN Подольська, донька померлого протопопа березненського, дітей не мали.

Чумаки

I

Прокіп.
Василь.

II

Павло Прокопович (? – 1655 – 1705, старий – ?) – шляхтич, значний військовий товариш (1685). 1 липня 1685 р. купив у Березні у військового товариша Василя Тимковича двір за 100 золотих [1948,с.21]. Військовий товариш, за універсалом Мазепи (1704) взятий з синами під оборону і звільнений від податків.

Іван Васильович – козак куреня сотницького (1718), можний (1732).

III

Степан Павлович – шляхтич, рудник карпівський (? – 1700 – 1712 [1940,с.147] – ?). 25 травня 1704 р. разом з братом Дем'яном отримав гетьманський універсал на оренду гетьманської рудні і млина на р. Снов в с. Карповичах, підтвержені універсалом 15 травня 1705 р. Д.: Ганна Андріївна Скугар, вдова Скварського.

Дем'ян Павлович.

Іван Павлович – козак малогрунтовий березненський (? – 1732 – 1742 [1698,арк.111] – ?), виборний (1740). 3 травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба. Мав двір з трома хатами (1740).

Микола Павлович – сотник наказний березненський у польському поході (1733 [1792,с.141]).

Григорій Павлович (1712 – ?) – з братом Іваном з одного двору з різних хат служили (1733). «Нищіє и весма убогіє» (1732).

Гапон.

IV

Василь Степанович – мешкав у с. Дубрівному (1707). 12 липня 1707 р. отримав доплату за проданий 1693 р. матір'ю ґрунт від Д. Посудевського.

Павло Степанович (? – ран. 1726) – військовий товариш (1708). Його правнук Павло був абшитованим сотенним хорунжим і мешкав у Сосницькому повіті. 29 серпня 1720 р. отримав від гетьмана Скоропадського дозвіл на оренду гуті (Старе Гутище) в ґрунтах Шептаківських у Гамаліївського монастиря.

Петро Степанович Чумаченко-Богинський (бл. 1682 – 1747 – ?) – значний товариш сотні Топальської (1715), значний військовий товариш (1716 [1526,арк.220]). Значковий товариш Стародубського полку (1731 – 1747), асесор Стародубського полкового суду (1733). Скуповував ґрунти, двори, дуброви, поля і сіножаті у с. Бровничах, на які отримав 17 грудня 1714 р. гетьманський універсал. У с. Карповичах у 1732 – 1742 рр. орендував гуту. Д.: (1716) Марта Яківна Рубець 2) (1741) Параска Павлівна Н (бл. 1686 – ?).

Микола Іванович – козак березненський (1742 [1698,арк.111]). Хорунжий сотенний березненський (? – 1750 – ?).

Лука Іванович — козак березненський (1742 [1698,арк.111]).

Микола Іванович — козак березненський (1742 [1698,арк.111]).

Іван Іванович — козак Березненської сотні (1742 [1698,арк.111]).

Самійло Гапонович — козак-підпомічник (1747).

V

Іван Павлович старший — посполитий, відкупщик Лозовської рудні Шептаківської волості (1734).

Іван Павлович молодший — посполитий, орендатор гуту в д. Старе Гутище (1726 — 1734 рр.). 23 квітня 1733 р. спільно з рудником лозовським Яковом купив у бунчукового товариша Івана Топольницького дві частини млина на р. Слот.

Василь Петрович — житель с. Карпович. Д.: (1747) Олена Михайлівна N.

Григорій Петрович — житель с. Карпович.

Олексій Петрович Богинський — значковий товариш (1731 — 1751 — ?), житель с. Карпович. Д.: (1747) Ганна Іванівна N.

Павло Петрович (1727 — ?) — військовий канцелярист (1747 — 1755), військовий товариш (1760.4.10. — 1787). Житель с. Карпович. Д.: Олена Романівна N, донька козака.

Потап Петрович Богинський (? — ран. 1781) — значковий товариш Стародубського полку (1731 — 1776). 10 березня 1747 р. разом з топальським сотником Михайлом Ганджулою уступив Івану Шашкевичу частину млина під Стародубом. 13 січня 1776 р. спільно з дружиною продав за 400 рублів хутір Ревучку (Мохівку) з млином на р. Ревучці та 3 хатами військовому канцеляристу Гнату Савичу Янжулу. У 1764 р. у Стародубі, в Топальській сотні у с. Любечани при хуторі Нехаївці мав підданих. Проживав у с. Бровничі, де мав 65 підданих [1773,с.266]. Д.: (1743) Марина Іванівна Хромченко.

— Параска Петрівна. Ч.: (1772) Іван Петрович Маньковський, капітан (1772).

Роман Миколайович (? — ран. 1790) — службу розпочав виборним козаком 5 травня 1766 р., хорунжий сотенний березненський (1775.10.04 [1325,арк.113] — 1782.18.04. [1325,арк.113]), осавул сотенний березненський (1782.18.04. [1325,арк.113] — ?). Корнет. Мав 3 підданих (1782). Д.: Горпина Карпівна Солонина, донька абшитованого сотенного осавула [1517,арк.29].

Іван Миколайович (1722 — 1782 — ?) — козак куруня сотенного березненського (1732 [1748,с.59;1425,арк.1125]), отаман курінний (1755 [1503,арк.273]), користувався гербом. Д.: Уляна Костянтинівна N.

VI

Роман Іванович Чумак-Яскевич (? — ран. 1771) — у 1747 — 1752 рр. у нього на користь ЧТМ відібрано гуту в д. Старе Гутище. 31 березня 1753 р. продав батьківський млин на р. Слот монастирю. Орендував у К.Г. Розумовського гуту у д. Лосинівці. Д.: Катерина Антонівна Лось, донька лосівського гутника.

VII

Павло Романович (бл. 1744 — ?) — козак, отаман д. Турія (? — 1782), абшитований сотенний хорунжий (1782.14.01. — 1787), корнет у відставці (1787 — ?). Д.: 1) Параска Омелянівна N (1751 — ?). 2) (1787) Дарія NN, донька священика.

Прокіп Романович (бл. 1748 – ?) — службу розпочав з 1777 р. козаком Киселівської сотні, сотенний хорунжий в абшиті (1781.17.12. — 1787 — ?). Разом з братом Павлом мав 8 підданих у с. Турії (1787 [1526,арк.188]). Д.: (1771) Ганна Григорівна Андрос (Леванович), донька козака.

Савицькі

I

Іван — отаман курінний сотенного Березненського куреня (1732).

Григорій — отаман куреня жабчицького Городнянської сотні (1732 [1748,с.49]).

II

Семен Іванович — писар городовий менський. У 1728 р. образив і побив шинкарку — дружину драгуна Виборзького полку Івана Нікітіна Феодосію, за що був покараний киями. Писар сотенний березненський (1708 — 1725 — ?), (? — 1741 — 1744). Був у низовому сулацькому поході (1721, 1725), на українській лінії (1732), проти ногайської орди (1735), в сотні по набору (1737), по набору волів (1738, 1739). Значковий товариш Чернігівського полку (1744.4.03. — ?).

III

Василь Семенович — значковий товариш Чернігівського полку (1744 — 1751 — ?) на місце батька, мав житловий двір у м. Березному (1747 [524,арк.203]).

Євдоким Семенович — значковий товариш (1744 — 1751 — ?) на місце батька.

IV

Василь — отаман сотенний (1790). Мав 21 спадкового підданого. Разом з Степаном і Семеном внесені до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: NNN (? — ран. 1790).

Тимченки-Ричицькі

I

Василь Тимченко Ричичанин (? — 1639 — 1685 — ?) — покозачений шляхтич гербу Лодзя [1933,с.483], знатний товариш Березненської сотні (1669). Військовий товариш (1685), 1 липня 1685 р. в Березні продав свій двір за 100 золотих значному військовому товаришу Павлу Прокоповичу [1948,с.21].

II

Косма (? — 1652 — 1710 — ?) — курінний отаман (1682). 5 липня 1710 р. купив частину млина під м. Березною у родича Якова Козьменка [784,арк.1].

III

Оникій — наказний сотник березненський (1704.10.06. [783,арк.1]). 10 червня 1704 р. купив частину двору в м. Березні і частину млина на р. Березна у Іллі Зінченка [783,арк.1].

Захар — козак Березненської сотні. Учасник походу над р. Шелдихою на урочищі Лопі (вересень 1702 р.).

Михайло Ричицький — седнівський міщанин. Тримав млин на р. Снові, який перейшов Пантелеймону Радичу [783,арк.1].

Логвин — основоположник гілки роду Ричицьких-Логвинових.

Андрій.

IV

Степан — козак куреня Березненського хорунжого (1732).

Григорій Ричицький — козак можний куреня Муравейкиного Березненського (1732). Був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба (1733.05. [288,арк.87] — 1734 [288,арк.93зв.]). Мав шинок в Березні (1732).

Гнат Логвинович — писар сотенний березненський (? — 1732 [1748,с.59] — ?).

Михайло Логвинович (1718 — 1768 — ?) — козак березненський (1739), продав два млини дружині березненського сотника Андрія Лисенка. Військовий канцелярист (1766). Військовий товариш (1768). Мав житловий двір у Мені, який знаходився по вул. Синявській. Володів 2 дворами та 2 бездвірними хатами з підсусідками. Мав 1 хату підданих в Мені (1766 [653,арк.35зв.]). Д.: Параска NN (1728 — ?), мали 3 дітей.

Микита Андрійович (1712/1717 [1616,арк.154] — 1789 — ?) — козак-підпомічник (1747), виборний (1782) [1425,арк.1126]. Мав власний двір (1747), мав двоюрідних племінниць Килину і Мотрю. Д.: Параска Микитівна N (1732 — 1782 — ран. 1788).

Косма Андрійович (1735 — 1789 — ?) Д.: Параска NN, донька козака. Мали сина Якова (1784 — ?).

V

Василь Михайлович (1738 — ?) — службу розпочав з січня 1759 р., копіст (з 1759.22.03.), підканцелярист (з 1760), полковий канцелярист (з 1761), писар сотенний березненський (1766.25.07. — 1782). Військовий товариш (1787). У Березні мав 15 підсусідків (1784), 24 спадкових підданих (1787). Д.: Єфимія Михайлівна Богдановська, донька сотенного писаря. Мали синів Михайла (1768 — ?), Василя (1772 — ?), Івана (1786 — ?), доньок Марію (1767 — ?), Гафію (1764 — ?), Євгенію (1781 — ?).

Іван Микитович (1752/1757 — ?) — виборний козак Березненської сотні (1776 [1415,арк.11зв.]).

Вишневецькі

I

Василь (? — 1747) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1732 [534,арк.1] — 1747). Був у польському поході (1735). Присягнув цариці Єлизаветі Петрівні [1698,арк.46]. Житель Стольного, де мав підсусідків, 2 двора посполитих та двір житловий на 2 хати (1741 [527,арк.399], 1743 [529,арк.339]), на р. Стольній млин-вешняк [1754,с.127], мав двір житловий (3 хати) у с. Локнистому Березненської сотні (1739). Д.: Дарія NN, вдова, мала двір житловий у с. Стольному (1747 [524,арк.224]).

Григорій — значковий товариш Чернігівського полку (1739). Мав двір житловий у с. Локнистому Березненської сотні.

II

Іван Васильович (1757).

Василь Васильович — козак-підпомічник у м. Березна (1747). Мав власний двір.

— N Васиївна Ч.: Сава Лапценський, значковий товариш.

4 представники роду Вишневецьких — мешканці с. Сивки внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с. 626-627].

Ольшанські

Ясько Ольшанський — козак сотні Ресченкова Канівського полку (1649).

I

Іван — хорунжий сотенний березненський (? — 1770 [915, арк. 4зв.] — 1772 [892, арк. 1]), сотенний хорунжий (1777 [646, арк. 105зв.]), значковий товариш (1781 [651, арк. 1] — 1782 [1425, арк. 1150зв.] — ?).

II

Григорій Іванович (1778 — ?) — мешканець березненський (1783 [1425, арк. 1208]).

Тишинські

I

Тимофій (? — ран. 1750 [426, арк. 1]) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1732 [533, арк. 1] — 1739). У березні 1739 р. звільнений від військової служби через хворобу [1424, арк. 1]. Абшитований значковий товариш (1740). Мав житловий двір у Березні (1740). Д.: Катерина NN. 1750 р. подала чолобитну до ГВК про віддачу військовим канцеляристом Миколою Базилевичем більшої половини її двору значковому товаришу Андрію Галясовському в рахунок судової компенсації за побиття його її сином і зятем [426, арк. 1].

Євстрат (? — ран. 1747) — значковий товариш Чернігівського полку (1743), володів житловим двором у Березненській сотні. Д.: NNN, у 1747 р. мала у Березному житловий двір.

II

Тимофій — козак Чернігівського полку, значковий товариш (з 1760).

— N Тимофіївна Ч.: Іван Паскевич.

Дунаєвські

Степан — шляхтич. 29 жовтня 1629 р. Чернігівський городський суд розглядав справу про відновлення його прав і привілеїв на сл. Гучин в ґрунті Листовецькому, що згоріли під час пожежі в Любецькому замку [1628, арк. 1]. 23 березня 1637 р. йому були уступлені 23 волюки в Малій і Великій Висі під Чернігівським замком [1975, с. 721].

I

Андрій.

II

Григорій Андрійович (1714 — 1745) — навчався у КМА (1727 [1950, с. XXVIII]). У 1738 р. як житель м. Березна просив про надання уряду городового отамана як колишньому співаку царського двору [303, арк. 8]. Отаман сотенний березненський (1738 — 1742 — ?). У 1742 р. разом з полковим суддею Тимофієм

Сенютою подав чолобитну до ГВС про захоплення полковим сотником Федором Посудевським млинів і ґрунтів [700,арк.2]. У 1743 р. сперечався з вдовою Василя Антоновича Єфросинією за с. Чепелів [711,арк.1]. Д.: Олена Федорівна Антонович, донька значкового товариша.

Давидович-Спицькі

I

Іван — сотник наказний березненський (1725), значковий товариш (1729). У 1729 р. бунчуковий товариш Іван Бороздна здійснив наїзд на його дім і не допускав до користування греблею на р. Тетерів [228,арк.4].

Андрій — значковий товариш (? — 1732 [533,арк.1] — 1737 [534,арк.1] — ?).

Матвій Петрович — міщанин можний березненський (1732), малоґрунтовий (1747), служитель індукативного збору (1732 [1748,с.125]).

Павло — міщанин березненський (1732).

Антін — військовий канцелярист. Тримав у лавковому ряду комору Красну куплену від козака Андрія Крамаренка [1510,арк.397].

Федір Спицький (1712 — 1782 [1425,арк.1124] — ?) — мешканець березненський (1782). Д.: Дарія Федорівна N (1722 — 1782 — ?).

II

N — викладач Переяславського колеґіуму (1781 [1775,с.2]).

Степан Федорович (1747 — ?). Д.: Варвара Василівна N (1757 — ?).

Андрій (1735 — 1788 — ?) — полковий канцелярист (? — 1763 — 1766 — ?), колезький протоколіст (1788). Мав 48 підданих. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.262]. Д.: Ганна Львівна Тимошевич, донька значкового товариша.

Кладкевичі

I

Пантелеймон.

Ничипір.

II

Семен Пантелеймонович — староста с. Тихоновичі — маєтності березненського сотника Василя Скоропадського [1732,с.75].

Іван Ничипорович — дяк петрушинський (1718), писар сотенний роїський (? — 1735 — 1738.16.05. — ?), у Ріпках половину микільської парафії з 1737 р. тримав племінник архимандрита Єлецького монастиря Тимофія Максимовича Андрій Максимович, другу половину парафії прийняв писар Іван Ничипорович [1503,арк.261]. Писар сотенний роїський (? — 1742.16.05. — ?), (? — 1745.15.05. — 1746 — ?), (? — 1747.14.05. — 1749). Священик троїцький ріпкінський (? — 1755 — 1756 [531,арк.137-137зв.,151] — ?).

Кирило Ничипорович (1702 — 1751 — ?) — священик с. Звеничів (? — 1729 — 1751 — ?). Д.: Домна Іванівна N (1709 — ?).

III

Іван Семенович (1722 — 1788 — ?) — службу розпочав козаком Березненської сотні (з 1764.6.04. [424,арк.1]), канцелярист сотенний (1745 — 1750),

значковий товариш (1750.6.04. [810,арк.141] – 1782 [1325,арк.260] – ?). Абшитований полковий осавул (1788). Мав 18 підданих у Березному. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.119], мав родовий герб [1510,арк.326зв.]. Д.: NNN (? – ран. 1778 [1517,арк.11]). Мали сина Федора (бл. 1758 – ?) – військового товариша (1790), доньку.

Василь Кирилович (1726 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26]).

Федір Кирилович (1733 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26]). Священик с. Звеничів (1767).

– Тетяна Кирилівна (1731 – ?).

Кубраковські

I

Євстафій.

II

Григорій Євстафійович – шляхтич, мешканець Салтикової Дівиці. 22 червня 1706 р. отримав гетьманський універсал про взяття його в гетьманську протекцію, який більше 10 років за гетьманським указом прожив у Москві [1801,с.357].

III

Іван (? – ран. 1747) Д.: Горпина NN. У 1747 р. вдова у Чернігові, де мала двір з хатою.

Іван (1701 – 1769 – ран. 1790) – службу розпочав з 1725 р., сотенний хорунжий березненський (1752 – 1766). Через старість отримав абшит значковим товаришем [241,арк.46].

IV

Павло Іванович (1722/1728 – 1790 – ?) – козак (1788). Мав 6 спадкових підданих у Березні. Д.: Єфросинія Леонтіївна N (1742 – ?), донька козака.

Леонтій Іванович (1745 – 1788 – ?) – службу розпочав сотенним хорунжим (з 1764.4.03), сотенний осавул (з 1768 [613,арк.1]), значковий товариш (1772 – 1782 – ?). Отаман сотенний березненський (1772 [1517,арк.20] – 1782 [1425,арк.1150зв.] – ?). Військовий товариш (? – 1788 – 1790 – ?). Мав 11 підданих у Березні. Мав синів Якова (1770 – ?), Павла (1779 – ?), Д.: 1) (1773) N Іванівна Харченко, донька абшитованого сотенного отамана. 2) (? – 1788 – 1790 – ?) Софія Степанівна Петрункевич, донька бунчукового товариша [1616,арк.97].

Олексій Іванович (1746 – ?) – отаман сотенний (1782), абшитований військовий товариш (1788). Мав 7 підданих в Березні. Д.: (1790) Анастасія NN, донька священика. Мали сина Петра (1775 – ?).

Марченки

I

Степан Марченко – козак березненський (1649).

Іван Марченко – козак березненський (1649).

Марко Семенович – козак березненський. Тримав млин (1666).

II

Юхим Маркович – козак. Мав млин на р. Рогозці в одне коло у м. Березна [1796,с.123]. Протекціоніст сотника березненського Андрія Лисенка (1732). Мав хутір (1740).

III

Євстафій (1707 – ?) – абшитований отаман сотенний (1788), мав 11 підданих в одному селі. Д.: Гафія NN, донька козака. Мали синів Андрія (1747 – ?), Олексія (1749 – ?).

Федір (1725 – ?) – священик (1788), мав 30 підданих в одному селі. Внесений до 1-ї частини родовідної книги Чернігівського намісництва (1788 [1616,арк.93]). Д.: Анастасія NN, донька козака. Мали синів Василя (1760 – ?), Івана (1767 – ?), доньку Марію (1770 – ?).

Міхно

У XV ст. татарин Міхно отримав маєтність Михневичі (Татаринка–Михневичі). Матковська земля надана Татаринкові чи Міхновичу королем Сигизмундом-Августом, стверджуючи надання Сапеги, кн. Вишневецького і старости любецького Войцеха Хоцемирського [2027,s.92]. Боярин Любецького замку Михайло Міхнович у 1598 р. отримав королівський привілей на володіння.

I

Артюх.

II

Міхно (Михайло) Артюшенко – мав луку поблизу р. Свішек в Мишуківщині (1660 [1510,арк.6]). Отаман городовий березненський (? – 1679.6.11. – 1680.03. – ?).

Іван Артюшенко – отаман курінний березненський (1682).

III

Тиміш Михайленко – отаман городовий березненський (? – 1730.18.06. – ?).

Артем Михайлович (1660 – 1754) – отаман городовий березненський (? – 1718 – 1725.11. [1756,с.7] – ?), (? – 1732.22.01. – 31.01. [1748,с.58] – ?), наказний сотник березненський (1725, 1739, 1742). Мав двір, до якого належали грунт на 66 четвертей, сіножать, винокурня, 20 коней, 20 волів, 2 млини в 3 кола, ліс «доволное число» (1740), 2 шинки, 3 двори підсусідків у м. Березному, у д. Рогозки 9 дворів підсусідків, 1 двір підсусідків у с. Макишині Седнівської сотні у (1747), шинок у с. Городищі. Загалом йому належали 3 млини з хутором і слободою: на р. Березні в одне коло в м. Березна, в його хуторі Рогожці в одне коло на р. Рогозка, в два кола на р. Думниці [1796,с.123], на р. Снові в три кола у с. Дирчин, де мав двір (1732). Бунчуковий товариш (з 1743), абшитований (? – 1749 – 1754). У 1749 р. заволодів спадковим млином Олени Антонович [723,арк.1].

Леонтій Михайлович (1684 – ?) – хорунжий сотенний березненський (? – 1718 – 1732 [1748,с.59] – ?) і отаман курінний (1718). Повернувся з походу (1735 [288,арк.93зв.]). Козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали грунт на 30 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, 4 коня, 8 волів (1740).

Остап Михайлович (? – ран. 1740) – козак березненський.

Семен Михайлович – наказний сотник березненський (1737, 1741).

Андрій – наказний сотник березненський (1742).

IV

Олексій Артемович (1692 – 1761 – ?) – служив з 1720 р. сотенним хорунжим, був у сулацькому, польському, очаківському і хотинському походах.

У 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.111]. У 1744 р. після надання батькові чину бунчукового товариша на службі значковим товаришем Чернігівського полку до 1760 р. Отримав чин абшитованого військового товариша (з 1760.21.06.).

Іван Артемович (1692 – 1755 – ?) – отаман курінний куреня хорунжого (1732 [1748,с.59]). У 1734 р. був у команді роїського сотника Якова Бакуринського в Любечі на форпостах [288,арк.90зв.]. Хорунжий сотенний (? – 1737 – 1746 – ?), наказний сотник (1737), отаман сотенний березненський (? – 1750.15.05. – 1755. 7.06. – ?).

Федір Артемович (1714 – ?) – у 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.111]. Службу розпочав з 1743 р., бунчуковий товариш (? – 1747 – 1750 – ?), мав приїжджий двір у Чернігові (1747 [524,арк.13зв.], 1750 [532,арк.11]).

Іван Леонтійович (1710 – ?) – козак березненський (1740).

Яків Леонтійович (1719 – ?) – козак березненський (1740).

Григорій Остапович (1710 – ?) – козак березненський (1740).

Василь (1724 – 1774 [1510,арк.396] – ран. 1788) – службу розпочав військовим канцеляристом [1956,с.276] (1745.12. – 1755 [787,арк.9]), військовий товариш (1760 – 1774 [1510,арк.396] – ?). Д.: Марія NN (1738 – 1790 – ?), мали синів Миколу (1765 – ?), Івана (1755 – ?), доньку Єфросинію. Мала з Михайлом і Семеном Міхно 58 нерозділених підданих в одному місті і одній слобідці.

V

Артем Олексійович – службу розпочав з 1738 р. військовим канцеляристом.

Федір Олексійович (? – 1790 – ?) – службу розпочав з 1743 р., військовий товариш (? – 1769 [1510,арк.387] – 1774 – ?), працював в рахунковій комісії Чернігівського полку [1770,с.219]. Абшитований бунчуковий товариш (? – 1788 – 1790 – ?), прем'єр-майор. Мав приїжджий двір у Чернігові. Внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1615,арк.70]. Мав 126 спадкових підданих (1790 [1623,ч.VI,арк.27]). Д.: Тетяна Семенівна Копцевич (? – ран. 1790), донька сотника. Мали доньок Мотрю і Марію.

Іван (1721 – ран. 1788) – службу розпочав у 1748 р. при ГВК, військовий канцелярист, абшитований військовий канцелярист (1759.7.05. – 1769 [241,арк.40зв.] – ?), військовий товариш. Мав 79 підданих в Березні і слободах Рогозові і Малому Дирчині. Д.: Марія NN (? – 1789 – ?).

Іван (? – ран. 1788) – отаман сотенний. Д.: Гафія NN (1738 – 1789 – ?), мали синів Федора, Хому, Григорія.

VI

Федір Артемович (1740 – 1789 [1623,ч.VI,арк.28] – ?) – службу розпочав 5 травня 1755 р., полковий канцелярист (з 1755.10.07.), військовий канцелярист (з 1759.20.06.), військовий товариш (з 1765.17.08. [598,арк.6зв.]). Працював у рахунковій комісії Чернігівського полку [1770,с.219]. Разом з братом Іваном в м. Березні і с. Рогозках мав 20 підданих (його – 10). Військовий товариш (1773), абшитований бунчуковий товариш (1788). Мав 58 підданих в одному городі і двох слободах (1788 [1616,арк.70]). Прем'єр-майор, березненський повітовий суддя. Д.: NNN (? – ран. 1789). Мали доньок Мотрю і Марію.

Іван Артемович (? – ран. 1789) – службу розпочав полковим канцеляристом (з 1764.4.03). У 1770 р. його за ґрунти позивав міщанин березненський Клим Лежня [611,арк.2]. Сотенний возний березненський (з 1772), сотенний отаман. У 1773 р. в нього нерозділених з братом Федором 20 підданих у м. Березні і с. Рогозках [624,арк.12]. Голова м. Березни (з 1782), військовий товариш (1784). Мали 71 підданого [1623,ч.VI,арк.27]. Д.: Ганна Федорівна Андрієвська (1760 – 1790 – ?), донька бунчукового товариша. Мали (1784) синів Павла (1782 – ?) і Василя (1783 – ?).

Степан Іванович (1750 – 1790 – ?) – осавул полковий (? – 1788 – 1789 – ?). Мав 21 підданого в одному місті і одному хуторі. Д.: Уляна Іванівна Антонович, донька сотенного отамана.

Михайло Іванович (1765 – ?) – колезький протоколіст (1788), колезький секретар (1789). Д.: Єфросинія NN, дворянка.

Семен Іванович (1767 – 1789 – ?) – син військового канцеляриста, службу розпочав з 1778 р., колезький канцелярист (? – 1784 – 1790 – ?). Д.: Євдокія NN, міщанка.

Микола Іванович.

Іван Іванович.

– Єфросинія Іванівна.

Рубани

I

Ясько (? – ран. 1732) – у 1713 р. Федір Іванович Лисенко продав $\frac{1}{4}$ Рубанівського млина шляхтичу Івану Завадовському [1056,арк.1]. Можливо, перша дружина Лисенка – Феодора була з роду Рубанів. Д.: Тетяна Рубанка. У 1732 р. вдова малоґрунтового козака.

II

Павло Яскович – міщанин можний березненський (? – 1718 [1783,с.134] – 1732 – ?).

Сава.

Іван – козак березненський (1733). Був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

Іван – козак березненський (1733). Брат Івана, служили з одного двору. козачки Гафії Рубаник 1 (1766 [652,арк.119зв.]).

Кіндрат Васильович – козак-підпомічник (1747).

Артем Андрійович – міщанин березненський (1747).

III

Павло Павлович – вїт березненський (1747). Тримав хутір (1740).

Михайло Савич – тримав шинок у Березні (1747).

Карпо Артемович – міщанин березненський (1747).

IV

Іван Павлович (1752 – 1788 – ?) – служив у полкові Чернігівській канцелярії при письмових справах (з 1764.1.04.), підканцелярист чернігівський (з 1767), канцелярист полковий (з 1769), значковий товариш (з 1777), військовий

товариш (з 1782). У 1779 р. у нього березненські козаки Опанас Борисенко і Микита Булинець вкрали 3 пуди сала [909,арк.1]. У походах не був, був у командах (1780). Мав 17 спадкових підданих. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.239]. Поручик (з 1787.20.10.), секретар Березненського повітового суду (1782.3.02. [1525,арк.14] — 1785 [1770,с.144] — ?). Д.: Тетяна Корніївна Абрамович, донька військового товариша [1517,арк.16-17]. Мали сина Миколу, доньку Уляну.

Михайло Павлович — корнет (1790). Мав 11 підданих. Д.: NN Соколо-вська, донька значкового товариша.

Самборович-Морози

Морозенко Грицько, Мелешко, Мисько, Омелян, Семен — козаки сотні Гуні Канівського полку (1649).

I

Ісак — вийшов з Канева до Березни.

Прохір.

II

Іов Ісакович — міщанин можний березненський (? — 1718 — 1732 — ?).

Карпо Прохорович — житель Березни (1725 [150,арк.15]). Міщанин можний березненський (1732), ніщетний маючий худобу (1747). Мав власний двір, 2 коня, 1 вола (1747), млин на р. Рогозці в одне коло в м. Березна [1796,с.123]. Тримав хутір (1740).

Іван — житель Березни (1725), міщанин можний березненський (1732).

Григорій — міщанин малогрунтовий березненський (? — 1732 — ?).

Іван — міщанин убогий березненський (? — 1732 — ?).

III

Гнат Іович (? — ран. 1742) — міщанин березненський (1732), мав млин на р. Березні в одне коло в м. Березна [1796,с.123]. Д.: NNN, вдова (1742), за нею млин на р. Березні в одне коло.

Євдоким Іович — міщанин. Мав два млини на р. Березні, в одне і два кола в м. Березна [1796,с.123] 1730 — 1740 рр. [806,арк.1зв.]. Універсал К. Розумовського полковнику чернігівському Божичу 4.12.1751 р. Слухали екстракт у справі скарги міщан і жителів березненських Євдоким та Івана Морозів, в якому показано їх чолобитну минулого 1748 р. в ГВК. Їх дід, батько і брат, так і вони самі чолобитчики відправляли часто військові служби і жили вони на спадкових і куплених козацьких землях і просили призначення на козацьку службу. Слідство 1749 р. показало, що їх дід Ісаак зайшов з м. Канева на проживання в Березну, батько їх Іов Мороз жив на козацьких землях куплених і уступлених, і брат їх Гнат Мороз разом з чолобитниками нерозділено жив, він був у поході Очаківському при померлому сотнику березненському Андрію Лисенку. Постановили зачислити їх в козацький компут Березненської сотні. Мав двір з 1 хатою, 4 коняй, 8 волів (1747). Тримав хутір (1740).

Іван Іовович (1736 — 1782 [1425,арк.1150зв.] — ?) — у Березинській сотні служив з 1751 р. козаком, у 1756 р. від ГВК надано чин значкового товариша.

У 1760 р. звільнений у відставку по хворобі. До сказки прилучений атестат з Охтирського полку. Абшитований значковий товариш Чернігівського полку (1760 – 1788 – ?). У 1756 р. сотник березненський Яким Сахновський здійснив наїзд на його хутір, побив служителів і погрожував вбити Мороза [475,арк.1]. У 1767 р. сотник седнівський Федір Римша наслав людей на його сіножать Підкалеївську та забрав сіно [1370,арк.1]. У 1769 р. мав суперечку за володіння двома млинами на р. Березні з абшитованим військовим товаришем Михайлом Карандою [9,арк.1]. У 1775 р. козаки Ілля Левченко і Лука Опара вибили його з володіння пущі і забрали два воли [1387,арк.1]. Користувався шляхетським гербом (1777 [1510,арк.418зв.]). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.244]. Д.: Ганна NN, донька священика.

Опанас Іванович – міщанин ніщетний маючий худобу (1747). Мав власний двір, 2 коня, 2 воли (1747), козак і мешканець березненський (1774). Користувався шляхетським гербом (1777 [1510,арк.418зв.]). Мав 4 підсусідки (1766 [652,арк.119зв.]).

IV

Іван Іванович (1754 [1425,арк.1150зв.] – 1783 – ?) – військовий канцелярист. Д.: (з 1781.25.04., в Березному) Соломонида Іванівна Лукомська [1936,с.220].

– Н Іванівна – донька значкового товариша. Ч.: (1783) Олексій N Харченко, військовий товариш.

Матвій (1757 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Мав 115 підданих у м. Березна і одному селі. Занесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.195]. Д.: (1782) Софія NN, донька дворянина.

Степан – виборний козак Березненської сотні (1776 [1415,арк.1]).

Григорій – не одружений (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва [1619,арк.89зв.].

Опанас – корнет (1790). Мав 40 спадкових підданих. Д.: NNN (? – ран. 1790).

Іван – корнет (1790). Мали сина Олександра. Д.: Марія NN, донька священика.

V

Яцько – козак Сосницької сотні Чернігівського полку (1649).

Опанас – отаман курінний лукашівський (1732 [1748,с.12]), козак ґрунтовий лукашівський (1738).

Федір – козак куреня лукашівського (1732 [1748,с.12]), «при артилерії служат і получають плату» (1738).

Павло – козак куреня лукашівського (? – 1732 [1748,с.12] – ?), «Нищетніе и весма Убогіе при одних огородахъ живучіе», мав коня (1738).

Паскевичі

I

Іван – козак (1740), військовий товариш «1741 года з асауловъ войска сечового Запорожского за службу его во многих походах отправленную»

[1895,с.136] (1741 – 1767 – ?). Присягнув Єлизаветі Петрівні (1742 [1698,арк.44]). Мав двір, до якого належали грунт на 15 четвертей, сіножать на 30 возів, млин в одне коло, гай, бір, винокурня, 6 воли, 4 коня (1740), млин на р. Рогозці в два кола у м. Березні [1796,с.123]. Тримав хутір (1740). Д.: 1) Євдокія Тимофіївна Прищепа, донька козака можливого березненського. 2) (1757) N Тимофіївна Тишинська, донька значкового товариша [1939,с.21].

II

Лука Іванович (1741 – ?) – у 1750 р. його баба, вдова значкового товариша Тишинського Катерина, маги померлої дружини Паскевича, звинуватила його батька у марнуванні спадщини сина – «материзни» [418,арк.1].

Прищепи

I

Оксен.

II

Федір Оксенович – козак куреня Кавяки березненського (1718).

N (? – ран. 1732). Д.: Параска, вдова козака можливого березненського (1732).

Була під помічничею у виборного козака Івана Паскевича.

Тимофій – козак можний березненський (1731 [256,арк.4]). 10 грудня 1731 р. звільнений від повинностей. Тримав хутір Прищепинський. Д.: Зіновія NN [1752,с.83].

Григорій – козак березненський (1735).

III

Данило Тимофійович з Березни – у Введенській церкві КПЛ поминався його рід: Тимофій, Зіновія, Хома, Іван, немовля Андрій, немовля Дарія, Марія, Максим, Євдокія [1752,с.83].

– Євдокія Тимофіївна. Ч.: Іван Паскевич, значковий товариш.

Печерські

I

Гаврило.

Ярема.

II

Василь Гаврилович – козак середньоможний березненський (1732), козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

Левон Яремович – козак-підпомічник (1747). Мав власний двір.

III

Олексій (1723 – ?) – осавул сотенний, абшитований військовий товариш Чернігівського полку (? – 1788 – 1790 – ?). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: Феодосія NN, донька козака. Мали синів Гаврила (1762 – ?), Федора (1765 – ?), доньку Дарію, заміжно за отаманом сотенним поборницьким Федором Андрійовичем Каневським-Оболонським.

Коники

I

Федір Іванович – бурмістр (1732), козак березненський (1747).

II

Яків — міщанин. Мав шинок (1732).

Йосип — козак. Мав 1 підсусідка (1766) [652, арк.115зв.].

Свідерські

I

Микола — священик [1789, с.51].

II

Василь Миколайович — священик вознесенський березненський (1718), намісник березненський.

III

Авраам — навчався в класі інфіми Чернігівського колегіуму (1732 [1748, с.127]).

Михайло — священник вознесенський березненський (? — 1739 — 1742 — ?).

Наленч-Подольські

I

Павло — навчався у класі риторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748, с.51]), священник успінський березненський (? — 1739 — 1742 — ?).

N (? — ран. 1766) — протопоп. Д.: Марія (? — 1766 — ?).

II

Андрій — священник успінський березненський (? — 1774 — 1790 — ?). Внесений до I частини родовідної книги дворян намісництва [1616, арк.84]. Д.: NNN (? — ран. 1790), мали сина Михайла і доньку Марфу.

Трохим — священник (1790). Мав 15 спадкових підданих. Д.: (1790) Пелагея Скибачевська, донька протопопу. Мали доньку Єфросинію.

Роман — губернський регістратор (1790). Мав 10 спадкових підданих. Д.: Уляна NN, донька дворянина.

— NN Подольська, донька померлого протопопу березненського, дітей не мали. Ч.: Трохим Клименко, значковий товариш.

Скабичевські

I

Яків (? — ран. 1785) — протопоп березненський (? — 1774 [1510, арк.415зв.] — 1780 [1859, с.135] — ?). У 1778 р. скаржився на образи місцевого сотника [906, арк.1]. Володів хутором над р. Рогізною.

II

Степан Якович [1324, арк.97] — мав 22 спадкових підданих (1790 [1619, арк.44зв.]).

Яків Якович (1769 — ?) — мав 22 підданих в місті і слободі (1788). Внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616, арк.138].

Соколовські

Спадкова родина священиків Богоявленської церкви м. Березна.

Федір — священник Богоявленської церкви м. Березна (1732).

Йосип — священник Богоявленської церкви м. Березна (1732).

Леонтій — священник Богоявленської церкви м. Березна (1732), (1739, вікарій — 1744 [1211, арк.2] — ?).

Лаврін Йосипович — священик Богоявленської церкви м. Березна (1732), (1742 [1698,арк.32]).

Стаховські

I

Григорій — священик.

II

Андрій (Григорович ?) (? — 1740.27.03.) — син священика. Подарував два євангелія до олишівської церкви, що дозволило зробити припущення щодо його олишівського коріння. Освіту отримав в Києво-Могилянській академії (1668 — 1676). Чернець Чернігівського монастиря. Казнодеї кафедральний (1699 [1248,арк.1]), перший префект (з 1700). Професор Чернігівського колегіуму. Прийняв постриг з іменем Антоній, соратник архієпископа Івана Максимовича. Архімандрит Новгород-Сіверського Спасо-Преображенського монастиря (з 1709). Єпископ чернігівський і новгород-сіверський (з 1713.20.09.), архієпископ. Митрополит Сибірський і Тобольський (з 1721.12.). Фундатор Тобольського духовного училища. Підготував і опублікував праці: «Зерцало от Божественного Писания» (1705), «Сказание о Св. Писании» (1705). Під його керівництвом у 1716 р. був здійснений переклад з латинської мови «Історії» Тита Лівія. У синодику його роду у 1702 р. згадується ієреї Григорій, Клим, Сергій, Панкрат, Марина, Марія, черниці Софія та інші.

Іван Григорович (1660 — ?) — священик с. Ріпок (? — 1678 [1760,с.242] — 1742 [1698,арк.26зв.] — ?). Д.: Тетяна Юрївна Бакуринська [1935,с.33] (? — ран. 1740).

Варлаам — ігумен Київського Видубицького монастиря [1782,с.54].

Ілля — у 1710 р. продав двір з городом у с. Муравейці Чернігівському Єлецькому монастирю [1257,арк.1].

III

Василь Іванович (1698 — ?) — навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІІ]), попович (1742 [1698,арк.26зв.]). Д.: Євдокія Григорівна N (1710 — ?).

Матвій Іванович — священик Вознесенської церкви в Березні (1717.29.10. — 1735.06.), (1739 — 1742 [1698,арк.32] — ?). Д.: Уляна Михайлівна N, правнука Павла Грибовича.

IV

— Катерина Василівна (1731 — ?).

— Ганна Василівна (1736 — ?).

— Феодосія Василівна (1737 — ?).

Микола Матвійович — попович (1742 [1698,арк.32]).

Андрій — священик Вознесенської церкви в Березні (1742 [1698,арк.32]).

Василь — священик Вознесенської церкви в Березні (1742 [1698,арк.32]). Д.: Параска NN. У 1766 р. скаржилася на козака Івана Єрченка через захоплення рухомого і нерухомого майна [733,арк.1].

Іван.

IV

Іван Андрійович — попович (1742 [1698,арк.32]).

Іван Іванович (1730 — ?) — службу розпочав з 1745 р. у Чернігівській полковій канцелярії канцеляристом, писар сотенний городнянський (1745 — ?), писар сотенний роїський. Вакансовий писар сотенний, просився до Седнівської сотні. Через «глазну болєзнь» абшитований значковим товаришем [614,арк.1]. Писар підкоморський (1782). Абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян намісництва [1617,арк.302]. Мешканець с. Листвин. Д.: (1758) Марфа NN, донька священника. Мали синів Михайла (1759/1762 — ?), Федора (1761/1763 — ?), Івана (1769/1767 — ?), Дмитра (1771/1773 — ?), Федора (1773 — ?), Григорія (1777 — ?).

Михайло (1745 — ?) — військовий товариш (1777 [1510,арк.415зв.]), правив у Березненській сотні [1510,арк.397зв.]. Полковий осавул (1788). Мав 58 підданих у 1 місті і 1 хуторі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Березинського повіту Чернігівського намісництва [1617,арк.267]. Д.: Тетяна Іванівна Ярковська, донька військового товариша.

Боблич-Біблецькі

I

Михайло.

II

Іван Михайлович — священник Роджественської церкви с. Боровиця (? — 1740 — 1746 — ?).

Мартин — дяк вознесенський березненський (? — 1743 [1859,с.135] — 1744 [1683,арк.197] — ?).

III

Василь Іванович (1726 — ?) — студент КМА (1743.2.09. [1683,арк.262] — 1746 — ?).

Василь Мартинович (бл. 1725 — ?) — студент КМА (1743 [1683,арк.197] — 1744 — ?).

Федір (1719 — 1788) — козак м. Березна, його прадід і батько були священниками, жив на ґрунті батьківському. З 1756 р. призначений на місце померлого значкового товариша Петра Плахути значковим товаришем [474,арк.8]. Д.: Гафія NN (? — 1790 — ?), вдова Петра Плотухи. Мали доньку Єфросинію.

Городище, село — носило назву Михайлове Городище (1654). Курінний центр [1748,с.61]. У 1732 р. 141 двір козаків і 6 бобровників. Отамани курінні: Олефіров Мойсей (1676), Симоненко Іван (1718), Касян Омелян (1747). Отамани сільські: Дорошевич Максим (1676). У 1654 р. присягнуло 116 міщан. Володів ЧТМ, отримавши царську грамоту на це володіння у 1667 р. [1860,с.84]. У 1730 р. гетьман Апостол відібрав Городище у монастиря і надав на ранг генеральному обозному Якову Лизогубу, який в 1732 р. мав дворів посполитих 90, підсусідків 9. У 1744 р. ченці поскаржилися імператриці і указом від 1748 р. їм було повернено право володіння [1860,с.84]. У 1748 р. у генерального

обозного Михайла Забіли замість відібраної дачі в с. Городищі сенатським указом згідно його чину було надано фільварки під с. Березною в 170 дворів [1315,арк.1]. У 1748 р. за рішенням Сенату с. Городище передали бунчуковому товаришу Тимофію Скоропадському, але монастирські піддані ЧТМ захопили маєтність, що розглядалося ГВК [371,арк.1]. У 1767 р. козаків-підпомічників 130 хат, бобровників 6, різночинців 3, в хуторі при ур. Рогозка сотника синявського 2, підсудки 8 (1766 [652,арк.23зв.]). **Шинки:** генерального обозного Якова Лизогуба, бунчукового товариша Андрія Борковського, сотника березненського, Артема Міхна, монастиря Чернігівського Андронницького (1732), в 1740 р. залишився лише один — генерального обозного Лизогуба. 1747 р. Лизогуба. **Млини:** на р. Дяговій бунчукового товариша Мойсея Затиркевича, а потім його вдови млин в 2 кола (1742), на р. Сенківці Андронникового монастиря в одне коло (1742). **Михайлівська церква:** *священники:* Василь (1654), Каранда Антін Сергійович (? — 1740 [1302,арк.1] — 1747 — ?), Цурка Леонтій (? — 1740 — 1742 [1698,арк.32зв.] — ?), Зіновій Опанасович (1740), Каранда Леонтій (1769 [1318,арк.1]), *дяк:* Опанас Данилович (1718), *паламари:* Білич Василь (1718). Тимофій (1732). **Микольська церква:** *священники:* Давид Климович (1718), Іван (ран. 1740), вдова Євдокія (1747), Опанасович Сидір (? — 1740 — 1747 — ?), Опанасович Семен (? — 1740 — 1747 — ?), *дяк:* Семен Петрович (1718), *паламари:* Юско Панченко (1718), Семен (1732).

Роговські

I

Стефан — протекціоніст сотника березненського Андрія Лисенка (1732).

II

N — придворний співак (1774). Рідний брат Юхима, з яким спільно володіли двором і ґрунтами у с. Городищі [903,арк.1].

Юхим — козак Березненської сотні (? — 1774), значковий товариш (з 1774 [642,арк.1]).

Симоненки

Іван — отаман городовий і курінний с. Городища (1718).

Федір Семенович (1675 — ?) — козак виборний с. Городища (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, винокурня, 3 коня, 4 воли (1740). У нього братанич Василь (1700 — ?) — козак малоґрунтовий Городенського куреня (1732).

Самійло Семенович (1685 — ?) — козак ґрунтовий Городенського куреня (1732 — 1747).

Ничипір — козак городищанський Березненської сотні (1718).

Максим — козак березненський (1718).

Харченко

I

Іван (1665 — ?) — отаман курінний (1718). Козак ґрунтовий городенський (? — 1732 — 1740 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, винокурня, 6 коней, 6 волів (1740).

Каленик — козак городиський (? — 1732 — 1733 — ?). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба.

Михайло — козак ґрунтовий городиський (? — 1732 — ?). Брат Каленика, служили з одного двору.

II

Трохим Іванович (1705 — ?).

Іван Іванович (1715 — ?) — козак виборний городиський (1740 — 1747). Мав двір з однією хатою (1740), з 3 хатами, де 2 підсусідки (1747).

Іван Михайлович — козак виборний городиський (1740 — 1747).. Мав двір з двома хатами (1740 — 1747). Мав сина Кирила.

Григорій Михайлович — козак Березненської сотні (1747 — 1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Письменний.

Каранда

I

Григорій — продав Петру Дорошенку сіножать над р. Інгулом [1732,с.74].

Леонтій.

II

Сава Леонтійович — у 1681 р. купив млин на р. Домниці у березненського мешканця Івана Яцьковича [1196,арк.2]. У Межигорському монастирі поминався рід Сави Кориндея козака чернігівського з Березни. Ігумен Сава.

— N Леонтіївна. Ч.: Іван Юрійович Загоровський.

III

Хома — мешканець Березни. У 1698 р. продав ґрунт з млином на р. Домниці гетьману Івану Мазепі [1197,арк.2;1198,арк.1]. У 1716 р. карандовським млином володів Домницький монастир [1734,с.50].

Федір.

IV

Сергій Федорович — козак с. Городище (1718).

V

Антін Сергійович — козак ґрунтовий (1732), священик михайлівський (1740).

Леонтій — козак ґрунтовий (1732), священик михайлівський (1769 [1318,арк.1]).

Юхим (1690 — ?) — міщанин можний березненський (1732), козак Березинської сотні (1733), значковий товариш Чернігівського полку (1740.3.07. [810,арк.23] — 1751 — ?). З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Лизогуба. У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.46зв.]. Володів двором, до якого належали ґрунт на 30 четвертин, сіножать на 50 возів, винокурня, 6 коней, 10 волів, 1 (1740), 2 шинкових двора (1743).

Павло — козак Березненської сотні (1733), служив з братами Юхимом і Василем з одного двору.

Василь — козак Березненської сотні (1733).

Олексій (1695 — ?) — козак виборний ґрунтовий (1735). Отаман Городенського куреня (1740). Мав двір з двома хатами (1740).

VI

Михайло Юхимович (1705/1710/1720 — ?) — служив з 1737 р., був у очаківському і хотинському походах і комісіях. Значковий товариш. З 1755 р. хворів, пішов у відставку у званні абшитованого військового товариша (1761.19.09. — 1775 —?). У 1769 р. мав суперечку за володіння двома млинами на р. Березні з абшитованим значковим товаришем Іваном Морозом [9,арк.1]. У 1775 р. абшитований значковий товариш Іван Мороз захопив його два млини [640,арк.1]. Мав житловий двір в м. Березна, 2 шинкових двори. Користувався шляхетським гербом [1510,арк.326зв.]. Д.: Єфросинія Григорівна Антонович, донька значкового товариша. 1745 р. з нею судився в ГВС її дід значковий товариш Федір Антонович за неналежне володіння нею за уступкою батька її чоловіку д. Бутовкою (Бужевкою) [718,арк.1].

— Гафія. Ч.: 1) Петро Іванович Плахута, значковий товариш. 2) Федір Білецький [1957,с.169], значковий товариш.

VII

Михайло Михайлович (1762 — 1790 — ?) — корнет (1788), мав 36 підданих в одному місті. Прапорщик. Внесений до II частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.113]. Д.: Тетяна Олексіївна Печерська, донька військового товариша.

Йосип Михайлович (1764 — 1790 — ?) — абшитований військовий товариш (1788). Д.: Марина Іванівна Бродиська, донька титулярного радника.

Юхим — осавул сотенний (? — 1784). Абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] — 1788 — ?).

5 представників роду Каранда — мешканці с. Пакуль внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.605].

Бородухи

Бородухи отримали 2 серпня 1589 р. привілей Сигизмунда III.

Федір Лаврінович був підкоморієм чернігівським.

I

Демко.

II

Іван — службу розпочав з 1689 р., був у кримському поході. Козак Янівського куреня полкової сотні (1689 — 1724 — ?).

N (? — ран. 1732) — козак малоґрунтовий куреня Городиського. Д.: Феся NN (? — 1732 — ?).

Андрій Демкович — козак куреня харченкового Березненської сотні (1718), козак ґрунтовий, отаман курінний куреня Городиського (1732).

III

Василь — козак Янівського куреня полкової сотні (? — 1732 — 1738 — ?).

Максим — отаман [1956,с.264] сотенний, сотник наказний синявський (1743). Тримав маєтності у сс. Городищі, Синявці, Волосковці.

Оникій Іванович (1692/1697 – ?) – козак Янівського куреня полкової сотні (? – 1737 – 1782 – ?). Учасник походу 1737 р. [809,арк.1зв.].

Сава – козак куреня Городиського. «Нищие и весма убогіе» (1732).

Іван – козак ґрунтовий куреня Городиського (1732).

IV

Севастьян Максимович (1713 – 1780 – ?) – вчився в латинських училищах, службу розпочав у 1720 р. у Києві, Чернігові і польській області, козак с. Городище (1724 [1298,арк.1]). У 1733 р. [598,арк.9зв.] у Львові Гнатом Галаганом прийнятий у похідну Прилуцьку канцелярію, де був 2 роки по 1736 р., з 1736 р. у ГВК, військовий канцелярист [1956,с.276] (1737 – 1759.04.). У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.51зв.]. Проживав у с. Городищі Березненської сотні [522,арк.53]. У 1739 р. його двір був звільнений від повинностей. У 1745 р. отримав у заставу за борги ниви, город, два ставки Мишенківський і Антонівський з рибними ловлями та озера від городиських мешканців Захара Войтеха і його сина Семена [1306,арк.1;1313,арк.1], у 1746 р. від Семена Войтеха і його доньки Ганни – поля та ниви [1307,арк.1]. Один із його родичів захопив його ґрунт у с. Городищі. Його ображав і зневажав староста с. Вишеньки [318,арк.1-23]. Абшитований військовий канцелярист (1759 – 1769 – ?). У 1759 р. Подав скаргу (яку опублікував М. Стороженко [1944,с.332-333]) на свого племінника Федора Бородуху, який не хотів служити козацької служби, а мав намір стати священником. Військовий товариш (? – 1780 – 1788 – ?).

Гнат Васильович (1722 – ?) – козак Янівського куреня полкової сотні (1782).

Антін (чернече ім'я) – ігумен Суразького Благовіщенського монастиря.

V

Семен Оникійович (1726 – ?) – козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Тетяна Федорівна N (1732 – ?). Мали синів Якима, Микиту, Федора, Данила, доньок Марину, Уляну.

Іван Севастьянович (1745 – ?) – значковий товариш (1787). Д.: Пелагея N Дроздовська, донька сотенного хорунжого.

Антін Севастьянович (1747 – ?) – навчався в Чернігівському колеґіумі латинського діалекту, канцелярист земського суду (з 1767), військовий канцелярист (? – 1784). Абшитований полковий писар (1784.1.03. [1325,арк.603] – 1788 – ?). Д.: Єлизавета N Тихонович, донька військового товариша.

Ворфоломій Севастьянович (1757 – ?) – колезький асесор. Д.: Тетяна NN, донька військового товариша.

Феофілакт Севастьянович (1758 – ?) – корнет (1787). Д.: Варвара Павлівна Казанович, донька польського шляхтича.

Йосип Севастьянович (1762 – ?). Д.: Гафія NN, донька священника.

– Єфросинія Севастьянівна. Ч.: Іван Романович Бобир, сотник столенський.

Іван Гнатович – козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Анастасія Корніївна N (1742 – ?). Мали синів Семена, Гаврила, Василя, доньку Ірину.

Павло Гнатович (1742 – ?). Д.: Євдокія Леонівна N (1747 – ?).

Ничипір Гнатович (1747 – ?). Д.: Єфимія Степанівна N (1747 – ?).

Яків Гнатович (1762 – ?).

Гусавка, деревня на р. Гусавка (1732, 1766). Раніше 1629 р. пустош Гусява над р. Десною з борком Катеринським над р. Смож тримав Адам Рижковський, а після його смерті 4 березня 1629 р. Григорій Блонський отримав привілей на цю маєтність. Згодом перейшла до Солтиків [1904,с.268]. 21 козак (1732). Отаман курінний: Оникієвич Іван (1676). Отамани сільські: Іванович Іван (1676), Бурій Сава Васильович (1732), Загорульченко Матвій (1747). Володів Василь Антонович, його син Федір мав 7 дворів підданих і млин в два кола на р. Гусавці (1742). 17 травня 1745 р. продав деревню з млином за 900 рублів генеральному підскарбію Михайлу Скоропадському. Протягом 1748 – 1751 рр. зять Федора Антоновича, священник локнистенський Семен Гатницький з синами домагався викупу за деревню у Скоропадського [369,арк.6]. Після смерті батька 11 жовтня 1764 р. відбувся розподіл його майна і Гусавка потрапила старшому сину, генеральному осаву Івану Скоропадському, який отримав 19 хат підданих (1766 [652,арк.122зв.]). У хуторах поблизу по одній хаті підданих мали сотник березненський Сахновський і абшитований військовий товариш Олексій Міхно 1 (1766 [652,арк.122зв.]). Козаків-підпомічників 46 хат, різночинців 1, служителів Домницького монастиря 1 (1766 [652,арк.22зв.]). **Шинок** Михайла Скоропадського (1747).

Бурі (Буренки)

Бурі відомі у Канівському полку.

I

Василь.

II

Сава Васильович (1683 – 1740 – ?) – козак куреня Подорвана (1718), отаман гусавський Локнистенського куреня (1732). Володів двором, до якого належали грунт на 15 четвєртин, сіножать на 20 возів, 5 коней, 4 воли (1740),

Степан Васильович (1685 – ?) – козак ґрунтовий гусавський (1732), підпомічник (1740). Мав двір з двома хатами.

Ничипір Васильович (1710 – ?) – козак малоґрунтового гусавський (1732), підпомічник (1740). Мав двір з одною хатою.

Марко – козак ґрунтовий гусавський (1732).

III

Петро (1744 – ?) – абшитований військовий товариш Чернігівського полку (? – 1788 – 1790 – ?). Внесений до II частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва. Д.: Марія NN, донька шляхтича. Мали доньок Ірину, Софію, Параску, Гафію, Параску.

Дурне (Дурмянків) деревня (1637, 1766). У 1621 р. отримав дорогийський військовий Амброзій Сачко, перейшло Лукашу Росинському, який у 1634 р. продав Павлу Солтику [1904,с.268]. Останній на нього «w obozie u Archanioła» 18 квітня 1634 р. отримав підтвердження. У 1629 р. Якуб Сачко записав Станіславу Корибському, якому на них був виданий підтверджуючий універсал 27 липня 1629 р. У 1634 р. Владислав IV надав с. Дурянки у

Чернігівському повіті мечнику брацлавському Яну Калиновському [1975,с.670]. 22 лютого 1637 р. деревня Дупеково над р. Десною надана Петру Ласці-Чердицькому після смерті Степана Сачка. У 1668 р. є згадка про продаж ґрунту дурнівським мешканцем Герасимом Нечаєм Гришку Краснобетиді [1195,арк.1]. Військовий капелан Лаврін Кашпорович володів д. Дурні, ґрунтами в сотні, які викликали суперечки між жителями Ковчина, Салтикової Дивиці, 13 травня 1700 р. гетьман Мазепа надав Домницькому монастирю с. Дурнів [1733,с.77], що викликало чвари між Лавріном Кашпировичем і монастирем [1733,с.69]. 29 грудня 1711 р. Скоропадський підтвердив надання монастирю [1201,арк.1], а 18 грудня 1729 р. гетьман Апостол [1733,с.69]. Був відкритий шинок Домницького монастиря (1732 [1736,с.40]). 41 двір підданих Домницького монастиря (1732). Домницького монастиря 25 хат і при Домницькому монастирі 2 посполитські хати (1766 [652,арк.122зв.]). Монастиря Домницького Різдво-Богородицького мелниц две, на одной гребле, на р. Думниці, о трох колах. По справки, во всей сотне Березненской, нигде таких мелниц, чтобы кому за какие служби надани были не имеется, кроме владения Домницкого монастыря, мелниц две о трох колах, которыми владеют по гетманским универсалам. У 1768 р. сотник Ф. Римша вибив ченців із володіння млинами [1371,арк.1]. **Шинок** Домницького монастиря (1740).

Домницький Різдво-Богородицький монастир на р. Дома (Думниця). Датою заснування вважається 1696 р. [1802,с.345]. Фундатором монастиря був І. Мазепа. У 1698 р. він купив млин на р. Думниці у березненського мешканця Хоми Каранди, враховуючи, що купча зберігалася в архіві монастиря, то відповідно цей млин передано у власність ченців [1198,арк.1]. 13 травня і 5 червня 1700 р. надав братії д. Дурні [1802,с.345], а також фундуш на побудову млина на р. Тятеві [1802,с.345], локнистянські озера [1802,с.348], наказав козакам і посполитим Березненської сотні гатити монастирську греблю, звільнивши їх від гати седневської, займиської та інших гребель [1802,с.351-352]. У 1699 р. березненські козаки Якуб Басавченко, Сидір Іваниченко та інші продали монастирю ґрунти і рошу над р. Домницею [1199,арк.1]. 29 грудня 1711 р. гетьман Скоропадський підтвердив надання д. Дурні та 1 каменя в млині пасинка Стрівського Данила [1733,с.77]. У 1727 р. монастир придбав млин на р. Снові у Семена Стрівського [1207,арк.1]. У 1728 р. гетьман Апостол універсалом розмежував володіння монастиря і жителів с. Ковчина [1209,арк.1]. 1 грудня 1731 р. гетьман Апостол здійснив підтвердження усіх попередніх надбань монастиря [1733,с.77]. Ігумени (за Ф. Гумелевським [1863,с.225] з уточненнями): Климентій, Діонісій, Іннокетній Макаревич (? – 1694 – 1696 – ?), Геннадій, Макарій, Варлаам Василевич (1700 [1733,с.77]), Дмитрій Винницький (1704), Іоаникій Дубровський (? – 1711 [1733,с.77] – 1718 [1783,с.32] – ?), Андрій Осьмаківський (? – 1726 [1205,арк.1] – 1734), Іоан Дубинський (1734.18.01. – 1738.8.11.), Феофіл Савич (? – 1739 – 1741 – ?), Андрій Осьмаківський (? – 1743 – 1747 – ?), Юсаф Миткевич (1748.12.01. – 1754).

Локнисте, село (1654, 1766) – ввійшло до Березненської сотні (1654). Курінний центр [1748,с.61]. 73 (1732), 70 (1740) дворів козадських. 81 хата

козаків-підпомічників (1766 [652,арк.22зв.]). Отамани курінні: Ярошевич Федір (1676), Макаренко Артем (1718), Кисіль Василь Криштофович (1732), Кравченко Іван (1732), Махеда Герасим (1740), Сердюченко Василь (1747). Отама-ни сільські: Пархомович Гаврило (1676), Войтик Григорій Максимович (1718). У 1654 р. присягу принесли 41 міщанин. 5 червня 1700 р. гетьман Іван Мазепа надав Домницькому монастирю «озера Локнистьянские никому незаведенние для воспоможения монастирского до тоєи же обители Домницкой ствердження» [1733,с.77]. Полковий суддя ніжинський [1776,с.49] Федір Завадський тримав с. Локнисте [1779,с.290]. 11 вересня 1703 р. універсал на село отримав Василь Скоропадський. Це було підтверджено універсалом гетьмана від 5 лютого 1713 р. [1734,с.40]. Тут Михайла Скоропадського 32 двори підданих (1732), був двір Домницького монастиря (1732). Після смерті батька 11 жовтня 1764 р. відбувся розподіл його майна і Гусавка потрапила старшому сину, генеральному осавулу Івану Скоропадському з братом, які тут мали 61 хату посполитих, підсусідків 5, Домницького монастиря 1, поблизу в хут. козаків і посполитих 2 хати (1766 [652,арк.121зв.]). **Шинок** Михайла Скоропадського (1732 – 1747). **Миколаївська** церква: *священники*: Леонтій (1654), Михайло (? – 1739 – ?), вдова Ратницька (1747), Ратницький Семен (? – 1747 [1862,с.228] – 1750 [390,арк.1] – ?), Федір Романов (1747), Подорван Микита (1747, вікарій), Ковбаса Данило (1787 [1616,арк.62]), Ковбаса Петро (1787), *дияк*: Гатницький Дмитро (1747).

Ковбаса-Паламаренки і Ковбаса

Андрій Ковбаса – наказний полковник (1709 – 1722), полковник компанійський (1722.5.11. – 1725.15.11.). З 1712 р. за наданням Петра I володів с. Коробівкою з пасіками під Золотоношею, що було підтвержене універсалом І. Скоропадського 2 червня 1720 р. і царською грамотою від 28 березня 1721 р. У 1723 р. на нього скаржився царю полковий писар Г. Лепацький, якого неначе було неправомірно звільнено [1986,с.157]). 15 листопада 1725 р. його полк у складі 100 кіннотників влитий до складу полку наказного полковника Тонконого. Д.: Марія Василівна Максимович, донька полковника компанійського і Євдокії Лейби. 7 лютого 1729 р. Д. Апостол підтвердив надання Коробівки вдові полковника. 1754 – 1755 рр. мала суперечку з вдовою генерала фон Штофена за захоплення с. Коробівки Домонгівської сотні. У вересні 1754 р. вела суперечку з сотником Я. Платковським за права на громадські сіножаті сотні.

Конон Ковбаса (1665 – ?) – козак малогрунтовий (1732), «ніщетний» виборний козак с. Локнисте (1740). Мав двір, до якого належали: грунт на 3 четверті, сіножать на 15 возів, 1 кінь, 2 воли (1740). Син Микита (1717 – ?).

Андрій Паламаренко (1685 – ?) – козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали: грунт на 2 четверті, сіножать на 5 возів, 2 коня (1740).

Михайло Паламаренко (1710 – ?) – козак виборний (1740). Рідний брат Андрія.

Іван Іванович – козак 2-го куреня с. Локнистого (1718).

Євстафій – міщанин березненський (1732 [1748,с.137]).

Григорій – козак ґрунтовий с. Локнистого (1732).

Сава — козак с. Локнистого (1732). «Нищіє и весма убогіє».

Петро — малогрунтовий виборний козак (? — 1739 — ?), підпомічник (? — 1740 — ?) с. Локнисте.

Олексій (1728 — 1788 — ?) — абшитований сотенний хорунжий (1788), мав 9 підданих в одному селі [1616,арк.126]. Д.: Ксенія NN, донька козака. Мали доньок Степаниду (1752 — ?), Євдокію (1770 — ?), Марфу (1775 — ?).

Григорій (1731 — 1788 — ?). Д.: Тетяна NN, донька козака. Мали сина Івана (1769 — ?), доньок Тетяну (1758 — ?) і Феодосію (1768 — ?).

Данило (бл. 1739 — ?) — священник с. Локнистого (1787 [1616,арк.62]). Д.: Єфросинія Василівна Самойлова, донька придворного співака. Мали сина Івана (бл. 1767 — ?).

Петро (бл. 1748 — ?) — священник с. Локнистого (1787). Мали з Данилом 30 душ підданих в одному селі. Д.: Євдокія NN, донька священника.

Подорван

Тишко Яковенко — отаман 2-го куреня с. Локнистого (1718).

Денис — козак грунтовий с. Локнистого (1732). Був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба (з травня 1733 [288,арк.88]).

Тишко — брат Дениса, служили з одного двору.

Федір — у 1734 р. в команді роїського сотника Якова Бакуринського в Любечі на форпості [288,арк.92].

Іван Олексійович Подорван до революції мав 2 коней, 11 десятин землі на 8 членів сім'ї, сам не обробляв. Як колишній дяк був позбавлений виборчого права. У 1930 р. об'єми землі збереглися, сім'я складалася з 7 чоловік. Мав коня, корову, 3 свині. Підлягав розкуркуленню.

Тарасевичі

I

Дем'ян — писар сотенний березненський (? — 1748 — 1752). У грудні 1748 р. у нього Чернігівський Троїцький Іллінський монастир захопив 55 возів сіна, намагався отримати компенсацію за збитки нанесені фальшивим доносом ієромонаха Геннадія [373,арк.6].

Опанас Йосипович — бунчуковий товариш (1732). У 1732 р., його мати, вдова Йосипа Тарасевича Олена Кулябківна разом з синами Євстафієм та Опанасом, просила гетьмана Апостола про затвердження за ними ґрунтів у Володьківій Дівичі (Ніжинський полк).

II

Олексій Опанасович (1730 — ран. 1770) — військовий канцелярист ГВК (? — 1760), військовий товариш у Ніжинському полку (1760.18.10. — ?). Д.: Тетяна NN (? — 1784.28.05.). Родичка Олени Василівни Жураковської, доньки бунчукового товариша.

III

Микола Олексійович (1758, с. Британи — ?) — вахмістр Сіверського карабінерного полку, вахмістр (1790).

Петро Олексійович (1764, с. Британи — ?) — навчався у Сухопутному кадетському корпусі (1770 — 1784), поручик Київського карабінерного полку

(1784), поручик (1787), ротмістр у відставці (1790). Рід внесений до I частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва. За ним у с. Британи 90 (1785), 104 спадкових підданих (1790). Д.: 1) (1785) Марія Григорівна Єнько, донька «громадянина» м. Києва. 2) Марія Матвіївна Арабажина, донька надвірного радника.

— Олена Олексіївна (1760 — ?).

Гатницькі

I

Семен — священик с. Локнистого (? — 1747 [1862, с. 228] — 1750 [390, арк. 1] — ?). Після смерті тестя намагався привласнити його майно [384, арк. 3]. У 1749 р. за с. Чепелів Киселівської і с. Гусавку Березненської сотні мав суперечку з генеральним підскарбієм Михайлом Скоропадським [390, арк. 1]. Домагався викупу за сс. Чепелів і Гусавку, проданих його тестем і дідом М. Скоропадському [369, арк. 6]. Д.: Н Федорівна [384, арк. 1] Антонович, донька значкового товариша.

II

Іван Семенович (? — 1749 [390, арк. 1] — ?).

Йосип Семенович (? — 1749 [390, арк. 1] — ?) — дячок с. Локнисте (1750), його майно захопив дядько, значковий товариш Трохим Кальницький [429, арк. 1].

Вишневські

Алам Вишневський — капітан чернігівський (1628).

I

Василь (? — ран. 1757) — значковий товариш. Житель стольненський.

Григорій — значковий товариш Чернігівського полку (1739), мав двір житловий у с. Локнистому Березненської сотні.

II

Іван Васильович — склав присягу 1742 р. [1698, арк. 48зв.], отаман курінний стольненський (1755). 2 травня 1757 р. продав батьківську Черняхівську ниву сотнику Бобиру.

Іван Федорович (1738 — 1779 — ?) — шляхтич. Службу розпочав 18 липня 1757 р., значковий товариш (з 1761.9.09.), возний сотенний городненський (з 1764.14.08. — 1779 — ?), військовий товариш (1776.23.02. — 1779 — ?). Рід внесений до II частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1617, арк. 48]. Д.: Уляна Кирилівна Черняхівська, донька козака, жителя городнянського [560, арк. 28].

Яків — військовий товариш (1776). У 1776 р. намагався відсудити належні його дружині $\frac{1}{3}$ маєтків її батька [655, арк. 1]. Д.: Пелагея Леонтіївна Озерська, донька значкового товариша.

Яків (1745 — ?) — абшитований військовий товариш Київського полку (? — 1788 — 1790 — ?). Д.: Меланія Василівна Хоминська, донька значкового товариша.

Петро — у 1734 р. продав ґрунти Куковські по дружині і доньці. Сотник, коморник Козелецького повіту (1779). Мав брата Григорія. Д.: Н Іванівна Рукавська (? — ран. 1734), донька священика с. Дубович [691, арк. 1].

Степан (1754 — ?) — військовий товариш Київського полку (? — 1787 — 1790 — ?). Мав 5 підданих у Березненському повіті. Д.: (1778) Євдокія Василівна Зорич, донька сотенного хорунжого.

Степан (1754 — ?) — військовий товариш Київського полку (? — 1787 — 1790 — ?). Мав 5 підданих в Березненському повіті. Д.: (1778) Євдокія Василівна Зорич, донька сотенного хорунжого.

У 1737 р. за загальною кількістю козаків сотня знаходилася на першому місці в полку (143), за кількістю виборних на третьому місці в полку (57). Сотню складало лише сільське населення, наявність 24 хуторів дозволяє віднести її до сотень з розвинутою переважаючою хутірською інфраструктурою. З 618 у 1747 р. козацьких дворів 433 (70%) розташовані у м. Березна, 83 (13,4%) у с. Локнисте, 65 (10,5%) у с. Городище, 28 у д. Гусавці і 8 у д. Гориця. Згідно реєстра 1739 р. 17, 2% козаків становили 89 вдів. Малі соціальні групи представлені 4 дворами бобровників і 3 підсусідків у сотенному центрі.

Кількість посполитських дворів стрімко скорочувалася: з 822 у 1713 р. до 442 у 1747 р. З них 331 (44, 9) дворів березненських міщан і 51 підсусідок були описними на імператорський двір. 45 (9,8%) посполитських дворів і 4 підсусідські у д. Дурні Домницького монастиря і у с. Городище 3 підсусідки Чернігівсько Андронниківського монастиря. У м. Березні у представників місцевого духовенства було 13 підсусідків.

Найбільшим приватним власником у сотні був генеральний підскарбій **Скоропадський**, за яким 51 (11,5%) посполитий у с. Локнистому, дд. Гориця і Гусавка і 1 підсусідок у м. Березні. Генеральний обозний **Я. Лизогуб** мав 37 посполитих і 14 підсусідків у с. Городище, бунчуковий товариш **Г. Лизогуб** мав 1 підсусідка у м. Березні.

ВИБЕЛЬСЬКА СОТНЯ

Ю. Гаєцький і О. Галушко стверджують, що Вибельська сотня виникла у 1656 р. [2021,р.108]. У Виблях було 4 курені, три з них за іменами курінних отаманів, Івана Чигиря — Чигревий (1732), курінь Василя Реви, Василя Одраника — Одраниківський [1748,с.21-24]. Бакланівський, Грабівський, Онисівський, Орлівка, Пісківський [1748,с.24-29]. Усього у сотні 8 куренів.

Виблі, село при р. Утрі — отримав 22 лютого 1633 р. на уряд старости чернігівського М. Калиновський [1975,с.676]. 7 січня 1659 р. колишній полковник чернігівський Іван Аврамович (? — 1670) отримав універсал Ю. Хмельницького на с. Виблі, перевіз вибельський на Десні [1804,с.129]. За даними 1732 р. у Виблях проживали 104 козаки з 92 дворів і 20 підсусідків, у 1736 р. 70 сімей козаків та 7 підсусідків [294,арк.4], у 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 95 [529,арк.54]. У 1780 р. у Виблях мешкали 74 козаки-підпомічники, 2 гармаші, 6 підсусідків [912,арк.4зв.]. На початку 80-х рр. XVIII ст. у с. Виблі знаходилось 21 двір (23 хати) виборних козаків, 62 двори (83 хати) козаків-підпомічників, 3 двори (3 хати) пушкарів [1524,арк.68].

Згідно перепису 1666 р. у селі знаходилось 25 некозацьких дворів. Селом з трьома озерами (Недан, Мучелець, Брегаль) володів чернігівський полковник і озеро віддав в оренду колишньому полковнику І. Аврамовичу. Належало на полковничий уряд до 22 грудня 1708 р., коли Петро I затвердив грамотою за полковником П. Полуботком разом з сіножатями Пчільною і Неданню [1731,с.240]. У 1713 р. тут мешкали 18 ґрунтових і 19 городників його підданих. Після смерті П. Полуботка маєтність перейшла синам Андрію і Якову і згідно Генерального слідства про маєтки там у них було 44 двори [1731,с.7]. На купленій землі 1 двір підданих мав полковий товариш Семен Шуба (1729 [1731,с.9]). Згідно ревізій 1723 р. у Виблях проживало 80, 1729 р. — 94 посполитих [790,арк.8зв.], за податковим реєстром 1752 р. — лише 19, а 1753 р. — 32 посполитих [447,арк.51зв.,629]. У 1780 — 50 посполитих [912,арк.4зв.]. 34 двори (53 хати) — селянам-підданам [1807,с.219].

Власники 1766 р.: вдова Анастасія Полуботок тримала 12 хат підданих, військові товариші Петро Шуба 8, Михайло Шуба 2, хорунжий полковий Петро Григорович 8 хат і 1 вдови, вдова Тетяна Леневиц 6 хат посполитих і 1 вдови (1766 [652,арк.1]), Іван Покасовський 2, по одній хаті бунчукові товариші Микола Тризна, Яків Борковський, сотник вибельський Тризна, військові товариші Федір Міхно, Пустота, городничий Костянтинович, козаків вибельських Матвія і Григорія Кривошеїв, Олександра Паляниці (1766 [652,арк.49зв.]).

Шинки: П. Полуботка [1803,с.501], його синів Якова і Андрія (1740), Семена Полуботка (1747); бунчукових товаришів Степана (1740), Петра (1747) Шуб; сотника вибельського Миколи Тризни (1740); городничого чернігівського Петра Григоровича (1747); вдови Мойсея Леневи́ча Тетяни (1747). **Микольська церква**, яку побудував Клим Степанович Шуба [1859,с.151]. **Троїцька церква** (1767 [1915,с.28]): *священники:* Калинка Іван (за часів гетьманування Хмельницького), Петро (? – ран. 1740), його вдова Домна (1747), Калинка Ілля (? – 1732 – 1740 – бл. 1748), Ваньковський Федір (? – 1743 [531,арк.20] – 1747 – ?), Василь Іванович (1747, вікарій), Савич (1763), *дяки:* Руплай (?), Карпо (1718), Петров Євстафій (1747), *дячки:* Сенченко Гаврило (1718), Кошовий Іван (1750), *паламарі:* Старий Михайло (1718). *Ктитор* Подольський Григорій (1750). У 1781 р. лише одна церква з двома священниками [1775,с.16].

Двір **Оборковський** поблизу Виблі з 33 дворами підданих тримав полковник П. Полуботок, перейшов до синів Якова і Андрія [1803,с.501]. Уборківський хутір вдови Настасії Полуботок 2 хати (1766 [652,арк.49зв.]).

СОТНИКИ: Даніель (? – 1656 – ?), Шуба Степан Васильович (? – 1658 [1817,с.620] – 1661 [1817,с.620] – ?), Дунін-Борковський Василь Касперович (? – 1668 – 1669.20.04. [1707,с.156] – ?), Близниченко Яків (? – 1672 – ?), Шуба Семен Степанович (? – 1676 – ?), Туницький Тимофій (? – 1676 – ?), Шурай Терешко (? – 1678.12.11. – ?), Лобко Юхим Григорович (? – 1679.16.07. – 1682 – ?), Лобко Єфрем Юхимович (? – 1694 – ?), Устимович Василь (? – 1698.30.05. – 1701 [1222,арк.1] – ?), Томара Василь Іванович (? – 1703 – 1716 – ?), Паляниця Федір (1718, нак.), Михайловський Іван Михайлович (? – 1721 – 1723.1.02. [1803,с.254] – ?), Тризна Микола Іванович (1724.03., універсал 1728.27.01. – 1748.30.06), Новик Федір (1725, нак.), Губар Степан (1724, 1736, нак.), Прищепя Гнат Давидович (1737, нак. [536,арк.7зв.]), Сердюк Максим (1740 – 1743 [529,арк.54], нак.), Тризна Андрій Миколайович (1748.30.06. – 1769.6.10.), Тризна Петро Андрійович (1771.10.04. – 1782.29.06.).

Тризни гербу Гоздава.

Основоположник роду вийшов з Греції і осів в Сіверському князівстві в Брянську. Потім його нащадки перейшли до Новгородського воеводства. Серед перших Тризн відомий Іван – староста новгородський, який відзначився у військових діях 1505 р. [2022,с.123].

І

Іосиф – архимандрит КПЛ. За сімейною легендою, неначе, рідний брат Хоми. Мав володіння в сс. Городку і Оборові Луцького повіту (1648 р. – 200 димів, 1651 р. – 150 димів, а у 1653 р. залишилося лише 26. Останні ж померли через епідемію).

Хома [1937,с.1-5] – обиватель переяславський, активний учасник бойових дій козаків на території Білорусії (Могилів). Там потрапив до московського полону і утримувався в смоленській в'язниці (1661.03.). Після повернення став одним із найактивніших прибічників наказного гетьмана Якіма Сомка і був

полковим писарем, очевидно, лубенським. Після чорної ради у 1663 р. засланий до Сибіру, звідки повернувся лише у 1670 р. Лубенський полковий писар.

II

Іван Хомич (? — 1657 — 1711 [1805,с.108]) — на Чернігівщині перебував, очевидно, в маєтності матері. Універсал Б. Хмельницького від 23 червня 1657 р. на Слабин і Лукашівці мала вдова Катерина Грязна. 15 березня 1657 р. універсал полковника чернігівського І. Абрамовича на право заселити слободу і селище отримав Іван Войцехович. Таким чином, Хома Тризна повинен був мати якісь родинні зв'язки з дружиною Грязного чи Войцеховича. Першу звістку про його сотникування маємо у 1687 р., тобто з приходом до влади гетьмана Мазепи. 29 квітня 1689 р. отримав універсал гетьмана на с. Лукашівку і с. Слобідку полкової сотні. Сотник слабинський (? — 1691 [1035,арк.1] — 1702 — ?). В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. Помер у прутському поході [1805,с.108]. Д.: NNN (мабуть, з Войцеховичів). 2) (після 1704) Марія Михайлівна Яцинич (? — 1685 — 1743 — ?), донька військового товариша. У д. Даничі у неї посполиті, шинок, млин і приїжджий двір (? — 1732 [916,арк.19зв.] — 1741 [526,арк.292зв.] — ?).

— N Хомівна. Ч.: Василь Касперович Дунін-Борковський, генеральний обозний. Його перша дружина.

III

Юхим (Євстафій) Іванович (від 1-го шлюбу) — 15 травня 1712 р. взятий під гетьманську оборону, служив у ГВК (? — 1714 — ?).

Микола Іванович (1694 — 1776) (від 1-го шлюбу) — племінник Василя Дуніна-Борковського. У його «сказці» 1724 р. відзначалося, що у 1711 р. залишився малолітнім без батька, але в походах і службі не був. У 1721 р. був прийнятий під полковий знак (значковий товариш) полковником Павлом Полуботком. У 1723 р. був комісаром полковим чернігівським. В березні 1724 р. призначений полковником Михайлом Богдановим сотником вибельським [589,арк.55], у 1725 р. Румянцев призначив його сотником у Слабин, але він разом з бунчуковими товаришами в той час був у гілянському поході. У 1728 р. знову призначений сотником у Виблі. Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). Бунчуковий товариш (1748.30.06. — 1750 — ?). Мав хутір з млином в два борошняних і одне валушне коло (1742 [1754,с.135]), хутір Маджухівку на р. Козел поблизу с. Козли Любецької сотні, при ньому млин в одне коло, нище ще один його хутір і млин в два борошняних і третє ступне коло [1774,с.25]. У с. Виблях у нього приїжджий двір і корчма, у с. Орловці — приїжджий двір (1732).

— Катерина Іванівна (від 1-го шлюбу). Ч.: Єлисей Філонович Рашко (? — 1745), осавул полковий чернігівський.

— Дарія Іванівна (від 1-го шлюбу). Ч.: (1732) Йосип Титович, війт чернігівський.

— Параска Іванівна (1693 — 1740 — ?) (від 1-го шлюбу). Ч.: (1716) Іван Михайлович Трипольський (1683 — ?), священик с. Бобровиці.

IV

Андрій Миколайович (1723 [624,арк.13] – 1782 – ран. 1786) – навчався в Чернігівському колеґумі [1997,с.156]. Службу розпочав з 1741 р., військовий канцелярист ГВК [1957,с.270] (1748), сотник вибельський (1748 – 1769) на місце батька, обозний полковий чернігівський (1769 – 1781). Вибельський сотник Андрій Тризна доносив, що «годних на строение пуш, владелческих и ничиих, в сотне Вибелской нет» [1769,с.105-124]. У 1757 – 1758 рр. ГВК розглядала його справу про арешт, побої, захоплення худоби і майна у козака с. Орловки Вибельської сотні Григорія Губаря [548,арк.2]. Мав 100 підданих (1766 [598,арк.4зв.]), у Березинському і Чернігівському повітах 50 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). В Любецькому монастирі поминався його рід [1789,с.72]. Д.: N (Єфросинія ?) Василівна Каневська-Оболонська, донька полкового судді чернігівського.

Яків Миколайович (бл. 1740 – 1789 – ?) – службу розпочав військовим канцеляристом ГВК (з 1759), потім присутній у Чернігівській полковій рахунковій комісії. Сотник полковий чернігівський (1774.7.07. – 1782.29.06. [1517,арк.8]). Бунчуковий товариш (1782 – 1788). Прем'єр-майор (1789 [1623,ч.VI,арк.42]). Мав 395 підданих в 1 містечку, 1 селі, 2 «деревнях», 1 хуторі. Д.: Ганна Петрівна Темранська, донька військового товариша. Мали сина Петра (1762 – ?) – «в обучении» (1779 [1517,арк.8]), доньку Катерину (1769 – ?).

– Олена Миколаївна. Ч.: (з 1744.21.09) Семен Іванович Пустота (? – ран. 1763), військовий товариш.

– Параска Миколаївна. Ч.: Василь Іванович Губчич, полковник.

Іван (1733 – ?) – військовий товариш (1761 [787,арк.9] – ?).

V

Петро Андрійович (бл. 1745 – 1812 – ?) – службу розпочав з 1764 р., полковий канцелярист (1767 – 1770), значковий товариш (1770 – 1771), сотник вибельський (1771 – 1782). Бунчуковий товариш (1782 – 1788 – ?). Мав 17 підданих у с. Орловці [1744,с.199], 20 підданих чоловічої статі у с. Лукашівка Чернігівського повіту. Був у турецькому поході минулої війни, під Бендерами, у 1775 р. на кордоні цілий рік, у 1779 р. також на форпостах, під військовим судом у Глухові. Мав у Чернігівському повіті 11 хат підданих (1782 [1606,арк.31]). Д.: (1775) Єфросинія Олександрівна Солонина, донька підкоморного.

Григорій Андрійович (бл. 1750 – ?) – значковий товариш, сотник вакансовий (? – 1779 [1517,арк.8] – 1782 – ?). Мав у Чернігівському повіті 11 хат підданих (1782 [1606,арк.31]).

Іван Андрійович (бл. 1752 – 1812 – ?) – службу розпочав 2 січня 1768 р. полковим канцеляристом, значковий товариш Чернігівського полку (з 1772.7.02). Сотник вакансовий (з 1774.7.07. [582,арк.2]), бунчуковий товариш (з 1781.13.09.). Мав 60 підданих (1788). Д.: Ірина Прохорівна Забіла.

Федір Андрійович (1756 – ран. 1822) – службу розпочав 1 березня 1773 р. полковим канцеляристом, значковий товариш Чернігівського полку (з 1776.5.06.), військовий товариш (з 1783.23.06.), корнет, поручик у відставці. Мав 10 підданих у с. Орловка [1744,с.199]. Д.: (після 1779) Мотря Іванівна Солонина, донька полкового хорунжого.

Дмитро Андрійович (1765 – 1831) – службу розпочав у Чернігівський полковій канцелярії з 3 травня 1779 р., сотенний отаман (з 1781), військовий товариш (з 1783.10.09.). Поручик у відставці (з 1787.15.04.). Мав 32 підданих у с. Орловка [1744,с.199]. При справах Верхньої розправи (з 1787.15.11. [1525,арк.12]). Д.: Тетяна Романівна Н.

– Тетяна Андріївна Ч.: Михайло Григорович Псьол.

– Марія Андріївна Ч.: Іван Михайлович Солонина.

– Марфа Андріївна Ч.: Іван Андрійович Бакуринський, військовий товариш.

ОТАМАНИ: Титович Тиміш (? – 1667 – ?), Веремієнко Тиміш (1718), Паляниця Василь (? – 1724.10.12. [589,арк.56] – ?), Веремієнко Тиміш (? – 1732 – ?), Прищепя Петро Дем'янович (? – 1739 – 1740 – ?), Паляниця Паляниця (1750), Титович Тиміш Йосипович (1759.20.04. [598,арк.14зв.] – 1766 – ?), Стишевський Василь Ничипорович (1773.15.03. – 1779 – ?).

ПИСАРІ: 1725 р. писаря не було. Привощинський Василь (? – 1732 – ?), Денисович Степан (? – 1739.15.04. [522,арк.29] – 1741 – ?), Стишевський Іван (? – 1743), Опанасович Семен (1743 [529,арк.54] – 1747 – ?), Кудинович Семен (? – 1751.20.03. [1687,арк.94] – ?), Стишевський Василь Ничипорович (1753 – 1773), Станкевич Олексій (1773.15.03. – 1781 – ?), Ясновський Семен Григорович.

ОСАВУЛИ: Узький Павло (? – 1718 – ?), Микитович Максим (? – 1732 – 1740 – ?), Сачавець Іван (? – 1743 [529,арк.54] – 1746 – ?), Новик Матвій (? – 1747 – 1751.20.03. [1687,арк.94] – ?), Роговець Іван (? – 1747 – ?), Борисенко Микита Тарасович (1768 [1516,арк.28] – 1780).

ХОРУНЖІ: Новик Федір (? – 1718 – 1725 – ?), Новик Іван (? – 1732 – ?), Хоменко Федір (? – 1739.15.04. [522,арк.29] – 1741 – ?), Борисенко Тарас Денисович (? – 1743), Паляниця Павло (1743 [529,арк.54] – 1750 – ?), Юрченко Микола (? – 1751.20.03. [1687,арк.94] – 1755 [531,арк.19] – ?), Титович Юхим (? – 1755 [812,арк.8] – ?), Дяченко Андрій (1771 [1507,арк.84] – 1782 [1325,арк.152]).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Стишевський Василь Ничипорович (1750 – 1753).

СОТЕННІ КОМІСАРИ: Паляниця Павло (1740).

ПИСЦІ: Березовський Андрій (1747), Василь Григорович (1750).

Близнюки

Близниченко Яків – сотник вибельський (? – 1672 – ?). «Деревня Пески и Подгорное по сказке тамошних старожилов, козаков и мужиков, як их память осягнет, были во владении у сотников вибельских у Василия Бурковского, у Яцка Близнеца» [1731,с.7].

Гришко – отаман куринний Вибельської сотні (1676).

I

Онисим (? – 1700 – 1717 – ран. 1788) – сотенний хорунжий [1620,арк.67зв.].

II

Олексій Онисимович (? – ран. 1788).

Григорій Онисимович (1718 – 1790 – ?). Д.: Васса NN, донька козака.
Данило Онисимович (1723 – 1788 – ?). Д.: Єфросинія NN, донька козака.
Микита.

III

Петро Олексійович (1743 – ?). Д.: Меланія NN, донька козака.
Василь Олексійович (1745 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака.
Парфен Олексійович (1753 – ?). Д.: Феодосія NN, донька козака.
Микита Олексійович (1758 – ?). Д.: Килина NN, донька козака.
Іван Олексійович (1762 – ?) – абшитований осавул сотенний (1788).
Д.: Євдокія NN, донька козака.

Артем Григорович (1747 – ?). Д.: Горпина NN, донька козака.

Яків Григорович (1752 – ?). Д.: Ірина NN, донька козака.

Семен Данилович (1769 – ?).

Іван Данилович (1771 – ?).

– Софія Данилівна (1779 – ?).

Павло Микитович (1748 – ?) Д.: Ганна NN, донька козака.

Йосип Микитович (1755 – ?) Д.: Гафія NN, донька козака.

Михайло Микитович (1756 – ?) Д.: Уляна NN, донька козака.

Лобки

I

Юхим – сотник вибельський (? – 1679 – 1682 – ?). На уряд тримав дд. Піски і Підгірне [1731,с.7]. У 1679 р. купив у козака пісківського Павла Хурсенка сіножать [1915,с.33]. Купив млин на р. Свині у с. Звиничеві [1796,с.106].

II

Єфрем Юхимович – сотник вибельський. На уряд тримав дд. Піски і Підгорне, але їх у нього «полковник черниговський Яков Лизогуб себе взяв і владел» [1731,с.7].

– Н Юхимівна. Ч.: Григорій Іванович Рашевський, значковий товариш.

– Н Юхимівна – тримала батьківський млин разом з зятем Григорієм Рашевським. Ч.: Іван Михайлович Михайловський (? – ран. 1742), сотник вибельський.

III

– Любов Єфремівна (? – 1720 – 1741 – ?) Ч.: Іван Самойлович Мокрієвич (? – ран. 1737), бунчуковий товариш.

Шуби

I

Василь.

II

Степан Васильович (? – 1624 – 1689 – ран. 1691.7.02., Чернігів, Єлецький монастир) – отаман курінний в Івангороді (1654 [1784,с.145]), сотник вибельський (? – 1659 – 1661 – ?). У 1658 р. побудував [1796,с.105] і 1660 р. отримав універсал Ю. Хмельницького на млин на р. Вирі під Лоєвом [1804,с.159] на шляху Ярилівському, який був спустошений Мурашкою. Гетьманами під-

тверджувалося право його володінням [1863,с.34]. Товариш полку Чернігівського (1662.09. [1678,арк.1]). Мав універсал від наказного гетьмана Сомка на сс. Орловку і Грабівку з Вершинною Муравейкою [1804,с.159]. За клопотанням єпископа Мефодія 25 травня 1661 р. отримав царську жалувану грамоту на маєтності [1731,с.244]. Військовий канцелярист (1663). У 1664 р. Брюховецький надав йому універсал на хутір, потім на Римшинський млин у Седневі. Священик воскресенський чернігівський (? — 1668 [1859,с.53] — 1689). 13 січня 1668 р. отримав універсал гетьмана Брюховецького на сс. Орловку і Грабівку з Вершинною Муравейкою [1804,с.352], 20 квітня 1669 р. — Ігнатовича [1731,с.249], 24 липня 1672 р. універсал Івана Самойловича про надання греблі на р. Сухий Вир під Лоєвом з рудоносною ділянкою землі біля греблі та дозволом побудувати рудню [1804,с.650]. У 1676 р. його послали з «проклинательним листом» до Стародуба у справі Рославця. Полковник чернігівський намагався забрати у нього володіння, але гетьман універсалом від 24 липня 1672 р. підтвердив за ним три надані населенні пункти [1731,с.247]. Архієпископ Лазар Баранович виклопотав йому нову царську грамоту на маєтності 12 квітня 1676 р. [1731,с.245]. Протопіп менський (1689 — ?). 1 лютого 1689 р. написав заповіт, яким передав Чернігівському Єлецькому монастирю млин на р. Виру [1246,арк.1]. Д.: NNN, отримала від гетьмана Мазепи універсал на д. Петрову Слободу, а 7 лютого 1691 р. гетьман відібрав його і віддав чернігівському протопопу.

Супрун Васи́льович — отаман курінний в Івангороді (? — 1649 [1785,с.486] — 1654 [1784,с.145] — ?).

III

Семен Степанович (? — ран. 1714.9.09.) — сотник вибельський (? — 1676 — ?), товариш полку Чернігівського. 3 травня 1694 р. отримав універсал гетьмана Мазепи на сс. Орловку, Грабівку і д. Вершинну Муравейку і Петрову Слободу [1731,с.72,249]. Д.: Марія Пантелеймонівна Радич, донька чернігівського полкового судді.

Андрій Степанович — військовий товариш.

Клим Степанович (? — ран. 1739) — значковий товариш. Побудував Миколаївську церкву у Виблях [1859,с.151]. Д.: (1712) Євдокія NN. Мала у с. Виблі 4 двори (1739).

Євстафій Степанович — перебував у турецькому полоні (1689).

— Марія Степанівна (1719). Ч.: Василь Касперович Дунін-Борковський (? — 1702.4.03.), генеральний обозний. Це його друга дружина.

— Євдокія Степанівна Ч.: Іван Григорович Римша, військовий товариш.

IV

Степан Семенович (? — 1740.09.) — службу розпочав з 1714 р., значковий товариш Чернігівського полку (1727 [533,арк.1] — 1739), брав участь в походах у Буцького Броду (1722), низовому (за писаря і осавула полкових, 1724 — 1726), польському (писар при кн. Радзивілі, 1732 — 1734), двох кримських (1737, 1738). Бунчуковий товариш (1739.28.02. — 1740). Мав дві корчми (у Виблях і д. Муравейки Вершинні). 1 січня 1731 р. теща заповіла йому с. Бирилівку. Д.: Марія Андріївна Стахович, донька сотника городнянського.

Іван Андрійович старший (? – ран. 1750) – бунчуковий товариш (? – 1743 – 1747 – ?).

Іван Андрійович молодший – брат померлого бунчукового товариша, мав житловий двір у с. Виблі (1750).

V

Петро Степанович (бл. 1732/1727 – ран. 1782) – «в мене от ребячества головною болезнію и внутренною слабостию» [241,арк.35], у 1742 р. як син бунчукового товариша прийняв присягу цариці [1698,арк.47]. Службу розпочав військовим товаришем (1760.8.12. – 1778), у 1769 р. виконував обов'язки вибельського сотника замість Тризни, який ходив у похід. Власник хутора Попівка [1915,с.34], мав двір житловий і шинок у с. Виблі, по шинку у д. Вершини Муравейки та с. Орловка. Мав у с. Виблях і Вершини Муравейки 20 хат підсусідків, на дрова лісу на 300 сажнів, поля пахотного на 30 четвертів, сіножать на 100 возів, у Седнівській сотні – млин в три кола переревних, які не завжди мелють, 2 хати підсусідків, на дрова лісу на 200 сажнів, винокурня на 2 котли [241,арк.37]. 10 березня 1778 р. абшитований. Скаржився на свого брата Петра за батьківські добра [925,арк.1]. Д.: Параска Володимирівна N (бл. 1742 – 1791 – ?). Мали доньок Марію старшу (? – 1767 – ?), Дарію (бл. 1755 – ?), Марію середню (бл. 1756 – ?), Параску (бл. 1757 – ?), Марію молодшу (бл. 1769 – 1786 – ?), синів Петра (бл. 1757 – ран. 1786), Семена (1762 – ран. 1786), Федора (бл. 1763 – 1791 – ?) (сержант Єгерського корпусу), Івана (бл. 1765 – ран. 1786), Олексія (бл. 1773 – 1791 – ?), Павла (бл. 1760 – ран. 1830) – службу розпочав з 1 грудня 1773 р. у полковій канцелярії Чернігівського полку, полковий канцелярист (з 1777.5.09.), канцелярист МК (1778.7.02. – 1774.15.11.), секретар протокольський (1783), колезький протоколіст (1784), одружений з донькою колезького асесора Марією Василівною Булавкою.

Михайло Степанович (1730/1733 – 1804 – ?) – у 1742 р. як син бунчукового товариша прийняв присягу цариці [1698,арк.47]. Службу розпочав з 1747 р. у ГВК, військовий канцелярист, військовий товариш (1751.15.10. [787,арк.9] – 1774 [1510,арк.387]), абшитований бунчуковий товариш (1774.7.07 – 1789 [1623,ч.VI,арк.45] – ?). У 1752 р. призначений збирати податки для драгунського полку, у 1757 р. був за ордером гетьмана в утриманні команди над козаками Ніжинського полку, у справ в полку Стародубському, на польському кордоні та виконував інші доручення. У 1761 р. призначений до Чернігівської полкової рахункової комісії. Мав житловий двір у с. Виблі (1750) і шинок. У сс. Муравейки, Виблі, Грибках мав 20 хат підданих (1782 [1606,арк.28]). Д.: Пелагея NN (? – ран. 1784). Мали синів Гаврила (бл. 1755 – 1789 – ?) – козак (1772). У 1772 р. разом з Петром і Михайлом Шубами просив підтвердження шляхетства [897,арк.1]. Підпоручик у відставці (1782). Мав 10 хат підданих у Чернігівському повіті [1606,арк.28]; Михайла (бл. 1757 – ?) – прапорщик у відставці (1784); Степана (1763/1765 – ран. 1839) – службу розпочав з 1779 р. вахмістром, вахмістр Чернігівського легкокінного полку (1784), корнет, губернський секретар. Д.: Тетяна NN; Крім синів мали доньок Ганну (бл. 1751 – ?)

Ч.: Трохим Петрович Войцехович (1774 – ?), військовий канцелярист; Марію (бл. 1752 – ?) і Ксенію (бл. 1761 – ?).

– Анастасія Степанівна. Ч.: Дмитро Несторович Тодорський-Ракович (бл. 1736 – ?), абшитований сотник.

Павло Іванович – його син Павло (1736/1738 – ?) – корнет у відставці (1788), житель с. Шаповалівки, онук Яків Павлович (1764 – ?) став губернським канцеляристом (1788), одружився з донькою значкового товариша Єфросинією Олексіївною.

Іван Іванович (бл. 1716/1718 – ?) – абшитований значковий товариш (1788). Д.: Єфимія NN, донька шляхтича. Мали синів Якіма (бл. 1746 – ?) Д.: Варвара NN, донька шляхтича; Івана (бл. 1751 – ?). – козак виборний Вибельської сотні (1776) Д.: NNN, донька шляхтича; Ярмолу (бл. 1761 – ?) – капрал. Д.: Мотря NN, донька шляхтича; Кіндрата (бл. 1761 – ?) Д.: Марія NN, донька козака.

Семен Іванович – мав сина Івана (1728 – ?). Д.: Меланія NN, донька шляхтича.

Дем'ян Іванович – мав сина Якіма (1738 – ?). Д.: Параска NN, донька священика.

В подальшому відомий Степан Михайлович Шуба – делегат на Гельсінфорський з'їзд есерів від Одеси. Поранений і заарештований. У жовтні 1919 р. махновський штаб направив на Чернігівщину анархістський загін Василя Шуби і Мирського (3000 багнетів, 2 гармати, 10 – 15 кулеметів). 4 жовтня раптово захопили Полтаву, але під ударами денікінців відійшли на Зіньків, та потім знову взяли Полтаву, тримаючи її до 12 жовтня. Після втрат нанесених денікінцями перейшли на бік Червоної Армії (150 багнетів, 60 кіннотників, 6 кулеметів) і в першій половині 1920 р. дислокувався на теренах «Глухівської повстанської селянської республіки». У червні 1920 р. Шубу заарештував командир надзвичайної каральної експедиції в Глухівському повіті, особливоуповноважений А. Азаров [1866,с.60]. Його брат Федір Шуба виступав проти гетьманців, став військовим керівником Тулиголовської волості.

Кривошия-Ігнатко

I

Іван.

Остап – козак куреня Грабівського Вибельської сотні (1718).

II

Гнат Іванович (1676 – ?) – козак ґрунтовий куреня Василя Реви (1732 [1748,с.28]), середньогрунтовий виборний (? – 1740 – 1747 – ?). У 1734 р. був у команді сотника Бакуринського на форпостах у Любечі. Мешкав у Виблях, де мав двір, до якого належали: ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 5 коней і 4 воли (1740).

Артем Остапович – козак малоґрунтовий (1732), убогий (1747) грабівський. У 1734 р. в команді сотника Бакуринського був на форпостах у Любечі.

Хома – козак малоґрунтовий Грабівського куреня (1732 [1748,с.28]).

Петро – козак (? – 1735 – ?).

III

Матвій (1727 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1617,арк.144]. Д.: Варвара NN, донька козака. Мали сина Петра (1757 – ?), доньку Мотрю (1772 – ?)

Веремієнки

I

Тимофій (1696 – ?) – отаман городовий вибельський (1718, 1732). Козак малограунтовий (? – 1732 – 1735 – ?), виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 40 возів, 2 коня і 2 воли (1740).

II

Степан – у 1734 р. був у команді сотника Бакуринського на форпостах в Любечі.

Василь – козак (? – 1735 – ?). Брат Степана. Служили з одного двору.

Макар Тимофійович (1718 – ?) – козак виборний вибельський (1747). Мав двір, на якому 4 коня і 2 воли (1747).

III

Йосип – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Паляниці

I

Захар – козак вибельський [1503,арк.78].

Тит – козак вибельський [1503,арк.78].

Федір – наказний сотник вибельський (1718).

II

Василь (1690 – 1740 – ?) – службу розпочав у 1711 р., учасник походу 1713 р., неписьменний. Отаман городовий вибельський (1724 [589,арк.56]). Козак малограунтовий 1-го куреня Вибельського (1732). Мав двір, до якого належали ґрунту 6 четвертей, сіножать на 30 возів, 3 коня, 4 воли (1740).

Павло (1710 – ?) – хорунжий сотенний вибельський (1743 [529,арк.54] – 1750.5.02. [810,арк.134]). Отаман городовий (1750 – ?). У 1727 р. разом з рідним братом Василем продали землю під с. Муравейка Чернігівському Єлеському монастирю [1269,арк.1].

Олексій (1708 – ?) – козак малограунтовий 1-го Вибельського куреня (1732). З двоюрідним братом Василем «на одном дворі порознь хатами живуть и попережно служат з отческого ґрунту».

III

Данило Павлович (1732 – ?) Д.: Євдокія Федорівна N (1734 – ?). Мали синів Омеляна (1763 – ?), Романа (1772 – ?).

Федір Павлович (1742 – ?) – козак виборний с. Виблі (1782). Д.: Єфимія Якимівна N (1743 – ?). Мали синів Якова (1763 – ?), Андрія (1764 – ?), Микиту (1766 – ?), Миколу (1773 – ?), Каленика (1778 – ?).

Тит Павлович (1747 – ?) Д.: Устина Опанасівна N (1750 – ?), мали синів Саву (1771 – ?), Прокопа (1773 – ?), Михайла (1780 – ?).

Федір Олексійович (1722 – ?) – козак виборний с. Виблі (1782). Д.: Анастасія Йосипівна N (1724 – ?).

Микола Олексійович (? – ран. 1782) Д.: Марія Іванівна N (1742 – ?). Мали сина Степана (1762 – ?), Василя (1768 – ?), доньку Дарію (1767 – ?).

Григорій Олексійович (1742 – ?) – козак виборний (1776). Д.: Олена Матвіївна N (1747 – ?). Мали синів Федора і Михайла.

Прищепи

I

Дем'ян – козак вибельський [1503,арк.78зв.].

Давид.

II

Петро Дем'янович (1686 – 1748 – ?) – козак куреня Рєви (1707 – 1732 [1748,с.23] – ?), отаман вибельський (? – 1739 – 1740 – ?), козак мало-грунтовний виборний (1740). У 1740 р. жили з братом Гнатом на одному дворі, до якого належало 8 четвертей поля, сіножать на 20 возів, 3 коня, кілька волів. У 1747 р. мав окремий двір, на якому 4 коня і 4 воли (1747).

Гнат Давидович (1696 – ?) – козак «ніщетний» куреня Рєви (? – 1732 [1748,с.23] – 1747 – ?). Сотник наказний вибельський (1738). Мав окремий двір (1747).

Страшевські (Стишевські, Сташевські)

I

Василь – значковий товариш. Власник сс. Бурівки у Городненській сотні, Буянки, Голубичі в Роїській сотні за Самойловича. Д.: (1667) Степанида, донька Яна-Візгерда Яцькевича [1603,арк.2].

Степан (? – ран. 1682) – у 1667 р. разом з Олексієм Кривопишою, Савою Унучко отримали від київського воєводи, боярина П. Шереметьєва лист, який надавав право вільно володіти землями у любецькій околиці [753,арк.662-662зв.]. Сташевський «от шляхти полскої по наследству» володів с. Буянки [1731,с.24]. Товариш полку Чернігівського (? – 1676 – ?). 1676 р. разом з тещею Мариною Церницькою обміняли двір у Чернігові з кафедральним монастирем [1024,арк.1]. Д.: N Лукашівна Піроцька. Через неї на рід спала частка с. Голубичі.

Данило. Д.: Марія NN. У другому шлюбі за чернігівським полковим осавулом, потім обозним (? – 1701 – ?) Філоном Рашком, його друга дружина. Після смерті другого чоловіка 18 січня 1715 р. отримала гетьманський універсал на млини на р. Стрижні у с. Роїще і на р. Свишні та на ґрунт Беркилювщину.

Іван Андрійович – священик лиственський (? – 1718 – 1742 – ?).

II

Петро – райця чернігівський (1737 [1069,арк.1]).

– N Степанівна/ Василівна – у неї після смерті батька с. Буянки викупив бунчуковий товариш Пантелеймон Радич [1731,с.24]. Ч.: Михайло Лежинський (Лежайський), товариш полку Чернігівського [1731,с.22]. До нього перейшли тестевські Голубичі і Буровка [1731,с. XXVII].

Ничипір Данилович (1694 – ран. 1740) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 [1748,с.7] – 1738 – ?). Був у польському поході (1735). Володів с. Кислим Любецької сотні та млином у с. Роїщі разом із зведеним братом Єлисеєм Філоновичем Рашком [308,арк.2]. У 1738 р. Єлисей Рашко судився з ним і підозрював його у таємному намірі продати млин у Роїщі і сл. Қислі Любецької сотні генеральному обозному Якову Лизогубу [308,арк.1-182]. Його рід внесений до І частини родовідної книги Чернігівського намісництва Чернігівського повіту [1616,арк.175]. Д.: Гафія NN (? – 1740 – 1755 – ?), мешкала у с. Роїще [524,арк.92].

Іван – навчався в Києво-Могилянській академії (1727 [1950,с.ХХІІ]), писар сотенний вибельський (? – 1743).

Петро – дяк Воскресенської церкви м. Сосниці (1755).

Микола Кипріянович – козак седнівський (1747). Мав двір.

ІІІ

Тимофій Ничипорович (1729 – ?).

Василь Ничипорович (1732/1734 – 1790 – ?) – службу розпочав з 1750 р. при Вибельській сотенній канцелярії, писар сотенний (1753.4.10. – 1773), отаман сотенний вибельський (1773.15.03. – 1779 – ?). У 1761 р. подав скаргу на синів померлого осавула полкового Єлисея Рашка Андрія, Василя, Якова про заволодіння його млином і при ньому двома пледами [976,арк.1]. Титулярний радник (1787). Мав у с. Виблі 4 двори, Бакланівській Муравейці – 2 і у Роїщі – 6 [1517,арк.20]. Д.: Марія Іванівна Рашкевич, донька священика (1779 – 1790 [1619,арк.55зв.]). Мали синів Гаврила (1768 – ?), Олександра (1772 – ?), Івана (1781 – ?), Григорія (1784 – ?) доньку Ганну (1776 – ?).

– Ганна Ничипорівна (1727 – ?).

– Марія Ничипорівна (1735 – ?).

Лука Петрович (1740 – ?) – навчався в КМА (з 1754.2.10. [1683,арк.530зв.]).

ІV

Іван (1768 – ?) – мав 51 підданого в одному селі [1616,арк.268].

Кудиновичі-Піроцькі

Федір Герасимович Піроцький (1689 [1528,арк.200]).

I

Семен – писар сотенний вибельський (? – 1751 – ?).

– Ганна – донька дворянська, сестра Семена [1937,с.3]. Ч.: Яків Миколайович Тризна [1937,с.3].

II

Рід внесений до ІІ частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.148].

Олександр Семенович (1742 – ?) – абшитований отаман сотенний (1788), корнет (1789 [1623,ч.VI,арк.25]). Д.: Софія NN, новоохрещена. Мали синів Федора (1781 – ?), Власа (1783 – ?), Данила (1786 – ?).

Тимофій Семенович (1754 – ?) – абшитований отаман сотенний (1788), корнет (1789). Керуючий економією Стороженка у с. Довжик (1797 [1939,с.74]). Мав

7 підданих у 1 селі (1788). Д.: Марфа Олександрівна Зенович, донька значкового товариша. Мали сина Лева (1786 – ?).

Станкевичі

Рід внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.263].

Андрій – отаман у Канівському полку (1638 – ?). Не виключаємо можливість переходу Станкевичів канівських до Чернігівського полку.

Андрій (1739 – ?) – абшитований значковий товариш (1788). Д.: Олена NN, донька козака.

Василь (1748 – ?) – абшитований військовий товариш (1788), мав 22 підданих у 1 селі. Д.: Ксенія NN, донька священника.

Олексій (1752 – ?) – службу розпочав у 1761 р. полковим канцеляристом, писар сотенний вибельський (1773 – 1781), отаман сотенний (1781 – ?). Мав 1 підсуддську хату у с. Лукашівці (1781 [1775,с.7]), 17 підданих (1788). Абшитований військовий товариш (1788). Д.: 1) NN Шуба, донька військового товариша. 2) (1787) Тетяна Іванівна Мокрієвич, донька військового товариша.

Тимофій (1758 – ?) – абшитований писар полковий (1788). Мав 26 підданих в одному селі. Д.: Меланія Іванівна Міхно, донька військового канцеляриста.

Семен Григорович **Ясновський** (1739 – ?) – службу розпочав з 1765 р. у Вибельській сотні, сотенний писар, військовий товариш (з 1784), абшитований військовий товариш (1788). Мав 17 підданих у с. Буді, яке отримав як придане за дружиною [1935,с.121]. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.324]. Одружений з донькою бунчукового товариша Софією Іванівною Булавою. Їх син Василь став вахмістром Тверського карабірного полку.

Осаул сотенний (? – 1732 – 1740 – ?) Максим **Микитович** (1712 – ?) мав двір, до якого: поля 5 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Нашадок козака Вибельської сотні, учасника чигиринського походу 1678 р. [1738,с.3-13] Марка Іван **Кущенко** став осавулом сотенним (? – 1784), абшитований військовим товаришем (з 1784.1.03. [1325,арк.604зв.]).

Узькі (Ужченки)

I

Петро.

Іван.

Павло – осавул сотенний вибельський (? – 1718 – ?). Козак малограунтовий (1732). У 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

II

Михайло Петрович (1715 – ?) – козак 1-го куреня Вибельського (1732), виборний (1747). Мав двір, до якого належали ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 2 коня і 2 воли (1740).

Сава Іванович – козак-підпомічник вибельський (1747). Мав двір, на якому 2 коня і 1 віл (1747).

III

Семен — 1764 р. на нього через неповернення боргу скаржився Семен Пустота [1337,арк.1].

Петро — козак. У 1781 р. судився з сотенним отаманом Олексієм Станкевичем за захоплення ниви [61,арк.1], з священником Євстафієм Максимовичем за сіножать [60,арк.1], з бунчуковим товаришем Михайлом Шубою за захоплення сіножати [62,арк.1], з посполитим Полуботкової Савою Сериком за заволодіння нивою [63,арк.1].

Хорунжий (? — 1739 — 1741 — ?) **Хоменко** Федір (1705 — ?) мав двір, до якого поля 12 четвертей, сінокіс на 40 возів, 5 коней, кілька волів (1740).

Новики

I

Петро — козак вибельський (бл. 1709 [1503,арк.78]).

Костюк — козак вибельський (бл. 1709 [1503,арк.78]).

Лука — козак вибельський (бл. 1709 [1503,арк.78]).

Ілля — козак малоґрунтовий 2-го Вибельського куреня (? — 1718 — 1732 — ?).

Іван — козак вибельський, ходив у Астраханський похід (1723). Хорунжий сотенний вибельський (? — 1732 — ?).

Федір (1676 — ?) — службу розпочав з 1701 р. [589,арк.62], хорунжий сотенний вибельський (? — 1725 [1756,с.5] — ?), наказний сотник, козак ґрунтовий вибельський куреня Василя Рєви (? — 1732 — 1748 — ?). Мав двір, до якого ґрунту 18 четвертей, сінокіс на 50 возів, винокурня, 4 коня, 4 воли (1740).

II

Тимох Ілліч (1715 — ?) — козак виборний малоґрунтовий куреня Рєви (? — 1732 — 1748 — ?). Комісар сотенний (1747). Мав двір, до якого поля 15 четвертей, сінокіс на 80 возів, винокурня, 4 коня, 8 волів (1740). Разом з ним на дворі проживав двоюрідний брат Семен (1706 — 1740 — ?).

Максим Федорович (1705 — ?) — козак Вибельського куреня Василя Рєви (? — 1732 — ?).

Матвій Федорович (1716 — ?) — осавул сотенний вибельський (? — 1751.20.03. [1687,арк.94] — ?).

Петро Федорович (1722 — ?).

III

Кирило — козак виборний Вибельської сотні (1776).

Павло Д.: Марія NN, донька козака.

Іван — козак виборний Вибельської сотні (1776), хорунжий сотенний (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1619,арк.89зв.]. Д.: Горпина NN, донька козака.

Тиміш **Барабаш** був отаманом курінним Вибельської сотні (1676), згадується ще у 1718 р. як козак 1-го Вибельського куреня. У 1732 р. серед козаків малоґрунтових вибельських фіксуються Семен, Матвій, Федір. Наступне коло представлене козаками «ніщетними» Яковом Семеновичем (? — 1747 — ?) та Іваном Матвійовичем (? — 1740 — 1747 — ?), який мав двір, на якому 2 коня

і 1 вола (1747). Максим **Павлючка** був отаманом курінним Вибельської сотні (1676). Його онуки, козаки малоґрунтові вибельські (1732) Іван та Василь «на одном дворі порознь хатами живуть и почережно служат з отческого и дедовского ґрунту». Син Василя Петро (1706 — ?) продовжив службу виборним козаком (1747) і тримав двір з двома хатами, де у нього 8 четвертей ґрунту, сіножать на 30 возів, ліс, 2 коня, 2 воли (1740), 4 коня і 4 воли (1747). **Селицкий** був отаманом курінним Вибельської сотні (1676). Мабуть, його онук Євстрат Васильович (1700 — ?) — козак ґрунтовий вибельський (1732), малоґрунтовий виборний (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір, до якого 7 четвертей ґрунту, сінокос на 40 возів, ліс, 3 коня, 2 воли (1740). Отаманом курінним 1-го Вибельського куреня (1718) був Яцько **Харченко**. Роман Харченко (1676 — ?) у реєстрах згадується як козак ґрунтовий (1732), виборний малоґрунтовий (1740). Мав двір, до якого належало ґрунту 9 четвертей, сінокіс на 50 возів, ліс, 3 коня, 2 воли (1740). Його син, козак «ніщетний» вибельський (? — 1732 — 1747 — ?) Марко Романович (1700 — ?). Наступне коліно репрезентували козаки виборні (1776) Петро і Семен. Петро **Чигир** (1666 — 1740 — ?) служив козаком ґрунтовим 1-го куреня Вибельського (? — 1718 — 1734 — ?), виборним малоґрунтовим (1740). У 1734 р. був у команді сотника Бакуринського на форпостах в Любечі. Мав двір, до якого належало ґрунту 6 четвертей, сінокіс на 20 возів, гай, 1 кінь, 2 воли (1740). Його син Іван (1686 — ?) став отаманом 1-го куреня (1732), згодом козаком «ніщентним» (1747). З двоюрідним братом Іваном Івановичем служили з одного двору, але з різних хат. Мали 2 коня і 2 воли (1747). Іван Тихонович **Шульженко (Шульга)** (1686 — ?) був отаманом курінним 2-го Вибельського куреня (1718), козаком малоґрунтовим (1732). З братом Павлом (1696 — ?) «на одном дворі порознь хатами живуть и почережно служат з отческого и дедовского ґрунту». Мав двір, до якого належали ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 50 возів, ліс, 2 коня і 2 воли (1740). Службу виборним козаком (1735 — 1747 — ?) продовжував брат Павло, за яким у 1747 р. окремих двір з 2 конями і 2 волами. У 1776 р. службу виборного козака ніс Григорій Шульженко. Отаман 2-го куреня Вибельського (1732) Василь Демидович **Рева** (1696 — ?) потім був козаком виборним (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір, до якого поля 19 четвертей, сінокіс на 60 возів, 4 коней, 6 волів (1740). У 1740 р. проживав разом з братами Максимом (1706 — ?) і Василем (1716 — ?). Рід **Муцьких** на середину XVIII ст. був достатньо широко розгалуженим. Лише в реєстрі 1747 р. згадувалися козаки виборні Харитон Тимофійович, який мав двір, де 2 хати, підсусідок, 1 кінь і 1 віл, Каленик Павлович, який мав двір, 2 коня і 2 воли. Михайло Петрович (1690 — ?) став отаманом курінним у Виблях (1747). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 40 возів, 2 коня і 2 воли (1740), з якого служив з братом Григорієм (1700 — ?) і зятем Іваном Носом (1700 — ?).

Калинки

I

Іван — священик вибельський. Отримав від Хмельницького універсал на млин в одне коло на вибельському лузі на перетоці Головську [1796, с.118].

II

Ілля (? — бл. 1748) — священник троїцький вибельський (1732).

III

Кирило — володів дідівським млином (1742 [1796,с.118]).

Федорченки

I

Клим — отаман куреня осавула другого. Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

II

Давид — козак куреня Чигирі Вибельської сотні (1732).

Євстафій (1705 — ?) — козак куреня Чигирі Вибельської сотні (1732). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 40 возів, 2 коня і 2 воли (1740). Служили з одного двору з братом Іллею (1720 — ?) і двоюрідним братом Іваном (1713 — ?).

Федір Васильович (1686 — ?) — козак куреня Чигирі (1732), виборний (1747). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 70 возів, винокурня, 4 коня і 4 воли (1740).

Павло — козак Порицького куреня Любецької сотні (1732).

Остап — козак вибельський (1740).

III

Іван Давидович — козак виборний вибельський (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір, 1 коня (1747).

Семен Федорович — козак вибельський (? — 1747 — ?). Мав двір.

Денис Федоренко — компанієць 2-го компанійського полку. У березні 1751 р. отримав підтвердження ГВК на звільнення його двору у Виблях від податків і повинностей [430,арк.1].

Бакланова Муравейка, деревня (1666, 1732) при р. Муравейці. Заснував Юрій Терпицький, а у 1645 р. перейшла до Якуба Келчовського, чернігівського ловчого (1646 — 1648), перед тим летичівського гродського писаря (1640). Походив з Люблінського воеводства, був одружений з брацлавською шляхтянкою Ганною Ободенською [2016,с.24]. Як урядник Кельчовський користувався покровительством великого коронного гетьмана, кам'янецького старости Миколая Потоцького [2020,с.115]. У 1732 р. 36 козаків з 34 дворів і 6 підсусідків, у 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 27 [529,арк.68], у 1781 р. 36 козацьких [1775,с.14]. Шуби Бакланівську Муравейку тримали щонайпізніше з 1661 р. [1915,с.34]. У 1666 р. тут 11 дворів. Деревня перейшла у володіння місцевого сотника Борковського, а ставши полковником, раніше 1683 р. віддав її значковому товаришу Івану Терпицькому (? — 1717), який став хорунжим полковим. Він тут мав ґрунтових 4, городників 7 (1713). У його вдови новий полковник Полуботок відібрав і передав її своєму «ключнику» Івану Михайловському, який, ставши вибельським сотником, 8 липня 1721 р. отримав гетьманський універсал на 1 ґрунтового і 9 піших піданих, які раніше належали Терпицькій [1731,с.243]. Посполиті відмовились відбувати повинності на вдову останнього, вирубали ліс і

підпалили маєток [110,арк.1-5]. Через це вона з дітьми була доведена до розорення і 21 вересня 1731 р. гетьман Апостол повернув їй маєтність Бакланову Муравейку [245,арк.4]. Її син, значковий товариш Йосип Терпицький проживав у цій деревні [531,арк.103] і 26 квітня 1750 р. продав батьківську маєтність господарю двору Наталії Дем'янівни Розумовської Семену Івановичу Пустоті [1687,арк.84]. У 1725 р. тут скуповували ґрунти онисівські жителі Мухоїди: Кирій, Юхим і Кіндат купили ниви у муравейських жителів Аврама Опанасенка, Степана Шельного, Кирій одноосібно — ниву у Кіндрата Коваля [1265,арк.1]. У 1766 р. тут 11 дворів сина військового товариша Дем'яна Пустоти [1915,с.34], у 1781 р. у нього 22 посполитих дворів, 1 підсусідська хата у сотенного отамана Василя Стишевського (1781 [1775,с.14]). **Шинки** полкового судді Тимофія Сеньюти (1747), Семена Івановича Пустоти (1747). **Млини**: під Будищем в одне коло посполитого Семена Івановича (1666), потім тримав, мабуть, син Овсій. **Преображенська** церква: *священники*: Вакулович Василь Іванович (2-га пол. XVIII [1687,арк.150]).

Терпицькі

I

Хома (1685 — ран. 1747) — козак Менської сотні. Мав двір, до якого належали ґрунту 6 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

II

Данило Хомич (1715 — ?).

Гнат Хомич (1720 — ?) — козак менський (? — 1740 — 1747 — ?). Мав підсусідка (1747).

Матвій Хомич — козак менський (1747).

Федір — козак «нищетний и весма убогий» данилівський (? — 1747 — ?). У 1747 р. мав власний двір з хатою.

Михайловські

I

Михайло.

II

Іван Михайлович (? — ран. 1731) — челядник полковника чернігівського Полуботка, «господар двору» (1718). У 1718 р. полковник відібрав у вдови полкового хорунжого Терпицького д. Муравейку і надав йому. Сотник вибельський (? — 1721 [1943,с.198] — 1722 [1607,арк.116] — ?), полковий командир над сотнями Чернігівського повіту (Киселівською, Березненською, Стольненською, Понорницькою, Вибельською і Волинською) у терекському поході. У 1721 р. Скоропадський надав йому універсал на д. Муравейку [1687,арк.87]. Помер у низовому поході. Чоловічого потомства після смерті не залишив, бо обидва сини померли раніше 1731 р. (один з них у низовому поході [1687,арк.87]). Д.: Марія NN (1699 — 1739 — ?), у д. Пісках хутір удови Михайловської (1732). Після чоловіка тримала с. Муравейку [1687,арк.87]. Мали доньок Марію (1721 — ?), Софію (1723 — ?), Тетяну (1725 — ?), які проживали з матір'ю у Чернігові (1739).

Степан.

III

Андрій (1718 — ?) — мав 36 підданих (1788). Д.: NNN (? — ран. 1788). Мали синів Івана (1740 — ?), Федора (1743 — ?), Василя (1748 — ?).

Михайло Степанович (1723/1716 — 1788 — ?) — козак сотні полкової Чернігівської, «поралежною болезнею» (1782). Мав 6 підданих у с. Козлах (1788). Д.: Меланія Петрівна N (1727 — ?), донька козака. Мали синів Івана (1753 — ?) — отаман сотенний (1782); Кирила (1768 — ?) — копіст у Чернігівському намісництві (1782), доньок Єфросинію (1768 — ?), Мотрю (1772 — ?).

Пустоти

I

Іван.

II

Семен Іванович — значковий товариш (1743), житель д. Бакланової Муравейки [531,арк.103]. Військовий товариш (? — 1744 — 1754 [1075,арк.1] — ?). Управитель дому графині Наталії Розумовської. У 1754 р. купив у чернігівського міщанина Степана Пісковського двір у Чернігові [1075,арк.1]. У 1765 р. судився з військовим товаришем Іваном Булавою за д. Бакланову Муравейку [1365,арк.1]. Д.: (з 1744.21.09.) Олена Миколаївна Тризна, донька слабинського сотника.

III

Дем'ян Семенович (1749 — 1788) — військовий товариш (? — 1781 [1775,с.14] — 1782 — ?), титулярний радник у відставці (1788). Мав у Чернігівському повіті 25 хат підданих (1782 [1606,арк.28]), 213 спадкових підданих у д. Баклановій Муравейці [1606,арк.28]. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1616,арк.228]. Помер бездітним. Д.: Софія Андріївна Войцехович (? — 1795 — бл. 1800), донька бунчукового товариша.

Басанці

I

Іван — отаман курінний Вибельської сотні (1676).

II

Тиміш — козак д. Бакланової Муравейки (1718).

Тит — козак д. Бакланової Муравейки (1718).

Степан — козак д. Бакланової Муравейки (1732).

III

Іван Тимофійович (1700 — ?) — козак ґрунтовий д. Бакланової Муравейки (1732), отаман курінний (1747). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли (1740).

Федір Тимофійович (1705 — ?) — козак виборний д. Бакланова Муравейка (1747).

Василь Тимофійович (1710 — ?).

IV

Давид — козак виборний Вибельської сотні (1776).

Миненки

I

Мина (? — 1655 — 1674 — ?).

Йосип (? – 1660 – 1718 – ?) – козак д. Муравейки Бакланової (1718).

II

Сидір – отаман курінний куреня д. Муравейки Бакланової (1718).

Юхим Минович (1675 – ?) – службу розпочав з 1694 р. [589,арк.80], козак ґрунтовий (1732), виборний (1747) д. Муравейки Бакланової. Мав двір, до якого належали: ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 15 возів, 5 коней, 4 воли (1740). Мав двір з 3 хатами, з якого служили з братаничем Олексієм (1747)

Мина Йосипович (1680 – ?) – козак малоґрунтовий, отаман курінний куреня д. Муравейки Бакланової (1732), козак виборний (1735 – 1747 – ?). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли, 5 вуликів (1740).

Григорій Йосипович (1695 – ?) – козак д. Муравейки Бакланової (1732).

Максим Йосипович (1705 – ?) – козак д. Муравейки Бакланової (1732), виборний (1747).

III

Олексій (1710 – ?) – козак д. Муравейки Бакланової (1747), племінник Юхима.

Іов (1717 – ?) – козак д. Муравейки Бакланової (1740), племінник Юхима.

Онисим – козак д. Муравейки Бакланової (1732).

Григорій Григорович (1715 – ?).

Мина Григорович – козак-підпомічник (1747).

Степан – козак д. Муравейки Бакланової (1732). У 1734 р. брав участь у польському поході в команді сотника понорницького.

Петро – козак д. Муравейки Бакланової (1732).

Самійло – козак д. Муравейки Бакланової, у 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

Вершинна Муравейка, деревня (1666) при болоті Муравейці. Універсал наказного гетьмана Сомка на сс. Орловку і Грабовку з Вершинною Муравейкою отримав вибельський сотник Степан Шуба [1804,с.159], на яку в наступному 1661 р. добув і царську жалувану грамоту. Гетьман Брюховецький надав йому підтвержуючий універсал від 13 січня 1668 р. [1804,с.352]. У 1666 р. тут 6 дворів. Ця деревня стала центром володіння Шуби, після смерті якого перейшла сину Семену (ґрунтових 19, городників 13 у 1713 р.), його вдові, а потім сину останнього, який мав тут 36 дворів з 44, належачих йому в сотні (1729 [1731,с.9]). У 1732 р. 19 козачих і 7 підсусідських дворів, у 1743 р. козачьких дворів з підсусідським 21 [529,арк.68], у 1781 р. 24 [1775,с.15]. Отамани курінні: Логвиненко Тиміш (1718), Коханья Сидір (1724), Симоненко Роман Симонович (? – 1732 – 1747 – ?). Власники у 1766 р.: військовий товариш Петро Шуба мав 15 хат посполитих і 1 хату підсусідків, військовий товариш Михайло Шуба 10, по дві хати – полковий хорунжий Петро Григорович і хорунжий сотенний вибельський Михайло Борисенко, по одній – козаки Леонтій з братами, Василь та Іван Тищенки [652,арк.51зв.], у 1781 р. 12 дворів мав бунчуковий товариш Шуба, 1 підсусідську хату бунчуковий товариш Григорович, 2 Чернігівський Єлецький монастир, 3 бездворних хати сотенний осавул [1775,с.15]. **Шинки** бунчукових

товаришів Степана (1740), Петра (1747) Шуб; городничого Петра Григоровича (1747). **Петропавлівська** церква.

Рід **Логвиненків**, з якого малогрунтовий козак Тиміш був отаманом курінним, представлений ґрунтовим козаком Хомою Логвином (1732 [1748,с.29]), «нищетним и весма убогим» Антоном Логвиновим (1732), виборним Василем Тишковичем (1747), козаком-підпомічником Гаврилом Мойсейовичем (1747), «нищетним» Андрієм Антоновичем (1747). Сидір **Коханія** службу розпочав з 1688 р. козаком, став отаманом курінним (1724). Потім знову козак (1732), «нищетніе и весма убогіе» (? – 1735 – ?). Його син Карпо був козаком (1732 [1748,с.29]), козаком-підпомічником «нищетним» (? – 1740 – 1747 – ?). Симоненко Роман Симонович (1695 – ?) був курінним отаманом щонайменше 15 років. В підпомічники йому записана (1740) вдова Гафія Логвиниха. Мав двір, до якого належало ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли (1740).

Борисенки

I

Яцько — отаман Пекарської сотні Канівського полку (1638 – ?).

II

Василь — сотник волинський (? – 1681 – ?).

III

Денис (? – ран. 1747) — козак с. Муравейки (1732). «Нищетніе и весма убогіе». Д.: Анастасія NN.

Мехеда Федір Тимофійович — козак (1724 [589,арк.61]), козак-підпомічник (1747) с. Муравейки.

Опанас — козак с. Муравейки (1724), підсусідок (1732). Д.: Марія Пилипівна N (1702 – 1782 – ?).

Олексій Васильович.

Влас — козак малоґрунтовий с. Муравейки (1732). У 1734 р. був у польсько-му поході в команді прилуцького полковника Ґалаґана.

Трохим — у 1734 р. ходив у польський похід з сотником понорницьким.

IV

Тарас Денисович — козак «нищетний» виборний с. Вершинної Муравейки (? – 1740 – 1747 – ?), сотенний хорунжий вибельський (? – 1743).

Опанас Мехедович — козак, служили з братом Тарасом з одного двору.

Петро Опанасович (1742 – ?) Д.: Катерина Іванівна N (1742 – ?). Мали сина Мартина (1767 – ?), доньок Стеху (1765 – ?), Меланію (1773 – ?), Мотрю (1775 – ?), Наталію (1780 – ?).

Василь — нищий козак с. Вершинної Муравейки (1740).

Спиридон Олексійович.

V

Микита Тарасович (? – 1781 – ран. 1788) — служив з 1768 р. козаком, сотенний вибельський осавул (1768 – 1780), значковий товариш Чернігівського полку (1780 – ?), був у походах у турецьку війну (1769, 1770, 1771, 1772, 1773, 1774), у 1775 р. у Могилівській губернії на форпостах. Військовий товариш

Чернігівського полку. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616, арк. 21]. Мав маєток у с. Вершинній Муравейці, 5 підсусідків. Д.: Єфросинія NN (1749 – ?), донька священника, мала 23 підданих у 2 селах (1788). Мала синів Гаврила, Павла (1778 – ?), N (1779/1780 – ?).
– Марфа Тарасівна [1620, арк. 45]. Ч.: Микита Карпенко.

Єлисей Спиридонович (1747 – ?) – козак с. Ольшаного. Д.: Зіновія NN, донька козака. Мали сина Андрія (1768 – ?), доньок Марію (1770 – ?), Ганну (1779 – ?).

Гравівка, деревня (1713), село (1747, 1766) при болоті Грушовці. 1732 р. 39 козаків з 36 дворів і 19 козацьких підсусідків, 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 38 [529, арк. 68]. Отамани: Москаленко Юрій (1718), Шкабура Федір (1740), Рубан Григорій (1747). У 1661 р. вибельський сотник Степан Шуба отримав царську грамоту на д. Гравівку, яку отримав ще від наказного гетьмана Сомка 1660 р. [1915, с. 33]. У деревне 9 дворів (1666). Після нього (6 посполитих (1713) перейшло вдові за універсалом Скоропадського 1714 р. підтвержене, а потім сину, товаришу полковому Семену Шубі, який і мав тут 3 двори підданих (1729 [1731, с. 9]). В 1766 р. тут мали підданих сотник вибельський Андрій Тризна (12 хат), військовий канцелярист Михайло Шуба 6, вдова Марія Юрченко 4, різних козаків 3 [528, арк. 53 зв.]. **Шинюк** військового канцеляриста Андрія Тризни (1747). **Млини**: Козак Шкабура отримав універсал Хмельницького на млин в одне коло під д. Гравівкою в болоті Грушовці [1796, с. 118]. Козаки Шкабура в 1742 р. володіли млином під Гравівкою. **Троїцька** церква: *священник*: Лузановський Андрій (1747), *дяк*: Ступницький Самійло (1718), *паламар*: Фесько Іванович (1718).

Юркевичі

I

Тиміш – гербований шляхтич, сотник любецький (1689).

Тит

II

Павло – писар городський чернігівський (1706 [1513, арк. 61]).

Йосип Титович Юркевич – козак с. Гравівки (1719).

III

Дмитро Юрченко – козак ґрунтовий с. Гравівки (1732).

Петро Юркевич – канцелярист ГВА (1742 [1698, арк. 52]). Мешкав у Чернігові.

IV

Микола Дмитрович Юркевич (1720 – ?) – козак виборний малоґрунтовий с. Гравівки (1747). Сотенний хорунжий. Мав двір, до якого належало ґрунт на 18 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 6 коней, 8 волів (1740).

V

Іван Миколайович – навчався у Чернігівському колегіумі. Службу розпочав з 25 лютого 1759 р. канцеляристом городського суду, возний підкоморного суду (з 1761), військовий товариш (1770 – 1785 [1770, с. 144] – ?). Секретар Чернігівського повітового суду (1785). Титулярний радник у відставці (1787). Проживав

у с. Грабівці Березненського повіту, де мав 51 душу підданих (1787). Д.: Уляна Олексіївна Міхно, донька військового товариша. Мали сина Василя і доньок Олену (1770 — ?), заміжно за значковим товаришем Яковом Петрункевичем [1939,с.49], Настасію (1778 — ?).

Шкабури

I

Овсій — сотник баришівський Переяславського полку (1649).

N — козак. Отримав універсал Хмельницького на млин в одне коло під селом Грабівкою в болоті Грушівці [1796,с.118].

Васко — отаман курінний Вибельської сотні (1676).

II

Степан (? — 1658 — 1724 — ?) — письменний, службу розпочав у чигиринському поході, учасник кримських та інших походів. Козак с. Грабівки [139,арк.77].

Роман (? — 1669 — 1732 — ?) — службу розпочав з кримського походу 1689 р. Козак ґрунтовий с. Грабівки (? — 1718 — 1732 — ?).

III

Семен — козак с. Грабівки (1732).

Федір Романович (1715 — ?) — отаман (1740), козак виборний «ніщетний» с. Грабів (1747). Мав двір, до якого належало ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 25 возів, ліс, 3 коня, 4 воли, млин-вешняк в одне коло (1740).

IV

Яків — козак виборний Вибельської сотні (1776).

Сивопляси

Ілля Романович — козак малоґрунтовий грабівський (? — 1732 — 1747 — ?).

Гаврило Андрійович — козак малоґрунтовий грабівський (1732), козак-підпомічник (1747).

Назар Маркович — козак (1732), виборний ґрунтовий (1740), малоґрунтовий (1747) с. Орловки, де мав двір з двома хатами (1747).

Данило Маркович — козак с. Орловки, де мав двір з двома хатами (1747).

Микита — козак виборний Вибельської сотні (1776), хорунжий сотенний (1790). Мав 16 спадкових підданих. Д.: Васа NN. Проживали у Березненському повіті.

Коритні

I

Кіндрат — козак грабівський (1718).

II

Петро Кіндратович (1695 — ?) — отаман курінний грабівський (1732 [1748,с.28]), козак виборний (1735 — 1747 — ?). З Яковом служили з одного двору. Мав двір, до якого належало ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, гай, 1 кінь, 2 воли (1740).

Яків Кіндратович — козак грабівський (1732). У 1734 р. був у команді сотника Бакуринського на форпостах в Любечі.

Федір Максимович — козак «ніщетний» грабівський (1747).

III

Матвій — козак виборний Вибельської сотні (1776).

Горбов (Горбовець), деревня (1666), село (1747) при р. Угрі. Маєтність Борисоглібського монастиря (1666). У 1732 р. — 63 козаки з 56 дворів і 16 підсусідків, у 1743 р. — 61 козацький двір з підсусідським [529,арк.68], у 1767 р. — 66 козачих [1915,с.34], у 1781 р. — 82 козачих дворів [1775,с.16]. Отамани куріні: Розбура Василь (1718), Одраник Василь Наумович (? — 1732 — ?), Шовба Андрій Федорович (1747). Отаман сільський Фай Сидір (1718). Василь **Розбура** був отаманом курінним. Наступне коліно роду представлене братами, козаками малогрунтовими (1732) Данилом (? — ран. 1747) і Яцьком, які служили з батьківського двору. Іван Якович (1705 — ?) був козаком «ніщетним» (? — 1740 — 1747 — ?) і мав двір, до якого належало ґрунт на 4 четверті, сіножать на 10 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Сидір **Фоєнок (Фай)** був отаманом сільським горбівським. Мабуть, його сини Яким (1680 — 1740 — ?), Корній (1686 — ?), Андрій (1706 — ?) записані до реєстру 1732 р. як козаки малогрунтові. Вони служили з двору, до якого належало ґрунт на 3 четвертей, сіножать на 17 возів, 3 коня, 1 віл (1740). Місцевий козак Наум **Одраник** (? — 1657 — 1724 — ?) був у поході 1678 р. під Чигирин «як турки Чигирин виняли» [589,арк.64], походах 1695, 1696, 1700, 1706 рр. та інших. Його син Василь очолював курінь. З братами Самійлом (1686 — 1747 — ?) і Макаром (1705 — 1732 — ?) були ґрунтовими козаками (? — 1718 — 1747 — ?). Тримали двір, до якого належало ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 80 возів, 4 коня, 4 воли (1740). Наступне коліно роду репрезентували козаки с. Горбова Матвій Самійлович (1715 — ?) і Степан Васильович. Козаками одраникового куреня (1732 [1748,с.25]) згадані Іван і Олексій Захарович (1705 — ?) Дяченки. Останній був малогрунтовим виборним козаком (? — 1740 — 1747 — ?) і мав двір, до якого належало ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, 3 коня, 4 воли (1740). Андрій Дяченко (1738 — ?) службу розпочав з 1765 р. курінним отаманом, хорунжий сотенний Вибельської сотні (1771 — 1782). Був у походах. У с. Горбов мав 1 підданого (1782). Був одружений з донькою козака, з якою мав синів Тимофія, Григорія, Івана, доньок Ганну, Ірину, Мотрю [1325,арк.152зв.].

Гетьмани Ігнатович, Самойлович, Мазепа, Скоропадський підтвердили Чернігівському Єлецькому монастирю. Монастир також отримав на неї царські грамоти 1672 і 1676 рр. У 1713 р. ґрунтових 51, городників 22. Другий центр володінь монастиря в сотні, за яким тут під час Генерального слідства про маєтності рахувалося 57 дворів [1731,с.10]. Близько 1690 р. тут купив ґрунти сотник Єфрем Лобко, після смерті якого ними володіла його вдова (3 двори у 1729 р.) [1731,с.8-9]. У 1767 р. 26 підданих монастиря [1915,с.34], у 1781 р. 32 посполитих двори: 28 монастиря, 4 підсусідки різних власників, 4 бездворні хати [1775,с.16]. У 1762 р. архімандрит монастиря Дмитрій скаржився до Чернігівського полкового суду на місцевих козаків за гвалтовні наїзди на підданих монастирських дього села [919,арк.1]. Чернігівського Єлецького монастиря 30,

полкового хорунжого Григоровича 5, вйськового товариша Антона Силича 1, вдови Тетяни Леневиц 1, городничого. **Шинки** два (1740), один (1747) Чернігівського Єлецького монастиря. У 1770 р. полковник у відставці Пантелеймон Божич і вйськовий товариш Антін Силич намагалися завести тут шинки [1346,арк.2]. **Млин** на р. Бистрій монастирський в одне коло (1666). За чернігівською кафедрою у росписі Лазара Барановича з млинами проти Онисового перевозу [1863,с.127]. Потім належав Чернігівському Єлецькому монастирю. **Рождественська** церква [1775,с.15] (1713): *священники*: Харлампій (? – 1732 [1859,с.157]), Дмитренко Петро (? – 1740 – 1755 – ?), *дяк*: Захар Іванович (1718), *дячок*: Юхим Лятовській (?) (1718), *паламар*: Отрушко Ярмач (1718).

Піски, хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]), деревня (1666 – 1766) при р. Угрі. 10 березня 1637 р. була затверджена застава за позику 2000 золотих на 3 роки воеводи чернігівського Мартина Калиновського з дружиною Оленою Корецькою хуторів Піски і Підгірці полковнику Костянтину Вовку з дружиною. Центр куреня. Козак пісківський Павло Хурсенко у 1679 р. з доброї волі надав сотнику вибельському Юхиму Лобку сіножать поблизу мосту підгірського [1915,с.33]. Козак вибельський (? – 1711 – 1713 [1503,арк.130] – ?) Гапон Хурсенко У 1711 р. за 40 золотих продав Павлу Полуботку своє двориче з гаєм і садом на урочищі Граді. У 1732 р. тут 25 козаків з 19 дворів, у 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 21 [529,арк.68], у 1767 р. – 25 козацьких дворів [1915,с.34], у 1781 р. – 32 козачих, 2 пушкарів полкової артилерії (1781 [1775,с.18]). Отамани курінні: Дуб (Дуй) Наум (1718), Фещенко Василь Андрійович (1732), Давиденко Григорій (1740), Демещенко Прокіп Федорович (1747), Давиденко Юхим (1761). Григорій **Давиденко** (1706 – ?) з братом Омеляном (1715 – ?) служили з одного двору, до якого належали грунт на 9 четвертей, сіножать на 60 возів, 3 коня, 4 воли (1740). Козак Андрій **Фещенко** мав синів Пантелеймона (1696 – ?), Ісака (1700 – ?), Івана (1706 – ?), які були козаками малогрунтовими Пісківського куреня (1732). Старший же син Василь (1686 – ?) був козаком малогрунтовим, отаманом курінним, козаком виборним (1747). Мав двір, з якого з братами «на одном дворе порознь хатами живут і почеречно службу отбвуют з дедовского грунту» (1732). До двору належали грунт на 9 четвертей, сіножать на 40 возів, 3 коня, 4 воли (1740). Пізніше з Василем та Ісаком Фещенками з цього двору служив Корній (1747), мабуть, їх племінник. Прокіп **Демещенко** (1710 – ?) служив з одного двору з братом Андрієм (1705 – ?). До двору належали грунт на 4 четверті, сіножать на 36 возів, винокурня, 2 коня, 2 воли (1740).

У 1666 тут 5 посполитських дворів. Належала на уряд сотника вибельського і її мешканців використовували сотники Василь Борковський, Яків Близнюк, Тимофій Туницький, Юхим Лобко, Єфрем Лобко [1731,с.7]. У останнього з них забрав село на полковничий уряд Я. Лизогуб, від якого перейшло полковнику Павлу Полуботку. Царською ж грамотою 1708 р. було стверджено йому у власність. У Підгірному і Пісках 9 ґрунтових і 6 городників (1713), пізніше у П. Полуботока у Пісках 8 підданих [1803,с.501]. Після смерті останнього знаходилося

у володінні синів Андрія і Якова. У 1729 р. там 13 дворів підданих [1731,с.7]. На 1766 р. власниками були вдова бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасія (2 хати), полковий хорунжий Григорович — 3, військовий товариш Михайло Шаула — 2, писар судовий Стоїнський — 1 [652,арк.54зв.]. 9 посполитих (1781 [1775,с.18]). **Шинок** городничого Петра Григоровича (1747).

Підгірне, хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]), деревня (1666, 1766) при р. Десні. 10 березня 1637 р. була затверджена застава за позику на 3 роки воеводи чернігівського М. Калиновського хуторів Писки і Підгірці полковнику Костянтину Вовку. Ввійшов до Вибельської сотні. «Деревня пуста, нет ни од-ново двора» (1666). Пізніше належала на уряд сотника вибельського і її мешканців використовували місцеві сотники [1731,с.7]. У сотника Ю. Лобка забрав на полковничий уряд Я. Лизогуб, від якого перейшло полковнику П. Полуботку 9 дворів [1803,с.501]. Царською ж грамотою 1708 р. було стверджено йому у власність. Після смерті останнього знаходилося у володінні синів Андрія і Якова. У 1729 р. в ній було 11 дворів [1731,с.7]. 9 (1767 [1915,с.34]), 17 посполитих дворів (1781 [1775,с.18]). За вдовою бунчукового товариша Семена Полуботка Настасією 13 хат посполитських і 2 вдів, вдовою Тетяною Леневиц — 2 (1766 [652,арк.54зв.]).

Онисів хутір, село (1666, 1766) при р. Десні тримав Костянтин Вовк, після його смерті король в Острі 22 грудня 1663 р. надав привілей на нього жовніру Гіацинту Вінницькому. Курінний центр. У 1732 р. 39 козаків з 38 дворів і 1 козацький підсусідок, у 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 24 [529,арк.68], у 1767 р. 54. У 1746 р. місцеві козаки Іван і Антін Кубати продали сіножать сотнику Миколі Тризни [1272,арк.1]. У 1749 р. полковий канцелярист Олексій Гулевич мав сіножать за онисівським перевозом [1274,арк.1]. Отамани курінні: Лазаренко Самійло (1676), Куколка Данило (1718), Ребро Василь (1732), Лобода Микита Лукич (1747). Отамани сільські: Тищенко Кирило (1718). У 1666 р. воевода великоросійський у Чернігові тримав три населені пункти: Онисів хутір, Холявин, Напорівку, в них 65 дворів. Ігнатюч надав Чернігівському Єлецькому монастирю, Самойлович, Мазепа, Скоропадський підтвердили. Монастир мав також царські грамоти 1672 і 1676 рр. на цей хутір. У 1713 р. gruntових людей 45, городників 27 (1713). Найбільший центр володінь монастиря в сотні, за яким тут під час Генерального слідства про маетки рахувалося 77 дворів [1731,с.10]. У 1766 р. монастир тримав 13 хат підданих, військовий товариш Семен Пустота 1, різночинець Йосип Філіпович 1 [528,арк.53зв.]. У 1767 р. 54 [1915,с.34], 84 посполитих дворів Єлецького монастиря (1781 [1775,с.18]). У 1762 р. архімандрит Дмитрій скаржився до Чернігівського полкового суду на місцевих козаків за гвалтовні наїзди на підданих [919,арк.1]. **Шинки**: Чернігівського Єлецького монастиря (? — 1740 — 1747 — ?), сотника вибельського Миколи Тризни (1740). **Георгіївська** церква [1775,с.18]: *священники*: Миткевич Андрій Іванович (? — 1740 — 1747 — ?), Миткевич Гаврило (? — 1785 [1324,арк.97] — 1788 [1616,арк.97] — ?), *дияк*: Андрій (1718), *паламар*: Карпо (1718).

Каракуль (Каракуленки)

I

Василь.

Мартин — козак с. Онисова (? — 1718 — 1735 — ?). «Нищетніе и весма убогіе».

II

Тит Васильович — козак с. Онисова (? — 1732 — 1747 — ?). «Нищетніе и весма убогіе».

Олексій — козак онисівський (? — 1732 — 1735 — ?). «Нищетніе и весма убогіе».

III

Петро (1736 — ?) — внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617, арк.112]. Д.: Марія Іванівна Синиця, донька уродженка польська. Мали синів Олександра (1766 — ?), Олексія (1774 — ?), доньку Марину (1772 — ?).

Орловка, село (1732, 1766) при болоті Чучмані. 1732 р. 151 козак з 134 дворів і 17 підсусідків. 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 103 [529, арк.68]. 127 козацьких дворів, були підсусідки [1915, с.33]. Отамани курінні: 1-го Губар Степан (? — 1718 — ?), 2-го Якименко Борис Якимович (1718), Півень Терешко (1732), Шульга Максим Федорович (1747), Ковбаса Гаврило (1757 [548, арк.28]). Максим **Шульга** (1696 — ?) з синами Григорієм (1718 — ?) і Романом (1722 — ?) служили з двору, до якого належали грунт на 9 четвертей, сіножать на 30 возів, ліс, 2 коней, 2 воли (1740). Вибельський сотник Степан Шуба отримав універсал наказного гетьмана Сомка на с. Орловку [1804, с.159], 1661 р. — царську жалувану грамоту. 13 січня 1668 р. гетьман Брюховецький підтвердив йому це володіння [1804, с.352]. У 1714 р. гетьман Скоропадський підтвердив за вдовою Шуби володіння в селі і вони перейшли їх сину Степану, який у 1729 р. тримав 3 двори. У 1766 р. підданих мали бунчукові товариші Микола Тризна 3 хати, Костянтин Лизогуб 1, сотник вибельський Андрій Тризна 4, полковий хорунжий Петро Григорович 12, отаман сотенний вибельський Тимофій Титович 8, козаки орловські підсусідків 12. **Шинки**: вїта Йосипа Титовича (? — 1732 — 1747 — ?), сотника вибельського Миколи Тризни (1740), бунчукового товариша Петра Шуби (1747). **Михайлівська** церква: *священники*: Хорошкевич Михайло Хомич (? — 1740 — ран. 1747), Фащинський Дмитро (? — 1743 — 1747 — ?), Медведовський, попович (1756 [856, арк.1]), Абрамовська, вдова священника (1756 [856, арк.1]), Хорошкевич Василь Михайлович (? — ран. 1784), Степановський Кіндрат (? — 1785 [1324, арк.67] — 1788 — ?), *дяки*: Дмитро Михайлович (1718). Священик Кіндрат Степановський (1750 — ?) мав 2 підданих (1788) і був одружений з донькою священника Параскою.

Титовичі (Алахаревичі-Титовичі)

I

Тимофій — отаман городовий вибельський (? — 1667 — ?).

II

Йосип — вїт чернігівський [1918,с.257-261] (1731.17.04. [1495,арк.7] — 1740 — ?). У с. Орловці мав приїжджий і шинковий двори (1732). 20 березня 1732 р. Полуботки купили його ґрунти під с. Жукотками. Д.: Дарія Іванівна Тризна [254,арк.25].

Яків — значковий товариш (1737 [534,арк.1]).

Василь Титович — значковий товариш. У 1748 р. мав судову справу з греком Дмитром Шаровланом про борг [824,арк.513].

III

Тимофій Йосипович (1705 — 1766 — ?) — службу розпочав з липня 1757 р. козаком, отаман сотенний вибельський (з 1759.20.04. [598,арк.14зв.]). Заволодів ґрунтами підданих полкового хорунжого Петра Григоровича у с. Орловці [973,арк.1]. 4 липня 1766 р. продав двір з ґрунтами в Старому Білоусі за 550 рублів Антону Силичу [1939,с.630]. Мав герб [1687,арк.150].

Матвій — козак вибельський (1748).

IV

Гаврило (бл. 1755 — ?) — кадет, мав 33 підданих у с. Орловці [1744,с.199], корнет у відставці (1788). Д.: Любов Карпенко, донька міщанина [1616,арк.4]. Мали синів Івана (1781 — ?), Михайла (1783 — ?), Миколу (1786 — ?).

Іван (? — ран. 1788) — службу розпочав з 1759 р. канцеляристом городського суду, возний сотенний вибельський (з 1764), полковий писар, мав 34 спадкових від батька підданих у с. Орловці [1744,с.199]. Мав герб [1687,арк.150]. Д.: Катерина Федорівна Затурська (1748 — 1788 — ?), донька ніжинського грека. Мали синів Семена (1768 — ?), Миколу (1772 — ?), Івана (1775 — ?), доньок Марію (1774 — ?), Фотинію (1779 — ?), Марфу (1784 — ?).

Ковбаси

I

Герасим (? — 1655 — 1732 — ?) — козак можний с. Орловки, брав участь у чигиринських, кримських походах.

II

Степан — козак орловський (1718).

Данило Герасимович (1685 — ?) — козак (1732), виборний малоґрунтовий орловський (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір, до якого належали: ґрунту 9 чет-вертей, сіножать на 20 возів, ліс, 4 коня, 4 воли (1740).

Карпо — козак орловський (1732).

III

Гаврило Данилович (1722 — ?) — козак с. Орловки, отаман курінний (1767). У 1757 р. на нього з сотником Андрієм Тризноу поскаржився Григорій Губар до ГВК про арешт, побої, захоплення худоби та іншого майна [548,арк.28].

Якимець

I

Борис Якимович Якименко — отаман 2-го куреня Орловського (1718), козак малоґрунтовий (? — 1732 — 1747 — ?).

II

Іван — козак малоґрунтовой орловський (1732). З Кирилом служили з одного двору.

Кирило (? — ран. 1747) — козак малоґрунтовой (1732), козак-підпомічник орловський. Д.: Феодосія NN.

III

Дмитро Іванович — козак-підпомічник орловський (1747).

IV

Гнат — козак виборний Вибельської сотні (1776).

Губарі (Губаренки)

I

Степан — службу розпочав у 1688 р., отаман сільський і 1-го куреня орловського (? — 1718 — ?). Наказний сотник вибельський (1724). Козак ґрунтовой (1732). Мешканець с. Орловки [139, арк. 68].

Гаврило.

II

Яків Степанович (? — ран. 1740) — службу розпочав 1696 р. під Азовом. Козак ґрунтовой орловський (1696 — 1732 — ?). Д.: Марія NN.

Федір Степанович (1710 — ?) — козак виборний ґрунтовой с. Орловки (? — 1740 — 1747 — ?). Мав двір, до якого належали: ґрунту 30 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, ліс, 6 коней, 8 волів, 10 вуликів (1740), з якого служив з братами Сидором і Григорієм.

Сидір Степанович (1717 — ?).

Григорій Степанович (1722 — ?) — службу розпочав козаком, виборний (1747). Мешканець с. Орловки, де мав двір з 4 хатами (1747). У 1757 р. поскаржився до ГВК про арешт, побої, захоплення худоби та іншого майна сотником Андрієм Тризноу і орловським отаманом Гаврилом Ковбасою [548, арк. 28]. У 1765 р. Тризна захопив волів, коней та побив його з сином [579, арк. 2].

Олексій — значковий товариш (? — 1737 [534, арк. 1] — 1757 — ?). У 1757 р. на нього скаржився бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб за заборговані 40 рублів [943, арк. 1].

Трохим — козак виборний малоґрунтовой с. Орловки (1740).

Іван Гаврилович (1718 — ?) — козак виборний с. Орловки (1737 [521, арк. 87] — 1747).

III

Артем Олексійович (? — 1757 [940, арк. 1] — ?).

Матвій (1708 — 1788 — ?) Д.: Марія NN, донька козака. Мали синів Олексія (1758 — ?), Якима (1782 — ?).

Тихін (1717 — 1788 — ?) — мав 11 підданих у 1 селі (1788). Д.: NNN (? — ран. 1788). Мали синів Андрія (1748 — ?), Івана (1758 — ?), Тимоша (1760 — ?).

Василь (1718 — 1788 — ?) Д.: NNN (? — ран. 1788). Мали синів Федора (1756 — ?), Семена (1758 — ?), Карпа (1770 — ?).

Гаврило (1733 — ?) Д.: (1788) Параска NN.

Андрій (1736 – ?) Д.: Феодосія NN, донька козака. Мали синів Тимофія (1759 – ?), Василя (1763 – ?), Семена (1776 – ?), Самійла (1783 – ?).

Василь (1738 – ?) Д.: Горпина NN.

Яків (1738 – ?) Д.: NNN (? – ран. 1788).

Іван (1748 – ?) Д.: Домна NN, донька козака.

Іван (1753 – ?) Д.: Євдокія NN, донька козака.

Степан – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Лука – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Корній – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Петро – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Скорини (Скоряни)

I

Петро – козак орловський (1732).

Лука – козак ґрунтовий орловський (1732).

II

Іван Лукич (1695 – ?) – козак виборний малоґрунтовий с. Орловки (? – 1740 – 1747 – ?). Мав двір, до якого належало ґрунту 12 четвертей, сіножать на 40 возів, ліс, 4 коней, 6 волів (1740), з якого служив з братом Герасимом.

Герасим Лукич (1705 – ?) – козак (1785).

III

Павло – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Михайло – козак виборний Вибельської сотні (1776).

Олефір – осавул сотенний (1785). Мав 27 підданих у с. Орловці [1324, арк. 97].

Демян – козак (1785).

Хорошкевичі

I

Хома.

II

Михайло Хомич (1704 – 1740 – ран. 1747) – священник михайлівський с. Орловки (? – 1740 – ?). Д.: Килина Василівна N (1705 – 1747 – ?).

III

Герасим Михайлович (1731 – ?).

Василь Михайлович (бл. 1734 – ран. 1784) – священник михайлівський с. Орловки. Рід внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Мав 83 спадкових підданих у 1 селі і 1 деревне [1619, арк. 53]. У с. Орловка мав землі, двір та посполитих. Д.: Ганна Андріївна Милкович (Сибірська) (1734 – 1790 – ?), донька священника с. Домишлин. За нею з 1747 р. «в деревенках Кезе и Шумани со всеми по крепостям к оним угодиям и с сеножатью Тулуповскою насилно монахами Троецкаго Черниговскаго монастыря завладенною, за сто рублей денег двор в г. Чернигове стоячий, за сто рублей денег двор под городом Черниговым на Бобровице стоячий с сеножатью», двір у с. Кукишино та нерухомість у Городнянському повіті.

– Ганна Михайлівна (1727 – ?).

– Параска Михайлівна (1739 – ?).

IV

Іван Васильович (1754/1759 – 1810 – ?) – службу розпочав з 1776 р., писар полковий (1781), колезький асесор (? – 1784 – 1790 – ?). Надвірний радник та прокурор Чернігівського губернського магістрата (1791). Колезький радник та суддя 2-го департаменту Генерального суду Чернігівської губернії (1810). Записаний спочатку до I частини родословної книги дворян Чернігівського намісництва, а потім до III. Д.: Софія Іванівна Троцька (1761 – ?). Діти: Іван, Федір, Дмитро – навчалися у 1-му Кадетському корпусі в Санкт-Петербурзі, Євдокія.

Григорій Іванович (1770 – 1790 – ?) – колезький канцелярист (1785), колезький регістратор (1790). Реконструкція подальшого родоводу здійснена В. К. Шахбазовою.

Напорівка, деревня (1666, 1747). У 1732 р. 8 козаки з 7 дворів, у 1743 р. козацьких дворів з підсусідським 5, у 1767 р. 7 [1915,с.34], у 1781 р. 6 [1775,с.19]. Отаман сільський: Басанець Іван (1747). Закріплена за воеводою чернігівським (1666). Гетьман Ігнатович надав, у 1699 р. Мазепа, а у 1719 р. Скоропадський підтвердили Чернігівському Єлецькому монастирю. Йому тут належало ґрунтових 15, городників 4 (1713), під час Генерального слідства про маєтки – 20 дворів підданих [1731,с.11], у 1767 р. 10 дворів (20 хат [528,арк.53зв.;1915,с.34]), у 1781 р. 16 дворів [1775,с.19]. У 1762 р. архімандрит Дмитрій скаржився до Чернігівського полкового суду на місцевих козаків за гвалтовні наїзди тут на підданих монастиря [919,арк.2].

У сотні відомі хутори: **Попівка** при р. Угрі. У 1664 р. універсал Брюховецького Шубі [1915,с.35]. Володіння абшитованого військового товариша Петра Шуби. До нього належить млин на р. Снов; при р. **Головський**, який у 1669 р. універсалом Ігнатовича підтверджений Шубі [1915,с.35]. Пізніше належав військовому товаришу Михайлу Шубі; **Оборківський** при р. Десна, куплений у вибельських козаків у 1710 р. Названий за островом Оборка [1915,с.35]. Тримала вдова бунчукового товариша Семена Полуботка; **Вершинський** при р. Муравейці Чернігівського Єлецького монастиря [1915,с.35]; **Гаузди** при р. Бистрий [1915,с.35] у 1766 р. того же монастиря, де було 4 хати [528,арк.50зв.].

Вибельська сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків розташовувалася на 15 місці (53), за кількістю виборних козаків у 1737 р. на останньому, шіснадцятому місці в полку (13). У сотні лише сільське населення, яке переважно зосереджувалося у 10 селах і деревнях. Головними козацькими центрами сотні були сс. Орловка (94 двори, 27%) і Виблі (76 дворів, 22%), в яких знаходилася майже половина козаків сотні. Третім центром була с. Горбів з 51 двором, у д. Пісках був 31 двір, 21-24 двори знаходилися у с. Грабівка, дд. Бакланова Муравейка, Вершинна Муравейка, у д. Напорівці було 7 дворів. Наявність лише 2 хуторів дозволяє віднести її до сотень з нерозвинутою хутірською інфраструктурою. У сотні незначна кількість вдів (згідно реєстру 1739 р. 2, що становило 0,8% козацьких господарств).

У сотні спостерігалось також скорочення посполитський дворів з 207 у 1713 р. до 140 у 1747 р. Чернігівський Єлецький монастир мав посполитих у трьох населених пунктах (сс. Онисів, Горбів, д. Напорівка) — всього 111 дворів, при чому у Онисові було 69. Монастирське володіння становило 79% усіх посполитських дворів сотні. Останні 29 дворів розподілялися між 5 приватними власниками так. За бунчуковим товаришем С. **Полуботком** у Виблях, с. Пісках і д. Підгірне було 18 дворів, за бунчуковим товаришем П. **Шубою** у д. Вершинній Муравейці 6, за абшитованим полкови суддею Т. **Сенютою** у д. Баклановій Муравейці за бунчуковим товаришем І. **Лизогубом** у Виблях, значковим товаришем І. **Терпицьким** у д. Баклановій Муравейці по 1 двору.

МЕНЬСКА СОТНЯ

Мена. 29 березня 1645 р. у Варшаві зафіксована угода, що 23 березня 1645 р. маршалок надворний Адам Казановський з дружиною Ельжбетною Слушанкою заставили за 80 000 флоринтів польських каштеляну київському Адаму Киселю з дружиною Анастасією Богушевич місто Мену та інші маєтності на Чернігівщині. Центр Менської сотні [870,арк.14], яке стало містечком — центром волості у 1640-х роках, в якому існував замковий суд. Адам Кисіль передав двір в Мені і хутір в присілку Пилипівці Максаківському монастирю, що було підтверджено привілеєм Яна-Казимира від 13 січня 1664 р. [1096,арк.1]. До присяжних списків 1654 р. у Мені включені 40 козаків сотенного містечка без 4 сотенних старшин. Адаменко Мисько служив боярином у А. Киселя [1705,с.117], Григорій Адаменко в 1676 р. був отаманом в Менській сотні, Трохим Адаменко згадувався під час присяги 1682 р. значним товаришем сотні Менської.

Менська волость існувала на початку XVII ст. як територія за назвою річки. Менська сотня сформована в складі Чернігівського полку у 1651 р. [1767,с.30] шляхом виділення із Сосницької та Івангородської сотень. У 1651 р. є згадка про Мену як значний козацький центр [1767,с.14]. У 1654 р. козацьке населення Мени, що входило до Ніжинського полку, складало 44,5% (396 козаків). Цього ж року Іван Золотаренко направив до російського царя менського сотника Степана Даниловича [1483,арк.48]. У проміжку між 1657 [1766,с.388] — 1659 рр. сотня знову повернулася до складу Чернігівського полку. У 1660 р. на Борисівську комісію прибули менські козаки: Опанас Павленко, Олексій, Микита Ващенко, Роман, Гапон [1482,арк.26]. Пізніше входила до складу Сосницького полку. Після розформування останнього — сотня Чернігівського полку. У 1654 р. в сотні було 17 куренів [1784,с.260], а 1732 р. — 14 [1748,с.84]. У Мені у 1732 р. 252 козацьких дворів і 52 підсусідки, у 1739 р. 131 козак і 27 козаків-підсусідків [522,арк.36]. Мена (294 козацьких господарства, майже 37%), другий населений пункт Баба — 133 господарства, що складало майже 17 відсотків. Менські і бабські козаки разом складали більше половини сотнян. У 1764 р. у Мені було 359 козацьких дворів. У 1781 р. зафіксовано 50 дворів виборних козаків, 137 дворів козаків-підпомічників.

Полковник ніжинський Василь Золотаренко отримав царську грамоту на право володіння Меною [1707,с.786]. У 1664 р. король в обозі під Сосницею надав охоронний універсал місту Мені. У Мені 89 міщанських дворів, 224 — посполитих, 56 дворів бобилів і підсусідків (1666 р. [1870,с.24]). У 1713 р. в містечку Мена проживав 151 посполитий [789,арк.100], у 1723 р. — 162,

у 1729 р. — 166. Згідно «Генерального слідства про маєтності Чернігівського полку 1729 — 1730 рр.» у Мені знаходились 126 дворів вільних посполитих, у 1736 р. — 180 посполитих та 26 підсусідків, у 1752 р. — 160 посполитих, з них 98 — вільних міщан, у 1753 р. — 230 посполитих [447, арк. 529—530 зв., 652 зв.—654 зв.]. Під час Генерального опису Лівобережної України 1765 — 1769 рр. у Мені було зафіксовано 491 двір [164, с. 101]. У 1781 р. у містечку належали 385 — посполитим [1524, арк. 40]. В «Опису Новгород-Сіверського намісництва» 1779 — 1781 рр. наведено відомості про соціальний склад і професійну приналежність мешканців Мени: 167 ремісників (30 з них перебували у шведському, 40 — у кравецькому, 10 — у ковальському, 10 — у шаповальському, 30 — у ткацькому, 10 — у різницькому цехах, решту — 37 становили «нецехові художники»).

У 1732 р. 169 міщан, протекціоністів обозного полкового 9, сотника менського Івана Сахновського 7, бунчукового Кузьминського 3, 11 підсусідків міщанських, піддани обозного полкового Сахновського 11, сотника менського Івана Полянского Сахновського 11, сотника наказного менського Олексія Павлова 9, подсусідки священиків менських 5, бунчукового товариша Кузьминського 3, бунчукового Петра Сахновського 2, чернечі 2, осавула генерального Федора Лисенка 1. Серед найбільш значних власників у Мені були Забіли і Сахновські. 22 березня 1752 р. гетьман Розумовський надав в заміні м. Короп, який віддано на ГВА братам Пантелеймону, Івану і їх племіннику Кирилу Забілам м. Мену (79 дворів) і с. Землянку (15 дворів). Фактично сотник миргородський Кирило мав у Мені 46 хат посполитих і 5 їх підсусідків [653, арк. 34 зв.], бунчуковий товариш Пантелеймон — 41 хату посполитих і 4 їх підсусідків [653, арк. 34 зв.], сотник коропський Іван — 25 хат посполитих і 1 їх підсусідків [653, арк. 34 зв.]. Обозний полковий Іван Сахновський утримував 36 хат посполитих і 19 їх підсусідків [653, арк. 34 зв.], військовий канцелярист Пантелеймон Сахновський — 4 хати [653, арк. 35 зв.], Феодосія Сахновська — 6 [653, арк. 34 зв.], сотник березненський Сахновський — 2 (1766 [652, арк. 123 зв.]). Забіли тримали 122 хати, а Сахновські — 67. За отаманом сотенним Климовичем рахувалося 13 хат підданих [653, арк. 35 зв.]. Володіння Кузьминських зберігали військовий канцелярист Петро (10 хат [653, арк. 34 зв.]) і Парамон (1 хата [653, арк. 35 зв.]). Хорунжий сотенний Омелюта 11 хат [653, арк. 35 зв.]. Отаман городовий менський Павловський Василь Павлович мав шинки в Мені [529, арк. 449]. Дворів підсусідків — 8 (1747), 2 (1750). в Мені і с. Баби — 59 підданих [1753, с. 168]. Його син, осавул полковий Олексія Васильович (1732 — ?) мав у Мені 9 хат (1766 [653, арк. 34 зв.]), пізніше в Мені і Куковичах 27 підданих чоловічої статті [1753, с. 168]. Абшитований сотник Іван Бобир — 4 хати [653, арк. 34 зв.]. Значковий товариш Максим Москальцов 6 хат [653, арк. 35 зв.]. Городничий менський Черняцький тут мав 2 хати (1766 [653, арк. 35 зв.]). Осавул сотенний Дейнека — 1 хату [653, арк. 35 зв.]. Військовий канцелярист Михайло Логвинов з березненської старшинської родини 1 хата [653, арк. 35 зв.]. Різних козаків менських — 33 хати [653, арк. 35 зв.]. Монастирські маєтності тут презентував Максаківський Спаський монастир (7 хат [653, арк. 35 зв.]). Значний статок мали місцеві священики. У їх володінні були

піддани Григорія Пашковського — 7 хат [653,арк.35зв.], Олексійовича Івана — 5 хат [653,арк.35зв.], Миколи Васильовича — 5 хат [653,арк.35зв.], Любарських Петра 3 хати [653,арк.35зв.], Івана — 2 хати [653,арк.35зв.], Вдова бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марфи — 25 підданих (1783 [1753,с.167]).

У 1732 р. 16 шинків, у 1747 р. 25: 2 (1732), 3 (1747) обозного полкового чернігівського Гната Сахновського, один з яких перейшов (1747) до його доньки Феодори Олексієвої Милевської (? — 1743 — ран. 1767); один Петра Сахновського, один (1732 — 1747) бунчукового Андрія Стаховича. 1 січня 1731 р. вдова сотника городнянського Андрія Стаховича Марія Іванівна Лисиця склала заповіт [1893,с.131-136], за яким: «Старшому синовѣ моему Андрею, яко же жену и потомство имѢуючому... в местечку МенѢ шинкѣ коштомѣ самого его сына моего офундованній з садомѣ, огородомѣ и хатками при шляху березинскомѣ на вигоне стоячий» [1513,арк.173]. Перший шинок сотника менського Федора Лисенка (? — 1732 — 1748 — ?) пізніше перейшов до його доньки Гафії Федорівни Кузминської (1751), другий його шинок (1748) перейшов до його доньки Настасії Федорівни Сахновської, потім Славатинської (1751). Крім вище згаданих працювали шинки: 1 (1732), 4 (1747) Григорія Кузминського, три намісника менського Сидора Кузминського, 1 (1732), 2 (1747) Павла Любарського, 2 (1732), 1 (1747) отамана городового менського Василя Павловича, три цехів (шевського, кравецького (1732 — 1747), ковальського (1732 — 1747)). Завели шинки і Троїцька церква (1747), священники Григорій Пашковський (1747), Олексій Васильович (1747), 2 індукар Михайло Кичкаровський, вдова Марія Павлова Кузьминська, полковий осавул Степан Кичкаровський, отаман городовий Кирило Оникієнко, отаман курінний Андрій Якименко, сотник Яким Сахновський, Йосип Сахновський. У 1781 р. є згадка про шинок Макошинського монастиря біля с. Слобідка (1781). У Мені було 22 винокурених заводи в 52 котли (1781 [1773,с.321]). **Млини:** під Меною на р. Мені були млини Фетка, Спиридона Андрійовича, Гапки Андрієвої (1666 [1779,с.384]). Володів млином шляхтич Марко Юененко. Серед мельників 1700 р. згадані Лаврін, Юсько, Іван, Федір. 6 січня 1709 р. сотник менський Гнат Сахновський отримав універсал Скоропадського на млин на грєблї менській Федора Кучори і Ничипора Губського, «з двома каміннями мужицькими». Млин в одне коло полкового осавула Василя Павловського (1766).

Мена була центром однієї з семи протопопій Чернігівської єпархії, які затвердив 20 листопада 1658 р. київський митрополит Діонісій Балабан [1873,с.59]. У 1748 р. чолобитна до Сенату з проханням підтвердити право власності менських Рождественської та Михайлівської церков на озера та винокурні збори в м. Мена [515,арк.1].

Протопопи: Орлик Олексій (? — 1654 — ран. 1665 [1614,арк.96зв.]), Козловський Костянтин (? — 1664 — 1676 — ?), Антонович-Страховський Андрій (1687 — ?), Шуба Степан Васильович (? — 1689 [1862,с.120] — ?), Любарський Семен Ілліч (? — 1787 [1616,арк.84] — ?). **Намісники:** Козловський Костянтин Костянтинович (1690), Давидович Кирило (1706), Данило Минович (1706 [1802,с.484]), Кузминський (Козьмович) Сидір (? — 1711 — 1732 — ?),

Козловський-Базилевич Олексій Васильович (1737 – 1768), Любарський Павло (1747), Козловський-Базилевич Федір Олексійович (1779).

Михайлівська соборна церква: *священники*: Орлик Олексій (? – 1654 [1784,с.260] – ?), Козловський Костянтин Костянтинович (1690), Давидович Кирило (1706), Данило Минович (? – 1706 [1802,с.484] – ?), Кузминський Сидір (? – 1711 – 1718 – ?), Козловський-Базилевич Василь Костянтинович (? – 1718 – 1732 – ?), Козловський-Базилевич Олексій Васильович (? – 1732 – 1747 – ?), Любарський Ілля (1747), Козловський-Базилевич Федір Олексійович (? – 1781 – 1787 – ?), *дяки*: Василь Ничипорович (1718), Григорій (1732), Козловський-Базилевич Іван (1787), *дячок*: Андрій Григорович (1718), *паламарі*: Степан Якович (1718), Іван Леонтійович (1746). **Рождественська** церква (реконструкцію 1764 р. здійснював полковий обозний Іван Сахновський): *священники*: Орлик Степан (? – 1654 [1784,с.260] – 1655 [1097,арк.1] – ?), Любарський Павло Семенович (1693 – 1743 [529,арк.449] – ?), Любарський Ілля Павлович (? – 1743 [529,арк.449] – 1746 – ?), Пашковський Григорій Якимович (? – 1743 [529,арк.449] – 1767 [594,арк.1] – ?), Любарський Петро (? – 1766 [653,арк.35зв.] – 1781 – ?) Любарський Семен Ілліч (1787 [1616,арк.84]), Любарський Іван Ілліч (1790), *дяки*: Любарський Павло Павлович (1718), Дмитро Григорович (1746), *дячок*: Іван Романович (1718), *паламарі*: Фесько Логвиненко (1718), Сидір (1746). **Троїцька** церква у 1697 – 1698 рр. побудована Г. В. Сахновським: *священники*: Василь Михайлович (1718), вдова Меланія (1747), Степан (1720, вікарій), Васильович Іван (? – 1743 [529,арк.449] – 1747 – ?), Микола Васильович (? – 1746 – 1781 – ?), *дяк*: Мойсей Костенко (1720), *дячки*: Василь (1720), Данило Семенович (1746), *паламарі*: Федір (1720), Данило Михайлович (1746). **Покровська** церква: *священник*: Леонтійович Андрій (? – 1732 – 1734 – ?). **Микольська** церква, побудована Н. П. Юницьким: *священник*: Кричевський Стефан (1764).

СОТНИКИ: Дорошенко Онисим Максимович (? – 1649 – ?), Степан Данилович (? – 1654 [1784,с.250] – ?), Патойченко Карпо (? – 1663.06. [1614,арк.96] – ?), Шахенко Михайло Пилипенко (? – 1669.04. – ?), Лисенко Іван Якович (? – 1669.04. – ?), Дорошенко Федір Онищенко (? – 1671 – ?), Косун Роман (? – 1672.02. – ?), Левченко Тарас (? – 1672.03. – ?), Дорошенко Федір Онищенко (Ониськів) (1672.03. – ?), Войченко Михайло (? – 1676 – ?), Дорошенко Федір Онищенко (? – 1678 – ?), Гуринович Габриель, Курський Іван Леонтійович (? – 1681.08. – ?), Гуринович Косма (? – 1682 – ?), Крупинський Овсій (? – 1683.03. – ?), Павловський Павло Якович (? – 1683.07. – ?), Курський Іван Леонтійович (? – 1685.09. – 1696.02. – ?), Стефанович Федір (1693. 05., нак.), Сахновський Гнат Васильович (? – 1700.01. – 1719.01. – ?), Гуринович Косма (1700, нак.), Васютинський (Сахновський) Іван Гнатович (1723 [810,арк.12] – 1739.30.01.), Зінченко Павло (1733, нак. [1792,с.141]), Богдановський Михайло (1735.02., нак.), Павловський Захар Павлович (1735, 1736, нак.), Самойленко Кирило (1737, нак.), Сахновський Яким Іванович (1739.30.01. [810,арк.13зв.] – 1743

[529,арк.449]), Дейнека Костя (1741, нак.), Кузьминський Григорій Сидорович (1742.30.12. — 1753), Троцький Іван Кирилович (1735, 1741, 1743, 1744, 1748, нак.), Сахновський Павло (1753 [495,арк.5] — 1767 — ?), Бобир Іван (1770.5.03. — ?), Селиванов Костянтин Романович (1770 — 1779).

Шахенки (Пилипенки)

Левко — козак менський (1654 [1784,с.250]).

Пилип — шляхтич, «заслужений козак». 9 липня 1664 р. у Журовичах отримав від короля як кадук майно в Мені «зрадників» Онисима Максименка і його сина Федора Дорошенків.

Михайло — сотник менський (? — 1669.04. — ?), городничий менський (1676 [1614,арк.99зв.]).

Дорошенки

I

Максим.

II

Онисько Максимович — покозачений шляхтич [1614,арк.99зв.], сотник менський Чернігівського полку (1649), козак менський Ніжинського полку (1654 [1784,с.250]). Обиватель менський (1663 [1614,арк.96]), козак менський (1676.3.03. [1614,арк.99зв.]). На уряді менському (1676 [1614,арк.99зв.]). Письменний.

III

Федір Онищенко — сотник менський (1671, 1672 — 1677).

IV

Дем'ян (? — ран. 1739) Д.: Степанида Федорівна N (1676 — 1739 — ?). У 1739 р. проживала з сином у Чернігові.

V

Іван — козак куреня сотницького Менської сотні (1732 [1748,с.75]).

Хома — козак куреня хорунжого Менської сотні (? — 1732 [1748,с.76] — 1735 — ?).

Андрій — козак Менської сотні (1735).

Іван Дем'янович (1719 — ?) — полковий канцелярист чернігівський (? — 1739 — 1742 [1698,арк.53зв.] — 1746 [1071,арк.1] — ?). Мешканець чернігівський. Мав приїжджий двір і шинок у с. Сибереж. Д.: Параска Максимівна N (1720 — ?).

VI

Петро Іванович (1737, Чернігів — ?).

Онищенки-Бучинські

Адам Бучинський — шляхтич, у 1621 р. отримав д. Кириївщину Кологородського стану [1904,с.425]. Хтось із них був капітаном новгород-сіверського замку (1630 [1904,с.400]).

Матіяш Бучинський — отримав у 1620 р. д. Погаричі, д. Хильчиці Кологородського стану [1904,с.428,430].

I

Федір Онищенко — сотник менський (? — 1671 — ?), (1672.03. — 1677 — ?).

II

Степан Федорович — осавул полковий чернігівський (? — 1671 — ?). Д.: NN Бучинська.

Ілля Федорович Д.: NN Чепіга.

Прокіп Федорович (прізвисько Ященко).

III

Андрій — 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

IV

Кирило — комісар сотенний (1739), отаман городовий менський (? — 1743 — 1744.08. [1819,с.19] — ?).

Ониско Ященко — козак с. Чорнотичі (1732). З Микитою «е на одномъ дворі порознь хатами живут» (1732).

Микита Ященко — козак с. Чорнотичі (1732).

V

Петро.

Іван.

Ілля Чепіга-Ященко.

Іван Онищенко-Ященко — значковий товариш Чернігівського полку (1732).

VI

Петро Петрович (1759 — ?) — священик (1787), мав 3 підданих. Д.: Ганна NN, донька священика.

Іван Петрович (1765 — ?) Д.: Анастасія NN, донька дворянина.

Павло Петрович (1769 — ?).

Петро Петрович (1771 — ?).

Федір Іванович (1759 — ?) Д.: Пелагея NN, донька козака.

Павло Ілліч Чепіга-Ященко (1769 — ?) — губернський регістратор (1787)

Федір Іванович Онищенко— Ященко (1767 — ?) Д.: Марія NN, донька козака.

Гуриновичі (Гуриненки)

I

Онисько — козак куреня Антона Козолупенка Менської сотні (1654 [1784,с.253]).

II

Габриель — сотник менський, за Самойловича населив с. Габрилівку і Бирилівку при своєму млині на р. Бречі [1731,с.118]. Вірогідно, йому належали ґрунти, де поселив хутір Гуринівський. Продав млин з ставком Леонтію Полуботку. В топоніміці сотні залишилася вулиця у Мені і Гуринівський хутір.

Косма — зацний менський (1677 [1630,арк.1]), сотник менський (? — 1682 — ?), наказний сотник менський (1700).

III

Степан — козак Менської сотні (1702).

Семен Гуриненко — отаман курінний бабський (1718).

Василь — козак куреня хорунжого Менської сотні (1732 [1748,с.77]).

— Гапка — дядина Івана Гуценка (1747), з яким проживала в одному дворі.
Ч.: NN Китач (? — ран. 1747).

IV

Іван Гуриненко (1707 — ?) — племінник виборного козака Йосипа Ємця. Навчався кравецького ремесла у менського жителя Івана Хижняка. Козак (1737 — 1747). Мав двір з 2 хатами.

Павло (1710 — ?) — козак менський (1740). Мав двір, до якого належали: ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 50 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

Петро (1710 — ?) — козак менський (1740). Брат Павла.

Микита (1720 — ?) — козак менський (1740). Двоюрідний брат Павла і Петра.

Войтченки

I

Михайло — сотник менський (? — 1676 — ?), отаман (1682).

II

Федір (? — бл. 1737) — хорунжий сотенний менський (? — 1718 — 1732 [1748,с.74] — ?). У 1733 р. пішов у польський похід. Виборний козак (1737). Шинковий двір поблизу Рождественської церкви, купчинівський ліс, сінокіс на 30 возів за с. Киселівкою, сінокіс на 100 возів за р. Десною, поля на 14 днів в околиці с. Данилівки, а також на 10 днів поблизу його хутора та Максаківського шляху, 5 нив поблизу с. Величківки на 14 днів заповів своїм тестаментом від 22 листопада 1737 р. сотнику Сахновському за умови утримання вдови Войтченка. Д.: Євдокія NN.

Данило (? — 1737 — ?) — козак менський, згідно заповіту брата Федора йому з братами Василем та Іваном призначався шумейківський город.

Василь (1685 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий менський (? — 1732 — 1740 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 3 воли (1740).

Іван (1715 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий куреня хорунжого менського (1732 [1748,с.77]). У 1733 — 1735 рр. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Іван (1720 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий менський (? — 1732 — ?). Брат Федора, Данила, Василя, Івана.

III

Михайло (1702 — ?) — козак менський (1737).

Хома — осавул сотенний менський (? — 1725 — ?).

Матвій — козак куреня осавульського менського (1732 [1748,с.77]).

Петро — «можний» козак с. Баба (1732). Козак куреня Коворотного (1732 [1748,с.78]).

Степан Васильович (1715 — ?) — козак менський виборний (1747). У 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Мав двір з трьома хатами, мав підсусідка (1747). У нього двоюрідний брат Іван Гавриленко (1747).

Гаврило Васильович — козак менський. Служив з одного двору з братами Степаном та Іваном.

Андрій — козак Менської сотні. У 1734 р. учасник польського походу в команді прилуцького полковника Галагана.

Степан — козак менський. 1734 р. пішов у польський похід в команді роїського сотника Якова Бакуринського.

Омелян — козак менський. У 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигірям.

IV

Іван Гаврилович — козак виборний. Служив з одного двору з дядьком Степаном (1747).

Сахновські

I

Сахно.

II

Василь Сахнович (? — 1634 — 1677 — ран. 1681) — козак Бабського куреня Менської сотні Васька Софонов (? — 1654 [1784,с.252] — ?), сотник менський (? — 1662 — ?), городовий отаман менський (? — 1672 — 1677 — ?). Д.: Гафія NN (? — 1641 — 1681 — ?).

III

Гнат Васильович (? — 1657 — 1732) — сотник киселівський (? — 1681 — ?), отаман городовий менський (? — 1693 — ?), сотник киселівський (? — 1696 — 1697.17.02. — ?), сотник менський (? — 1698 — 1722). У поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. 15 лютого 1697 р. купив у місцевого козака Максима Кабана ставок під Меною. 28 квітня 1698 р. чернігівський полковник Яків Лизогуб надав йому універсал на право поставити млин у с. Баби [1939,с.502]. 6 січня 1709 р. Скоропадський ствердив його маєтності, а вже 17 січня останній отримав царську грамоту з подякою за вірність під час мазепинського виступу [1939,с.502]. Обозний полковий (1722 — 1732.14.05.), наказний полковник (1726). У 1687 — 1698 рр. побудував Троїцьку церкву у Мені. Привернув у підданство козаків с. Величківки Менської сотні Якіма Івченка, Михайла Давиденка, Тимофія Сущенка та ін. (у 1728, названий колишнім обозним [207,арк.16]). У 1732 р. склав тестамент. У 1732 р. з дозволу гетьмана пішов до Чернігівського Максаківського монастиря [283,арк.31]. Поминальний його роду у КПЛ: Гнат, Зіновія, Борис, Гафія, Павло, Семен, Марія, Іван, Євдокія, Олексій, Феодора, Іван, Ірина, Петро, Анастасія [1693,арк.159зв.]. Д.: (? — 1696 — 1732) Зіновія Павлівна Якимович (? — 1681 — 1743 — ?), донька козака менського. Мала жилий двір у Мені (1743 [529,арк.449]).

IV

Іван Гнатович (Васютинський) (бл. 1675 — 1768 — ран. 1779) — службу розпочав у 1718 р., сотник менський (1723 — 1739), був у польському поході (1734 [283,арк.31]), полковий обозний (1739 — 1741), (1748.4.03. [849,арк.114] — 1768

[830,арк.2]). У 1740 р. займався у Глухові питаннями прийому турецького посла [327,арк.3]. Мав суперечку з племінником – сотником менським Павлом Петровичем Сахновським, який 6 січня 1762 р. під час церковної церемонії у м. Мені на чолі козачої команди не висловив йому «почтения» [873,арк.3]. Мав жилий двір у Мені, шинок у с. Величківці (1743 [529,арк.449]). Д.: Євдокія Михайлівна Забіла (1685 – 1779 – ?), донька генерального судді і Н Ілліви Новицької.

Петро Гнатович (? – ран. 1747) – розпочав службу у 1732 р. бунчуковим товаришем (1732 – 1739 – ?). Мав у Мені 28 підсусідських дворів, у с. Куновичі 4 двори, Тимошині 4 двори (1739). Д.: (1733) Анастасія Федорівна Лисенко, донька генерального судді. У другому шлюбі за Степаном Леонтійовичем Славинським, чернігівським полковим осавулом.

– Феодора Гнатівна (? – ран. 1767). Ч.: (1702) Олексій Михайлович Милевський (? – 1682 – ран. 1747), значковий товариш.

– Ірина Гнатівна. Ч.: (1732) Іван Троцький, наказний менський сотник.

Дем'ян – полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748,с.7]).

V

Григорій Іванович (1715 – 1772 – ран. 1787) – навчався в КМА (1727). В його «сказці» 1743 р. відзначені служба військовим канцеляристом ГВК (1733 – 1737 [353,арк.1-3]), потім став полтавським полковим суддею (1737.4.12. – 1768), полтавський полковий обозний (1772).

Іван Іванович (1726 [495,арк.1] – 1774 – ран. 1781) – в його «сказці» 1761 р. відзначалося, що службу розпочав з 1748 р., військовий канцелярист ГВК [1956,с.276] (1748 – 1757), при похідній канцелярії (з 1752 р.), осавул полковий чернігівський (1757 [495,арк.2] – 1769), бунчуковий товариш (? – 1774 – ?). Д.: (1763) Софія Петрівна Войцехович (? – 1743 – 1782 [73,арк.1] – ?), донька бунчукового товариша. Після смерті чоловіка володіла частиною села Бондарівки Менської сотні [1773,с.429]. У 1765 р. у її спадкових від батька і діда двох гаях козаки і мешканці с. Смичин Городнянської сотні Гаврило Сакур, Олексій Шевч та інші повирубували дерева [1364,арк.1].

Яким Іванович (1718.9.09. – 1781.22.08.) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Службу розпочав з 1737 р. військовим канцеляристом ГВК. У 1737 р. організував відправку козаків на війну, у 1738 р. в Чернігівському полку організував відправку полчан в похід, пів року знаходився у Полтавському полку в комісії для перепису вільних дворів для передачі грузинам. Перебував у ставці генерал-аншефа Рум'янцева в Переяславі, там же з Чернігівським полком ніс сторожу по р. Дніпру. Учасник хотинського походу і баталій. Сотник менський (1739 – 1743). У 1740 р. разом з майором Ізмайловим організували перепис коней у Чернігівському полку, знаходився при гр. І. І. Неплюєві під час обмежування земель з Туреччиною. У 1742 р. переписував вільні і рангові маєтності. У 1743 р. названий колишнім сотником. Сотник вакансовий, сотник березненський (1748 – 1769). Обозний полковий чернігівський (1769). Абшитований бунчуковим товаришем (з 1769). Мав жилий двір у Мені, шинок у с. Баба (1743 [529,арк.449]). Користувався шляхетським гербом (1743 [1508,арк.72,73зв.]).

Д.: Ганна Павлівна Сангурська (1726 – ?), донька полкового обозного чернігівського. У 1769 р. на неї скаржилась до суду вдова сотника коропівського Забіли Улана Полуботок через те, що «підступно» взяла собі помимо синів Забіли Прохора і Прокопа «крепості» їх дядька Василя Полуботка [1375,арк.1].

Петро Іванович (1721 – ран. 1787) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Сотник горошинський Лубенського полку (1755 – 1768), бунчуковий товариш. Д.: (1746) Ганна NN (1726 – ?).

Іван Іванович (1725 – ?).

Пантелеймон Іванович (1729 – ран. 1768) – службу розпочав у 1748 р. військовим канцеляристом. Абшитований військовий товариш (? – 1760 – ?). Д.: Феодосія (Фекла) Іванівна N (1731 – 1783 – ?). Після смерті чоловіка за нею 241 підданий у Мені, Фесківці, Макошині, Куковичах.

Михайло Іванович (бл. 1731 – 1787 – ?) – капітан-екзекутор Малоросійської Колегії (1768 – 1772), асесор канцелярії Малоросійського скарбу (1774 [1770,с.215]), надвірний радник, директор економії Чернігівського намісництва [1753,с.163]. Мав у Сосницькому повіті 39 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). У с. Величківці і хут. Бречі мав 155 підданих [1753,с.163]. Д.: Устина Петрівна Віткович, донька підполковника.

Федір Іванович (1734 – ?).

Степан Іванович (1738 – 1798 – ?) – бунчуковий товариш. Колезький асесор. Асесор громадянської палати Чернігівського намісництва (1783). Мав у Березненському і Сосницькому повітах 58 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). У Мені (109), Феськівці (75), Куковичах (20), хут. Нагоровському (13) мав 217 підданих. Д.: (пізніше 1787, ? – 1798 – ?) Марія Іванівна Товстоліс.

– Марія Іванівна. Ч.: Роман Іванович Бобир, сотник стольненський.

Павло Петрович (1724 – 1787 – ?) – службу розпочав з 1739 р., військовий канцелярист (1740 [810,арк.58]), сотник менський (1753 [495,арк.5] – 1772). Абшитований бунчуковий товариш (з 1772). Володіння: у м. Мені 11 хат посполитих, с. Величківці 1, с. Баба 1, с. Макошині 7, с. Куковичі 4 (1766 [653,арк.43зв.]). Мав 538 підданих у Мені, Куковичах, Макошині, Бабі, Феськовці і хуторах (1782 [1753,с.164]). Д.: (? – 1746 – 1764 [1753,с.163] – ?) Євдокія Федорівна Полторацька (1729 – 1787 – ?), донька протопопа сосницького.

Андрій Петрович (1731 – 1798 – ?) – службу розпочав у 1759 р. Значковий товариш (? – 1766 [653,арк.42зв.] – ?). Возний менський (1768 – 1775), колишній возний (1775 – 1779 – ?), полковий хорунжий (1783), полковий суддя (1787). Мав 58 підданих (1787). Проживав у с. Величківці (1779). Д.: (1755) Устинія Кіндратівна Плоска (1732 – ?), донька значкового товариша.

Іосип Петрович (1732 – 1787 – ?) – службу розпочав у 1745 р. Військовий канцелярист (? – 1754 – 1760 – ?), військовий товариш (1768 – 1783). Абшитований бунчуковий товариш (1784). Мав 53 підданих (1787). Тримав хутір (1781). Проживав у с. Феськівці (1779). У 1787 р. дітей не мали. Д. (1762) Пелагея Петрівна Зимницька (1736 – ?), донька веркіївського сотника.

Пантелеймон Петрович (1734 – 1798 – ?) – службу розпочав військовим канцеляристом (1751 – 1765). Абшитований військовий товариш (1765 – 1787 – ?).

Мав 55 підданих (1787), у с. Феськівці і м. Мені 51 підданого [1753, с. 172]. Проживав у с. Феськівці (1779). Д.: (1768) Ганна Михайлівна Соколовська (1738 – ?), донька польського шляхтича.

– Ірина Петрівна (1731, м. Мена – ?) Ч.: Василь Васильович Лисенко, сотник волинський.

VI

Федір Григорович (? – 1814) – службу розпочав у 1759 р. Служив у Дніпровському пікінерському полку, прем'єр-майор (? – 1784 – 1787 – ?).

Іван Григорович – поручик (? – 1784 – 1787 – ?).

Йосип Григорович – капітан (? – 1784 – 1787 – ?).

Михайло Григорович – військовий товариш (? – 1784 – 1787 – ?).

Петро Григорович – службу розпочав 1768 р., сотник (? – 1784 – 1787 – ?).

Андрій Григорович (1758 – ?) – службу розпочав у гвардії, 29 січня 1782 р. вийшов у відставку капітаном з поручиків Білевського піхотного полку. Мешкав у с. Трибів Полтавського повіту. Д.: Варвара NN (1759 – ?).

Михайло Якимович (1742 – 1810) – службу розпочав з 1760 р. сержантом, секунд-майор (1779), колезький асесор (1787), надвірний радник (1788). Мав 165 підданих в 1 містечку і 1 хуторі (м. Мена, с. Феськівці, сл. Мишевській). Внесений до VI частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва (1788 [1615, арк. 101]), а потім переведений до I (1790 [1619, арк. 43]). Статський радник. Чернігівський віце-губернатор. Д.: Катерина Федорівна Новікова, донька дійсного статського радника, чернігівського віце-губернатора.

Павло Якимович (1743 – 1806) – службу розпочав полковим канцеляристом (з 1760.18.02.), возний Березненської сотні (з 1764 [598, арк. 10зв.]), сотник березненський, прем'єр-майор Чернігівського карабінерного полку (з 1784.11.11.). Генерал-майор. Чернігівський комендант. Мав 592 підданих у м. Березна, 2 селах, 2 хуторах (серед них хут. Рогозький). Д.: Ганна Костянтинівна Лизогуб, донька бунчукового товариша. У придане отримала 123 підданих у с. Александрівці.

Григорій Якимович (1749 – 1790 – ?) – поручик Чернігівського легкокінного полку. У 1781 р. вийшов у відставку капітаном. Мав 174 підданих у місті Мені, 1 містечку і 1 селі (хут. Рогозькому). Д.: Ганна Підвисоцька, донька полкового осавула. У придане отримала 25 підданих.

Яків Якимович (1752 – 1822) – службу розпочав з 1774 р. сержантом Севського піхотного полку. Унтер-офіцер лейб-гвардії, кур'єр Височайших повелінь (з 1779). Капітан у відставці (з 1786). Мав 47 спадкових підданих у м. Мені [1619, арк. 42]. Д.: Фекла Федорівна Трушинська, донька повітового хорунжого Білоруської губернії.

Іван Якимович – прапорщик (1787), капітан у відставці (1790). Мав 80 спадкових підданих (1790). Д.: Гафія Андріївна Турчин, донька майора.

Семен Якимович – прапорщик (1787), ротмістр Стародубського карабінерного полку у відставці (1790). Мав 40 підданих у с. Баби (1790). Д.: NN Долинська, донька бунчукового товариша.

Микита Якимович — прапорщик (1787), капітан у відставці (1790), мав 48 підданих у м. Мена (1790). Д.: Параска NN.

Яким Якимович (? — 1767 — 1790 — ?) — службу розпочав полковим канцеляристом (з 1777). Значковий товариш (з 1781), сотник менський (1783), сотник (1787). Ротмістр (1790). Мав 49 підданих на хут. Рогозькому (1790). Д.: Анастасія Олексіївна Кодинець.

— Олена Якимівна (1745 — ?).

— Марія Якимівна. Ч.: Олексій Васильович Павловський.

— Тетяна Якимівна Ч.: Прокіп Федорович Прежелський, поручик Сербського піхотного полку (1781).

Яків Петрович (1751 — ?) — сотник Лубенського полку (1784), сотник (1787), прем'єр-майор у відставці. Д.: Ганна Максимівна Значко-Яворська.

Юхим Петрович — прапорщик (? — 1784 — ?), корнет у відставці (1798).

Йосип Пантелеймонович (1753 — ран. 1784).

Василь Пантелеймонович (1754 — ?) — військовий товариш (? — 1783 — 1784 — ?), абшитований військовий товариш (1787). У Мені і трьох селах мав 231 підданого [1753, с.172].

Антін Пантелеймонович (1756 — ?) — прапорщик у відставці (? — 784 — 1787 — ?).

Ілля Пантелеймонович (1760 — ?) — капітан у відставці (1798).

Петро Михайлович (1777 — ран. 1784).

Василь Павлович (1753 — ?) — прапорщик у відставці (1783). Д.: (1779) Софія Васиївна N (1757 — ?)

Іван Павлович (1759 — ?) — службу розпочав у МК колезьким канцеляристом (з 1776), військовий товариш (з 1781). Д.: Меланія Іванівна Томиловська.

Дмитро Павлович (1769 — ?) — службу розпочав у лейб-гвардії Ізмайлівського полку (1783). Кадет (1787).

— Дарія Павлівна Ч.: (1783) Федір Петрович Коханія, бунчуковий товариш. Його друга дружина.

— Ганна Павлівна (1757 — ?). Ч.: Володимир Максимович Жданович (1734 — ран. 1802), бунчуковий товариш.

— Євдокія Павлівна (1766 — ?).

— Марія Павлівна (1767 — ?).

Карло Андрійович (1751 — ?) — мешканець с. Величківки (1779). Д.: Євдокія Григорівна N (1757 — ?). Мали сина Івана (1778 — ?).

Іван Андрійович (1763 — ран. 1833) — службу розпочав 1778 р. підписком Менського земського суду. Мешканець с. Величківки (1779).

— Зіновія Андріївна (1753 — ?). Ч.: Павло Іванович Забіла, військовий товариш.

— Мотря Андріївна (1765, с. Величківка — ?).

— Дарія Андріївна (1771, с. Величківка — ?).

Кузьминські

I

Косма.

II

Сидір Кузьмич (? – 1678 – 1732 – ?) – менський міщанин і крамар (1699), священник михайлівський менський (? – 1711 – 1718 – ?), намісник менський (? – 1718 – 1732 – ?).

Родіон.

III

Тимофій Федорович – у 1718 р. навчався у Чернігівському колегіумі [1783,с.66].

Григорій Сидорович (1695 – 1753) – шляхтич, службу розпочав з 1728 р. [792,арк.5], військовий товариш (? – 1731 – 1732 [1748,с.7]), отримав право на збір військової частини з млина у Мені [248,арк.1]. Бунчуковий товариш за гетьманським універсалом від 7 липня 1732 р. [792,арк.5] (1732 – 1740 – ?). Сотник менський (1742 – 1753). У серпні 1744 р. підписав «прошення» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. У 1747 р. справа ГВК за його скаргою на чернігівського полкового обозного Івана Сахновського та його родину за привернення у підданство, привласнення ґрунтів та майна, побиття та образи козаків Менської сотні, у якій подано яскраві факти примусового привернення козаків у підданство старшинства [514,арк.2]. У 1749 р. справа про запит канцелярії Міністерського правління до Сенату з проханням підтвердити права менського сотника Григорія Кузьминського на частину млина Гом'яницький на р. Мена [516,арк.1]. У 1749 р. на нього скаржився козак с. Дягова Самійло Гречуха про виключення його з сотні [831,арк.1]. Мав у Мені на р. Мені млин в 3 кола борошняних [1796,с.125], у Мені 11 дворів підсусідків (1739), житловий двір (1743 [529,арк.449]), скуплених у міщан – 6 дворів, по уступці – 4 двори, 2 шинки: 2 у Мені [529,арк.449] і у с. Бабах. Бунчуковий товариш. Д.: (1743) Гафія Федорівна Лисенко (1700 – 1766 – ?), донька генерального судді.

– Тетяна Сидорівна (1702 – 1746 – ?) Ч.: (1746) Іван Кирилович Троцький (1697 – 1748 – ?), наказний сотник менський.

– Марина Сидорівна (1707 – 1746 – ?) Ч.: Григорій NN (? – ран. 1746), мали доньку та сина.

Федір Родіонович – козак Сосницької сотні з малих років. Д.: Н Василівна Карпенко, донька козака Понорницької сотні [866,арк.100].

IV

Михайло Григорович (1723 – 1767 – ?) – військовий канцелярист (1767). Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787,с.245].

Іван Григорович (1729 – ?) – службу розпочав з 1761 р. військовим товаришем [787,арк.9].

Іван Григорович (1733 – ?) – військовий канцелярист (? – 1765), військовий товариш (1765.20.12 – ?). Д.: NNN (1735 – ?), вдова (1779). Проживала в с. Куковичі.

Петро Григорович (1734/1742 – ?) – службу розпочав з 1760 р., військовий канцелярист (з 1763), абшитований військовий канцелярист (1776.7.08).

[241,арк.39]), абшитований військовий товариш (1787). Мав 5 хат підсусідків у Мені, тримав шинок. Д.: 1) N Васи́лівна Полоницька, донька військового товариша [1773,с.321]. 2) (? – 1774 – 1787 – ?) Анастасія Петрівна Полтарацька (1759 – ?), донька бунчукового товариша. Мали доньку Анастасію (1774 – ?).

Роман Григорович – священник менський (1787). Д.: Феодосія NN, донька сотника.

– Степанида Григорівна (1727 – 1766 – ?).

– Одарка Григорівна (1729 – ?).

– Ганна Григорівна (1743 – ?).

N – священник у с. Кудрівці. У 1769 р. на його дім напав бунчуковий товариш Домонтович [606,арк.2].

Федір Федорович – хорунжий сотенний понорницький (1745 – 1761). Значковий товариш (1761 – 1764 – ?), військовий товариш (? – 1766 – 1769 – ?). Мав 2 хати підданих у с. Радичів (1766).

Олексій Федорович – священник рождественський сосницький (? – 1748 – 1781 – ?).

Григорій – священник рождественський сосницький (? – 1741 – 1781–?).

V

Григорій – дяк у Сосниці (1781).

Іван Федорович – осавул сотенний (1787). Проживав у с. Радичів, де мав 3 підданих нерозділених з братом Миколою [1526,арк.124]. Д.: Килина NN, донька значкового товариша.

Микола Федорович – ротмістр (1787).

Павловські

I

Іван – шляхтич.

II

Яків Іванович (? – ран. 1687.11.09. [1802,с.84]) – шляхтич. Можливо, Павлович Ясько – козак Медведівської сотні Чигиринського полку (1649). Компанійський полковник (1674.11.10. [1718,с.134]), ротмістр надвірної корогви гетьмана Самойловича (? – 1676.13.09. [1718,с.141] – ?), полковник комонний (? – 1677.26.09. [1718,с.145] – 1678.5.09. [1718,с.151] – ?). Ротмістр надвірної корогви (? – 1678 [1855,с.235] – ?). Полковник комонний (? – 1682.06. – ?). У 1676 р. отримав наказ гетьмана спільно з полковником Іллею Новицьким обороняти Корсунь від військ наказного гетьмана Гоголя [1804,с.709], ніс охоронну службу в Черкасах, Каневі. У листопаді 1677 р. полк став у Прилуцькому полку [1718,с.146]. 16 серпня 1678 р. отримав гетьманський наказ укріпитися в Жовнині, Юр'івці, Чигрин Дубраві [1718,с.148]. У серпні 1676 р. його підрозділ спільно з полком Новицького мав верхом Сули виступити в похід на Костянтинів [1718,с.139], у вересні цього року знаходився в районі Корсуня [1718,с.140]. Отримав с. Сліпород. Поминання його роду: Микола, Прокіп, Омелян, Пилип. Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Ніжинського повіту Чернігівського намісництва. Д.: (після 1680) Марія NN, вдова протопопа глухівсько-

го Дем'яна Уманця. У 1687 р. отримала гетьманський універсал на с. Сліпород з млином. 11 вересня 1687 р. отримавла гетьманський універсал на с. Студенець і с. Слєпород з млинами, які переходили до неї і її синів від обох шлюбів [1802,с.84]. Її наданий універсал на обмін с. Ромашкова на с. Тростянку (1709.13.10.).

III

Павло Якович — син полковника комонного [1526,арк.590]. Сотник менський (? — 1683.07. — ?). «Павел Якович, товариш сотни Менской, по расправе з падчерицею своєю еше за власти антецессора нашего меючи спалие по жоне себе добра, а именно двори, бровари, леси, гаи, сеножати и протчие угодия в самом городе Мене и в количности Менской лежачие, которие и декретом суду войскового енерального за того ж антецессора нашего ему стверженние» [1731,с.55], — вказувалось в універсалі гетьмана Скоропадського у 1716 р. Д.: NNN. Це її другий шлюб. Від першого шлюбу мала доньку.

Яків Якович.

IV

Захар Павлович (? — 1735 — ран. 1746) — отаман курінний Менської сотні (1718), отаман городовий менський (? — 1727 — 1732). Козак ґрунтовий менський (1732 — 1735 — ?), наказний сотник (1735, 1736). У 1728 р. на його здирства подав до ГВК супліку козак менський Дем'ян Дейнека з пропозицією замінити на уряді [202,арк.3]. У 1732 р. побив козака Федора Котка [264,арк.1].

Василь Павлович (1700 — 1788 — ?) — отаман курінний одного із Менських куренів (1732 [1748,с.76]), отаман городовий менський (1732 — 1738), значковий товариш (1743.9.09. [810,арк.35зв.] — 1751 — ?), отаман городовий менський. Підсудок земський (1765). Мав шинки у Мені і с. Баба [529,арк.449], у Мені 8 дворів підсусідків (1747), 2 двори підсусідків (1750). Абшитований суддя полковий (? — 1779 — 1783 — ?), у Мені і с. Баби 59 підданих [1753,с.168]. Д.: Анастасія Пилипівна Полторацька (1702 — 1779 — ран. 1788), донька бурмістра.

Мойсей Якович.

Григорій Якович.

V

Іван Захарович (? — ран. 1746).

Леонтій Захарович (1718 — 1768 — ?) — козак-підсусідок менський (1758 — 1768 — ?). Д.: Параска NN. Мали трьох дітей.

Леонтій Васильович (1727 — ?) — возний (1787). Д.: Євдокія Омелянівна N (1732 — ран. 1779).

Олексій Васильович (1732/1738 — ?) — казначей Чернігівського повіту (1782), підсудок земський (? — 1779 — 1783 — ?). Мав у Сосницькому повіті 70 хат підданих (1782 [1606,арк.30]), у Мені і Куковичах 27 підданих чоловічої статі [1753,с.168]. Д.: Марія Якимівна Сахновська (1751 — ?), донька бунчукового товариша. Мали сина Миколу і 4 доньок.

Григорій Васильович (1736 — ?) — службу розпочав з 1758 р. при Чернігівській полковій канцелярії, з 1759 р у ГВК. Д.: Гафія Прокопівна N (1743 — ?). Мали 5 дітей.

Федір Васильович (1742 – ?).

Василь Мойсейович (1750-?). Д.: Глікерія NN, донька шляхтича.

Іван Мойсейович – значковий товариш (1787). Д.: Дарія Опанасівна N, донька шляхтича.

Іван Григорович Д.: Ганна Сидорівна N.

VI

Захар Леонтійович (бл. 1754 – ?) – возний (1787). Д.: Євдокія Яківна Редька, донька військового товариша. Мали сина Лева.

Василь Леонтійович (бл. 1760 – ?) – губернський регістратор (1787). Д.: Тетяна Сербинович, донька військового товариша.

Лев Леонтійович (бл. 1767 – ?) – губернський регістратор (1787).

– Євдокія Леонтіївна (1754 – ?).

Селиванови

I

Косма – жив у першій половині XVII ст.

II

Саливон Кузьменко (? – 1640 – 1684 – ?) – обиватель ольшанський, у 1684 р. дав розписку сину Андрію на ґрунти сином куплені і зобов'язався, що ні він, ні дружина, ні діти Андрія турбувати не будуть [765,арк.279].

III

Андрій Саливоненко (? – 1660 – 1697 – ?) – житель ольшанський, у 1697 р. купив ґрунти у сотника волинського Петра Демидовича [765,арк.280].

IV

Роман Андрійович Саливоненко (? – 1665 – 1749 – ?) – козак і отаман ольшанський, «...поход у Великого луга як взято Самойловича 686, под Перекопом 686, под Паланкою 694, под Озовом 696, на Ижорской баталії, под Любарем могилу сипали, тепер 724 в Терку козак зостає» [137,арк.17зв.]. У 1740-х роках скупив родові володіння Полонецьких та місцевих козаків [765,арк.281]. Мав двір, 4 коня, 6 волів (1740), шинок у с. Ольшана [535,арк.286].

Яків Саливоненко – козак с. Ольшани (? – 1685 – 1732 – ?), «...поход под Замусцем, под Немировом, на Полтавской баталії 79, в Царицине 720, на канальній роботі 721, тепер с Терковського Низового походу козак пришо 724 году».

Петро – козак с. Ольшани (1718).

– NN Саливоненко Ч.: Максим NN, козак с. Ольшани (1718).

V

Лев Саливоненко.

Роман Саливон (1705 – ?) – козак, мешканець ольшанський у 1761 р. подав донесення, що в званні козакому у Волинській сотні служив з 1722 р., був у походах сулацькому, польському, кримському і хотинському виборним козаком. З вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.141], потім на вівчарному заводі, далі зборщиком, 29 років служби, попросив відставку, а за власні служби для сина значкового товариша, за що його і призначено ордером полкової канцелярії значковим товаришем

5 листопада 1761 р. [866,арк.48]. Мав двір, до якого належали грунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, винокурня, гай березовий, 4 коня, 4 воли (1740). Служив з двору разом з племінником Андрієм (1710 — 1740 — ?).

Семен — козак с. Ольшани (1732).

Іван (1690 — ?) — козак виборний убогий в Ольшаній (1739 — 1740). Мав двір, до якого належали грунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, 3 коня, 4 воли (1740).

Григорій — убогий козак в Ольшаній (? — 1718 — 1741 — ?).

VI

Павло Львович Саливов — поручик Володимирського, Московського драгунських полків (? — 1749 — 1768 — ?). Володів двором у Чорнотичах, купленим у 1749 р. у бунчукового товариша Пантелеймона Мокрієвича його дружиною. Д.: (? — 1749 — 1768 — ?) Олена Луківна Жоравка [765,арк.398], це її другий чоловік.

Костянтин Романович (1742 — 1788 — ?) — у службі з 1760 р., значковий товариш (1761 [866,арк.56] — 1770), сотник менський (1770 — 1782), бунчуковий товариш, командир ескадрону Чернігівського полку (1783 [1753,с.166]). У 1778 р. закріпачив козаків с. Домашлин Тимофія та Миколу Оноприєнків, Кіндрата та Григорія Кудинових [795,арк.2;796,арк.1]. Володів у 1768 р. двором у с. Ольшаній, до якого належало на 200 днів оранки землі, млин у 2 кола на р. Волинка, винокурня на 2 котла, шинок, хутір в 2-х верстах від двору з пасікою на 80 вуликів, ліс дубовий, а також 4 підсусідських двори [765,арк.274]. У 1773 р. у с. Ольшаній за ним 25 підданих [624,арк.29]. Володів хутором Голотовським під с. Синяки, 539 підданими у с. Дорогинка, 21 у с. Томашівка Ніжинського повіту. Колезький асессор [1744,с.201], мав володіння в Мені, Ічні, Волинці, Бабі, Ушні, сл. Неглиній, Овдіївці, хут. Летовському, хуторі в урочищі Огород. Тримав 94 підданих чоловічої статі в сс. Ольшаній та Волинці Волинської сотні та у с. Домашлині Менської сотні. Був у походах і битвах у турецьку війну (1769, 1770, 1771, 1772), у 1775 р. командирований у Могилівську губернію на форпости на рік. У Мені, сс. Ольшаному, Волинці, Бабі, Ушні, Домашлині, сл. Неглиній мав 196 підданих і 5 російських кріпаків, в повіті Ніжинському в сс. Дорогинці, Томашівці, Овдіївці, хут. Летовському і м. Ічні — 375 [1753,с.166]. Д.: Н Юхимівна Омелюта, донька значкового товариша. Їх діти: Микола (бл. 1764 — 1783 — ?), Богдан (1779 — ?), Яким (1780 — ?), Пелагея (бл. 1761 — ?), Ганна (бл. 1766 — ?).

Омелян — козак Волинської сотні (1776 [1415,арк.16зв.]).

VII

— Ганна Павлівна (? — бл. 1807) Ч.: Микола Федорович Бутович (? — ран. 1807), священник с. Чорнотич (? — 1768 — 1781 — ?).

ОТАМАНИ: Сахновський Василь (? — 1676.3.03. [1614,арк.99зв.] — ?), Сахновський Василь (? — 1682 — ?), Степанович Федір (? — 1696 — ?), Якименко Михайло, Курський Григорій Іванович (? — 1700.12. — 1702 — ?), Павловський Захар (? — 1725 [150,арк.7] — 1732), Павловський Василь (1732 —

1739 [522,арк.29] – ?), Оникієнко Кирило (? – 1743 [529,арк.449] – 1752 – ?), Павловський Василь Павлович (? – 1754 [851,арк.1]), Климович Іван Васильович (1754 [851,арк.52] – 1766 – ?), Омелюта Яків Юхимович (1772.12.10. [1325,арк.9зв.] – 1782 [1325,арк.9зв.]).

Якименки

I

Михайло – отаман городовий менський. Знатний товариш Менської сотні (1682).

Іван – хорунжий сотенний менський (? – 1678 [1738,с.3-13] – ?).

Павло – хорунжий сотенний менський (? – 1682 – ?), козак менський. 24 лютого 1696 р. склав заповіт, яким уступив зятю Гнату Васильовичу Сахновському млин під с. Дягове на Осьмаківському шляху. Військовий товариш.

II

Максим – козак (1718), ґрунтовий менський (1732).

Євтух – козак с. Величківки (1718).

Андрій Павлович (1712 – 1747 – ?) – козак Менської сотні. У серпні 1734 р. повернувся з польського походу. Мав двір, на якому були 4 хати, мав 8 коней, 4 воли (1747). У нього 3 підсусідки (1747). Отаман курінний, мав шинок.

Пилип – козак Менської сотні (1735).

III

Гнат Андрійович (1732 – ?). Д.: Анастасія NN, донька шляхтича. Сини Корній, Іван, Григорій.

Василь Андрійович (1737/1741 – 1787 – ?) – службу розпочав 11 травня 1766 р. виборним козаком, сотенний осавул менський (1773 – 1782). Був у військовому поході. Мав 4 підданих чоловічої статі в Мені (1782). Д.: Марія NN, козачка [1517,арк.27]. Мали сина Василя, доньок Ксенію, Ірину [1325,арк.152].

Степан Андрійович (1747 – ?) Д.: Пелагея NN, донька шляхтича. Сини Михайло і Андрій.

Михайло Андрійович (1767 – ?).

Микита Андрійович (1771 – ?).

Климовичі

I

Василь Климович Черв'як – земянин любецький гербу Юноша [1920,с.72]. 1 липня 1714 р. разом з Леоном Климович продали ґрунти Полуботку.

II

Іван Васильович (1720 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1738 [536,арк.2] – 1754). Учасник польського походу (1735). У 1737 р. був у поході [534,арк.1]. Отаман сотенний менський (1754 – 1766 – ?), абшитований сотник (? – 1779 – 1787 – ?). Мав у сл. Олсоховій 7 дворів (1739), 5 дворів посполитих (1741), дім у Чернігові, де жив підсусідок (? – 1739 – 1750 – ?). Тримав хутір поблизу с. Коти полкової сотні (1732). У 1732 – 1736 рр. судився з значковим товаришем Пантелеймоном Мокрієвичем про заволодіння половиною судличівського двору з підсусідками [685,арк.1], у 1734 – 1751 р. розглядалася

справа з ним же про заволодіння ґрунтами Олесовськими, Реп'янськими і двором Суличівським [807,арк.50]. Мав з братами млин в два кола борошніяні при с. Листвен на р. Білоус [1796,с.117]. Мав 96 підданих у Мені, с. Куковичі, хут. Ліски (1783 [1753,с.171]). Тримав шинок. Д.: Ганна Василівна N (1731 – 1783 – ?), донька козака.

III

Павло Іванович (1744 – ?) – поручик у відставці (1783).

Пателеймон Іванович (1750 – 1779 – ?). Д.: Уляна Василівна N (1756 – ?). Мали доньку Ганну (1776 – ?).

Феодосія Іванівна (1746 – ?). Ч.: (1764) Роман Григорович Кузьминський (1734 – ?), священник менський.

Ганна Іванівна (1754 – ?).

Омелюти

Іван – шляхтич гербу Лис, його рід [1933,с.404-405].

Омелко – козак можний менський (1732).

I

Марко – козак куреня осавульського Менської сотні (1732 [1748,с.79]).

Влас (1690 – 1747 – ?) – козак ґрунтовий виборний менський (1739 [522,арк.19зв.]), який у господарстві мав орних ґрунтів на 15 чвертей та сіножать на 60 возів, 4 коня та 8 волів. Це, за підрахунками Д. Казімірова, найбільше козацьке господарство в Мені.

Павло (1702 – 1740 – ?) – козак куреня осавульського Менської сотні (1732 [1748,с.77]).

Антін (1715 – 1740 – ран. 1747) – брат Власа і Павла.

Юхим Омелянович (1699/1701/1703 – 1769 – ?) – службу розпочав з 1715 р. Сотенний хорунжий менський (? – 1733 – 1748). Абшитований сотенний хорунжий (1768). Значковий товариш [1325,арк.9зв.]. Ходив у походи на канал, Сулак, у 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба. Учасник очаківського та хотинського походів. Мав 10 хат підсусідків у Мені, Бабі – 5, Куковичах – 1. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 чвертей, сіножать на 30 возів, 3 коня, 2 воли (1740). Д.: Ганна Опанасівна N (1710 – ?).

II

Василь Юхимович (1726 – ?) – сотенний хорунжий менський (1750 – 1768.3.07). Звільнений з посади через старість із званням значкового товариша [601,арк.2]. У 1772 р. козачка менська Оришка Соколовна скаржилася до ГВС на нього, Данила Омелюту, козачок Феодосію Омелютиху і Оришку Ковтуниху за невіддачу з застави полів [743,арк.1]. Д.: Євдокія Кузьмівна N (1726 – ?).

Яків Юхимович (1739.9.10. – 1822) – службу розпочав хорунжим полкової артилерії (1769.26.06. – 1772), отаман сотенний менський (1772 – 1782) [1517,арк.18]. Мав 50 підданих у Мені, Виблях і Куковичах (1773 [624,арк.36]). Військовий товариш (? – 1783 – ?). Поручик. У Мені і Бабі мав 103 підданих, у Куковичах і за р. Десна при хуторі 12 підданих (1783 [1753,с.175]). Д.: Євдокія Іванівна Орловська (1741 – ?), донька священника.

– Н Юхимівна, мала двох синів (1779 [1517,арк.11]). Ч.: Костянтин Романович Селиванов, сотник менський.

III

Іван — козак менський, власник хутора (1781 [1773,с.321]).

Андрій Якович (1758/1762 — ?) — службу розпочав 1 травня 1774 р., отаман сотенний (1782.22.07. [1325,арк.9зв.] — 1783 — ?).

Корнило Якович (1760/1763 — ?) — службу розпочав з 10 червня 1774 р., писар сотенний (1781.30.08. — 1781.11.11.), колезький канцелярист (1781.11.11. — 1782 — ?).

Данило Якович (1767 — ?) — службу розпочав у Менському сотенному правлінні з 1772 р., писар сотенний менський (1781 — 1783). Канцелярист у Чернігівській кримінальній палаті (1783). Військовий товариш (з 1784).

– Ганна Яківна (1760 — ?) Ч.: (1781) Опанас Іванович Техановський (1753 — ?), священник с. Прачі (1788). Їх син Семен був священником георгієвським с. Аносів (1816 — 1829).

– Параска Яківна (1773 — ?).

Микола Омелюта до революції був поміщиком, мав 800 десятин землі, 2 економії. Його син Леонід був позбавлений виборчого права і, маючи 2 десятини, у 1930 р. підлягав розкуркуленню.

ПИСАРІ: Мартинович Семен (? — 1654 [1784,с.250] — ?), Богданенко Іван (? — 1663.06. [1614,арк.96] — ?), Скибацький Михайло (? — 1676 — ?), Ісаєнко Ничипір (? — 1718 — 1729), Богдановський Михайло (1729 — 1732 [1748,с.74]), Семен Йосипович (1732 — 1737 — ?), Богдановський [1819,с.20] Михайло (? — 1743 [529,арк.449] — 1747 — ?), Тимченко Григорій (1750 — 1758), Романовський Гнат Герасимович (1760.9.03. — 1779 — ?).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Захарович Іван (1730 — 1738), Романовський Гнат Герасимович (1754 — 1760.9.03.), Кармазін Ничипір (1777).

ПИСЦІ: Сенюта Ярема (? — 1747 — ?).

ОСАВУЛИ: Найденівський Богдан (? — 1654 [1784,с.250] — ?), Войченко Хома (? — 1725 — ?), Самойленко Кирило (? — 1732 [1748,с.74] — 1735 — ?), Дейнека Костянтин Демянович (? — 1739 [522,арк.29зв.] — 1747 — ?), Мельник Андрій Іванович (1758 — 1768). Корнієвський Прокіп (1769 — 1772), Мельник Іван Андрійович (1770 — 1774), Якименко Василь (1773.21.07. [1325,арк.152] — 1782 [1325,арк.152]).

Самойленки

I

Н (? — ран. 1732) — козак малогрунтовий менський. Д.: Прося NN (? — 1732 — ?).

Кирило (бл. 1694 — ?) — осавул сотенний менський (? — 1732 [1748,с.74] — 1735 — ?), наказний сотник менський (1737). У 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Кіндрат — козак малогрунтовий Менського куреня (1732).

Іван — козак малогрунтовий виборний (1747). Мав двір з трьома хатами, підсусідка (1747).

II

Максим — козак Менської сотні. У 1775 — 1776 рр. був у команді на форпостах в Могилівській губернії.

Дейнеки

I

Михайло — козак малоґрунтового Менського куреня Олексія Михайловича (1732 [1748,с.75]).

Дем'ян (1681 — ?) — козак ґрунтовий куреня хорунжого (1732 [1748,с.76]). Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четверті, сіножать на 30 возів, 3 коня, 2 воли (1740).

Пилип — козак куреня осавульського Менської сотні (1732 [1748,с.77]).

Яків — козак Ушевського куреня Менської сотні (1732 [1748,с.82]).

Олексій — козак малоґрунтового Менського куреня (1732).

II

Костянтин Дем'янович (1715 — ?) — козак, у 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Осавул сотенний менський (? — 1739 [522,арк.21] — 1746 — ?), наказний сотник менський (1741).

Іван — козак малоґрунтового Менського куреня (1732). У 1734 р. пішов у польський похід в команді прилуцького полковника Гагагана.

Василь — у 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигірям.

Семен — священик городнянський (1781 [1775,с.100]).

Капітон — колезький регістратор (1790), мав 15 спадкових підданих [1623, ч.IV,арк.7].

ХОРУНЖІ: Богданович Прокіп (? — 1654 [1784,с.250] — ?), Ващенко Потап (? — 1676 — ?), Якименко Іван (? — 1678 — ?), Якименко Павло (? — 1682 — ?), Стеценко Гаврило (? — 1711.21.12. — ?), Войченко Федір (? — 1718 — 1732 [1748,с.74] — ?), Омелюта Юхим Омелянович (? — 1733 — 1748), Омелюта Василь Юхимович (1750 — 1768.3.07. [601,арк.1]), Корнієвський Прокіп (1768 — 1769), Мельник Іван Андрійович (1769 — 1770), Омелюта Яків (1770 [915,арк.4зв.] — ?), Маломука Пилип (? — 1776 — 1777 [646,арк.105зв.] — ?), Падалка Трохим (1773 — 1779 — ?).

ГОРОДНИЧІ: Пилипович Михайло (1676 [1614,арк.99зв.]), Веруженко Максим (? — 1718 — 1725 — ?), Писак Іван (1730 — 1735), Опришко Іван (? — 1736 — 1737), Сенюта Хома (1737 — 1739 [522,арк.31] — ?), Нагорний Яків (1741 — 1754), Черняцький Омелян (1760 — 1766 [653,арк.36зв.] — ?).

Нагорні

Тиміш — козак менський (1718).

Трохим — козак менський (1718).

Кіндрат — козак менський (1718).

N (? — ран. 1735) Д.: Горпина NN (? — 1735 — ?).

Григорій — козак менський (1718), курінний отаман сотницького куреня (1732 [1748,с.74]), наказний сотник менський у польському поході (1733

[1792,с.141]). У 1733 — 1735 рр. був в польському поході у команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Яків — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.74]), городничий менський (1743 [529,арк.449]). З братом Григорієм служили з одного двору.

Гаврило — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.74]).

Сава — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.74]).

Павло (1710 — 7) — козак куреня Василя Павловського (1732 [1748,с.76]), виборний (1747). У 1733 — 1735 рр. в польському поході у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Його мати, вдова Тетяна (1740). Мав двір, до якого належали грунт на 5 четвертей, сіножать на 50 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

Семен (1718 — ?) — козак виборний (1747). Рідний брат Павла.

Юсько — козак Менської сотні (1735).

Іван — у 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигір'ям.

Степан — козак Менської сотні. 1775 р. у нього захопив двір, два сади і город абшитований полковий суддя Павловський, на що поскаржився до МК [629,арк.1].

Вонифатій — козак Менської сотні. У 1776 р. був у команді супровода турецького посла від Києва до Хотина.

Омелян **Черняцький** — городничихменський (1760—1766[653,арк.36зв.]—?), значковий товариш (1768). 7 травня 1762 р. проводив слідство з приводу пожежі у господарствах козаків с. Кукович. Мав порожній підсусідський двір у с. Домашлині.

СОТЕННИ КОМИСАРИ: Оникієнко Кирило (1739 [522,арк.31]), Пригоровський Іван (? — 1747 — ?), Сащенко Остап (? — 1747 — ?).

Козаки Кармазіни мали широко розгалужену родину. У реєстрі 1740 р. зазначено чотири брати: Михайло (1670 — ?), Матвій (1685 — ?), Іван, Мойсей, Іван, син Михайла Павло (1720 — ?), син Матвія Максим (1715 — ?). До їх двору належали грунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, 4 коня, 4 воли. У 1730 р. Семен Миколайович підлягав розкуркуленню. До революції він з сім'єю у 8 чоловік мав 70 десятин, 7 коней, 3—4 корови, молотарку. У нього було забрано 68,15 десятин, а залишено 7, 85 десятини, 1 коня, 1 корову.

Курінні отамани: сотницького: Нагорний Григорій (1732). 2-го: Олексій Михайлович (? — 1718 — 1732 — ?). 3-го: Шульга Семен (1654 [1784,с.250]), Павловський Захар (1718), Павловський Василь Павлович (1732). Хорунжого: Брухно Іван (1718), Несукай Іван (1732). Осавульський: Сидоренко Григорій (1718), Волошай Федір (1732), Пузій Данило (1732 — ?).

Індуктар Кичкаревський Михайло мав двір з 2 хатами і найманими служителями (1747).

Донець

Карпо — отаман курінний (1654 [1784,с.251]).

Вовдя Дончиха — вдова могоунтового козака менського (1732).

Гаращенко

Матвій — отаман курінний в Мені (1718). Козак ґрунтовий менський (? — 1732 — ?).

Павло — козак Менської сотні. 1734 р. пішов у польський похід в команді роїського сотника Якова Бакуринського.

Брухно

Іван — отаман курінний Менської сотні (1718), козак ґрунтовий куреня хорунжого менського (1732).

Н (? — ран. 1735) Д.: Мотря NN (? — 1735 — ?).

Трохим — у 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Пушкар сотенний менський (1747).

Юрій — курінний загадчик (1747).

Степан — у 1734 р. пішов в польський похід у команді роїського сотника Якова Бакуринського.

Солом'яники

Іван — козак ґрунтовий менський (1732).

Прокіп — козак Менської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Григорій — козак виборний менський (? — 1747 — 1767 — ?). Мав вітряний млин.

Оникієнко

I

Кирило (1717 — ?) — сотенний комісар менський (1739 [522,арк.21]), отаман сотенний менський (? — 1743 [529,арк.449] — 1747 — ?). Мав орної землі на 6 четвертей, сінокосів на 60 возів, 2 коней і 2 волів, винокурню на 2 казани (1740). Д.: (1741) Катерина Григорівна N (1723 — ?).

II

Іван Кирилович (1741 — ?).

— Феодосія Кирилівна (1743 — ?).

Пузій

Данило — козак можний куреня осавульського (? — 1718 — 1732), отаман цього куреня (1732 — ?). Козак виборний (1747). Мав двір з двома хатами, підсусідка.

Петро — козак Менської сотні (1718), «не могут за убожеством и за старостию жадной служби отбыват» (1732).

Гаврило — козак малогрунтовий менський (1732).

Гриценки-Чорні

I

Григорій Чорний — у 1650 р. вийшов з Правобережжя до Мени. Шляхтич гербу Грабе [1920,с.37].

II

Федір Григорович — у 1691 р. володів нерухомістю.

III

Семен Федорович.

Кирило Федорович — значковий товариш.

Іван Федорович — значковий товариш.

IV

Іван Семенович.

Самійло Кирилович (1719 — 1787 — ?) — значковий товариш (з 1738), возний, підсудок, суддя, козначей сосницький.

Карпо Іванович (1717 — 1787 — ?) — абшитований військовий товариш.
Д.: Феодосія Омелянович, донька сотенного отамана.

V

Павло Самійлович (1747 — ?) — полковий писар, бунчуковий товариш.
Д.: Ганна Романівна Затиркевич, донька бунчукового товариша.

Мойсей Самійлович (1753 — ?) — військовий товариш, бунчуковий товариш.
Д.: Ганна Олексіївна Войцехівська, донька військового канцеляриста.

Іван Карпович (1745 — ?) — сотник. Д.: Гафія Миколаївна Занькевич, донька полкового осавула.

Михайло Карпович (1754 — ?). Д.: Марія Семенівна Джунковська, донька протопопа.

— Варвара Карпівна (1764 — ?).

Губські

Ярема — козак Медведівської сотні Чигиринського полку (1649).

Ничипір — 6 січня 1709 р. сотник менський Гнат Сахновський отримав універсал Скоропадського на млин на греблі менській Федора Кучори і Ничипора Губського, «з двома каміннями мужицькими».

Йосип — священник успінський березненський (1732 — 1740, вікарій).

Гаврило — священник успінський березненський (1742).

Василь Пантелеймонович — священник успінський березненський (? — 1740 — 1747 — ?, вікарій).

Онисим — козак менський (? — 1718 — 1735 — ?).

Несукаї

I

Іван — отаман курінний куреня сотенного хорунжого (1732). Д.: Гафія Дейнека (? — 1740 — ?), сестра Дем'яна.

N (? — ран. 1735) Д.: Марія NN (? — 1735 — ?).

Костянтин (1690 — ?) — козак менський (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 60 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Д.: NNN (? — ран. 1740), 2) NNN (? — 1740 — ?), вдова, від першого шлюбу мала сина Андрія.

N — сестра Костянтина (? — 1740 — ?). Ч.: Волошай (? — ран. 1740), мали сина Федора (1737 — ?).

II

Яким Костянтинович (1711/1720 — ?) — козак ґрунтовий менський (? — 1737 — ?).

Григорій (1707 — 1747 — ?) — козак менський. 1733 — 1735 рр. був у польському поході. Виборний (1747).

Григорій — козак Менської сотні. 1776 р. був у команді супроводу турецького посла від Києва до Хотина.

Милевські

I

Михайло.

II

Олексій Михайлович (? — 1682 — ран. 1735) — значковий товариш Чернігівського полку. Наказний сотник менський (1732). Помер під час польського походу. Д.: (1702) Феодора Гнатівна Сахновська (1688 — 1748 — ран. 1767), проживала у Мені, де мала шинок [529,арк.449]. Бездітна вдова (1746).

III

Яків.

IV

Василь Якович (1754 — ?) Д.: Ганна Андріївна N (1765 — ?).

Скоробагаті

Лесько/Левко — козак с. Баби Менської сотні (? — 1718 — 1732 — ?).

Костюк — козак с. Баби Менської сотні (? — 1718 — ?).

Артем — козак с. Баби Менської сотні (? — 1732 — ?).

Іван — обраний зборщиком податків у Менській сотні [152,арк.2] (1725).

Андрій — козак. У 1745 р. подав чолобитну до ГВС на військового товариша Кирила Лукашевича за захоплення 1/3 млина на р. Мені [712,арк.1].

N — козак. Разом з козаками сотні Максимовим, Реп'яхом та іншими скаржився на сотника Шаршановича за захоплення тютюну [575,арк.1].

Сидір — у 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевими і Межигір'ям.

Василь — козак Менської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону в резервній команді.

Любарські

I

Семен.

II

Павло Семенович (1670 — 1746 — ?) — священик любарський, священик менський рождественський (? — 1693 — 1746 — ?) [1862,с.122], намісник менський (1743). Мав у Мені шинок [529,арк.449]. Д.: Христина NN (1682 — 1746 — ?).

II

Павло Павлович — дяк рождественський менський (1718). 1725 р. намагався стягти борг з вдови покійного військового канцеляриста Григорія Михайловича Пелагеї Карпівни [159,арк.5].

Володимир Павлович (1699 — 1774) (чернече ім'я Ворфоломій) — навчався в Чернігівській духовній семінарії, КМА, став ченцем у Смоленську, інспектор, ректор семінарії, настоятель Панфутіївського монастиря (з 1744 р.), настоятель Ярославського Спаського монастиря (з 1745 р.), єпископ вятський і великопермський (1758 — 1774) [1862,с.120].

Василь Павлович — студент школи граматики і синтаксису Чернігівського колегіуму (1718).

Ілля Павлович (1707 — 1746 — ?) — священик менський (? — 1743 [529,арк.449] — 1746 — ?). Д.: Марія Яківна N (1717 — ?).

Петро Павлович (1722 — ?) Д.: Ірина Антонівна N (1726 — ?).

III

Семен Ілліч (бл. 1742 — ?) — протопоп (1787 [1616,арк.84]). Мав 25 підданих у 1 селі. Внесений до I частини родовідної книги дворян Березнинського повіту Чернігівського намісництва [1616,арк.84]. Д.: Марфа NN, донька протопопа. Мали синів Лева (1769 — ?), Якова (1773 — ?), Семена (1777 — ?).

Іван Ілліч (бл. 1742 — ?) — священик (1790), мав 6 підданих. Д.: NNN (? — ран. 1790), мали синів Івана, Василя, Давида [1619,арк.28].

— Ганна Іллівна (1737 — ?).

Семен — священик (1790). Внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1619,арк.28]. Д.: Наталія Матвіївна Друцька, донька хорунжого сотенного. Отримала 14 підданих у придане. Мали доньок Софію, Ірину, Мотрю [1619,арк.28].

Спиродон — священик (1790), мав 12 підданих. Д.: NNN (? — ран. 1790), мали синів Івана і Григорія, доньку Марію.

Стефан — протодиякон (1790). Д.: Олена NN, донька священика.

N (? — 1811) — син священика. Племінник Володимира Павловича. Навчався у КМА. Вчитель, префект В'ятської семінарії, ігумен, архимандрит монастирів у Росії, єпископ Тамбовський і Пензенський, архієпископ Астраханський і Моздоцький, архієпископ Катеринославський.

Романовські

Тиміш — млинар чернігівський (1648 [1635,арк.1]).

I

Андрій — студент класу «фари» Чернігівського колегіуму (1732).

Іван — студент класу «фари» Чернігівського колегіуму (1732).

Герасим.

II

Гнат Герасимович (1738 — ?) — службу розпочав з 1754 р. сотенним канцеляристом, писар сотенний менський (1760.9.03. — 1779 — ?), абшитований писар полковий (1787). Мав 11 підданих у Мені [1526,арк.162]. Д.: Ганна Остапівна Петрова (1743 — ?), донька священика. Мали синів Олексія (1770 — ?), Якими (1777 — ?), Костянтина, доньок Феодосію (1778 — ?), Єфросинію, Уляну.

Троцькі

У В. Л. Модзалевського в чернігівській гілці роду зазначені лише Микола і Петро — її родоначальники, та лінія Петра [1937,с.34].

I

Кирило Трохимович (? — 1680 — 1751 — ?) — син шляхтича-міщанина новомлинського, козак новомлинський (1694), отаман городовий новомлинський (1699), знатний Ніжинського полку товариш (1709), сотник бахмацький

(1710 – 1713), значний військовий товариш (? – 1722), після смерті Григорія Шишкевича обраний козаками сотником новомлинським (1722.10.11./27.11. [1937,с.33] – 1727). Звільнений з посади за привласнення громадських грошей, надмірні побори, хабарництво і захоплення ґрунтів. Військовий товариш (1728.4.01./1.01. – 1751 – ?). Д.: N Яремівна Андреева, донька полковника охотницького.

II

Іван Кирилович (1697 – 1748 – ?) – син бунчукового товариша, наказний сотник менський (1735, 1741, 1743, 1744, 1748). Бунчуковий товариш (1740). У серпні 1744 р. підписав «прошение» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. Мав доньок Феодосію (1728 – ?), Ганну (1730 – ?), Анастасію (1739 – ?). Д.: 1) (? – 1728 – 1732 – ?) Ірина Гнатівна Сахновська [1939,с.504] (? – ран. 1746), донька полкового обозного. 2) (1746) Тетяна Сидорова Кузьминська (1702 – 1746 – ?), донька намісника менського.

Петро Кирилович (? – 1715 – 1748 – ран. 1756) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1737 – 1748 – ?). У 1742 р. склав присягу цариці в Чернігівському полку [1698,арк.46зв.]. Бунчуковий товариш. Д.: Ірина Іванівна Дорошенко (? – 1715 – 1748 – ?), донька бунчукового товариша.

III

Григорій Петрович (бл.1728 – 1790 – ран. 1814) – військовий канцелярист ГВК (1746 – 1750). Мати 17 жовтня 1748 р. уступила йому дідівський двір і город в Сосниці [1664,арк.1]. Гренадер у лейб-компанії (з 1750.1.11.), вийшов у відставку секунд-майором армії (з 1758). Підполковник (? – 1788 – 1790 – ?). Мав 427 підданих у 1 місті, 2 селах і 1 слободою [1618,арк.12]. Д.: 1) Катерина Тимофіївна Сенюта, донька полкового судді чернігівського. У придане отримала 445 підданих у Чернігівському повіті [1623,ч.ІІІ,арк.5зв.]. 2) (з 1780.9.06.) Уляна Семенівна Стефанович [1623,ч.ІІІ,арк.5зв.], донька вахмістра Сербського полку.

Харлампій Петрович – отаман сотенний (1784).

– Тетяна Петрівна – за нею у с. Чорнотич 1 підсусідський двір (1768). Її швагро, козак Сосницької сотні Василь Шматко. Ч.: Устин Арістов (? – ран. 1768), секунд-майор. У першому шлюбі одружений був з вдовою Овсія Холоденка Мотрею Михайлівною N [762,арк.545].

Тарасевичі

I

Авакум – полковий осавул ніжинський. Д.: Катерина Володковська.

II

Василь Авакумович Тарасевич – військовий товариш (1738), священник. Взяв прізвище матері Володковський і його сини з таким прізвищем залишилися в Ніжинському полку і служили козацьку службу. Сини з прізвищем Тарасевичі проживали в Мені. У розписі роду Тарасевичів В. Модзалевського ця гілка роду відсутня.

III

Микола Васильович Тарасевич.

Іван Васильович Тарасевич.

IV

Яків Миколайович — полковий писар (1787). Мав 36 підданих у Мені [1526,арк.654]. Д.: (1779) Уляна NN, донька священика.

Василь Миколайович.

Петро Миколайович.

Данило Іванович — священик (1787 [1526,арк.654]). Д.: (бл. 1767) NNN (? — 1777 — ран. 1787).

Михайло Іванович.

Орлики (Орловські)

I

Олексій — священик михайлівський менський (1654), протопоп менський (ран. 1665 [1614,арк.96зв.]).

II

Лазар (? — ран. 1665 [1614,арк.96зв.]) — ієромонах і законник монастиря.

Степан — священик менський успінський (? — 1654 — 1655 — ?), священик бабський (1665 [1614,арк.96зв.]). У 1655 р. подарував Максаківському монастирю землю, сіножаті, плещи [1097,арк.1].

Пізніше відомі Степан Орловський — священик бабський, Іван Степанович Орловський — священик бабський (1741 — 1746 — ?), Яків Іванович — прапорщик у відставці (1787). Проживав у с. Орловці. Д.: Маріанна NN, донька шляхтича.

Козловські—Базилевичі

I

Костянтин Козловський-Мощевич — протопіп менський (? — 1664 — 1676 — ?). У 1664 р. король звільнив від усіх податків.

II

Костянтин Костянтинович — священик менський (? — 1717 — ?).

III

Василь Костянтинович — священик менський (? — 1718 — 1732 — ?).

Дмитро Костянтинович.

IV

Олексій Васильович — священик менський (? — 1732 — 1743 — ?).

Василь Дмитрович.

V

Федір Олексійович (1739 — ?) — священик менський (? — 1781 — 1787 — ?). Мав 29 підданих у Мені. Дворянин Новгород-Сіверського повіту. Д.: Тетяна Петровська, донька бунчукового товариша. Мав сина Йосипа (? — 1784 — ран. 1787).

Іван Васильович Козловський-Кришталовський (1725 — ?) — священик с. Рикова (1787). Д.: (1767) Єфросинія Величковська, донька протопіпа.

Базилевичі

I

Василь (? — ран. 1746) — священик михайлівський менський (? — 1718 — 1732 — ?). Д.: Гафія Константинівна Козловська (? — 1746 — ?).

II

Олексій Васильович — священик михайлівський менський (? — 1737), намісник менський (1737 — 1768).

III

Федір Олексійович — намісник менський (1779).

Якубовські-Іверські-Курські /Курки/

I

Якуб Леонтійович Іверський — священник. 1666 р. під містом Кисіль на р. Мені тримав млин Якуб [1779,с.384].

II

Іван Якубович Леонтійович-Курочка (? — 1650 — 1696 — ?) — значний військовий товариш. З Корсунського полку перейшов на Лівобережжя. Значковий товариш (1682). Мешканець менський. Сотник менський (? — 1681.08. — ?), (? — 1685.09. — 1696.02. — ?). Гетьман спочатку Мазепа надав йому с. Домашлин [1731,с.625], володів ним 13 років [1731,с.107], а потім забрав. 1699 р. купив ліс у кладновських жителів Михайла Кузьменка і 4 ниви у Тимоша Шетерянова [1041,арк.1]. У 1704 р. купив сіножать у козака Левка Міщенко [1105,арк.1]. Д.: Марія Курчиха, жителька менська. 1718 р. продала Максаківському монастирю ниву [1093,арк.1].

III

Леонтій Федорович — у 1689 р. купив двір у козака Матвія Ковалевського [1100,арк.1]. У 1717 р. записав Максаківському монастирю 100 золотих, забезпечених ґрунтами [1108,арк.1], продав йому ж город з садом [1111,арк.1]. Священик миколаївський киселівський (1718).

IV

Іван (1711 — 1737 — ?) — козак Менської сотні. У 1733 р. пішов у польський похід.

Іван Леонтійович — священик миколаївський киселівський (? — 1732 — 1740 [658,арк.512] — ?). Священик чернігівський (? — 1746 — ?). У 1746 р. за борги віддав ґрунт чуркаловський полковому канцеляристу чернігівському Івану Дорошенку [1071,арк.1].

Павло Леонтійович — священик миколаївський киселівський (? — 1740 [658,арк.512] — 1776 [745,арк.1] — ?). Мав шинок у Киселівці.

V

Михайло Павлович (1745 — ?) — священик миколаївський киселівський (? — 1776 [745,арк.1] — 1787 — ?). Мав 44 підданих у с. Киселівці, хутір. Д.: Лукерія Н Новацька, донька польського шляхтича.

Північніше сотенного центру вдовж р. Мені знаходилися с. Величківка і с. **Данилівка**, на південь на р. Мена — сс. Феськівка, Осьмаки. Величківка, село (1718, 1766) на р. Мені на місці селища Шарапова. У березні 1621 р. отримав Іван Величко, який осадив слободу [1904,с.269], за прізвиськом якої вона і називалася. У 1633 р. у Мені він очолював залогу, будучи поручиком чи ротмістром [301, с. 116]. Під час Смоленської війни запустила, бо знову фіксується як городище Шарапове, Шарапівка. 23 березня 1645 р. маршалок надворний А. Казановський

заставив каштеляну київському А. Киселю. У 1732 р. 40 козаків і 4 підсудьки, у 1734 р. козаків ґрунтових 2, напівґрунтових 3, убогих 13, нищих 10, посполитих напів ґрунтових 2, убогих 13, нищих 9 [1793,с.40]. Згідно РО у селі 40 дворів козаків [1915,с.104]. Отамани курінні: Красієнко Трохим (1676), Івахненко Роман (1718), Падалка Федір (1747). Отамани сільські Данило Тимошенко (1718) і Іван Головенко (1732) були з козаків ґрунтових. У 1766 р. козак Василь Горовий продав плець Макошинському монастирю [1236,арк.1]. У 1666 р. 45 посполитих дворів і 9 бобилів [1870,с.26]. 6 січня 1709 р. сотник менський Гнат Сахновський отримав універсал Скоропадського на с. Величківку і займище під селом куплене у місцевого млинаря. Мав там 16 ґрунтових дворів та 18 городників (1713), від нього маєтність перейшла синам Івану і Петру. 26 піддані і 5 підсудьків обозного полкового (1732) Іван Сахновський, у його володінні 1766 р. було 16 хат посполитих і 2 їх підсудьків в селі, 4 хати посполитих в хут. Нагорновському, 2 хати в хут. Бреч, 1 хата в хут. Сесерівському [653,арк.35зв.]. Від Петра Гнатовича частина маєтку перейшла до його сина, значкового товариша Андрія, який мав тут 6 хат посполитих і 2 їх підсудьків [653,арк.35зв.] і проживав тут. Капітан-екзекутор Малоросійської Колегії Михайло Іванович Сахновський (бл. 1728 — 1783 — ?), а потім надвірний радник і директор економії Чернігівського намісництва [1753,с.163] у с. Величківці і хут. Бречі мав 155 підданих. Поблизу хутори, в яких наймити: кафедрі Чернігівської, ченців макошинських, вдови Чорниш, козака Ільченка. Різні козаки величківські мали в селі ще 6 хат підсудьків, 1 хату тримав Макошинський монастир [653,арк.35зв.]. **Шинок** Івана (1732 [1736,с.25]), Андрія Сахновських (1747). **Млини:** на р. Мені ще за Ігнатовича володів Макошинський дівочий монастир, що було підтверджено універсалом І. Мазепи від 10 грудня 1699 р. [1803,с.520]. Я. Лизогуб і П. Полуботок (1706.19.10) підтвердили обов'язок жителів величківських гатити греблю Макошинського монастиря [1801,с.630]. У 1775 р. козаки Косма Михейко і Карпо Горовий продали Макошинському монастирю млин [1239,арк.1]. **Преображенська церква:** *священники:* Захар Максимович (1718), Семен Йосипович (1747), Кущинський (? — 1753 — 1767 — ?).

Горові

I

Іван — курінний отаман величківський (1732 [1748,с.77]). У 1733 — 1734 рр. був у польському поході.

Омелян — козак Менської сотні. З одного двору з братом Іваном служили. Давид (? — ран. 1747). Д.: Уляна NN.

Яків (1710 — ?) — козак малоґрунтовий виборний с. Величківки (? — 1739 [522,арк.37зв.] — 1747 — ?). Мав двір з двома хатами, ґрунту на 40 четвертей, сінокіс на 100 возів, винокурню, 6 коней і 8 волів (1740), 4 коня, 2 воли (1747). У нього камінь у млині-вешняку (1740), млин на р. Мені у цьому селі (1742 [1796,с.125]).

II

Василь — козак Менської сотні. У 1766 р. продав плець у с. Величківці Макошинському монастирю [1236,арк.1].

Карпо — козак Менської сотні. У 1775 р. разом з Кузьмою Михейко продали Макошинському монастирю млин.

Падалки

I

N (? — ран. 1740) — козак. Брат Федора.

Федір (1682 — ?) — козак Величківського куреня (? — 1718 — 1742 — ?). У 1734 р. пішов у польський похід в команді роїського сотника Якова Бакуринського. Мав третю частину каменя у млині на р. Мені у с. Величківці (1740 — 1742 [1796,с.125]), ґрунту на 50 четвертей, сінокіс на 100 возів, 10 коней і 12 волів, винокурню.

Фесько (1694 — ?) — козак ґрунтовий (1732). З Федором «на одному дворі порознь хатами живуть и попережно служать» (1732). Отаман величківський (1747). Мав зятя Михайла (1710 — ?).

Марко (1703 — ?) — козак (1740). Брат Федора і Феська.

II

Григорій N (1690 — ?) — козак Величківського куреня (? — 1732 — 1740 — ?). Племянник Федора.

Прокіп Федорович (1701 — ?) — козак с. Величківки (? — 1733 — 1747 — ?). У 1733 р. брав участь у польському поході у команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Данило Федорович (1713 — ?) — козак с. Величківки.

III

Михайло Григорович (1707 — ?) — козак с. Величківки.

Іван Григорович (1715 — ?) — козак с. Величківки.

IV

Трохим — службу розпочав 1768 р. козаком, сотенний хорунжий менський (1773 — 1781 — ?). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Власник хутора, житель с. Величківки (1781 [1773,с.321]), де мав 2 підсусідки (1778). Д.: NN Тригубенко, донька жителя менського, мала два сина (1779 [1517,арк.28]).

Влас — козак Менської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на прикритті польсько-гордону між Лоевим і Межигір'ям.

Юхим — козак Менської сотні. У 1776 рр. був у команді в Могилевській губернії.

Товстенки

I

Потап.

Дмитро — козак величківський (1718).

Яцько — козак величківський (1718).

II

Максим Товстий — козак Величківського куреня Менської сотні (1732 [1748,с.78]).

Данило Потапович (1690/1678 — 1768 — ?) — козак осавульського куреня Менської сотні (1732 [1748,с.77]). У 1734 р. пішов в польський похід в команді

прилуцького полковника Галагана. Мав орної землі на 10 чвертей, сінокосів на 60 возів, 3 коня та 4 воли (1740), двір з 1 хатою (1747). Тримав винокурню, два вітряні млини. Мав сина Семена (1720 – ?).

Іван Потапович (1705 – 1740 – ?) – козак Менської сотні. У 1734 р. пішов у польський похід в команді прилуцького полковника Галагана.

Василь Потапович (1710 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий Величківського куреня (1732 [1748,с.77]). З Іваном Потапенком «прикупивши к отческому ґрунту поля на одному дворі порознь хатами живут і почерезно служать».

Ничипір – козак виборний величківський (1747), мав двір з хатою.

У 1781 р. козаки Товсті тримали хутір (1781).

Данилівка деревня 1666 р., село (1766) на р. Сперш. Спочатку було окремим куренем (16 козаків з отаманом курінним Охрімом Терентієвим (1654 [1784,с.251]), потім козаки були приписані до сотницького куреня (1718 – 1732), курінь відновлено і отаманом відомий Гаврило Ісаєнко (1747). У 1732 р. 16 дворів козаків, у 1734 р. козаків напівґрунтових 6, убогих 5, нищих 2, козацьких підсусідків 17, посполитих ґрунтових 8, напів ґрунтових 3, убогих 13, нищих 11 [1793,с.40]. У 1666 р. 22 посполитих двори [1870,с.26]. Щойно обраному осавулом генеральним Івану Лисенку 3 липня 1672 р. гетьман Самойлович затвердив млин на р. Сперші у с. Данилівці, куплений у козака Ісаєя Опанасовича. Федір Лисенко 1748 р. заповів сином від 1-го шлюбу усім разом сінокоси у с. Данилівці, Якиму – шинок, двір Гаркавовський у с. Данилівці з полями, Трохиму – млин у два кола у с. Данилівці й двір з усіма будівлями [1915,с.116]. Пізніше тут мав володіння і зведений брат Лисенків Йосип, за вдовою якого у 1784 р. там рахувалося 8 підданих [1936,с.131]. Вдова судді у 1766 р. мала дві хати посполитих (1766 [653,арк.41зв.]). Польський ротмістр Данило Бобир перейшов на Лівобережжя і як військовий товариш отримав 1691 р. універсал Мазепи на ряд володінь в Чернігівському полку, серед яких с. Данилівка [1935,с.54]. Отримав дозвіл на будівництво млина-вешняка. Після його смерті вдова з старшим сином 7 жовтня 1709 р. отримали гетьманське підтвердження на село. В подальшому селом володів молодший син Іван, який став сотником стольненським і 24 березня 1731 р. виклопотав підтвердження на с. Данилівку [234,арк.10], де мав 36 дворів (1732), 30 хат посполитих і 8 їх підсусідків (1766 [653,арк.36зв.]). Значковий товариш Данило Кольчевський мав двір житловий, спочатку 2, а потім – 5 підсусідських хат [241,арк.30]. Його син, військовий товариш Григорій Данилович одружився з Євдокією Романівною Бобир і мав у с. Данилівці 50 (1783), 66 підданих (1787), володів хутором (1781). Бунчуковий товариш Федір Лисенко мав 3 хати посполитих (1766 [653,арк.42зв.]). Бунчуковий товариш Олександр Лисенко свої володіння передав доньці Єфросинії, заміжній за Семеном Магденком (1783 [1753,с.163]). **Млини:** мали козак Ісаї Опанасович (ран. 1672), Ісаєнко Федір (1723 [122,арк.4]), генеральний осавул Іван Лисенко (? – 1672 – 1699), Федір Іванович Лисенко (1699 – ?), сотник безрезенський Андрій Федорович Лисенко (1746), Трохим Федорович Лисенко (1751 – ?), млин-вешняк військового

товариша Данила Бобира (після 1691), два млини сотника стольненського Івана Бобира (1742). **Шинки:** 1 (1732), 2 (1747) сотника Івана Бобира, бунчукового товариша Лисенка (1732), значкового товариша Данила Кольчевського (1747). **Троїцька церква:** *священники:* Федір Лаврентійович (? — 1718 — 1732 — ?), Олексія Федорович (Попович) (? — 1732 — 1747 — ?), Хмелько Іван (1747), Святицький Михайло Іванович (? — 1787 — ?).

Піщаний [759,арк.542зв.], хутір неподалік Данилівки, де мешкала сім'я козака-підпомічника Йосипа Корнієнка [759,арк.715].

Ісаєнки

I

Ісай Опанасович — козак, власник млина (ран. 1672).

II

Ісаєнко Федір — козак, власник млина (1723 [122,арк.4]), у 1723 р. у нього захопила млин Ганна Бобир [122,арк.4].

Ісаєв Ничипір — писар сотенний менський (? — 1718 — 1726 — ?).

Прокіп — значковий товариш Чернігівського полку (1732).

Прокіп — козак малоґрунтовий данилівський (1732). У 1734 р. пішов у польський похід в команді роїського сотника Якова Бакуринського.

Омельян — козак малоґрунтовий данилівський (1732).

Василь — козак малоґрунтовий данилівський (? — 1732 — 1747 — ?). У 1747 р. мав власний двір з хатою.

Фесько — козак «нищетний и весма убогий» данилівський (? — 1747 — ?). У 1747 р. мав власний двір з хатою.

Корнієнки (Корнієвські)

I

Марко Корнійович — у 1718 р. склав присягу у Сосниці як значний козак.

Клим Корнієнко (1650 — ?) — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.74]), підпомічник (1740).

Андрій Корнієнко (1660 — ?) — козак ґрунтовий сотницького куреня, житель с. Данилівки (? — 1718 — 1747 — ?), де мав двір, до якого належали ґрунт на 10 десятин, сіножать на 50 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Мав підсусідка (1747).

N — сестра Андрія. Мала синів Йосипа (1700 — ?), Семена (1705 — ?), Микиту (1710 — ?) — козак ґрунтовий данилівський (1732). Носили прізвище Корнієнко, мали окремих двір з хатою (1747).

Йосип (Юсько) — козак малоґрунтовий данилівський (1732 — 1747). З Іваном «на одному дворі порознь хатами живут и попережно служат» (1732).

Іван — козак малоґрунтовий данилівський (? — 1732 — 1747 — ?). У 1747 р. мав власний двір з хатою.

Григорій — козак данилівський (? — 1747 — ?). У 1747 р. мав власний двір з хатою.

II

Яків Климович (1695 — ?) — козак с. Данилівки (1740).

Петро Климович (1705 – ?) – козак с. Данилівки (1740).
 Семен Андрійович (1710 – ?) – козак с. Данилівки (1740).
 Опанас Андрійович (1715 – ?) – козак с. Данилівки (1740).

III

Кіндрат – возний [1619,арк.39зв.]. Його донька Ганна (1764 [1425,арк.126зв.] – ?) заміжня за Іваном Марковичем Рашко (1759/1763 – 1790 – ?).

Прокіп (? – ран. 1781) – службу розпочав з 1756 р. полковим канцеляристом, сотенний хорунжий менський (1768 – 1769), сотенний осавул менський (1769 – 1772), значковий товариш (1772 – 1780 – ?). Д.: NNN (? – 1781 – ?), донька козака, жителька с. Данилівки. Мали сина Петра, доньок Пелагею, Євдокію.

Йосип Корнієнко – козак-підпомічник, тримав хутір Піщаний (? – 1768 – 1781 – ?).

З цього роду походив кобзар Олександр Самійлович Корнієвський (1889.21.03. – 1988.31.01.).

Кольчевські

I

Яків (? – ран. 1749) – значковий товариш (? – 1732 [1748,с.7] – 1739). «С прошлого 1704 года служу я нижеподписавшийся Его Императорскому Величеству верно и бил в разных походах а іменно: 1. Под Поповою горою, когда швед перебирался через Суж; 2. под Каменним Затоном; 3. под Белой Церковью; 4. Под Полтавою на шведской баталии; 5. на каналі; 6. в Низовому Гіллянському поході чрез пять лет; 7. на линии; 8. в Польському поході чрез полтрети года; 9. под Азовом; 10. под Очаковом. В Крымском походе под командой генерала фельдмаршала фон Лесія і прочих многих походах в которих в сражениях против неприятеля стоял храбро верно и радетельно, ив оном Крымском походе на баталии в Гайманой Долине от неприятеля. обе плечи так сильно что от левой руки раною видите била все внутренности владети рукою (мабуть для військової служби не може) и за сими ранами бить мне в войскової службе никак не возможно а по указу Ея Императорского Величества из Войскової Генеральной походной Вашего превосходительства канцелярия велено значкових товарищей кой службу за стороюстью, дряхлостью, калецтвом и крайнем убожеством отправлять не могут на усмотрение болезней к службе неспособности и для увольнения отправлять» [1422,арк.1]. У березні 1739 р. абшитований значковим товаришем за віком [1422,арк.1]. У 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.46зв.]. Мав у Мені 5 підсусідських дворів.

II

Данило Якович (1724/1722 – 1769 – ран. 1779) – службу розпочав значковим товаришем Чернігівського полку (1749, указ – 1751 – ?) після смерті батька, хоча службу ніс і раніше. Збирав чиновницькі гроші. Абшитований військовий товариш (з 1767). Мав двір житловий і шинок у с. Данилівці Менської сотні (1747), там же спочатку 2, а потім – 5 підсусідських хат [241,арк.30зв.]. Д.: Феодосія Василівна N (1730 – 1779 – ?).

Павло — у 1752 р. розпочав козацьку службу полковим канцеляристом в Чернігівській полковій канцелярії. У 1770 р. став возним городським чернігівським. Писар городовий чернігівський (1779). Д.: NN Станіславська [624,арк.12], донька райці чернігівського магістрату.

III

Василь (? — ран. 1788) — службу розпочав з 1752 р. полковим канцеляристом, возний городський (з 1770). Писар городський чернігівський (1779). Д.: Ганна N Станіславська (1737 — ?), донька райці [624,арк.12]. Разом з сином Миколою (1777 — ?), доньками Єфросинією (1769 — ?) і Марфою (1775 — ?) внесена до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту [1617,арк.127].

Григорій Данилович (1751 — ?) — служив у Менському земському суді (з 1763), потім канцелярист в МК (? — 1773), військовий товариш (1773 — 1781 — ?). Земський справник Сосницького повіту (1783). Мав у с. Данилівці 50 (1783 [1753,с.172]), 66 підданих (1787 [1526,арк.121]). Власник хутора (1781 [1773,с.325]). Д.: Євдокія Романівна Бобир [1935,с.56] (бл. 1752 — ?), донька бунчукового товариша. Мали сина Мануїла (1782 — ?) і доньку Марію (1785 — ?).

Павло Данилович (1765 — ?).

— Євдокія Данилівна (1749 — ?).

— Гафія Данилівна (1753 — ?).

Феськівка, село, існування якого фіксує продаж Менської волості Казановським Киселю у 1636 р. [1904,с.293]. 22 козаки і отаман присягнули 1654 р. [1784,с.253], у 1732 р. тут 39 козаків і 3 підсусідки, у 1734 р. козаків ґрунтових 2, напівґрунтових 6, убогих 6, нищих 13, козацьких підсусідків 31, посполитих ґрунтових 8, напівґрунтових 3, убогих 10, нищих 23 [1793,с.40]. Отамани: Сидорович Семен (1654 [1784,с.253]), Феськівський Опанас (1676), Рак Тарас (1747). Косма **Губар** очолював Феськівський курінь (1718), потім згадувався як козак ґрунтовий (? — 1732 — 1735 — ?). Козак Менської сотні Яків Губар у 1776 р. був у команді супроводу турецького посла від Києва до Хотина. Гнат **Школа (Школенки)** був отаманом сільським феськівським (1718), а наступне коліно роду репрезентоване козаком малоґрунтовим Кіндратом (1732). З малоґрунтових козаків отаманом курінним (1732) став Антін **Опанасенко**. З ним поруч були такі ж малоґрунтові козаки Павло і Артем Опанасенки (1732). У 1666 р. в селі 34 посполитих і 14 бобильських двори [1870,с.26]. Полковник Лизогуб надав охоронну грамоту Покровському Макошинському монастирю на двори у с. Феськівці [1226,арк.1]. 6 січня 1709 р. універсал Скоропадського на село отримав сотник менський Гнат Сахновський. Згідно Генерального слідства про маєтки тримав 25 дворів. У 1732 р. уже сотник менський Іван Сахновський мав 59 дворів посполитих і 5 підсусідків, підсусідків тримали сотник наказний менський Олексій Павлов 8, обозний полковий Сахновський 5, священник 1, староста Лисенка 1. 25 квітня 1733 р. сини Гната Іван і Петро отримали гетьманський універсал на маєтки. Сотник, потім обозний Іван мав у селі 59 хат [653,арк.42зв.], яким володів до 1768 р., після його смерті перейшли сину Степану, за яким 1783 р. тут рахувалися 75 підданих [1753,с.163]. Від Петра Сахновського його частка у

с. Феськівці перейшла до чотирьох синів: Павла (25 хат), Йосипа (17 хат), Андрія (2 хати) і Пантелеймона (7 хат) [653,арк.42зв.], другий з яких там і проживав, четвертий пізніше переселився з Мени до Феськівки [1939,с.506]. П'ятим співвласником цієї частки стала їх сестра — дружина Василя Васильовича Лисенка. У 1766 р. Макошинський монастир також тут мав 1 хату посполитську [653,арк.42зв.], сотник березненський Сахновський 3 [652,арк.123зв.]. **Шинки:** абшитованого обозного Сахновського (1747), Йосипа Сахновського (1747), Павла Сахновського (1747), Якіма Сахновського (1747). **Млини:** Відомий мельник Ярмола (1700) [1803,с.522]. Я. Лизогуб і П. Полуботок (1706.19.10) підтвердили обов'язок жителів феськівських гатити греблю Макошинського монастиря [1801,с.630]. 6 січня 1709 р. сотник менський Гнат Сахновський отримав універсал на село з млином. У 1710 р. Катерина Качуриха з синами продала монастирю млин на р. Мені у цьому селі [1228,арк.1;1229,арк.1]. 13 січня 1710 р. отримав універсал на млин в с. Феськівці і дозвіл побудувати там млин-вешняк. 18 січня 1710 р. купив у мешканця сосницького Данила Власенка камінь в млину на р. Мені у селі Феськівці за 800 золотих, до якого добудував два камені і 14 січня 1712 р. отримав на них гетьманський універсал. 24 жовтня 1717 р. купив у феськівських жителів Григорія, Василя і Василя Яценків запустілий в два кола млин-вешняк за 30 талерів. 10 квітня 1718 р. купив у двох Василів Яценків половину млина на р. Мені за 600 золотих. У 1727 р. Домна Ярмолиха продала монастирю частину млина на р. Мені [1230,арк.1]. Макошинський монастир 1774 р. судився з Павлом і Андрієм Петровичами Сахновськими, які без дозволу побудували на монастирській греблі у с. Феськівці млин [1237,арк.1]. У 1775 р. бунчуковий товариш Лисенко і військовий товариш Сахновський захопили монастирський феськівський млин [1238,арк.1]. У 1777 р. монастир полюбовно домовився з Павлом Сахновським та його братами про встановлення млина на феськівській греблі [1240,арк.1]. **Микольська церква: священики:** Михайло Феодорович (1718), Ілля Якович (1747).

Осьмаки, село на р. Мені. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив каштеляну київському А. Киселю. У 1666 р. належало Дем'яну Ігнатовичу, який 1668 р. віддав чернігівському полковнику Івану Лисенку [1870,с.24]. У 1689 р. той отримав царську грамоту на володіння селом. У 1732 р. генеральний осавул Лисенко тримав 28 підданих. У 1705 р. місцевий житель Федір Пилипенко уступив Рихлівському монастирю ниву в рахунок боргу [1125,арк.1]. У 1732 р. фіксуються 6 козаків, у 1734 р. — козаків напівгрунтових 3, убогих 3, посполитих напів грунтових 3, убогих 9, нищих 25 [1793,с.40]. За Румянцевським описом 3 двори козаків [1915,с.104], посполиті вдови генерального судді Федора Лисенка тримали 76 дворів [653,арк.41зв.]. Бунчуковий товариш Олександр Лисенко свої володіння передав доньці Єфросинії, заміжній за Семеном Магденком (1783 [1753,с.163]), вдова бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марфи мала 146 підданих (1783 [1753,с.167]). **Млин:** на р. Богатці Рихлівського Святомикольського монастиря. **Микольська церква: священики:** Прохір Семенович (1718), Антоній (1747).

За руслом до верхів'я р. Десни знаходилися Ушня, Максаки, Куковичі, Макошин, Бутівка, на північ від русла Баба і Слобідка Микольського монастиря, на південь — Бондарівка.

Ушня, деревня (? — 1624 — ?), село (1665, 1766). На правому березі р. Десни після впадіння в неї р. Мени. Володів Б. Грязний. Вона затверджена за Грязним у 1628 р. [1904, с. 413, 436]. У 1732 р. 31 козацький двір і 2 підсусідські, у 1734 р. козаків ґрунтових 2, напівґрунтових 3, убогих 9, нищих 12, козацьких підсусідків 3, посполитих напів ґрунтових 1, нищих 27, підсусідків посполитських 15 [1793, с. 40]. За Румянцевським описом 25 дворів козаків [1915, с. 104]. Отамани куріні: Дяговець Самійло (1654 [1784, с. 252]), Грищенки Павло (1676), Завалаявський Іван (1732), Грищенки Кирик (1732), Удоденко Петро (1738), Михуля Гордій (1747). У 1666 р. володів єпископ Мефодій Філімонович [1870, с. 24]. Ушня та присілок Дубрівка нараховували відповідно 32 та 6 дворів посполитих. Вони належали чернігівській кафедрі за універсалом гетьмана Самойловича. Відомі виходці сюди з с. Пухівки Остерського староства. Значковий товариш Петро **Сушинський** у 1723 р. мав суперечку з родичами Грязних — колишніми власниками с. Ушня за це село [1061, арк. 1]. Крім цього за Воловицю, Степанівку, Дуброву і Пересат Ніжинського полку з Чернігівським монастирем, який отримав їх згідно царської грамоти, а ними володіли Грязні. Двір приїжджий архієрея Чернігівського, шинок чернеций, 52 підданих (1732). Кафедра Чернігівська тримала 52 двори (1732), 54 хати посполитих (1766 [653, арк. 41зв.]), махасківські козаки 2 хати посполитих (1766 [653, арк. 41зв.]). Неподалік Ушні два господарські хутори ЧКМ: Московський і Кошари [769, арк. 623]. **Миколаївська** церква (1732): *священники*: Андрій Федорович (1665 [1614, арк. 96зв.]), Каленик Григорович (1747).

Дубрівка деревня (? — 1734 — 1766 [653, арк. 41зв.] — ?) на р. Мени. У 1734 р. козаків не було, посполитих убогих 3, нищих 4 [1793, с. 40]. За РО у деревні 11 хат посполитих ЧКМ [653, арк. 41зв.].

Зінченки

Антін — козак малоґрунтовий ушенський (1732). З Братом Павлом і зятем Павлом Ющенком «на одному дворі порознь хатами живуть і з отчеського ґрунту почерезно служать».

Павло — козак малоґрунтовий ушенський (1732), наказний сотник менський у польському поході (1733 [1792, с. 141]).

Григорій — козак малоґрунтовий ушенський (1732), з Василем «Сии на одному дворі порознь хатами живуть і з отчеського ґрунту почерезно служать» (1732).

Василь — козак ушенський (1732).

Лука — козак (1747).

Микола — козак (1747), брат Луки.

Куковичі, село (1654 — 1766). Деревня 1666 р. [1870, с. 24] при р. Леваш. У 1619 р. присілок єдиного села Макошин Менської волості [1904, с. 269]. 15 березня 1633 р. королівський привілей на д. Куковичі підкоморю коронно-му Сигизмунду Казановському. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив

каштеляну київському А. Киселю. 1654 р. 15 козаків і отаман Федір Хомич прийняли присягу [1784,с.251]. Отамани курінні: Хрущ Федір (1718), Татарченко Семен (1732), Лавський Федір (1738). Отамани сільські: Коваленко Іван (1718), Марченко Семен (1747). Протягом XVII–XVIII ст. проживали козаки Лавські, Чичкани, Турчини, Шубарі – 11 дворів (1767). У 1732 р. в селі 50 козаків, 1 бобровник, 18 підсусідків, у 1734 р. козаків ґрунтових 2, напівґрунтових 7, убогих 18, нищих 13, козацьких підсусідків 37, посполитих убогих 2 [1793,с.40], у 1747 р. 37 дворів козаків і 12 підсусідків. У 1737 р. козак менський Іван Хвостиченко продав Макошинському жіночому монастирю ліс і ґрунт поблизу с. Кукович [1232,арк.1]. У 1666 р. було 16 посполитих дворів [1870,с.26], 4 двори посполитих згадувались у підпорядкуванні Менської ратуші (1729), станом на 1732 р. і 1742 р. – 4. Передані на ранг генерального осавула і у 1732 р. згадувалося 6 рангових дворів. Вони належали Федору Лисенку. Мабуть, за ним залишалися, й коли той став генеральним суддею. Якщо у 1766 р. осавул генеральний Скоропадський тримав 1 хату [653,арк.40зв.], то нащадки померлого судді Лисенка значно більше. Федір Лисенко купив у селі 9 дворів [1936,с.129], помираючи тримав 22 хати. Ще за своє життя Федір Лисенко виділив сину Якиму двір в Куковичах [1915,с.108]. Другий син від першого шлюбу, бунчуковий товариш Федір Лисенко тримав у селі 1 хату [653,арк.40зв.], яка через його бездітність перейшла до племінника Павла Петровича Сахновського, якого всиновив. У 1748 р. генеральний суддя заповів дружині (ще 1771 р. була жива [1936,с.129]), а по її смерті їх синам хутір в с. Куковичах з пасікою (придбаний у козака Сенченка), двори там само [1915,с.108]. Син від другого шлюбу Йосип Лисенко проживав у с. Куковичі і 1783 р. після його смерті вдова володіла в селі підданими (13 чоловіками і 11 жінками [1936,с.131]). За військовим товаришем Герасимом Завадським 4 хати (1766 [653,арк.36зв.]), які він отримав за дружиною Марією Степанівною Славатинською як її «материзну» від Настасії Федорівни Лисенко. Інша донька генерального судді Гафрія Лисенко стала дружиною сина менського священика Григорія Кузьминського. Після їх смерті двома хатами в селі володів син Роман Кузьминський [653,арк.36зв.], децю пізніше власником підданих у цьому селі значиться і його брат Петро [1938,с.602]. Бунчуковий товариш Олександр Лисенко свої володіння передав доньці Єфросинії, заміжній за Семеном Магденком (1783 [1753,с.163]). Вдова бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марія мала 24 підданих (1783 [1753,с.167]). Володіння Сахновських характеризуються через маєтність обозного чернігівського Івана Гнатовича Сахновського (9 хат 1760 р. [1939,с.503]), який мав 11 хат посполитих і 2 їх підсусідків 1766 р. [653,арк.36зв.]), його невістки, вдови абшитованого військового товариша Пантелеймона Івановича Сахновського Феодосії, яка мала 5 хат [653,арк.36зв.], у Степана Сахновського було 13 підданих, мав також підданих Павло Сахновський (1783 [1753,с.163]). У володінні абшитованого сотника столєнського Івана Бобиря 1 хата (1742 [1935,с.54]), а потім – 2 хати [653,арк.36зв.], отамана сотенного Івана Климовича 1 [653,арк.36зв.] (володів і у 1783 р. [1753,с.171]), сотенного хорунжого Омелюту 2 [653,арк.36зв.]. **Шинок** намісника менського

Кузьминського (1732), сотника Григорія Кузьминського (1747); обозного Сахновського, генерального судді Лисенка, бунчукового товариша Трохима Лисенка (1747). **Покровська** церква: *священники*: Данило (? – 1654 [1784,с.261] – ?), Опанас Григорович (1718), Радченко Опанас (1747), Любарський Іван (1747), Криницький Семен (1766).

Рожківка [759,арк.711зв.], хутір при озері Прикал неподалік Кукович. У 1747 р. проживав козацький підсусідок Дмитро Бреус. Генеральний осавул Івана Скоропадський мав 2 хати посполитих, вдова козака 1 хату, вдова-козачка Сосницької сотні Свічкопаліха 1 хату (1766 [653,арк.38зв.]). Через рік в хуторі три посполитих, по одному виконували повинності на: генерального осавула, полкового обозного Івана Сахновського, макошинського козака Федора Бреуса.

Бреус

I

Михайло — козак макошинський (1718).

Ярмола — козак макошинський (1732).

II

Гнат — козак куреня полковника (1702), ґрунтовий макошинський (1732). З братами Іваном і Василем «прикупивши к отческому ґрунту поля на одном дворе порознь хатами живуть і почерезно служат» (1732).

Іван (1700 – ?) — козак ґрунтовий макошинський (1732). У 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Виборний (1747). Мав двір з трьома хатами, до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 30 возів, 2 коня, 2 вола (1740), підсусідка (1747).

Василь — козак ґрунтовий макошинський (1732).

III

Петро (1720 – ?) — братанич Івана.

Федір (? – бл. 1766) — козак макошинський. Мав двір на хуторі.

Аврам — козак Менської сотні. У 1768 – 1776 рр. був на прикритті польського кордону в резервній команді.

Свічкопалівський хутір при р. Картань куковицького священника Семена Криницького, що складався з 2 підсусідських хат (1766).

Остапівка, хутір Остапівський [759,арк.736], хутір (1734, 1747) при озері Бехові і Судкові. У 1734 р. козаків убогих 1, посполитих напівґрунтових 3 [1793,с.40], у 1747 р. 10 дворів козаків Остапенків, з яких 2 виборних. У цей час у господарствах було 12 коней 13 волів. Ченці Макошинського жіночого монастиря скаржилися до Менської сотенної канцелярії на місцевого жителя Федора Олексієнка про захоплення ними монастирського плецу [1234,арк.1]. За РО 5 дворів бобровників [1915,с.104]. Знаходився приїжджий двір генерального осавула Лисенка (1747).

Макошин на р. Десні. У 1619 р. єдина деревня Менської волості, до якої належали присілки: Максаків, Куковичі, Березовець, Намир [1904,с.269], «które synowie bojarscy przedtem trzymali». У січні 1621 р. привілей на деревню отримав Себастьян Глембодзький [1904,с.267]. 2 грудня 1626 р. в Торуні

йому було видане посвідчення про зречення від деревень Макошин, Княгиніно і Седнево на користь хорунжого ВКЛ Самійла Паца. 15 березня 1633 р Макошин надано підкоморному коронному Сигизмунду Казановському. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив А. Киселю Містечко у 1666 р. [1870,с.24], тоді ж згадується Макошинський повіт [1870,с.24]. 26 жовтня 1708 р. тут знаходився О. Меншиков з військами, дізнався про перехід Мазепи на шведський бік. У 1732 р. 50 козаків, бобровників 5, козачих підсусідків 2, у 1734 р. козаків напівгрунтових 7, убогих 20, нищих 14, козацьких підсусідків 11 [1793,с.40], За Румянцевським описом 31 двір козаків [1915,с.116]. Отамани курінні: Матвієнок Гаврило (1654 [1784,с.253]), Федорович Ярема (1676), Клиник Тимофій (1718), Кудин Григорій (1732), Федоренко Іван (1747). Отаман сільський Кривицький Андрій (1718). Отаман бобровицький Верещака Андрій (1747). У 1666 р. 76 посполитих дворів, ново осілих 8 посполитських і 5 дворів бобилів [1870,с.26]. У 1686 р. мешканці макошинські Чеканенко і Артохов продали Макошинському чоловічому монастирю сіножаті [1161,арк.1], у 1689 р. Григорій Розбицький подарував йому ліс [1161,арк.1], у 1718 р. Микита Круглик — ниву [1180,арк.1]. Село належало до менської ратуші, на яку в ньому працювали посполитих ґрунтових 55, городників 14 (1713), у 1729 р. — 77 дворів посполитих. 25 червня 1724 р. місцевий козак Андрій Клименко продав Гнату Сахновському за 20 коп сіножаті «за Карганню», останній також купив у с. Макошині ще 10 дворів. 15 червня 1733 р. його сини Іван і Петро отримали на них гетьманський універсал. Іван мав 7 хат (1760). Віддали на ранг генерального осавула Федору Лисенку 89 дворів (1732), а потім — Петру Валкевичу (1741 — 1758). У 1766 р. генеральний осавул Іван Михайлович Скоропадський тримав 63 хати, нащадки померлого генерального судді Федора Лисенка 5, обозний полковий Сахновський 14, Макошинський монастир 5 [653,арк.39зв.]. Бунчуковий товариш Олександр Лисенко свої володіння передав доньці Єфросинії, заміжній за Семеном Магденком (1783 [1753,с.163]). **Шинки:** 8 червня 1714 р. вдова Гната Сахновського Зіновія Павлівна купила у козака і мешканця макошинського Охріма Круглика шинок з плецем в Макошині на ринку поміж Ячишиного шинкового двору за 70 золотих [1939,с.503]. Шинки обозного полкового Сахновського 2 (1732), чернечий макошинський (1732), церковний (1732), черниць макошинських (? — 1732 — 1747 — ?), генерального осавула Валькевича (1747). **Успінська церква: священники:** Костянтин (? — 1654 [1784,с.260] — ?), вірогідно, Козловський Костянтин Степанович (у чернецтві — Каліст) — протопіп менський, ієромонах, послушник КПЛ (1686), ігумен Красно-Островського монастиря (1689). Його три сини Федір, Петро і Костянтин також були священниками (1686), Козловський Василь Петрович (1718), Крестинський Сидір (? — 1732 — ?), вдова Віра (1747), Обухович Хома (1747), Євстафій Петрович (1766 [653,арк.39зв.]), Крестинський Федір (1768 [1193,арк.1]), Краковський Петро Олексійович (1777 [1862,с.258]).

Макошинська слобода (1734), село (? — 1734 — 1766 [653,арк.37зв.] — ?) при р. Бабка. Макошинського дівочого монастиря. У 1732 р. 46 дворів, у 1766 р.

монастир мав 32 хати підданих, священник Остап Петрович — 1 [653,арк.39зв.]. **Шинок** монастирський (1747). **Іллінська** церква: *священники*: Імшеницький Павло (? — 1746 — 1747 — ?), Остап Петрович (1766), *диячок*: Імшеницький Максим (1746).

Макошинський Миколаївський чоловічий монастир. 13 січня 1664 р. Ян-Казимир у таборі під Новими Млинами, на прохання ігумена Макошинського монастиря Віктора Боблецевича і гетьмана Павла Тетері, підтвердив монастиреві права на острови Вадків і Пастухів, даровані монастиреві київським воєводою та чернігівським архієпископом Лазарем Барановичем. Ігумен 12 квітня 1664 р. заніс цей привілей до книг гродських мінських. Перші документи в архіві відновленого монастиря датовані 1665 р.: заповіти Івана Мельника та Леська Михайленка на двори в Сосниці на користь монастиря [1149,арк.1]. Згідно заповітів ченцям у 1666 р. від Євфимії Синиці перейшли ґрунти і двір [1150,арк.1], у 1669 р. від ніжинського міщанина Сави Ворони, який мав двір в Сосниці, ігумену Парфентію — хутір з одного боку від Луб'янок, з іншого — від Синявської [1152,арк.1]. 5 квітня 1671 р. отримали універсал гетьмана Ігнатовича про надання перевозу через р. Десну в Макошині [1804,с.555]. 24 червня 1672 р. гетьман Самойлович підтвердив права монастиря на млин Грицьків з двома каменями і ступою на греблі сосницькій на р. Убедь, млин-вешняк в с. Вербі, озера змітневські, сохачівські, риботинські, конятинські, макошинський перевіз та про звільнення монастиря від усіх військових податків і повинностей [1804,с.627]. 19 грудня 1687 р. Мазепа підтвердив права монастиря на млин Грицьків на греблі сосницькій на р. Убедь, млин-вешняк Василів у с. Вербі, макошинський перевіз, озера [1802,с.112]. Військовий товариш, мешканець сосницькій Денис Гнилозубенко у 1699 р. продав монастирю ліс у Тутищенському займищі [1167,арк.1]. У 1701 р. козак Яким Самотужський продав монастирю 1/3 млина на р. Убеді в урочищі Гутище [1169,арк.1]. У 1723 р. Яків Загорський уступив ліс і сіножать монастирю як компенсацію збитків за крадіжку дров [1184,арк.1]. Ігумени: Віктор Боблецевич (? — 1664 — ?), Пафнутій Кондратович (? — 1671 [1804,с.555] — 1687 [1802,с.112] — ?). Засновником монастиря названий митрополит Никодим (1704 [1178,арк.1]).

Макошинський Покровський Миколаївський жіночий монастир. Полковник ніжинський Григорій Гуляницький надав поля і сіножаті поблизу Макошина, які 24 вересня 1671 р. були підтверджені універсалом гетьмана Ігнатовича [1804,с.560]. 11 квітня 1671 р. отримали універсал гетьмана Ігнатовича про підтвердження прав на Бихівське озеро, розташоване в Макошинському стані [1804,с.556]. Васіан (в чернецтві) Сангурський надав Макошинському монастирю половину млина на р. Убеді на займищі Гутище на р. Іванчі. Другу частину монастир викупив у його сестер. Ці куплі стверджені монастирю Мазепою у 1688 р. [1796,с.129]. У 1680 р. військовий товариш Леонтій Іванович продав двір монастирю [1227,арк.1]. Ченці отримали від полковника Лизогуба охоронний лист на двори в м. Сосниці і с. Феськівці [1226,арк.1]. 19 жовтня 1706 р. монастир отримав універсал про підтвердження універсалу покійного чернігівського полковника Я. Лизогуба щодо

ремонту млинових гребель посполитими навколишніх сіл [1241,арк.1]. У 1710 р. черниці купили млин на р. Мені у с. Феськівці у Катерини Качур з синами [1228,арк.1], у 1726 р. горбачівський ліс у макошинського мешканця Левка Малека [1235,арк.1], у 1727 р. частину млина на р. Мені у Домни Ярмолихи [1230,арк.1], у 1730 р. у с. Величківці — Гафії Кузьмихи [1231,арк.1], млин при с. Величківці у козаків Кузьми Міхейка і Карпа Горового [1239,арк.1]. Серед ігуменій була (з 1743) Доментія Лярска. **Церква:** *священик:* Михайло Петрович (1747).

Нестаровщина, господарський хутір Макошинського Миколаївського монастиря, де стояла монастирська пасіка на 50 вуликів [759,арк.916], пізніше хутір Пасічний (1781). **Бурімка** [759,арк.917], господарський хутір Макошинського Миколаївського монастиря (1768). Хутір макошинського козака Гната Мамлюка (1768, порожній) [759,арк.718зв.].

Тютюниківка, слобода (1732, 1767) поблизу р. Лукавець. У 1734 р. посполитих убогих 11, нищих 2 [1793,с.40]. Полоницького мав 10 підданих (1732). Двір приїжджий ченців макошинських, шинок чернечий (1732). 26 вересня 1749 р. військовий товариш Василь Полоницький продав Тимофію Сенюті, який мав 10 хат посполитих (1766 [653,арк.36зв.]).

Буромка деревня (1732, 1734). Монастиря Макошинського підданих 9 (1732), у 1734 р. — посполитих нищих 11 [1793,с.40].

Кривицькі

Андрій — отаман сільський макошинський (1718). Д.: Настя NN, 1732 р. вдова-козачка «нищие и весма убогие» макошинська.

Клим — козак малоґрунтовий макошинський (1732).

Лука (1720 — ?) — козак виборний (1740). Брат Захара.

Захар (1723 — ?) — козак Менської сотні. У 1734 р. пішов у польський похід в команді роїського сотника Якова Бакуринського. Виборий (1747).

Клинник

I

Захар — шляхтич.

II

Григорій Захарович.

Тиміш — отаман курінний макошинський (1718), козак малоґрунтовий макошинський (1732).

Василь (1680 — ?) — козак малоґрунтовий макошинський (1732), під помічник (1740), убогий (1747). Мав двір, до якого належали ґрунт на 2 четверті, сіножать на 10 возів (1740).

III

Онисим Григорович.

Василь Васильович (1710 — ?) — козак макошинський (1740).

Юсько Васильович (1715 — ?) — козак макошинський (1740).

IV

Іван Онисимович — абшитований осавул сотенний. Проживав у с. Спаському (1787). Мав братів Мирона, Леонтія.

Круглики

I

Карпо — значний товариш Менської сотні (1682).

II

Охрім — козак макошинський. Вдова сотника Гната Сахновського Зіновія 8 червня 1714 р. купила у нього за 70 золотих шинок з плецем у Макошині на ринку поруч з з шинком Ячишиним.

III

Микита — козак макошинський (1718). У 1718 р. продав ниву Макошинському чоловічому монастирю [1180,арк.1].

Кудини

I

Григорій — отаман курінний макошинський (1732).

II

Омелян — козак макошинський (1732).

Андрій (1690 — ?) — козак малогрунтовий (? — 1718 — 1732 — ?), виборний (1740) макошинський. Мав двір, до якого належали грунт на 4 четверті, сіножать на 30 возів, 1 коня, 1 вола (1740).

III

Назар (1700 — 1740 — ?) — козак макошинський (1718), «нищий і весма убогий» макошинський (1732). У 1734 р. пішов у польський похід. Племінник Андрія.

Лаврін Андрійович (1710 — ?) — козак макошинський (1740).

Максаки, деревня (? — 1732 — 1766 [653,арк.36зв.] — ?) на р. Десні. У 1619 р. присілок с. Макошин [1904,с.269]. П. Кулаковський вважає, що як новоосаджена слобода уже існувала у 1633 р. [1904,с.269]. 23 березня 1645 р. А. Казановський застави А. Кисілю, який передав Максаківському монастирю [1096,арк.1]. У монастирі зберігався витяг з Новгород-Сіверських гродських книг від 13 жовтня 1646 р. граничного листа менських і макошинських земель, наданих трубецьким ченцям [1093,арк.1]. 27 жовтня 1700 р. гетьман зобов'язав жителів деревні виконувати повинності лише на користь монастиря [1802,с.363]. У 1703 р. за наказом гетьмана Мазепи відбулося розмежування земель монастиря і писаря ГВС Семена Савича [1104,арк.1]. Двір приїжджий ченців Максаківських (1732). У 1732 р. проживало 69 підданих монастирських, у 1734 р. козаків не було, посполитих на пів ґрунтових 10, убогих 31, нищих 35 [1793,с.40]. За РО 86 дворів посполитих належали монастирю [653,арк.36зв.]. **Шинок** монастирський (1747).

Максаківський Спасо-Преображенський монастир. 28 вересня 1642 р. Владислав IV дозволив ченцям Трубецького монастиря заснувати новий Киселівський монастир на місці давнього Замойського на землях А. Киселя [1096,арк.1]. Кисіль передав монастирю сс. Максаки, Ховми, Красний Став, Ядути, Пральники, Високе, дім в Мені, хутір в передмісті Пилипівці, що було підтверджено універсалом 3 липня 1663 р. гетьмана Брюховецького [1804,с.286] і привілеєм Яна-Казимира від 13 січня 1664 р. [1096,арк.1]. 29 березня 1680 р. гетьман Самойлович підтвердив монастиреві Максаки і Ховми [1804,с.755],

27 жовтня 1707 р. гетьман Мазепа підтвердив володіння д. Макаси [1801,с.391]. У 1685 р. Касперович відписав заповітом озеро Лазницьке монастирю [1098,арк.1]. Відзначилися наданнями монастирю борзнянські жителі: у 1686 р. Гаврило Плющ подарував красноставський ліс [1099,арк.1], у 1696 р. Григорій Будник заклав млин [1101,арк.1], у 1697 р. Олена Якубова заповіла млин на р. Борзні [1102,арк.1], Олена Плющ заповіла частину млина на р. Борзні [1103,арк.1]. 16 травня 1705 р. вдова Івана Тихого виконала заповіт чоловіка і передала млин Стаценківський на красноставській греблі з лісом монастирю [1106,арк.1]. У 1718 р. сотник Тарас Забіла надав право відбирати з його млина три мірочки [1110,арк.1]. *Ігумени*: Юсаф Йосиповський (1663 [1804,с.286]), І. Ширкевич (1665 – 1681), Дмитро Туптало (1681 – 1682), Іосиф Білецький (? – 1700 [1802,с.363] – 1707 [1801,с.391] – ?), Ігнат Бузановський (1745 – 1748).

Ядути, деревня – 15 березня 1633 р. у Кракові король підписав привілей на деревню підкоморію коронному С. Казановському. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив каштеляну київському А. Киселю. Передав Ядути Макасівському монастирю, що було підтверджено привілеєм Яна-Казимира від 13 січня 1664 р. [1096,арк.1]. **Млин**: у 1722 р. Макасівський монастир свій млин на ядутинській греблі обміняв з Романом та Іваном Андрушенками на млин на красноставській греблі [1112,арк.1]. У 1770 р. козак Петро Мельник продав млин в с. Ядутах на р. Борзні сотнику борзнянському Пантелеймону Забілі [1113,арк.1].

Бутівка, деревня поблизу р. Десни (1666, 1766). У 1732 р. 1 козацький двір, 2 стрільця, 3 козацьких підсусідків, у 1734 – 1747 рр. 2 козака. Макошинський чоловічий монастир у 1696 р. купив у місцевого жителя Івана Стрельченка березову діброву [1163,арк.1], у 1708 р. у отамана Тимофія Дмитренка – сіножать [1173,арк.1]. У 1666 р. 9 посполитих і 8 бобильських дворів [1870,с.26], у 1732 р. 21 двір, у 1734 р. посполитих напівґрунтових 3, убогих 12, нищих 5 [1793,с.40]. У 1714 р. бутівський міщанин Ілля купив млин на р. Удай у сосницького міщани Ганни Ковбасихи [1176,арк.1]. За Румянцевським описом 24 двори посполитих, якими володів Макошинський монастир [1915,с.116]. 2 підданих тримав абшитований бунчуковий товариш Іван Полторацький (1783 [1753,с.164]). **Шинок** монастирський (1747).

Баба, село (? – 1654 [1784,с.260] – 1766 [653,арк.37зв.] – ?) на р. Бабці. П. Кулаковський вважає, що як новоосаджена слобода уже існувала 1633 р. [1904,с.269]. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив А. Киселю. Отаман сільський і 22 козаки присягнули у 1654 р. У 1732 р. 158 козацьких дворів і 29 козацьких підсусідків, у 1734 р. козаків ґрунтових 6, напівґрунтових 10, убогих 39, нищих 63, козацьких підсусідків 15, посполитих ревізією не зафіксовано взагалі [1793,с.40], у 1739 р. у селі 88 козаків і 15 козаків-підсусідків [522,арк.48]. За Румянцевським описом у селі 152 двори козаків [1915,с.104]. Отамани курінні: Максим Бабський (1654 [1784,с.252]), Тарасович Хома (2-го) (1654 [1784,с.252]), Тимченко Матвій (3-го) (1654 [1784,с.252]), Холодненко (Холодний) Панко (1676). Шишка Юхим (1676), Семенович Юхим (1676), Гури-

ненко Семен (1718), Сидоренко Грицько (1718), Коворотній Андрій (ран. 1732, 1-го), Москаленко Остап (1732, 1-го), Велентей Іван (? – 1732 – 1738 – ?, 2-го). Антоненко Наум (1747). Шишка Павло – отаман сільський (1718). Макошинському Микольському чоловічому монастирю у 1680 р. місцевий житель Гапон Савченко продав гай, поле і сіножать [1155,арк.1], у 1682 р. Кирик Шепеченко [1157,арк.1] – сіножаті над р. Бабкою, у 1684 р. Дем'ян Назаренко – ліс і сіножать [1158,арк.1], у 1697 р. Лесько Вовк – сіножать [1164,арк.1]. У 1699 р. бабський мешканець Гаврило Патюк заборгував шляхтичу Янушу Шевцю і вимушений був віддати свої земельні володіння, які останній подарував монастирю [1168,арк.1]. У 1705 р. прийняв постриг місцевий мешканець Мартин Косенко, який передав монастирю поле і сіножать [1171,арк.1], у 1731 р. чернець Макошинського Микольського чоловічого монастиря Ігнатій Бабський склав заповіт монастирю на сіножаті і ріллю [1171,арк.1]. 28 квітня 1698 р. полковник чернігівський надав право побудувати млин в с. Баби на р. Бабці менському сотнику Гнату Сахновському. Його син, полковий обозний Іван частину власності в селі передав сину Якимі, після смерті якого володіла його донька Марія, яка вийшла заміж за полкового осавула Олексія Павловського (1732 – ?) [1753,с.168]. Вони тримали в с. Баба 1 хату підданих (1766 [653,арк.37зв.]). Другу частину власності (3 хати підданих) старий обозний залишав за собою [653,арк.37зв.]. Під час РО серед власників фіксується племінник останнього, сотник менський Павло Петрович Сахновський [1915,с.104], якому, не виключено, що перейшли дядьківська власність. Серед інших власників підданих були сотенний хорунжий Василь Омелюта (5 хат), сотник сосницький Шафонський (1 хата), козаків бабських (17 хат [653,арк.37зв.]), сотник березненський Сахновський 10 (1766 [652,арк.127зв.]). Поблизу с. Баби в хуторах бабські козаки мали 4 хати підданих, а священник менський Микола Василович – 1 (1766 [653,арк.37зв.]). **Шинки:** отаманський (1732), Велентей (1732), отамана курінного Грицька Сидоренка (1732), Ольшанського (1732), сотника гоголівського Шафонського (1747), хорунжого сотеного менського Омелюти (1747), колишнього сотника менського Якіма Сангурського, отамана городского менського Кирила Оникієнка, церковний, значкового товариша Михайла Павловського (1747). **Михайлівська церква:** священники: Орлик Степан (? – 1654 [1784,с.260] – 1665 [1614,арк.96зв.] – ?), Євстафій Іванович (1718), Орловський Степан, Орловський Іван Степанович (1741 – 1747 – ?), дячки: Костянтин Петрович (1746), *паламарі:* Гнат Кіндратович (1746).

Холодні

Косма – козак колишнього Борзнянського полку в Чернігівському полку (1649 [1785,с.480]).

Василь – козак с. Баби Менської сотні Ніжинського полку (1654).

I

Федір Холодний – наказний полковник сосницький (1668).

Панко – отаман курінний бабський (1676).

II

Роман Федорович.

Василь — козак боромиківський. Родич Лизогубів. 14 серпня 1717 р. гетьманським універсалом взятий в оборону і звільнений від сотенних повинностей.

III

Денис Романович.

Овсій Холоденко — придбав у 1701 р. плец з броваром у Євдокима Леонтіївовича, а 7 квітня 1711 р. у Захара Ілліча — плец [762,арк.521]. Д.: Мотря Михайлівна N, у другому шлюбі за майором Арістовим [762,арк.545].

IV

Степан Денисович (? — ран. 1787) — козак с. Баби. Д.: NNN. Мали синів Івана, одруженого з донькою козака Катериною NN, та Павла, одруженого з донькою козака Євдокією NN.

Федір Денисович — козак с. Баби, разом з братом Козьмою мав 11 підданих. Д.: Віра NN, донька козака. Мали синів Опанаса (бл. 1757 — ?), Марка (бл. 1763 — ?), Кирила (бл. 1764 — ?), Парфена (бл. 1771 — ?).

Косма Денисович — козак с. Баби. Д.: Євдокія NN, донька козака. Мали синів Тимофія та Микиту.

Коворотні

I

Степан — служив за гетьмана Самойловича. Мав суперечку за володіння з Полоницьким. Д.: N Савівна Куриленко.

II

Андрій Степанович (1670 — ?) — козак с. Баби (1718 — 1740), отаман курінний (ран. 1732). Мав двір, до якого належали ґрунти на 4 четверті, сіножать на 50 возів, 2 коня, 2 воли (1740). У 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба. Рідний брат Лавріна.

Лаврін Степанович (1700 — ?) — козак ґрунтовий с. Баби куреня Коворотного Менської сотні (1732 [1748,с.78]). Судився з Полоницьким за захоплення володінь. 1774 р. разом з козаком Павлом Когодкою судилися з козаками Волинської сотні Василем і Демком Бідними за захоплення спадкової сіножати з лісом [663,арк.1].

III

Йосип Андрійович (1722 — ?) — козак с. Баби (1740).

Петро — у 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигір'ям.

Гаврило — козак Менської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Тримав хутір (1781).

Солтани (Солтановичі)

Андрій — отаман полкової артилерії (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Іван — козак Бабського куреня (? — 1702 — 1718 — ?). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Данило (1690 – ?) – козак куреня Велентієвого (1732 [1748,с.79]). Мав двір, до якого належали ґрунти на 6 четвертей, сіножать на 20 возів, 3 коня, 4 воли (1740).

Йосип (1705 – ?) – козак (1740). Рідний брат Данила і Григорія.

Григорій (1710 – 1740 – ?) – козак куреня Коворотного (1732 [1748,с.79]). У 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Велентеї

I

Фесько – козак ґрунтовий бабський (? – 1718 – 1732 – ?).

Іван (1700 – ?) – курінний отаман бабський (? – 1732 [1748,с.79] – 1738 – ?). Козак виборний (? – 1742 – 1747 – ?). Мав двір з двома хатами, підсусідком, млин на р. Бабці (1742 [1796,с.126]). Мав орних земель на 15 четвертей, сіножать на 100 возів, 3 коня, 2 воли (1740). Тримав шинок у с. Баби (1732).

Григорій (1705 – ?) – виборний козак (1747). Мав двір з трьома хатами.

Степан (1715 – ?) – козак Менської сотні. У 1733 р. пішов в польський похід у команді генерального обозного Якова Лизогуба. Брат Івана і Григорія.

II

Федір (1720 – ?) – козак (1740), братанич Івана, Григорія і Степана.

Семен – козак, у 1768 – 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигірям.

Іван – козак виборний, власник хутора (1781 [1773,с.321]).

Іван (1730 – ?) – значковий товариш (? – 1774), абшитований військовий товариш (1774 – 1788 – ?). Мав 46 підданих в 1 селі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: NNN, донька капітана.

Пилип – козак виборний Менської сотні. У 1768 – 1776 рр. був на прикритті польського кордону між Лоевим і Межигірям. Власник хутора (1781 [1773,с.321]).

Пізніше Степан Іванович звільнився від служби у Нижньогородському мушкетерському полку у 1797 р. у званні капітана, рід внесений до 2-ї частини родовідної книги дворянства [1932,с.68].

Сидоренки

Грицько – отаман курінний Менської сотні (1718). Тримав шинок у с. Баби (1732). 1733 р. пішов у польський похід.

Андрій – козак с. Баби (1718).

Михайло – козак куреня Олексія Михайловича (1732).

Яким – козак Менської сотні с. Баби (1732). У 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба і повернувся 1734 р.

Лука – козак Менської сотні. 1733 р. пішов у польський похід в команді генерального обозного Якова Лизогуба.

Левко – козак с. Кукович Менської сотні. У 1734 р. пішов в польський похід у команді прилуцького полковника Галагана. Винокурня на 2 казани.

Іван – козак Менської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Василь — козак Менської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на прикритті польського кордону в резервній команді.

Василь — козак Менської сотні. У 1776 р. був у команді супроводу турецького посла від Києва до Хотина.

Григорій — козак Менської сотні. У 1776 р. був у команді супроводу турецького посла від Києва до Хотина.

Бондарівка, деревня (1666 [1870,с.24], 1766 [653,арк.39зв.] на р. Лоші. Центр куреня. У 1732 р. 25 козацьких дворів і 2 підсусідки, у 1734 р. козаків напівгрунтових 3, убогих 11, нищих 8, посполитих нищих 2 [1793,с.40], за Румянцевським описом 15 дворів козаків. Отамани курінні: Іванович Мирон (1676), Готун Лесько (1718), Борудко Андрій (1732), Дудченко Федір (1747). У 1666 р. 10 посполитих дворів [1870,с.26]. Гнат Сахновський мав 8 підданих (1732). Його син Іван Гнатович тримав 7 хат посполитих і 2 їх підсусідків [653,арк.39зв.]. Від полкового обозного Івана Сахновського [1915,с.116] власність перейшла його сину, осавулу полковому, а потім бунчуковому товаришу Івану Івановичу Сахновському (1724 — 1774 — ран. 1781), після смерті частиною села володіла його вдова Софія Петрівна Войцехович (? — 1782 [73,арк.1] — ?). Через Петра Гнатовича Сахновського 2 хати посполитих перейшли до його дружини Настасії Федорівни Лисенко, а від неї доньці від її другого шлюбу Марії Степанівни Славатинській та зятю, військовому товаришу Герасиму Завадському. Крім названих власників по одній хаті підданих тримали місцевий козак Данило Супруненко і Макошинський чоловічий монастир [653,арк.39зв.]. У 1748 р. Ганна Левчиха продала ліс за Бондарівкою Макошинському Покровському Микольському жіночому монастирю [1233,арк.1]. **Млини** на р. Лоші з хутором і сіножатами: 24 вересня 1689 р. пречистенський священник м. Борзни Захар Васильович виклопотав гетьманський універсал на греблю з запустілим млином [1801,с.108]. Надалі перейшов у володіння дяка Борзенка, який продав козаку Василю Ярмошенко, той же у 1717 р. [1179,арк.1] отримав на це надбання гетьманський універсал Скоропадського. Враховуючи, що документи знаходяться у фонді Макошинського Миколаївського чоловічого монастиря, вважаємо, що згодом власником став цей монастир. **Шинок** обозного Сахновського (1747).

Лукавець [759,арк.711а.] хутір при р. Лукавець військового товариша Василя Кричевського [1915,с.117]. Хутір складався з хати й сараю, де ніхто не жив. За земельними угіддями та млином наглядав житель Бондарівки, козак Роман Скидан.

Окремо на північний схід від Мени на р. Некиш знаходилося с. **Домислин чи Домишлян** як центр острова, потім волості. У 1621 р. Домислинський острів отримали Петро, Іван і Федір Солтики. 28 лютого 1625 р. литовський шляхтич Ярош Таргоні отримав привілей, а 28 березня 1635 р. підтвердження на маєтки Острів і Стопилін в Домишлинському стані від Миколая Олехновича, а також 40 волок в пустому острові 9 червня 1628 р. [1975,с.806]. У 1625 р. М. Ясликовський набув у Петра Крухельського острови Домислинської волості: Жукович між Бречецею та Бречем, Заміський. Після Смоленської війни село тримав

А. Казановський [1904,с.269], яке 23 березня 1645 р. він заставив каштеляну київському А. Киселю. Козаки домишленські входили до сотницького куреня. У 1732 р. 14 козаків і 5 підсусідків, у 1734 р. козаків ґрунтових 2, убогих 3, нищих 12, посполитих напівґрунтових 15, убогих 15, нищих 47 [1793,с.40], у 1767 р. 35 козачих дворів. Отаман Верещак Данило (1747). Після вигнання поляків перейшло до володінь менської ратуші, якій 13 дворів бортників (1666) здавали 10 пудів меду щорічно [1870,с.26]. Гетьман Іван Мазепа надав менському сотнику Івану Курському, а у травні 1698 р. забрав до гетьманського Батуринського замку та прийняв його «громаду ... под гетманскую оборону». Надав генеральному писарю Пилипу Орлику. У 1708 – 1710 рр. тримав полковник Павло Полуботок. Надалі обміняв маєтність на іншу з бунчуковим товаришем Василем Полоницьким, що було підтверджено гетьманським універсалом 14 липня 1710 р., а уже 13 вересня цього ж року останньому вдалося отримати універсал з дозволом осадити людей «закордонних» при хуторі його з млинами на р. Бречі в домишленських ґрунтах. За ревізією 1723 р. за ним у Домишліні 112 дворів [1761,с.42], у 1726 р. 99 ґрунтових дворів і 24 двори городників [1761,с.253-256]. Після його смерті маєтністю володіла його вдова Анастасія Давидович. За нею під час Генерального слідства про маєтки значиться у Домишлені, сл. Іванівці, сл. Михайлівці 106 дворів. У 1732 р. 90 підданих бунчукового товариша Володимира Полоницького. 26 вересня 1749 р. військовий товариш Василь Полоницький продав Тимофію Сенюті 22 двори посполитих та шинок. Сини Полоницьких розділили спадок: Володимир отримав 23 хати (1760), Михайло – 13, які після смерті перейшли до вдови Гафії (1760). У 1766 р. вона володіла 4 хатами [653,арк.36зв.]. Третій син Василь мав 1 хату підданих в селі (1760). Їх сестра і єдина донька Полоницьких вийшла заміж за місцевого священика Андрія Сібрського, за яким у 1766 р. в селі рахувалися 6 хат посполитих і 1 хата їх підсусідків [653,арк.36зв.]. Під час РО наступне коліно роду Полоницьких – власників домишленських – представлене доньками Володимира Єфросинією (чоловік Іван Григорович Кузьминський, у володінні якого тут 15 хат [653,арк.36зв.]) і Марією (чоловік Іван Михайлович Соколовський, у володінні тут 16 хат. Городничий менський Чернявський тут мав 1 хату. У судді полкового Сенюти 25 хат та ще поблизу мав хутір, де 2 хати посполитих, у сотника березненського Сахновського 1 [652,арк.123зв.]. **Шинки:** сотника Григорія Кузьминського (1747), бунчукового товариша Володимира Полоницького (1747), бунчукового товариша Михайла Полоницького (1747), військового товариша Василя Полоницького (1747). **Рожественська церква:** священики: Пилип Степанович (? – 1718 – 1726 – ?), Сібрський Андрій Григорович (? – 1738 – 1767 – ?), Іван Власович (1747), Яновський Іван (1758), дяк: Максим Якович (1726, зять Стефановича), дячки: Іван Петров (1726), Курдукович Тарас Михайлович (1726).

Нагірнівський [759,арк.726] хутір, неподалік Домашлина (3 хати) обозному Сахновському [759,арк.727], за Степаном Сахновським 13 підданих (1783 [1753,с.163]).

Вертецький [759,арк.715] хутір до Домишлина. Володів бунчуковий товариш Семен Лизогуб (? – 1734), від якого перейшло доньці Марії, яка була заміжня за Сулимою, а потім за Миколою Афендиком. Після її смерті володів син Матвій Самійлович Сулима, який передав доньці Ганні у придане, де вона мала 31 підданих (1786 [1939,с.812]). Чернігівського полкового судді Тимофія Сенюти (1768). В ньому стояла 1 підсусідська хата з господарськими будівлями. До хутора належав млин на р. Бреч та ліс на дрова [759,арк.727].

Брецький хутір неподалік Домашлина Василь Євстафійович Полоницький уступив полковнику Полуботку с. Боровичі і сл. Боровицю в заміні отримав с. Домишлин з хутором Брецьким на р. Бречі з млином Андрія Хавдея, що було затверджено універсалом від 14 липня 1710 р. [1939,с.173]. Маєтність полковника з 14 дворами ґрунтовими і 3 городника (1713), піддані Владимира Полоницького 22 (1713). Деревня у володінні сина Михайла Полоницького, де 7 хат (1760) 11 підданих (1764 [1939,с.173]). Михайло передав синам Григорію, Якову, Федору. Вдови бунчукового товариша Михайла Полонецького Гафії — 9 хат посполитих (1766 [653,арк.36зв.]), 1 хата), що належали обозному Сахновському (1768 [759,арк.727]. Михайло Сахновський тримав хутір Бреч (1781 – 1783 1753,с.163]). **Шинок** бунчукового товариша Михайла Полоницького (1747).

Володимірівка, село (1718, 1732). Близько 1709 р. Полоницький на домишленських землях на р. Бречі осадив слободу, яку назвав ім'ям свого новонародженого сина Володимира — Володимірівкою. Його вдова Анастасія Давидович під час Генерального слідства про маєтки мала 19 дворів. Тримав Грембецький, який мав тут 28 тяглих підданих (1713). Купленою сл. Володимірівкою до смерті володів Іван Скоропадський [1625,арк.28]. Семен Юхимович Лизогуб отримав у 1730 р. за поступкою Уляни Толстой мав 35 дворів [1936,с.103]. Перейшло до зятя, бунчукового товариша Андрія Горленко, у якого тут прикажчик Курковський Антон Корнилович (1739) і 32 двори. У 1739 р. двір священницький, двір козацький і 51 двір посполитський. Горленко, уже будучи полтавським полковником, зберігав за собою тут 61 хату (1766 [652,арк.105зв.]). **Шинок** Семена Лизогуба (1732), Андрія Горленка (1747). **Богородицька (Успінська)** церква: *священники*: Сидір Григорович (? – 1718 – 1739 – ?), Ловдик Іван (ран. 1747), Маленський Семен (1747), *дияк*: Симонтовський Євдоким (1742 [1698,арк.22]), *диячок*: Іван Сидорович (1739), *паламар*: Юхим Семенович (1739).

Хавдіївка, слобода (? – 1732 – 1766 [759,арк.62] – ?) при р. Бреч назву отримала від власника млина Андрія Хавдія. У 1732 р. 13 дворами володів Василь Полоницький. Слобода перейшла сину Володимиру, за яким 6 дворів (1760 [1939,с.173]), потім його доньці Марії з чоловіком Іваном Михайловичем Соколовським. Військового товариша Кузьминського мав 5 хат посполитих (1766 [653,арк.36зв.]), козака домишлинського Івана Соколовського — 4 хати (1766 [653,арк.36зв.]). Військовий товариш (? – 1769 [1510,арк.387] – 1781 – ?) Герасим Іванович **Завадський** (1730 – ?) став власником слободи Хавдіївки (1781). Мав 94 підданих у с. Куковичах, у сл. Хавдіївці — 73, с. Бабі — 9, с. Бондарівці Коропського повіту — 30 підданих [1753,с.174]. Власник хутора в Менській сотні

(1781). Мешкав у с. Куковичі. Д.: Варвара Степанівна Славатинська (1735 – ?), донька полкового осавула, онука генерального судді Федора Лисенка. Мали синів Івана (1762/1764 – ?), Григорія (1764 – ?), Василя (1765/1767 – ?), Олексія (1768 – ?), доньок Єфросинію (1753 – ?), Уляну (1754/1756 – ?), Марину (1772 – ?), Марію (1773 – ?). **Млин** Андрія Хавдія на р. Бречі в домишленських ґрунтах одне коло борошняне і одне валюшне, дві частини військові якого тримали державці домишлинські, спочатку Павло Полуботок, а потім Василь Полоницький (універсал 1710.13.09. – 1726 – ?), його вдова Анастасія Давидович.

Іванівка, слобода поблизу хавдієвського млину поселена Полоницьким у 1714 р. У 1726 р. тут 19 дворів [1761,с.258].

Михайлівка Тютюнниківська, слобода поселена Полоницьким у 1716 р. У 1726 р. тут 14 дворів [1761,с.258].

Гуринівський [759,арк.715зв.] хутір неподалік Домашлина. Заснував сотник Гурин. Володіли священник чернігівський Андрій Сібірський [1915,с.117], яким мав приїжджий двір (1747), козак Гнат Кугук (? – 1766 – 1781 – ?). Поблизу згадувався млин на р. Оленці, пасіка на 15 вуликів, ліс на дрова. В хуторі було 2 двори, де мешкали посполиті [759,арк.715]. Проживали військовий товариш Данило Лаврінович (1747) і Василь Трохимович (1747). Останній відомий як полковий канцелярист Чернігівської ПК (? – 1732 – 1738 – ?), мав поблизу с. Лукашівки хутір (1732), підсудка у д. Скоринці полкової сотні (1738). Гнат **Кугук** (1703 – 1781 – ?) – козак виборний домишлинський (1747). Мав 1 хату підданих у с. Домишлин [653,арк.36зв.]. Власник хутора Гуринівського [653,арк.36зв.] (1781 [1773,с.321]), де у нього 2 хати підданих (1766 [653,арк.36зв.]). Григорій Кугук (1733 – ?) – козак домашлинський, двоюрідний брат Гната Кугука, жив на пасіці (1768), власник хутора (1781 [1773,с.321]). Степан Іванович Кугук (бл. 1735 – 1768 – ?) – козак виборний, власник хутора (1781 [1773,с.321]).

Сібірські

Призвіще від с. Сібірське.

I

Григорій.

Василь – тенорист чернігівського архієпископа 1718 р. [1783,с.66].

II

Андрій Григорович – шляхтич (1729). У 1729 р. купив плець у Марії Тризни [1067,арк.1]. Значковий товариш (? – 1733 – ?). Священик [932,арк.1] с. Домишлин (? – 1738 – 1767 – ?). У 1738 р привласнив універсали і купчі, віддані йому на зберігання швагром – бунчуковим товаришем Михайлом Полонецьким [301,арк.1]. У 1742 р. у м. Чернігові присягнув імператриці Єлизаветі [1698,арк.18зв.]. У 1746 р. розглядалася справа про його суперечку з колишнім комендантом і полковником чернігівським Михайлом Богдановим за неповернення двору його дружини та із значковим товаришем Михайлом Зіневичем за ґрунти на Смоліговім урочищі [370,арк.45]. Священик чернігівський (1752). Мав чорний ліс в урочищі Пласкому в довжину 1, ширину – 1/2 версти в Любецькій

сотні (1752 [1769,с.123]). Скаржився до ГВС на захоплення значковим товаришем Михайлом Зіневичем костюмашинських ґрунтів [727,арк.2]. Д.: Уляна Василівна Полонецька.

III

— Євдокія Андріївна Ч.: (1790) Роман Карпович Василевський (1746 — ?), колезький асесор (1790). У його володінні 81 підданий у 1 місті, 1 селі, 1 «деревне» у Чернігівському повіту [1623,ч.III,арк.1зв.].

— Ганна Андріївна Ч.: Василь Хорошкевич, священик с. Орловки.

Яковенко

I

Григорій — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.75]), ґрунтовий мешканець с. Домишлин. З Микитой «прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живуть и попережно служат».

Микита — козак сотницького куреня Менської сотні (? — 1732 [1748,с.75] — 1738 — ?), ґрунтовий мешканець с. Домишлин.

Іван — козак сотницького куреня Менської сотні (1732 [1748,с.75]).

Семен — отаман домишленський (1747). Мав на одному дворі 3 хати, 2 коня, 2 воли, братанич його Яков, брат Іван.

Дмитро.

II

Григорій — козак Менської сотні. У 1776 р. в команді супроводу турецького посла від Києва до Хотина.

Іван Микитович (1741 — 1810 — ?). Д.: Уляна NN (1749 — 1810 — ?).

Павло Іванович (1736 — ?) — вдівець (1810).

Ярофій Дмитрович (1756 — 1810 — ?). Д.: Домна NN (1761 — ?).

На р. Дягові знаходилося єдине село сотні **Дягове**, історії якого присвячено цікаву розвідку «Дягова: від минулого до сьогодення» (2010) О. О. і С. О. Павленків. П. Кулаковський вважає, що як слобода уже існувала 1633 р. [1904,с.269]. 23 березня 1645 р. А. Казановський заставив каштеляну київському А. Киселю. У 1654 р. принесли присягу 19 козаків і отаман [1784,с.252]. У 1732 р. 49 козаків, 9 їх підсудків. 1734 р. козаків ґрунтових 2, напівґрунтових 15, убогих 13, нищих 14, посполитих ґрунтових 1, напівґрунтових 5, убогих 13, нищих 31 [1793,с.40]. За Румянцевським описом 57 дворів козаків. Отамани курінні: Тичина Федір (1654 [1784,с.252]), Самійло (1654 [1784,с.252]), Гречуха Самійло (1718), Малай Іван (? — 1732 — ?). Деревня [1870,с.24] з податним населенням 34 посполитих дворів і 31 бобиль (1666 [1870,с.26]). 9 лютого 1671 р. полковник чернігівський Іван Лисенко отримав універсал Дем'яна Ігнатовича на д. Дягове за «подняtie не раз з отвагою здоровья своего и утратою субстанции своих братов» [1804,с.551]. Володіння було підтвержене царською грамотою в 1689 р. 25 жовтня 1699 р. і 9 квітня 1709 р. були надані підтверджуючі універсали значному військовому товаришу Федору Івановичу Лисенку [1731,с.591], який у 1730 р. тут тримав 66 [1731,с.165], 1732 р. — 40, а 1748 р. — 80 дворів підданих [1915,с.112]. Крім того в 1732 р. тут 2 підданих Домницького монастиря і 1 священика. Лисенко від-

писав заповітом синам від першого шлюбу д. Дягове і ліс на Зеленеві, город з хатами та садом в с. Дягові, Федору і Якиму — по 1 каменю в млині сільському в с. Дягові, Федору і Трохиму — поля й сінокоси в с. Дягові [1915,с.116]. Всього в селі було 124 двори та 15 бездвірних хат. Вдова генерального судді Федора Лисенка тримала 10 хат посполитих (1766 [653,арк.41зв.]), бунчуковий товариш Федір Лисенко 38 хат, військовий канцелярист Андрій з братом Яковом Лисенки 10 хат, священник Левицький 3 хати, козак дягівський Данило Максименко (в хуторі під Феськівкою 1 хата), військовий товариш Петро Вінницький (в хуторі 1 хата [653,арк.42зв.]), колишнього сотника киселівського Лисенка 13 хат (1766 [653,арк.44зв.]), осавула сотенного менського Андрія Мельника 3, козака, жителя березненського Якова Мельника 2, в хуторі в дачах сотні Менської під будищами сотника березненського Сахновський мав 1 хату підданих, там же козаків 19, бобровників 5, старшого військового канцеляриста Антона Жаворонкова, канцеляриста Семена Дзевович 1 (1766 [652,арк.124зв.]). Вдови бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марфи 129 підданих (1783 [1753,с.167]). Полковий осавул Андрій Лисенко — 24 підданих (1783 [1753,с.167]). **Шинки:** генерального осавула Федора Лисенка (? — 1732 — ?), 3 шинки бунчукового Федора, по шинку Якіма, Івана, Андрія Лисенків (? — 1747 — ?). **Млини:** у 1666 р. млином на р. Дягів володів Левко Антонович [1779,с.384]. Козак менський Павло Якимович за заповітом від 24 лютого 1696 р. уступив зятю Гнату Сахновському млин під селом на Осьмаківському шляху. 6 березня 1710 р. Левко Антоненко продав млин Федору Лисенку за 1000 золотих і 10 талерів [1869,с.27], який у 1730 р. зазначено з 4 колами [1731,с.105]. У 1748 р. він відписав заповітом корсунський млин сину Івану. 3 вересня 1728 р. був виданий гетьманський універсал з підтвердженням рішення ГВК від 13 травня 1725 р. і Малоросійської колегії від 3 травня 1727 р. стосовно справи козаків Корнія та Івана Жусів про млин у с. Дягове, віднятий у них Федором Лисенком [1454,арк.2]. Від Федора джусівський (сільський) млин перейшов одне коло Якову, друге — Федору. Від бездітного Федора Федоровича перейшло племіннику Павлу Петровичу Сахновському. У 1781 р. три млини: два Лисенків і один значкового товариша Івана Мельника (Джуса). **Покровська церква:** священники: Трохим (? — 1654 [1784,с.260] — ?), Гаврило Степанович (1718), Райновський (1732), Васильович Василь (1732), Іван Андрійович (1747), Левицький Іван (? — 1766 [653,арк.42зв.] — 1769 [737,арк.1] — ?).

Гречуха

I

Яків (1680 — ?) — козак дягівський (? — 1718 — 1740 — ?). Рідний брат Самійла. Мав двір, до якого належали ґрунт на 4 четвєрти, сіножать на 10 возів, 5 коней, 3 воли (1740).

Самійло (1691 — ?) — отаман курінний дягівський (? — 1718 — 1747 — ?), козак ґрунтовий дяківський (1732).

II

Денис Якович (1715 — ?) — козак дягівський (? — 1740 — ?).

Іван Якович (1720 — ?) — козак дягівський (? — 1740 — ?).

Семен Самойлович (1720 – ?) – козак дягівський (? – 1740 – ?).

Іван – козак ґрунтовий дягівський (? – 1732 – ?). З братом Андрієм «прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живуть и попережно служат».

Андрій – козак ґрунтовий дягівський (? – 1732 – ?).

Гнат – козак ґрунтовий дягівський (? – 1732 – ?).

Малай

I

Сергій – козак дягівський (1654 [1784,с.250]).

II

N.

III

Іван – козак ґрунтовий (1718), отаман курінний дягівський (? – 1732 – ?).

Корній – козак Менської сотні (1735).

Назар – козак Менської сотні (1735).

Андрій – козак Менської сотні (1735). Служив з одного двору з братами Іваном, Корнієм, Назаром.

IV

Гордій – козак Менської сотні. У 1768 – 1776 рр. на прикритті польського кордону в резервній команді.

Жуси (Мельники)

I

Антін.

II

Леонтій (Левко) Антонович (? – 1645 – 1710 – ?) – козак дягівський, власник млина на р. Дягів (1666 [1779,с.384]). За 120 рублів заставив млин сотнику Федору Лисенку, а 6 березня 1710 р. продав йому за 1000 золотих і 10 талерів [1869,с.27].

III

Степан Леонтійович (1670 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий дягівський (? – 1718 – 1732 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, сіножать на 30 возів, 2 коня, 2 воли (1740).

Іван Леонтійович – козак ґрунтовий дягівський (? – 1718 – 1742 – ?). З братами Корнієм і Олексієм «на одномъ дворе порознь хатами живут и к отческому ґрунту прикупивши поля попережно служат». Мав млин в одне коло (1742 [1796, с.126]). Мав 20 четвертей орної землі, сінокос на 50 возів, винокурню на 1 казан.

Корній Леонтійович – козак ґрунтовий дягівський (? – 1727 – 1732 – ?). У 1727 р. разом з братами сперечався з сотником, а потім генеральним осавулом Федором Лисенком за повернення батьківського млина [1456,арк.2].

Олексій Леонтійович – козак ґрунтовий дягівський (? – 1732 – ?).

III

Іван Степанович (1715 – ?) – козак дягівський (? – 1740 – ?).

Семен Іванович (1715 – ?) – козак дягівський (? – 1732 – ?), виборний (1747). Мав двір з трьома хатами, з яких служив з братами.

Андрій Іванович — осавул сотенний березненський (1758 — 1768). Мав 1 хату підданих в Березні, 3 хати — в с. Дягове.

Яків Іванович — козак, житель березненський (1766). Мав 2 хати підданих в с. Дягове.

IV

Іван Андрійович (? — ран. 1787) — служив з 1769 р. сотенним хорунжим, з 1770 р. сотенним осавулом, значковий товариш (1774 — 1781 — ?), був у поході в турецьку війну. Житель с. Дягова, мав за собою там 15 підсусідків, одну з трьох гребель з млином на р. Дяговій. Д.: Уляна Олексіївна Сербиновська, донька значкового товариша. За нею 22 підданих (1787 [1526,арк.138]). Мали синів Якова, Семена, доньок Ірину і Марію.

Відомі такі слободи як Микольська [759,арк.100], Паненська, Чернеча. У 1781 р. серед власників хуторів були вдова бунчукового товариша Бобиря, яка тримала 2 хутори, нащадки священника с. Козлянич Криницького, козак Курьян, козаки-підпомічники Тимофій Коробка-Онопрієнко, Антін Биндюк, Сахута, значковий товариш Іван Соколовський.

Менська сотня за кількістю виборних козаків у 1737 р. на першому місці в полку (60), у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 2 місці в полку (140). У 1764 р. за кількістю виборних козаків сотня була найчисельнішою у полку [1746,арк.27-32]. У 1747 р. 598 козацьких дворів зосереджувалися у 14 населених пунктах. У місті Мена 185 (31%) і у с. Баба 155 (26%) дворів складала більшість козаків сотні. Менша частина була розпорошена у 9 селах, 2 деревнях і 1 хуторі: 40 дворів було у с. Куковичі, 29 — 34 — у сс. Величківці, Феськівці, Макошині, від 10 до 20 у с. Ушня, Домашин, Данилівці, д. Бондарівці, хут. Остапівці, 3 у с. Остапи і 2 у д. Бутівці. 1 підсусідський двір знаходився в хут. Рожківці. В сотні 43 хутори і віднесена до сотень з розвинутою переважаною хутірською інфраструктурою. 9 бобровницьких дворів у с. Баба (1748). У реєстрі 1739 р. 50 вдів (11,7%).

Протягом першої половини XVIII ст. спостерігається скорочення посполитих з 653 дворів у 1713 р. до 568 у 1747 р., тобто на 15%. За ревізією 1747 р. 100 міщан і 6 їх підсусідків м. Мени описні на імператорський двір. З 568 посполитських дворів Менської сотні монастирі тримали 149 (26%): Макошинський Микольський чоловічий 48, Чернігівський кафедральний 43, Макошинський жіночий монастир 30, Максаківський 28. **Володіння Полоницьких:** 90 посполитських дворів (15,8%) у дд. Домашині, Бречі, Ховдівці, сл. Тютюнниківці. **Володіння Сахновських:** 80 посполитських дворів (14%) і 14 підсусідків у сс. Феськівці, Величківці і Куковичах. **Володіння Лисенків:** 71 посполитський двір (14%) і 7 підсусідків у сс. Дягів і Остапи. 56 посполитських дворів (9,8%) генерального осавула **Валькевича** в с. Макошин і хуторах Остапівка і Рожківка. Сотника стольненського **І. Бобиря** с. Данилівка з 22 посполитськими (3,8%) і 3 підсусідськими дворами.

ВОЛИНСЬКА СОТНЯ

До утворення окремої сотні населенні пункти навколо Волинки входили до Сосницької сотні. До 1618 р. маєтність **Волинка** належала Чернігівській Іллінській церкві, 21 лютого 1625 р. селище Волиниця над р. Волинка з плецом у чернігівському замку і обов'язком побудувати дім там надано в лен жовніру Петру Крухельському. 22 лютого 1626 р. він поступився чернігівському капітану і війту Яну Куновському. Той, в свою чергу, продав Юрію Красовському. 25 лютого 1633 р. сталася конфірмація (установлення, укріплення) ленного права Красовському [1975,с.676]. 12 червня 1634 р. село з островом після Красовського отримав підчаший новгородський Василь Солтик. 15 березня 1636 р. Ю. Красовський повернув ці володіння, отримавши королівське підтвердження на д. Волиниця і острів Олайківський. Після смерті Красовського у січні 1649 р. маєтність була передана жовніру Миколі Біалту. У 1654 р. у Волинці 78 козаків, у 1732 р. 170 дворів козацьких, 1 бобровників, 36 козачих підсусідків, у 1766 р. — 203 двори козаків [1915,с.136-137]. У 1781 р. в селі 39 хат виборних козаків, 302 — козаків-підпомічників, 2 — бобровників, 40 — підсусідків [1524,арк.43].

У 1666 р. в селі було 69 дворів посполитих [1779,с.416]. У 1723 р. тут мешкали 18, у 1729 р. — 55 посполитих [790,арк.8]. Згідно Генерального слідства про маєтки знаходилося 14 дворів вільних і 4 двори підданих посполитих [1731,с.134,138]. У 1732 р. 21 двір посполитих належав до сотні. Зокрема, у 1752 р. тут проживало лише 10 посполитих, хоча, за іншими даними, у наступному 1753 р. їх було вже 33 [447,арк.531зв.,659зв.]. У 1766 р. абшитований сотник Роман Журба мав 20, сотник понорницький Петро Брежинський — 12 хат підданих (1766 [653,арк.56зв.]). У останнього тут нараховувалося 122 підданих (1783 [1753,с.166]). По одній хаті підданих мали абшитований бунчуковий товариш Павловський, значкові товариші Омелян та Іван Демидовські, військовий товариш Іван (Пирятинський ?), в шинку церковному, Сидір Стельмах (1766 [653,арк.56зв.,44зв.]). **Млини:** на р. Волинка 1) у 1688 р. отримав гетьманський універсал на 9-ти каменевий млин козак волинський Яким Подобайло, онук полковника і син сотника, половину якого віддав настоятелю Макошинського монастиря Ничипіру на відкуп [1998,с.33]. Два млини-вешняки по одному колу козака Якіма Бідного (1742). Козак—підпомічник волинський Трохим Подобайло (1708 — 1768 — ?) володів млином разом з братаничами, козаками Понорницької сотні Іваном та Левком Бідними [760,арк.85]. Каленик Подобайло разом з братом Василем володіли двома водяними млинами в 2 кола; 2) млин сотника волинського Івана Романовича Журби [760,арк.135];

3) млин-вешняк в два кола сотника понорницького Олександра Брежинського (1742). **Шинки:** у 1732 р. було 7 шинків: Макаренка, Стеценка, сотника волинського Леневи́ча, Боголебова, священницький, Малашова, писарський, а у 1740 р. лише три — з старих залишилися — Матвія Леневи́ча і священника Тимофія Богдановського, новим власником шинку зафіксований сотник Олександр Брежинський. У 1747 р. знову було 7 шинків: бунчукового товариша Матвія Леневи́ча, військових канцеляристів Степана Петрункевича, Михайла Павловського, сотників Олександра Брежинського, Філімона Шафонського, значкового товариша Дмитра Демидовського, козака виборного Василя Федоровича Княжиковського.

Михайлівська церква: *священники:* Йосип Лаврінович (? — 1718 — 1737 [1680,арк.19] — ?), Богдановський Тимофій Іванович (? — 1718 — 1752 — ?), Федорович Андрій (? — 1743 — 1751 — ?), Богдановський Олексій Тимофійович (? — 1743 — 1747 — ?), Богдановський Григорій Олексійович (? — 1768 — 1787 — ?), Лащинський Яків (? — 1781 [1680,арк.38] — ?), *дияк:* Захар Олексієнко (1718), *паламар:* Гнат Василенко (1718). **Микольська церква:** *священники:* Пилип Маркович (1718), Богдановський Йосип Іванович (? — 1718 — 1751 — ?), Каменський Яків (? — 1747 — 1751 — ?), Богданович Тимофій, Лащинський Степан Якович (? — 1781 — ?), *дияк:* Петро Прокопенко (1718), *паламар:* Іван Андрієнко (1718). *Ктитор* Рухля Яків (1724).

СОТНИКИ: Скоченко Григорій Іванович (? — 1654.01. [1784,с.270] — ?), Олещенко Василь (? — 1669.01. — ?), Коляда Василь (1669 [1731,с.143] — 1672.05. — ?), Богданович Іван (? — 1676), Олещенко Василь (1676 — 1679), Лобина Федір (1679 — ?), Борисенко Василь (? — 1681 — ?), Лобина Федір (? — 1682 — 1684 — ?), Степан (? — 1691 — ?), Демиденко Петро (? — 1693 — 1697 — ?), Дорошенко Василь Андрійович (? — 1699 — ?), Демиденко Петро (? — 1715 — 1718), Линеви́ч Карпо Петрович (1718 — 1734), Брежинський Олександр (1735.26.01. — 1740), Ничипорович Тихін (1737 — 1738, нак.), Бородавка Гнат Якович (1738 [1748,с.25], нак.), Максимович Василь Дмитрович (1738.27.04., нак.; 1741 — 1743), Тищенко Тарас (1742, нак.), Журба Роман (1743.10. — 1761), Редька Марко (1745 — 1746, нак.), Журба Іван Романович (1761.9.04. — 1774), Лисенко Василь Васильович (1774.7.07. — 1783).

Фундаторами сотні був рід близький до Красовських, мабуть їх слуги, **Скок (Скоченків).** У січні 1654 р. до присяги були приведені Іван, Павло, Костянтин, Василь і сотник Григорій Іванович Скок [1784,с.270]. Не виключаємо можливість їх родичання з сотником Переяславського полку Петром Скоком, який ще у січні 1669 р. знаходився на засланні, а у травні цього року звільнений завдяки клопотанню посольства І. Самойловича. Влітку 1662 р. уряд сотника козелецького Переяславського полку від прибічника Сомка Івана Скока перейшов до більш сприйнятлого для запорожців Степана Красовського. Волинська ж гілка Скоченків продовжувалася бобровником с. Козляничі Федором Семеновичем (1747). Один з останніх сотників Петро **Росиновський** служив з 1764 р., з 1765 р. значковий товариш, сотник волинський

(1770 – 1780). Був у турецькому поході. Був під слідством по указу МК за допущення убивства козаками трьох мужиків, звільнений від командування і позбавлений чину.

Богдановські

I

Прокіп Богданович – отаман курінний чорнотицький (1654 [1784,с.272]).

II

Іван – покозачений шляхтич гербу Лада [1920,с.12]. Сотник волинський (пізніше 1672 – 1676 – ран. 1679).

III

Іван Іванович (? – 1680 – 1713 – ?) – священик (? – 1713 – ?).

III

Тиміш Іванович (? – 1700 – 1768 – ?) – священик Михайлівської церкви у Волинці (? – 1751 – 1768 [532,арк.285] – ?). Мав у Волинці два власних і три підсусідських двори, до них на 60 днів орної землі, мав ліс [1515,арк.43]. Володіння дістались від предків.

Іван Іванович (1697 – ?) – комісар сотенний волинський у 1738 р. [536,арк.206], козак (? – 1739 – 1750 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 7 четвертей, сіножать на 30 возів, гай березовий, винокурня, 3 коня, 4 воли (1740).

Степан Іванович (1705 – ?) – козак-підпомічник волинський (1739 – 1747 – ?), у 1739 р. жив у одному дворі з братом Іваном.

Йосип Іванович – священик Михайлівської церкви у Волинці (? – 1743 – 1751 [535,арк.286] – ?).

Дорош Іванович.

Григорій – священик Богоявленської церкви м. Березни (1739).

Максим – навчався у класі інфіми Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]).

IV

Павло – навчався у класі реторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]).

Максим Тимофійович – значковий товариш (? – 1768 – ?), військовий товариш (1781 – 1787 – ?), мав 21 підданого у Волинці (1787) Д.: Катерина NN, донька козака.

Олексій Тимофійович – священик у Волинці (? – 1743 – 1750 – ?).

– Уляна Тимофіївна (1743 – 1768 – ?) – жила в одному дворі з батьком. Ч.: Павло Юськовський (1743 – 1768 – ?), син дячка, народився в Стародубському полку [765,арк.Зв.].

– Катерина Тимофіївна (1723 – 1768 – ?). Ч.: Олексій Биковський (1693 – 1768 – ?), народився в м. Новгород-Сіверському Стародубського полку. Був звання міщанського, а викупивши ґрунт козачки Параски Бойченкової, став козаком. Землю (10 днів) надав йому тесть [765,арк.319].

Карло Степанович (1738 – 1787 – ?) – козак – підпомічник у Волинці (1768). Д.: Марина Іванівна N (1740, Сосниця – 1768 – ?), донька козака.

Косма Степанович (1745 – 1787 – ?). Д.: 1) NNN (? – ран. 1768). 2) Ганна NN, донька шляхтича.

Борис Степанович (? – ран. 1768). Д.: Анастасія NN (1738 – 1768 – ?), жила в одному дворі з братами померлого чоловіка.

– Марія Степанівна (1723 – 1768 – ?) – її діти (1768 р.): Лука (15 р.), Іван (12 р.), Ірина (9 р.).

– Олена Степанівна (? – 1759 – 1787 – ?) – її діти (1787 р.): Сава, Семен, Анастасія, Уляна, Мотря, Ірина. Ч.: Василь Семенович Лашнюк, сотенний канцелярист (1752 – 1764), писар сотенний волинський (1764 – 1779 – ?), військовий товариш (1783), абшитований військовий товариш (1787). У с. Волинка мав 9 підданих (1783 [1753,с.176]).

Надалі Олексій, Яків, Тимофій продовжували гілку Стецюр-Богдановських, Тимофій – просто Богдановських, Іван – Богдановських-Беур.

Лобини-Биковські

I

Григорій Лобинин – козак волинський (1654).

II

Федір – значний військовий товариш (1671), отаман курінний (1676), сотник волинський (1679, 1684).

III

Семен Федорович (прозваний Бичком [1526,арк.44], Биковським).

IV

Іван Биковський (1706 – 1798) – посполитий. Іоїль, архимандрит ЧТМ (1766 – 1775), потім Староярославського (1776 – 1787). У нього племінниця Ганна – дружина Дорошкевича померла 1778 р. і її рухоме і нерухоме майно описав сотенний осавул Герасим Янченко [904,арк.1].

Василь Лобина – з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.].

Лука Семенович (1734 – ?) – абшитований сотенний хорунжий (1787), мешканець с. Чорнотичі. Д.: Тетяна NN, донька шляхтича. Мали синів Григорія – значкового товариша (1788) та мешканців с. Чорнотич Івана, Герасима, Івана, доньку Устину.

V

Петро – значковий товариш (1767 [1510,арк.327зв.]).

Линевичі

I

Йосип [1748,с.6].

II

Карпо Йосипович (? – 1688 – 1734 – ран. 1750) – шляхтич гербу «Линевські» [1920,с.95], сотник волинський (? – 1718 – 1734 – ?). 2 лютого 1719 р. чернігівський полковник П. Полуботок написав листа гетьману про зловживання дозорця гетьманського двору Линевича [104,арк.1-5]. 21 лютого 1723 р. йому був направлений лист канцелярії МК про примушування козака Якіма Лине-

вича йти в похід до фортеці св. Хреста [126,арк.3]. Д.: (? – 1719 – ?) Зіновія Петрівна Демидовська (? – 1703 – 1761 – ран. 1768 [1936,с.84]) – 1750 р. сотенна старшина конфіскувала у неї два винокуренні котли, які ГВК зобов'язала повернути їй [419,арк.1]. Родовід Демидовських [1890,с.71-76].

III

Матвій Карпович (? – 1767) – військовий канцелярист ГВК (? – 1741). Військовий товариш (1742 [1698,арк.44]), бунчуковий товариш (1741.10.12. – 1767). Полковий зборщик (раніше 1756). Мешканець с. Чорнотичі [529,арк.570], мав по одному шинку у Волинці, Чорнотичах, Козляничах, Ольшаній. Д.: Параска NN (? – 1740 – 1767 – ?).

Мойсей Карпович (? – ран. 1747) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Військовий товариш (1743), проживав у с. Чорнотичах, де мав двір житловий [529,арк.570]. Д.: Тетяна NN. У 1747 р. у с. Виблі мала 1 двір підсудків, жила у с. Виблях у 1767 р.

Корній Карпович (1724 – 1772 – ?) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Військовий канцелярист (? – 1750 [419,арк.1] – 1759 – ?), земський писар Менського повіту (1765 – 1768), суддя земський (1772). У 1756 р. захопив двір козака с. Чорнотич Панка Супруненка [860,арк.3]. У 1767 р. в його квартирі згоріло більше 100 документів на маєтності. У 1761 р. жив у Чорнотичах. Д.: (1759) Анастасія Степанівна Уманець (1729 – ?), донька сотника глухівського. Її герб: серце проколоте мечем і стрілою, під ним букви НЛ [1681,арк.1].

– Тетяна Карпівна.

IV

Петро Матвійович – службу розпочав з 1766 р., канцелярист суду земського повіту Менського (1768), возний сотні Волинської (1780 – 1783), полковий хорунжий (1783 – 1796), жив у с. Чорнотичі (1785 – 1796). Д.: 1) (1786) Меланія Василівна Крачевська, донька бунчукового товариша, шляхтанка. Мали дітей Григорія, Івана, Ксенію, Марію [1526,арк.45]. 2) (1794 – 1796) Катерина Яківна Красовська, донька бунчукового товариша [1936,с.84].

Павло Матвійович Леневиц – службу розпочав з 1772 р., значковий товариш (1784), абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] – 1786), з 1787 р. у відставці, у с. Чорнотичі мали 25 душ. Д.: Марія N Острожська, донька військового товариша, шляхтанка.

– Мотря Матвійівна.

V

– Єфросинія Мойсеївна. Ч.: (1768) Василь Іванович Шрамченко, сотник оleshівський.

– Олена Мойсеївна – у 1767 – 1768 рр. разом з сестрою Ганною жили у Виблях, володіли плещом у с. Горбові, який купив у 1694 р. їх предок вибельський сотник Єфрем Юхимович Лобко у жителя горбовського Пилипа Калениченка.

– Ганна Мойсеївна. Ч.: Косма Самійлович Петрусевич, писар Менського повіту, городиський повітовий казначей (1783).

Журба

I

Роман (? – 1713 – 1768 – ?) – із запорозців, службу розпочав з 1733 р., був провідником у російській армії. Сотник вакансовий, сотник бобровицький Київського полку (1739 – 1740, нак.; 1740.8.01. [810,арк.17] – 1743), сотник волинський (1743 – 1761). У серпні 1744 р. підписав «прошеніє» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. У 1749 р. на нього скаржилися до ГВК старшина і козаки сотні за утиски [380,арк.1], а ольшанський козак Марко Павловський – за борг [829,арк.1] [829,арк.2]. Раніше березня 1761 р. – «за слабостью и старостью от чина уволен» [493,арк.63]. За його проханням призначили сотником сина Івана, крім якого мав 3 синів і доньку.

II

Іван Романович (? – 1774) – служив з 1760 р. писарем у батька. Сотник волинський (1761 – 1774). Володів у Волинці двором з належними до нього володіннями (150 днів землі, водяний млин на р. Волинці, винокурня на 2 котла, ліс, сінокоси, 11 підсусідських дворів у Волинці, 3 – у Ольшаній) разом з чотирма братами (у 1768 р. – два в службі, а два малолітні) [765,арк.135]. Д.: Пелагея Іванівна N (? – 1760 – 1778 [644,арк.2] – ?).

Михайло Романович – засідатель Сосницького земського суду (1783), у Волинці за ним з братом капітаном Василем Зубрицьким 95 підданих [1753,с.170].

N Романович.

N Романович.

– Олена Романівна [1753,с.173] Ч.: (? – 1778 – 1787 – ?) Степан Дмитрович Демидовський, полковий підканцелярист (1766), прапорщик (1783).

– Марія Романівна

ОТАМАНИ: Гордієнко Степан (? – 1676 – ?), Семенович Косма (? – 1682 – ?), Коляда Василь (? – 1684.01. – ?), Стеценко Сидір (? – 1718 – ?), Гирик Омелян (? – 1724 – ?), Бородавка Яків (? – 1732 [1748,с.99]), Рудченко Лука (1732 – ?), Скалига Петро (? – 1736 – 1737 – ?), Прокопенко-Гавриленко Іван Гаврилович (? – 1743 – 1745), Скалига Петро (1745 – 1754 – ?), Колодка (Колодів) Іван (1759.05. [544,арк.2] – 1764), Аврамович Іван Сидорович (? – 1765 – 1767), Поплавський Федір (1768 – 1770), Рублянський Пантелеймон (1770 – 1779 [1517,арк.18] – ?).

Козаки **Гирики** належали до 2-го Волинського куреня: Матвій «поход 686 як Поповича взято, як виходив Петрик, под Паланкою 694 год, под Казикерменом 696 год, под Озовом 696, 2 раз под Кизикерменом, за Вислою, под Замустем, под Любарем як могилу сипали, в Немирове, за Псковом в печерах, на Ижорской баталии, 79 год под Полтавою на баталии, у Збарожи, у Києви город делав, у Поповой гори, 72 у Царичине, на канальной работе 721 год». склав присягу 1718 р. [1783,с.220], Омелян був козаком ґрунтовим, отаманом сотенним волинським (? – 1724 – ?), отаманом курінним (1732 [1748,с.100]), його син Онисим фіксується як козак чорнотицький (1747).

Петро **Скалига** (1694 – ?) відомий як козак волинський (1732), отаман сотенний волинський (? – 1736 – 1737 – ?), (1745 – 1754 – ?), виборний (1740).

Мав двір, до якого належали грунт на 8 четвертей, сіножать на 30 возів, 3 коней, 4 волів (1740). Мав козака-підпомічника (1740). Надалі з цього роду є згадки про племінника Петрового Федора (1740), Василя Скалигу — козака сотні, який у 1775 — 1776 р. був на форпостах у Могилівській губернії [1415, арк. 9зв.].

Прокопенко

I

Прокіп — військовий товариш.

II

Гаврило Прокопович — отаман курінний 3-го Волинського куреня (1718 [1783, с. 220]). Був у обох кезикерменських походах, під Перекопом, під Азовом, під Замостям, за Псковом у печерах, на каналній роботі.

Давид Прокопович — значковий товариш.

Данило Прокопович — значковий товариш.

III

Іван Гаврилович Прокопенко-Гавриленко (1710 — ?) — козак волинський. Отаман городовий волинський (? — 1743 — 1745). Мав двір, до якого належали грунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурню, 3 коня, 4 воли (1740), 3 коня, 3 воли (1747). У нього підсусідок (1747).

Василь Давидович Прокопенко-Давидович (1695 — ?) — козак виборний волинський. Мав двір, до якого належали грунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, коні, 4 воли (1740). Мав 3 підпомічників (1740).

Федір Прокопенко-Вігура.

Михайло — козак 1-го Волинського куреня (1732).

IV

Ничипір Іванович (1735 — ?) — козак с. Волинки (1787). Д.: Єфимія NN, донька дворянина.

Іван Васильович (1737 — ?) — козак с. Волинки (1787). Д.: Степанида NN, донька козака.

Косма Федорович (1733 — ?) — козак с. Волинки (1787). Д.: Євдокія NN, донька козака.

З роду **Колодок** відомі Іван і Дем'ян. Отаман сотенний волинський (1759.05. [544, арк. 2] — 1764) Іван став возний, у 1771 р. призначений правлячим у Волинську сотні [888, арк. 3], яке було невдалим і в цьому ж році він був оштрафований на 10 рублів і на його місце призначений Іван Долинський менший [890, арк. 1]. Дем'ян службу розпочав 20 березня 1780 р. значковим товаришем Чернігівського полку [1416, арк. 17].

Аврамовичі

I

Михайло.

Кирило.

II

Василь Кирилович — козак Волинської сотні (? — 1732 — 1747 — ?).

Сидір Михайлович — хорунжий сотенний волинський (1741 — 1746), осавул сотенний волинський (1746 — 1747 [823, арк. 1]).

III

Іван Сидорович — козак Волинської сотні (? — 1732 — 1735 — ?), у польський похід не ходив [288,арк.143зв.]. Отаман сотенний волинський (? — 1765 — 1767). Від шляхти полку підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1787,с.246].

Поплавські

I

Дмитро — козак ольшанський Волинської сотні (1654 [1784,с.272]).

II

Йосип (? — 1718 — ран. 1724) — отаман сільський ольшанський (1718 [1783,с.220]), козак с. Ольшаного. Д.: NNN, вдова (1738).

Федір (? — 1660 — 1732 — ?) — козак ольшанський (? — 1718 [1783,с.221] — 1732 [1748,с.102] — ?), був у поході 1678 р. під Чигирином, у Великого луку як Самуйловича взято у 1686 р., під Перекопом у 1686 р., під Казикерменом у 1695 р., під Азовом у 1696 р., на Іжорській баталії, за Псковом у печер, під Замусцем, під Вислою, під Любарем могили сипали, під Биховом, у Немирові, під Паланкою у 1694 р., під Полтавою на баталії у 1709 р., на каналній роботі у 1724, у Києві на роботі, у 1724 р. повернувся з терекського походу [137,арк.15зв.].

III

Марко Йосипович (1714 — ?) — ґрунтовий козак с. Ольшаного (? — 1732 — 1751 — ?), хорунжий сотенний волинський (? — 1741 — 1746 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, гай березовий, винокурню, 5 коней, 6 волів (1740), 6 коней, 8 волів (1747), шинок у с. Ольшаному (1740 [529,арк.570]). Служив з двору разом з зятем Федором (1704 — 1740 — ?). У 1750 р. Марко, Радко, Марко Поплавські, Ярема Зінків і Дмитро Крота були переведені з Волинської сотні до Менської [840,арк.1].

Ілля Йосипович (? — 1708 — ран. 1768) — отаман ольшанський (1728), виборний козак с. Ольшаного (? — 1728 — 1755 [532,арк.273] — ?). Разом з Романом Саливановим, Андрієм Макухою, Гаврилом Зубом і Ничипором Кротом мав чорний ліс в довжину і ширину — 1/2 версти при урочищі Дідовських лісах (1752 [1769,с.118]). Д.: Наталія Якимівна N (1728 — 1768 — ?). Мала землі на 30 днів (1768 [760,арк.249]).

Трохим Федорович (? — 1711 — 1739 — ран. 1740) — козак малоґрунтовий с. Ольшаного (? — 1732 — 1739 — ?), в польський похід не ходив [288,арк.144зв.]. З братами «Сие на одномъ дворе порознь хатами живут и з отческого ґрунту почережно служат».

Андрій Федорович (? — 1711 — 1739 — ран. 1740) — козак малоґрунтовий с. Ольшаного (? — 1732 [1748,с.101] — 1739 — ?).

Петро Федорович (? — 1711 — 1750 — ?) — козак малоґрунтовий с. Ольшаного (1732 — 1750 — ?). Служив з племінником Романом Андрійовичем Бондарем (1747).

Федір Федорович (1680 — 1747 — ?) — козак малоґрунтовий с. Ольшаного (? — 1732 [1748,с.101] — 1747 [533,арк.247] — ?). Підпомічник (1740 — 1747). Мав двір з 1 хатою, 2 коня, 2 воли (1747).

IV

– Н Марківна. Ч.: Пантелеймон **Рубляньський** був сином значкового товариша. Службу розпочав з 1762 р., отаман сотенний волинський (з 1770).

Роман Андрійович Поплавський (Бондар) – козак с. Ольшаного (? – 1740 – 1781 – ?). У 1747 р. жив у одному дворі з батьком [524,арк.288]. Власник шинка (1740), тримав хутір (1781). Д.: Уляна Федорівна Н (1748, с. Масалаївка – 1768 – ?).

Федір Андрійович (? – 1747 – 1770 – ?) – козак Волинської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150]. Осавул сотенний волинський (? – 1768), отаман сотенний волинський (1768 – 1770). З ним в одному дворі жив рідний брат Роман (1768), спільно володіли предківськими грунтами на 70 днів, винокурнею, шинком, пасікою на 10 вуликів, сінокосом на 100 возів.

Ничипір (1748 – 1768 – ?) – двоюрідний брат Федора, козак виборний. Його батько у 1757 р. продав власні грунти і з того часу родина підсусідська. Д.: Феодосія Василівна Н (1748 – 1768 – ?).

Іван (бл.1756) – рідний брат Ничипора.

– Єфимія (бл.1751) – рідна сестра Ничипора.

– Єфимія (бл.1753) – рідна сестра Ничипора.

– Марія (бл.1755) – рідна сестра Ничипора. У них землі на 30 днів, винокурня. При винокурні дві хати, жив підсусідок їх Іван Поплавський (1728 – 1768 – ?) з дружиною Євфимією NN (1733 – 1768 – ?) та синами Федором (1761 – ?), Самійлом (1763 – ?) та Корнієм (1767 – ?).

ПИСАРІ: Григорович Василь (? – 1654 [1784,с.270] – ?), Терех (1678), Княжиковський Василь Федорович (1707 – 1732 [1748,с.99]/1733 [866,арк.34]), Корецький Федір (1732 – 1735 – ?), Княжиковський Василь Федорович (? – 1736 – 1738 – ?), Руднянський Корній (? – 1739 – 1740 – ?), Семенович Григорій (? – 1741 – ?), Йосипович Остап (? – 1742 – 1746 – ?), Григорович Олексій (? – 1746 – 1747 – ?), Ковтун Олексій (? – 1750 – 1751 – ?), Бойко Михайло (? – 1755 – ?), Ковтун Андрій (? – 1759 – ?), Ковтун Олексій (? – 1763 – 1764.15.03. [866,арк.92]), Лашнюков Василь (1774 [1416,арк.22] – 1781.8.03. [1680,арк.38] – ?).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СОТЕННІ: Лашнюков Василь (1774 [1416,арк.22]).

ПИСЦІ: Іванов Мойсей (1747), Артемович Степан (1747).

Княжиковські-Базилевичі

I

Федір Базилевич – козак куреня міського Седнівського (1718 [1783,с.85]), сотник наказний седнівський (1723), наказний полковник чернігівський у кримському поході.

II

Дмитро.

Василь Федорович – у службі з 1707 по 1733 рр. сотенним писарем волинським. Кілька років «держал сотенное правление в небитность сотника».

Був у низовому (1724 – 1725), сулацькому (1733), польському (1734 – 1735), азовському (1738), хотинському (1739) походах, у 1748 р. на лоївській дистанції при форпостах [866,арк.34]. У кримських походах був командиром полкової команди [1526,арк.126]. Козак Волинської сотні (? – 1748 [368,арк.3]). За службу 14 жовтня 1748 р. призначений значковим товаришем [368,арк.9] (указ 1749 р.). У 1748 р. збирав кошти для служителів, полковий зборщик (1749 – 1750), індуктар (1749 – 1752), полковий комісар вівчарних заводів (1755 – 1759). Через старість у 1761 р. отримав абшит. Тоді ж на його прохання значковим товаришем призначили його сина Григорія [492,арк.51-522]. Проживав у с. Чорнотичах, мав шинок у с. Волинці [535,арк.286].

Василь – священник с. Іванків Понорницької сотні. У 1752 р. його синів Івана і Василя записали до козацького компуту [449,арк.1].

III

Микола Базилевич – навчався у Чернігівському духовному училищі (1732).

Яків Базилевич – навчався у Чернігівському духовному училищі (1732).

Мойсей Базилевич – навчався у Чернігівському духовному училищі (1732).

Яків – навчався у класі інфімії Чернігівського духовного училища (1732).

Василь Дмитрович (1718 – ?) – прапорщик у відставці (1788). Мав 179 підданих у 2 селах і 1 деревнє. Д.: Гафія NN, донька священника.

Григорій Васильович (? – ран. 1765) – священник покровський с. Іванкова (1759 [546,арк.1]).

Мойсей Васильович (1712 – ?) – козак м. Салтикова Дівиця (1782). Д.: Марія Андріївна N (1722 – ?)

Григорій Васильович (1725 – 1780 – ?) – вивчав латинську і слов'янську мови. Службу розпочав з 1752 р. у 3-му компанійському полку Часника. Сотенний комісар. Значковий товариш на місце батька (1761 [866,арк.34]). У 1761 р. скаржився на сотника Шафонського за притіснення його і тестя [867,арк.3]. Жив на батьківських «добрах» дружини у с. Кириївці [492,арк.52] Сосницької сотні, де мав 11 підсудків (1780). Д.: N Йосипівна Харченко, донька козака сосницького.

Сидір Васильович – ще у 1752 р. став сотенним комісаром, а пізніше значковим товаришем (1761 – 1787 – ?). У 1767 р. володів двором у Сосниці [760,арк.123]. У 1779 р. мав у с. Кириївці 6 підданих. Д.: NNN, донька козака.

Василь Васильович (1742 – ?) – прапорщик у відставці (1788). Мав 113 підданих у 1 селі і 1 деревнє. Д.: Ірина NN, донька священника.

Лашнюки

I

Іван Лашненко – козак Волинського 2-го куреня (? – 1660 – 1724 – ?), був у поході під Чигирином, у Великого луга як взято гетмана, під Перекопом, під Кизикерменом, під Азовом, за Віслою, за Сожем, під Кадином, під Варшавою, під Замостям, за Псковом у печерах, на Іжорі, в Царицині, на каналній роботі, за Прутом, у Немирові, під Полтавою, у Терекському поході [137,арк.11]. Козак малоґрунтового 2-го куреня Волинського (? – 1732 – 1738 – ?), в одному дворі з ним жила його племінниця-вдова [536,арк.209зв.].

Семен — з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.], з якого повернувся у жовтні 1734 р. [288,арк.142зв.].

II

Лука Семенович — козак малоґрунтовий, потім — козак-підпомічник 2-го куреня Волинського (? — 1732 — 1755 — ?) [536,арк.269зв.].

Тиміш Семенович — козак малоґрунтовий (1732). Жили з братом в бітьківському дворі, служили почергово [533,арк.83зв.].

III

Василь — сотенний канцелярист (1752 — 1764), писар сотенний волинський (1764 — 1779 — ?), військовий товариш (1783). У с. Волинка мав 9 підданих (1783 [1753,с.176]). Д.: (? — 1759 — 1783 — ?) Олена Степанівна Богдановська, донька священика.

ОСАВУЛИ: Литвин Яків (? — 1654 [1784,с.270] — ?), Бурій Василь (? — 1725 — ?), Давидов Василь (? — 1732 [1748,с.99] — ?), Гузенко Грицько (? — 1738 — ?), Крот Ничипір (? — 1739 — ?), Дурницький Василь (? — 1740 — 1741 — ?), Маценко Сава (? — 1742 — 1746 — ?), Аврамович Сидір Михайлович (1746 — 1747 [823,арк.1]), Редька Марко (1747 — 1749 — ?), Бойченко Михайло (? — 1750 — 1751 — ?), Поплавський Федір (? — 1768), Редька Яків (1777.10.05. [1325,арк.67] — 1782 [1325,арк.67]).

Гузенко

Омелян — козак ґрунтовий волинський (? — 1732 — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.].

Григорій (1690 — ?) — козак ґрунтовий Волинської сотні (? — 1732 — 1735 — ?), в польський похід не ходив [288,арк.143зв.]. Осавул сотенний волинський (? — 1738 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, гай березовий, винокурню, 5 коней, 6 волів (1740). Мав сина Івана (1715 — ?).

Андрій (1700 — ?) — козак сотенного куреня (1718 [1748,с.220]). Брат Омеляна і Григорія. Козак ґрунтовий волинський (? — 1732 — ?), підпомічник (1740).

Петро — козак 1-го куреня Волинського (1732 [1748,с.100]).

ХОРУНЖІ: Будниченко Демид (? — 1654 [1784,с.270] — ?), Макаренко Данило Іванович хорунжий (? — 1718 [1783,с.220] — ?), Макаренко Петро Іванович (? — 1725 — ?), Демидовський Дмитро Мартинович (? — 1732 [1748,с.99] — 1738 — ?), Жилевський Сидір Васильович (1738 — 1740 — ?), Якимович Влас (1740 — ?), Поплавський Марко Йосипович (? — 1741), Аврамович Сидір Михайлович (1741 — 1746), Поплавський Марко Йосипович (? — 1743 — 1746 — ?), Макаренко Григорій Петрович (? — 1747 — 1771 [915,арк.186] — ?), Пилипенко Родіон (? — 1771 [915,арк.186] — 1772 [898,арк.1]), Павловський Н (? — 1773 — ?), Редька Яків (1772.12.03. [1325,арк.67] — 1777.10.05. [1325,арк.67]).

Будниченко

Демид — хорунжий сотенний волинський (? — 1654 [1784,с.272] — ?).

Клим — козак чорнотицький (1654 [1784,с.272]).

Супрун — козак куреня Сидора Бобиренка (1718 [1783,с.220]).

Мирон Будник — козак малоґрунтовий 1-го Чорнотицького куреня. З 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизоґуба [288,арк.140зв.], у вересні 1735 р. повернувся з нього з киселівським сотником Іваном Лисенком [288,арк.143].

Олексій — козак куреня сотницького (1718 [1783,с.220]). Козак малоґрунтовий 1-го Чорнотицького куреня (1732 [1748,с.103]). Брат Мирона, служили з одного двору.

Макаренки

I

Іван — значний військовий товариш (1691 [1526,арк.46]).

Матвій — знатний товариш Чернігівського полку, 3 березня 1685 р. у Киє-леві продав сіножать бунчуковому товаришу Данилу Кошару [1948,с.220].

II

Петро Іванович (1713 — 1737 [534,арк.25зв.] — ?) — хорунжий сотенний волинський (? — 1725 — ?), козак волинський (1737).

Данило Іванович — козак ґрунтовий волинський, сотенний хорунжий (? — 1718 — ?) і курінний отаман 1-го Волинського куреня (? — 1718 — 1732 [1748,с.99] — ?). З вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Ґалаґана [288,арк.141].

Іван Іванович — був у походах: під Чигирином 1678 р., у Великого луга як Поповича взято, під Казикерменом 1695 р., у Тавані, під Паланкою 1694 р., за Псковом в печерах, під Полтавою на баталії 1709 р., за Прутом, як Самар робили, в Києві на роботах, в Царицині у 1720 р., на каналній роботі у 1721 р., у терекському поході у 1724 р. Козак волинський (1724).

Василь — козак городового куреня Сосницької сотні (1732 [1748,с.92]).

Степан.

III

Федір — козак ґрунтовий у Волинці (1732 [533,арк.82зв.]).

Лесько — дуже убогий козак волинський (1732). Козак Волинської сотні (1735), у польський похід не ходив [288,арк.144].

Григорій Петрович — службу розпочав 1736 р., козак малоґрунтовий (1736 — 1741 — ?), сотенний хорунжий волинський (? — 1747 — 1768 — ?), абшитований отаман сотенний волинський (? — 1769 — ?).

Григорій Данилович (1715 — ?) — козак виборний (? — 1740 — 1747 [524,арк.280] — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 30 возів, ґай березовий, 3 коня, 4 воли (1740). Мав підсусідка (1747).

Федір Данилович (1725 — ?).

Михайло Степанович — козак-підпомічник волинський (1747 [524,арк.281]).

Іван.

Кіндрат — козак 3-го куреня Волинського (? — 1732 — 1766 — ?). У вересні 1766 р. разом з сином Григорієм уступив частину спадкових ґрунтів біля Волини сьему зятеві Василю Слічному [765,арк.421].

IV

Григорій Григорович — військовий товариш (1787 [1526,арк.45]). Д.: Мотря NN, донька шляхтича.

Павло Григорович — військовий товариш (1787). Д.: Тетяна NN, донька шляхтича.

Федір Григорович — козак у Волинці.

Андрій Григорович — козак у Волинці [1526,арк.46].

Семен Григорович Д.: Феодосія NN, донька шляхтича.

Василь Григорович.

Захар Григорович.

Степан Григорович.

Прохір Іванович — губернський регістратор (1787). Д.: Гафія NN, донька козака.

Григорій Кіндратович — козак, 1772 р. скаржився на дяка Слічного про захоплення спадкових ґрунтів [899,арк.1].

КОМІСАРИ СОТЕННІ: Руденко Іван (1747), Рудин Максим (1747).

Василь Олещенко (? — 1639 — 1682 — ?) був сотником волинським двічі (? — 1669 — ?, ? — 1679 — ?). Пізніше згадувався як отаман курінний (1682). Його син Андрій був смаглявим від народження і отримав прізвисько Смагляк і став першим представником роду з цим прізвищем. Його сини були козаками малогрунтовними с. Чорнотичі [532,арк.278зв.], «на одному дворі порознь хатами живуть і з отчеського ґрунту почерезно служать» (1732). Онуки були виборними козаками і козаками-підпомічниками. Родовід Смагляків [1890,с.92-93].

Козак с. Чорнотичі Яків **Бородавка** (? — 1660 — 1735 — ?) ходив у похід 1678 р., був на Іжорській баталії, під Любарем, у Києві на роботах, на каналних роботах 1721 р., за Псковом у Печерах, а у 1724 р. знаходився у Низовому поході [137,арк.2]. Служив у складі куреня сотницького (1718 [1783,с.220]). Став отаманом сотенним волинський (? — 1732 [1748,с.99]). У 1733 — вересні 1735 рр. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140,арк.143]. Старший син Гнат (1714 — 1739 — ?) був козаком ґрунтовим 1-го Чорнотичького куреня [522,арк.167]. У поході 1738 р. виступав як наказний сотник [1748,с.25]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 7 четвертей, сіножать на 40 возів, гай березовий, 3 коня, 4 воли (1740). Другий син Мойсей (1720 — ?) хоча і фіксується як убогий виборний козак с. Чорнотичі (? — 1739 — 1747 [524,арк.291] — ?), але мав підсудка (1747). Надалі представники роду фіксуються як козаки-підпомічники у Чорнотичах (1755).

Козак ґрунтовий 2-го Чорнотичького куреня (? — 1718 — 1740 — ?) Кирило (Кирик) **Маценко** (1670 — ?) мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 50 возів, гай березовий, 4 коней, 4 волів (1740). На його доньці одружився Сава (1705 — ?), який взяв прізвище дружини. Згодом став осавулом сотенним (? — 1742 — 1746 — ?).

Тиценко

Аврам Микитович — козак ґрунтовий с. Чорнотич куреня сотницького (1718 [1783,с.220]). З 1733 р. в команді генерального обозного Якова Лизогу-

ба в польському поході [288,арк.140зв.], з якого повернувся у жовтні 1734 р. [288,арк.142зв.].

Тарас Микитович — козак ґрунтовий с. Чорнотич (1732), наказний сотник волинський (1742). З братом Аврамом та козаком 1-го Чорнотицького куреня (1732 [1748,с.103]) Калеником Шостаком «сие прикупивши к отческому ґрунту поля живут на одномъ дворѣ порознь хатами и почережно служат» (1732). 1747 р. з ним з двору служили брат Влас і племінник Василь.

Бобиренки

I

Сидір — учасник походу під Чигирин 1678 р., був у Великого луга як Поповича взято, під Азовом у 1696 р., в Тавані, під Любарем, під Замостям, на Іжорській баталії, у Немирові, під Полтавою на баталії 1709 р., на каналній роботі 1720 р. Отаман 2-го куреня Волинського (? — 1718 [1783,с.220] — ?), козак 2-го Волинського куреня (1732), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140].

Яків — козак 2-го Волинського куреня (1732). З Сидором «на одномъ дворѣ порознь хатами живут и почережно з отчесого ґрунту служат».

II

Василь (1710 — ?) — у вересні 1735 р. повернувся з польського походу з киселівським сотником Іваном Лисенком [288,арк.142зв.]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать, діброва березова, 5 коней (1740). Мав 2 підпомічника (1740).

Щенковські (Щенявські)

Косма — отамн курінний (1676).

Федір — козак куреня Прокопенка (1718 [1783,с.220]). Отаман курінний 3-го Волинського куреня (1732 [1748,с.100]).

Григорій — козак Волинського куреня, з 1733 р. по жовтень 1734 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв., 142зв.].

Павло — козак Волинського куреня, брат Григорія, Федора, Василя, з якими з одного двору, але різних хат служили. «Прикупивши к отческому ґрунту поля живут на одномъ дворѣ порознь хатами и почережно служат».

Василь — козак Волинського куреня.

(Рудя) Руденко

Каленик Рудя (Руденко) — козак ґрунтовий, козак 1-го куреня Волинського (? — 1718 — 1732 — ?).

Йосип Руденко — козак ґрунтовий 1-го куреня Волинського (1732).

Юхим Руденко (1675 — ?) — козак ґрунтовий 1-го куреня Волинського (? — 1732 — 1740 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать, гай березовий, 4 коней, 6 волів (1740). Мав синів Федора (1710 — ?) і Тараса (1715 — ?).

Федір Леонтійович Руденко (Рудь) (1680 — ?) — козак волинський (? — 1732 — 1747 — ?). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, 5 коней, 4 воли (1740).

Лука Руденко (1695 — ?) — козак ґрунтовий, отаман 1-го куреня Волинського (1732). Брат Федора.

Каленик Рудя — козак волинський (1732). «На одному дворі порознь хатами живуть и почережно служать».

Максим Рудя — козак волинський (1732).

Микита Руденко — козак волинський (1732). З Федором і Григорієм «на одному дворі порознь хатами живуть и почережно служать».

Григорій Руденко — козак волинський (1732).

Гончаренки (Гончар)

I

Іван — козак волинський (1654).

Самійло.

II

Левко (1670 — ?) — козак (? — 1718 — 1734 — ?), у жовтні 1734 р. повернувся з польського походу [288, арк.142зв.]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 60 возів, гай березовий на 70 сажнів, 5 коней, 6 волів (1740).

Сидір Самойлович (1680 — ?) — козак ґрунтовий 1-го Волинського куреня (? — 1732 — 1733 — ?), виборний (1740 — 1747). З вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288, арк.141]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 40 возів, 4 коней, 4 волів (1740). З ним служив зять Василь Кириданський (1747).

Гнат Самойлович (1690 — ?) — козак куреня Данила Макаренка (1718), «нищие и весма убогие» (1732), козак-підпомічник (1740).

Ісай (1700 — ?) — козак 1-го Волинського куреня (? — 1732 — 1733 — ?), з вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288, арк.141]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 40 возів, 3 коня, 4 воли (1740).

Матвій — козак 2-го куреня Волинського (? — 1718 — 1735 — ?). Козак Волинської сотні (1735), в польський похід не ходив [288, арк.143зв.].

Андрій — козак куреня Сидора Бобиренка (1718).

Степан — козак куреня Дондика (1718), козак ґрунтовий с. Ольшаного (1732).

Петро — козак с. Козляничі (1732), «нищие и весма убогие».

III

Іван Леонтійович (1703 — ?) — козак (? — 1735 — 1740 — ?). У вересні 1735 р. повернувся з польського походу з киселівським сотником Іваном Лисенком [288, арк.143]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать, гай березовий, винокурню, 5 коней, 6 волів (1740), мав на дворі 6 хат, 9 коней, 12 волів (1747). На подвір'ї хати його 5 братів.

Тимофій Леонтійович (1708 — ?) — козак Волинської сотні, мав ліс (1752 [1515, арк.43]).

Клим Леонтійович — козак Волинської сотні.

Опанас Леонтійович (1711 — ?) — козак Волинської сотні.

Григорій Леонтійович — козак Волинської сотні.

Олексій Леонтійович — козак Волинської сотні.

Косма Сидорович (1713 — ?) — козак Волинської сотні.

Гнат Ісайович (1720 — ?) — козак Волинської сотні (1747).

Семен Матвійович — козак Волинської сотні.

Іван Степанович — козак Волинської сотні (1747).

Довга Гребля, деревня (1732, 1766). 1 двір козаків (1732). **Шинок** бунчукового товариша Федора Савича (1747). Гута Леонтія Полуботка, який віддав у придане за донькою, тримав зять Полуботка, генеральний писар Семен Савич (1724). У 1754 р. гуті не існувало, а пізніше виник Гутянський хутір, який належав онуку Савича Федору Федоровичу (1762 [1940,с.58]). **Старе Гутище**, хутір (1717) Сосницької сотні. 3 травня 1717 р. Скоропадський універсалом надав хутір Старе Гутище з млином на р. Журавці писарю Савичу. У 1732 р. Федір Савич мав 23 двори посполитих. Бунчуковий товариш Федір Семенович Савич (бл. 1691 — ран. 1750) мав шинок у д. Довгій Греблі. Генерал-майор Карл фон Штофель тримав 13 хат (1766 [653,арк.61зв.]). **Гутище** хутір [1773,с.354], слобода (1783). Маєтністю володів Тимофій Скоропадський, передав доньці Уляні, дружині бунчукового товариша Данила Симоновського і останні у 1783 р. тут мали 74 чоловіки і 79 жінок підданих (1783 [1753,с.164]).

Савичі

Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.128].

I

Сава Прокопович (? — 1641 — бл.1701) — не володів латиною, а відповідно не закінчив КМА. Писар полковий переяславський (? — 1671.01. — ?), брав участь в обранні наказним гетьманом Василя Ігнатовича. Володів с. Ядлівкою Баришівської сотні Переяславського полку. Писар ГВС. Генеральний писар (1677.03. — 1687). У березні 1677 р. разом з генеральним суддею Домонтовичем відвозив до Москви колишнього гетьмана П. Дорошенка. Генеральний суддя (1687 — 1701). 26 липня 1687 р. Мазепа надав йому с. Кудрівку. 2 червня 1690 р., відізджаючи до Києва, Мазепа залишив у Батурині його наказним гетьманом. Очоловав колегію, що вела слідство у справі Ждана Тадрини. В січні 1691 р. разом з суддею Вуяхевичем приймали стольника Циклера, а в січні 1692 р. — стольника Спешньова. Влітку 1691 р. був делегований як представник на вибори полтавського полковника. Генеральний суддя залишив нащадкам власну рукописну книгу із записом апокрифів про сон святої Богородиці. Д.: Ірина NN, вдова Герасима Тимофійовича. 4 лютого 1701 р. вона, як вдова отримала підтверджувальний універсал гетьмана на с. Кудрівку, яким володів її чоловік [1939,с.433].

II

Семен Савич (? — 1725) — підписав акт про обрання гетьманом І. Мазепу, що засвідчує його антисамойловичеву позицію. Значний військовий товариш (1689), супроводжував гетьмана до Москви. Після смерті батька Мазепа при-

значив на посаду писаря ГВС (1701 — 1706), яку раніше займав його батько. У вересні 1703 р. розглядав справу про спірні ґрунти Чернігівської архієпископської кафедри і Максаківського Спаського монастиря [1107,арк.1]. З 1709 до 1725 рр. займав посаду генерального писаря. 7 липня 1718 р. отримав царську грамоту на земельні володіння у Чернігівському полку [1653,арк.1]. Д.: 1) (бл. 1689 — 1697 [1608,арк.76зв.] — ?) Тетяна Леонтіївна Полуботок, донька переяславського полковника. 2) (з 1720.10.) Мотря Пашковська-Гнилозубівна Андріїва Стороженко. Іван Савич (? — 1687 — 1709 — ?).

Василь Савич (? — ран. 1730) — підпрапорний (1717 — 1726), значний товариш Сумського полку (1726), суддя полковий сумський. 4 лютого 1726 р. староста його с. Кудрівки Омелян Михайлович зобов'язався сплатити йому борг за користування млином на р. Удай [162,арк.1]. Д.: (1706) N Андріївна Кондратьєва, донька полковника сумського.

Данило Савич (? — ран. 1725).

Степан Савич (? — 1702 — ран. 1725) — осавул полковий комонний.

— Ганна Савівна (? — 1700 — 1747 — ?) Ч.: Петро Михайлович Булавка, писар ГВС (1711 — 1713).

— Марія Савівна (? — 1742 — ?) Ч.: Данило Герасимович Кутневський (? — 1732.9.04.)

III

Федір Семенович (бл. 1691 — 1750) — у 1725 р. позивав у Сосницькій сотенній канцелярії козака с. Ляшківці Дмитра Татарина за побиття підданих [162,арк.13]. Військовий товариш (1726). 1 листопада 1726 р. отримав указ ГВК про слідство у справі мешканки с. Жуклеве Гафії Павлової на довгогребельського гутника Павла Степанова за захоплення підвод з гутним склом і шкірами [168,арк.1]. Бунчуковий товариш (1725 — 1750, універсал на звання 1735.13.09.). Мав підданих і приїжджі двори у д. Довга Гребля, д. Рудні, при хуторі Гутищі. Мав підданих у с. Гута Будиська 9 убогих, у д. Дегтярівка Волинської сотні 24 убогих (1732). Д.: Анастасія Петрівна N (бл. 1703 — ?). Мали синів Федора, Петра, Івана, Йосипа, двох доньок.

— Марія Семенівна.

— Марія Іванівна Ч.: (1723) Йосип Гаврилович, значковий товариш Чернігівського полку (1726).

Іван Васильович (? — 1744) — бунчуковий товариш (1729 — 1744). Мав володіння в Сосницькій сотні (1738), отримав універсал гетьмана Д. Апостола з підтвердженням на с. Кудрівку [162,арк.2], де мав 157 дворів посполитих (1740). Проживав у с. Кудрівка, де мав шинок (1743 [529,арк.580]). У 1747 р. там мав 109 дворів (154 хати) посполитих. Д.: (з 1735) Анастасія Степанівна Забіла (1694 — ?), донька бунчукового товариша. У 1747 р. володіла двором житловим і шинком у с. Кудрівка Сосницької сотні, пущею поблизу цього села [356,арк.12]. Мали синів Михайла, Федора, Степана, доньок Меланію, Марію, Марію.

Григорій Васильович (? — 1729 — ран. 1743 [529,арк.580]) — бунчуковий товариш (? — 1729 — ?). Гетьман Д. Апостол підтвердив право Івана

і Григорія Савичів на с. Кудрівку [162,арк.1]. Д.: Олена Лук'янівна Жоравка, донька стародубського полковника. Після 1743 р. проживала у с. Кудрівка і мала там шинок. Володіла двором і шинком у с. Кудрівка, в тих дворах Савичів жили наймані люди (1747). Мали доньку. У другому шлюбі (1749) за Павлом Львовичем Селивановим, поручиком Московського драгунського полку, який проживав у с. Чорнотичах.

Василь Васильович (бл. 1701 — ?) — підпрапорний, власник с. Кудрівки (1732 [162,арк.26]). Мав синів Данила, Семена, Іллю, Василя, доньку Марію.

Андрій Васильович. Д.: NNN. Мали сина Олексія і доньку.

— N Василівна.

IV

Іван (1732 — ?) — полковий канцелярист Чернігівського полку, 16 липня 1759 р. призначений значковим товаришем у Київський полк через те, що подав скаргу на чернігівського полковника Божича [1939,с.466]. Священик (1787), мав 32 підданих у 1 селі. Д.: Єфросинія NN, донька священика.

Олександр — служив з березня 1780 р. значковим товаришем Чернігівського полку. Підданих не мав, бо не розділений з братами (1780).

Сачко (Сачковські)

Деревня Дурне (Дурмянків) у 1621 р. отримав дорогицький військовий Амброзій Сачко.

Остап Сачок — козак ольшанський (1718).

Олексій — козак ольшанський. Брав участь в походах під Замостє, Бихів, за Віслу, в тереківському (1724).

Марко Сачок — козак малогрунтовий ольшанський (1732). З козаком ольшанським Василем Шмарієм «На одномъ дворе особне хатами живут і з отческого ґрунту почережно служат».

Вдова Феодора Сачкова тримала у с. Ольшана двір з 1 хатою (1747).

Єфросиній Федорович Сачко — підсусідок ольшанський (1747).

Дмитро — писар полкової канцелярії слобідського Сумського полку (? — 1744), військовий товариш (22.11.1744 — 1751 — ?). «1744 году с канцелярскихъ служителей за отчески и его Сочкова в ... при полковихъ дилахъ отправленніе службъ» [1895,с.136]. Мав у Волинській сотні у д. Довга Гребля 20 дворів посполитих (1747), двір житловий у д. Сядрики, шинок, служителів, 9 дворів посполитих (1750). Д.: Ганна Андріївна Полуботок (? — ран. 1768). Маєтності, мабуть, її придане.

Іван Сачок (1738 — ?) — козак с. Спаське Сосницької сотні. З братами продав ґрунт бунчуковому товаришу Івану Полгорацькому, у якого був підсусідком 8 років до 1768 р. Перейшли у 1768 р. у с. Блїстів. Д.: Параска NN (1739 — ?). Мали сина Семена (1764 — ?), доньку Єфросинію (1754 — ?).

Довге, село [1773,с.354], деревня Довга гребля. Бунчуковий товариш Федір Семенович Савич мав тут 2 (1739) 4 (1740 — 1741), 9 дворів посполитих при хуторі (1743), 7 дворів посполитих та 1 двір служителів (1750), приїжджий двір (1747), шинок (1739 — 1747). Після його смерті у власності сина бунчукового товариша Федора Федоровича (бл. 1723 — ран. 1778) і його дружини

Марії Яківни Якубович (бл. 1730 — ран. 1790), доньки осавула генерального. У 1766 р. за ними 6 хат підданих [653,арк.59зв.].

Козляничі існувало в XVI ст., на початку 30-х рр. XVII село. Тримали бояри Матвій Артюхов з Іваном Берзиною. 17 листопада 1632 р. отримав надання і підтвердження Ян Сіножацький, з двома островами Сядринським і Убідьським [1904,с.270]. 22 лютого 1633 р. тримав на уряд старости чернігівського М. Калиновський [1975,с.676]. 29 серпня 1634 р. королівський привілей скарбнику чернігівському Ясликовському на острови Убідь і Сядрин по боярам Чудиновичам у Домисленській волості [1975,с.681], який у січні 1635 р. отримав дозвіл на продаж Миколі Киселю. Богдан Бутович у 1637 р. купив у Мартина Фаща сл. Смяч і у 1649 р. отримав привілей на ці землі від Яна-Казимира [1731,с.85]. 28 липня 1661 р. конфірмація прав давніх Фащу. Курінний центр. У 1732 р. 33 двори козаків і 5 підсусідків. Отамани куренні: Боголеб Павло (1718), Сукаченко Остап (1724), Боголеб Лука Савич (? — 1727 [186,арк.1]) — 1732 — ?), Боголеб Андрій Савич (1735), Кирило Орловський Боголеб (1747). Сільські отамани: Кроль (Кроленко) Степан (1718 [1783,с.221]). Андрій Дорошенко за гетьманським універсалом 1689 р., підтвердженням царською грамотою 5 вересня 1690 р., володів с. Козляничі. Його син Василь Андрійович у Козляничах мав 21 двір посполитих і 1 протекціоніст (1732). Його спадкоємцем став син Василь Васильович — бунчуковий товариш (1740 — 1768 — ?). Одружився з донькою бунчукового товариша Івана Ломиковського Марфою. Іванові маєтності перейшли у володіння сина Петра, а також Волинських, Кругликів, Троцьких. У 1757 р. володів прем'єр-майор Холодовський, а коли вдова генерального судді Лисенка влаштувала шинок на козачому ґрунті, що було заборонено, вимагав слідства і передачі ґрунту законним власникам [862,арк.3]. Вдова генерального судді Федора Лисенка тримала 4 хати посполитих (1766 [653,арк.1]), майор у відставці Опанас Холодовський 12, значковий товариш Семен Волинський 1, священник Семен Криницький 1, козак Семен Куйка 1 (1766 [653,арк.58зв.]). Вдова бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марія 46 підданих (1783 [1753,с.167]). Канцелярист Яків Семенович Кривецький (? — 1768 — 1787 — ?) [760,арк.269] у 1787 р. мав у с. Козловичі 58 підданих [1526,арк.114зв.]. **Млини:** на р. Убеді на 4 кола бунчукового товариша Василя Дорошенка (1742). **Шинки:** сотника волинського Карпа Леневица, потім Матвія Леневица (? — 1732 — 1747 — ?), священника (1732), паламарський (1732), бунчукового товариша Василя Дорошенка (1740), генерального судді Лисенка (1747). **Роздественська церква:** *священники:* Кривецький Іван Михайлович (1718), Йосип Іванович (1718), Софонович Леонтій (1718), Лаврін (ран. 1726 [1085,арк.1]), Оникій (в його роді священник Тимофій [1789,с.38]), Яків Лаврінович (1729), Кривецький Яків Іванович (? — 1735 — ран. 1744), Кривецький Федір Іванович (? — 1744 — 1751 — ран. 1754), Попович Антін Якимович (? — 1747 — 1751 — ?), Кривецький Семен Іванович (? — 1744 — 1768), *дяки:* Горкавенко Семен (1718), Олексієнко Кирило (1718), *паламарі:* Помазан Опанас (1718), Максименко Василь (1718). *Ктитор* Пилипенко Левко (1724).

Сукаченки

I

Йосип — козак козляницький (1718).

Остап — козак козляницький. Брав участь в походах під Немирів, Полтаву, Київ, Ладогу. Отаман курінний (1724).

Ярема — козак ґрунтовий козляницький (1732).

II

Артем Йосипович — козак-підпомічник (1747).

Федір Лукич — убогий козак (1747).

Пилипенки

Іван — козак козляницький (1718).

Левко Пилипенко — козак козляницький (брав участь в походах під Кези-кермен, Азов, за Псков, за Віслу, під Замостє, Полтаву, в Царицин, на канал, в Тереку два роки був. Ктитор (1724). Ґрунтовий (1732). З Степаном «Прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворі живут и почережно служать»

Степан Пилипенко — козак ґрунтовий козляницький (1732).

Трохим Пилипович — козак виборний (1747). У нього двоюрідний брат Петро Кравець.

Боголєб

I

Сава.

II

Павло — отаман курінний козляницький (1718 [1783,с.221]).

Лука Савич — козак с. Козляничі (? — 1675 — 1732 — ?), «...за Псковом в печерах, под Любарем могилу сипали, под Замусцем в Полщи роковали за Вислою под Полтавою 709 году в Києви город робили, на каналу 721, в Терку 723 два года бил» [765,арк.20]. Отаман курінний козляницький (? — 1727 [186,арк.1] — 1732 [1748,с.104] — ?). З братом Андрієм «Сие прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живут и почережно служать».

Федір Савич — з 1733 р. у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140]. У вересні 1735 р. повернувся з польського походу з киселівським сотником І. Лисенком [288,арк.142зв.].

Андрій Савич — козак (? — 1732 — 1747 — ?), брат Федора, служили з одного двору. Отаман у с. Козляничі (1735). У 1742 р. продав шинковий двір у Волинці сотнику Василю Максимовичу [765,арк.158].

Олексій (1715 — 1737 — ?) — козак с. Козляничі.

Іван.

III

Кирило Орловський Боголєб (1715 — 1755 — ран. 1768) — козак (1740), у 1747 р. був отаманом козляницьким [524,арк.96]. Його дядько Андрій Савич. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, винокурня, 5 коней, 6 волів (1740). Д.: Ганна NN (1718 — 1768 — ?).

Григорій Павлович (? — 1732 — 1755 [533,арк.88зв.] — ?) — козак малоґрунтовий (1732), виборний козак і житель козляницький, разом з дружиною у 1755

р. взяв гроші під заставу двору з ґрунтами у прем'єр-майора Холодовського. Д.: Ганна Лаврівна N [765,арк.515].

Лаврін Іванович (1723 – 1768 – ?) – козак-підпомічник с. Козляничі (? – 1747 – 1768 – ?). Д.: Горпина Іванівна N (1730 – 1768 – ?). З ними жив їх племінник Ілля Боголеб (1738 – 1768 – ?) з дружиною Гафією Василівною N (1743 – 1768 – ?) [765,арк.436].

Трохим – козак с. Козляничі (1753 – 1765), значковий товариш Чернігівського полку (1765 – 1780 – ?). За ревізією 1755 р. записаний до двору Кирила Орловського як його племінник [531,арк.589зв.]. До двору Трохима у Козляниччах належало землі на 210 днів, винокурня на 3 котли, пасіка (10 вуликів) та сінокіс на 100 возів (1768 р. [765,арк.482]). Д.: NNN, донька міщанина. Мали синів Якова, Івана і Сергія (1780).

Кривицькі

I

Михайло.

II

Олексій – у 1711 р. підписав заповіт чернігівського жителя Семена Шостаценка [1677,арк.1].

Іван Михайлович – священик Богородицької церкви с. Козляничі [765, арк.473] (1718).

III

Василь Іванович (? – ран. 1735).

Яків Іванович (? – 1735 – ран. 1744) – після смерті батька став місцевим священиком (1735).

Федір Іванович (? – ран. 1755) – священик с. Козляничі (1744). Д.: Марія Іванівна N, у 1755 р. продала «плец из стороениями» прем'єр-майору Холодовському [765,арк.516зв.].

Семен Іванович – був священиком спочатку в Козляниччах (? – 1744 – 1768), а потім в Сосниці (1768 – ?). Цьому переходу сприяло одруження з донькою представника відомого козацько-старшинського роду Данила Ничипоровича Свічкопала. Від тестя 7 жовтня 1759 р. отримав у спадок володіння в Сосниці, за які у відомості підписався його син Яків (1768 [760,арк.269]). У Волинці залишалися у його володінні спадковий батьківський двір, землі орної на 65 днів, винокурня на 2 котли і один підсусідок [765,арк.472]. У 1775 р. сотник волинський Росановський розгромив дім і побив Семена з сином Яковом, у якого відбирав ґрунти [643,арк.1]. Мав у володінні 1 хату посполитську (1766).

Андрій Іванович (? – 1735 – 1755 – ран. 1768) – після закінчення «латинських шкіл» (? – 1735 – 1744 – ?) став військовим канцеляристом ГВК (? – 1754 [1956,с.276] – ?). Його вдова продала військовому товаришу Омеляну Демидовському на 40 днів орної землі яка дісталась в спадок чоловіку від брата Федора (а тому «продали парафіяне неналежне») [765,арк.479].

IV

Петро Васильович (1735 [765,арк.473]).

– Настя Васи́лівна (1735 [765,арк.473]).

Яків Семенович (? – 1768 – 1787 [760,арк.269] – ?) – канцелярист (1787). У 1787 р. мав у с. Козляничі 58, м. Сосниці 4, Коропівському повіті на хуторі Свічкопалівському 22 підданих [1526,арк.114зв.]. Д.: Гафія NN, донька міщанська. Мали сина Антона (бл. 1785 р. [1526,арк.117] – ?).

Ольшана, село. Курінний центр. У 1732 р. 95 дворів козаків, 1 реймертарського пташника, 15 підсудків. 11 дворів посполитих сотенних (1732). Отаман Дрозд Василь (1654 [1784,с.272]), Борисенко Василь (1682), Саливоненко Роман Андрійович, Редька Лесько (1-го, 1718), Дондик Філімон (2-го, 1718), Зуб Сава (1724), Редька Ілля Йосипович (1732), Шрот Дмитро (1747). Абшитованого сотника Журби 4, сотника понорницького Брежинського 12, значкового товариша Саливанова 8 (1766 [653,арк.58зв.]), сотника березненського Сахновського 1 хата підданих (1766 [652,арк.124зв.]). 5 хат посполитих Менської сотні, які належали козакам Волинської сотні і 1 хата посполитська козацьки менської Болданки (1766 [652,арк.44зв.]). Володіння мав сотник понорницький Петро Брежинський 122 підданих (1783 [1753,с.166]). **Шинки**: у 1732 р. 6 (сотника волинського Леневи́ча, священика Васи́ля, Редьки два, Саливанова, Поплавського), у 1740 р. лише 2 (Марка і Романа Поплавських), у 1747 р. 3 (козаків виборних Марка Поплавського, Романа Саливанова, Степана Зуба). **Троїцька** церква: *священники*: Тимофій Іванович (1718), Василь Сергійович (? – 1718 – 1747 – ?), Петрашинський Василь (1747), *дяк*: Могильненко Тиміш (1718), *паламарі*: Козел Данило (1718). *Ктитор* Ващенко Максим (1724).

Шрот

I

Федір – козак ольшанський (1718).

Василь (1684 – ран. 1747) – козак (1695 – 1740) ґрунтовий ольшанський (1732). Був у походах під Кизикерменом у 1695 р., Замостем, «под Любарем могилу сипали», під Биховом, Немировим, Полтавою, за Віслою, в Царицине 1720 р., на каналних роботах 1721 р., у 1724 р. в тереківському низовому поході. З Дмитром, «прикупивши к отческому ґрунту поля на одному дворі порознь хатами живуть» (1732). Підпомічник Івана Саливанова (1740). Д.: Пелагея NN.

III

Дмитро (1711 – ?) – козак ґрунтовий ольшанський (1732), підпомічник (1740), отаман курінний ольшанський (1747). Племінник Васи́ля.

Зуби

I

Іван – козак ольшанський (1718).

Сава – козак (1687 – 1724). Брав участь у походах кримському 1687 р., під Кизикерменом у 1695 р., Перекопом у 1696 р., Полтавою у 1709, за Псковом в печерах, под Замостя, в Царицин у 1720 р., на каналі у 1721 р. Отаман курінний (1724).

Григорій – козак ґрунтовий ольшанський (1732).

II

Степан Григорович (1710 — ?) — козак виборний (1747). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 40 возів, ліс, винокурня, 4 коня, 6 волів (1740), 4 коня, 4 воли (1747), тримав шинок (1747).

Дрозди

Василь — отаман курінний ольшанський (1654).

Косма — козак Ольшанського куреня (1654 [1784,с.272]).

Трохим — козак Ольшанського куреня (1654 [1784,с.272]).

Степан — козак малоґрунтовий ольшанський (1732). З братом Григорієм «на одному дворі порознь хатами живуть и з отческого ґрунту почережно служат».

Григорій — козак малоґрунтовий ольшанський (1732).

Онопрієнко-Богданови

I

Петро Онопрійович Богданов — військовий товариш (1691). У 1691 р. отримав від полковника чернігівського Якова Лизогуба універсал на нерухомість. Основоположник роду Онопрієнків-Богдановичів.

II

Яків Петрович (Яків Богданко) (1670 — ?) — козак ґрунтовий ольшанський (? — 1718 — 1732 — ?). З братом Павлом «прикупивши к отческому ґрунту поля на одному дворі порознь хатами живуть и почережно служат» (1732). Мав двір, до якого належали ґрунт на 7 четвертей, сіножать на 30 возів, гай березовий, 3 коня, 4 воли (1740).

Павло Петрович — козак ґрунтовий ольшанський (? — 1732 — ?).

Іван Петрович — козак-підпомічник (1740). Служив з одного двору з з братом Яковом.

Яким (Яким Богданов) — козак с. Ольшаного (1718).

III

Василь Якович.

Іван Якович (Богданко) — козак ґрунтовий с. Ольшаного (1732).

Максим Якович (1702 — ?).

IV

Трохим — козак с. Ольшаного.

Гаврило — козак с. Ольшаного.

Опанас Якимович (1727 — ?) — козак с. Ольшаного (1787). Д.: Анастасія NN, донька козака.

V

Корнило Трохимович (1727 — ?) — козак (1787). Д.: Гафія NN, донька козака.

Пилип Трохимович (1752 — ?) — козак (1787). Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Іван Трохимович (1759 — ?) — козак (1787). Д.: Марія NN, донька козака.

Олефір Гаврилович (1764 — ?) — козак с. Ольшаного (1787).

Дондик

I

Филимон — отаман курінний ольшанський (1718 [1783,с.221]).

II

Василь — козак Ольшанського куреня (1687 — 1732), «поход под Перекопом 686, под паланкою 694, под Казикерменом 695, под Озовом 696, в Московщине на Ижорской баталии, за Псковом в Печерах, под Замусцем, тепер 724 козак в Терковском Низовом походе зостає».

Лаврін Петрович — козак с. Ольшаного (? — 1732 — 1747 — ?). З вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288, арк.142]. Підпомічник (1747). Мав власний двір з 1 хатою, коня, вола (1747).

Василь Лукич — козак с. Ольшаного (? — 1732 — 1747 — ?). З Василем і Лавріном «на одному дворі порознь хатами живуть и почережно служат» (1732). Підпомічник (1747). Мав власний двір з 1 хатою, коня, 2 волів (1747).

Яків (? — ран. 1747) — козак-підпомічник с. Ольшаного. Д.: Євгенія NN.

III

Борис Васильович — козак виборний ольшанський (1747). Мав двір з 3 хатами, 2 коня, 4 воли (1747).

Хома Васильович — козак ольшанський Волинської сотні (1747).

Григорій Васильович — козак ольшанський Волинської сотні (1747).

Редька — шляхетський рід гербу Любич змінений [1920, с.474-465]

I

Левко (? — 1629 — 1718 — ?) — козак Сосницької сотні (1649 [1785, с.485]). Отаман курінний ольшанський (1718 [1783, с.220]).

II

Василь.

Радко — у 1690 р. продав ниву сотнику роїському [1915, с.17].

Тит — козак с. Ольшани (1697 [765, арк.280]).

Ілля Леонтійович (? — 1660 — 1752 — ?) — козак с. Ольшани, учасник «... походу под Чигирином 678 год, у Великого луга як Поповича взято, под Перекопом 686 год, под Казикерменом 695 год, под Паланкою 694 год, под Озовом 696 год, на Ижорской баталии, под Замусцем, за Псковом в печерах, за Вислою, за Прутом, под Полтавою на баталии 79 год, на каналной работе 720 год, другой раз на каналной работе 721 год, с Терковского похода тепер 724 году пришол» [137, арк.18]. Отаман курінний ольшанський (1732 [1748, с.101]). Козак виборний ґрунтовой с. Ольшани (? — 1732 — 1752 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288, арк.140зв.]. Мав шинок у с. Ольшана [535, арк.286], який у 1752 р. продав сотнику березнинському Якимі Сахновському [535, арк.306]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, гай березовий, винокурня, 4 коня, 6 волів (1740).

Федір Леонтійович (1690 — ?) — виборний козак с. Ольшани (? — 1732 — 1755 — ?). З братами «Сие прикупивши к отческому ґрунту поля на одному дворі порознь хатами живуть и почережно служат» (1732). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 10 возів, винокурня, 4 коня, 6 волів (1740).

Іван Леонтійович (1705 – 1768 – ?) – козак-підпомічник (1747), виборний (1768). Налезало до двору орної землі на 18 днів, пасіка (10 вуликів), сіножать, ліс, «содержит ремесло бондарское» (1768) [765,арк.229]. Д.: NNN (? – 1753 – ран. 1768).

Сазон Леонтійович (1710 – ?) – козак с. Ольшани (? – 1732 – 1755 – ?).

Овсій Леонтійович (1715 – ?) – козак с. Ольшани (? – 1740 – ?).

III

Максим Васильович – козак малогрунтового с. Ольшани (? – 1700 – 1750 – ?), був у 1721 р. на каналній роботі, у Києві.

Марко Ілліч (1715 – ?) – козак с. Ольшани (? – 1740 – ?).

IV

N.

– Євдокія Редчиха (1715 – 1768 – ?) – вдова козачка в Ольшаному. Її діти: Роман (1732 – 1768 – ?), Д.: Катерина Лаврентіївна N (1733 – 1768 – ?), у них у 1768 р. діти: Максим (5 р.), Герасим (3 р.), Васса (12 р.), Ганна (9 р.), Харитина (7 р.); Ілля (1744 – 1768 – ?), Д.: Феодосія Степанівна N (1745 – 1768 – ?), у них: Віра (3 р.), Єфросинія (1 р.); Іван (1750 – 1768 – ?), Д.: Наталія Денисівна N (1750 – 1768 – ?); Тимофій (1753 – 1768 – ?). До двору мала 5 днів орної землі [765,арк.205].

Михайло – козак міського куреня Седнівської сотні (1723 [1748,с.51]).

Гаврило – козак міського куреня Седнівської сотні (1723 [1748,с.51]).

Омелян (1742 – 1768 – ?) – козак-підпомічник у с. Ольшаному. Д.: Євдокія Максимівна N (1743 – 1768 – ?), у них син Борис.

Юхим Іванович (1731 – 1768 – ?) – козак ольшанський. Д.: Ганна Петрівна N (1734 с. Домашлин – 1768 – ?). Мали сина Гаврила (1154 – ?), доньок Анастасію (1759 – ?), Ганну (1765 – ?).

Іван Іванович (1741 – 1768 – ?) – козак ольшанський. Д.: Параска Василівна N (1742, с. Домашлин – 1768 – ?), мали сина Овсія (1765 – ?).

Герасим Іванович (1745 – 1768 – ?) – козак ольшанський. Д.: Марія Олексіївна N (1748 – 1768 – ?).

Михайло Іванович (1751 – 1768 – ?) – козак ольшанський.

– Марія Іванівна (1753 – 1768 – ?).

V

Овсій – козак с. Ольшани.

Марко – сотник наказний волинський (1745 – 1746), осавул сотенний волинський (? – 1747 – 1749 – ?). Козак Волинської сотні (1751). У 1751 р. разом з іншими козаками скаржився на сотника Р. Журбу за образи [841,арк.3].

Іван (1738 – 1768 – ?) – козак с. Ольшани (? – 1750 – 1768 – ?). До двору на 13 днів землі. Д.: Мотря Степанівна N (1738 – 1768 – ?) [765,арк.43зв.]. Мали сина Семена (1761 – 1768 – ?).

Яків (1732 [1325,арк.67] – ?) – службу розпочав 1 липня 1764 р., козак Волинської сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150]. Хорунжий (1772 –

1777), осавул (1777 – 1782) сотенний волинський. Був у походах [1516,арк.37]. Д.: NNN, донька козака. У 1779 р. мали малолітню доньку.

Борисенки

I

Василь — отаман курінний ольшанський (1676), сотник волинський (1681), отаман курінний ольшанський (1682).

II

Олексій Васильович — козак с. Ольшани.

Яким (? – 1660 – 1732 – ?) — козак 1-го Чорнотицького куреня (? – 1678 – 1732 [1748,с.103] – ?). Був під Чигирином у 1678 р., у Великого луга як Самойловича гетьмана взято у 1686 р., під Перекопом у 1686 р., під Азовом у 1696 р., під Замостям, на Іжорі, за Псковом у Печерах, під Полтавою на баталії у 1709 р., в Царицині у 1720 р., на канальній роботі у 1721 р. З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.].

Каленик — козак с. Козляничі (? – 1670 – 1724 – ?). Учасник походів під Перекоп 1686 р., Казикермен 1695 р., за Псков у Печери, під Полтаву 1709 р., у Немирів [137,арк.20зв.].

Іван — у жовтні 1734 р. повернувся з польського походу [288,арк.142зв.].

III

Спиридон Олексійович — козак с. Ольшани.

Борис Якимович — козак виборний у с. Чорнотичах (? – 1747 – 1755 – ?), у 1747 р. в одному дворі з ним жили брати Харко (козак за ревізіями 1738 – 1741 рр.) та Іван [524,арк.291] (у 1750 р. з Іваном жив братанич Борис), а у 1755 р. — його дядько Іван [531,арк.587].

Іван — хорунжий сотенний синявський (? – 1744 – 1756). У серпні 1744 р. підписав «прошеніє» сотників полку до імператриці [1819,с.19].

IV

Овсій Спиридонович (бл. 1747 – 1787 – ?) — козак с. Ольшана

Афанасієви-Кроти

I

Опанас.

II

Самійло Опанасович — сотник вертіївський (? – 1704 – ?), отримав універсал гетьмана І. Мазепи 1701 р. на с. Смолеж [1526,арк.234].

Василь Опанасович (? – 1660 – 1732 – ?) — службу розпочав у Стародубському полку. У 1678 р. був під Чигирином, був у перекопському поході, під Кизикерменом (1695), 1696 р. — на Коломаку, при штурмі Азова, 1701 р. — під Рогулєвим, а зять його був у поході в Польщу і загинув там на баталії під Несвіжем. У 1707 р. на будівництві Києво — Печерської фортеці був його син. У 1709 р. у полтавському поході, у 1711 р. під Кам'яним Затонем, у 1716 р. під Гадячем. У 1721 р. перейшов до Чернігівського полку [1510,арк.127]: козак ґрунтовий Вільшанського куреня Волинської сотні (1732). З братами «прикупивши к отческому ґрунту поля на одномъ дворе порознь хатами живут и почережно служатъ».

Герасим Опанасович — зять Василь служили з одного двору. Козак ґрунтовий Вільшанського куреня Волинської сотні (1732 [1748,с.101]).

Дмитро Опанасович — козак ґрунтовий Вільшанського куреня (1732).

Ничипір Опанасович — козак ґрунтовий Вільшанського куреня (1732 [1748,с.101]). У 1733 — жовтні 1734 рр. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.,142зв.]. Осавул сотенний волинський (? — 1739 — ?).

III

Євмен.

Н Самойлович.

Яків Васильович (1703 — ?) — козак с. Ольшаного. Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 возів, гай березовий, 4 коней, 6 волів (1740), 7 коней, 10 волів (1747). У 1747 р. мав двір з 6 хатами, в яких проживали брати і 2 підсусідки.

Дмитро Васильович — козак с. Ольшаного (1740 — 1747).

Василь Васильович — козак с. Ольшаного (1740 — 1747), мав хутір (1781).

Ничипір Васильович (1710 — ?) — козак с. Ольшаного (1740).

IV

Хома Крот.

Родіон Крот.

Йосип Євменович.

V

Ілля Хомич (бл. 1722 — 1787 — ?) — козак с. Ольшаного (? — 1755 [531,арк.585зв.] — 1787 — ?).

Іван Васильович (1725 — 1787 — ?). Д.: Пелагея NN, донька шляхтича.

Федір Родіонович Афанасієв-Крот (бл. 1757 — 1787 — ?) — козак Волинської сотні (1776 [1415,арк.16зв.]). Корнет у відставці (1787). Д.: NNN (? — 1784 — ран. 1787).

Карпо Йосипович — його син Іван Карпович був козаком Волинської сотні. У 1775 — 1776 р. був на форпостах в Могилівській губернії [1415,арк.9зв.]. Абшитований сотенний осавул (1788). Проживав у с. Покошичах [1526,арк.123а.].

Іова (? — ран. 1787).

Рудня [1773,с.354], «деревня на правом берегу речки Убеди, на коей мельничных кол 4. В сей деревне подданических ... дворов 20» [1773,с.357]. Бунчуковий товариш Федір Савич мав 2 хати посполитих (1766 [653,арк.59зв.]).

Савинки [1731,с.74], Полуботку було надано в Сосницькому ключі с. Савинки з млинами: 1) на греблі Самотужного на р. Убеді, 2) млин Миськів на греблі Довгій на р. Убеді, 3) млин Безпалчого на р. Козляничях. Двор приїжджий вдови Полуботка, яка в 1732 р. тут тримала 72 двори підданих. Шинок Полуботкової 1 (1732). **Микольська** церква. *Священники*: Федір Григорійович (1718).

Коляда

Василь — козак волинський (1654 [1784,с.271]), сотник волинський (1669 [1731,с.143] — 1672.05. — ?) три роки [1731,с.143], отаман городовий волинський

(? — 1684.01. — ?), козак Волинської сотні. За Ігнатовича і Самойловича мав млин на р. Убедь у с. Савинці. Після Ігнатовича гетьман 2/3 забрав, а залишав 1/3 прибутку. Продав половину млина на р. Убеді Леонтію Полуботку [1803,с.389]. Як сотник тримав с. Ховми і д. Камку.

Самотуги [1731,с.74], деревня (1723, 1766) «...11 дворів, поселена на полкових ґрунтах, во владенні генерального асаула, а ныне владеет черниговского полковника Полуботка жена его вдова Анна Полуботкова за службы его в вечное владение. Три мельницы на р. Убедь о осми колах борошняных да о пяти валушных. ... деревня поселена Шумейкою, братом гетмана Многогрешного на вольных ґрунтах вместе с Савинками ...» [1731,с.137]. Полуботок мав 9 дворів (1723 [1803,с.493]). Його вдова 1732 р. тримала 12 дворів, вона у 1735 р. продала військовому товаришу Лубенського полку Василю Максимовичу, який пізніше став сотником волинським і за ним поселенням володіли його сини корнети Ілля і Григорій Максимовичі [765,арк.543-548], 5 хатами в д. Самотуги володів Рихлівський монастир (1766), абшитований бунчуковий товариш Михайло Павловський мав 16 хат (1766 [653,арк.59зв.]). Дворів 24 [1773,с.357]. У 1783 р. 118 підданих корнета у відставці Григорія Максимовича, 84 підданих нащадків померлого корнета Іллі Максимовича [1753,с.171]. **Млини:** млин самотузський на р. Убеді на 2 каменя і 4 кола ступних Полуботка (1723 [1803,с.493]). Від Полуботків перейшов до сотника волинського Василя Максимовича (1735 — 1742 — ?). У 1768 р. його сини тримали два млина на р. Убеді [1936,с.307], згідно розподілу батьківського млина Ілля Максимович отримав половину млина в д. Самотугах, інші частки, мабуть, збереглися за братом Григорієм і сестрами.

Самотуж хутор — володіння монастиря Рихлівського Святомикольського. 10 вересня 1687 р. гетьман Мазепа надав універсал значному військовому товаришу Івану Ломиковському на млин на р. Убеді Василя Кудровського [1802,с.79]. Генеральний обозний В. Борковський власним коштом побудував млин самотужський і заповів його Рихлівському монастирю, а його вдова у вересні 1702 р. передала його монастирю [1121,арк.1]. В хуторі Самотужському на р. Убеді один млин (1742).

Максимовичі

I

Василь Дмитрович (бл. 1703 — ран. 1750) — син генерального осавула, брат полковника стародубського, шляхтич, військовий товариш (? — 1735 — 1738), мав у с. Хотинівці Волинської сотні 11 дворів посполитих. У 1738 р. він, як управитель Шептаківської волості, подав донесення до ГВК з проханням призначити його понорницьким сотником, через нездатність Костянтина Савицького. Полковник Ізмайлов призначив розслідування і внаслідок Максимович став сотником [302,арк.5] понорницьким (1738 — 1741), сотник волинський (1738.27.04, 1741 — 1743.03. — ?). 19 червня 1737 р. купив крім млина-вешняка на два кола на р. Хребетній два двори у с. Чорнотичах, ґрунти у місцевого мешканця, старовинного козака Івана Романовича Чумака з племінником Романом Яковичем [1680,арк.18-18зв.], 28 вересня 1742 р. — шинковий двір у с. Волинці Андрія

Савича Боголюба [765,арк.158]. За ним в кінці життя у с. Чорнотичах 7 бездвірних хат, два млини на р. Хребетній, 10 дворів, 3 бездвірні хати, 2 млина в д. Самотугах, 1 бездворна хата у с. Волинці. Д.: Ксенія Опанасівна N, у другому шлюбі (1750) за Михайлом Павловським.

II

Ілля Васильович (1737 – 1780 – ран. 1783) – корнет у відставці (1768 – 1780 – ?). Мав 23 підданих чоловічої і жіночої статі у с. Чорнотичах, 84 у д. Самотугах, 10 у с. Волинці. Д.: Марія Павлівна N.

Григорій Васильович (бл. 1739 – бл. 1794) – вахмістр (? – 1767), корнет (1767.5.10. – 1768), корнет у відставці (з 1768). Мав 44 підданих у с. Чорнотичах, 118 у д. Самотугах, 27 в хут. Хребетинському, в якому і мешкав (1783). Д.: Софія Василівна Драгневич, донька поручика.

– Тетяна Василівна (1732.7.01. – ?).

– Наталія Василівна (бл. 1735 – бл. 1784) Ч.: (з 1751) Іван Андрійович Маркович (1724 – 1786 – ?), підкоморій.

Чорнотичі, деревня (1766). У 1732 р. тут 95 дворів козаків, 14 козацьких підсусідків, 3 рементарських пташників. У 1747 р. проживав значковий товариш Стародубського полку Мануйло Зеневич. Отамани курінні 1-го Чорнотицького куреня Васильович Микола (1732 [1748,с.102]); 2-го куреня Чорнотицького куреня Бурий Василь Мартинович (? – 1718 [1783,с.220] – 1732 [1748,с.104] – ?), Бойко Опанас Тарасович (? – 1724 – 1735 [1680,арк.15] – ?). Скварський Степан Семенович (1747). У 1666 р. тут було 28 посполитських дворів [1779,с.418]. Наляжала на Батуринський замок Ігнатовича [1731,с.135]. Самойлович надав гетьману Петру Дорошенку (дещо фантастично виглядає вказівка на кількість 550 дворів у Чорнотичах [2010,с.16]), а після нього володів брат Андрій Дорошенко по смерть. Василь Максимович з дружиною тримали маєтність у с. Чорнотичі, його вдова вийшла вдруге заміж за Михайла Павловського. У 1732 р. тут 5 дворів підданих значкового товариша Григорія Волинського, 2 – бунчукового товариша Троцького, 3 різних інших власників, 4 підсусідки священницькі. У 1747 р. лише підсусідки: 6 бунчукового товариша Матвія Леневича, 2 значкового товариша Дмитра Демидовського, 1 значкового товариша Василя Круглика, 2 священника Григорія Ставицького. У 1766 р. власниками виступали абшитований бунчуковий товариш Михайло Павловський, який тримав 9 хат підданих, значковий товариш Іван Демидовський 6, значковий товариш Омелян Демидовський 4, військовий товариш Корній Леневиц 11, вдова Матвія Леневица 2, секунд-майор у відставці Арістов 1, абшитований сотник Р. Журба 2, поручик Селиванов 2, син значкового товариша Сидір Федорович 2, священник чорнотицький Федір Стависький 2, сотник Шафонський 2, возний сотенний волинський Іван Колодкевич 1, Соницький монастир 1, козак Корній Милейка 1 [653, арк.58зв., арк.59зв.-30зв.]. У 1767 р. значковий товариш Волинський намагався захопити майно і закріпачити козака цього села Яценка [592,арк.1]. 1783 р. 44 підданих корнета у відставці Григорія Максимовича, 23 підданих нащадків померлого корнета Іллі Максимовича, 65 корнета у відставці Семена Ставицького нероздільно з батьком [1753,с.171].

Вдова бунчукового товариша Йосипа Лисенка Марфа в с. Чорнотичі і хут. Хребетному мала 37 підданих (1783 [1753,с.167]). У 1783 р. 27 підданих корнета у відставці Григорія Максимовича, 5 вдови Шафонського (1783 [1753,с.171,с.162]).

Шинки: у 1747 рр. 6: військового канцеляриста Михайла Павловського, бунчукового товариша Матвія Леневи́ча, значкового товариша Дмитра Демидовського, значкового товариша Омеляна Демидовського, священника Григорія Йосиповича, церковний. **Млини:** на р. Хребетній Роман Чумак володів млином-вешняком на два кола. Чорнотичський старинний козак Іван Романович Чумак 19 червня 1737 р. разом з племінником Романом батьківським млин-вешняк в Чорнотичах в одне борошняне, а друге валюшне коло нище млину церковного козлятинського продали за 1000 рублів військовому товаришу Василю Максимовичу [1680,арк.18-18зв.]. У 1768 р. його сини тримали два млини на р. Хребетній, згідно розподілу батьківського млина в 1780 р. Ілля Максимович отримав третину млина в с. Чорнотичі, інші частки, мабуть, збереглися за братом Григорієм і сестрами [1936,с.307]. Тут виник **Хребтинівський** (1766 [653,арк.59зв.]), (**Хребетний**) хутір [1773,с.354]. Крім Максимовича на р. Хребетній «мелниц весняних две, по одному колу борошняному, владения бунчукового Матвея Леневи́ча» (1742), «на оной же речке, мелница весняная, об одном коле, владения хоружого полкового нежинского Якова Вилковского» (1732). **Шинки:** Матвія Леневи́ча (1740), церковний (1740).

Успінська церква: *священники:* Ставицький Йосип Лаврінович (? – 1718 – 1729 [247,арк.1] – ?), Н Ілліч (1718), Ставицький Яків Лаврінович (? – 1726 – ?), Ставицький Григорій Йосипович (1747), *дяки:* Степан Ілліч (1718), *паламарі:* Потап Олексієнко (1718). *Ктитор* Пенченко Іван (1724). **Покровська** церква: *священники:* Ставицький Федір Григорович (1766). Основоположником старшинської і священницької родини **Ставиських** був покозачений шляхтич гербу Гоздава, військовий товариш Лаврін. Його рід [1932,с.191-192]. Його син Яків Лаврінович був священником с. Чорнотич. У 1726 р. заповітом відписав греблю на р. Бернацькій «архірейському дому» [1085,арк.1]. Мабуть, племінник останнього Федір Григорович (? – 1740 – 1779 – ?) теж був священником с. Чорнотич. Мав синів Семена (1761 – ?) – корнет (1787). Д.: Євдокія Христинська, донька бунчукового товариша; Максима (1762 – ?) – губернський регістратор (1787); Якова (1767 – ?), Івана (1777 – ?), Михайла (1780 – ?) – брати мешкали в сс. Чорнотичах і Куковичах і мали 86 підданих (1787 [1526,арк.175]). Є згадка про значкового товариша Саву Стависького (? – ран. 1777 [904,арк.1]) і його вдову Тетяну. Стасиський у чернецтві Паїсій був ієромонахом і казначем Чернігівської кафедри.

Бурі (Буренки)

I

Трохим – козак чорнотичський (1654).

Іван – козак чорнотичський (1654).

II

Мартин – козак чорнотичський (1678 – 1724 – ?). Учасник походу під Чигирин 1678 р., був на Великому Лузі як Самойловича взято у 1687 р., під Пе-

рекопом у 1689 р., під Кизикерменом у 1695 р., під Паланкою у 1694 р., під Азовом у 1696 р., під Руголевым, на іжорській баталії, на каналній роботі у 1721 р., під Любарем могила сипали, у Польщі під Замостям, під Полтавою на баталії у 1709 р., у Царицині, з 1724 р. у низовому поході.

III

Василь Мартинович — отаман курінний 2-го куреня Чорнотицького (? — 1718 [1783,с.220] — 1732 [1748,с.104] — ?). Осавул сотенний волинський (? — 1725 — ?). З братами «Прикупивши к отческому грунту поля на одномъ дворе порознь хатами живут и попережно служат».

Григорій Мартинович — козак, з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140].

Лесько — козак, брат Григорія, служили з одного звору з братом і невісткою Василисою.

IV

Андрій — козак с. Чорнотич, разом з Савою Маценко, Грицьком Лисяним мали ліс в урочищі (1752 [1515,арк.43]).

Скварські

I

Іван — козак чорнотицький (1654).

NN Д.: Ганна Андріївна Скугар. У 1693 р. продала Д. Посудевському значну частину Скугаревського грунту [753,арк.865,866]. У 1792 — 1793 рр. своє дворянство доводили козаки Скугори-Скварські, які мешкали у с. Новий Білоус. Своїми предками вони називали польських і литовських шляхтичів [1931,с.106].

II

Ярема — козак с. Чорнотич Волинської сотні (1718).

Василь — козак ґрунтовий куріння сотницького (? — 1718 [1783,с.220] — 1733 — ?), з 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.].

III

Леонтій — козак 1-го Чорнотицького куреня с. Чорнотич (1732 [1748,с.103]).

Євстафій — козак 2-го Чорнотицького куреня с. Чорнотич (1732 [1748,с.103]), з вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.141зв.]. Серед чорнотицьких козаків знаданий Михайло, «Скварской зят» (1732).

Степан (1690 — ?) — козак 2-го Чорнотицького куреня с. Чорнотич (1732 [1748,с.103]), з вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.141зв.].

IV

Степан Семенович (1715 — ?) — козак чорнотицький (1740 — 1747), отаман (1747). Племінник Степана. Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, 4 коня, 4 воли (1740). Його племінниця Катерина Лисенко (1747), племінник Григорій Терентійович (1747).

N — сестра Степана.Ч.: (1740) Хома NN (1720 — ?).

Дурницькі

I

Петро Дурний — міщанин с. Чорнотич (1654).

II

Лаврін — козак с. Чорнотичі (? — 1660 — 1733 — ?), був «походе под Чигирином 678, в Самаре, под Перекопом 686, в другий раз под Чигирином, под Паланкою 694, в Таване, за Псковом в Печерах, на Йжорской баталії, под Любарем могилу сипали, да в Києви город делали, под Казакерменом 695, под Полтавою на баталії 79 год. В Царицине 720, на канальной работе 721 год» [137,арк.3зв.]. З вересня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана [288,арк.141зв.].

III

Павло Лаврінович — козак малогрунтовий, виборний у Чорнотичах (? — 1732 — 1755 — ?) [524,арк.92].

Степан Лаврінович (? — 1732 — ран. 1738 [536,арк.215зв.]) — козак малогрунтовий (1732). У 1733 — жовтні 1734 рр. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.140зв.,142зв.]. З братом Пилипом «на одномъ дворе порознь хатами живут и з отческого грунту почережно служат» (1732).

Пилип Лавріновичі (? — 1732 — 1738 — ран. 1740) — козак малогрунтовий (1732) [533,арк.89зв.].

Ничипір — навчався у класі граматики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]).

IV

Кирило Степанович (1704 — ?) — убогий, потім малогрунтовий виборний козак у Чорнотичах (? — 1739 — 1750 — ?), з ним в одному дворі у 1747 р. жив двоюрідний брат Григорій [524,арк.91].

Василь Степанович (1707 — ?) — козак с. Чорнотич (1732 [1748,с.103]), осавул сотенний волинський (? — 1740 — 1741 [658,арк.220] — ?). Мав двір, до якого належали ґрунти на 9 четвертей, сіножать на 30 возів, винокурня, гай березовий на 40 сажнів, 2 коня, 4 воли (1740).

Пилип Степанович — козак у с. Чорнотичі Д.: Параска Остапівна N (1729 — 1768 — ?), мали сина Омеляна (1760 — ?) та доньку (1753 — ?).

Григорій.

Григорій (1728 — 1768 — ?) — козак виборний у с. Чорнотичі.

Йосип (1738 — 1768 — ?) — рідний брат Григорія, жив з ним у одному дворі. Д.: N Остапівна (1736 — 1768 — ?). У 1768 р. мали 5 дітей. Крім братів Григорія і Йосипа був ще старший Григорій, діти якого згадувалися [765,арк.315]. Помер раніше 1755 р., коли згадується його дружина, невістка Григорія Варка [531,арк.587зв.].

Онисим (1738 — 1768 — ?) — козак-підпомічник в Чорнотичах, його рідні брати Ярофій (1753 — 1768 — ?) і Марко (1758 — 1768 — ?). Д.: Феодора Григорівна N (1743 — 1768 — ?). Мали сина Мину (1766 — ?). Мали на 22 дні орної землі [765,арк.316].

Іван (1733 – 1768 – ?) – козак-підпомічник у Чорнотичах. Д.: Ваца Дмитрівна N (1738 – 1768 – ?). Мали сина Григорія (1766 – 1768 – ?) та доньку Гафію (1763 – 1768 – ?) [765,арк.316зв.].

Максим (1741 – 1768 – ?) – козак-підпомічник (1768), мав двох дітей. Д.: N Степанівна (1743 – 1768 – ?) [765,арк.322зв.].

Михайло – козак Волинської сотні. У 1768 – 1776 р. був на форпостах на польському кордоні [1415,арк.5зв.].

Лубенець, слобода [1731,с.74], деревня (1732, 1742) на р. Лубенці. Двір приїжджий бунчукового товариша Василя Дорошенка, який тут мав 17 дворів підданих (1732). Генерального підскарбія Марковича 6 хат (1766 [653,арк.64зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Василя Дорошенка (1732). **Млин-вешняк** в одне коло Якова Марковича (1742).

Гута Сядринська, слобода [1731,с.74], при протоці Сядрівці. **Сядрин**, село – слобода поселена на ґрунтах с. Савинки Леонтієм Полуботком. Володів син Павло, онуки Яків і Андрій тут мали 38 (1730), 22 двори (1732). Наступним власником гуті стали Василь Андрійович та його сестра Уляна. Шлюб останньої з Іваном Михайловичем Забілою приніс частину гуті в рід Забіл і 1781 р. її власником був Прохір Іванович Забіла (4 хати) та вдова Василя Полуботка Марфа (3 хати). **Млини**: в д. Сядринці на р. Сядринце млин-вешняк в одне коло бунчукового товариша Андрія Полуботка [1853]. Д. Сядрич військового товариша Дмитра Сачко, у його володінні млин (1747).

Тельна слобода від с. Савинок (1724 [1803,с.493], 1730 [1731,с.74]). За Полуботком рахувалися 22 двори (1724 [1803,с.493]), його вдова мала 29 (1732), бунчуковий товариш Василь Полуботок – 11 хат, вдова Настасія Полуботок – 15 (1766 [653,арк.61зв.]). **Шинок** Полуботка (1723 [1803,с.493]).

Рейментарівка, слобода при протоці Кабалці. Гребля з млином в одне коло. 9 дворів (1732), 22 хати підданих (1781).

Будинська гута бунчукового Федора Савича, де він мав 9 дворів підданих (1732).

У сотні відомі хутори Гутище, Хребетний, сотника Селиванова, бунчукового товариша Йосипа Лисенка, возного Петра Линеви́ча, колезького радника Миколи Мотоніса, Церковний [1773,с.354] козловицької церкви, корнета Іллі Максимовича, сотника Івана Демидовського, надвірного радника Ломиковського.

Волинська сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 11 місці (66), за кількістю виборних козаків на п'ятнадцятому місці в полку (24). В сотні повністю сільське населення, зосереджене переважно в 10 селах. Згідно ревізії 1747 р. козаки зосереджувалися в основному у с. Ольшане (209 з 431, тобто 38%) і сотенному центрі (124, тобто 30%), крім того у с. Чорнотичах (71, тобто 16%) і с. Козляничах (27, тобто 6%). За кількістю хуторів (5) віднесена до сотень з нерозвинутою хутірською інфраструктурою, хоча в подальшому кількість хуторів стрімко зростала. 7,3% козацьких господарств – це 17 вдів (1739). Малі соціальні групи представлені 4 дворами бобровників у сс. Волинці (1) і Козляничі (3), 6 пташників у сс. Волинці (2), Чорнотич (3), Ольшане (4) (1748).

У сотні відсутні монастирські володіння. Священники волинський Тимофій Богдановський і чорнотицький Григорій Ставицькі мали по 2 підсусідки. У сс. Волинці і Ольшане наявні описні маєтності на царський двір, відповідно 7 і 10 дворів. 61 двір посполитський у сотні були розподілені між 6 власниками: військовий товариш Дмитро Сачко мав 20 дворів у д. Сядринка, військовий канцелярист Михайло Павловський – 18 у д. Самотуги, бунчукові товариші Федір Савич 11 у д. Довга Гребля, Яків Марковича 7 у д. Лубенець, генеральний суддя Лисенка 4, а значковий товариш Г. Волинський 1 у с. Козляничі.

ВИСНОВКИ

У 1724 р. в полку 22297 дворів, що складало 10% усіх дворів полків Гетьманщини [1875, с. 170], у 1764 р. зафіксовано 42673 козаків, що складало 10% усіх козаків. Вони проживали у 7410 дворах з 60229 дворів усїєї держави. За сотнями кількість виборних козаки і козаки-підпомічники, їх співвідношення демонструє наступна таблиця.

Чисельність козаків Чернігівського полку за ревізією 1737 р. [534, арк. 3–32]

Сотня	Виборні козаки (дворів)	% до загальної к-ті дворів	Козаки-підпомічники (дворів)	% до загальної к-ті дворів	Співвідношення підпомічників до виборних	Всього дворів
Полкова	25	42	35	58	1,4	60
Білоуська	34	34	41	66	1,2	75
Слабинська	35	56	27	44	0,8	62
Любецька	27	93	2	7	0,1	29
Роїська	47	52	43	48	0,9	90
Седнівська	46	60	31	40	0,7	77
Городнянська	48	72	19	28	0,4	67
Березнинська	57	40	86	60	1,5	143
Столинська	27	28	69	72	2,6	96
Синявська	54	53	47	47	0,9	101
Киселівська	29	40	43	60	1,5	72
Менська	60	43	80	57	1,3	140
Волинська	24	36	42	64	1,8	66
Сосницька	57	45	71	55	1,2	128
Вибельська	13	25	40	75	3,1	53
Понорницька	30	50	30	50	1	60
Всього:	616	46	709	54	1,2	1325

У монографії виявлено і досліджено діяльність полковників, полкової старшини, сотників, сотенної старшини, курінних отаманів, полкових і сотенних служителів шляхом подачі біограм у фрагментах родоводів, а також складання реєстрів. Доповнений реєстр міщанських урядників, здійснено реконструкцію фрагментів їх родоводів козацької доби.

Полковницький двір ще має стати об'єктом спеціального дослідження. Дворян полковника чернігівського нам віднайти не вдалося. Чому така традиція не мала поширення у полку вимагає спеціального дослідження. Є згадка лише про господаря двору полковника чернігівського Івана Михайловського у 1718 р. Згідно відомості 1724 р. в полку «служат при дворах» 91 [1875, с. 170]. До цієї категорії віднесені старости сіл. У 1732 р. принесли присягу 147 служителів різних власників.

Курінчики складали особливу групу козаків, які спочатку допомагали конкретному полковому урядовцю виконувати його функцію. До їх обов'язків входило несення служби і виконання завдань свого «патрона». Враховуючи, що урядовці постійно були в походах, то і курені супроводжували їх у всіх походах.

С. Горобцю та І. Ситому вдалося виявити і опублікувати документ стосовно старшин, які мали курінчиків у 1702 р.: полковник — 24, писар — 12, Яків Лизогуб — 9, обозний і значкові товариші — 9, 1-й осавул — 9, 2-й осавул — 11, хорунжий — 5. 8 старшинських суб'єктів сукупно мали 79 курінчиків. Привертає увагу той факт, що курінчиків мали не лише урядники, але і неурядова старшина.

Згодом у полку курінчики, скоріше як релікт, залишаються лише за Лизогубами. Генеральний обозний Я. Лизогуб мав 2 курінчика у Седневі і 1 у с. Бегач, у с. Куликівці 9 ґрунтових, 23 малоґрунтових, 5 убогих, 3 підсусідки, надані універсалом гетьмана Д. Апостола як генеральному обозному, а Семена Лизогуба — 16 (3 ґрунтові, 11 малоґрунтових, 2 убогих) с. Андріївки Слабинської сотні. У с. Холявині універсалом бунчуковому товаришу Мойсею Дмитровичу один малоґрунтовий козак, всі три козаки д. Свинопухи (1 ґрунтовий і 2 убогих) (1732). Згадки про існування функціональних куренів полкової старшини віднайти не вдалося. У двох сотнях (Березненській і Менській) ще у 1732 р., крім територіальних, продовжували існувати функціональні курені таких урядовців як сотник, хорунжий, осавул. Як бачимо, майновий стан курінчиків не мав значення, швидше, фактор належності населеного пункту конкретному власнику, який не хотів поділяти з сотником влади над цим селом. З часом, використовуючи свій статус, курінчики намагалися звільнитися від «загальнонародних» повинностей, свідченням чого є супліка козаків полковницького куреня від 6 грудня 1728 р.

Бобровники, стрільці і пташники несли службу на гетьманський двір, їх не притягали до полкових і сотенних служб. Згідно відомості 1724 р. у полку зафіксовано 65 дворів бобровників [1875, с. 170]. Згідно переписного табеля 1748 р. їх кількість зросла до 93 дворів у 9 сотнях [524, арк. 2]. 30% (30 дворів) зосереджувалися в Сосницькій сотні, 16 дворів у Седнівській, 11 у Городнянській, 10 у Киселівській, 9 у Менській, 5 у Синявській, по 4

у Волинській і Березненській, 2 в Понорницькій [524, арк. 2]. За переписом 1666 р. існували дві ватаги бобровників, які віднесені до податного населення. Левон Каняка і Василь Юхимович з ватагою своєю вели бобровий лов на р. Дніпро, а друга ватага на р. Сож (Герасим Попович, Тимофій Ворона, Опанас Седнеченко, Іван Федоров, Хома Яцкін).

Згідно відомості 1724 р. у полку зафіксовано 79 дворів стрільців [1875, с. 170], у 1748 р. кількість їх дворів зросла до 110. Вони зосереджувалися у трьох сотнях, відповідно у Городнянській — 60, Седнівській — 37, Киселівській — 13.

Пташники рейментарські були лише у Волинській сотні у сс. Ольшаному і Чорнотичах. У 1732 р. двір з двома хатами Ткаченків (Ольшане), 3 двори з 5 хатами Опансенків і Микуленків (Чорнотичі). У 1748 р. пташників було 9 дворів.

У 1724 р. 645 вдів, їх чисельність у 1739 р. зменшилася до 378 вдів [522, арк. 3-4], які складали 8,2% козацького реєстру. Найбільше у 1739 р. у Березненській сотні 89 (17, 2% реєстру), у Білоуській і Седнівській вдов не зафіксовано [522, арк. 3-4]. У 1740 р. у полку кількість вдів виросла до 540. Розглянувши проблему козацьких вдів на матеріалах полку, прийшли до висновку, що турбота про вдів простежується протягом усього періоду існування козацько-гетьманської держави.

Головною відмінністю полкових і сотенних служителів, яка їх вирізняла від рядового козацтва, було отримання постійної винагороди за свою професійну службу. Така традиція мала глибоке історичне коріння. Ще 6 березня 1623 р. у Варшаві був підписаний привілей на надання права ленного на пусте селище Мацїєве в Менському отрубі в кордонах міських чернігівських і плецу в замку з обов'язком побудувати там дім пушкареві Лаврину Грицьковичу з обов'язком відбувати службу пушкарську йому і його наступникам. Того ж дня був наданий привілей на грунт Камінь в міських кордонах і озеро Нерміне пушкареві чернігівському Онисиму Грицьковичу з обов'язком відбувати пушкарську службу йому і його наступникам і побудову на кошти скарбу дім йому у Чернігівському замку. Під час Визвольної війни артилерія замку перейшла до рук козаків Чернігівського полку. Після 1654 р. артилерія була розділена на замкову і польову [534, арк. 32]. У подальшому замкова артилерія обслуговувалася російським гарнізоном, а в полку існувала полкова і сотенна. У 1724 р. полкову артилерію обслуговували 13 гармашів [1875, с. 170], у 1732 р. принесли присягу 12 «пушкарів». З реєстру 1737 р. дізнаємося, що полкова артилерія складалася з 2 пушок, які обслуговували 3 пушкарі, 7 гармашів, 1 коновал [534, арк. 32]. Керували ними отаман і хорунжий.

Згідно відомості 1724 р. у полку зафіксовано 2 циліурника [1875, с. 170]. У 1732 р. склав присягу полковий лікар Дмитро Овидинський.

Сторожі полкові (1732) почали називатися сторожами при полковій канцелярії (1748), є згадки про отаманів та полкових осавульчиків шопних (1732), з'явилися такі служебники як осавульці сотенні канцелярські, при городничому, курінні (1748), сторожі міських плеців (1732) у Березні, сторожі сотенного правління полкової сотні (1740).

Логіка творення цього інституту не з'ясована. Відомо, що протекціоністи звільнялися від сустантацій на консистентів. Згідно відомості 1724 р. їх у полку зафіксовано 263 [1875,с. 170]. Поступово їх чисельність зменшувалася. До неї належали козаки Березни, сс. Баба, Величківки, міщани Сосниці, Мени, посполитий с. Козлянич.

Протекціоністи у 1732 р.

Сотника менського Івана Сахновського	1 козак с. Баба, 1 козак с. Величківка, 7 міщан м. Мена
Обозного полкового	9 міщан м. Мена, 1 козак с. Величківка
Бунчукового товариша Кузьминського	3 міщан м. Мена
Ломиковської	13 міщан м. Сосниця
Бунчукового товариша Василя Дорошенка	1 посполитий с Козлянич
Сотника березненського Андрія Лисенка	5 козаків Березна
Сотенної старшини березненської	5 козаків Березна
7	46

Згідно наведеної вище таблиці «протекторами» виступали: полковий обозний, 2 бунчукових товариші, 2 сотники, сотенна старшина. Найбільшим «протектором» в полку була вдова господаря Гадяцького замку Івана Ломиковського Тетяна Данилівна Апостол.

З Чернігова походили кілька військових капеланів, серед яких був Павло Домонтович, Степан Шуба, Сергій Кашперович [1731,с.15]. Згідно відомості 1724 р. в полку зафіксовано 279 дворів священників, 156 дячків і паламарів [1875,с. 170]. Продовжені дослідження щодо виявлення священницьких родів та здійснення реконструкції фрагментів їх родоводів козацької доби. Розпочато складання реєстрів дяків, дячків, паламарів.

У 1713 р. у Чернігівському полку зазначено 8586 посполитських дворів [803, арк.142 зв.]. Згідно відомості 1724 р. у полку зафіксовано 12963 двори [1875,с.170], що становило 58% всіх дворів. За кількістю посполитських дворів сотні полку можна розділити на чотири групи:

I. У 1713 р. у Любецькій і Понорницькій сотнях було зосереджено до 30% усіх посполитих полку. У кожній з цих сотень більше ніж 1000 посполитських дворів.

II. Другу групу складала сотні від 500 до 1000 дворів: Березненська, Менська, Седнівська, Городнянська.

III. Третя група від 300 до 500 дворів: полкова, Роїська, Білоуська, Киселівська, Сосницька.

IV. Четверта група до 300 дворів: Слабинська, Вибельська, Стольненська, Синявська.

У середині XVIII ст. 74 родини тримали 499 маєтків, у яких було 3885 посполитські двори, 1339 підсусідських, 14 бездвірних хат. Статки і економічну могутність характеризує наступна таблиця. Полуботки тримали 27% усіх посполитих у приватних володіннях полку, Лизогуби – майже 13, тобто дві родини мали 40%.

№ з/р	Рід	Сотня	К-ть маєтків	К-ть дворів посполитих	К-ть дво-рів підсусідків	К-ть бездвірних хат
1	Полуботки	Понорницька	9	688	8	
		Любецька	39	200	127	
		Киселівська	2	23	9	
		Седнівська	6	78	19	
		Білоуська	1	30		
		Вибельська	3	18		
		Полкова	2		4	
		Роїська	1		2	
		Разом:	63	1037	169	
2	Лизогуби	Седнівська	13	48	42	
		Городнянська	15	221	52	
		Любецька	28	104	53	
		Слабинська	10	65	26	
		Березненська	2	37	15	
		Білоуська	5	19	4	3
		Роїська	5	2	22	
		Полкова	2		4	
		Вибельська	1		1	
		Разом:	81	496	219	3
3	Борковські	Понорницька	4	72	29	
		Седнівська	1		11	
		Білоуська	3	28		
		Стольненська	1	51		
		Городнянська	7	175	3	
		Любецька	2		9	
		Разом:	18	326	52	

4	Скоропадські	Седнівська	3	29		
		Синявська	1	18		
		Березненська	4	51	7	
		Любецька	1	2		
		Білоуська	1			1
		Понорницька	3	57	17	
		Киселів	8	103	80	
		Полкова	1		1	
		Разом:	22	260	105	1
5	Савичі	Волинська	1	11		
		Сосницька	2	198	25	
		Разом:	3	209	25	
6	Лисенки	Волинська	1	4		
		Менська	9	71	24	
		Березненська	1		5	
		Киселівка	3	36	30	
		Стольненська	1		2	
		Разом:	15	111	61	
7	Войцеховичі	Киселівська	1		9	
		Седнівська	4	40	4	
		Менська	1		1	
		Городнянська	7	55	2	
		Разом:	13	95	16	
8	Апостоли	Понорницька	9	92	2	
9	Полоницькі	Менська	7	90		
		Волинська	1		1	
		Разом:	8	90	1	
10	Сахновські	Менська	18	80	83	
11	Мокрієвичі	Роїська	6	20	14	
		Білоуська	4	37		
		Любецька	4	3	2	
		Киселівська	1		1	
		Седнівська	1		1	
		Разом:	16	60	18	

12	Каневські- Оболонські	Понорницька	3	20	5	
		Седнівська	1	26	6	
		Білоуська	5	13	5	6
		Сосницька	2		3	
		Роїська	1		1	
		Разом:	12	59	20	6
13	Валькевичі	Менська	4	56	4	
14	Посудевські	Седнівська	2	8		
		Любецька	10	43	46	
		Синявська	1		6	
		Полкова	1		1	
		Разом:	14	51	53	
15	Добронизькі	Роїська	2	20	7	
		Білоуська	1	30	1	
		Разом:	3	50	8	
16	Булавки	Седнівська	2	34	1	
		Городнянська	2	12		
		Полкова	2	2	3	
		Разом:	6	48	4	
17	Марковичі прилуц.	Понорницька	1	34	17	
		Волинська	1	7		
		Разом:	2	41	17	
18	Фридрикевичі	Седнівська	3	36	7	
19	Соколовські	Роїська	2	2	4	
		Любецька	6	33	4	
		Разом:	8	35	8	
20	Безбородки	Стольненська	1	34	8	
21	Стаховичі	Городнянська	9	33	45	
		Седнівська	1		4	
		Менська	1		1	
		Разом:	11	33	50	
22	Милорадовичі	Городнянська	3	33	2	
		Седнівська	1		2	
		Разом:	4	33	4	
23	Рагузинські	Понорницька	1	29		

24	Кочубеї	Сосницька	1	25		
25	Бобирі	Стольненська	3		17	
		Менська	2	23	6	
		Разом:	5	23	23	
26	Бутовичі	Седнівська	2		9	
		Городнянська	4	22	18	
		Разом:	6	22	27	
27	Афендики	Городнянська	2	22	4	
28	Затиркевичі	Роїська	8	22	25	
		Любецька	1		2	
		Білоуська	3		2	1
		Разом:	12	22	29	1
29	Тарнавські	Городнянська	3	21	13	
30	Сенюта	Седнівська	4	18	5	
		Вибельська	1	3	1	
		Стольненська	1		1	
		Полкова	1		1	
		Разом:	7	21	8	
31	Сачко	Волинська	1	20		
32	Каневські	Білоуська	3	20	1	
33	Савичі	Любецька	8	19	20	
34	Павловські	Волинська	1	18		
35	Горленки	Городнянська	2	17	3	
36	Борозни	Городнянська	4	17	3	
37	Топольницькі	Киселівська	1	16	8	
38	Миклашевські	Любецька	1	16	3	
39	Домонтовичі	Слабинська	5	15	4	
		Білоуська	1		1	
		Разом:	6	15	5	
40	Рашевські	Роїська	4	4	12	
		Любецька	2	10		
		Разом:	6	14	12	
41	Дорошенки	Слабинська	1	14		
		Сосницька	1		2	
		Разом:	2	14	2	

42	Силичі	Білоуська	5	12	1	2
43	Тодоровські	Седнівська	1	5		
		Роїська	1	7	5	
		Разом:	2	12	5	
44	Ломиковські	Сосницька	2	11	4	
45	Йосиповичі	Стольненська	2	10	12	
46	Миткевичі	Роїська	1	10	5	
47	Максимовичі	Роїська	3	4	11	
		Білоуська	3	6	2	
		Любецька	2		2	
		Полкова	1		1	
		Разом:	9	10	16	
48	Забіли	Синявська	1	10		
49	Тризни	Полкова	5	9	8	
		Вибельська	3		9	
		Разом:	8	9	17	
50	Ждановичі	Седнівська	3	9	2	
		Городнянська	1		1	
		Разом:	4	9	3	
51	Долинські	Понорницька	3	9	7	
52	Левандовські	Слабинська	6	8	30	
53	Костянтиновичі	Любецька	2	8		
54	Холодовичі	Городнянська	2	7	9	
		Седнівська	1		3	
		Сосницька	1		1	
		Разом:	4	7	13	
55	Бакуринські	Роїська	6	5	72	
		Любецька	1	1		
		Разом:	7	6	72	
56	Шуби	Вибельська	3	6	13	
		Седнівська	1		1	
		Разом:	4	6	14	

57	Марковичі черн.	Роїська	2	1	2	
		Білоуська	1	5	2	
		Сосницька	1		2	
		Разом:	4	6	6	
58	Маленські	Білоуська	2	5		1
59	Чирви	Роїська	1	5	3	
60	Красовські	Роїська	1	1	3	
		Полкова	1		1	
		Білоуська	1		1	
		Любецька	3	2	3	
		Разом:	6	3	8	
61	Кринкевичі	Роїська	1	3	2	
62	Полетанські	Сосницька	1	3	1	
63	Радичі	Седнівська	2	3		
64	Пашковські	Роїська	1	2	3	
65	Деренковські	Роїська	1	2	2	
66	Самойловичі	Роїська	1	2	2	
67	священики	Березненська	1	2		
68	Саблукови	Понорницька	1	2		
69	Янушкевичі	Роїська	1	1	9	
70	Пушкарі	Любецька	3	1	5	
71	Шкури	Любецька	2	1	3	
72	Волинські	Волинська	1	1		
73	Терпицькі	Вибельська	1	1		
74	Широканські	Любецька	1	1		
			499	3885	13389	14

Систематизовано інформацію щодо історії населених пунктів полку протягом XVII – XVIII ст., особливу увагу звертаючи на їх заснування і засновників – козацьке і посполитське населення. Місто Чернігів виконувало функції головного міста полку, у якому формувалася адміністративно-управлінська еліта (як старшина, так і корпус канцеляристів), зосереджувалися духовно-культурні та освітні центри.

Козаками Чернігівського полку було опановане Чернігівське князівство, окремі населені пункти Новгород-Сіверського повіту Чернігівського воєводства, Любецьке і Лоївське староства Київського воєводства. Чернігів, Любеч і Лоїв були містами з санкціонованим міським станом – міщанської громади на чолі з війтом.

Станом на 1666 р. в полку зафіксовано «приписной черниговской город Любеч, а в нем мещанские дворы і во дворех мещане і городу Чернигову угодыя» «другой приписной черниговской городъ Слабинъ и городу Слабину угодыя», «третьей приписной черниговской город Седнев, а в немъ мещанские дворы і во дворехъ мещане і к городу Седневу угодыи», «четвертое черниговское принолежнoе место Лоев впусте».

У тому ж Лоївському старостві знаходилися «приналежние лоевскіе» містечка Річиця, Холмиця, Горбол, Паличі, крім лоївських містечок «особні» містечка Фойники і Брагин, містечко Городенка Седнівського повіту.

Пізніше містами в полку, крім Чернігова, Седнева та Сосниці, стали Городня і Киселівка (виведені з статусу села). У 1732 р. містечками були Любеч, Городня, Синявка, Понорниця, Орловка. До вищезгаданих містечок додалися Мена (місто у 1732 р.), Олександрівка, N Седнівської сотні. 3 з них не були сотенними центрами.

У полку було 374 сіл і деревень. Повністю сільське населення було у 7 сотнях (Столинській, Слабинській, Роївській, Волинській, Вибельській, Білоуській, Березненській).

У приватних маєтках розвивалися не лише сільське господарство, але і ремесла. Їх спеціалізацію характеризує наступна таблиця (станом на 1740 р.).

Серед власницьких поселитих були поширені такі спеціальності.

Сотня	кравець	швець	стельмах	тесля	столяр	римар	коваль	пильщики	снісар	киричники	Всього
Полкова	14	22		5			7	2	1		51
Білоуська				5			3				8
Вибельська							3				3
Слабинська	4			2			5				11
Роївська	10			2			22				34
Любецька	5		1	1			4				11
Седнівська	6	7	11				9				33
Городнянська	6	9	7	3			16	3			44
Березненська		3	5	6	1	2	4			1	22
Стольненська											0
Менська	13	8	7				12				40
Синявська	2	4	6				7				19

Киселівська	3	2	25		1		3	1		35	
Сосницька	11	38					7			56	
Волинська	1	3	7				4			15	
Понорницька	7	20	2	1			16	2	6	54	
Всього	82	116	71	25	2	22	122	8	1	7	436

Як засвідчує наведена таблиця, найпоширенішими спеціальностями були ковалі, шевці, кравці і стельмахи.

Існування двору на Чернігівщині мало давні традиції. У XVII ст. плечи в Чернігівському замку королем надавалися С. Соколовському, А. Швейковському, ротмістру Т. Руцькому, І. Величку, Г. Петровському, Ю. Терпецькому, А. Бедрицькому, П. Крухельському (1621), жовніру сіверському Е. Рибинському, пушкарю Л. Гришковичу, М. Сливці-Ясликовському (1623), П. Крухельському (1625), Я. Лютомирському (1628). Крім надання у замку місця для побудови дому, на теренах воеводства відбувалася «дача» ґрунту, як правило, пустоші чи селища. Після побудови дому (хати) виникав власницький двір, до якого належали «дачі» і куплені ґрунти як в межах міста, так і по за його межами. Таку ж структуру двору мали козаки, міщани, священники. Для кращого освоєння ґрунтів, які лежали далеко від двору, господарі зводили будівлю на них, тобто хутір.

Кількість хат на дворі (за даними 1755 р.) [531, арк. 2]

Сотня	Дворів	Хат	Хат на дворі
Полкова	286	317	1,1
Білоуська	321	331	1,0
Вибельська	349	569	1,6
Слабинська	199	247	1,2
Роїська	232	396	1,7
Любецька	211	278	1,3
Седнівська	516	605	1,2
Городнянська	433	531	1,2
Березинська	747	774	1,0
Столинська	355	448	1,3
Менська	626	802	1,3
Синявська	366	555	1,5
Киселівська	367	423	1,2
Сосницька	625	736	1,2

Волинська	374	448	1,2
Понорницька	303	460	1,5
Всього:	6347	7920	1,2

Кількість сімей на 1 дворі (за даними 1755 р.) [531, арк. 2]

Сотня	Дворів	Сімей	Середня к-ть сімей на дворі
Полкова	286	317	1,1
Білоуська	321	478	1,5
Вибельська	349	569	1,6
Слабинська	199	247	1,2
Роїська	232	396	1,7
Любецька	211	278	1,3
Седнівська	516	605	1,2
Городнянська	433	531	1,2
Березинська	747	774	1,0
Столинська	355	448	1,3
Менська	626	802	1,3
Синявська	366	555	1,5
Киселівська	367	424	1,2
Сосницька	625	736	1,2
Волинська	374	448	1,2
Понорницька	303	460	1,5
Всього:	6347	8068	1,3

Під кінець існування Гетьманщини у полку було 332 хутори — побудовані житлові приміщення на дачах до двору. З часом двір із хатою міг перейти до іншого власника, а хутір таким чином відривався від двору у населеному пункті і ставав самостійною поселенською одиницею.

За сотнями хутори розподілені були нерівномірно. У 6 сотнях було до 12, а у 10 від 14 до 60 хуторів. Така диференціація дозволяє визначити три групи сотень стосовно хутірського господарства. До першої з них відносимо сотні з нерозвинутою хутірською інфраструктурою, у другій ця інфраструктура розвинена (Городнянська, Любецька, Білоуська, Понорницька), у третій — розвинена і переважача, тобто кількість хуторів була більшою, ніж інших населених пунктів (Березненська, Киселівська, Стольненська, Менська, Сосницька, Синявська).

Значно розширено реєстр млинів, що в майбутньому стане в нагоді для створення комп'ютерної бази млинів Гетьманщини.

Дослідження невіробиного населення зосереджувалося на складанні реєстру священників та родоводів основних родин. Це стало продовженням роботи, розпочатої Ф. Гумілевським у середині XIX ст. Зроблені перші спроби укладення реєстру дяків, дячків і паламарів. Встановлено, що серед власників посполитих в полку були 3 священослужителі: протопоп чернігівський Григорій Максимович, священники слабинський Іван Дорошенко, кротинський Григорій Широкавський. Всі інші священники разом могли собі дозволити тримати 125 підсусідків. Серед духовенства полку статками відзначалися, в першу чергу, протопопи. Уже згаданий Максимович єдиний з протопопів мав посполитих і підсусідків, вдова протопопа Милевська у м. Мені і трьох селах сотні (Фесківці, Бабах, Куковичах) мала 15 підсусідків, протопоп березненський Павло Подольський 3, а протопоп сосницький 4. З приходських священників найбільшу кількість підсусідків мав чернігівський Андрій Сібірський (д. Кезі 5, д. Шуман 2, Любеч 2), всього 9. 5 підсусідків у д. Присілок і Любечі тримав Федір Горбик, по 3 у с. Дубрівному Городнянської сотні священник Іван Знойка, у с. Степанівці Стольненської сотні Роман Максимович і у с. Сибережі священник Василь Кричевський. 20 священників мали по 2, 31 по 1, крім того священники менські (невідомо кількість) 12 і синявські 4.

Вище наведені факти можуть бути використані як фундамент комплексного дослідження історії одного з полків Гетьманщини. Довідковий генеалогічний матеріал сприятиме як дослідженню окремих родин, так і поглибленому вивченню економічних, політичних, духовно-культурних, біосоціальних аспектів локальної історії козацько-гетьманської держави.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

Центральний державний історичний архів України

Ф. 47. Чернігівський повітовий земський суд

1. Оп. 1. – Спр. 6.
2. Оп. 1. – Спр. 15.
3. Оп. 1. – Спр. 17 а.
4. Оп. 3. – Спр. 1.
5. Оп. 3. – Спр. 8.
6. Оп. 3. – Спр. 9.
7. Оп. 3. – Спр. 11.
8. Оп. 3. – Спр. 15.
9. Оп. 3. – Спр. 17.
10. Оп. 3. – Спр. 19.
11. Оп. 3. – Спр. 20.
12. Оп. 3. – Спр. 21.
13. Оп. 3. – Спр. 24.
14. Оп. 3. – Спр. 29.
15. Оп. 3. – Спр. 31.
16. Оп. 3. – Спр. 39.
17. Оп. 3. – Спр. 41.
18. Оп. 3. – Спр. 43.
19. Оп. 3. – Спр. 44.
20. Оп. 3. – Спр. 50.
21. Оп. 3. – Спр. 51.
22. Оп. 3. – Спр. 52.
23. Оп. 3. – Спр. 66.
24. Оп. 3. – Спр. 69.
25. Оп. 3. – Спр. 70.
26. Оп. 3. – Спр. 72.
27. Оп. 3. – Спр. 79.
28. Оп. 3. – Спр. 80.
29. Оп. 3. – Спр. 88.
30. Оп. 3. – Спр. 91.
31. Оп. 3. – Спр. 93.
32. Оп. 3. – Спр. 97.
33. Оп. 3. – Спр. 99.

34. Оп. 3. – Спр. 102.
35. Оп. 3. – Спр. 105.
36. Оп. 3. – Спр. 107.
37. Оп. 3. – Спр. 110.
38. Оп. 3. – Спр. 111.
39. Оп. 3. – Спр. 113.
40. Оп. 3. – Спр. 114.
41. Оп. 3. – Спр. 117.
42. Оп. 3. – Спр. 118.
43. Оп. 3. – Спр. 119.
44. Оп. 3. – Спр. 120.
45. Оп. 3. – Спр. 121.
46. Оп. 3. – Спр. 123.
47. Оп. 3. – Спр. 128.
48. Оп. 3. – Спр. 129.
49. Оп. 3. – Спр. 130.
50. Оп. 3. – Спр. 131.
51. Оп. 3. – Спр. 133.
52. Оп. 3. – Спр. 141.
53. Оп. 3. – Спр. 142.
54. Оп. 3. – Спр. 147.
55. Оп. 3. – Спр. 150.
56. Оп. 3. – Спр. 153.
57. Оп. 3. – Спр. 154.
58. Оп. 3. – Спр. 168.
59. Оп. 3. – Спр. 187.
60. Оп. 3. – Спр. 205.
61. Оп. 3. – Спр. 206.
62. Оп. 3. – Спр. 208.
63. Оп. 3. – Спр. 209.
64. Оп. 3. – Спр. 212.

Ф. 51. Генеральна військова канцелярія

65. Оп. 1. – Спр. 6.
66. Оп. 1. – Спр. 99.
67. Оп. 1. – Спр. 120.
68. Оп. 1. – Спр. 647 б.
69. Оп. 1. – Спр. 1770.
70. Оп. 1. – Спр. 2279.
71. Оп. 1. – Спр. 2406.
72. Оп. 1. – Спр. 2442.
73. Оп. 1. – Спр. 2466.
74. Оп. 1. – Спр. 2517.
75. Оп. 1. – Спр. 2527.
76. Оп. 1. – Спр. 2542.

77. Оп. 1. – Спр. 2753.
78. Оп. 1. – Спр. 28.
79. Оп. 2. – Спр. 51.
80. Оп. 3. – Спр. 1.
81. Оп. 3. – Спр. 2.
82. Оп. 3. – Спр. 6.
83. Оп. 3. – Спр. 7.
84. Оп. 3. – Спр. 55.
85. Оп. 3. – Спр. 86.
86. Оп. 3. – Спр. 99.
87. Оп. 3. – Спр. 119.
88. Оп. 3. – Спр. 119а.
89. Оп. 3. – Спр. 135.
90. Оп. 3. – Спр. 142.
91. Оп. 3. – Спр. 152.
92. Оп. 3. – Спр. 168.
93. Оп. 3. – Спр. 171.
94. Оп. 3. – Спр. 195.
95. Оп. 3. – Спр. 221.
96. Оп. 3. – Спр. 255.
97. Оп. 3. – Спр. 261.
98. Оп. 3. – Спр. 264.
99. Оп. 3. – Спр. 269.
100. Оп. 3. – Спр. 310.
101. Оп. 3. – Спр. 311.
102. Оп. 3. – Спр. 337.
103. Оп. 3. – Спр. 374.
104. Оп. 3. – Спр. 376.
105. Оп. 3. – Спр. 418.
106. Оп. 3. – Спр. 460.
107. Оп. 3. – Спр. 597.
108. Оп. 3. – Спр. 607.
109. Оп. 3. – Спр. 675.
110. Оп. 3. – Спр. 701.
111. Оп. 3. – Спр. 713.
112. Оп. 3. – Спр. 882.
113. Оп. 3. – Спр. 945.
114. Оп. 3. – Спр. 949.
115. Оп. 3. – Спр. 954.
116. Оп. 3. – Спр. 970.
117. Оп. 3. – Спр. 976.
118. Оп. 3. – Спр. 979.
119. Оп. 3. – Спр. 982.
120. Оп. 3. – Спр. 996.

121. Оп. 3. – Спр. 1029.
122. Оп. 3. – Спр. 1036.
123. Оп. 3. – Спр. 1037.
124. Оп. 3. – Спр. 1378.
125. Оп. 3. – Спр. 1044.
126. Оп. 3. – Спр. 1086.
127. Оп. 3. – Спр. 1144.
128. Оп. 3. – Спр. 1173.
129. Оп. 3. – Спр. 1176.
130. Оп. 3. – Спр. 1181.
131. Оп. 3. – Спр. 1182.
132. Оп. 3. – Спр. 1188.
133. Оп. 3. – Спр. 1205.
134. Оп. 3. – Спр. 1208.
135. Оп. 3. – Спр. 1219.
136. Оп. 3. – Спр. 1295.
137. Оп. 3. – Спр. 1331.
138. Оп. 3. – Спр. 1334.
139. Оп. 3. – Спр. 1377.
140. Оп. 3. – Спр. 1378.
141. Оп. 3. – Спр. 1381.
142. Оп. 3. – Спр. 1429.
143. Оп. 3. – Спр. 1430.
144. Оп. 3. – Спр. 1445.
145. Оп. 3. – Спр. 1477.
146. Оп. 3. – Спр. 1532.
147. Оп. 3. – Спр. 1557.
148. Оп. 3. – Спр. 1580.
149. Оп. 3. – Спр. 1595.
150. Оп. 3. – Спр. 1625.
151. Оп. 3. – Спр. 1628.
152. Оп. 3. – Спр. 1635.
153. Оп. 3. – Спр. 1652.
154. Оп. 3. – Спр. 1675.
155. Оп. 3. – Спр. 1678.
156. Оп. 3. – Спр. 1688.
157. Оп. 3. – Спр. 1690.
158. Оп. 3. – Спр. 1701.
159. Оп. 3. – Спр. 1705.
160. Оп. 3. – Спр. 1706.
161. Оп. 3. – Спр. 1767.
162. Оп. 3. – Спр. 1773.
163. Оп. 3. – Спр. 1778.
164. Оп. 3. – Спр. 1860.

165. Оп. 3. – Спр. 1919.
166. Оп. 3. – Спр. 1994.
167. Оп. 3. – Спр. 1996.
168. Оп. 3. – Спр. 2019.
169. Оп. 3. – Спр. 2023.
170. Оп. 3. – Спр. 2090.
171. Оп. 3. – Спр. 2107.
172. Оп. 3. – Спр. 2119.
173. Оп. 3. – Спр. 2212.
174. Оп. 3. – Спр. 2241.
175. Оп. 3. – Спр. 2248.
176. Оп. 3. – Спр. 2263.
177. Оп. 3. – Спр. 2264.
178. Оп. 3. – Спр. 2266.
179. Оп. 3. – Спр. 2271.
180. Оп. 3. – Спр. 2282.
181. Оп. 3. – Спр. 2308.
182. Оп. 3. – Спр. 2346.
183. Оп. 3. – Спр. 2371.
184. Оп. 3. – Спр. 2376.
185. Оп. 3. – Спр. 2377.
186. Оп. 3. – Спр. 2489.
187. Оп. 3. – Спр. 2527.
188. Оп. 3. – Спр. 2554.
189. Оп. 3. – Спр. 2556.
190. Оп. 3. – Спр. 2564.
191. Оп. 3. – Спр. 2572.
192. Оп. 3. – Спр. 2603.
193. Оп. 3. – Спр. 2610.
194. Оп. 3. – Спр. 2611.
195. Оп. 3. – Спр. 2620.
196. Оп. 3. – Спр. 2625.
197. Оп. 3. – Спр. 2626.
198. Оп. 3. – Спр. 2657.
199. Оп. 3. – Спр. 2662.
200. Оп. 3. – Спр. 2664.
201. Оп. 3. – Спр. 2711.
202. Оп. 3. – Спр. 2736.
203. Оп. 3. – Спр. 2748.
204. Оп. 3. – Спр. 2769.
205. Оп. 3. – Спр. 2794.
206. Оп. 3. – Спр. 2796.
207. Оп. 3. – Спр. 2855.
208. Оп. 3. – Спр. 2887.

209. Оп. 3. – Спр. 2893.
210. Оп. 3. – Спр. 2898.
211. Оп. 3. – Спр. 2930.
212. Оп. 3. – Спр. 2939.
213. Оп. 3. – Спр. 2943.
214. Оп. 3. – Спр. 2949.
215. Оп. 3. – Спр. 2951.
216. Оп. 3. – Спр. 2964.
217. Оп. 3. – Спр. 2993.
218. Оп. 3. – Спр. 2998.
219. Оп. 3. – Спр. 3004.
220. Оп. 3. – Спр. 3008.
221. Оп. 3. – Спр. 3069.
222. Оп. 3. – Спр. 3088.
223. Оп. 3. – Спр. 3096.
224. Оп. 3. – Спр. 3132.
225. Оп. 3. – Спр. 3146.
226. Оп. 3. – Спр. 3163.
227. Оп. 3. – Спр. 3164.
228. Оп. 3. – Спр. 3170.
229. Оп. 3. – Спр. 3184.
230. Оп. 3. – Спр. 3269.
231. Оп. 3. – Спр. 3270.
232. Оп. 3. – Спр. 3273.
233. Оп. 3. – Спр. 3277.
234. Оп. 3. – Спр. 3319.
235. Оп. 3. – Спр. 3320.
236. Оп. 3. – Спр. 3335.
237. Оп. 3. – Спр. 3376.
238. Оп. 3. – Спр. 3392.
239. Оп. 3. – Спр. 3518.
240. Оп. 3. – Спр. 3548.
241. Оп. 3. – Спр. 3613.
242. Оп. 3. – Спр. 3641.
243. Оп. 3. – Спр. 3650.
244. Оп. 3. – Спр. 3650.
245. Оп. 3. – Спр. 3658.
246. Оп. 3. – Спр. 3685.
247. Оп. 3. – Спр. 3700.
248. Оп. 3. – Спр. 3733.
249. Оп. 3. – Спр. 3754.
250. Оп. 3. – Спр. 3798.
251. Оп. 3. – Спр. 3803.
252. Оп. 3. – Спр. 3804.

253. Оп. 3. – Спр. 3862.
254. Оп. 3. – Спр. 3890.
255. Оп. 3. – Спр. 3980.
256. Оп. 3. – Спр. 3984.
257. Оп. 3. – Спр. 4110.
258. Оп. 3. – Спр. 4134.
259. Оп. 3. – Спр. 4137.
260. Оп. 3. – Спр. 4158.
261. Оп. 3. – Спр. 4160.
262. Оп. 3. – Спр. 4165.
263. Оп. 3. – Спр. 4173.
264. Оп. 3. – Спр. 4196.
265. Оп. 3. – Спр. 4236.
266. Оп. 3. – Спр. 4240.
267. Оп. 3. – Спр. 4269.
268. Оп. 3. – Спр. 4286.
269. Оп. 3. – Спр. 4331.
270. Оп. 3. – Спр. 4340.
271. Оп. 3. – Спр. 4376.
272. Оп. 3. – Спр. 4417.
273. Оп. 3. – Спр. 4425.
274. Оп. 3. – Спр. 4429.
275. Оп. 3. – Спр. 4430.
276. Оп. 3. – Спр. 4454.
277. Оп. 3. – Спр. 4514.
278. Оп. 3. – Спр. 4547.
279. Оп. 3. – Спр. 4573.
280. Оп. 3. – Спр. 4603.
281. Оп. 3. – Спр. 4611.
282. Оп. 3. – Спр. 4751.
283. Оп. 3. – Спр. 4830.
284. Оп. 3. – Спр. 4842.
285. Оп. 3. – Спр. 4843.
286. Оп. 3. – Спр. 4870.
287. Оп. 3. – Спр. 4874.
288. Оп. 3. – Спр. 5147.
289. Оп. 3. – Спр. 5218.
290. Оп. 3. – Спр. 5230.
291. Оп. 3. – Спр. 5266.
292. Оп. 3. – Спр. 5281.
293. Оп. 3. – Спр. 5615.
294. Оп. 3. – Спр. 5619.
295. Оп. 3. – Спр. 5837.
296. Оп. 3. – Спр. 6187.

297. Оп. 3. – Спр. 6282.
298. Оп. 3. – Спр. 6481.
299. Оп. 3. – Спр. 6516.
300. Оп. 3. – Спр. 6629.
301. Оп. 3. – Спр. 6668.
302. Оп. 3. – Спр. 6742.
303. Оп. 3. – Спр. 6765.
304. Оп. 3. – Спр. 6773.
305. Оп. 3. – Спр. 6900.
306. Оп. 3. – Спр. 7086.
307. Оп. 3. – Спр. 7105.
308. Оп. 3. – Спр. 7107.
309. Оп. 3. – Спр. 7129.
310. Оп. 3. – Спр. 7199.
311. Оп. 3. – Спр. 7408.
312. Оп. 3. – Спр. 7414.
313. Оп. 3. – Спр. 7434.
314. Оп. 3. – Спр. 7455.
315. Оп. 3. – Спр. 7464.
316. Оп. 3. – Спр. 7522.
317. Оп. 3. – Спр. 7556.
318. Оп. 3. – Спр. 7570.
319. Оп. 3. – Спр. 7593.
320. Оп. 3. – Спр. 7598.
321. Оп. 3. – Спр. 7684.
322. Оп. 3. – Спр. 7758.
323. Оп. 3. – Спр. 7765.
324. Оп. 3. – Спр. 7808.
325. Оп. 3. – Спр. 7857.
326. Оп. 3. – Спр. 7880.
327. Оп. 3. – Спр. 7898.
328. Оп. 3. – Спр. 7899.
329. Оп. 3. – Спр. 7931.
330. Оп. 3. – Спр. 7946.
331. Оп. 3. – Спр. 7949.
332. Оп. 3. – Спр. 795.
333. Оп. 3. – Спр. 8056.
334. Оп. 3. – Спр. 8071.
335. Оп. 3. – Спр. 8110.
336. Оп. 3. – Спр. 8123.
337. Оп. 3. – Спр. 8225.
338. Оп. 3. – Спр. 8254.
339. Оп. 3. – Спр. 8265.
340. Оп. 3. – Спр. 8266.

341. Оп. 3. – Спр. 8267.
342. Оп. 3. – Спр. 8268.
343. Оп. 3. – Спр. 8269.
344. Оп. 3. – Спр. 8271.
345. Оп. 3. – Спр. 8301.
346. Оп. 3. – Спр. 8359.
347. Оп. 3. – Спр. 8361.
348. Оп. 3. – Спр. 8363.
349. Оп. 3. – Спр. 8369.
350. Оп. 3. – Спр. 8433.
351. Оп. 3. – Спр. 8448.
352. Оп. 3. – Спр. 8459.
353. Оп. 3. – Спр. 8548.
354. Оп. 3. – Спр. 8564.
355. Оп. 3. – Спр. 8568.
356. Оп. 3. – Спр. 8569.
357. Оп. 3. – Спр. 8576.
358. Оп. 3. – Спр. 8613.
359. Оп. 3. – Спр. 8621.
360. Оп. 3. – Спр. 8691.
361. Оп. 3. – Спр. 8704.
362. Оп. 3. – Спр. 8717.
363. Оп. 3. – Спр. 8748.
364. Оп. 3. – Спр. 8755.
365. Оп. 3. – Спр. 8802.
366. Оп. 3. – Спр. 8826.
367. Оп. 3. – Спр. 8964.
368. Оп. 3. – Спр. 9002.
369. Оп. 3. – Спр. 9094.
370. Оп. 3. – Спр. 9096.
371. Оп. 3. – Спр. 9123.
372. Оп. 3. – Спр. 9193.
373. Оп. 3. – Спр. 9204.
374. Оп. 3. – Спр. 9233.
375. Оп. 3. – Спр. 9286.
376. Оп. 3. – Спр. 9342.
377. Оп. 3. – Спр. 9364.
378. Оп. 3. – Спр. 9475.
379. Оп. 3. – Спр. 9543.
380. Оп. 3. – Спр. 9561.
381. Оп. 3. – Спр. 9574.
382. Оп. 3. – Спр. 9596.
383. Оп. 3. – Спр. 9603.
384. Оп. 3. – Спр. 9632.

385. Оп. 3. – Спр. 9636.
386. Оп. 3. – Спр. 9642.
387. Оп. 3. – Спр. 9686.
388. Оп. 3. – Спр. 9687.
389. Оп. 3. – Спр. 9696.
390. Оп. 3. – Спр. 9752.
391. Оп. 3. – Спр. 9838.
392. Оп. 3. – Спр. 9904.
393. Оп. 3. – Спр. 9908.
394. Оп. 3. – Спр. 9942.
395. Оп. 3. – Спр. 9963.
396. Оп. 3. – Спр. 9984.
397. Оп. 3. – Спр. 9988.
398. Оп. 3. – Спр. 10003.
399. Оп. 3. – Спр. 10031.
400. Оп. 3. – Спр. 10056.
401. Оп. 3. – Спр. 10074.
402. Оп. 3. – Спр. 10101.
403. Оп. 3. – Спр. 10156.
404. Оп. 3. – Спр. 10203.
405. Оп. 3. – Спр. 10209.
406. Оп. 3. – Спр. 10214.
407. Оп. 3. – Спр. 10215.
408. Оп. 3. – Спр. 10234.
409. Оп. 3. – Спр. 10261.
410. Оп. 3. – Спр. 10269.
411. Оп. 3. – Спр. 10272.
412. Оп. 3. – Спр. 10311.
413. Оп. 3. – Спр. 10313.
414. Оп. 3. – Спр. 10363.
415. Оп. 3. – Спр. 10378.
416. Оп. 3. – Спр. 10381.
417. Оп. 3. – Спр. 10402.
418. Оп. 3. – Спр. 10433.
419. Оп. 3. – Спр. 10438.
420. Оп. 3. – Спр. 10439.
421. Оп. 3. – Спр. 10449.
422. Оп. 3. – Спр. 10451.
423. Оп. 3. – Спр. 10459.
424. Оп. 3. – Спр. 10513.
425. Оп. 3. – Спр. 10522.
426. Оп. 3. – Спр. 10537.
427. Оп. 3. – Спр. 10554.
428. Оп. 3. – Спр. 10617.

429. Оп. 3. – Спр. 10642.
430. Оп. 3. – Спр. 10676.
431. Оп. 3. – Спр. 10734.
432. Оп. 3. – Спр. 10739.
433. Оп. 3. – Спр. 10768.
434. Оп. 3. – Спр. 10773.
435. Оп. 3. – Спр. 10846.
436. Оп. 3. – Спр. 10942.
437. Оп. 3. – Спр. 11010.
438. Оп. 3. – Спр. 11011.
439. Оп. 3. – Спр. 11024.
440. Оп. 3. – Спр. 11059.
441. Оп. 3. – Спр. 11117.
442. Оп. 3. – Спр. 11178.
443. Оп. 3. – Спр. 11244.
444. Оп. 3. – Спр. 11256.
445. Оп. 3. – Спр. 11364.
446. Оп. 3. – Спр. 11388.
447. Оп. 3. – Спр. 11461.
448. Оп. 3. – Спр. 11463.
449. Оп. 3. – Спр. 11506.
450. Оп. 3. – Спр. 11602.
451. Оп. 3. – Спр. 11615.
452. Оп. 3. – Спр. 11706.
453. Оп. 3. – Спр. 11749.
454. Оп. 3. – Спр. 11772.
455. Оп. 3. – Спр. 11829.
456. Оп. 3. – Спр. 11840.
457. Оп. 3. – Спр. 11846.
458. Оп. 3. – Спр. 11914.
459. Оп. 3. – Спр. 11930.
460. Оп. 3. – Спр. 12143.
461. Оп. 3. – Спр. 12189.
462. Оп. 3. – Спр. 12358.
463. Оп. 3. – Спр. 13117.
464. Оп. 3. – Спр. 13205.
465. Оп. 3. – Спр. 13240.
466. Оп. 3. – Спр. 13290.
467. Оп. 3. – Спр. 13557.
468. Оп. 3. – Спр. 13740.
469. Оп. 3. – Спр. 13821.
470. Оп. 3. – Спр. 13841.
471. Оп. 3. – Спр. 13922.
472. Оп. 3. – Спр. 14034.

473. Оп. 3. – Спр. 14037.
474. Оп. 3. – Спр. 14235.
475. Оп. 3. – Спр. 14297.
476. Оп. 3. – Спр. 14387.
477. Оп. 3. – Спр. 14516.
478. Оп. 3. – Спр. 14827.
479. Оп. 3. – Спр. 14954.
480. Оп. 3. – Спр. 15045.
481. Оп. 3. – Спр. 15056.
482. Оп. 3. – Спр. 15511.
483. Оп. 3. – Спр. 15578.
484. Оп. 3. – Спр. 15636.
485. Оп. 3. – Спр. 16214.
486. Оп. 3. – Спр. 16360.
487. Оп. 3. – Спр. 16588.
488. Оп. 3. – Спр. 16592.
489. Оп. 3. – Спр. 16791.
490. Оп. 3. – Спр. 16952.
491. Оп. 3. – Спр. 16953.
492. Оп. 3. – Спр. 16954.
493. Оп. 3. – Спр. 16955.
494. Оп. 3. – Спр. 16956.
495. Оп. 3. – Спр. 16957.
496. Оп. 3. – Спр. 17000.
497. Оп. 3. – Спр. 17244.
498. Оп. 3. – Спр. 17377.
499. Оп. 3. – Спр. 17438.
500. Оп. 3. – Спр. 17516.
501. Оп. 3. – Спр. 17646.
502. Оп. 3. – Спр. 17712.
503. Оп. 3. – Спр. 17724.
504. Оп. 3. – Спр. 17728.
505. Оп. 3. – Спр. 17848.
506. Оп. 3. – Спр. 17964.
507. Оп. 3. – Спр. 17990.
508. Оп. 3. – Спр. 18014.
509. Оп. 3. – Спр. 18651.
510. Оп. 3. – Спр. 18661.
511. Оп. 3. – Спр. 18663.
512. Оп. 3. – Спр. 18755.
513. Оп. 3. – Спр. 18760.
514. Оп. 3. – Спр. 18804.
515. Оп. 3. – Спр. 18823.
516. Оп. 3. – Спр. 18833.

517. Оп. 3. – Спр. 19062.
518. Оп. 3. – Спр. 19120.
519. Оп. 3. – Спр. 19252.
520. Оп. 3. – Спр. 19264.
521. Оп. 3. – Спр. 19272.
522. Оп. 3. – Спр. 19322.
523. Оп. 3. – Спр. 19326.
524. Оп. 3. – Спр. 19328.
525. Оп. 3. – Спр. 19331.
526. Оп. 3. – Спр. 19336.
527. Оп. 3. – Спр. 19337.
528. Оп. 3. – Спр. 19341.
529. Оп. 3. – Спр. 19342.
530. Оп. 3. – Спр. 19345.
531. Оп. 3. – Спр. 19356.
532. Оп. 3. – Спр. 19357.
533. Оп. 3. – Спр. 19364.
534. Оп. 3. – Спр. 19372.
535. Оп. 3. – Спр. 19373.
536. Оп. 3. – Спр. 19377.
537. Оп. 3. – Спр. 19403.
538. Оп. 3. – Спр. 19422.
539. Оп. 3. – Спр. 19537.
540. Оп. 3. – Спр. 19567.
541. Оп. 3. – Спр. 19689.
542. Оп. 3. – Спр. 25107.
543. Оп. 3. – Спр. 26647.
544. Оп. 3. – Спр. 26836.
545. Оп. 3. – Спр. 27563.
546. Оп. 3. – Спр. 27569.
547. Оп. 3. – Спр. 29539.
548. Оп. 3. – Спр. 30250.
549. Оп. 3. – Спр. 32349.

Ф. 53. Перша Малоросійська колегія

550. Оп. 2. – Спр. 473.
551. Оп. 2. – Спр. 475.
552. Оп. 2. – Спр. 564.
553. Оп. 3. – Спр. 14696.

Ф. 54. Друга Малоросійська колегія

554. Оп. 1. – Спр. 442.
555. Оп. 1. – Спр. 534.
556. Оп. 1. – Спр. 819.
557. Оп. 1. – Спр. 862.
558. Оп. 1. – Спр. 2050.

559. Оп. 1. – Спр. 2893.
560. Оп. 1. – Спр. 2927.
561. Оп. 2. – Спр. 295.
562. Оп. 2. – Спр. 729.
563. Оп. 2. – Спр. 1560.
564. Оп. 2. – Спр. 1905.
565. Оп. 2. – Спр. 2419.
566. Оп. 2. – Спр. 3380.
567. Оп. 3. – Спр. 6.
568. Оп. 3. – Спр. 12.
569. Оп. 3. – Спр. 14.
570. Оп. 3. – Спр. 18.
571. Оп. 3. – Спр. 27.
572. Оп. 3. – Спр. 36.
573. Оп. 3. – Спр. 45.
574. Оп. 3. – Спр. 106.
575. Оп. 3. – Спр. 114.
576. Оп. 3. – Спр. 196.
577. Оп. 3. – Спр. 203.
578. Оп. 3. – Спр. 210.
579. Оп. 3. – Спр. 238.
580. Оп. 3. – Спр. 396.
581. Оп. 3. – Спр. 408.
582. Оп. 3. – Спр. 565.
583. Оп. 3. – Спр. 673.
584. Оп. 3. – Спр. 674.
585. Оп. 3. – Спр. 704.
586. Оп. 3. – Спр. 705.
587. Оп. 3. – Спр. 713.
588. Оп. 3. – Спр. 838.
589. Оп. 3. – Спр. 1378.
590. Оп. 3. – Спр. 1711.
591. Оп. 3. – Спр. 1724.
592. Оп. 3. – Спр. 1800.
593. Оп. 3. – Спр. 1873.
594. Оп. 3. – Спр. 2132.
595. Оп. 3. – Спр. 2350.
596. Оп. 3. – Спр. 2355.
597. Оп. 3. – Спр. 2436.
598. Оп. 3. – Спр. 2501.
599. Оп. 3. – Спр. 2816.
600. Оп. 3. – Спр. 2835.
601. Оп. 3. – Спр. 2838.
602. Оп. 3. – Спр. 2840.

603. Оп. 3. — Спр. 2841.
604. Оп. 3. — Спр. 2848.
605. Оп. 3. — Спр. 3440.
606. Оп. 3. — Спр. 3472.
607. Оп. 3. — Спр. 3613.
608. Оп. 3. — Спр. 3681.
609. Оп. 3. — Спр. 3692.
610. Оп. 3. — Спр. 3693.
611. Оп. 3. — Спр. 4337.
612. Оп. 3. — Спр. 4699.
613. Оп. 3. — Спр. 4739.
614. Оп. 3. — Спр. 4760.
615. Оп. 3. — Спр. 4762.
616. Оп. 3. — Спр. 5416.
617. Оп. 3. — Спр. 6290.
618. Оп. 3. — Спр. 6467.
619. Оп. 3. — Спр. 6517.
620. Оп. 3. — Спр. 7200.
621. Оп. 3. — Спр. 7311.
622. Оп. 3. — Спр. 7317.
623. Оп. 3. — Спр. 7463.
624. Оп. 3. — Спр. 7522.
625. Оп. 3. — Спр. 7788.
626. Оп. 3. — Спр. 7791.
627. Оп. 3. — Спр. 8036.
628. Оп. 3. — Спр. 8205.
629. Оп. 3. — Спр. 8264.
630. Оп. 3. — Спр. 8296.
631. Оп. 3. — Спр. 8297.
632. Оп. 3. — Спр. 8313.
633. Оп. 3. — Спр. 8375.
634. Оп. 3. — Спр. 8487.
635. Оп. 3. — Спр. 8627.
636. Оп. 3. — Спр. 8634.
637. Оп. 3. — Спр. 8749.
638. Оп. 3. — Спр. 8996.
639. Оп. 3. — Спр. 9000.
640. Оп. 3. — Спр. 9073.
641. Оп. 3. — Спр. 9104.
642. Оп. 3. — Спр. 9140.
643. Оп. 3. — Спр. 10097.
644. Оп. 3. — Спр. 10358.
645. Оп. 3. — Спр. 10367.
646. Оп. 3. — Спр. 10755.

- 647. Оп. 3. – Спр. 13098.
- 648. Оп. 3. – Спр. 13108.
- 649. Оп. 3. – Спр. 13109.
- 650. Оп. 3. – Спр. 13113.
- 651. Оп. 3. – Спр. 13179.
- 652. Оп. 3. – Спр. 13841.
- 653. Оп. 3. – Спр. 13842.
- 654. Оп. 3. – Спр. 13887.
- 655. Оп. 3. – Спр. 13902.
- 656. Оп. 3. – Спр. 13941.
- 657. Оп. 3. – Спр. 13970.
- 658. Оп. 3. – Спр. 19326.
- 659. Оп. 3. – Спр. 19342.
- 660. Оп. 3. – Спр. 19343.
- 661. Оп. 3. – Спр. 19356.
- 662. Оп. 3. – Спр. 19357.
- 663. Оп. 4. – Спр. 7297.
- 664. Оп. 4. – Спр. 7311.

Ф. 56. Генеральний військовий суд

- 665. Оп. 1. – Спр. 3.
- 666. Оп. 1. – Спр. 52.
- 667. Оп. 1. – Спр. 108.
- 668. Оп. 1. – Спр. 144.
- 669. Оп. 1. – Спр. 212.
- 670. Оп. 1. – Спр. 325.
- 671. Оп. 1. – Спр. 352.
- 672. Оп. 1. – Спр. 355.
- 673. Оп. 3. – Спр. 58.
- 674. Оп. 3. – Спр. 46.
- 675. Оп. 3. – Спр. 76.
- 676. Оп. 3. – Спр. 94.
- 677. Оп. 3. – Спр. 108.
- 678. Оп. 3. – Спр. 111.
- 679. Оп. 3. – Спр. 112.
- 680. Оп. 3. – Спр. 116.
- 681. Оп. 3. – Спр. 138.
- 682. Оп. 3. – Спр. 148.
- 683. Оп. 3. – Спр. 152.
- 684. Оп. 3. – Спр. 162.
- 685. Оп. 3. – Спр. 163.
- 686. Оп. 3. – Спр. 173.
- 687. Оп. 3. – Спр. 189.
- 688. Оп. 3. – Спр. 191.
- 689. Оп. 3. – Спр. 192.

690. Оп. 3. – Спр. 210.
691. Оп. 3. – Спр. 214.
692. Оп. 3. – Спр. 216.
693. Оп. 3. – Спр. 225.
694. Оп. 3. – Спр. 230.
695. Оп. 3. – Спр. 318.
696. Оп. 3. – Спр. 336.
697. Оп. 3. – Спр. 338.
698. Оп. 3. – Спр. 366.
699. Оп. 3. – Спр. 396.
700. Оп. 3. – Спр. 403.
701. Оп. 3. – Спр. 412.
702. Оп. 3. – Спр. 426.
703. Оп. 3. – Спр. 438.
704. Оп. 3. – Спр. 449.
705. Оп. 3. – Спр. 459.
706. Оп. 3. – Спр. 483.
707. Оп. 3. – Спр. 494.
708. Оп. 3. – Спр. 495.
709. Оп. 3. – Спр. 501.
710. Оп. 3. – Спр. 516.
711. Оп. 3. – Спр. 518.
712. Оп. 3. – Спр. 535.
713. Оп. 3. – Спр. 536.
714. Оп. 3. – Спр. 538.
715. Оп. 3. – Спр. 574.
716. Оп. 3. – Спр. 581.
717. Оп. 3. – Спр. 593.
718. Оп. 3. – Спр. 594.
719. Оп. 3. – Спр. 639.
720. Оп. 3. – Спр. 676.
721. Оп. 3. – Спр. 684.
722. Оп. 3. – Спр. 772.
723. Оп. 3. – Спр. 809.
724. Оп. 3. – Спр. 841.
725. Оп. 3. – Спр. 876.
726. Оп. 3. – Спр. 1032.
727. Оп. 3. – Спр. 1083.
728. Оп. 3. – Спр. 1084.
729. Оп. 3. – Спр. 1085.
730. Оп. 3. – Спр. 1233.
731. Оп. 3. – Спр. 1234.
732. Оп. 3. – Спр. 1312.
733. Оп. 3. – Спр. 1393.

- 734. Оп. 3. – Спр. 1417.
- 735. Оп. 3. – Спр. 1501.
- 736. Оп. 3. – Спр. 1701.
- 737. Оп. 3. – Спр. 1734.
- 738. Оп. 3. – Спр. 2010.
- 739. Оп. 3. – Спр. 2224.
- 740. Оп. 3. – Спр. 2230.
- 741. Оп. 3. – Спр. 2234.
- 742. Оп. 3. – Спр. 2409.
- 743. Оп. 3. – Спр. 2577.
- 744. Оп. 3. – Спр. 2732.
- 745. Оп. 3. – Спр. 2860.
- 746. Оп. 3. – Спр. 3100.
- 747. Оп. 3. – Спр. 11828.
- 748. Оп. 3. – Спр. 11993.
- 749. Оп. 3. – Спр. 12505.
- 750. Оп. 3. – Спр. 13089.

Ф. 57. Рум'янцевський Генеральний опис Малоросії 1765 – 1769 рр.

- 751. Оп. 1. – Спр. 1.
- 752. Оп. 1. – Спр. 6.
- 753. Оп. 1. – Спр. 7.
- 754. Оп. 1. – Спр. 8.
- 755. Оп. 1. – Спр. 9.
- 756. Оп. 1. – Спр. 10.
- 757. Оп. 1. – Спр. 16.
- 758. Оп. 1. – Спр. 17.
- 759. Оп. 1. – Спр. 23.
- 760. Оп. 1. – Спр. 26.
- 761. Оп. 1. – Спр. 26, ч. 4.
- 762. Оп. 1. – Спр. 26, ч. 6.
- 763. Оп. 1. – Спр. 26, ч. 7.
- 764. Оп. 1. – Спр. 27.
- 765. Оп. 1. – Спр. 28.
- 766. Оп. 1. – Спр. 42.
- 767. Оп. 1. – Спр. 147.
- 768. Оп. 1. – Спр. 274.
- 769. Оп. 1. – Спр. 277.
- 770. Оп. 1. – Спр. 278.
- 771. Оп. 1. – Спр. 281.
- 772. Оп. 1. – Спр. 296.
- 773. Оп. 1. – Спр. 378.
- 774. Оп. 1. – Спр. 876.
- 775. Оп. 2. – Спр. 26.
- 776. Оп. 2. – Спр. 28.

777. Оп. 2. — Спр. 42.
778. Оп. 2. — Спр. 199.
779. Оп. 2. — Спр. 377.
780. Оп. 2. — Спр. 378.
781. Оп. 3. — Спр. 19364.
 Ф. 64. Сотенні канцелярії Лівобережної України
782. Оп. 1. — Спр. 238.
783. Оп. 1. — Спр. 1115.
784. Оп. 1. — Спр. 1116.
785. Оп. 1. — Спр. 1175.
786. Оп. 1. — Спр. 1181.
 Ф. 80. Стародубская полковая канцелярия
787. Оп. 1. — Спр. 25.
788. Оп. 2. — Спр. 266.
 Ф. 108. Чернігівська полкова канцелярія
789. Оп. 1. — Спр. 3.
790. Оп. 1. — Спр. 6.
791. Оп. 1. — Спр. 9.
792. Оп. 1. — Спр. 10.
793. Оп. 1. — Спр. 134.
794. Оп. 1. — Спр. 136.
795. Оп. 1. — Спр. 140.
796. Оп. 1. — Спр. 141.
797. Оп. 1. — Спр. 142.
798. Оп. 1. — Спр. 145.
799. Оп. 1. — Спр. 165.
800. Оп. 1. — Спр. 1456.
801. Оп. 1. — Спр. 1798.
802. Оп. 2. — Спр. 1.
803. Оп. 2. — Спр. 3.
804. Оп. 2. — Спр. 4.
805. Оп. 2. — Спр. 8.
806. Оп. 2. — Спр. 10.
807. Оп. 2. — Спр. 18.
808. Оп. 2. — Спр. 24.
809. Оп. 2. — Спр. 27.
810. Оп. 2. — Спр. 33.
811. Оп. 2. — Спр. 43.
812. Оп. 2. — Спр. 46.
813. Оп. 2. — Спр. 54.
814. Оп. 2. — Спр. 65.
815. Оп. 2. — Спр. 73.
816. Оп. 2. — Спр. 78.
817. Оп. 2. — Спр. 89.

818. Оп. 2. – Спр. 91.
819. Оп. 2. – Спр. 102.
820. Оп. 2. – Спр. 103.
821. Оп. 2. – Спр. 104.
822. Оп. 2. – Спр. 106.
823. Оп. 2. – Спр. 107.
824. Оп. 2. – Спр. 108.
825. Оп. 2. – Спр. 110.
826. Оп. 2. – Спр. 113.
827. Оп. 2. – Спр. 121.
828. Оп. 2. – Спр. 133.
829. Оп. 2. – Спр. 165.
830. Оп. 2. – Спр. 167.
831. Оп. 2. – Спр. 171.
832. Оп. 2. – Спр. 176.
833. Оп. 2. – Спр. 177.
834. Оп. 2. – Спр. 179.
835. Оп. 2. – Спр. 196.
836. Оп. 2. – Спр. 197.
837. Оп. 2. – Спр. 205.
838. Оп. 2. – Спр. 207.
839. Оп. 2. – Спр. 209.
840. Оп. 2. – Спр. 213.
841. Оп. 2. – Спр. 231.
842. Оп. 2. – Спр. 234.
843. Оп. 2. – Спр. 253.
844. Оп. 2. – Спр. 259.
845. Оп. 2. – Спр. 260.
846. Оп. 2. – Спр. 261.
847. Оп. 2. – Спр. 271.
848. Оп. 2. – Спр. 275.
849. Оп. 2. – Спр. 287.
850. Оп. 2. – Спр. 289.
851. Оп. 2. – Спр. 333.
852. Оп. 2. – Спр. 344.
853. Оп. 2. – Спр. 356.
854. Оп. 2. – Спр. 404.
855. Оп. 2. – Спр. 408.
856. Оп. 2. – Спр. 423.
857. Оп. 2. – Спр. 425.
858. Оп. 2. – Спр. 438.
859. Оп. 2. – Спр. 439.
860. Оп. 2. – Спр. 452.
861. Оп. 2. – Спр. 469.

862. Оп. 2. — Спр. 490.
863. Оп. 2. — Спр. 513.
864. Оп. 2. — Спр. 529.
865. Оп. 2. — Спр. 540.
866. Оп. 2. — Спр. 563.
867. Оп. 2. — Спр. 625.
868. Оп. 2. — Спр. 648.
869. Оп. 2. — Спр. 649.
870. Оп. 2. — Спр. 657.
871. Оп. 2. — Спр. 709.
872. Оп. 2. — Спр. 712.
873. Оп. 2. — Спр. 714.
874. Оп. 2. — Спр. 717.
875. Оп. 2. — Спр. 734.
876. Оп. 2. — Спр. 742.
877. Оп. 2. — Спр. 763.
878. Оп. 2. — Спр. 808.
879. Оп. 2. — Спр. 887.
880. Оп. 2. — Спр. 938.
881. Оп. 2. — Спр. 947.
882. Оп. 2. — Спр. 975.
883. Оп. 2. — Спр. 1051.
884. Оп. 2. — Спр. 1054.
885. Оп. 2. — Спр. 1084.
886. Оп. 2. — Спр. 1182.
887. Оп. 2. — Спр. 1200.
888. Оп. 2. — Спр. 1201.
889. Оп. 2. — Спр. 1217.
890. Оп. 2. — Спр. 1230.
891. Оп. 2. — Спр. 1255.
892. Оп. 2. — Спр. 1261.
893. Оп. 2. — Спр. 1273.
894. Оп. 2. — Спр. 1275.
895. Оп. 2. — Спр. 1276.
896. Оп. 2. — Спр. 1295.
897. Оп. 2. — Спр. 1297.
898. Оп. 2. — Спр. 1298.
899. Оп. 2. — Спр. 1299.
900. Оп. 2. — Спр. 1334.
901. Оп. 2. — Спр. 1385.
902. Оп. 2. — Спр. 1386.
903. Оп. 2. — Спр. 1414.
904. Оп. 2. — Спр. 1497.
905. Оп. 2. — Спр. 1531.

906. Оп. 2. – Спр. 1539.
907. Оп. 2. – Спр. 1561.
908. Оп. 2. – Спр. 1563.
909. Оп. 2. – Спр. 1584.
910. Оп. 2. – Спр. 1655.
911. Оп. 2. – Спр. 1656.
912. Оп. 2. – Спр. 1798.
913. Оп. 2. – Спр. 1804.
914. Оп. 2. – Спр. 1832.
915. Оп. 2. – Спр. 1860.
916. Оп. 2. – Спр. 1893.

Ф. 110. Чернігівський полковий суд

917. Оп. 1. – Спр. 2.
918. Оп. 2. – Спр. 2.
919. Оп. 2. – Спр. 3.
920. Оп. 2. – Спр. 4.
921. Оп. 2. – Спр. 9.
922. Оп. 2. – Спр. 15.
923. Оп. 2. – Спр. 16.
924. Оп. 2. – Спр. 17.
925. Оп. 2. – Спр. 20.
926. Оп. 2. – Спр. 21.
927. Оп. 2. – Спр. 22.
928. Оп. 2. – Спр. 23.
929. Оп. 2. – Спр. 24.
930. Оп. 2. – Спр. 27.
931. Оп. 2. – Спр. 29.
932. Оп. 2. – Спр. 30.
933. Оп. 2. – Спр. 31.
934. Оп. 2. – Спр. 33.
935. Оп. 2. – Спр. 34.
936. Оп. 2. – Спр. 36.
937. Оп. 2. – Спр. 37.
938. Оп. 2. – Спр. 38.
939. Оп. 2. – Спр. 40.
940. Оп. 2. – Спр. 41.
941. Оп. 2. – Спр. 43.
942. Оп. 2. – Спр. 44.
943. Оп. 2. – Спр. 47.
944. Оп. 2. – Спр. 48.
945. Оп. 2. – Спр. 50.
946. Оп. 2. – Спр. 54.
947. Оп. 2. – Спр. 55.
948. Оп. 2. – Спр. 57.

949. Оп. 2. — Спр. 58.
950. Оп. 2. — Спр. 59.
951. Оп. 2. — Спр. 60.
952. Оп. 2. — Спр. 61.
953. Оп. 2. — Спр. 64.
954. Оп. 2. — Спр. 65.
955. Оп. 2. — Спр. 68.
956. Оп. 2. — Спр. 69.
957. Оп. 2. — Спр. 70.
958. Оп. 2. — Спр. 72.
959. Оп. 2. — Спр. 73.
960. Оп. 2. — Спр. 74.
961. Оп. 2. — Спр. 77.
962. Оп. 2. — Спр. 78.
963. Оп. 2. — Спр. 80.
964. Оп. 2. — Спр. 81.
965. Оп. 2. — Спр. 88.
966. Оп. 2. — Спр. 92.
967. Оп. 2. — Спр. 96.
968. Оп. 2. — Спр. 98.
969. Оп. 2. — Спр. 99.
970. Оп. 2. — Спр. 110.
971. Оп. 2. — Спр. 112.
972. Оп. 2. — Спр. 113.
973. Оп. 2. — Спр. 115.
974. Оп. 2. — Спр. 121.
975. Оп. 2. — Спр. 127.
976. Оп. 2. — Спр. 141.
977. Оп. 2. — Спр. 145.
978. Оп. 2. — Спр. 152.
979. Оп. 2. — Спр. 153.
980. Оп. 2. — Спр. 166.
981. Оп. 2. — Спр. 170.
982. Оп. 2. — Спр. 172.
983. Оп. 2. — Спр. 179.
984. Оп. 2. — Спр. 180.
985. Оп. 2. — Спр. 186.
986. Оп. 2. — Спр. 205.
987. Оп. 2. — Спр. 212.
988. Оп. 2. — Спр. 213.
989. Оп. 2. — Спр. 214.
990. Оп. 2. — Спр. 217.
991. Оп. 2. — Спр. 221.
992. Оп. 2. — Спр. 224.

993. Оп. 2. — Спр. 227.
994. Оп. 2. — Спр. 228.
995. Оп. 2. — Спр. 229.
996. Оп. 2. — Спр. 235.
997. Оп. 2. — Спр. 236.
998. Оп. 2. — Спр. 237.
999. Оп. 2. — Спр. 240.
1000. Оп. 2. — Спр. 241.
1001. Оп. 2. — Спр. 244.
1002. Оп. 2. — Спр. 250.
1003. Оп. 2. — Спр. 254.

Ф. 133. Черниговский Борисоглебский мученицкий мужской монастырь

1004. Оп. 1. — Спр. 1.
1005. Оп. 1. — Спр. 5.
1006. Оп. 1. — Спр. 6.
1007. Оп. 1. — Спр. 7.
1008. Оп. 1. — Спр. 11.
1009. Оп. 1. — Спр. 12.
1010. Оп. 1. — Спр. 14.
1011. Оп. 1. — Спр. 16.
1012. Оп. 1. — Спр. 26.
1013. Оп. 1. — Спр. 27.
1014. Оп. 1. — Спр. 32.
1015. Оп. 1. — Спр. 34.
1016. Оп. 1. — Спр. 38.
1017. Оп. 1. — Спр. 40.
1018. Оп. 1. — Спр. 42.
1019. Оп. 1. — Спр. 44.
1020. Оп. 1. — Спр. 47.
1021. Оп. 1. — Спр. 48.
1022. Оп. 1. — Спр. 59.
1023. Оп. 1. — Спр. 65.
1024. Оп. 1. — Спр. 66.
1025. Оп. 1. — Спр. 79.
1026. Оп. 1. — Спр. 88.
1027. Оп. 1. — Спр. 89.
1028. Оп. 1. — Спр. 97.
1029. Оп. 1. — Спр. 100.
1030. Оп. 1. — Спр. 101.
1031. Оп. 1. — Спр. 110.
1032. Оп. 1. — Спр. 127.
1033. Оп. 1. — Спр. 128.
1034. Оп. 1. — Спр. 130.
1035. Оп. 1. — Спр. 131.

1036. Оп. 1. – Спр. 137.
1037. Оп. 1. – Спр. 176.
1038. Оп. 1. – Спр. 178.
1039. Оп. 1. – Спр. 188.
1040. Оп. 1. – Спр. 199.
1041. Оп. 1. – Спр. 200.
1042. Оп. 1. – Спр. 201.
1043. Оп. 1. – Спр. 216.
1044. Оп. 1. – Спр. 240.
1045. Оп. 1. – Спр. 253.
1046. Оп. 1. – Спр. 264.
1047. Оп. 1. – Спр. 270.
1048. Оп. 1. – Спр. 292.
1049. Оп. 1. – Спр. 295.
1050. Оп. 1. – Спр. 304.
1051. Оп. 1. – Спр. 305.
1052. Оп. 1. – Спр. 307.
1053. Оп. 1. – Спр. 320.
1054. Оп. 1. – Спр. 329.
1055. Оп. 1. – Спр. 338.
1056. Оп. 1. – Спр. 343.
1057. Оп. 1. – Спр. 350.
1058. Оп. 1. – Спр. 374.
1059. Оп. 1. – Спр. 382.
1060. Оп. 1. – Спр. 417.
1061. Оп. 1. – Спр. 431.
1062. Оп. 1. – Спр. 453.
1063. Оп. 1. – Спр. 454.
1064. Оп. 1. – Спр. 459.
1065. Оп. 1. – Спр. 462.
1066. Оп. 1. – Спр. 472.
1067. Оп. 1. – Спр. 479.
1068. Оп. 1. – Спр. 502.
1069. Оп. 1. – Спр. 557.
1070. Оп. 1. – Спр. 568.
1071. Оп. 1. – Спр. 606.
1072. Оп. 1. – Спр. 621.
1073. Оп. 1. – Спр. 654.
1074. Оп. 1. – Спр. 655.
1075. Оп. 1. – Спр. 676.
1076. Оп. 1. – Спр. 691.
1077. Оп. 1. – Спр. 699.
1078. Оп. 1. – Спр. 722.
1079. Оп. 1. – Спр. 431.

1080. Оп. 1. — Спр. 462.
1081. Оп. 1. — Спр. 479.
1082. Оп. 1. — Спр. 655.
 Ф. 134. Сосницький Рувимо-Спасский мужской монастырь
1083. Оп. 1. — Спр. 1.
1084. Оп. 1. — Спр. 8.
1085. Оп. 1. — Спр. 13.
1086. Оп. 1. — Спр. 15.
 Ф. 139. Андрониковский Троицкий Ильинский мужской монастырь
1087. Оп. 1. — Спр. 3.
1088. Оп. 1. — Спр. 4.
1089. Оп. 1. — Спр. 11.
1090. Оп. 1. — Спр. 14.
1091. Оп. 1. — Спр. 23.
1092. Оп. 1. — Спр. 30.
 Ф. 143. Максаковский Спасский мужской монастырь
1093. Оп. 1. — Спр. 1 б.
1094. Оп. 1. — Спр. 5.
1095. Оп. 1. — Спр. 6.
1096. Оп. 1. — Спр. 8 а.
1097. Оп. 1. — Спр. 9.
1098. Оп. 1. — Спр. 21.
1099. Оп. 1. — Спр. 22.
1100. Оп. 1. — Спр. 25.
1101. Оп. 1. — Спр. 28.
1102. Оп. 1. — Спр. 29.
1103. Оп. 1. — Спр. 30.
1104. Оп. 1. — Спр. 32.
1105. Оп. 1. — Спр. 34.
1106. Оп. 1. — Спр. 37.
1107. Оп. 1. — Спр. 39.
1108. Оп. 1. — Спр. 52.
1109. Оп. 1. — Спр. 53.
1110. Оп. 1. — Спр. 55.
1111. Оп. 1. — Спр. 58.
1112. Оп. 1. — Спр. 63.
1113. Оп. 1. — Спр. 67.
 Ф. 144. Рыхловский Пустынно-Николаевский мужской монастырь
1114. Оп. 1. — Спр. 5.
1115. Оп. 1. — Спр. 12.
1116. Оп. 1. — Спр. 16.
1117. Оп. 1. — Спр. 26.
1118. Оп. 1. — Спр. 30.
1119. Оп. 1. — Спр. 34.

- 1120. Оп. 1. – Спр. 36.
- 1121. Оп. 1. – Спр. 38.
- 1122. Оп. 1. – Спр. 41.
- 1123. Оп. 1. – Спр. 43.
- 1124. Оп. 1. – Спр. 44.
- 1125. Оп. 1. – Спр. 46.
- 1126. Оп. 1. – Спр. 47.
- 1127. Оп. 1. – Спр. 51.
- 1128. Оп. 1. – Спр. 54.
- 1129. Оп. 1. – Спр. 59.
- 1130. Оп. 1. – Спр. 66.
- 1131. Оп. 1. – Спр. 68.
- 1132. Оп. 1. – Спр. 72.
- 1133. Оп. 1. – Спр. 76.
- 1134. Оп. 1. – Спр. 84.
- 1135. Оп. 1. – Спр. 86.
- 1136. Оп. 1. – Спр. 94.
- 1137. Оп. 1. – Спр. 104.
- 1138. Оп. 1. – Спр. 112.
- 1139. Оп. 1. – Спр. 113.
- 1140. Оп. 1. – Спр. 120.
- 1141. Оп. 1. – Спр. 127.
- 1142. Оп. 1. – Спр. 129.
- 1143. Оп. 1. – Спр. 143.
- 1144. Оп. 1. – Спр. 144.
- 1145. Оп. 1. – Спр. 148.
- 1146. Оп. 1. – Спр. 154.

Ф. 146. Макошинский Николаевский мужской монастырь

- 1147. Оп. 1. – Спр. 1.
- 1148. Оп. 1. – Спр. 9.
- 1149. Оп. 1. – Спр. 10.
- 1150. Оп. 1. – Спр. 12.
- 1151. Оп. 1. – Спр. 15.
- 1152. Оп. 1. – Спр. 16.
- 1153. Оп. 1. – Спр. 20.
- 1154. Оп. 1. – Спр. 22.
- 1155. Оп. 1. – Спр. 25.
- 1156. Оп. 1. – Спр. 27.
- 1157. Оп. 1. – Спр. 29.
- 1158. Оп. 1. – Спр. 30.
- 1159. Оп. 1. – Спр. 33.
- 1160. Оп. 1. – Спр. 37.
- 1161. Оп. 1. – Спр. 39.
- 1162. Оп. 1. – Спр. 42.

1163. Оп. 1. – Спр. 48.
1164. Оп. 1. – Спр. 49.
1165. Оп. 1. – Спр. 51.
1166. Оп. 1. – Спр. 52.
1167. Оп. 1. – Спр. 54.
1168. Оп. 1. – Спр. 57.
1169. Оп. 1. – Спр. 58.
1170. Оп. 1. – Спр. 60.
1171. Оп. 1. – Спр. 61.
1172. Оп. 1. – Спр. 65.
1173. Оп. 1. – Спр. 69.
1174. Оп. 1. – Спр. 75.
1175. Оп. 1. – Спр. 80.
1176. Оп. 1. – Спр. 81.
1177. Оп. 1. – Спр. 86.
1178. Оп. 1. – Спр. 90.
1179. Оп. 1. – Спр. 98.
1180. Оп. 1. – Спр. 111.
1181. Оп. 1. – Спр. 119.
1182. Оп. 1. – Спр. 130.
1183. Оп. 1. – Спр. 135.
1184. Оп. 1. – Спр. 140.
1185. Оп. 1. – Спр. 141.
1186. Оп. 1. – Спр. 151.
1187. Оп. 1. – Спр. 158.
1188. Оп. 1. – Спр. 171.
1189. Оп. 1. – Спр. 172.
1190. Оп. 1. – Спр. 176.
1191. Оп. 1. – Спр. 203.
1192. Оп. 1. – Спр. 212.
1193. Оп. 1. – Спр. 214.
1194. Оп. 1. – Спр. 220.
Ф. 150. Домницький Рощество-Богородицький мужской монастирь
1195. Оп. 1. – Спр. 1.
1196. Оп. 1. – Спр. 2.
1197. Оп. 1. – Спр. 3.
1198. Оп. 1. – Спр. 4.
1199. Оп. 1. – Спр. 5.
1200. Оп. 1. – Спр. 11.
1201. Оп. 1. – Спр. 12.
1202. Оп. 1. – Спр. 13.
1203. Оп. 1. – Спр. 18.
1204. Оп. 1. – Спр. 20.
1205. Оп. 1. – Спр. 21.

1206. Оп. 1. – Спр. 23.
1207. Оп. 1. – Спр. 25.
1208. Оп. 1. – Спр. 27.
1209. Оп. 1. – Спр. 28.
1210. Оп. 1. – Спр. 32.
1211. Оп. 1. – Спр. 36.
1212. Оп. 1. – Спр. 37.
1213. Оп. 1. – Спр. 39.
1214. Оп. 1. – Спр. 41.
1215. Оп. 1. – Спр. 42.
1216. Оп. 1. – Спр. 44.
1217. Оп. 1. – Спр. 51.

Ф. 151. Любечский Антониевский мужской монастырь

1218. Оп. 1. – Спр. 2.
1219. Оп. 1. – Спр. 3.
1220. Оп. 1. – Спр. 7.
1221. Оп. 1. – Спр. 9.
1222. Оп. 1. – Спр. 27.
1223. Оп. 1. – Спр. 31.
1224. Оп. 1. – Спр. 63.
1225. Оп. 1. – Спр. 80.

Ф. 152. Макошинский Покровский Николаевский женский монастырь

1226. Оп. 1. – Спр. 1.
1227. Оп. 1. – Спр. 11.
1228. Оп. 1. – Спр. 20.
1229. Оп. 1. – Спр. 25.
1230. Оп. 1. – Спр. 27.
1231. Оп. 1. – Спр. 28.
1232. Оп. 1. – Спр. 31.
1233. Оп. 1. – Спр. 33.
1234. Оп. 1. – Спр. 35.
1235. Оп. 1. – Спр. 36.
1236. Оп. 1. – Спр. 37.
1237. Оп. 1. – Спр. 40.
1238. Оп. 1. – Спр. 42.
1239. Оп. 1. – Спр. 44.
1240. Оп. 1. – Спр. 45.
1241. Оп. 2. – Спр. 18.

Ф. 157. Черниговский Елецкий Успенский Богородицкий мужской монастырь

1242. Оп. 1. – Спр. 7.
1243. Оп. 1. – Спр. 8.
1244. Оп. 1. – Спр. 19.
1245. Оп. 1. – Спр. 24.
1246. Оп. 1. – Спр. 25.

1247. Оп. 1. – Спр. 27.
1248. Оп. 1. – Спр. 47.
1249. Оп. 1. – Спр. 49.
1250. Оп. 1. – Спр. 54.
1251. Оп. 1. – Спр. 55.
1252. Оп. 1. – Спр. 59.
1253. Оп. 1. – Спр. 62.
1254. Оп. 1. – Спр. 70.
1255. Оп. 1. – Спр. 76.
1256. Оп. 1. – Спр. 78.
1257. Оп. 1. – Спр. 80.
1258. Оп. 1. – Спр. 96.
1259. Оп. 1. – Спр. 98.
1260. Оп. 1. – Спр. 99.
1261. Оп. 1. – Спр. 104.
1262. Оп. 1. – Спр. 109.
1263. Оп. 1. – Спр. 112.
1264. Оп. 1. – Спр. 115.
1265. Оп. 1. – Спр. 118.
1266. Оп. 1. – Спр. 119.
1267. Оп. 1. – Спр. 120.
1268. Оп. 1. – Спр. 125.
1269. Оп. 1. – Спр. 126.
1270. Оп. 1. – Спр. 139.
1271. Оп. 1. – Спр. 143.
1272. Оп. 1. – Спр. 144.
1273. Оп. 1. – Спр. 146.
1274. Оп. 1. – Спр. 149.
1275. Оп. 1. – Спр. 153.
1276. Оп. 1. – Спр. 157.
1277. Оп. 1. – Спр. 160.
 Ф. 160. Черниговский Пятницкий женский монастырь
1278. Оп. 1. – Спр. 4.
1279. Оп. 1. – Спр. 6.
1280. Оп. 1. – Спр. 9.
1281. Оп. 1. – Спр. 11.
1282. Оп. 1. – Спр. 22.
1283. Оп. 1. – Спр. 26.
1284. Оп. 1. – Спр. 27.
1285. Оп. 1. – Спр. 36.
1286. Оп. 1. – Спр. 44.
1287. Оп. 1. – Спр. 46.
1288. Оп. 1. – Спр. 51.
1289. Оп. 1. – Спр. 53.

Ф. 163. Черниговский Ильинский Троицкий мужской монастырь

1290. Оп. 1. — Спр. 7.
1291. Оп. 1. — Спр. 9.
1292. Оп. 1. — Спр. 11.
1293. Оп. 1. — Спр. 14.
1294. Оп. 1. — Спр. 17.
1295. Оп. 1. — Спр. 19.
1296. Оп. 1. — Спр. 21.
1297. Оп. 1. — Спр. 23.
1298. Оп. 1. — Спр. 25.
1299. Оп. 1. — Спр. 33.
1300. Оп. 1. — Спр. 34.
1301. Оп. 1. — Спр. 38.
1302. Оп. 1. — Спр. 44.
1303. Оп. 1. — Спр. 47.
1304. Оп. 1. — Спр. 51.
1305. Оп. 1. — Спр. 52.
1306. Оп. 1. — Спр. 54.
1307. Оп. 1. — Спр. 56.
1308. Оп. 1. — Спр. 57.
1309. Оп. 1. — Спр. 58.
1310. Оп. 1. — Спр. 66.
1311. Оп. 1. — Спр. 82.
1312. Оп. 1. — Спр. 83.
1313. Оп. 1. — Спр. 85.
1314. Оп. 1. — Спр. 86.
1315. Оп. 1. — Спр. 87.
1316. Оп. 1. — Спр. 92.
1317. Оп. 1. — Спр. 100.
1318. Оп. 1. — Спр. 109.
1319. Оп. 1. — Спр. 112.
1320. Оп. 1. — Спр. 114.

Ф. 169. Киево-Михайловский Золотоверхий мужской монастырь

1321. Оп. 1. — Спр. 6.
1322. Оп. 1. — Спр. 8.
1323. Оп. 1. — Спр. 12.

Ф. 204. Чернігівське намісницьке правління

1324. Оп. 2. — Спр. 21.
1325. Оп. 2. — Спр. 46.

Ф. 206. Новгород-Сіверське намісницьке правління

1326. Оп. 3. — Спр. 165.
1327. Оп. 3. — Спр. 1447.
1328. Оп. 3. — Спр. 7776.
1329. Оп. 4. — Спр. 32.

Ф. 220. Колекція документів Київської археографічної комісії

1330. Оп. 1. – Спр. 215.
1331. Оп. 1. – Спр. 270.
1332. Оп. 1. – Спр. 280.
1333. Оп. 1. – Спр. 316.

Ф. 221. Колекція документів «Новая серия»

1334. Оп. 1. – Спр. 172.
1335. Оп. 1. – Спр. 203.

Ф. 222. Колекція документів Київського історичного
общества Нестора Летописца

1336. Оп. 1. – Спр. 49.
1337. Оп. 1. – Спр. 65.
1338. Оп. 1. – Спр. 187.

Ф. 223. Серія «Б»

1339. Оп. 1. – Спр. 390.
1340. Оп. 1. – Спр. 391.

Ф. 270. Черниговський городський суд

1341. Оп. 1. – Спр. 7.
1342. Оп. 1. – Спр. 13.
1343. Оп. 1. – Спр. 14.
1344. Оп. 1. – Спр. 15.
1345. Оп. 1. – Спр. 16.
1346. Оп. 1. – Спр. 28.
1347. Оп. 1. – Спр. 29.
1348. Оп. 1. – Спр. 30.
1349. Оп. 1. – Спр. 31.
1350. Оп. 1. – Спр. 33.
1351. Оп. 1. – Спр. 47.
1352. Оп. 1. – Спр. 76.
1353. Оп. 2. – Спр. 1.
1354. Оп. 2. – Спр. 4.
1355. Оп. 2. – Спр. 6.
1356. Оп. 2. – Спр. 12.
1357. Оп. 2. – Спр. 32.
1358. Оп. 2. – Спр. 34.
1359. Оп. 2. – Спр. 38.
1360. Оп. 2. – Спр. 40.
1361. Оп. 2. – Спр. 51.
1362. Оп. 2. – Спр. 59.
1363. Оп. 2. – Спр. 64.
1364. Оп. 2. – Спр. 67.
1365. Оп. 2. – Спр. 72.
1366. Оп. 2. – Спр. 86.
1367. Оп. 2. – Спр. 102.

1368. Оп. 2. – Спр. 107.
1369. Оп. 2. – Спр. 135.
1370. Оп. 2. – Спр. 167.
1371. Оп. 2. – Спр. 188.
1372. Оп. 2. – Спр. 192.
1373. Оп. 2. – Спр. 213.
1374. Оп. 2. – Спр. 214.
1375. Оп. 2. – Спр. 227.
1376. Оп. 2. – Спр. 234.
1377. Оп. 2. – Спр. 235.
1378. Оп. 2. – Спр. 248.
1379. Оп. 2. – Спр. 256.
1380. Оп. 2. – Спр. 257.
1381. Оп. 2. – Спр. 273.
1382. Оп. 2. – Спр. 277.
1383. Оп. 2. – Спр. 283.
1384. Оп. 2. – Спр. 289.
1385. Оп. 2. – Спр. 292.
1386. Оп. 2. – Спр. 308.
1387. Оп. 2. – Спр. 318.
1388. Оп. 2. – Спр. 324.
1389. Оп. 2. – Спр. 327.
1390. Оп. 2. – Спр. 328.
1391. Оп. 2. – Спр. 329.
1392. Оп. 2. – Спр. 333.
1393. Оп. 2. – Спр. 334.
1394. Оп. 2. – Спр. 335.
1395. Оп. 2. – Спр. 341.
1396. Оп. 2. – Спр. 377.
1397. Оп. 2. – Спр. 383.
1398. Оп. 2. – Спр. 396.
1399. Оп. 2. – Спр. 399.
1400. Оп. 2. – Спр. 411.
1401. Оп. 2. – Спр. 417.
1402. Оп. 2. – Спр. 424.
1403. Оп. 2. – Спр. 426.
1404. Оп. 2. – Спр. 431.
1405. Оп. 2. – Спр. 433.
1406. Оп. 2. – Спр. 435.
1407. Оп. 2. – Спр. 444.
1408. Оп. 2. – Спр. 445.
1409. Оп. 2. – Спр. 451.
1410. Оп. 2. – Спр. 452.
1411. Оп. 2. – Спр. 461.

1412. Оп. 2. — Спр. 490.
1413. Оп. 2. — Спр. 492.
1414. Оп. 2. — Спр. 563.
 Ф. 763. Канцелярія малоросійського генерал-губернатора
1415. Оп. 1. — Спр. 515.
1416. Оп. 1. — Спр. 688.
 Ф. 990. Переяславско-Бориспольская духовная консистория
1417. Оп. 1. — Спр. 224.
1418. Оп. 1. — Спр. 488.
 Ф. 1501. Походная генеральная войсковая канцелярия
1419. Оп. 1. — Спр. 58.
1420. Оп. 1. — Спр. 94.
1421. Оп. 1. — Спр. 95.
1422. Оп. 1. — Спр. 117.
1423. Оп. 2. — Спр. 120.
1424. Оп. 1. — Спр. 122.
 Ф. 1539. Чернігівська верхня розправа
1425. Оп. 2. — Спр. 78.
 Ф. КМФ — 7. Документи і матеріали з історії України
 з фондів Центрального державного архіву давніх актів СРСР
1426. Оп. 1. — Спр. 242.
1427. Оп. 1. — Спр. 293.
1428. Оп. 1. — Спр. 578.
1429. Оп. 1. — Спр. 602.
1430. Оп. 1. — Спр. 832.
1431. Оп. 1. — Спр. 1012.
1432. Оп. 1. — Спр. 1035.
1433. Оп. 1. — Спр. 1191.
1434. Оп. 1. — Спр. 1297.
1435. Оп. 1. — Спр. 1335.
1436. Оп. 2. — Спр. 125.-6.
1437. Оп. 2. — Спр. 463.
1438. Оп. 2. — Спр. 1010.
1439. Оп. 2. — Спр. 1155.
1440. Оп. 3. — Спр. 101.
1441. Оп. 3. — Спр. 167.
1442. Оп. 3. — Спр. 190.
1443. Оп. 3. — Спр. 305.
1444. Оп. 3. — Спр. 351.
1445. Оп. 3. — Спр. 352.
1446. Оп. 3. — Спр. 899.
1447. Оп. 3. — Спр. 1283.
1448. Оп. 3. — Спр. 1549.

Ф. КМФ — 9. Документы и материалы по истории Украины из фондов
и коллекций рукописного отделения Института истории АН России

- 1449. Оп. 3.I. — Спр. 78.
- 1450. Оп. 3.II. — Спр. 123.
- 1451. Оп. 4.I. — Спр. 200.
- 1452. Оп. 4.I. — Спр. 318.
- 1453. Оп. 4.I. — Спр. 345.
- 1454. Оп. 4.I. — Спр. 360.
- 1455. Оп. 4.I. — Спр. 381.
- 1456. Оп. 4.I. — Спр. 435.
- 1457. Оп. 4.III. — Спр. 72.

Институт рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського

Ф. І. Літературні матеріали

- 1458. № 4.
- 1459. № 195.
- 1460. № 1404.
- 1461. № 1474 — 1538.
- 1462. № 1551 — 1705.
- 1463. № 1760.
- 1464. № 1789.
- 1465. № 1790.
- 1466. № 2733.
- 1467. № 3406.
- 1468. № 3893.
- 1469. № 4104.
- 1470. № 5023.
- 1471. № 5410.
- 1472. № 13518 — 13635.
- 1473. № 13697.
- 1474. № 13960 — 14039.
- 1475. № 14077.
- 1476. № 14446 — 14663.
- 1477. № 15401.
- 1478. № 15402.
- 1479. № 15405.
- 1480. № 15419.
- 1481. № 15422.
- 1482. № 15489 — 15538.
- 1483. № 15557 — 15561.
- 1484. № 15583 — 15590.
- 1485. № 16336 — 16485.
- 1486. № 16898.
- 1487. № 16899.
- 1488. № 16907.

1489. № 17961.
1490. № 17981 – 18009.
1491. № 18222.
1492. № 18619 а.
1493. № 18777.
1494. № 20738.
1495. № 22926.
1496. № 22929.
1497. № 22930.
1498. № 27461.
1499. № 50444 – 50526.
1500. № 50659 – 50782.
1501. № 50783 – 50896.
1502. № 51960 – 52194.
1503. № 52610 – 52720.
1504. № 53762.
1505. № 53763.
1506. № 55257.
1507. № 55453 – 55580.
1508. № 55759 – 55824.
1509. № 56061 – 56143.
1510. № 56235 – 56434.
1511. № 57235 – 57343.
1512. № 57487.
1513. № 57489 – 57601.
1514. № 57602 – 57802.
1515. № 58231.
1516. № 58232.
1517. № 58238.
1518. № 58512.
1519. № 58818.
1520. № 58819.
1521. № 59065.
1522. № 59066.
1523. № 59127.
1524. № 60130 – 60131.
1525. № 60378 – 60436.
1526. № 60497.
1527. № 61472.
1528. № 62458 – 62655.
1529. № 62464.
1530. № 62466.
1531. № 62468.
1532. № 62469.

1533. № 62471.
1534. № 62475.
1535. № 62479.
1536. № 62480.
1537. № 62484.
1538. № 62489.
1539. № 62490.
1540. № 62504.
1541. № 62505.
1542. № 62510.
1543. № 62516.
1544. № 62520.
1545. № 62546.
1546. № 62577.
1547. № 62583.
1548. № 62586.
1549. № 62591.
1550. № 62594.
1551. № 62612.
1552. № 62613.
1553. № 62614.
1554. № 62616.
1555. № 62617.
1556. № 62623.
1557. № 62624.
1558. № 62626.
1559. № 62627.
1560. № 62628.
1561. № 62629.
1562. № 62631.
1563. № 62636.
1564. № 62642.
1565. № 62643.
1566. № 62647.
1567. № 62648.
1568. № 62649.
1569. № 62655.
1570. № 62660.
1571. № 65211.
1572. № 65737.
1573. № 66082.
1574. № 66086.
1575. № 66092.
1576. № 66093.

1577. № 66094.
1578. № 66095.
1579. № 66096.
1580. № 66100.
1581. № 66103 – 66104.
1582. № 66106 – 66107.
1583. № 66108.
1584. № 66110.
1585. № 66111.
1586. № 66112.
1587. № 66120.
1588. № 66124.
1589. № 66125.
1590. № 66126.
1591. № 66134.
1592. № 66135.
1593. № 66139.
1594. № 66144.
1595. № 66145.
1596. № 66147.
1597. № 66148.
1598. № 66149.
1599. № 66150.
1600. № 66151.
1601. № 66154.
1602. № 66155.
1603. № 66156.
1604. № 66158.
1605. № 66340 – 66345.
1606. № 66706 – 66718.
1607. № 66720.
1608. № 68476.
1609. № 68651.

Ф. II. Історичні матеріали

1610. № 1480.
1611. № 15412.

Ф. VIII. Колекція Київського університету

1612. № 228/97.
1613. № 241/102.
1614. № 255/151.
1615. № 528/245. – Ч. VI.
1616. № 528/245. – Ч. I.
1617. № 528/245. – Ч. II.
1618. № 528/245. – Ч. III.

- 1619. № 533. — Ч. I.
- 1620. № 533. — Ч. II.
- 1621. № 533. — Ч. IV.
- 1622. № 533. — Ч. III.
- 1623. № 534.
- 1624. № 1770.
- 1625. № 1845 — 1865.

Ф. X. АН УРСР

- 1626. № 7474.
- 1627. № 7482.
- 1628. № 7485.
- 1629. № 8468.
- 1630. № 8469.
- 1631. № 11469.

Ф. XIV. Колекція історичних документів ВР НБУ

- 1632. № 163.
- 1633. № 2666 — 2677.
- 1634. № 2678 — 2680.
- 1635. № 2695.
- 1636. № 2702 — 2707.
- 1637. № 2709.
- 1638. № 2712.
- 1639. № 2714.
- 1640. № 2717.
- 1641. № 2722.
- 1642. № 2726.
- 1643. № 2727.
- 1644. № 2729.
- 1645. № 2730.
- 1646. № 2732.
- 1647. № 2733.
- 1648. № 2739.
- 1649. № 4393.
- 1650. № 4398.
- 1651. № 4402.
- 1652. № 4495.
- 1653. № 4496.
- 1654. № 4656.
- 1655. № 4658.
- 1656. № 4661.
- 1657. № 4662.
- 1658. № 4663.
- 1659. № 4664.
- 1660. № 4671.

1661. № 4673.

1662. № 4682.

1663. № 4691.

1664. № 4692.

1665. № 4703.

1666. № 4709.

1667. № 4710.

1668. № 4714.

1669. № 4715.

1670. № 5110.

1671. № 5334.

1672. № 6966. — Т. I.

Ф. 28. Історичний музей ім. Т. Г. Шевченка

1673. № 762.

Ф. 61. Особистий фонд О. Ф. Кістяківського

1674. № 829.

1675. № 836.

1676. № 851.

1677. № 1106.

1678. № 1139.

1679. № 1140.

1680. № 1153 — 1176.

1681. № 1171.

1682. № 1560.

Ф. 160. Київська духовна академія

1683. № 172.

1684. № 668.

1685. № 1074.

1686. № 1114 — 1116.

Ф. Фонд Лебедева (КДА)

1687. № 515.

1688. № 565.

1689. № 605.

1690. № 668.

Ф. Фонд Петрова

1691. № 375/374 С.

1692. № 538/1744.

Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник

1693. Кн. 878.

1694. Кн. 907.

Російський державний архів давніх актів

Ф. 229. Малоросійський приказ

1695. Оп. 2. — Спр. 37.

1696. Оп. 2. — Спр. 42.

1697. Оп. 2. — Спр. 54.

Ф. 248. Сенат

1698. Оп. 124. — Спр. 58.

1699. Оп. 39. — Спр. 114/2597.

1700. Оп. 39. — Спр. 244/2727.

Науково-дослідний відділ рукописів Російської державної бібліотеки

Ф. 152. Фонд Лукашевича-Марковича

1701. № 24.

Опубліковані джерела

1702. Актовая книга Стародубского городского уяуду 1693 года / Под ред. В. А. Моздалевского. — Чернигов, 1914. — /4/, 136, /1/ с.

1703. Акты и документы, относящиеся к истории Киевской Академии. — Отделение II (1721 — 1795). — Т. II (1751 — 1762 гг.) / С введением, примечаниями Н. И. Петрова. — К., 1905.

1704. Акты об экономических и юридических отношениях крестьян в XVI — XVIII вв. (1498-1795) // АЮЗР. — К., 1876. — Ч. VI. — Т. I. — С.57—60, 352—353.

1705. Акты по истории землевладения в Малороссии / [сообщил А. М. Лазаревский] // Чтения в историческом обществе Нестора Летописца. — К.: Типография В. И. Звадского, 1890. — Кн. 4.

1706. Акты фамилии Полуботков с 1669 — 1734 г. (Из архива графа Г.А. Милорадовича). — Чернигов, 1889.

1707. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. VIII. — СПб., 1875. — 400+23 с.

1708. Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. IV. — СПб.: Типография Э.Пратца, 1863. — 276 с.

1709. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. IX. — СПб., 1878. — 987+24 с.

1710. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. XIII. — СПб., 1885. — 766 с.

1711. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. VII. — СПб.: Типография В.Пратца, 1872. — 398 с.

1712. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. VI. — СПб., 1869. — 279 с.

1713. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. XIV. — СПб.: Тип. Ф.Елеонского, 1889. — 902 с.

1714. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. I. — СПб., 1863. — 319 с.

1715. Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — СПб.: В типографии П. А. Кулиша, 1861. — Т. III. — 660 с.

1716. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. X. — СПб., 1878. — 838 с.

1717. Акты относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографической комиссией. — Т. XII. — СПб., 1882. — 874 с.

1718. Акты, относящиеся к истории Западной России, собранные и изданные Археографическою комиссиею. — Т. V. — СПб., 1853.
1719. Архів Коша Нової Запорозької Січі. Корпус документів. 1734 — 1775. — Т. 2. — К., 2000.
1720. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной комиссией для разбора древних актов. — Ч. VIII. — Т. V. — К., 1907. — 720 с.
1721. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной комиссией для разбора древних актов. — Ч. VII. — Т. 1. — Акты о заселении Юго-Западной России. — К., 1886. — 647 с.
1722. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной комиссией для разбора древних актов. — Ч. I. — Т. I. — К., 1859. — 640 с.
1723. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной комиссией для разбора древних актов. — Ч. II. — Т. 1. Постановление дворянских провинциальных сеймиков в Юго-Западной России (1569 — 1654 гг.) / Изд. Н. Иванишев. — К., 1861. — XIV / 513 с.
1724. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной Комиссией для разбора древних актов. — Ч. III. — Т. 2. Акты о казаках (1679 — 1716). — К., 1868. — 453 с.
1725. Архив Юго-Западной России, издаваемый временной Комиссией для разбора древних актов. — Ч. III. — Т. III. — К., 1876. — 1028 с.
1726. Барвинский В. Генеральное следствие о маетностях Миргородского полка. 1729 — 1730. — Полтава, 1912. — 59 с.
1727. Василий Тарасович Собичевский /автобиография/ // Лесной журнал. — 1913. — № 3 — 4.
1728. Генеральне слідство про маєтності Лубенського полку / Український архів. — Т. IV. — К., ВУАН, 1931. — VII/185 с.
1729. Генеральне слідство про маєтності Стародубського полку / Український архів. — Т. I. — К., ВУАН, 1929. — 574 с.
1730. Генеральное следствие о маетностях Киевского полка 1729 — 1730 гг. / Василенко Н. П. — К., Типография Завадовского, 1892. — 40 с.
1731. Генеральное следствие о маетностях Черниговского полка 1729 — 1730 гг. / [Под ред. Н. П. Василенко]. — Чернигов: Редакция «Земского сборника Черниговской губернии», 1908.
1732. Гетьманські універсали в колекції Чернігівського історичного музею ім. В. В. Тарнавського / Підготував до друку та передмова І. Ситого // Сіверянський літопис. — 1998. — № 3. — С. 72—84.
1733. Гетьманські універсали в колекції Чернігівського історичного музею ім. В. В. Тарнавського / Підготував до друку та передмова І. Ситого // Сіверянський літопис. — 1998. — № 5. — С. 67—82.
1734. Гетьманські універсали з колекції Чернігівського історичного музею ім. В. В. Тарнавського // Сіверянський літопис. — 1998. — № 4. — С. 37—58.
1735. Горобець С. «Сказки о службах» козаків Ройської сотні 1724 р. // Гілея. — 2010. — Вып. 37. — С. 28 — 45.
1736. Горобець С. Невідомий фрагмент ревізії Чернігівського полку 1732 р. // Сіверянський літопис. — 2008. — № 4.
1737. Горобець С. Реєстр шкіл та шпиталів у Седнівській сотні 1732 р. // Містечко над Сномом. Зб. ст. і мат. — Ніжин, 1807. — С. 111 — 117.

1738. Горобець С., Ситий І. Про втрати Чернігівського полку під час другого Чигиринського походу 1678 р. // Сіверянський літопис. — 1807. — № 6. — С. 3 — 13.
1739. де Витте Е.І. Древний помяник Киево-Михайловского Золотоверхого монастыря // ЧИОНЛ. — 1903. — Т. 17. — № 1. — От. 3.
1740. Джерела з історії села Петрушина. Серія «Рідкісні джерела» / Підготував С. М. Горобець. — Чернігів, 2003. — Вип. 2.
1741. Ділова документація Гетьманщини XVIII ст. Збірник документів / Упорядник, автор передмови та коментарів В. Й. Горобець. — К.: Наукова думка, 1993. — 392 с.
1742. Дневник генерального хорунжего Николая Ханенко : 1727 — 1753 гг. — Киевская старина, приложение, 1885. — №№ 3 — 4, 6 — 7, 9 — 12
1743. Доба гетьмана Івана Мазепи в документах / Упорядник С. Павленко. — К.: Видавничий дім «Киево-Могилянська Академія», 1807. — 1142 с.
1744. Добровольский П.М. Топографическое описание городов Чернигова, Нежина и Соснида с их поветами (Рукописи 1783 года) // Труды Черниговской губернской архивной комиссии. — Чернигов, 1902. — Вип. 2.
1745. Документы об освободительной войне украинского народа 1648 — 1654 гг. — К.: Наукова думка, 1965. — 828 с.
1746. Землеописание Малой России, изъясляющее города, местечка, речки, число монастырей и церквей, и скота где выборных казаков, подпомощников и посполитых по ревизии 1764 года находилось... / Рубан В. — СПб, 1777.
1747. Знамя Советов. — 1920. — 27 июля.
1748. Именная роспись Черниговского полка 1732 года. — Харьков, 2010 — 144 с.
1749. Каманин И.М. Материалы по истории козацкого землевладения (1494-1668) // Чтения в Историческом обществе Нестора-летописца. — К., 1894. — Кн. 8. — Отд. III. — С. 5 — 28.
1750. Книга пожитков бывшего черниговского полковника Павла Полуботка и детей его, Андрея и Якова Полуботков, составленная по указу 1724 года майором Михайлом Раевским и лейб-гвардии сержантом Львовым / Предисловие Григория Милорадовича // Чтение в императорском Обществе истории и древностей российских при Московском университете. — М., 1862. — Кн. 3.
1751. Краткія географическія, политическія и историческія извѣстіѢ о Малой Россіи, съ приобщеніемъ украинскихъ трактатовъ и извѣстій о почтахъ, такожъ списки духовнихъ свѣтскихъ там находящихся нынѣ чиновъ ... собраны и изданы въ свѣтъ собраны и изданы въ свѣтъ Василем Рубаном. — Спб., 1773.
1752. Лаврський альманах. — Спецвипуск 7. — Поменник Введенської церкви в ближніх печерах Києво-Печерської Лаври / Упорядкування та вступна стаття Олексія Кузьмука. — К., 2007.
1753. Лазаревский А. Список черниговских дворян 1783 года. Материалы для истории местного дворянства. — Чернигов: Губернская типография, 1890. — 186 с.
1754. Лазаревский А. Список водяных мельниц Черниговского полка (у 1742 году) // Записки Черниговского губернского статистического комитета. — Кн. 2. — Вип. 5 — 6. — Чернигов. — 1872. — С.
1755. Лазаревский А. М. Акты по истории землевладения в Малороссии // Чтения в Историческом Обществе Нестора-летописца. — К.; 1890. — Кн. 4. — Отд. III. — С. 83 — 135.
1756. Личный состав малороссийской казацкой старшины в 1725 году (Из архива Я.М.Маркевича) Приложение // Киевская старина. — 1904. — Т. 86. — № 7 — 8. — С. 1 — 31.

1757. Літопис Самовидця. — К., 1971.
1758. Лохвицька ратушна книга другої половини XVII ст. Зб. акт. док. — К., 1986. — 385 с.
1759. Лучицький І.В. Матеріали для історії землевладення в Черниговщині и Северщині: 1603 — 1645 гг. // Чтения в историческом обществе Нестора — летописца. — 1901. — Т. 15. — № 1. — Отд. 3.
1760. Любецький архив графа Милорадовича / [Под редакцией А. Лазаревского].— К.: Типография Университета Св. Владимира Н. Т. Корчак-Новицкого, 1898. — Вып. 1. — 256 с.
1761. Мазепина книга / Упорядкування та вступна стаття І. Ситого. / Упоряд. та вступна стаття І. Ситого. — Чернігів: ЦНТЕІ, 2005. — 524 с.
1762. Маркович Я. Дневник генерального подскарбия Якова Марковича. 1717—1767 гг. / Под ред. А. Лазаревского // Киевская Старина. — К., 1897. — Ч. 1 — 3.
1763. Мищик Ю. З документів українських гетьманів та полковників доби Руїни // Сіверянський літопис. — 1999. — № 3. — С. 3 — 34.
1764. Мищик Ю. З листів «козацького відділу» АКВ АГАД у Варшаві // Сіверянський літопис. — 1998. — № 5. — С. 10 — 17.
1765. Мищик Ю. З нових документів про національно-визвольну війну українського народу (1648 — 1658 рр.) на Сіверській Україні // Сіверянський літопис. — 1999. — № 2. — С. 3 — 9.
1766. Мищик Ю. А. З українського дипломатарію другої половини XVII століття // Записки НТШ. — Т. ССХХІІІ. Праці історико — філологічної секції. — Львів, 1997. — С. 360 — 397.
1767. Мищик Ю. А. Національно-визвольна війна українського народу 1648 — 1658 рр. на Сіверщині очима полонених повстанців // Сіверянський літопис. — 2000. — № 3. — С. 15 — 16.
1768. Мищик Ю. А. Невідомі листи керівників Національно-визвольної війни українського народу 1648 — 1658 рр. // Українській історичний журнал — 2001 — № 1 — С. 134 — 147.
1769. Модзалевський В. Л. Опись лесов и пуш, находившихся в Черниговском полку в 1752 году // ЧИОНЛ. — Кн. 19. — Вып. 4, отдел III. — К., 1907. — С. 105 — 124.
1770. Мясецеслов и роспись чиновных особ в государстве на лето от Рождества Христова 1774. — СПб: типография при Императорской АН, 1774.
1771. Наказ от жителей г. Чернигова // Сборник императорского русского исторического общества. — Т. 144. — СПб, 1914.
1772. Наказы малороссийским депутатам 1767 года и акты о выборах депутатов в комиссию сочинения уложения. — К., 1889.
1773. Опис Новгород-Сіверського намісництва (1779 — 1781). — К.: Археографічна комісія ВУАН, 1931. — XXI, 593 с.
1774. Описание рек и речек Черниговского полка в 1754 году // Труды Черниговской губернской архивной комиссии. — Выпуск седьмой. — Чернигов. — 1908. — С. 3 — 52.
1775. Описание Черниговского наместничества (1781 г.) Дмитрия Пашенка. — Чернигов, 1868. — 110 с.
1776. Отрывки из Нежинских магистратских книг 1657-1674 годов. — Чернигов, 1887. — 66 с.
1777. Перапіс войска Вялікага Княства Литоускага 1528 года. Метрика Волінскага княства Літоускага. Кніга 523. Кніга публічных спрау 1. — Мінск, 2003.
1778. Переписна книга Чернігова 1666 р. / Підготовка до друку, передмова та примітки О. Коваленка, С. Мельника і В. Сапона // Сіверянський літопис. — 1997. — № 3. — С. 167 — 181.

1779. Переписні книги 1666 року / Підготував до друку і зредагував В. О. Романовський. — К.: ВУАН, 1933. — XI+448 с.
1780. Письма и бумаги императора Петра Великого. — Т. 8. — Вып. 2. — М.-Л., 1948.
1781. Плохинский М.М. Материалы для истории внутренней жизни Левобережной Украины // Сборник Харьковского историко-филологического общества— X., 1891. — Т. 3.
1782. Поменник Софії Київської. — К., 2004.
1783. Присяга Чернігівського полку 1718 року / Упор. та вступ І. Ситого, С. Горобець. — Чернігів: Десна Поліграф, 2011. — 344 с.
1784. Присяжні книги 1654 р. Білоцерківський та Ніжинський полк / Упорядники Ю. Мицик, М. Кравець. — К., 2003. — 349 с.
1785. Реестр Війська Запорозького 1649 року. Транслітерація тексту. — К.: Наукова думка, 1995. — 592 с.
1786. Ринсевич В. Про Полуботків та їх маєтності // Праці Центру пам'яткознавства. — К., 2006. — Вып. 9. — С. 122 — 124.
1787. Сборник императорского Российского исторического общества. — Т. 68. — СПб, 1889.
1788. Сергійчук В. Хто кував славу «русского оружия» // Сіверянський літопис. — 1996.— № 2 — 3. — С. 104 — 122.
1789. Синодик Любецького Антонієвого монастиря. — Чернигов, 1902. — /10/, 79, /6/с.
1790. Ситий І. Любеч та його округа у 1726 р. / Підготовка до друку опису і передмова І. Ситого // Сіверянський літопис. — 1995. — № 4. — С. 39—53.
1791. Ситий І. Батурин доби Івана Мазепи // Сіверянський літопис. — 2000. — № 3. — С. 36 — 46.
1792. Ситий І. До історії українського війська: списки бунчукових товаришів та сотників 1733 р. // Сіверянський літопис. — 2000. — № 5. — С. 38 — 40.
1793. Ситий І. Опис Менської сотні 1734 р. // Сіверянський літопис. — 2007. — № 4. — С. 39 — 45.
1794. Ситий І. Тестамент Якова Кіндратовича Лизогуба (15.05.1698 р.) // Пам'ять століть. — 1996. — № 3. — С. 10 — 14.
1795. «Сокращенное описание Черниговской губернии вообще и всякого города особливо» / Підготовка до друку і передмова О. Коваленка і І. Петrenchенко // Сіверянський літопис. — 1995. — № 2. — С. 82—95.
1796. Список водных мельниц Черниговского полка (1742 г.) // Записки Черниговского губернского статистического комитета. — Чернигов, 1872. — Кн. II. — Вып. 5 — 6. — С. 99 — 136.
1797. Стороженки. Фамильный архив. — К., 1908. — Т. VI.
1798. Сулимовский архив: фамильные бумаги Сулим, Скоруп и Войцеховичей 17 — 18 вв. — К., 1884. — 316 с.
1799. Ульяновський В. І., Яковенко Н. М. Київський літопис першої чверті XVII ст. // Український історичний журнал. — 1989. — № 5. — С. 103 — 114.
1800. Універсали Богдана Хмельницького. 1648 — 1657. Упорядники І. Крип'якевич, І. Бутич. — К.: Видавничий дім «Альтернативи», 1998. — 384 с.
1801. Універсали Івана Мазепи — Ч. II. — К. — Львів, 2006.

1802. Універсали Івана Мазепи. 1687 – 1709. Впорядкування Івана Бутича. – К.; Львів: Наукове товариство ім. Шевченка, 2002. – 758 с.
1803. Універсали Павла Полуботка (1722 – 1723) / [Упорядник В. Ринсевич]. – К.: НАН України, 2008. – 719 с.
1804. Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657 – 1687) Упорядники І. Бутич, В. Ринсевич, І. Тесленко]. – К.; Львів: Наукове товариство ім. Шевченка, 2004. – 1086 с.
1805. Хроніка Павла Полуботка (Підготував до друку, передмова і примітки Олександра Коваленка) // Сіверянський літопис. – 1995. – № 6. – С. 105–110.
1806. Чернигову 1300 лет. – К., 1990.
1807. Шафонский А. Ф. Черниговскаго наместничества топографическое описание с кратким географическим и историческим описанием Малой России, из частей коей оное наместничество составлено. – К.: Университетская типография, 1851. – 697 с.
1808. Яблоновський О. Чернігівщина / [переклад з польської, передмова і примітки І. Кондратьєва] / О. Яблоновський // Сіверянський літопис. – 1997. – № 1 – 2. – С. 130–140.

Література

1809. А.Л. Число крестьянских дворов, находящихся во владении козацкой старшины. // Киевская старина. – 1891. – № 8. – С. 284 – 289.
1810. Автограф української історії IX – XXI ст. Матеріали до Каталога виставки документів Національного архівного фонду України // Архіви України. – 2005. – № 5 – 6.
1811. Алфьоров О., Однороженко О. Українські особові печатки XV – XVII ст. За матеріалами кївських архівосховищ. – Харків, 2008.
1812. Ананко Ж. Симон Петлюра і повстанський рух на північно-східній Україні // Сіверянський літопис. – 1997. – № 4. – С. 8 – 19.
1813. Андруг А. Катерининська церква в Чернігові // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Збірник наукових праць. – Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 1807. – С. 505 – 512.
1814. Астроб М.Г. Процессы Андрея Марковича (глуховского сотника 1709–1714, лубенского полковника 1714 – 1727, войскового подскарбия 1729 – 1744). – Полтава, 1909.
1815. Белікова Г. Іван Рашевський – відомий і невідомий // Сіверянський літопис. – 1999. – № 1. – С. 26 – 61.
1816. Брюховецький В.С. Вернадський Іван // Києво-Могилянська академія в іменах XVII – XVIII ст. Енциклопедичне видання. – К., 2001. – С. 112.
1817. Бульвінський А.Г. Українсько-російські взаємини 1657 – 1659 років в умовах цивілізаційного розмежування на Сході Європі. – К., 2008. – 680 с.
1818. Бушак С. Академік Володимир Іванович Вернадський та Чернігівщина // Сіверянський літопис. – 2002. – № 6. – С. 84 – 88.
1819. В. М. Прошение сотников Черниговского полка о казачьих обидах, поданное императрице Елизавете в 1744 г. / Милорадович В.П. // Киевская старина. – 1894. – № 4, приложение.
1820. Василенко М. З історії устрою Гетьманщини // Записки НТШ. – Львів, 1912. – Т. VIII.

1821. Василенко М. Павло Полуботок. З приводу двісталітньої річниці його смерті (24.XII. — 1724) // Україна. — 1925. — Кн. 6. — С. 80 — 108.
1822. Виноградський Ю. Середня Чернігівщина наприкінці XVII та на початку XVIII в. // Исторично — географічний збірник. — К., 1928. — Т.2. — С. 188 — 191.
1823. Виноградський Ю. «Марія Дорошиха: З Сосницької старовини» // Историко—географічний збірник. — К., 1927. — Т. 1. — С. 33—38.
1824. Висоцька Т.А. Величковський Василь Федорович // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 107.
1825. Вишне夫斯基 Д. Киевская академия в первой половине XVIII столетия (Новые данные, относящиеся к истории этой Академии за указанное время). — К., 1903.
1826. Владимирский-Буданов М. Передвижение южно-русского населения в эпоху Богдана Хмельницкого / М. Владимирский-Буданов // Киевская старина. — 1888. — Т. 22. — С. 79 — 116.
1827. Волерт Я. До історії села Мезин (за матеріалами Генерального слідства про маєтності 1729 — 1731 рр.) // Сіверянський літопис. — 2008. — № 6. — С. 59 — 63.
1828. Волерт Я. Седнівська сотня за матеріалами Генерального слідства про маєтності Чернігівського полку 1729 — 1731 рр. // Містечко над Сномом: Збірник статей та матеріалів. — Ніжин: Аспект-Поліграф, 2007. — С. 95 — 111.
- 1828а. Волерт Я. Землеволодіння чернігівських монастирів за матеріалами Генерального слідства про маєтності Чернігівського полку 1729 — 1731 рр. // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. праць. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 1807. — С. 526 — 539.
1829. Волков В.А., Куликова М.В. Российская профессура XVIII — начала XX вв. Биологические и медико-биологические науки. Биобиблиографический словарь. — СПб., 2003.
1830. Востоков А. К. К истории первого крымского похода // Киевская старина. — 1886. — № 2.
1831. Востоков А. К. Суд и казнь Григория Самойловича // Киевская старина. — 1889. — № 1. — С. 41—63.
1832. Галушко О. До питання про соціальний склад населення Чернігівського полку за даними податкового реєстру 1753 року (на матеріалах Ройської сотні) // Сіверянський літопис — 1997. — № 6. — С. 46—50.
1833. Галушко О. Чернігівський полк у другій половині XVII — XVIII ст.: до постановки проблеми // Україна на порозі XXI століття: актуальні питання історії: Збірник наукових праць. — К.: Стілос, 1999. — С. 34—41.
1834. Генеральний опис Лівобережної України 1765 — 1769: Показчик населених пунктів / Ред. І. Л. Бутич. — К., 1959. — 185 с.
1835. Горобець С. Петрушинські родоводи. А — Г. — Чернігів, 1807.
1836. Горобець С. Становлення освіти в Шостовиці // Село над Десною Шостовиця. Зб. ст. і мат. — Ніжин, 2009.
1837. Горобець С. М. Рід Шихуцьких: історико-генеалогічне дослідження / Автореферат дис. ... канд. іст. наук. — К., 2012. — 20 с.
- 1837а. Горобець С. Магістратське село Петрушин // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Збірник наукових праць, присвячений 1100-літтю першої літописної згадки про Чернігів. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда» 1807. — С. 519—526.

1838. Грушевський М. Незвісний епізод з життя Дорошенка // Записки НТШ. — Львів, 1930. — Т. 150.
1839. Грушевський М.С. Історія України — Руси. — К., 1996. — Т. IX. — Ч. I. — 869 с.
1840. Грушевський М.С. Історія України — Руси. — Т. VIII. Роки 1626 — 1650. — К.: Наукова думка, 1995. — 288 с.
1841. Грушевський О. Любецькі справи другої половини XVI віку // Чернігів і Північне Лівобережжя. Огляди, розвідки, матеріали. — К., 1928. — С. 281 — 289.
1842. Гурбик А. Бойові дії на півночі України та битва за Київ влітку 1651 р. // Національно-визвольна війна українського народу середини XVII століття: політика, ідеологія, військове мистецтво. — К.: Генеза, 1998. — С. 92—111.
1843. Дан О. Ю., Кривошея В. В. Вінничина козацька. Історія Вінницького козацького полку. — К.: «Стилос», 2004. — 204 с.
1844. Дзюба О. М. Приватне життя козацької старшини XVIII ст. (на матеріалах епістолярної спадщини) — К., 2012.
1845. Добровольський П.М. Ход дела о поставлении в Москве святителя Феодосия Углицкого в архиепископы Черниговские в 1692 г. // Черниговские епархиальные известия. — 1904. — № 10. — С. 321 — 327.
1846. Доманова Г. Урядовці чернігівського магістрату (друга половина XVII — XVIII ст.) // Сіверянський літопис. — 2003. — № 1. — С. 29 — 39.
- 1846а. Доманова Г. Ремісничі цехи ранньомодерного Чернігова // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. праць. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 1807. — С. 512—519.
1847. Дорошенко Д. Гетьман Петро Дорошенко. Огляд його життя і політичної діяльності. — Нью-Йорк, 1985. — 712 с.
1848. «Духовниця» и синодик священника Василя Дорошенко // Труды Черниговского предварительного комитета по устройству XV-го Археологического съезда в г. Чернигове. — Чернигов, 1908. — С. 162 — 167.
1849. Загиблі на чужині. Книга пам'яті України про громадян, які загинули у воєнних конфліктах за рубежом. — К., 2003.
1850. Зайченко В. Новобілоуська Свято-Троїцька церква та її парафії // Сіверянський літопис. — 1999. — № 3. — С. 79 — 84.
1851. Зайченко В.В. Село Новий Білоус та його округа. — Чернігів, 2003. — 87 с.
1852. Зайченко В. Новобілоуська метрична книга та її персоналії. — Чернігів, 2012.
1853. Записки Черниговского губернского статистического комитета. — Кн. 2. — Вып. 5-6. — Чернигов. — 1872.
1854. Записки Черниговского губернского статистического комитета. — Чернигов, 1866. — Т. 1.
1855. Заруба В. Охотницьке (наймане) військо на Лівобережній Україні в останній чверті XVII століття // Записки НТШ. — Т. ССХХV. Праці історико-філософської секції. — С. 235—256.
1856. Заруба В. Українське козацьке військо в російсько — турецьких війнах останньої чверті XVII століття. Монографія. — Дніпропетровськ: Лір ЛТД, 2003. — 462 с.
1857. Искуль С.Н. Грибовский Андриан Моисеевич // Три века Санкт-Петербурга. Энциклопедия. Т. I. Осмнадцатое столетие. Книга первая. — СПб, 2001. — С. 282.

1858. Историко-статистическое описание Черниговское епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов, 1873. — Кн. 1. — 240 с.
1859. Историко-статистическое описание Черниговской епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов: Земская типография, 1874. — Кн. 5. Губернский город Чернигов. Уезды Черниговский, Козелецкий, Суражский, Кролевецкий и Остерский. — Чернигов: Земская типография. — 446 с.
1860. Историко-статистическое описание Черниговской епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов, 1872. — Кн. 2.
1861. Историко-статистическое описание Черниговской епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов, 1873. — Кн. 4. — 255 с.
1862. Историко-статистическое описание Черниговской епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов: Земская типография, 1874. — Кн. 6. Уезды Новгород-Северский, Сосницкий, Городницкий, Конотопский и Борзенский. — 341 с.
1863. Историко-статистическое описание Черниговской епархии / Гумилевский Ф. — Чернигов, 1872. — Кн. 3. Мужские монастыри. — 2+392+IV+1 с.
1864. Іваницький-Василенко С. Державське землеводіння польської шляхти на Гетьманщині (Соціальна вага, розмір і порядки його) // Праці комісії для виучування історії західно-руського та українського права. — Вип. 1. — К., 1925.
1865. Ісаєнко О. Перекладач Євангелія з Шостовиці. // Село над Десною Шостовиця. Зб. ст. і мат. — Ніжин, 2009. — С. 182 — 184.
1866. Ісаков П. Програмні документи селянських повстанських загонів, що діяли на Лівобережній Україні в 1919 — 1921 роках (до 80 — річчя початку масового селянського антикомуністичного повстанського руху в Україні) // Сіверянський літопис. — 1999. — № 3. — С. 49 — 76.
1867. Історія міст і сіл Української РСР. Чернігівська область. — К., 1972.
1868. Кагамлик С. Р. Сенютювич Йосип // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 480.
1869. Казіміров Д. Землеводіння козацької старшини на Менщині у другій половині XVII — XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 2006. — № 5. — С. 25 — 32.
1870. Казіміров Д. Менська сотня Чернігівського полку за переписними книгами 1666 р. // Сіверянський літопис. — 1807. — № 6. — С. 20 — 29.
1871. Казіміров Д. В. Козацькі родини м. Мени за Генеральним описом Лівобережної України 1765 — 1769 рр. // Краєзнавство. — 2011. — № 4. — С. 216 — 221.
1872. Карпов Г. Мефодій Филімонович, єпископ мстиславський і оршанський, блюститель киевської митрополії (1661—668 года) // Православное обозрение. — 1875. — Кн. 1.
1873. Картини церковної життя Черниговской епархии из IX вековой ея истории. — К., 1911.
1874. Кириличні стародруки Чернігівського історичного музею : каталог. / Половникова С. О. — К., 1998. — 210 с.
1875. Кирилов И. К. Цветущее состояние Всероссийского государства. — М., 1977.
1876. Клепацкий П. Очерки по истории Киевской земли. Литовский период. — Біла Церква, 1807.
1877. Книга скорботи України. Чернігівська область. — Чернігів, 2006. — Т. 4.
1878. Коваленко О. Б. Мартин Небаба // Полководці Війська Запорізького: історичні портрети. — К.: КМАkademia, 1998. — С. 227—241.

- 1878а. Коваленко О. Б. Павло Полуботок — політик і людина. — Чернігів: Редакційно-видавничий комплекс «Деснянська правда», 1996. — 93 с.
1879. Коган В. М., Домбовський-Шалагин В. И. Князь Рюрик и его потомки. Историко-генеалогический свод. — Спб., 2004.
1880. Кондратьев І. Любецька волость наприкінці XV — на початку XVI ст. // Сіверянський літопис. — 2006. — № 6. — С. 27 — 37.
1881. Кондратьев І. Любецька шляхта за старостування Павла Сапеги (друга половина XVI ст.) // Вісник Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т. Г. Шевченка. — Вип. 14. — Серія «Історичні науки». — № 2. — Чернігів, 2004. — С. 21— 27.
1882. Кондратьев І. Нащадки любенької шляхти — претенденти на російське дворянство (кінець XVIII — XIX ст.) // Вісник Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т. Г. Шевченка. — Вип. 14. — Серія «Історичні науки». — № 1. — Чернігів, 2002. — С. 36 — 40.
1883. Кондратьев І., Кривошея В. Нариси історії Чернігівщини періоду козацтва. Любеч. — К., 1999. — 109 с.
1884. Кондратьев І. В. Під Литвою, Московією та Польщею (до історії сіл Чернігівського району у XV — першій половині XVII ст.). — Чернігів, 2005.
1885. Кондратьев І. До питання про юридичний статус Любеча в другій половині XVII — на початку XVIII ст. // Історія України: Маловідомі імена, події, факти: Збірник статей. — К., 2000. — Вип. 11. — С. 37 — 42.
1886. Кравець М. Польський хроніст Й. Єрлич про Визвольну війну українського народу // Українська козацька держава: Витоки та шляхи історичного розвитку. — К., 2000. — Вип. 7.
1887. Крекотень В.І., Колосова В.П. До питання про життя і творчість Івана Величковського // Величковський І. Твори. — К., 1972.
1888. Кривошея В., Кривошея О. Тестаменти: духовні заповіти української козацької старшини // Матеріали XXIII Всеукраїнської наукової історико-краєзнавчої конференції «Освіта на Поділлі: минуле та сьогодні. Краєзнавчі дослідження». (До 100-річчя заснування Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського). — Вінниця, 2011. — С. 372 — 392.
1889. Кривошея В.В. Національна еліта Гетьманщини. — К., 1998. — Ч. I. — 269 с.
1890. Кривошея В.В., Кривошея І.І. Нариси історії Чернігівщини періоду козацтва. I. Борзна. II. Волинка. — К., 1999. — 126 с.
1891. Кривошея В.В., Кривошея І.І. Сосниця козацька. — К., 1999. — 68 с.
1892. Кривошея В.В., Кривошея О.В. Українська козацька старшина. Станіслав Кохановський // Гілея. — 2008. — Вип. 16. — С. 84 — 91.
1893. Кривошея В.В., Кривошея О.В. Українська козацька старшина. Базилевич. Лагода. Стахович. // Гілея. — 2008. — Вип. 17. — С. 131 — 136.
1894. Кривошея В.В., Кривошея О.В. Українська козацька старшина: Олексій Туранський, Михайло Милорадович // Гілея. — 2010. — Вип. 32. — С. 5 — 11.
1895. Кривошея І. Військове товариство Гетьманщини у XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 2010 — № 2 — 3. — С. 124 — 136.
1896. Кривошея І.І. Бунчуковий товариш Опанас Дорофійович Грушинський і його рід // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського. — Вінниця, 2010. — серія: Історія. — Вип. XVIII. — С. 311 — 320.

1897. Кривошея І. Володіння бунчукового товариша Андрія Васильовича Борковського та його нащадків у XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 2007 — № 6. — С. 106 — 115.
1898. Кривошея І. І. Неурядова старшина Чернігівського полку за присягами XVII — XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 2011 — № 3. — С. 3 — 11.
1899. Кривошея О. Тестаменти як складова фамільних архівів // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. — Запоріжжя, 2009. — Вип. XXVI. — С. 81 — 91.
1900. Крип'якевич І. П. Богдан Хмельницький / І. П. Крип'якевич. — Львів: Світ, 1990. — 405 с.
1901. Крючкова-Качуровська Л. Шляхетство Ольги з роду Гурських гербу «Стернберг» // Скарбниця української культури. Зб. нак. праць. — Чернігів, 2009. — Вип. 11.
1902. Кулаковський П. Землеволодіння Пісочинських на Чернігово-Сіверщині (1633—1646) // Вісник Львівського університету. Серія історична. — Львів, 2002. — Вип. 37. — Ч. 1: Статті та повідомлення.
1903. Кулаковський П. Земські урядники Чернігово — Сіверщини у 1621 — 1648 рр. // Центральна і Східна Європа в XV — XVIII століттях: питання соціально — економічної та політичної історії. — Львів, 1998.
1904. Кулаковський П. Чернігово-Сіверщина у складі Речі Посполитої (1618 — 1648). — К.: Темпора, 2006. — 495 с.
- 1904а. Кулаковський П. С. Чернігів як політико-адміністративний і економічний центр першої половини XVII ст. // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. пр. — Чернігів: Р-ВК «Десянянська правда», 1807. — С. С. 427 — 438.
1905. Курданов А. Літопис пакульської громади // «Пакуль поживемо тут». Зб. ст. і мат. — Ніжин, 2010.
1906. Курданов А., Петrenchенко І. Описи села Пакуль 1765 та 1767 рр. // «Пакуль поживемо тут». Зб. ст. і мат. — Ніжин, 2010.
1907. Курданов А.Л. Голос пам'яті (історія села Пакуль та його околиці). — Чернігів, 1998.
1908. Курданов А.Л. Село Пакуль на зламі століть. — Чернігів, 1996.
1909. Курдюмов М.Г. Описание актов, хранящихся в архиве Императорской археографической комиссии. — Спб., 1907.
1910. Лазаревский А. Генеральный обозный Василий Касперович Борковский (1640 — 1702) // Киевская Старина. — 1894. — Т. XLIV. — Кн. 3. — С. 530 — 536.
1911. Лазаревский А. Малороссийские посполите крестьяне (1648 — 1783 гг.). // Записки Черниговского губернского статистического комитета. — Чернигов: Губернская типография, 1866. — Кн. 1. — С. 1—154.
1912. Лазаревский А. Описание старой Малороссии. Материалы для заселения, землевладения и управления. — К.: Типография К. Н. Милевского, 1888. — Т. I. Стародубский полк. — 470 с.
1913. Лазаревский А. Описание старой Малороссии. Материалы для заселения, землевладения и управления. — Т. II. Полк Нежинский. — К., 1893. — 522 с.
1914. Лазаревский А. Очерки старейших дворянских родов Черниговской губернии. — Чернигов: Губернская типография, 1868. — Вип. 1. — 116 с.
1915. Лазаревский А. М. Обзорение Румянцевской описи Малороссии. — Чернигов: Губернская типография, 1866. — Вип. 1. Полк Черниговский. — 138 с.

1916. Лазаревский А.Л. Заметки о Мазепе // Очерки, заметки и материалы по истории Малороссии. — Т. V. — К., 1899.
1917. Лазаревский А.Л. Исторические заметки о некоторых селах Черниговской губернии // Черниговская памятка на 1896/97 гг. Карманная справочная книжка. — Чернигов, 1896. — Отд. Ш. — С. 1 — 226.
1918. Леґ'явко С. Чернігів. Історія міста. — К.: Темпора, 2012. — 431 с.
1919. Липинський В. Твори. — Т. 2: Участь шляхти у великому повстанні під проводом гетьмана Богдана Хмельницького — Філадельфія, Пенсільванія, 1980.
1920. Лукомский В.К., Модзалевский В.Л. Малороссийский гербовник. — К.: «Либідь», 1993. — 213/LXVIII/12 с.
1921. Лякина Р. Да, были люди. // Зеркало недели. — 1998. — 4 июля.
1922. Лякіна Р.М. Ладанка Пилип // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 309.
1923. Ляшев О. Роїще — село, сотенне містечко. Історико-етнографічний нарис. — Чернігів, 2002. — 144 с.
1924. Ляшев О. Роїщенська сотня і її сотники // Гарт. — 1997. — 25 липня. — С. 13.
1925. Максимович Г. А. Выборы и наказы в Малороссии в Законодательную комиссию 1767 г. / Г. А. Максимович — Нежин: Типо-литография «Печатник», 1917. — Ч. 1. — 332 с.
1926. Максимович М. Собрание сочинений. — К., 1880. — Т. III.
1927. Мельник Л. Г. Маєтності та скарби Полуботків // Український історичний журнал. — 2000. — № 5. — С. 65 — 66.
1928. Миллер Д. П. Архивы Харьковской губернии. — Х.: Типо-литогр. «Печатное дело» кн. К. Н. Гагарина, 1902. — 239 с.
1929. Милорадович Г. А. Любеч Черниговской губернии Городницкого уезда / Г. А. Милорадович. — Чернигов: Губернская типография, 1884.
1930. Милорадович Г.А. Любеч и его святыни. — СПб.: Типография Альтшулера, 1905. — 106 с.
1931. Милорадович Г.А. Любеч Черниговской губернии Городницкого уезда. Родина преподобного Антония Печерского. — М., 1871.
1932. Милорадович Г.А. Родословная книга черниговского дворянства. — СПб., 1901. — Т. I — Ч. II. — 464 с;
1933. Милорадович Г.А. Родословная книга черниговского дворянства. — СПб., 1901. — Т. 1.— Ч. 1. — 114 с;
1934. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К. — СПб., 2004. — Т. V. — Вип. 4.
1935. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К.: Типо-литография «С.В.Кульженко», 1908. — Т. 1. — 519 с.
1936. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К.: Типо-литография «С.В.Кульженко», 1912. — Т. 3. — 824+20 с.
1937. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К., 1998. — Т. 5. — Ч. 2.
1938. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К.: Типо-литография «С.В.Кульженко», 1910. — Т. 2. — 720+20 с.
1939. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. — К.: Типо-литография «С.В.Кульженко», 1914. — Т. 4. — 832+26 с.
1940. Модзалевський В. Гути на Чернігівщині. — К.: Друкарня Української Академії Наук, 1926. — 194 с.

1941. Модзалевський В. Нові відомості про родину Многогрішних // Україна. — 1917. — Кн. 3 — 4. — С. 77 — 83.
1942. Морозова Г. До родоводу Рашевських (за документами держархіву області) // Сіверянський літопис. — 1999. — № 1. — С. 62 — 71.
1943. Мякотин В.А. Очерки социальной истории Украины в XVII — XVIII ст. — Прага: Ватага и пламя, 1924. — Т. 1. — Вып. 1. — 288 с.
1944. Н.С. К истории малороссийских церковно-общественных нравов 18 в. // Киевская старина. — 1884. — № 2. — С. 332 — 333.
1945. Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні. Чернігівська область. — Чернігів, 2008.
1946. Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа та його доба / О. Оглоблин. — Нью-Йорк; Київ; Львів; Париж; Торонто, 2003. — 495 с.
1947. Оглоблин О. Григорій Покас // Оглоблин О. Люди старої України.-Мюнхен, 1959. — С. 176 — 192.
1948. Окіншевич Л. Значне військове товариство в Україні-Гетьманщині XVII — XVIII ст. — Мюнхен, «Заграва», 1948. — 223 с.
1949. Онацкий Д. К родословной Полуботков // Киевская старина. — 1887. — № 2. — С. 366 — 367.
1950. Описание документов и дел, хранящихся в архиве святейшего Правительствующего Синода. — СПб.: Синодальная типография, 1885.
1951. Описание документов и дел, хранящихся в архиве Святейшего Правительствующего Синода. — СПб, 1901. — Т. X.
1952. Опись актовой книги Киевского центрального архива. — № 10. — К., 1878.
1953. П. Е. (П. С. Ефименко) Окалдование начальства // Киевская старина. — 1886. — Т. XIV. — май.
1954. Павленко С. Іван Мазепа як будівничий української культури. — К., 2005.
1955. Павленко С. О. Оточения гетьмана Мазепи: соратники та прибічники. — К.: Вид. дім «КМ Академія», 2004. — 601 с.
- 1955а. Паваленко С. Чернігівський полковник Василь Каспрович Дунін-Борковський // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. пр. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 2007. — С. 466 — 479.
1956. Панашенко В. З історії національних державних інституцій: Генеральна військова канцелярія // Національно-визвольна війна українського народу середини XVII століття: політика, ідеологія, військове мистецтво. — К.: Генеза, 1998. — С. 252 — 276.
1957. Панашенко В. Значкові товариші // Українська козацька держава: Витоки та шляхи історичного розвитку. — К., 2000. — Вип. 7. — С. 165 — 174.
1958. Пархоменко В. До питання про політику гетьмана Самойловича // Ювілейний збірник на пошану акад. М. С. Грушевського. — К. — 1928. — Ч. I.
1959. Пасько І. «Гений чистой красоты» ... из Лубен // Зеркало недели. — 2004. — 10 января. — С. 23.
1960. Петrenchенко І. Чернігів за даними описів Чернігівського намісництва останньої чверті XVIII ст. // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. пр. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 2007. — С. 585—596.
1961. Петриченко І. Сосницький сотник Філімон Шатіло // Батуринські читання 1807. Збірник наукових праць. — Ніжин: Аспект-поліграф, 2007. — С. 234 — 239.

1962. Петровський М. Нариси історії України XVII — початку XVIII ст. (Досліди над літописом Самовидця). — Харків: Державне видавництво України, 1930. — 452 с.
1963. Пиріг П. Джерела Центрального державного історичного архіву України (м. Київ) про млинарство на Чернігівщині в другій половині XVII століття // Сіверянський літопис. — 2002. — № 4. — С. 24 — 27.
1964. Пиріг П. З історії лісових промислів на Чернігівщині у другій половині XVII-XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 2006. — № 3. — С. 66 — 69.
- 1965а. Пиріг П. В. Нариси соціально-економічної історії Чернігівщини в другій половині XVII ст. — К.: Стило, 1998. — 184 с.
1965. Піч Р. Величковський Петро Іванович // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 107 — 109.
- 1965а. Попружна О. Чернігівський городовий отаман Іван Малявка і його духовний заповіт // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. пр. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 2007. — С. 568 — 574.
1966. Порфирьева А.Л. Полторацкий Марк Федорович // Три века Санкт-Петербурга. Энциклопедия. Т. I. Осьмнадцатое столетие. Книга вторая. — СПб, 2001.
1967. Правобережний гербівник / Укладач Є. Чернецький. — Біла Церква, 2006. — Т. 1.
1968. Пьянков А. П. Восстание Дениса Мурашки // Известия Академии наук БССР. — Минск, 1949. — № 1. — С. 43 — 50.
1969. Раштин А. Полное собрание исторических сведений о всех бывших в древности и ныне существующих монастырях и примечательных церквах в России. — М., 1852.
1970. Репан О. Іржа на лезі: лівобережне козацтво і російсько-турецька війна 1735 — 1739 років. — К.: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2009. — 195 с.
1971. Ринсевич В. Полковничі універсали другої половини XVII ст. за колекцією О. М. Лазаревського // Наукові записки. Збірник наукових праць молодих вчених і аспірантів / Інститут української архівографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського. — К., 1999. — Т. IV. — С. 5 — 27.
1972. Ринсевич В. Розпорядчі документи сотників Гетьманщини другої половини XVII ст. (за колекцією О.Лазаревського) // Київська старовина. — 2000. — № 1. — С. 30 — 35.
1973. Рогожина Н. В., Кагамлик С. Р. Баранович Василь // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 57.
1974. Романовский В.А. Хозяйства монастырских крестьян Любецкой сотни в 1767 году // Юбилейный сборник студенческого историко-этнографического кружка при Киевском университете Св. Владимира. — К.: Университетская типография, 1914.
1975. Руська (Волинська) метрика. Регести документів Коронної канцелярії для українських земель (Волинське, Київське, Брацлавське, Чернігівське воеводства) 1569 — 1673. Передмова П. Кеннеді Грімстед. — К., 2002. — 983 с.
1976. Салон В.М. Призабуті стежки сіверянського Клію. — Чернігів, 2003. — 56 с.
1977. Сергієнко Г. Іван Самойлович // Володарі гетьманської булави. Історичні портрети. — К., 1995.
1978. Сергійчук В. Армія Богдана Хмельницького. — К.: Аграрна наука, 1996. — 254 с.
1979. Сидоренко Т. Іван Величковський: поет, перекладач, новатор // Сіверянський літопис. — 2000. — №2. — С. 93 — 96.
1980. Ситий І. З історії української сфрагістики // Родовід. — 1996. — № 2. — С. 92.
1981. Ситий І. Закладна дошка Покровської церкви м. Синявки часів чернігівського архієпископа Іоанна Максимовича // Скарбниці української культури. Зб. наук. праць. — Чернігів, 2010. — Вип. 12.

1982. Ситий І. Метрична книга с. Редьківки як джерело з історії людної Чернігівського Подніпров'я XVIII ст. — Чернігів, 2004.
1983. Ситий І. Печатки генеральної та полкової старшини за матеріалами Чернігівського історичного музею ім. В.В.Тарновського // Родовід. — 1997. — Ч. 1 (15). — С. 109.
1984. Скорульська Р. Лисенки давні і сьогочасні (історико—літературне дослідження з коментарями та додатками) // Український музичний архів. Документи і матеріали з історії української музичної культури. — К., 1999. — Вип. 2. — С. 154 — 156.
1985. Слабченко М. К истории малорусских родов (По фамильных архивам). Красовские // Труды Полтавской ученой архивной комиссии. — Полтава, 1916. — Вип. 14. — С. 229 — 234.
1986. Сокирко О. Лицарі другого сорту: Наймане військо Лівобережної Гетьманщини 1669 — 1726 рр. — К.: Темпора, 2006. — 280 с.
1987. Соколовский А. Материалы из церковно-приходской летописи села Остролучье, Переяславского повету // Труды Полтавского церковного историко-археологического комитета. — Полтава, 1912. — Вип. III.
1988. Соловьев С. История России с древнейших времен. — М.: Мысль, 1990. — Т. IX. — X. — 718 с.
1989. Степаненко Н.В. Миткевич // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 367.
1990. Стецюк К. І. Народні рухи на Лівобережній і Слобідській Україні в 50—70 — х роках XVII ст. — К.: Видавництво АН УРСР, 1960. — 361 с.
1991. Стрішенець М. М. Чисельність населення Київського і Чернігівського воеводств в 1 половині 17 ст. // Демографічні дослідження. — К., 1982. — Т. 6. — С. 91 — 95.
1992. Студьонова Л. Чернігівські князі, полковники, губернатори. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 1998. — 148 с.
1993. Студьонова Л. Чернігівки в житті славних. — Чернігів, 1996.
1994. Тарасенко О. Джерела до історії Миколаївської парафії с. Шестовиці // Село над Десною Шестовиця. Зб. ст. і мат. — Ніжин, 2009.
1995. Татищев Ю. Черниговские архивы. (Отчет о командировке в Черниговскую губернию в 1899 году). — Харьков, 1901. — 33 с.
1996. Томазов В. З генеалогії козацьких родів: Костянтиновичі та Вернадські // Історія українського середньовіччя. — К., 1995. — Ч. 2. — С. 52 — 69.
1997. Чернігівський колегіум / авт. кол. : Ольга Травкіна (кер.). — Чернігів: Видавець Лозовий В. М., 2012. — 237 с.
- 1997а. Тригуб О. Тестаменти як джерело з історії земельних володінь Чернігівського Борисоглібського монастиря // Сіверянський літопис. — 2012. — № 3 — 4. — С. 65 — 69.
1998. Уляненко В. Соціально-економічний розвиток Сосницької сотні середини XVII — XVIII ст. Природні ресурси, сільське господарство, промисловість // Сіверянський літопис. — 2002. — № 5. — С. 29 — 36.
1999. Федоренко П.К. Рудни Лівобережної України в XVII — XVIII. — М.: Издательство АН СССР, 1960. — 262 с.
2000. Целевич О. Участь козаків в Смоленській війні 1633 — 4 рр. // Записки НТШ. — Т. XXVIII.
2001. Черниговский полк // Генеральный опис Лівобережної України 1765—1769 рр. Показчик населених пунктів. — К., 1959. — С. 128 — 131.

2002. Чернігівщина: Енциклопедичний довідник / За редакцією А. В. Кудрицького. — К.: УРЕ ім. М. П. Бажана, 1990.
2003. Чухліб Т. Іван Самойлович // Історія України в особах. Козаччина. — К., 2000.
2004. Чухліб Т. В. Величковський Яків // Києво-Могилянська Академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 105.
2005. Шамрай С. Чернігівські ратушні скарги // Історично— географічний збірник ВУАН. — 1927. — Т. 1, — С. 40 — 52.
2006. Шамрай С. Путні бояри в маєтках Київо-Печерської Лаври XVIII ст. // Студії з історії України науково-дослідчої катедри історії України в Києві. — К., 1929. — Т. 2. — С. 36 — 44.
2007. Швидько Г. Чернігівські міщани кінця XVII ст. (до історії магдебурзького права) // Чернігів у середньовічній та ранньомодерній історії Центрально-Східної Європи: Зб. наук. праць. — Чернігів: Р-ВК «Деснянська правда», 1807. — С. 452 — 460.
2008. Швидько Г. К. Перший загальний перепис дворів населених пунктів Чернігівського полку 1721 р. // Друга Чернігівська обласна наукова конференція з історичного краєзнавства: Тези доповідей. — Чернігів; Ніжин, 1988. — Вип. II. — С. 61 — 62.
2009. Шевченко Ю. Позика в упиря, або чернігівський епізод кар'єри Івана Мазепи // Сіверянський літопис. — 1995. — № 2. — С. 58 — 60.
2010. Шекір М. Петро Дорошенко після зречення до сьогодні. — Тернопіль, 2001.
2011. Яблоновский А. Левобережная Украина в XV-XVII ст. Очерк колонизации // Киевская старина. — 1896. — Т. 53. — № 5 (май). — С. 249 — 267.
2012. Яковенко Н.М. Українська шляхта з кінця XIV до середини XVII ст. (Волинь і Центральна Україна). — К., 1993.
2013. Ясенчук О. Підполковник армії УНР, сотник СС «Галичина», полковник УПА Іван Ремболович // Сіверянський літопис. — 2011. — № 1. — С. 62 — 71.
2014. Ящук О. В., Лютий Т. В. Миткевич Іван // Києво-Могилянська академія в іменах XVII — XVIII ст. Енциклопедичне видання. — К., 2001. — С. 366 — 367.
2015. Boniecki A. Herbarz Polski. Cz. 1: Wiadomosci historyczno — genealogiczne o rodach szlacheckich. — Т. 2. — Warszawa,
2016. Boniecki A. Herbarz Polski. Cz. 1: Wiadomosci historyczno — genealogiczne o rodach szlacheckich. — Т. 10. — Warszawa, 1907.
2017. Boniecki A. Poszot rodow w Wielkim Ksiestwie Litewskim w XV i XVI wieku. — Warszawa, 1887.
2018. Darowski A. Zatargi o starostyw pogranicznych, 1618-1654. Szkic historyczny na podstawie rosyjskich zrodlel historycznych // Ejustem. Szkice historyczne. Petersburg, 1897. Seria III. — S. 185 — 287.
2019. Dunin-Borkowski J. H. Almanach Blekitny. Genealogia zyjących rodow polskich. — Lwow, 1908.
2020. Dziegielewski J. Izba poselska w systemie wladzy Rzeczypospolitej w czasach Wladyslawa IV. — Warszawa, 1992.
2021. Gajecy G. The Cossak Administration of the Hetmanate. v.1.— Cambridge, 1978.
2022. Herbarz Polski Kaspra Niesieckiego. — Т. IX. — Lipsk, 1842.
2023. Herbarz Polski Kaspra Niesieckiego. — Т. VIII. — Lipsk, 1845.
2024. Herbarz Polski Kaspra Niesieckiego. — Т. X. — Lipsk, 1849.
2025. Herbarz Polski Kaspra Niesieckiego. — Т. IV. — Lipsk, 1839.

2026. Jablonowski O.W. Pisma. – T. III. – Warszawa, 1911.
2027. Jablonowski O.W. Zrodla dziejowe. – T. V. – Warszawa, 1877.
2028. Jablonowski O.W. Zrodla dziejowe. – T. XXII. – Warszawa, 1897.
2029. Jablonowski O.W. Zrodla dziejowe. – T. XX. – Warszawa, 1894. – II /185/ XVI s.
2030. Korzon T. Dola i niedola J. Sobieskiego – T. I. – Krakow, 1898.
2031. Lietuvos Metrika. Knyga N 51 (1566 – 1574) Uzasymu Knyge 51. – Vilnius, 2000.
2032. Lietuvos Metrika. Knyga N 532 (1569 – 1571), Viesiju peikalu knyge 10. – Vilnius, 2001.
2033. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. I. – Warszawa, 1904.
2034. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. IV.– Warszawa, 1907.
2035. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. T. V.– Warszawa, 1908.
2036. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. VII. – Warszawa, 1910.
2037. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. XI. – Warszawa, 1914.
2038. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. XIV. – Warszawa, 1917.
2039. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. VIII. – Warszawa, 1911.
2040. Rodzina. Herbarz szlachty polskiej / S. Uruski. – T. IX. – Warszawa, 1912.
2041. Rodzina. Oprazono przez S.H.Uruskiego. – T. XIII. –Warszawa, 1916.
2042. Urzednicy wojewodztw kijowskiego i czernihowskiego XV – XVIII wieku. Cpisy. Oppacowali E. Janas i W. Klaczewski. – Kornik, 2002. – 343 s.
2043. Wolff I. Kniaziowie litewsko-ruscy od konca czternastego wieku. – Warszawa, 1895. – 698 s.

ЗМІСТ

Городнянська сотня	3
Киселівська сотня	49
Седнівська сотня	85
Понорницька сотня	131
Синявська сотня	175
Сосницька сотня	198
Стольненська сотня	246
Березненська сотня	273
Вибельська сотня	316
Менська сотня	347
Волинська сотня	358
Висновки	402
Використані джерела та література	436

Науково-довідкове видання

КРИВОШЕЯ Володимир Володимирович

**Українське козацтво в національній пам'яті.
Чернігівський полк**

Монографія

У двох томах

Том II

Відповідальний за випуск *О. Чепурний*
Редактор *В. Коробко*
Комп'ютерне верстання
та виготовлення оригінал-макета *Н. Грехової*

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 30.

Тираж 100 пр. Зам. № 213

ДП «НВЦ «Пріоритети»
01014, м. Київ, вул. Командарма Каменева, 8, корп. 6
тел./факс: 254-51-51

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №3862 від 18.08.2010